

Giới thiệu Niệm Xuân Quy

Câu chuyện hay Niệm Xuân Quy được đánh giá là truyện ngôn tình hay nhất của tác giả Tim kiếm tình yêu bị mất, nói về Mộ Niệm Xuân khi còn sống thường thăm oán ông trời, trên đời nếu đã có mình, vì gì còn xuất hiện Mộ Nguyên Xuân?

Thật lâu về sau, trước khi chết, Mộ Niệm Xuân thật bình tĩnh nghĩ, cả đời này, kỳ thật không có ai chỉ toàn thắng.

Một lần nữa mở mắt ra, nàng trở về năm mười hai tuổi.

Loạn thế chưa đến, hết thầy đều còn kịp bắt đầu hộ tâm lại một lần nữa.

Nàng vì chính bản thân cùng người thân mà bày vẽ truyện trăm phương ngàn kế, chỉ cầu bình an. Năm tháng tĩnh hảo, xuân chậm rãi về.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Trọng Sinh

Dường như nàng đang phiêu đảng trong bóng đêm thật lâu rồi.

Đây là thế giới sau khi chết sao? Không có ngưu đầu mã diện dẫn đường, không có cầu Nại Hà, không có canh Mạnh Bà, chỉ có một mảnh đêm đen mờ mịt im lặng tới đáng sợ.

Nàng giết chết nam tử có quyền thế cao nhất trên đời này, cho nên lúc đi đầu thai không có chút quyền lợi gì sao? Sau này nàng chỉ là một u hồn, chỉ có thể vĩnh viễn ở trong mờ mịt này ngày qua ngày tháng qua tháng ư...

Không biết qua bao lâu, ý thức của nàng bỗng nhiên thanh tỉnh một chút.

Bên tai lờ mờ tiếng nói chuyện.

Nàng không nghe rõ những tiếng nói này, có điều không khỏi cảm thấy quen thuộc, không khỏi lắng tai thêm chút nữa, nàng cố gắng chạy trốn khỏi mê cung bóng tối, chạy theo thanh âm quen thuộc.

“Niệm Xuân, Niệm Xuân!” Thanh âm ở bên tai không ngừng, đầu tiên là ghen ngào run rẩy, sau dần khốc òa lên. Cố chấp gọi tên nàng.

Là ai? Là ai kiên trì gọi nàng tỉnh lại?

Nàng gắng gượng tâm trí đã sớm lạnh như băng của mình từng chút một, sau đó, tri giác dần dần thức tỉnh, toàn thân không chỗ nào không đau nhức, nhất là ở phần gáy, truyền tới từng cơn đau tê dại.

Vốn nàng trúng kịch độc bỏ mình, trước khi chết dạ dày như thiêu như đốt, nhưng bây giờ, loại thống khổ làm người ta như phát điên không còn nữa, ngược lại là phần gáy lại đau đớn vô cùng.

Nàng không tự giác nhíu mày.

“Phu nhân, mau nhìn xem, tiểu thư nhả mảy.” Một giọng thiếu nữ kinh hi vang lên: “Tiểu thư tỉnh rồi.”

Phu nhân đang khốc lóc thảm thiết lập tức im bật, run rẩy cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng: “Niệm Xuân, Niệm Xuân báo bồi của mẹ, con mau mở mắt nhìn mẹ đi con.”

Lòng nàng như bị dao đâm một đường, thật là đau. Mẹ đã mất từ mười năm trước, làm sao còn ở bên cạnh gọi tên nàng?

Không biết lấy khí lực ở đâu, nàng mở bừng mắt.

Một màn khốc lóc xuất hiện trước mắt nàng, người vừa nói mừng rỡ như điên: “Niệm Xuân, rốt cuộc con cũng tỉnh rồi! Mẹ bị con dọa sợ chết khiếp, cứ nghĩ là con sẽ không tỉnh lại nữa.”

Vị phu nhân kích động quá mức, nói liên tiếp một hồi, chữ này xọ chữ kia.

Mộ Niệm Xuân sững sờ, ngăn người nhìn người phụ nữ xưng mẹ này, gương mặt vốn quen thuộc mà lại có chút kỳ dị xa lạ.

Phu nhân kia rất nhanh phát hiện ra tình trạng không bình thường của Mộ Niệm Xuân, vội vàng nói: “Niệm Xuân, con có sao không? Làm sao không nói gì? Có phải đầu đau lắm không?”

Đầu óc Mộ Niệm Xuân rối bời, vô thức “vâng” một tiếng.

Tình cảnh trước mắt chân thật như thế, sao có thể là giả đây.

Nhưng mà mẹ mình là Trương Thị đã mất từ mười năm trước sao có thể sờ sờ xuất hiện trước mắt mình? Hơn nữa, không phải nàng cũng đã chết rồi sao? Vì gì mà lại vô sự nằm trong khuê phòng như thế này?

Trương Thị trấn định lại: “Biết đau là tốt rồi.” Bà quay đầu phân phó đưa nha hoàn bên cạnh: “Thạch Trúc, đi gọi Vương đại phu lại đây.”

Thạch Trúc lau nước mắt, dạ một tiếng, liền chạy nhanh ra ngoài.

Trương Thị quay đầu lại, thấy Mộ Niệm Xuân ngây ngốc không nói gì, trong lòng lại đau đớn, cố tỏ ra vui vẻ nói: “Nha đầu Nguyên Xuân kia đã được cứu lên, có vẻ không có gì đáng ngại. Cha con tức giận là chuyện không tránh khỏi, bởi vì giữ thể diện cho đàng ngoại nha đầu kia, có lẽ sẽ trách phạt con một trận. Con không cần sợ, mẹ sẽ cố gắng để bảo vệ con.”

Mộ Niệm Xuân nghe những lời này dần dần ý thức bình tĩnh trở lại, mở miệng: “Mẹ, không phải con vô tình, là con cố tình đẩy chị ta.”

Trương Thị: “...”

Trương Thị lặng thinh giây lát, bất quá lập tức nói: “Nhất định là nó có ý trêu chọc làm con tức giận, tính con hay xúc động, lúc tức giận đẩy nó như vậy là bình thường. Nếu như không vì đẩy nó, con cũng không dùng nhiều sức mà ngã ngửa ra, đụng phải ngọn núi giả. May mà con phúc lớn mạng lớn, không bị sao cả.”

Mộ Niệm Xuân: “...”

Quả nhiên bao che cho con cái vẫn là khuyết điểm lớn nhất của mẹ!

Ký ức xa xôi nhanh chóng xông lên trong lòng nàng.

Năm đó, nàng mới có mười hai tuổi, cùng con vợ cả là đại tỷ Mộ Nguyên Xuân cãi lộn.

Năm đó nàng xúc động tùy hứng, nhìn không được Mộ Nguyên Xuân châm chọc khiêu khích, dùng hết sức đẩy Mộ Nguyên Xuân một phen. Nàng còn nhỏ sức yếu, không biết làm sao Mộ Nguyên Xuân lại rơi xuống hồ nước. Nháy mắt trước khi rơi xuống hồ nước, Mộ Nguyên Xuân dùng sức đẩy lại nàng, nàng ngã ngửa ra sau đầu đụng núi giả, hôn mê ngay tức thì.

Lúc tỉnh lại, đối mặt chính là phụ thân Mộ Chính Thiện lửa giận bùng bùng, nàng kiệt lực tranh cãi cho mình, trong con giận dữ, Mộ Chính Thiện một chữ cũng không nghe, còn cãi vã một trận lớn với Trương Thị. Nàng bị nhốt trong tù đường, phạt quỹ ba ngày, sau đó cấm túc hai tháng.

Từ đó, quan hệ giữa Trương Thị và Mộ Chính Thiện lạnh như băng, thường xuyên khắc khẩu. Mộ Chính Thiện mỗi lúc một để ý để trưởng tử trưởng nữ vợ cả sinh ra hơn, mọi thứ tiêu tan, nàng cùng đệ đệ không còn là niềm yêu thương của phụ thân.

Tiếp sau, đệ đệ xuất phủ bị bắt cóc, Trương Thị cực kỳ bi ai mà sinh bệnh nặng, quyền quản gia rơi vào tay Mộ Nguyên Xuân. Nàng vốn là tử tiểu thư Mộ gia được sủng ái, chớp mắt không còn chút ánh sáng nào trước đại tỷ con vợ cả.

Loạn thế tiến đến, Mộ gia gặp phải hiểm cảnh, nàng tự nhiên biến thành vật hi sinh.

Trương Thị bệnh nặng không dậy nổi, sau khi biết tin nàng thay thế đại tỷ vào cung, học máu bỏ mình. Nàng ở bên thi thể Trương Thị lạnh như băng khóc suốt một đêm, ngày hôm sau bị đưa vào cung. . .

Liên tiếp bị kịch, chính là bắt đầu từ một khắc này.

Sống mũi Mộ Niệm Xuân cay cay, nhẹ nhàng lên tiếng: “Mẹ, không phải con đang nằm mơ chứ!”

Trương Thị không chú ý đến thần sắc khác lạ của nàng, chỉ cho là nàng kinh sợ quá độ, trong lòng yêu thương: “Nha đầu ngốc, đương nhiên không phải là mộng rồi. Mẹ đang ở trước mặt con đây mà, không tin con đưa tay ra chạm vào người mẹ xem.”

Vừa nói, Trương Thị khẽ cúi đầu xuống, gương mặt từ ái thiết tha.

Mộ Niệm Xuân đột nhiên tỉnh lại, toàn thân bủn rủn vô lực, nàng cố lấy hết sức, đưa tay sờ sờ má Trương Thị, đầu ngón tay chạm qua làn da ấm áp có độ đàn hồi, nước mắt không kiềm chế được mà tuôn rơi.

Ông trời không có để nàng đầu thai, lại làm cho nàng tỉnh lại khi còn trẻ.

Là ông trời thương tiếc nàng kiếp trước vận mệnh bị kịch, cho nên cho nàng cơ hội trọng sinh sao?

Nàng nhất định cảm kích ân đức ông trời, tuyệt không cô phụ sinh mạng mới.

Cửa phòng bị dùng sức đẩy ra, phát ra một tiếng âm.

Một nam tử anh tuấn hơn ba mươi tuổi tiến vào. Nam tử này ngũ quan tuấn mỹ, khí chất nho nhã phong độ, trong vòng trăm dặm có lẽ không có một mỹ nam tử nào như vậy. Đó là phụ thân của nàng, Mộ Chính Thiện.

Mộ Chính Thiện xưa nay ôn hòa, lúc này sắc mặt xanh lét, ánh mắt tóe ra lửa giận: “Niệm Xuân, con tuổi còn nhỏ mà tâm tư lại độc ác như thế, dám đẩy tỷ tỷ ruột mình xuống nước. Bây giờ Nguyên Xuân vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, nếu có chuyện gì không hay xảy ra với chị con, ta tuyệt đối không tha thứ cho con!”

Mộ Niệm Xuân chưa kịp biện giải cho mình, Trương Thị đã lau nước mắt đứng lên.

Bộ dạng Trương Thị như gà mái mẹ xù lông che chở cho gà con: “Lão gia chỉ nghe lời hạ nhân nói một phía liền định tội Niệm Xuân, đây đều là vô đoán, rốt cuộc chuyện gì xảy ra, cũng nên nghe Niệm Xuân nói như thế nào.”

“Nó còn có thể nói cái gì.” Mộ Chính Thiện cả giận nói: “Bên cạnh hồ nước có vài người, ai cũng nói tận mắt thấy Niệm Xuân đẩy Nguyên Xuân xuống nước. Nó còn lời nào để nói sao?”

Trương Thị không chút suy nghĩ đáp trả: “Nhất định là Nguyên Xuân nói lời chối tai, chọc giận Niệm Xuân, cho nên Niệm Xuân mới đẩy nó.”

Mộ Chính Thiện đang tức giận, nghe xong cười lạnh một tiếng: “Con hư tại mẹ, lời này quả nhiên không sai. Cô thiên vị con gái ruột, không một lời hỏi thăm Nguyên Xuân. Đáng thương Nguyên Xuân chịu mọi ủy khuất, nửa lời cũng không dám nói. Nếu không phải phát sinh chuyện này, Phương mama căn bản không dám đem chuyện thường ngày ra nói cho ta. Bây giờ sự tình rõ ràng, là Niệm Xuân lòng dạ độc ác hại đại tỷ, cô là mẹ mà không nghĩ cách giáo dục dạy dỗ nữ nhi, ngược lại tìm mọi cách thiên vị. Hôm nay có ta ở đây, cô đừng mơ tưởng che chở nó. Tránh ra!”

Trương Thị khẽ run lên, sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn không chịu nhường nửa bước: “Lão gia, người chỉ đau lòng Nguyên Xuân rơi xuống nước hôn mê bất tỉnh, Niệm Xuân đáng thương của ta té ngã, đập đầu vào núi giả, hôn mê hồi lâu mới tỉnh. Lão gia là cha nhưng có hỏi qua một câu?”

Mộ Chính Thiện hừ mạnh một tiếng: “Là nó gieo gió gặt bão, không trách được người khác. Rốt cuộc cô có tránh ra không?”

Trương Thị cắn răng đứng thẳng: “Không! Có ta ở đây, ai cũng đừng mơ tưởng động tới nửa ngón tay nữ nhi ta.”

Con giận vượt giới hạn, Mộ Chính Thiện mạnh mẽ giờ tay lên.

Trương Thị không tránh mà ngược lại nghênh đón, khóc nói: “Người muốn đánh thì đánh, đánh chết ta đi. Đáng thương Niệm Xuân của ta, sau này không có mẹ, không biết phải chịu bao nhiêu ủy khuất...”

Nàng khóc nháo một hồi, cái tát của Mộ Chính Thiện không thể hạ xuống, thần sắc chật vật cùng nóng giận: “Trương Thị, cô còn làm càn nữa, ta sẽ không khách khí.”

Mộ Chính Thiện đang là nhị giáp tiến sĩ, hôm nay nhậm chức ở Hàn Lâm viện, là thành phần đọc sách thanh cao, cùng phụ nhân khóc lóc om sòm căn bản không phải sở trường của hắn. Trương Thị làm ầm ĩ khiến hắn hoàn toàn bó tay.

Trương Thị cùng hán vợ chồng nhiều năm, rõ ràng nắm được nhược điểm của hắn, càng ầm ĩ hơn.

Mộ Niệm Xuân nhìn một màn quen thuộc này, cảm nhận rõ ký ức chua xót trào đến.

Nàng nhớ rõ, sau màn ầm ĩ này, Mộ Chính Thiện rời đi, nhưng nhà ngoại Mộ Nguyên Xuân tới cửa, Mộ Chính Thiện mất mặt, càng thêm tức giận, đem hết mọi nguyên nhân tội lỗi đổ lên đầu Trương Thị.

Bởi vì chuyện này, hai người sinh hiềm khích, dần dần mất tình cảm, bất hòa mỗi lúc một lớn.

Nàng không thể trọn mắt nhìn kiếp trước tái diễn!

“Cha, mẹ, hai người đừng cãi nhau nữa.” Không biết từ khi nào, Mộ Niệm Xuân đã ngồi dậy, cặp mắt long lanh nước: “Hết thảy là lỗi của con.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Nhận Phạt

Trương Thị cả kinh, bắt chặp lau nước mắt, vội vàng xoay người nói: “Niệm Xuân, con vừa nói ngây ngốc gì vậy, việc này làm sao có thể đều tại con. Nha đầu Nguyên Xuân kia am hiểu nhất chuyện giả bộ. Nhất định là nó cố ý thiết kế hãm hại con.”

Vừa nói vừa lo lắng liên tục nháy mắt với nữ nhi.

Lúc này từ chối còn không kịp, làm sao có thể nhận hết chứ?

Nữ nhi luôn luôn thông minh cơ trí, lúc này đây lại không hiểu ý nàng, khẩn thiết nhìn Mộ Chính Thiên: “Cha, nữ nhi biết sai rồi. Con không nên tranh cãi với đại tỷ, lại càng không nên trong con tức giận kích động đẩy đại tỷ. Tuy rằng không phải cố ý muốn đẩy đại tỷ rơi xuống nước, nhưng chẳng may lại thành ra như vậy, là con đã sai. Xin cha trách phạt, con tuyệt không có nửa câu oán hận!”

Nói đến đây, viền mắt Mộ Niệm Xuân đã đỏ, bộ dạng vô cùng tự trách và hối hận.

Về tức giận trên gương mặt Mộ Chính Thiên tri hoãn: “Con cũng đã biết sai rồi, cuối cùng cũng không phải là bất trị. Cha phạt con quỳ trong từ đường ba ngày, cố gắng mà suy nghĩ cho tốt.”

Trương Thị hít sâu một hơi, vội vàng cắt lời Mộ Chính Thiên: “Lão gia, Niệm Xuân bị thương trên đầu, thân thể rất suy yếu. Nếu quỳ ba ngày sợ không chịu nổi.”

Sắc mặt Mộ Chính Thiên lạnh lẽo, giọng nói cứng rắn: “Ăn không được cũng phải thành thành thật thật quỳ ba ngày.”

Mất thấy Trương Thị lại muốn làm ầm ĩ, Mộ Niệm Xuân lập tức cười đáp ứng: “Hết thầy đều nghe cha dạy dỗ.”

Con giận của Mộ Chính Thiên còn sót lại chưa tiêu, vẫn chưa động lòng, lạnh lùng nói: “Nếu Nguyên Xuân xảy ra chuyện gì không hay, ta nhất định không tha cho con.”

Vành mắt Mộ Niệm Xuân đỏ lên, nước mắt thi nhau tuôn, vừa khóc vừa tự trách: “Nếu đại tỷ xảy ra chuyện gì, không cần cha trách phạt, nữ nhi nguyện chịu mọi hình phạt.”

Thiếu nữ mười hai tuổi gương mặt còn chưa phát triển hết các nét, trên gương mặt xinh đẹp tái nhợt còn đọng nước mắt long lanh toát ra vẻ yếu đuối như cánh mai trong sương sớm, vừa đáng yêu lại điềm đặn.

Rốt cục thì ý chí Mộ Chính Thiên không phải sắt đá, thấy nữ nhi thật tâm ăn năn, trong lòng nhất thời mềm nhũn vài phần.

Thạch Trúc vội vã chạy vào, thần sắc bức mình thấp giọng bẩm báo: “Phu nhân, nô tỳ đi tìm Vương đại phu nhưng Vương đại phu lại nói, đại tiểu thư rơi xuống nước bất tỉnh, ông ta phải ở bên coi chừng đại tiểu thư, không có thời gian tới khám cho tiểu thư.”

Giỏi thay Vương đại phu!

Trương Thị tức giận mặt mũi trắng bệch, đang muốn há mồm mắng chửi người.

Mộ Chính Thiên thần nhiên nói: “Đây là ta phân phó. Vết thương trên đầu Niệm Xuân chỉ là vết thương nhỏ, có khám hay không cũng không gấp. Nguyên Xuân rơi xuống nước hôn mê tới giờ chưa tỉnh, không thể thiếu người chiếu cố bên cạnh.”

Trương Thị tức giận mặt đỏ lên, mắt như phun ra lửa: “Lão gia thiên vị quá mức rồi! Nguyên Xuân đâu phải đồ gốm sứ, nào có dễ hư như vậy. Nếu Vương đại phu đã khám rồi, nói rõ ràng nó không có gì đáng ngại, nên mau tới chẩn đoán cho Niệm Xuân mới phải. Thương thế ở trên đầu sao lại không quan trọng, vạn nhất để lại di chứng thì làm sao bây giờ?”

Mộ Chính Thiên có chút cứng họng, sắc mặt khó coi, ném lại một câu: “Cố tình gây sự”, nói xong phất tay áo bỏ đi.

Trương Thị tức run người, thiếu chút nữa ngất tại chỗ.

Một bàn tay mềm mại mang hơi lạnh kịp thời cầm tay nàng: “Mẹ, người không sao chứ?”

Trương Thị cúi đầu, vừa lúc đón nhận ánh mắt Mộ Niệm Xuân. Đôi mắt vốn trong veo như nước lúc này chứa đầy lo âu và cấp thiết.

Lòng ngực Trương Thị ảm áp, sống mũi cay cay: “Cha con thật nhẫn tâm, làm sao nữ phạt con nặng như vậy, trong từ đường lạnh lẽo, bắt con quỳ suốt ba ngày, thân thể con yếu như thế, làm sao có thể chịu nổi. Không sinh bệnh mới là chuyện lạ.”

Nói xong nước mắt liên rom rớm viền mắt.

Mộ Niệm Xuân không giống như xưa, động chút khóc náo, lúc này thần sắc bình tĩnh: “Mẹ, lần này đúng là con sai. Cha phạt con quỳ ở từ đường ba ngày là phải. Con có thể chịu đựng được, mẹ đừng lo cho con.”

Kiếp trước Mộ Chính Thiên không chỉ phạt nàng quỳ ở từ đường mà còn cầm túc nàng hai tháng. Đời này nàng thành khẩn nhận sai, Mộ Chính Thiên xử

phạt nằng như vậy đã là nhẹ không ít. Chỉ quý ở từ đường ba ngày mà thôi, đối với nằng mà nói, thực sự không thấm vào đâu.

Phản ứng của Mộ Niệm Xuân thật sự quá bình tĩnh.

Trương Thị quên cả lau nước mắt, lẳng lặng nhìn nằng. Nữ nhi non nớt trước mắt vốn thật quen thuộc mà giờ sao lại có chút kỳ dị xa lạ.

Mộ Niệm Xuân tỉnh tỉnh ngây ngây thơ thơ, gặp chuyện là khóc lóc làm nũng. Nói chuyện và hành động đã bao giờ bình tĩnh như bây giờ?

Trương Thị trầm nghĩ hoặc trong lòng.

Mộ Niệm Xuân không tránh ánh mắt Trương Thị, nằng nhẹ nhàng nói: “Mẹ, chuyện đại tỷ rơi xuống nước, rất nhanh La gia sẽ biết. Khẳng định chốc lát sẽ tới cửa nhà làm âm ỉ. Nếu con không nhận phạt, đến khi đó, cha vì ngại La gia sẽ trừng phạt rất nặng.”

Đây là giải thích tại sao mình lại nhận sai nhận phạt ngay.

La gia là nhà ngoại Mộ Nguyên Xuân. Dĩ nhiên là bao che cho cô ta, biết chuyện Mộ Nguyên Xuân rơi xuống nước, không tới cửa làm âm ỉ mới là chuyện lạ.

Thay vì chờ bị người La gia trách cứ trước mặt, không bằng thông minh nhận sai trước một bước. Nếu vậy, người La gia tới cửa, cũng không đến mức quá bị động.

Trương Thị nghĩ thông suốt, nhất thời thoải mái, nhìn không được thờ dài: “Con nghĩ thật chu toàn, mẹ nhất thời không nghĩ tới điều này. Mới vừa rồi còn cãi cò với cha con.”

Con giận trôi đi, Trương Thị đã có vài phản hồi hận.

Phu thê tranh chấp vốn là chuyện bình thường, nhưng nếu trong đó liên quan đến đích nữ nguyên phối, sẽ không đơn giản như vậy. Nếu bị Mộ Chính Thiện nhận định kẻ thất hân là một người lòng dạ chật hẹp, chắc chắn sinh lòng ngăn cách.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười, trấn an: “Mẹ là vì che chở con cho nên mới âm ỉ với cha. Lúc này cha đang nổi nóng, không khỏi tức giận. Chờ con giận qua, mẹ xuống nước nói lời xin lỗi, dĩ nhiên cha sẽ không tức giận nữa.”

Trương Thị đã bình tĩnh lại, nghe vậy tỉ mỉ suy nghĩ chốc lát, không khỏi gật đầu.

Lúc này Trương Thị nhìn lại nữ nhi, chỉ cảm thấy nữ nhi mình thật hiểu chuyện. Chút nghi hoặc sớm bị gạt đi, vui mừng nói: “Niệm Xuân, con trưởng thành rồi, đã biết hiểu chuyện. Đáng tiếc mẹ vô dụng, không che chở được cho con.”

Sống mũi Mộ Niệm Xuân cay cay, liền nhào vào lòng Trương Thị. Mùi hương ấm áp quen thuộc nháy mắt vây quanh nằng.

Nằng tham lam hít hà sự ấm áp này, ở trong lòng mẹ âm thầm lập lời thề.

Từ giờ trở đi, nằng phải bảo vệ người thân của mình, tuyệt không để cho bọn họ dẫm vào vết xe đổ kiếp trước.

Mộ Nguyên Xuân, có ta ở đây, cô đừng hòng mơ tưởng toan tính tổn thương bọn họ!

Từ đường Mộ gia quanh năm có người quét tước, bài vị tổ tông được lau chùi sạch sẽ, cung hương án mang phong cách cổ xưa.

Mỗi lần làm lễ mừng năm mới hoặc trong nhà có chuyện trọng đại thì mới mở từ đường. Ngày thường phần lớn là khóa cửa, bởi vậy có cảm giác âm trầm quanh quẩn.

Ngẩng đầu một cái, đập vào mắt có thể thấy từng hàng linh vị, đừng nói buổi tối, ban ngày nhìn thấy cũng có chút sợ hãi.

Mộ Niệm Xuân quỳ ngay ngắn một góc, có điều chỉ được một lúc đã thấy đầu gối đau nhói.

Trương Thị chậm chạp không chịu đi, đứng một bên rơi nước mắt, sai người cầm một cái đệm quỳ tới.

Mộ Niệm Xuân không nhận lấy, nói: “Mẹ, mẹ một mực ở đây với con, cha biết lại không vui. Có lẽ đệ đệ đã ngủ trưa dậy rồi, chắc chắn đang làm âm ỉ tìm mẹ rồi.”

Mộ Trường Phong năm tuổi cơ hồ là sinh mệnh của Trương Thị, vừa nhắc tới thằng bé, quả nhiên Trương Thị nhượng bộ.

“Thình thoảng con phải đổi tư thế, nếu không đầu gối sẽ bị thương. Buổi tối mẹ sẽ đưa đồ ăn đến cho con.” Trương Thị thấp giọng dặn dò vài câu, rồi cục cựa lòng đi ra.

Nha hoàn Thạch Trúc không chịu đi, thân là nha hoàn không có tư cách vào từ đường, liền quỳ xuống bên ngoài: “Tiểu thư, nô tỳ quỳ cùng với người.”

Tâm Mộ Niệm Xuân run lên, nước mắt như muốn tràn mi.

Trong chốn thâm cung mười năm, Thạch Trúc luôn lặng lẽ ở bên cạnh trung thành làm bạn với mình. Ngày đó nàng quyết định liều chết, Thạch Trúc cũng cố chấp nói một câu như thế này: “Tiểu thư một mình xuống đất tịch mạch, nô tỳ cùng đi với người.”

Sau đó, Thạch Trúc ăn hết bát cháo cá nàng tự mình nấu, bình thần đón nhận cái chết.

Nàng thậm chí không thể vì Thạch Trúc rơi một giọt nước mắt, buộc chính như không có chuyện gì xảy ra, mỉm cười, tỉ mỉ sửa soạn hộp đựng thức ăn, sau đó thông dong đi vào Phúc Ninh điện.

Đồng sinh cộng tử, nhân tình đó nàng không thể hồi báo.

May là nàng tỉnh lại một lần nữa. Cả đời này, nàng sẽ không để kiếp trước thê thảm của mình diễn ra một lần nữa, tâm phúc Thạch Trúc cũng sẽ có tương lai may mắn tốt đẹp.

Thạch Trúc quỳ thẳng lưng, tựa như Mộ Niệm Xuân trong từ đường. Chủ tớ hai người hồi lâu không nhúc nhích, tựa như hai tượng đá.

Qua hồi lâu, Mộ Niệm Xuân cử động hai chân như tê dại, sau đó quay đầu lại nhỏ giọng phân phó: “Thạch Trúc, em đừng quỳ bất động như vậy, sẽ bị thương đấy.” Có lẽ bởi vì có người bầu bạn, cơn đau đớn vì quỳ tựa hồ giảm bớt không ít.

Thạch Trúc “ạ” một tiếng, nhanh chóng cử động đầu gối.

Thời gian tĩnh lặng trôi đi. Phía ngoài từ đường chợt vang lên tiếng bước chân.

Mộ Niệm Xuân không hề nhúc nhích, vẫn quỳ thẳng lưng như cũ, đôi mắt vốn rũ xuống nhanh chóng hiện lên ý cười nhạt.

Giống y hệt kiếp trước, người La gia quả nhiên tới.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Kỹ Xảo (Nhất)

Mộ gia là thư hương môn đệ, thi thư gia truyền.

Lão thái gia Mộ gia Mộ Hành, bác học đa tài, có thể nói là đại nho đương triều. Nhâm Quốc Tử Giám Tế Tửu, môn sinh đông đảo, hoàng thượng coi trọng. Tuyên chỉ đặc biệt mời ông tiến cung dạy học, hoàng tử hoàng tôn triều đại Tần thấy ông cũng phải cung kính hô một tiếng: “Mộ thái phó.”

Hai người con trai Mộ gia cũng không chịu thua kém.

Mộ Chính Thiện còn trẻ đã có tài danh, hai mươi tuổi đỗ nhị giáp tiến sĩ, đảm nhận chức biên soạn ở Hàn Lâm Viện, hôm nay đã là Hàn Lâm học sĩ. Mộ Chính Đức cũng xuất thân khoa cử nghiêm chỉnh, hôm nay là Lễ bộ lang trung.

La gia là huân công khai quốc trang trọng, tước vị anh dũng đã truyền qua ba đời. Đến đời này, gia chủ La gia La Khải Công dũng mãnh thiện chiến, từng lãnh binh bình phi loạn, lập chiến công, làm đến chức Bình Bộ Thị Lang. La Khải Công sinh ba nhi tử, chỉ có duy nhất một nữ nhi. Tất nhiên là coi nữ nhi này như hòn ngọc quý trên tay.

La gia năm đó nhìn trúng Mộ gia nề nếp gia phong, gả nữ nhi đến Mộ gia.

Sau khi Mộ Chính Thiện và La Thị thành thân, phu thê ân ái hòa thuận, thành thân hai năm, La Thị sinh trưởng tử Mộ Trường Hủ, cách một năm sau sinh trưởng nữ Mộ Nguyên Xuân. Chỉ tiếc La Thị hồng nhan bạc mệnh, hậu sản rong huyết mà chết.

Sau khi La Thị mất, Mộ Chính Thiện buồn bã sâu não, giữ mình một năm thì tái giá.

La gia tuy rằng cực kỳ bi ai, nhưng không cách nào chỉ trích Mộ Chính Thiện nửa lời. Mộ Chính Thiện còn trẻ như vậy, không có khả năng làm kẻ góa vợ.

Khi Trương Thị sinh hạ nữ nhi Mộ Niệm Xuân, La gia lo lắng Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân không có người chăm sóc chiếu cố, đặc biệt đưa hai đứa trẻ về La gia nuôi, một lần liền mười năm. Đến một năm trước, Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân mới trở về Mộ gia.

Có nhà ngoại mạnh như vậy, Mộ Nguyên Xuân ở Mộ gia căn bản không người dám coi khinh. Trương Thị ngoài miệng lợi hại, kỳ thực đối với trưởng nữ nguyên phối vẫn có vài phần kiêng kỵ.

Hôm nay, Mộ Nguyên Xuân bị kẻ muội “tùy hứng ương ngạnh” đẩy xuống nước hôn mê bất tỉnh. Lấy tính tình người La gia, nháo tới cửa là chuyện tất nhiên.

Mộ Niệm Xuân yên lặng hồi tưởng chuyện trước kia, trong lòng thờ dài.

Mình năm đó, tự cho có chút thông minh, luận tâm cơ thì chạy dài vẫn chưa phải là đối thủ của Mộ Nguyên Xuân. Mộ Nguyên Xuân chỉ dùng mấy câu kích nằng, nằng trong con giận dữ đẩy Mộ Nguyên Xuân một cái. Nằng lúc ấy chỉ mới mười hai tuổi, có bao nhiêu sức lực? Vậy mà Mộ Nguyên Xuân cứ vậy rơi xuống nước, nằng căn bản hết đường chối cãi.

Biện giải của nằng trong mắt Mộ Chính Thiện xem ra chỉ là thoái thác. Thêm người La gia khí thế hung hăng tới cửa chất vấn, Mộ Chính Thiện mất mặt, mạnh tay xử phạt nằng. Cũng bởi vì chuyện này, Mộ Chính Thiện và Trương Thị có ngăn cách.

Thay đổi nhanh nhất là nhân tâm. Có đôi khi chỉ cần một lỗ hồng nho nhỏ, sẽ vỡ cả nghìn dặm đê.

Mộ Nguyên Xuân hiển nhiên am hiểu sâu đạo lý này. Một chiêu “khổ nhục kế” triệt để khiến mẹ con nằng rơi xuống đáy.

Bất quá, mình bây giờ, đã không còn là Mộ Niệm Xuân dễ bị kích động trong quá khứ. Mộ Nguyên Xuân hành động cho dù cao siêu, trải qua kiếp trước rồi, sao có thể thua kém?

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, rốt cục dừng lại bên ngoài từ đường.

Thạch Trúc vốn nên đứng dậy hành lễ, nhưng là quý lâu, chân tê dại, căn bản là không đứng nổi.

Thiếu nữ non nớt quý gối trong từ đường kinh hoàng quay người lại, trong mắt ngấn ngấn nước, gương mặt sấm hồi và tự trách: “Cha, nữ nhi vô tâm phạm phải sai lầm lớn, làm hại đại tỷ rơi xuống nước. Cha phạt nữ nhi quý ba ngày trong từ đường suy nghĩ, nữ nhi cam tâm tình nguyện nhận phạt. Ba ngày qua đi, nữ nhi nguyện chịu cấm túc một tháng, chép một trăm bản “nữ giới”. Mong cha gật đầu đáp ứng!”

Mộ Chính Thiện sững sốt, hoàn toàn không nghĩ tới Mộ Niệm Xuân sẽ chủ động cầu phạt.

Đám người La gia một bụng lửa giận cũng đờ người tại chỗ.

Sự việc chấn động, đám nữ quyền La gia nhận được tin chạy tới, ngoại trừ ba bà mẹ của Mộ Nguyên Xuân, còn có hai vị biểu tẩu.

Mấy người bọn họ nổi giận đùng đùng đến Mộ gia, khi biết Mộ Nguyên Xuân vẫn còn chưa tỉnh, lửa giận lên tới cực điểm.

Mộ Chính Thiện đã phạt Mộ Niệm Xuân quý ở từ đường, đại cửu mẫu Lý Thị lập tức không khách khí nói: “Là thế nào? Thật có chuyện này sao? Ngày thường thì thôi, nhưng hôm nay mấy người chúng ta xin đặc tội. Thành cầu cô gia dẫn chúng ta đi tới từ đường xem một phen.”

Điều này thể hiện rằng: không tin lời Mộ Chính Thiện nói.

Mộ Chính Thiện bị người nghi vấn, cực kỳ không vui. Nhưng là nữ quyền La gia tức giận mà đến, mình là bên đuối lý, dù sao cũng phải ứng phó. Đành bắt đầu dĩ dẫn họ đi.

May là Mộ Niệm Xuân thật tâm ăn năn, không những thành thành thật thật quý trong từ đường mà còn chủ động cầu phạt.

Trước mặt nữ quyền La gia, Mộ Chính Thiện nhất thời sinh ra lo nghĩ, chuyện vốn là do nữ nhi gây ra: “Biết sai mà sửa là tốt! Con có lòng ăn năn, ta đáp ứng.”

Mộ Niệm Xuân nước mắt tràn mi, nhẹ giọng nghẹn ngào: “Đa tạ cha.”

Đám người Lý Thị hung hăng đến làm loạn một hồi, kết quả còn chưa kịp ra chiều, đối phương đã bày ra bộ dạng thành tâm ăn năn.

Vậy đám bọn họ ra chiều làm sao?

Con người Lý Thị chợt lóe lên, thần sắc lãnh đạm nói: “Đến giờ Nguyên Xuân vẫn chưa tỉnh, chẳng lẽ cô gia định phạt tứ tiểu thư nhẹ như vậy sao?”

Nhị cửu mẫu Vương Thị cũng cười lạnh nói: “Đúng vậy, đẩy Nguyên Xuân rơi xuống nước, quý ba ngày trong từ đường, cấm túc một tháng là được sao? Quá tiện nghi cho nó rồi.”

Nữ quyền La gia, người một lời, ta một lời phụ họa.

Thái độ đám người Lý Thị hùng hổ, trái ngược với Mộ Niệm Xuân yên lặng cúi đầu quý một bên, có vẻ bất lực mà đáng thương.

Trong mắt Mộ Chính Thiện lóe lên tức giận, trong lòng dần hướng tới câu “vô tâm phạm sai lầm lại thành tâm ăn năn” về nữ nhi mình. Hần bình tĩnh nói: “Dù sao Niệm Xuân tuổi nhỏ, nhất thời vô tâm phạm sai lầm, nay đã biết sai, khiển trách một phen là được.”

Trong giọng nói đã có vẻ không vui.

“Cô gia nói lời này không được.” Vương Thị xuất thân tướng môn, tính tình nóng nảy thẳng thắn, nói có chút chói tai: “Phạm sai lầm nên xử phạt nặng, như vậy mới tạo được hiệu quả khiển trách. Nếu dễ dàng bỏ qua, ngày sau nói không chừng sẽ làm ra hành vi như vậy tiếp.”

Giọng nói Mộ Chính Thiện lạnh đi: “Theo ý tứ của cô, ta nên làm như thế nào mới đúng? Có phải là trực xuất Niệm Xuân khỏi gia môn mới thỏa mãn các người?”

Vương Thị ghen hòng, mặt đỏ lên. Không phải là ngượng mà là tức, miệng không chịu thua: “Phải như vậy! Có nó và Trương Thị ở đây, Nguyên Xuân không có một ngày lành ở Mộ gia.”

Lý Thị thấy sắc mặt Mộ Chính Thiện xấu đi, trong lòng nhát nhai không ổn, đưa tay kéo kéo ống áo Vương Thị, đưa mắt báo cô ta bớt nói đi.

Bọn họ tới, là để làm chỗ dựa cho Nguyên Xuân, có mấy lời không thể nói lung tung, không phải là cạy thế bức người hươu thê: bỏ vợ bỏ con.

Quả nhiên, Mộ Chính Thiện lạnh lùng nói: “Ngay cả nếu Niệm Xuân mắc lỗi nhiều hơn nữa, cũng là nữ nhi của Mộ Chính Thiện ta. Há có thể vì việc nhỏ liền đuổi ra khỏi nhà. Trương Thị gả tới Mộ gia đã nhiều năm, cũng coi như có công quản gia, cũng chưa từng phạm sai lầm quá lớn. Đối xử với Nguyên Xuân có thể còn sơ sót, ngày sau sửa lại là được. Cô mở miệng nói ta hươu thê: bỏ vợ bỏ con, đây là đạo lý nào?”

Vương Thị sơ suất một câu, bị tóm trúng tim đen, khí thế đột nhiên mất sạch.

Lý Thị khụ khụ một cái, ôn hòa giảng giải: “Cô ấy là người nóng tính, bởi vì yêu thương Nguyên Xuân nên nói năng quá chừng mực. Xin cô gia thông cảm.”

Sắc mặt Mộ Chính Thiện hòa hoãn phần nào.

Đến nước này, đáng về hùng hổ gây sự của đám người La gia đã tiêu tán hơn phân nửa.

Mộ Niệm Xuân duy trì biểu hiện rom róm nước mắt sấm hối, khỏe môi không dịch chuyển hơi hơi giường lên.

Một chiêu khổ nhục kế này quả nhiên thập phần hữu hiệu. Mộ Chính Thiện không tự chủ đã đứng bên phía nàng. Một nhà La gia bệ vệ kiêu ngạo, Mộ Chính Thiện lại càng che chở cho mình.

Tam cữu mẫu Đào Thị vốn yên lặng từ từ hé miệng nói: “Hôm nay chúng ta đến đây thăm Nguyên Xuân. Ta tin tưởng, cô gia nhất định sẽ xử lý chuyện này công bằng, tuyệt không để Nguyên Xuân chịu ủy khuất, lại càng không để nhà ngoại chúng ta thất vọng đau xót.”

Đào Thị nói chuyện cao minh hơn Vương Thị. Lời này biểu lộ thái độ La gia, nếu không xử trí ôn hòa, sẽ lập tức ý kiến.

Chỉ tiếc, Mộ Chính Thiện đã liên tiếp bị chọc giận, lúc này nhất tâm che chở nữ nhi. Nghe vậy vẫn chưa động dung, chỉ nhàn nhạt đáp: “Yên tâm, ta nhất định sẽ cho các người một cái công đạo.”

Cấp tốc bắt đắc dĩ cho La gia một cái công đạo mà không phải là phát ra từ nội tâm chán ghét mà xử phạt Mộ Niệm Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Kỹ Xảo (Nhị)

Nữ quyền La gia đương nhiên nghe ra điểm khác biệt trong đó, sắc mặt rất khó coi.

Mộ Chính Thiện một lòng hướng về Mộ Niệm Xuân, vì e ngại thể diện La gia mà xử phạt nàng, sau lại càng thêm thương tiếc, vậy thì, Mộ Nguyên Xuân rơi xuống nước chẳng phải uổng công?

Vương Thị không kèm chế được, đang định nói gì, khỏe mắt chợt liếc thấy thân ảnh cách đó không xa, nhất thời vừa sợ vừa vội hô lên: “Nguyên Xuân!”

Tất cả mọi người giật mình, theo phản xạ nhìn sang.

Thiếu nữ một thân đồ trắng được nha hoàn dìu tới.

Thiếu nữ chừng mười ba mười bốn tuổi, gương mặt tròn trịa, mày liễu mắt hạnh, mũi cao môi anh đào, ngũ quan cực mỹ, mặc dù sắc mặt tái nhợt vô lực nhưng lại càng toát ra vẻ động nhân tâm.

Thiếu nữ xinh đẹp nhỏ bé yếu ớt này, chính là trưởng nữ Mộ gia Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Niệm Xuân ngắm nhìn thân ảnh kia, quá khứ xa xôi nhảy mắt xông lên đầu. Trong khoảng thời gian ngắn, tâm tình khó có thể bình ổn.

Thân ảnh này, cơ hồ là ác mộng thời kỳ thiếu nữ của nàng. “Ôn nhu hiểu chuyện, khoan dung lại biết đại thể” Mộ Nguyên Xuân, khéo léo từng chút từng chút đoạt đi tất cả phong quang và sủng ái của nàng.

Ấu ỹ mất tích, mẫu thân bệnh mà chết, nàng bị buộc vào cung, việc này ngoài mặt và Mộ Nguyên Xuân không quan hệ, kỳ thực đều là Mộ Nguyên Xuân âm thầm trợ giúp.

Nàng kiếp trước, đến tận đêm trước khi tiến cung mới biết được chân tướng. Buổi tối đó, Mộ Nguyên Xuân không hề cố kỵ đến nói ra mọi sự dối trá, cười lạnh nói ra từng sự việc.

Trước kẻ thất bại, người thắng không cần phải ngụy trang. Bởi vì hai người các nàng đều rõ, là nàng biết chân tướng cũng không làm được chuyện gì.

Nhưng mà, thế sự khó liệu. Tự cho là người thắng vẫn chưa rơi vào kết cục tốt.

Một người thất bại như nàng, trung kiên ở trong thâm cung cường dũng nhẫn nhịn mười năm, từng bước từng bước tiếp cận nam tử long y tâm cơ thâm trầm hi vọng vô thường thô bạo, cuối cùng nàng và hắn đồng quy vu tận.

Một khắc trước khi chết, trong lòng nàng rất bình yên.

Sinh không thể yêu, tử cũng không sợ.

Hiện tại, sinh mệnh từ năm mười hai tuổi này lại một lần nữa bắt đầu. Nàng lạnh nhạt nhìn Mộ Nguyên Xuân, lồng ngực vô cùng bình tĩnh. Nàng bây giờ tâm lý rất mạnh đại, cường đại đủ để bao quát sự ghen ghét của đại tỷ này.

Tâm lý Mộ Chính Thiện vốn vài phần tức giận, nhìn thấy Mộ Nguyên Xuân nhất thời tiêu tán, đau lòng nói: “Nguyên Xuân, con tỉnh rồi sao không nằm trên giường nghỉ ngơi cho khỏe, chạy đến đây làm gì?”

Mộ Nguyên Xuân nặn ra nụ cười: “Phụ thân, sau khi nữ nhi tỉnh lại thì nghe nói các mẹ và các biểu tẩu đến cho nên đi tới đây.”

Lý Thị đi lên trước, nắm lấy tay Mộ Nguyên Xuân thật chặt, rung rung nói: “Nguyên Xuân đáng thương, nhìn xem lúc này gầy gò thế nào rồi.”

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên chút lóng lánh nước, bên môi lại vui vẻ: “Đại cữu mẫu, phụ thân mẫu thân đều đối đãi vô cùng tốt. Chỉ là cháu gần đây ăn không ngon, vì vậy gầy đi một chút.”

Trong lời nói giữ thể diện cho phụ thân và kế mẫu, không một lời đề cập tới chuyện rơi xuống nước.

Trong lòng Mộ Chính Thiện vừa cảm động lại vừa áy náy.

Những năm gần đây, hắn đúng là để trường nữ có nhiều thua thiệt. Nhưng Mộ Nguyên Xuân không hề có một câu oán hận, ở trước mặt La gia vẫn nói cho mình. Hắn làm cha, ngày sau nhất định phải bồi thường cho trường nữ nhiều hơn.

Vương Thị cầm tay kia của Nguyên Xuân, vành mắt đỏ lên, than thở: “Đứa bé ngoan, thật là khổ cho cháu. Nếu cuộc sống ở Mộ gia trôi qua êm đẹp, làm sao lại bị rơi xuống nước?”

Vành mắt Mộ Nguyên Xuân hơi ửng đỏ, lại cười nói: “Nhị cữu mẫu, cháu sống rất tốt, không có gì cực khổ.”

“Nếu thật sự tốt, làm sao lại rơi xuống nước?” Vương Thị nói với Mộ Nguyên Xuân nhưng ánh mắt như dao nhỏ thi nhau bay trên người Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân vẫn cúi đầu, lúc này ngẩng lên, gương mặt xinh xắn đầy lệ: “Đều là lỗi của muội, không nên vì nghe đại tỷ nói mấy câu nghe không lọt liền đẩy đại tỷ rơi xuống nước. Phải chịu phạt gì muội cũng vui vẻ chấp nhận. Đại tỷ, tỷ tha thứ cho muội lần này đi. Về sau, tỷ có nói mẹ muội xuất thân thấp hèn, vô tài vô đức không xứng làm con dâu Mộ gia, muội cũng không nháo loạn nữa.”

Về đặc ý trong đáy mắt Mộ Nguyên Xuân đột nhiên ngưng kết.

Mộ Chính Thiện cả kinh, nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân: “Nguyên Xuân, con dám nói những lời này sao!”

Mộ Nguyên Xuân theo bản năng phủ nhận: “Phụ thân, con không có nói.”

Mộ Niệm Xuân khóc thút thít, nước mắt nói: “Cha, cha đừng trách đại tỷ. Đại tỷ từ nhỏ không có mẹ ruột, lớn lên ở nhà ngoại. Một năm trước mới về phủ, tình cảm giữa mẹ con và đại tỷ còn mới lạ, có mấy câu oán hận cũng là khó tránh khỏi. Con là muội muội, không thông cảm với nỗi khổ của đại tỷ lại còn cãi vã với đại tỷ. Đều là tại con không tốt.”

Trong mắt Mộ Chính Thiện hiện lên một tia đau lòng và phẫn nộ.

Hắn đã tin lời nói này. Nếu như không phải Mộ Nguyên Xuân làm nhục Trương Thị, làm sao Mộ Niệm Xuân lại hung hãn đẩy đại tỷ mình xuống nước.

Không chỉ có Mộ Chính Thiện, ngay cả nữ quyền La gia cũng thấy trong lòng chột lạnh. Nếu nguyên nhân là như vậy, bọn họ còn mặt mũi nào làm chỗ dựa cho Nguyên Xuân?

Trăm thiện lấy hiếu làm đầu!

Cho dù xuất thân Trương Thị thấp đến đâu, cũng là thê tử Mộ Chính Thiện, kể mẫu Mộ Nguyên Xuân. Mộ Nguyên Xuân lên có câu oán hận thì cũng thôi, nếu là nói ra miệng thì chính là ngỗ nghịch bất hiếu. Mộ Niệm Xuân tức giận đẩy cô ta xuống nước, cũng coi như có lý do hợp tình.

Lần đầu tiên trong đời Mộ Nguyên Xuân ném được tư vị hết đường chối cãi, tức thiếu chút nữa thổ huyết tại chỗ.

Đáng giận! Mộ Niệm Xuân từ khi nào trở nên âm hiểm vô sỉ như thế?

Lúc đó để làm Mộ Niệm Xuân tức giận, quả thật cô ta nói những lời khó nghe. Nhưng cô ta chỉ nói về bản thân Mộ Niệm Xuân, không hề nhắc đến Trương Thị. Hiện tại một chậu nước bắn hắt lên, nếu cô ta biện bạch, chẳng phải là thanh minh.

Nếu vậy, cô ta khổ tâm xây dựng hình tượng đại tỷ “có tri thức, hiểu lễ nghĩa, ôn nhu khoan dung” chẳng phải bị hủy hoại toàn bộ sao? Huống chi, những lời cô ta nói ra, căn bản không có ai ở đó.

Nuốt oán hận xuống, cô ta thực sự không cam lòng.

“Phụ thân” Mộ Nguyên Xuân nước mắt lưng tròng, khuôn mặt toát ra vẻ ân hận ủy khuất, nhưng không có biện giải: “Trong từ đường hàn khí quá nặng, tứ muội ở chỗ này quý ba ngày, thân thể nhất định ăn không tiêu. Phụ thân hãy miễn trách phạt tứ muội đi.”

Lời cầu tình này, so với vôi vàng biện bạch cao minh gấp trăm lần. Khéo léo đem sự chú ý của mọi người lên Mộ Niệm Xuân đang bị phạt quý.

Từ đường âm lãnh, quý gối ở bên trong nhất định rất khó chịu. Mộ Niệm Xuân mang lòng oán hận Mộ Nguyên Xuân, nói xấu vài câu cũng là chuyện rất bình thường. Mộ Nguyên Xuân lại không biện giải cho mình, trái lại còn cầu tình cho muội muội. Dù có thể thấy tấm lòng rộng lượng.

Mộ Chính Thiện sừng sốt, lông mày hơi nhíu lại.

Rốt cuộc là Niệm Xuân đang nói dối hay Nguyên Xuân đang diễn trò?

Đám người Lý Thị không hèn mà cùng cười lạnh.

“Tứ tiểu thư,” Vương Thị dẫn đầu làm khó dễ: “Cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói lung tung. Nguyên Xuân từ nhỏ có tri thức hiểu lễ nghĩa, làm sao có thể ở sau lưng chỉ trích kẻ mẫu. Nếu ai định đổ nước bẩn lên người Nguyên Xuân, ta đây là mợ tuyệt đối không để yên.”

Lý Thị cũng cười lạnh tiếp lời: “May là hôm nay không có người ngoài, nếu không, lời này truyền ra ngoài, sẽ gây tổn hại rất lớn tới khuê dự Nguyên Xuân.”

Đào Thị không nói lời nào, chỉ là ôn hòa nhìn về phía Mộ Chính Thiện.

Mộ Chính Thiện nhìn thoáng qua Mộ Niệm Xuân đang khóc thầm, lại nhìn về mặt chịu nhục của Mộ Nguyên Xuân, trong đầu rối loạn. Nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trong ngoài từ đường an tĩnh dị thường, chỉ có tiếng Mộ Niệm Xuân khóc thút thít vọng bên tai mọi người.

Mộ Chính Thiện bình tâm lại, nói: “Nguyên nhân gây ra việc này tạm thời không truy cứu. Niệm Xuân đẩy Nguyên Xuân rơi xuống nước, phải trừng phạt nghiêm khắc. Phạt con quý ba ngày trong từ đường, sau đó cấm túc một tháng, chép một trăm bản “nữ giới”.”

Mộ Niệm Xuân lau nước mắt, cung kính vâng lời.

Trừng phạt như thế không tính là nhẹ. Thế nhưng đám nữ quyền La gia lại không hề vui mừng, trước khi bọn họ há mồm, Mộ Niệm Xuân tự động cầu phạt. Lúc này Mộ Chính Thiện quyết định, đúng như ý Mộ Niệm Xuân.

Bọn họ nhiều người tới cửa nháo một phen, lại chỉ đạt kết quả như vậy, quả thực là mắt mắt xấu hổ!

Nét mặt Mộ Nguyên Xuân trước sau như cũ, thậm chí còn áy náy nhìn Mộ Niệm Xuân. Thế nhưng bàn tay giấu sau tay áo rộng lớn lặng lẽ nắm chặt.

Cô ta khổ tâm nghĩ một màn này, căn bản không đạt hiệu quả cô ta mong muốn.

Mộ Chính Thiện tuy rằng xử phạt Mộ Niệm Xuân nhưng chưa sinh ra chán ghét phản cảm, trái lại còn thêm vài phần thương tiếc. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao không giống như cô ta dự đoán?

Chương 5: Huynh Trưởng

Người La gia hùng hổ mà đến, lại phần nộ mà về.

Mộ Nguyên Xuân mới tỉnh lại không lâu, thân thể suy yếu không thích hợp đi ra ngoài. Nha hoàn liền nâng đỡ về Thương Mai uyển.

Mộ Chính Thiện đứng bên ngoài từ đường một hồi lâu, nhìn chăm chú vào thân ảnh yếu ớt nhỏ bé đang quỳ ở đằng kia, trong mắt lóe lên một tia không đành lòng cùng thương tiếc, cuối cùng hóa thành một tiếng than nhẹ: “Niệm Xuân, lần này con phạm phải sai lầm lớn, phải thật tâm hối lỗi. Mộ gia chúng ta thi lễ gia truyền, nặng nhất sự hòa thuận. Việc này ngày sau vạn vạn không thể có nữa!”

Mộ Niệm Xuân nghẹn ngào “vâng” một tiếng.

Mộ Chính Thiện do dự một chút, rốt cục vẫn không hỏi một câu kia: Vừa rồi, rốt cuộc là ai nói dối?

Thạch Trúc vẫn im lặng từ đầu tới giờ, tới khi Mộ Chính Thiện đi, trong từ đường chỉ còn lại chủ tớ hai người các nàng, mới khẩn trương hỏi: “Tiểu thư, người có ổn không?”

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Ta rất ổn.”

Thạch Trúc ngăn ra. Tiểu thư bị phạt, vốn tiểu thư bị phạt, phải ủ rũ mới đúng, thế nào ngược lại như còn cao hứng?

Mộ Niệm Xuân liếc mắt nhìn Thạch Trúc, ý vị thâm trường nói câu: “Nhìn như thắng, chưa chắc là thực sự thắng. Ai bị phạt cũng chưa chắc là chuyện không tốt.”

Thạch Trúc: “...”

Tiểu thư đang nói cái gì, hoàn toàn nghe không hiểu?

Mộ Niệm Xuân không giải thích, xoay xoay cổ, khẽ cử động đầu gối một chút, tiếp tục quỳ.

Mộ Chính Thiện không muốn đi sâu truy cứu xem rốt cuộc là ai nói dối, nói rõ hấn vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng bộ dạng giả vờ của Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân phí hết tâm tư xuất chiêu khổ nhục kế này, vừa xuất chiêu đã bị dội lại, hiệu quả giảm mạnh. Lúc này, hấn là Mộ Nguyên Xuân đang rất tức giận.

Nghĩ đến Mộ Nguyên Xuân âm ức chịu nhịn, trong lòng Mộ Niệm Xuân liền khoan khoái.

Mười năm, trận chiến nào chưa từng trải qua? Phạt cấm túc, chép “nữ giới”, đối với nàng không đáng nhắc tới.

Thương Mai uyển.

Trong khuê phòng bố trí tinh xảo trang nhã, Mộ Nguyên Xuân trầm mặt ngồi bên cửa sổ. Trong phòng chỉ có vú nuôi của cô ta là Phương mama và nha hoàn thiếp thân Liên Kiều.

Mộ Nguyên Xuân nhú mày suy nghĩ một lát, thấp giọng hỏi: “Phương mama, khi ta hôn mê bất tỉnh, phụ thân tới thăm ta, mama có nói như ta căn dặn không?”

Phương mama đáp: “Lão nô nói theo tiểu thư phân phó, không sót một chữ.”

“Lúc đó nô tỳ ở đây, có thể làm chứng.” Liên Kiều nói: “Phương mama quỳ gối trước mặt lão gia, khóc lóc nói tiểu thư thường ngày chịu ủy khuất những chuyện không đâu. Lúc đó lão gia nghe xong, sắc mặt khó coi, nổi giận đùng đùng đi.”

Hết thấy đều trải qua tí mỉ an bài.

Lấy tính tình bao che khuyết điểm của Trương Thị, tất nhiên sẽ sinh ra cãi vã với Mộ Chính Thiện. Mộ Chính Thiện tuy rằng ưa nghe lời nhẹ nhàng nhưng nặng nhất gia giáo lễ nghi, tuyệt đối không thể chừa chấp Mộ Niệm Xuân phạm sai lầm. Nhất định sẽ bởi vì chuyện này mà sinh ra ngăn cách với Trương Thị. Có nhà ngoại ra mặt, Mộ Chính Thiện mất thể diện, nhất định sẽ giận chó đánh mèo mẹ con Trương Thị.

Kế hoạch hoàn mỹ như thế, rốt cuộc là xảy ra sai sót ở đâu?

Gương mặt Mộ Nguyên Xuân hơi tái lợt về âm trầm, trong mắt tràn đầy hàn ý.

Tiểu thư không nên tức giận, hại đến cơ thể.” Thời điểm Mộ Nguyên Xuân tức giận, ngay cả Phuong mama cũng có chút căng thẳng, thận trọng khuyên lơn: “Mặc kệ nói như thế nào, lão gia cũng có mấy phần thương tiếc tiểu thư. Từ tiểu thư chịu phạt, theo tính tình vị kia, tất sẽ tranh cãi với lão gia, đến lúc đó chúng ta lại trợ giúp thêm vào, hẳn sẽ khiến cho lão gia sinh chán ghét.”

Mộ Nguyên Xuân nói: “Không cần.”

Phuong mama cùng Liên Kiều ngăn ra, tiểu thư khô tâm xếp đặt ván này để đối phó Trương Thị. Hiện tại tại sao lại nói không cần?

“Mộ Niệm Xuân nói như vậy đã khiến phụ thân sinh lòng nghi ngờ với ta.” Mộ Nguyên Xuân không thay đổi sắc mặt nói: “Từ giờ trở đi, ta chỉ an tâm tĩnh dưỡng trong phòng. Trừ phi nắm chắc mười phần, bằng không tuyệt không mạo muội xuất thủ.”

Phuong mama cùng Liên Kiều liếc nhau, đồng thanh đáp ứng.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng chân vội vã.

Mộ Nguyên Xuân giật mình, nhanh chóng nằm xuống giường. Tranh thủ nháy mắt với Phuong mama.

Phuong mama lập tức ngậm miệng, cổ sức nhéo chính mình một cái, sau đó đồ mắt đi mở cửa.

Một thiếu niên chừng mười lăm tuổi đi đến. Thiếu niên này ăn mặc thư sinh, da trắng nõn còn hơn nữ tử ba phần, tướng mạo tuấn tú, tao nhã, tản ra phong thái kẻ tri thức, người khác mới nhìn đã sinh ra hảo cảm.

Thiếu niên này, chính là trưởng tôn Mộ gia, anh ruột Mộ Nguyên Xuân, Mộ Trường Hủ.

Mộ Trường Hủ vội vã bước đến bên giường, vẻ mặt buồn rầu: “Muội muội, ta mới hỏi phủ thi nghe nói muội rơi xuống nước, hiện tại đã đỡ hơn chút nào chưa?”

Mộ Nguyên Xuân yếu ớt cười cười, nói: “Đại ca không cần lo lắng cho muội, muội đã khá hơn nhiều rồi.”

Sắc mặt vốn hồng nhuận lúc này tái nhợt, giọng nói yếu ớt. “Khá hơn” sao? Một điểm cũng không thấy tốt.

Trong mắt Mộ Trường Hủ đầy đau lòng và phẫn nộ, cắn răng nói nhỏ: “Tứ muội thực sự là hơi quá đáng, chỉ vì vài câu nói nhau mà cố ý đẩy muội xuống nước. Ta đây đi tìm nó tính sổ.”

Nói dứt liền đứng dậy.

“Đại ca đừng xúc động!” Mộ Nguyên Xuân lập tức ngăn Mộ Trường Hủ hành động: “Phụ thân đã phạt tứ muội. Nếu lúc này huynh lại đi tìm tứ muội, phụ thân biết trong lòng tất sẽ không vui.”

Mộ Chính Thiện vui vẻ nhất là khi huynh đệ tỷ muội hòa thuận, chuyện hôm nay xảy ra khiến hắn nổi trận lôi đình. Nếu Mộ Trường Hủ và Mộ Niệm Xuân làm âm mưu tiếp, vậy thì sẽ càng khiến Mộ Chính Thiện tức giận.

Cô ta làm hết thảy đều là vì tranh thủ Mộ Chính Thiện coi trọng, để ngày sau mưu đồ càng nhiều. Cho nên phải cẩn thận từng bước.

Thân thể Mộ Trường Hủ cứng ngắc chốc lát, sau đó thở dài, tự trách không thôi: “Đều là ta đây làm huynh trưởng mà vô dụng, không thể che chở cho muội. Ngay cả tứ muội cũng dám khi dễ muội.”

Liên Kiều cùng Phuong mama biết nội tình nên âm thầm cười trong lòng.

Đại thiếu gia đọc sách thập phần trí tuệ, những người cùng thế hệ gần như không ai bằng. Nhưng bàn về tâm kế, giới nguy trang thì kém xa tiểu thư. Trên dưới trong phủ, có ai có khả năng khi dễ tiểu thư?

Tình cảm giữa Mộ Nguyên Xuân cùng huynh trưởng vô cùng tốt, thấy viên mắt Mộ Trường Hủ phiếm hồng, lòng ngực cô ta tràn tới một trận ấm áp, liền thấp giọng nói: “Mùa thu năm nay đại ca tham gia thi Hương, lúc này hẳn là phải tận tâm học tập, việc này muội có thể ứng phó được, đại ca không cần quan tâm.”

Mộ Trường Hủ thuở nhỏ ở nhà ngoại nhưng bàn về đọc sách cũng là có tiếng của Mộ gia.

Mộ gia là dòng dõi thư hương, gia học có tiếng tám lừng lẫy ở kinh thành. Hệ bàng chi con cháu không nói, còn có không ít kẻ hâm mộ đến dự thính. Một chỗ có đến hơn hai mươi đệ tử. Mộ Trường Hủ có thể là nói là người nổi bật trong đó.

Hắn mười hai tuổi khảo trúng đồng sinh, mười bốn tuổi khi khảo trúng tú tài. Năm nay nếu là có thể trúng thi Hương, sang năm sẽ có tư cách tham gia thi Hội. Phần thiên tư này, cho dù xuất hiện cũng là cực hiếm ở Mộ gia. Bởi vậy, ông nội Mộ Hành vô cùng coi trọng trưởng tôn, Mộ Chính Thiện lại càng mong đợi trưởng tử.

Mộ Nguyên Xuân cũng lấy làm kiêu ngạo vì huynh trưởng, cô ta không muốn những việc vặt này phân tán tư tưởng của hắn, âm thầm làm hết thảy đều gạt hắn.

Nghe Mộ Nguyên Xuân khuyên giải an ủi, cuối cùng Mộ Trường Hủ cũng bỏ ý niệm đi tìm Mộ Niệm Xuân. Nhưng là trong lòng yên lặng lập thệ, nhất định phải thi đỗ kỳ thi Hương năm nay, tranh thủ tham gia thi Hội năm sau. Chờ hẵn là người có công danh, có chức quan thì hẳn có thể bảo vệ bình an cho muội muội, đừng ai nghĩ khi dễ muội muội.

Mộ Trường Hủ đi rồi, Mộ Nguyên Xuân lập tức trầm mặt phân phó: “Chuyện hôm nay, chỉ có hai người biết. Nhớ kỹ phải giữ mồm giữ miệng, tuyệt không thể để cho đại ca biết được.”

Phương mama cùng Liên Kiều không dám chậm trễ, lập tức vâng dạ.

Mộ Nguyên Xuân có chút mệt mỏi, phát tay cho cả hai lui ra, sau đó cẩn thận suy tư chuyện ngày hôm nay. Đến cuối cùng, dừng lại ở hình ảnh Mộ Niệm Xuân cùng đôi mắt với cô ta.

Nguyên Xuân hơi hơi nhíu mi, cảm thấy có chút không thích hợp.

Nha đầu tính tình dễ bị kích động kia, mới bị cô ta nói vài câu đã rơi vào bẫy. Thế nhưng, biểu hiện về sau lại không giống như cô ta dự đoán.

Chẳng lẽ, chính là Mộ Niệm Xuân đang âm thầm phá rối, mới khiến cho kế hoạch của cô ta thất bại trong gang tấc?

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia lãnh ý. Muốn đầu cùng cô ta, Mộ Niệm Xuân thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Ấu Đệ

Sắc trời dần dần tối xuống.

Lúc này đúng vào tháng hai đầu xuân, đến chạng vạng thời tiết liền chuyển lạnh, hơi lạnh dần thấm vào quần áo mỏng manh. Gạch vừa lạnh vừa cứng, quỳ nửa ngày, chỗ đầu gối như lửa đốt, phỏng chừng đã sớm sưng lên.

Thạch Trúc tự nhận da thô thịt hậu nhưng lúc này quỳ đã nửa ngày, cũng chịu không nổi, nhịn không được nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, đầu gối cô có đau không?”

Đương nhiên đau. Thân thể của nàng lúc này chỉ có mười hai tuổi, chưa phát dục hoàn toàn, làm sao chịu nổi hành hạ như thế. Chỉ dựa vào ý chí kiên cường và nhẫn nại mà chống đỡ thân thể nhỏ bé, yếu ớt.

“Thạch Trúc, em đã theo ta quỳ nửa ngày, bây giờ về đi.” Mộ Niệm Xuân nhẹ giọng nói.

Thạch Trúc đương nhiên không chịu: “Tiểu thư tại đây, nô tỳ cũng không đi đâu cả.”

Mộ Niệm Xuân sớm đoán được phản ứng của Thạch Trúc, bắt đầu dĩ nệ nụ cười.

“Tỷ tỳ” một giọng bé nam non nớt vang lên phía sau.

Mộ Niệm Xuân nghe được giọng nói này, ngực nàng run lên, xoay người lại.

Một đứa bé trai chừng năm, sáu tuổi, chân tay mập mạp ngắn ngủn chạy tới. Khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, vô cùng khả ái. Bởi vì chạy gấp quá mà khuôn mặt trắng noãn trở nên hồng hồng.

Trí nhớ phui đầy bụi ở xa xoi dần xuất hiện trước mắt nàng, thân hình bé nhỏ đi loạng choạng, chạy tới trước mặt nàng, mở nắm tay đang nắm chặt ra, như dâng hiến vật quý, là mấy quả hạt dẻ: “Tỷ tỳ, tỷ quý mãi chưa nghỉ, chắc là đói bụng lắm rồi, mau ăn hạt dẻ đi. Mới rang còn nóng lắm.”

Nháy mắt đôi mắt Mộ Niệm Xuân đỏ lên.

Kiếp trước, tết Nguyên Tiêu năm ấu đệ sáu tuổi vô cớ mất tích. Đây cơ hồ là đã kích trí mạng đối với nàng và Trương Thị. Từ đó, Trương Thị bệnh nặng, tinh thần ngày một sa sút, còn nàng, mãi sống trong vô tận hối hận và tự trách.

Ngày đó, là nàng kiên trì muốn dẫn ấu đệ đi xem hội đèn lồng. Lòng nàng tràn đầy mong đợi gặp gỡ thiếu niên mình hâm mộ, căn bản không nghĩ từ đầu đến cuối là một hồi âm mưu.

Mấy năm sau, mỗi khi nhớ tới ấu ỉ, cảm giác đau đớn này tựa như một con dao nhỏ, cắt xé trong lòng nàng.

May là, cuộc đời của nàng có cơ hội làm lại một lần nữa. Đời này, nàng tuyệt không giẫm lên vết xe đổ. Cũng không ai có thể gây tổn thương cho thân nhân của nàng.

Nhìn Mộ Niệm Xuân nước mắt ràn rụa, Phong Ca Nhi không hiểu ra sao, cho là nàng giận mình, vội vàng nói: “Tỷ tỷ, buổi chiều đệ đã nghĩ tới thăm tỷ. Nhưng mẹ không cho đệ đi, đệ phải ngoan ngoãn nghe lời. Vừa rồi thừa dịp mẹ không chú ý, len lén chạy tới...”

Lời còn chưa nói hết, một trận tiếng bước chân vội vã truyền tới.

Trương Thị đã tới, bên cạnh Trương Thị còn có một phụ nhân tuổi còn trẻ mặt mày thanh tú.

Phụ nhân này họ Diệp, là vú em Phong Ca Nhi. Cô chăm sóc Phong Ca Nhi từ nhỏ, ngày thường chăm sóc Phong Ca Nhi ăn ở. Phong Ca Nhi lén trốn đi, cô còn sốt ruột hơn cả Trương Thị. Lúc này tìm thấy Phong Ca Nhi rồi, không nhịn được thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Trương Thị trừng mắt: “Phong Nhi, tại sao con lén chạy tới đây, làm mẹ tìm khắp nơi.”

Phong Ca Nhi cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: “Con muốn đi thăm tỷ tỷ, mọi người không cho con đi, con chỉ lén chạy tới một chút thôi.”

Trương Thị liếc thấy mấy hạt dẻ trong lòng bàn tay con trai, lòng không khỏi mềm nhũn. Tỷ đệ liên tâm, Phong Ca Nhi lo lắng cho tỷ tỷ cũng không có gì lạ. Còn đem đồ ăn vặt mình thích nhất mang đến...

Trương Thị không đành lòng quở trách Phong Ca Nhi thêm, quay đầu nhìn về phía Mộ Niệm Xuân, vừa nhìn không khỏi ngăn ra: “Niệm Xuân, sao con lại khóc? Có phải quỳ lâu đau đầu gối lắm không?”

Mộ Niệm Xuân dùng tay áo lau nước mắt, lung tung ừ một tiếng, thần sắc bình tĩnh một chút.

Trương Thị đau lòng không thôi, nhưng là vô kế khả thi, lên tinh thần nói: “Ban ngày quỳ, đến tối dù gì cũng phải ngủ một lát. Trong từ đường hàn khí nặng, mẹ mang cho con chăn đệm. Trời sáng sẽ đến lấy đi.”

Lúc này đây, Mộ Niệm Xuân không có cự tuyệt, gật đầu đồng ý.

Ban ngày giả bộ thành tâm ăn năn, đến buổi tối không cần thiết cậy mạnh nữa.

Thiếp thân nha hoàn Bạch Lan của Trương Thị đi tới, nhẹ nhàng đặt hộp thức ăn bên người Mộ Niệm Xuân, nhẹ giọng nói: “Tỷ tiểu thư, bên trong đựng thức ăn cô thích ăn nhất, là cháo ngan nhĩ, long nhãn, hạt ý dĩ, còn có chút bánh mận thêu ăn sáng.”

Mộ Niệm Xuân cảm thấy bụng đói kêu vang, nghe vậy cười nói: “Thật tốt quá, ta đang thấy đói đây.”

Phong Ca Nhi nghe xong lời này, lập tức kích động: “Tỷ tỷ, tỷ đói bụng thì ăn hạt dẻ trước đi. Hạt dẻ còn nóng, ngọt, bùi, ăn ngon lắm.”

Mộ Niệm Xuân nhìn Phong Ca Nhi, lòng vừa chua xót vừa vui sướng, trong mắt không tự chủ nổi lên nụ cười ôn nhu: “Được rồi, ta ăn hạt dẻ trước.”

Phong Ca Nhi cười nói: “Đệ bóc cho tỷ.”

Nói xong liền cúi đầu bóc hạt dẻ, hạt dẻ còn ấm, mềm mềm, tưởng dễ bóc mà hóa ra không dễ dàng. Ngày thường Phong Ca Nhi ăn hạt dẻ, có nha hoàn bà tử hầu hạ, chưa từng tự tay bóc hạt dẻ.

Diệp mama cười nói: “Tiểu thiếu gia, nô tỳ giúp cậu.”

Phong Ca Nhi không chịu sự giúp đỡ, ngón tay mập mạp vụng về bóc nửa ngày, cuối cùng cũng bóc được một hạt. Về mặt cậu đầy kiêu ngạo, đưa hạt dẻ tới trước mặt Mộ Niệm Xuân. Đôi mắt đầy chờ mong.

“Phong Ca Nhi thật lợi hại.” Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm khen cậu, sau đó đưa hạt dẻ vào miệng.

Hạt dẻ vừa thơm lại bùi, là mỹ vị đời nàng chưa từng hưởng qua.

Nàng tinh tế thưởng thức hồi lâu, nuốt từng chút một, sau đó nhoèn miệng cười với Phong Ca Nhi: “Hạt dẻ này ăn thật ngon.”

Phong Ca Nhi cười thích thú, theo thói quen rúc vào lòng nàng. Ngẩng đầu lên, miệng bữu ra, rầu rĩ không vui: “Tỷ tỷ, nơi này đều là bài vị tổ tông, âm trầm, đệ không thích chút nào. Vì sao tỷ lại quỳ ở đây? Bọn họ nói là bởi vì tỷ đẩy đại tỷ xuống nước, thế nên cha mới phạt tỷ.”

Trẻ con năm tuổi, đã bắt đầu hiểu chuyện, biết việc quỳ ở từ đường không phải là việc vui vẻ gì.

Nhìn trên mặt Phong Ca Nhi lộ sự lo lắng, lòng Mộ Niệm Xuân ảm áp, ôn nhu dỗ dành: “Đúng vậy, tỷ tỷ làm chuyện sai phạm, vì vậy phải nghiêm khắc chịu phạt. Đệ không cần lo lắng, hai ngày nữa là tỷ tỷ có thể đi ra ngoài chơi với đệ.”

Phong Ca Nhi rút cuộc còn nhỏ, nghe dỗ dành vài câu liền cao hứng lại, ôm cánh tay Mộ Niệm Xuân tiếp tục lủi lo. Đa phần là cậu nói, Mộ Niệm Xuân

mím cười nghe, không có nửa điểm không kiên nhẫn.

Từ đường vốn là nơi an tĩnh lạnh lẽo, lúc này có giọng nói trong trẻo của Phong Ca Nhi, lạnh lẽo âm u nhất thời bị quét sạch.

Trương Thị nhìn hai tỷ đệ gần gũi thân mật, trong lòng cũng thấy được an ủi, liền nháy mắt Diệp mama, Diệp mama lập tức ngằm hiểu, đỡ Phong Ca Nhi sang một bên chơi đùa.

Lúc này Trương Thị mới cười lạnh nói: “Quả nhiên người La gia hôm nay tới. May là con sớm nhận sai với cha, nếu không, hôm nay chẳng biết âm ỉ thành thế nào nữa.”

Thân là đương gia chủ mẫu, tự nhiên có người âm thầm mật báo. Thậm chí đám Lý thị nói gì lúc đó Trương Thị cũng đều biết cả. Theo tính tình của Trương Thị, đã sớm không chịu nổi lao tới âm ỉ với người La gia.

Nhưng Mộ Niệm Xuân đã dặn qua, không cho mẹ mình lộ diện. Trương Thị không thể làm gì khác hơn là cố gắng kiềm chế. Tuy nói nữ nhi nhanh chóng đuổi người La gia đi, nhưng thân làm mẹ, trong lòng ắt khó chịu.

Gặp được như vậy chuyện, thân là mẹ phải đứng trước mặt chắn cho con gái mới đúng. Nhưng bây giờ, nàng lại đứng sau lưng, để tùy ý nữ nhi đối phó đám người La gia ngang ngược phách lối kia...

Mộ Niệm Xuân nhìn thấu tâm tư Trương Thị, cười trấn an: “Mẹ, con có thể một mình đối phó bọn họ. Nếu mẹ ra mặt thì là không thích hợp. Tuy rằng cha phạt con nhưng vẫn trong lòng là đau lòng con. Con bị phạt cũng đáng.”

Trương Thị ngẫm lại cũng có lý, chân mày cuối cùng giãn ra: “Được rồi, thật sự nha đầu Nguyên Xuân kia nói những lời vũ nhục ta sao?”

Giọng nói Trương Thị không có phẫn nộ, ngược lại có chút nghi hoặc.

Mộ Nguyên Xuân không phải kẻ ngu dốt, làm sao không biết họa từ miệng mà ra? Mang danh ngỗ nghịch bất hiếu, đủ hủy hoại khuê danh thiếu nữ.

Ánh mắt Mộ Niệm Xuân lóe lên, ý vị thâm trường nói: “Lúc đó chị ta nói gì không quan trọng, quan trọng là... cha đã bán tín bán nghi, ba người thành hồ, nếu mọi người nói như vậy, chị ta còn có thể biện giải?”

(Ba người nói có cọp, thiên hạ cũng tin có cọp thật.)

Ba người thành hồ...

Trương Thị yên lặng nuốt mấy chữ này, mắt dần dần sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Lời Đồn Đại

Một bà tử một mực đợi xa xa trông từ đường, lúc này chợt ho khan một tiếng. Đây là đang ám chỉ Trương Thị, thời gian đã lâu, nên rời đi.

Trương Thị đành lưu luyến rời đi.

Mộ Niệm Xuân gọi Thạch Trúc: “Thạch Trúc, em qua đây, thức ăn trong hộp đủ cho hai chúng ta ăn.”

Thạch Trúc nhất thời thụ sủng nhược kinh: “Tiểu thư ăn trước đi ạ, nô tỳ không xứng được dùng cơm cùng với tiểu thư.”

“Ăn mà thôi, có cái gì xứng với không xứng.” Mộ Niệm Xuân thấy Thạch Trúc vẫn không chịu đi chuyển, liền tăng thêm ngữ khí: “Nếu em không ăn, ta cũng không ăn. Đói bụng đau dạ dày là tại em đấy.”

Thạch Trúc đành vào đi vào từ đường.

Lúc này sắc trời đã tối, trong từ đường chỉ thấp một ngọn đèn. Thạch mama trông coi từ đường cũng đi ăn cơm tối, trong lòng Mộ Niệm Xuân thả lỏng đôi chút, ngồi trên đệm quỳ ăn cơm tối.

Cháo ngân nhĩ, long nhãn, hạt ý dĩ ngọt mà không ngán, vừa vào miệng đã tan, bánh mỳ thầu xốp ngon. Mộ Niệm Xuân luôn có yêu cầu với đồ ăn, hiểu được cơm nước coi như không tệ.

Thạch Trúc lần đầu tiên được dùng com cùng chủ tử, không khỏi có chút mất tự nhiên.

Mộ Niệm Xuân cũng không nói gì, ăn no đặt đũa mới cười nói: “Còn dư lại em phải ăn hết đi. Không được lãng phí đồ ăn.”

Thạch Trúc quả nhiên thấy thoải mái hơn, cười đáp: “Nô tỳ sẽ ăn hết.” Nói rồi cúi đầu ăn.

Mộ Niệm Xuân yên lặng đánh giá Thạch Trúc dưới ngọn đèn.

Thạch Trúc lớn hơn nàng hai tuổi, năm nay mười bốn, thân hình đã có phong thái thiếu nữ. Tướng mạo không tính là đặc biệt xuất chúng, nhưng cũng mi thanh mục tú.

“Thạch Trúc, em ở bên ta cũng đã bốn năm rồi.” Mộ Nguyên Xuân bất chợt nói.

Thạch Trúc không chút nghĩ ngợi đáp: “Là bốn năm hai tháng.” Mười tuổi Thạch Trúc vào Mộ gia, bởi vì tính tình cẩn thận nên được Trương Thị nhìn trúng, cho đến Y Lan viện hầu hạ tứ tiểu thư. Chỉ chớp mắt, đã hơn bốn năm.

Mộ Niệm Xuân nhìn Thạch Trúc, cười nói: “Tháng trước Thược Dược đã gả đi, mẹ ta dự định tuyển thêm hai người hầu bên cạnh ta. Vị trí nhất đẳng nha hoàn giao cho em, ngoài ra không có ai hợp hơn.”

Thạch Trúc ngẩn ra, vừa mừng vừa sợ, đang muốn dập đầu tạ ân, đã nghe Mộ Niệm Xuân vừa cười vừa nói: “Ở đây chỉ có hai chúng ta, không có người ngoài, không cần nhiều nghi thức xã giao như vậy.”

Không đợi Thạch Trúc có phản ứng gì, lại nói tiếp: “Sau này em là đại nha hoàn thiếp thân của ta, hành sự nói năng phải có vài phần phong thái của đại nha hoàn, đừng làm hỏng uy phong của ta. Gặp phải chuyện gì không cần sợ, có chủ tử là ta làm chỗ dựa cho em.”

Chỉ kém nói thẳng: “Trong phủ này em đi ngang cũng không sao.”

Thạch Trúc vui mừng kích động không nói nên lời, nước mắt rơm rớm, nghẹn ngào: “Tiểu thư, người đối đãi với nô tỳ thật tốt quá, nô tỳ có tài đức gì.”

Nhìn gương mặt bên cạnh mình tới tận ngày sắp chết ngày nào, lòng Mộ Niệm Xuân một trận chua xót.

Kiếp trước Thạch Trúc trung thành và tận tụy, cho dù là khoảng thời gian nàng gặp gian nan nhất, Thạch Trúc cũng chưa từng dao động phản bội nàng. Đưa mắt mờ mịt bốn phía đều là đối thủ, nàng có thể tin nhiệm duy nhất là Thạch Trúc mà thôi.

Chủ tớ hai người sống nương tựa lẫn nhau ở trong lòng nàng, Thạch Trúc đã trở thành thân nhân không thể thay thế.

Kiếp trước hai mươi mấy năm sinh mệnh, có quá nhiều tiếc nuối và không cam lòng. Cũng may kiếp này có cơ hội bù đắp từng cái. Nàng có rất nhiều chuyện cần làm, có nhiều lo lắng, vì thế cần Thạch Trúc giúp một tay.

Mộ Niệm Xuân nhìn Thạch Trúc, nói thật: “Em luôn tận tâm tận lực hầu hạ ta, đây là em xứng đáng.”

Thạch Trúc đỏ mắt, dập đầu lạy Mộ Niệm Xuân ba cái: “Tiểu thư tín nhiệm coi trọng nô tỳ như vậy, nô tỳ nhất định sẽ không cô phụ tiểu thư.”

Viên mắt Mộ Niệm Xuân cũng đã có chút ươn ướt, nàng cố mỉm cười nói: “Không phải ta đã nói rồi sao, khi không có người ngoài, không cần đa lễ như vậy. Bên ngoài có chút lạnh, đóng cửa lại đi, dựa sát vào ta để cùng nhau sưởi ấm.”

Thạch Trúc dùng tay áo lau nước mắt, đi đóng cửa, sau đó cẩn thận tựa bên chân Mộ Niệm Xuân. Rất nhanh liền co ro ngủ thiếp đi.

Mộ Niệm Xuân cũng cảm thấy mệt mỏi dâng lên, nhẹ nhàng kéo chăn đệm, đắp lên mình và Thạch Trúc.

Ánh sáng đèn dầu lờ mờ, phủ lên từ đường mang thêm vài phần ấm áp. Trong từ đường âm u tĩnh mịch, chủ tớ hai người giống như năm xưa, tựa sát vào nhau, cùng đi vào giấc ngủ.

Trương Thị chương quản Mộ gia, lại phải chiếu cố Phong Ca Nhi tuổi nhỏ, mỗi ngày chỉ có thể tranh thủ một chốc rồi đi qua từ đường. Phong Ca Nhi thì chỉ muốn chạy tới từ đường cả ngày, ngặt nỗi lại bị tổ mẫu yêu thương ấu tôn nghiêm khắc ngăn lại.

Mộ Trường Hủ cùng hai huynh đệ Mộ Trường Bách, Mộ Trường Đồng chỉ thứ hai hằng ngày đọc sách, Mộ Nguyên Xuân ở trong khuê phòng tĩnh dưỡng, duy nhất năng tới thăm Mộ Niệm Xuân là đường tỷ Mộ Uyển Xuân chỉ thứ hai.

Mộ Uyển Xuân có một tỷ muội song sinh, đã chết non năm ba tuổi. Mộ Uyển Xuân đứng hàng thứ ba trong đám tỷ muội.

Nữ nhân Mộ gia dung mạo xinh đẹp. Mộ Uyển Xuân cũng không ngoại lệ, gương mặt trái xoan, da trắng nõn, quynh rũ hoạt bát.

Lấy hoa ví dụ, Mộ Nguyên Xuân giống một đóa hoa mai tinh xảo tuyệt mỹ khí chất xuất trần, Mộ Uyển Xuân là thược dược ánh sáng màu nắng kiêu diễm. Mộ Niệm Xuân tuổi nhỏ nhất, lại mi mục như họa, xinh đẹp động lòng người, giống nụ hoa hải đường ngọt ngào.

Mộ Uyển Xuân ân cần hỏi han: “Tứ muội, rốt cuộc muội và đại tỷ vì chuyện gì mà cãi vã? Tức giận lại đẩy mạnh tỷ ấy xuống hồ, sáng nay ta đi thăm đại tỷ, hỏi tỷ ấy nguyên nhân, tỷ ấy thế nào cũng không chịu nói ra.”

Mộ Niệm Xuân nhếch môi: “Tỷ ấy nói mới là chuyện lạ.”

Hai mắt Mộ Uyển Xuân sáng lên, hứng trí bùng bùng ghé sát tai Mộ Niệm Xuân nói nhỏ: “Nói như vậy, tỷ ấy thực sự nói những lời đó?”

Ngắn ngủn một ngày công phu, trên dưới trong phủ lặng lẽ truyền đi một sự kiện. Đại tiểu thư nói lời vũ nhục kế mẫu, tứ tiểu thư trong lúc giận dữ mới ra tay. Người La gia tới cửa cũng không thể làm được điều gì.

Nếu như không phải đại tiểu thư đuối lý, người La gia không làm khó lên trời mới là chuyện lạ.

Mộ Uyển Xuân tới thăm Mộ Niệm Xuân, là muốn trực tiếp tìm hiểu “tin tức”.

Mộ Niệm Xuân chỉ mong sao Mộ Uyển Xuân hỏi những câu này, cố ý hù lạnh một tiếng nói: “Nếu không phải tỷ ấy vũ nhục mẹ muội, làm sao muội lại tức giận đẩy tỷ ấy xuống nước. Ba tuổi đại tỷ đã được La gia nhận về nuôi, mười năm nay, số lần về nhà có thể đếm trên đầu ngón tay. Một năm trước mới hồi phủ ở lâu dài. Mẹ muội đối đãi tỷ ấy khách khí nhưng có làm khó dễ bao giờ? Đại tỷ lại tùy ý nói bậy về mẹ muội, thực sự đáng giận.”

Ánh mắt Mộ Uyển Xuân quay một vòng: “Tứ muội, muội đừng tức giận nữa. Đại tỷ cũng là một thời kích động mới nói... những lời này, hiện tại chắc chắn đang rất hối hận rồi. Đều là tỷ muội nhà mình, việc này đừng so đo nữa.”

Lời nói này nhìn như khuyên giải an ủi, nhưng cẩn thận suy ngẫm, không phải không có châm ngôn thoả giận, ý tứ gây xích mích chia rẽ.

Mộ Niệm Xuân gượng cười, không hờn giận nói: “Tam tỷ, rốt cuộc là tỷ hướng về muội hay về đại tỷ?”

“Này còn phải nói, ta đương nhiên là hướng về muội.” Mộ Uyển Xuân oán trách: “Hai chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, còn thân hơn cả tỷ muội ruột. Ta và đại tỷ còn chưa nói với nhau được vài câu.”

Lúc này Mộ Niệm Xuân mới đổi giận thành vui: “Vẫn là tam tỷ đối tốt với muội nhất.”

Mộ Uyển Xuân mỉm môi nở nụ cười, trong lòng lại đắc ý nghĩ, Mộ Nguyên Xuân cùng Mộ Niệm Xuân cãi vã càng hung càng tốt. Bởi vậy, mọi người mới có thể biết nữ nhi thanh cao lịch sự, có tri thức, hiểu lễ nghĩa nhất Mộ gia là đích nữ chi thứ hai Mộ Uyển Xuân.

Mộ Niệm Xuân coi như không thấy tự đắc nơi đáy mắt Mộ Uyển Xuân, khoe miệng hơi giương lên trong nháy mắt.

Mộ gia gia huấn cực nghiêm, bốn mươi tuổi không có con mới được cưới vợ bé. Huynh đệ Mộ Chính Thiện, Mộ Chính Đức sớm đã có con trai trưởng, bởi vậy cũng không có thiệp thât.

Nguyên phối Mộ Chính Thiện là La Thị sinh một con trai một con gái, kế thất Trương Thị cũng sinh một con trai một con gái. Ngô Thị chi thứ hai có hai con trai một con gái. Ngoại trừ nhị tiểu thư và tứ thiếu gia chết non, còn lại đều bình an lớn lên.

Việc hài nhi chết non là khá cao ở đại Tàn, cơ hồ là chuyện tình không thể tưởng tượng.

Theo chuyện này cũng có thể nhìn ra, Mộ gia gia phong nghiêm cẩn, sự việc ngầm ngầm xấu xa bên trong cực ít, So với các quý phủ khác động chút đánh chết thị thiếp, bán ra thông phòng hay đưa nhỏ sinh thiếu thán, bên trong Mộ gia coi như gió êm sóng lặng.

Nhưng mà, huynh muội Mộ Nguyên Xuân trở về, chuyện tế nhị cân bằng này lập tức bị đánh vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bị Oan (Nhất)

Mộ Trường Hù thiên tư xuất chúng, hai đường đệ tuy cũng thông tuệ nhưng vẫn không sánh được.

Mộ Nguyên Xuân dung mạo xinh đẹp, giỏi thơ từ giỏi đánh đàn, nữ công cũng thập phần tinh thông. Hai biểu muội so ra còn kém hơn vài phần.

Đích tôn cùng chi thứ hai ngoài mặt hòa thuận, thực chất bên trong đám nữ nhân ngầm ngầm ganh đua lẫn nhau. Chi thứ hai là nơi vốn bị đè ép, trong lòng tự nhiên khó chịu. Hai vợ chồng Mộ Chính Đức đều có chút lòng dạ, sẽ không dễ dàng hiển lộ ra cái gì. Đường huynh đệ tỷ muội cũng rất tự nhiên tạo thành một đoàn thể nhỏ.

Hai huynh đệ Mộ Trường Bách, Mộ Trường Đồng dụng công khổ đọc, ý đồ muốn đuổi kịp đại đường huynh Mộ Trường Hù hết sức rõ ràng. Mộ Uyển Xuân lại dùng một loại phương thức khác, thỉnh thoảng châm ngôn gây xích mích giữa nàng và Mộ Nguyên Xuân, không muốn hai người bọn họ thân cận.

Kỳ thật, Mộ Uyển Xuân thật sự là dùng tâm tư sai lầm.

Nàng và Mộ Nguyên Xuân kiếp trước kiếp này đều là đối thủ lớn nhất, làm sao có thể hòa thuận đây?

Ý đồ đến của Mộ Uyển Xuân đã đạt được, không muốn ở lâu trong tù đường âm u, vừa cười vừa nói: “Tứ muội, muội chịu khó, ba ngày trôi qua rất nhanh. Chờ muội về Y Lan viện, ta sẽ qua thăm muội.”

Mộ Niệm Xuân làm ra vẻ lưu luyến không rời, chờ Mộ Uyển Xuân đi, ý tứ hàm xúc cười một tiếng.

Với tính cách Mộ Uyển Xuân, sau khi trở về nhất định sẽ đến trước mặt tổ mẫu uốn lười một hồi.

Người chịu oan uổng lần này, nhất định là Mộ Nguyên Xuân rồi.

Đúng như Mộ Niệm Xuân đoán, sáng sớm hôm sau Mộ Uyển Xuân thời điểm đi thỉnh an tổ mẫu Chu Thị liền “hữu ý vô ý” nhắc đến việc này.

Dĩ nhiên, Mộ Uyển Xuân nói rất có kỹ xảo, tuyệt không giống bàn lộng thị phi, ngược lại lo lắng lo lắng: “Đều là tỷ muội nhà mình, vui vẻ với nhau thì không còn gì tốt hơn. Hai người bọn họ lại cãi vã thành ra thế này, thực sự làm cho người ta sốt ruột. Bất quá, việc này cũng không thể đều do đại tỷ. Tỷ ấy thuở nhỏ không có mẹ ruột, lớn lên ở nhà ngoại, mặc dù cùng tứ muội là tỷ muội ruột nhưng tình cảm không nhiều. Đối với đại bá mẫu sinh ra bất mãn cũng là khó tránh khỏi.”

Chu Thị năm nay năm mươi tuổi, mặc dù chăm sóc bản thân không tệ nhưng cũng đã có nếp nhăn và tóc bạc trên đầu. Năm năm trước bà đã giao quyền quản gia cho Trương Thị, mình thì nhất tâm ăn chay niệm phật.

Chu Thị tuy rằng không hỏi tới việc vật trong phủ, nhưng rất quan tâm tới tôn tử tôn nữ trong phủ.

Nghe xong Mộ Uyển Xuân nói, Chu Thị nặng nề hừ một tiếng, trong mắt lóe lên sự không vui: “Có cái gì bất mãn, cũng không nên nói lời vô lễ ra miệng. Nếu để cho người ngoài biết, mặt mũi Mộ gia chúng ta coi như mất sạch.”

Con dâu thứ hai Ngô Thị ngồi ở một bên lập tức an ủi: “Mẹ yên tâm, những chuyện trong nhà sẽ không truyền tới tai người ngoài. Chờ đại tẩu tới, nói với chị ấy một tiếng, để chị ấy dặn đám hạ nhân trong phủ không được ăn nói lung tung.”

Luận về tuổi tác, Ngô Thị lớn hơn Trương Thị tới vài tuổi. Nhưng có lớn hơn nhiều nữa, cũng phải kêu một tiếng đại tẩu. Trương Thị dù là vợ kế cũng vẫn là dâu trưởng.

Nhắc tới Trương Thị, Chu Thị lộ vẻ không vừa lòng: “Thật không biết chị ta làm mẹ thế nào, Nguyên Xuân hồi phủ đã một năm, liền cùng Niệm Xuân âm ỉ như vậy.”

Ngô Thị không khỏi nói về Trương Thị: “Cái này cũng không thể trách đại tẩu. Kế mẫu khó làm, dù sao cũng không phải con ruột, cũng cách một tầng cảm xúc. Nha đầu Nguyên Xuân kia tâm tư nặng, ngày thường có ủy khuất gì cũng chỉ giấu trong lòng, không chịu nói ra nửa chữ. Niệm Xuân lại nhỏ, tính tình dễ kích động.”

Chu Thị nghe xong những lời này, sắc mặt không hòa hoãn được chút nào, ngược lại còn thêm giận, tái mặt không nói lời nào.

Ngô Thị và Mộ Uyển Xuân dùng ánh mắt trao đổi, cố ý lái câu chuyện đi hướng khác, hòng làm Chu Thị vui vẻ được phần nào.

Có những lời, nói đến đủ độ là đạt được hiệu quả hay nhất. Nếu còn tiếp tục cãi nhai, sẽ là miệng hay nói lời thị phi. Gia pháp Mộ gia không phải là thứ có thể đùa giỡn.

Thời điểm Trương Thị dẫn Phong Ca Nhi tới thỉnh an. Bầu không khí trong phòng đã khôi phục như thường.

Phong Ca Nhi vào phòng liền quy củ hành lễ với Chu Thị.

Chu Thị thấy tôn tử trắng mập khả ái, từ đáy lòng sinh ra vui vẻ, cười nói: “Tiểu mi hầu này, ngày thường chạy nhanh hơn đi, hôm nay đã học được hành lễ đứng đắn. Mau đến cạnh tổ mẫu nào.”

Phong Ca Nhi cười hi hi nhào vào lòng Chu Thị, Chu Thị cười tủm tỉm lấy các loại đồ ăn vặt trên khay nhét vào tay Phong Ca Nhi, gương mặt tràn đầy từ ái.

Trong nhà tôn tử tôn nữ đông đảo, Phong Ca Nhi là niềm vui lớn nhất của Chu Thị.

Mộ Uyển Xuân có ý định góp vui, cố ý chua chát nói: “Bà nội bất công, ngũ đệ tới, bà nội không hề nhìn cháu một cái nào nữa.”

Chu Thị quả nhiên bị chọc cười: “Nha đầu kia, nói lời này mà không thẹn hả. Mấy ngày trước mới lừa gạt được ta một chiếc vòng vàng, lần này lại muốn cái gì đây?”

Về mấy cháu gái, Chu Thị thích nhất Mộ Uyển Xuân khéo ăn khéo nói.

Mộ Uyên Xuân cười hi hi đáp: “Bà nội nói oan cho cháu rồi, cháu thấy ngũ đệ ăn ngon lành, cũng muốn nếm thử mứt mà thôi. Không có ý gì khác.”

Mọi người đều nở nụ cười, khung cảnh thật hòa thuận vui vẻ.

Nói chuyện phiếm một hồi, Ngô Thị dẫn Mộ Uyên Xuân cáo lui trước.

Trương Thị cũng đứng dậy xin cáo lui, Chu Thị lại nói: “Trương Thị, chị lưu lại, tôi có mấy lời muốn hỏi chị.”

Trương Thị vâng lời, trong mắt nhanh chóng hiện lên vẻ đắc ý.

Nàng ra lệnh cho người thả tiếng gió, trong vòng hai ngày đã truyền đến tai Chu Thị. Với tính tình Chu Thị, nếu cho rằng đây là lời đồn vấy, căn bản sẽ không để ý tới. Hiện tại nếu giữ mình lại riêng đề hỏi, nói rõ Chu Thị đã tin.

Ba người thành hồ, lời này quả nhiên nửa điểm không giả.

Chu Thị cũng không vòng vo, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Nguyên Xuân cùng Niệm Xuân rốt cuộc là vì chuyện gì mà cãi vã?”

Về mặt Trương Thị ần nhẫn và ủy khuất: “Con dâu đã tỉ mỉ hỏi qua Niệm Xuân, Niệm Xuân nói, Nguyên Xuân trước mặt con bé nói lời không hay về con. Con dâu coi Nguyên Xuân như con ruột, tự dưng bản thân tận tâm tận lực. Không nghĩ tới, Nguyên Xuân...”

Nói đến đây, mắt đã đỏ lên. Đây đủ biểu hiện một kẻ mẩu hết lòng lại bị trách cứ.

Chu Thị vốn chỉ tin tám phần, hiện tại đã tin đủ mười phần, sắc mặt trầm xuống. Bà không nhắc lại nguyên nhân, chỉ quở trách Niệm Xuân: “Niệm Xuân qua năm đã mười hai tuổi rồi, không còn là đứa bé con, sao lại hành sự theo cảm xúc như vậy. Cũng may Nguyên Xuân không sao, nếu không người La gia tới cửa ầm ĩ, chúng ta ăn nói với họ thế nào?”

Trong miệng Trương Thị khúm núm đáp, lòng lại mừng thầm.

Làm con dâu nhiều năm, nàng rất hiểu tính tình Chu Thị. Càng là trong lòng không thích, lại càng không chịu biểu lộ ra. Lúc này tránh nhắc tới Mộ Nguyên Xuân, nhất định là trong lòng cực kỳ tức giận.

Mộ Nguyên Xuân không có mẹ ruột, nếu không giành được yêu thương của bà nội, sau này còn tư cách gì phân cao thấp với mẹ con nàng?

Tối hôm đó, Chu Thị cho gọi Mộ Chính Thiện tới nói chuyện.

Chu Thị nói ra chuyện ban ngày nghe được, sắc mặt không vui: “Trường nữ và kẻ mẩu bất hòa, miệng nói ra lời ác, lại bị muội muội đẩy xuống ao. Nếu loại chuyện này truyền ra ngoài, thể diện Mộ gia liệu có còn giữ được không?”

Thể diện cao hơn tất cả, đây là chuẩn tắc hành sự của thế gia vọng tộc. Cho dù là việc nhỏ như lông gà vô tội, chỉ cần liên lụy đến vấn đề mặt mũi, lập tức là đại sự.

Mộ Chính Thiện áy náy cúi đầu nhận sai: “Xin mẫu thân đừng tức giận, đều là lỗi của con trai. Nếu nhi tử quan tâm đến vợ con hơn sẽ không xảy ra tình trạng ầm ĩ ngày hôm nay.”

Trước mặt con dâu dĩ nhiên Chu Thị không muốn nhiều lời, ngược lại trước mặt nhi tử sẽ không cố kỵ, nghe vậy hừ lạnh một tiếng: “Chuyện này sao có thể trách con. Nguyên Xuân từ nhỏ lớn lên ở La gia, thân thiết với người La gia, ngược lại bất hòa với người trong nhà. Cùng Trương Thị có chút bất hòa là không tránh khỏi. Nha đầu kia nhìn thông minh, lần này lại cũng làm chuyện ngu xuẩn. Coi như là bất mãn với Trương Thị thì cũng không nên lăm lăm trước mặt Niệm Xuân. Với tính tình Niệm Xuân, đẩy nó rơi xuống nước là còn nhẹ.”

Lời trong lời ngoài, đều lộ ra bất mãn đối với Mộ Nguyên Xuân.

Tuy là trường nữ con vợ cả, nhưng lại chưa bao giờ hầu hạ dưới gối, theo cảm tình không thể thân mật như hai cháu gái bên người. Phát sinh nữa chuyện như vậy, cũng khó trách Chu Thị không vui.

Mộ Chính Thiện theo bản năng vì nhi tử cầu tình: “Một năm nay quả thật Nguyên Xuân chịu nhiều tủi thân, Phương mama bên cạnh nó nói cho con biết, mặc dù Trương Thị không cắt xén chi tiêu nhưng lại âm thầm làm khó dễ. Con bé vẫn luôn nhịn xuống, lần này đại khái là tức giận quá mới có thể ác miệng nói ra. Xin mẫu thân nghĩ đến nhi tử mà bỏ qua cho con bé lần này. Sau này nhi tử nhất định sẽ quản thúc con bé nghiêm chỉnh.”

Chu Thị hừ nhẹ một tiếng, không nói thêm lời nào nữa.

Bất quá, một khi trong lòng đã sinh ra ấn tượng không tốt về một ai đó, muốn thay đổi là rất khó.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Bị Oan (Nhị)

Ba ngày đối với người khác mà nói, đại khái là một thoáng qua.

Trong ba ngày này Mộ Niệm Xuân lại chịu nhiều đau khổ. Đầu gối sớm đã sưng đỏ, đau chết lặng. Phải dựa vào người đỡ nàng mới miễn cưỡng trở về được Y Lan viện.

Trương Thị đã sớm chuẩn bị thuốc mỡ tan máu bầm, khẳng khẳng muốn đích thân bôi thuốc cho Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân không lay chuyển được mẹ mình, đành ngoan ngoãn nằm xuống.

Đập vào mắt là làn da chân trắng nõn mịn, sau đó là đầu gối sưng máu ứ đọng. Tim Trương Thị như bị dao cắt, nước mắt rơi xuống.

Mộ Niệm Xuân dỗ dành Trương Thị: “Mẹ, da con mỏng dễ lưu lại dấu. Trước đây lúc con bướng bỉnh, mẹ nhéo một cái, cánh tay tụ máu mấy ngày mà. Như bây giờ nhìn thì dọa người, kỳ thực không có gì lớn đâu. Bôi thuốc vào sẽ nhanh khỏi thôi.”

Trương Thị cũng biết lúc này không phải dễ khóc, đành dùng khăn lau nước mắt. Sau đó dùng khăn mặt vò nước nóng lau nhẹ trên đầu gối Mộ Niệm Xuân, trong miệng lầm bẩm: “Chờ đại phu qua xem rồi cho con thuốc bôi. Như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.”

Nói thật, cứng rắn quỳ ba ngày, sớm đã không còn cảm nhận được đau đớn. Lau khăn nóng cũng không hiệu quả gì. Bất quá, đây là tâm ý của Trương Thị. Mộ Niệm Xuân chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận.

Lau khăn nóng, bôi thuốc. Thuốc mỡ màu có chút kỳ dị, nâu nâu, lúc vừa bôi xong hơi nhói như kim châm.

Trương Thị thận trọng xoa đều thuốc mỡ, sau đó dần lòng dùng sức ấn đầu gối của Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân không kìm được thở dốc một cái, giọng nói có chút thay đổi: “Mẹ...”

“Đầu gối con sưng quá. Phải dùng sức xoa bóp mới nhanh tan máu tụ.” Trương Thị không đành lòng nhìn nữ nhi lúc này, nhanh chóng nói: “Con chịu khó nhẫn một chút, sẽ nhanh thôi.”

Mộ Niệm Xuân đỏ mặt hơi lạnh nhưng cố không nói tiếng nào. Đến khi Trương Thị ngừng tay mới cố gượng cười: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng, không đau đâu...”

So với hồi hận đau đớn tuyệt vọng bất lực sâu trong nội tâm, chút đau đớn ngoài da thịt này, nhẫn một chút sẽ qua đi.

Mẹ và em ruột đều bình an vô sự, Thạch Trúc vẫn tiếp tục sống tốt. Đây đã là ân huệ lớn ông trời ban cho nàng, tự đáy lòng nàng cảm kích trời xanh nhân từ. Chút đau đớn da thịt kia, chỉ càng làm cho nàng thêm cứng cỏi.

Lúc này sắc mặt Mộ Niệm Xuân tái nhợt, trên trán đỏ mồ hôi lạnh, thế nhưng nụ cười kiên cường lại hiện trên khóe môi. Trương phản mãnh liệt như vậy, khiến cho gương mặt thiếu nữ non nớt toát ra vẻ mỹ lệ kinh người.

Ngay cả Trương Thị cũng ngẩn người nhìn, lòng ngực vừa có chút kiêu ngạo lại có chua xót khổ sở.

Nữ nhi nói như vậy, là để trấn an mình. Tấm lòng của nữ nhi, người làm mẹ chỉ biết đón nhận.

Trương Thị lên tinh thần nói: “Cuối cùng cũng qua ba ngày rồi. Từ giờ con ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt, còn trẻ da sẽ nhanh hồi phục.”

Mộ Niệm Xuân thay đổi tư thế thoải mái hơn, nghe vậy nhẹ giọng cười nói: “Kế tiếp không phải là cấm túc một tháng sao ạ? Vừa lúc không cần học khuê nữ, có lý do quang minh chính đại lười biếng rồi.”

Trương Thị nghe mà buồn cười, phiền muộn trong lòng tiêu tán hơn nửa, thấp giọng nói: “Thiếu chút nữa quên nói cho con biết. Lúc bà nội con nghe sự kiện kia, rất tức giận. Tối hôm đó kêu cha con qua nói chuyện riêng. Sau đó cha con đi Thưởng Mai uyển, quở trách Nguyên Xuân một hồi. Nha đầu kia khóc sưng cả hai mắt.”

Trong Thưởng Mai uyển đương nhiên có người của Trương Thị, sớm có người đến bẩm báo không thiếu một lời. Cả ngày qua tâm tình Trương Thị rất tốt.

Mộ Niệm Xuân nhếch môi, Mộ Nguyên Xuân quả nhiên trước sau như một am hiểu diễn trò, “mất sưng đỏ” sao, khẳng định là cha đã mềm lòng hơn rồi.

“Mẹ, hôm nay mẹ đi thăm đại tỷ chứ?”

Trương Thị hừ nhẹ một tiếng: “Đĩ nhiên là không.”

Mắt Mộ Niệm Xuân lóe lên, thấp giọng nói: “Nên đi một chuyến, nhớ mang nhiều thuốc bổ dưỡng thân thể mẹ ạ.” Dừng một chút lại nói: “Bà nội và cha đều đang nhìn mẹ.”

Đây chính là thời cơ tốt nhất để kể mẫu biểu hiện khoan hồng độ lượng.

Trương Thị đương nhiên không ngu ngốc, nghe qua liền hiểu. Chỉ là trong lòng của nàng không nghĩ sâu sa như vậy, vừa nghĩ tới phải giả bộ mẹ hiền trước mặt Mộ Nguyên Xuân thì đã cảm thấy không thoải mái: “Hay là ta không đi. Nha đầu kia và ta bất tự không hợp, ta không muốn giả bộ trước mặt nó.”

Tính tình Trương Thị, nhất định đâu không lại Mộ Nguyên Xuân am hiểu nguy trang, lòng dạ sâu xa.

“Mẹ, mẹ nên đi đi.” Mộ Niệm Xuân kiên nhẫn khuyên bảo: “Bất quá là làm bộ một chút, liền có thể lấy lòng cha và bà nội, còn có thể được tiếng lòng dạ bao dung, cố sao mà không làm?”

Trương Thị không tình nguyện gật đầu, sau đó nghi vấn hỏi: “Niệm Xuân, rốt cuộc ngày đó Nguyên Xuân nói gì với con?”

Mộ Niệm Xuân đương nhiên sẽ không nói thật, trợn mắt nói lung tung: “Đúng như con nói với mẹ mà. Nếu không, con đã không tức giận đến vậy.”

Thật là như vậy sao? Trương Thị bán tín bán nghi nhìn Mộ Niệm Xuân, trong lòng cảm thấy có cái gì không đúng.

Mộ Niệm Xuân mặt không đổi sắc đón nhận ánh mắt Trương Thị.

Bên hồ nước rốt cuộc phát sinh chuyện gì, chỉ có Mộ Nguyên Xuân và mình biết. Mình không nói ra, Mộ Nguyên Xuân càng không dám nói ra chân tướng, chỉ có thể nén giận mang tiếng oan.

Trương Thị hỏi không được, đành phải dẹp nghi vấn này sang một bên, cười đổi chuyện khác: “Thục Dục bên cạnh con xuất giá rồi, hôm nay chỉ còn Thạch Trúc và hai tiểu nha hoàn, không đủ người dùng. Mẹ cho con chọn hai người, một là Ngọc Trâm bên cạnh mẹ, hai là...”

Đinh Hương! Mộ Niệm Xuân yên lặng nói tiếp trong lòng.

Đinh Hương là con người hầu trong phủ, cha của cô ta là quản sự điền trang Mộ gia, mẹ là quản sự phòng may vá, trước mặt chủ tử cũng có vài phần thể diện. Trương Thị chọn riêng Đinh Hương hầu hạ bên người nàng, thứ nhất là nhìn trúng Đinh Hương thông minh, thứ hai là cảm thấy Đinh Hương có gia đình trong phủ, vấn đề trung thành không phải lo lắng.

Chỉ tiếc, lần này Trương Thị nhìn lầm.

Đinh Hương quả thực trung tâm, thế nhưng đối tượng trung tâm không phải là nàng, mà là Mộ Nguyên Xuân.

Năm đó nàng hồn nhiên bị cái người bên cạnh. Từng bước, từng bước thua. Mộ Nguyên Xuân tính toán đối phó với nàng cùng Trương Thị thắng lợi, “công lao” của Đinh Hương cũng không nhỏ.

Đời này, nàng tuyệt không chấp nhận một nha hoàn “ăn cây táo, rào cây sung” ruộng bỏ chủ tử.

Mộ Niệm Xuân đang định mở miệng từ chối, lòng khẽ động, liền đổi ý: “Những chuyện nhỏ nhặt này, mẹ làm chủ là được. Con hơi mệt, muốn ngủ một chút.”

Trương Thị dùng lời, yêu thương xoa xoa đầu nàng, lại giám chắn cẩn thận.

Mộ Niệm Xuân không nói dối, ba ngày qua, nàng quả thật mệt mỏi. Nàng không lập tức rơi vào mộng đẹp, cố gắng nói: “Mẹ, Thạch Trúc theo con quý ba ngày, đầu gối cũng bị thương không nặng. Mẹ cho người mang thuốc mỡ tót. Còn nữa, con nghĩ để Thạch Trúc tiếp nhận vị trí Thục Dục.”

Trương Thị hơi do dự: “Thạch Trúc quả thật trung tâm, bất quá, tuổi hơi nhỏ một chút. Hơn nữa, cũng không được lanh lợi lắm...” Nàng vốn định để Đinh Hương làm đại nha hoàn nhất đẳng.

“Đề Thạch Trúc đi!” giọng của Mộ Niệm Xuân kiên quyết lạ thường: “Cô ấy hầu hạ con bốn năm rồi, con dùng đã quen.”

Trương Thị sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà tranh chấp với nữ nhi, lập tức cười đáp ứng.

Lúc này Mộ Niệm Xuân mới yên lòng ngủ say.

Chỉ dựa vào ý chí cứng rắn mà chống đỡ thân thể nhỏ bé yếu ớt, một ngày được thư giãn, lập tức rơi vào mộng đẹp. Không hề có ác mộng kiếp trước tới quấy nhiễu nàng.

Mở mắt ra, đã là sáng ngày hôm sau.

Mộ Niệm Xuân không rung chuông bên giường, nàng lặng lẽ ngồi thẳng người, đánh giá khuê phòng mình. Hết thấy đều quen thuộc, ngay cả đồ trang điểm ở bàn gương cũng giống như trong trí nhớ như đúc.

Nhiều năm trước kia và quá khứ thống khổ, phảng phất chỉ như một hồi ảo ảnh.

Nàng là tứ tiểu thư Mộ gia ngày thơ ấu kích động, mỗi ngày suy nghĩ xem làm thế nào để đánh bại được đại tỷ danh tiếng, còn cả thiếu niên anh tuấn một thân như ngọc kia...

Thần sắc Mộ Niệm Xuân có chút hoảng hốt, sau đó nhanh chóng tỉnh táo lại.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, thận trọng dừng lại bên cánh cửa.

Sau đó, một giọng nữ khiêm tốn cung kính vang lên: “Tiểu thư đã thức chưa? Nô tỳ Đinh Hương, tới hầu hạ tiểu thư rửa mặt chải đầu.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Đinh Hương

“Vào đi!” giọng nói Mộ Niệm Xuân hồ hững, nghe không rõ hi vọng.

Đinh Hương nhẹ đẩy cửa ra, đi vào.

Một thiếu nữ tầm mười lăm, mười sáu tuổi. Cho dù tóc búi mặc váy sam cũng vẫn thấy yếu điệu động lòng người. Ánh mắt Mộ Niệm Xuân mạn bất kinh tâm xẹt qua dáng người Đinh Hương, sau đó rơi trên gương mặt xinh đẹp của cô ta: “Ngươi chính là Đinh Hương?”

Thân là nha hoàn, không có tư cách đối mặt với chủ tử.

Đinh Hương hơi cúi người, cung kính đáp: “Dạ, nô tỳ chính là Đinh Hương. Đêm qua cùng Ngọc Trâm tới Y Lan viện. Bởi vì tiểu thư đang nghỉ ngơi, nô tỳ không dám quấy rầy tiểu thư, vì vậy sáng sớm nay mới đến báo kiến tiểu thư.”

Thái độ khiêm tốn, trả lời lưu loát, thông tuệ, biết tiến biết lùi, tướng mạo xinh đẹp. Cơ hồ lập tức khiến Thạch Trúc lùi xuống sau vài phần.

Thân là chủ tử, coi trọng một nha hoàn như vậy cũng là khó tránh khỏi. Ai có thể nghĩ tới, Đinh Hương trước khi tới Y Lan viện đã bị Mộ Nguyên Xuân thu mua?

Mộ Niệm Xuân nghĩ hợp lý hợp tình, gần như lập tức tha thứ cho mình năm đó: “Trước kia ngươi làm việc ở đâu?”

Đinh Hương đáp: “Hồi tiểu thư, từ lúc nô tỳ tám tuổi đã làm việc trong phủ, bởi vì nhận biết được mấy chữ, được phu nhân phái tới khổ phòng.”

Mộ gia thi hương môn đệ, không chỉ yêu cầu nghiêm ngặt với con cháu, hạ nhân biết chữ cũng không ít. Nếu Đinh Hương có thể được phái tới khổ phòng làm việc, hiển nhiên không chỉ “mấy chữ” đơn giản như vậy.

Mộ Niệm Xuân nhìn Đinh Hương, khóe môi cong lên: “Chỉ cần ngươi ngày sau tận tâm hầu hạ ta, ta tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi.”

Đinh Hương lập tức quỳ xuống, đoan đoan chính chính dập đầu lạy ba cái: “Nô tỳ nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ chủ tử.”

“Đi chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.” Mộ Niệm Xuân miễn cưỡng phân phó một câu.

Đinh Hương mới đến, chưa thăm dò tính tình mình, để giành được lòng mình, nhất định làm việc cẩn thận tỉ mỉ. Không cần lo lắng cô ta phá rối, vì vậy, thời gian này Mộ Niệm Xuân không e ngại sai việc Đinh Hương.

Về phần sau đó...

Mộ Niệm Xuân không tiếng động nhếch môi, trong mắt lóe lên một tia lãnh ý. Mộ Nguyên Xuân rất khôn ngoan lợi dụng Đinh Hương nắm giữ nhất cử nhất động của nàng, bày cái bẫy để nàng ngoan ngoãn chui vào.

Quân cờ tốt như vậy, Mộ Nguyên Xuân làm sao có thể bỏ được không cần.

Mà nàng, đồng dạng có thể lợi dụng quân cờ này, dẫn Mộ Nguyên Xuân vào cuộc. Đến lúc đó là ai tính toán ai, vẫn còn chưa biết...

Nước nóng nhanh chóng được chuẩn bị xong, trong thùng gỗ nước hơi nước nóng nghi ngút, những cánh hoa được thả vào, tản ra hương thơm dịu. Mộ Niệm Xuân ngồi ở trong thùng gỗ, thoải mái thờ dài. Chỗ đầu gối bị đau được nước ấm vỗ về, đỡ đi không ít.

Đinh Hương gọi đầu cho nàng, động tác mềm nhẹ cẩn thận.

Chỉ chốc lát sau, Ngọc Trâm cũng tới, trong tay cầm khăn tắm trắng mềm.

Ngọc Trâm và Thạch Trúc cùng tuổi, năm nay mười bốn, là nhị đẳng nha hoàn bên người Trương Thị. Khuôn mặt tròn, cả ngày cười híp mắt, trông rất đáng yêu.

Mộ Niệm Xuân đối với Ngọc Trâm hết sức quen thuộc, thấy nàng liền cười nói: “Ngọc Trâm, có phải ngươi ở Lan Hương viện phạm sai lầm không?”

Ngọc Trâm sùng sốt, không hiểu sao nói: “Nô tỳ không có phạm sai lầm ạ, sao tiểu thư lại hỏi như vậy?”

Mộ Niệm Xuân cười khế nhủ mày: “Nếu không phải phạm sai lầm, sao lại bị mẹ ta phái tới Y Lan viện.”

Ngọc Trâm biết mình bị trêu ghẹo, không tức giận, cười hi hi đáp: “Tiểu thư nói ngược rồi. Nô tỳ có thể đến Y Lan viện làm việc, là bởi vì chăm chỉ chịu khó, người khác thêm muốn đến đây còn không được cơ.”

Mộ Niệm Xuân nở một nụ cười. Trong mắt lại hiện lên một tia thương cảm.

Kiếp trước Ngọc Trâm cũng là nha hoàn đắc lực bên người nàng, bất quá, sau này lấy chồng, không theo nàng vào cung.

Nàng vốn cho là may mắn, nghĩ người bên cạnh cuối cùng cũng có một kết thúc tốt đẹp. Không nghĩ tới, rốt cuộc Mộ gia không thể nào tránh thoát kiếp nạn. Năm thứ hai nàng tiến cung, Mộ gia bị trị tội, tội danh là ngỗ nghịch phạm thượng đại bất kính. Tân hoàng tàn nhẫn thích giết chóc nhẹ nói một câu, trên dưới Mộ gia liền bị xử tử toàn bộ.

Đốc hết toàn lực, cuối cùng Ngọc Trâm và trượng phu của nàng cùng Mộ gia đều chịu chung một kết cục: tử.

Ngày nào đó, nàng đỡ đỡ trong tấm cung hoa lệ lạnh như băng, không ăn không uống không ngủ, cũng không nói một câu nào.

Nàng đã từng oán hận sâu đậm người nhà vô tình, đã từng lập thế cắt đứt quan hệ vĩnh viễn không qua lại, thậm chí đã từng kỳ vọng trông thấy bọn họ không có kết cục tốt. Khi toàn bộ bọn họ chết hết, lòng nàng trống rỗng.

Từ một khắc kia, nàng quyết ý một mình giết chết nam nhân kia, vì người chết báo thù.

Nàng học cách kiềm chế bản thân, học cách mềm mại nguy trang, từng bước từng bước tới gần nam tử thô bạo âm lãnh hiếp nộ vô thường. Cuối cùng thành công, cùng hắn đồng quy vu tận.

Có lẽ sẽ không ai nghĩ tới, một nam tử âm ngoan độc ác tàn nhẫn thích giết chóc, lại chết trên tay nàng...

Mộ Niệm Xuân cười có chút mơ hồ.

Ngọc Trâm không nhận thấy được sự khác thường của nàng, nhẹ nhàng lau bọt nước trên người nàng, sau đó cẩn thận mặc quần áo sạch sẽ.

Mái tóc đen bóng dài tới thắt lưng muốn búi lên thật sự khó khăn. Đinh Hương tốn nửa ngày mới lau khô được, dùng khăn làm khô từng lọn, sau đó lại dùng lược sừng trâu nhẹ nhàng chải vuốt từng sợi.

Tóc còn ẩm ướt không búi lên được, Đinh Hương chỉ dùng mấy trâm cài nhẹ tóc phía sau.

Mộ Niệm Xuân vừa lòng, cười khen: “Đinh Hương thật khéo tay. Tóc dài như vậy, may mà nhờ có ngươi cẩn thận tỉ mỉ gội chải. Sau này, ngươi hầu hạ ta trang điểm.”

Đinh Hương được chủ tử khen, mừng rỡ, vui mừng đáp ứng.

Hầu hạ chủ tử trang điểm, bình thường chỉ có nha hoàn tâm phúc mới có thể được như vậy. Đinh Hương vốn cảm thấy tiếc nuối vì không được làm nha hoàn nhất đẳng, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Mộ Niệm Xuân nhìn về phía Ngọc Trâm, hơi suy nghĩ nói: “Ngọc Trâm, quần áo, trang sức giao cho ngươi quản.”

Ngọc Trâm cũng vô cùng vui mừng.

Mộ gia không phải thế gia vọng tộc nhưng cũng là thư hương môn đệ thừa truyền trăm năm, của cải giàu có. Phủ đệ ở kinh thành diện tích hơn mười mẫu. Tôn tử tôn nữ đều có chỗ ở riêng.

Ấn theo phủ lệ, trong mỗi viện, số nha hoàn, sai vặt là sáu người. Y Lan viện có hai gã sai vặt tam đẳng nha hoàn, có một bà tử, Thạch Trúc, gờ thêm Ngọc Trâm Đinh Hương, vừa đủ sáu người.

Trương Thị yêu thương nữ nhi, nha hoàn phái tới đều thông qua tuyển chọn kỹ càng. Nếu không phải ngay từ đầu Đinh Hương tồn tại dị tâm, vậy tuyệt đối sẽ trở thành nha hoàn đắc lực.

Ngọc Trâm rất tự nhiên hỏi tới Thạch Trúc: “Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Thạch Trúc bị thương đầu gối, không biết bây giờ thế nào. Nô tỳ muốn đi thăm cô ấy.”

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi gật đầu, thần sắc nhu hòa.

Đinh Hương một mực lưu ý thần sắc Mộ Niệm Xuân, thấy thế lòng khẽ động. Xem ra, tứ tiểu thư đối Thạch Trúc thực sự rất để bụng.

Thạch Trúc tính tình bình thường, không gọi là quá thông minh, duy nhất có thể khen ưu điểm đại khái chính là thành thật. Đáng tiếc bản thân đến chậm vài năm, nếu không, vị trí nhất đẳng nha hoàn tuyệt không thể là Thạch Trúc...

“Tiểu thư, Thạch Trúc bị thương đầu gối, bôi thuốc chắc sẽ gặp khó khăn.” Giọng nói của Đinh Hương vô cùng chân thành: “Từ hôm nay mỗi ngày nô tỳ xin đi bôi thuốc cho Thạch Trúc, xin tiểu thư hãy đáp ứng.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười, trong ánh mắt sinh ra vài phần khen ngợi: “Được. Vậy chuyện này giao cho ngươi.”

Ngọc Trâm ở một bên âm thầm ảo não. Dễ dàng như vậy đã chiếm được sự yêu thích của tiểu thư, sao để Đinh Hương đoạt mất rồi? Rõ ràng là nàng khỏi đầu đề tài kia mà.

Ngọc Trâm cũng là cơ trí, đầu óc linh động tiếp tục vuốt mông ngựa: “Tiểu thư, lão gia phạt cô trong vòng một tháng chép một trăm bản ‘nữ giới’, cái này thực sự rất nhiều. Không bằng nô tỳ thay cô chép.”

Không đợi Mộ Niệm Xuân mở miệng, Đinh Hương liền khẽ cười nói: “Ngọc Trâm một mảnh hảo tâm, đáng tiếc biện pháp này không ổn. Tiểu thư tập viết từ nhỏ, cô tuy rằng cũng biết chữ nhưng chữ viết nhất định không giống tiểu thư. Lão gia nhất định có thể nhìn ra được.”

Ngọc Trâm bị nói có chút xấu hổ, không dám nhìn chủ tử, ngập ngừng nói: “Nô tỳ ngu dốt, không có chủ ý nào tốt cả.”

Mộ Niệm Xuân như không để ý, cười nói: “Ngươi cũng là suy nghĩ cho ta, ta làm sao lại trách ngươi.” Dừng một chút ý vị thâm trường nói một câu: “Hai người có lòng trung tâm, ta sẽ nhớ kỹ.”

Ngọc Trâm thở phào, vui mừng nở nụ cười.

Sắc mặt Đinh Hương bình tĩnh, theo bản năng tránh ánh mắt Mộ Niệm Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phụ Tử

Y Lan viện không tính là lớn nhưng hết sức tinh xảo đẹp đẽ. Trong viện trồng vài cây lê, dưới hai thân cây có một xích đu, thêm một cái bàn được bày rất khéo léo.

Tháng ba đầu xuân, thời tiết dễ chịu, cỏ xanh hoa thơm gió mát, trong không khí nhân nhật mùi cỏ xanh.

Một thiếu nữ mười hai tuổi mặc quần áo màu hồng nhạt ngồi ở dưới tầng cây, tay cầm bút lông sói, cúi đầu viết chữ. Tốc độ viết không tính là nhanh nhưng rất lưu loát, những tờ giấy Tuyên Thành trắng như tuyết nhanh chóng bị chữ nhỏ chiếm hết.

Ánh mắt của nàng thập phần chuyên chú, lông mi dài cơ hồ không chớp lần nào.

Không biết qua bao lâu, nàng rốt cục ngừng tay, cúi đầu xem xét một hồi, nhận thấy không có sai lầm, mới hỏi: “Thạch Trúc, ta chép bao nhiêu bản rồi?”

Thạch Trúc đứng ở một bên không chút nghĩ ngợi đáp: “Buổi sáng tiểu thư chép đến bản thứ chín mươi chín rồi, viết xong bản này, đúng là bản thứ một trăm.”

Một trăm bản, rốt cục viết xong.

Mộ Niệm Xuân thở dài một hơi, duỗi người, sau đó cười với Thạch Trúc: “Em sửa soạn lại, sau đó mang tới thư phòng cha ta.”

Một tháng này, nàng ăn ngon ngủ kỹ, tâm tình tốt, vết thương ở đầu gối sớm đã lành. Bởi vì bị cấm túc, không thể ra khỏi viện, mỗi ngày đành chép ‘nữ giới’, vừa luyện chữ vừa giết thời gian.

Mộ gia là gia đình có truyền thống học hành nghiêm khắc, khuê học cũng như vậy. Mộ Niệm Xuân rèn luyện nhiều năm, việc chép phạt tự nhiên vô cùng

chuyên chú, không có nửa điểm sai. Việc này hơi có chút nhảm chán nhưng nó là toàn bộ tuổi thiếu nữ của nàng. Lúc này ôn lại một hồi, thật ra thì thích ứng rất nhanh.

Nửa tháng trước, nàng đã chuyển địa điểm luyện chữ từ thư phòng tới dưới cây lê trong viện. Nơi này không gian rộng rãi, ngửi hương thơm hoa cỏ trong không khí, tâm tình cũng nhờ đó khá hơn.

Thạch Trúc cười vâng lời, cẩn thận xếp chỗ giấy Tuyên Thành lại, chỉnh sang xong, đem xấp giấy dày tới thư phòng Mộ Chính Thiện.

Hôm nay là ngày nghỉ, Mộ Chính Thiện hiếm khi có ngày rảnh rồi đang khảo giáo bài vở trường tử.

Mộ Trường Hủ đối đáp trôi chảy, Mộ Chính Thiện vẫn chưa khen nửa chữ, trái lại nghiêm mặt nói: “Trường Hủ, ở trường phải học hỏi, không được vì khen ngợi mà tự mãn kiêu ngạo. Con thiên phú đọc sách, chính vậy, càng phải khổ công.”

Mộ Trường Hủ cung kính vâng lời, hai lòng may bình tĩnh an hòa, cũng không vì Mộ Chính Thiện yêu cầu nghiêm khắc mà trong lòng động.

Mộ Chính Thiện thấy biểu hiện của hắn thì hết sức hài lòng, có ý nói vài lời khen ngợi nhưng lại không biết nói từ đâu. Bầu không khí trong thư phòng chợt đông lạnh.

Mộ Trường Hủ ở nhà đi học, lớn lên thì ở La gia. Thời gian hai cha con gặp nhau mỗi ngày không nhiều, ngoại trừ khảo giáo bài vở, tựa hồ không có lời để nói.

Một lát, Mộ Chính Thiện phá vỡ trầm mặc: “Hôm qua ta đến thăm Nguyên Xuân, con bé tỉnh dưỡng một tháng, thân thể đã khá hơn, bước xuống giường được rồi.”

Nhắc tới muội muội, thần sắc Mộ Trường Hủ nhu hòa vài phần: “Con đang định đi thăm muội muội.” Dừng một chút, chợt ngẩng đầu nhìn thẳng Mộ Chính Thiện: “Phụ thân, tính tình muội muội thế nào, con rất rõ. Muội muội tuyệt đối sẽ không nói lời không phải về mẫu thân.”

Có một số việc tuy rằng cố gắng ép xuống nhưng vẫn không thể tránh trong phủ yên lặng truyền ra. Bọn hạ nhân mặt ngoài cung kính, thế nhưng sau lưng không khỏi bàn luận vài câu.

Mộ Trường Hủ thỉnh thoảng nghe thư đồng lẩm nhẩm mới biết được việc này, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mộ Nguyên Xuân bề ngoài nhìn nhu nhược, kì thực ngoài mềm trong cứng, vô cùng mạnh mẽ. Lời đồn đại như vậy khiến muội muội bị tổn thương cực lớn là không thể nghi ngờ, không trách được muội muội tỉnh dưỡng trong phòng, một tháng không ra khỏi Thương Mai uyển.

Hôm nay khó có được thời gian phụ tử ở cùng một chỗ, Mộ Trường Hủ tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy, vội vã vì Mộ Nguyên Xuân làm sáng tỏ.

Nụ cười bên môi Mộ Chính Thiện ngưng lại một chút, chốc lát mới lên tiếng: “Những... việc này là việc nhỏ, con không cần phải để ý đến.”

Lòng Mộ Trường Hủ trầm xuống. Phụ thân nói như vậy, rõ ràng không tin lời của hắn.

“Phụ thân, ngay cả nữ nhi ruột của mình phụ thân cũng không tin phải không?” Mộ Trường Hủ tuy chỉ trích nhưng vẫn ôn hòa lễ độ: “Con biết, con và muội muội ở nhà ngoại nhiều năm, lòng của phụ thân sớm đã nghiêng về tứ muội, ngũ đệ.”

Mộ Chính Thiện nghe lời này, một dòng máu nóng xông lên đỉnh đầu: “Im miệng!”

Mộ Trường Hủ thấy Mộ Chính Thiện tức giận, trong nháy mắt trầm mặt mới nhận thấy mình lỡ lời. Có một số việc, trong lòng biết là một chuyện, nói ra khỏi miệng là một chuyện khác.

Năm ngón tay còn có dài ngắn. Thân là phụ thân, đối đãi con cái có chút bất công cũng là khó tránh khỏi.

Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân lớn lên ở nhà ngoại, tình ý thâm hậu với bên ngoại nhưng lại ít tiếp xúc với cha ruột, cảm tình khó tránh khỏi ít ỏi. Mà hai tỷ đệ Mộ Niệm Xuân, Mộ Trường Phong lớn lên bên người Mộ Chính Thiện, thân thiết dễ thấy.

Mộ Chính Thiện bị nói trúng chỗ đau, thân là phụ thân tôn nghiêm bị mất mặt, lạnh lùng nói: “Chuyện bên hồ nước, bọn hạ nhân đều đứng xa, không ai nghe thấy hai đứa nói gì. Ta sẽ không tự dưng nghĩ oan Nguyên Xuân. Con suy nghĩ một chút, nếu Nguyên Xuân không nói những lời đó, làm sao Niệm Xuân lại tức giận đẩy con bé xuống nước?”

Mộ Trường Hủ không chút nghĩ ngợi thốt ra: “Tứ muội tính tình nóng nảy, làm ra hành động như vậy chẳng có gì lạ.”

Lời vừa dứt, liền hối hận.

Mộ Chính Thiện hắng giọng khiển trách: “Trường Hủ, Nguyên Xuân là muội muội con, Niệm Xuân cũng vậy. Ngay cả khi con bé nhất thời hồ đồ phạm sai lầm, con thân là huynh trưởng cũng nên bao dung nhiều hơn. Lòng dạ nhỏ mọn chỉ trích như vậy, có điểm nào giống huynh trưởng không?”

Mộ Trường Hủ không dám cãi lại, chỉ có thể cúi đầu nhận sai: “Phụ thân dạy phải.”

Con giận của Mộ Chính Thiện chưa nguôi, tiếp tục nói: “Mẹ con mất sớm, nhà ngoại yêu thương con và Nguyên Xuân, kiên trì đón hai đứa về La gia ở. Việc này truyền đi, thật tổn hại tới danh tiếng Mộ gia chúng ta, nhưng ta vẫn đáp ứng. Ta vì cái gì? Chẳng lẽ Mộ gia chúng ta không nuôi nổi hai người con sao?”

Nói cho cùng, là vì thương tiếc hai đứa con không có mẹ ruột. E sợ Trương Thị lòng dạ chật hẹp không chiều cố hai đứa, cho nên mới tùy ý La gia đón hai huynh muội chúng. Lại không nghĩ rằng, hai đứa con không lớn lên bên cạnh, dần xa cách cha chúng. Huynh đệ tỷ muội có ngăn cách lớn.

Mộ Chính Thiện lần đầu tiên hối hận về quyết định năm đó.

Mộ Trường Hủ bị nói, xấu hổ, thấp giọng xin lỗi: “Con thật có lỗi, phụ thân, mới vừa rồi con nói lời không phải. Sau này, không bao giờ phạm phải nữa.”

Sắc mặt Mộ Chính Thiện hòa hoãn, định nói thêm thì cửa thư phòng chợt bị gõ: Khởi bẩm lão gia, Thạch Trúc tới. Nói là tứ tiểu thư đã chép phạt xong, thỉnh lão gia xem qua.”

“Cho vào đi.” Giọng Mộ Chính Thiện không tự chủ nhu hòa vài phần.

Mộ Trường Hủ nhảy cảm nhận ra điểm biến hóa này, lồng ngực ảm đạm.

Mộ Chính Thiện mặt ngoài đối xử con cái bình đẳng, nhưng chỉ có thời điểm răn dạy là nghiêm khắc, thời gian bên hai tỷ đệ Mộ Niệm Xuân, lại là một phụ thân ôn hòa từ ái.

Thạch Trúc cầm xấp giấy Tuyên Thành dây đặt lên bàn, cung kính nói: “Lão gia, đây là tiểu thư phân phó nô tỳ đưa tới. Tròn một trăm bản, xin lão gia xem qua.”

Mộ Chính Thiện ừ một tiếng, tinh tế lật xem.

Mộ gia khuê học mời một vị nữ phu tử có danh tiếng tới dạy, vị nữ phu tử này am hiểu nhất chữ nhỏ trâm hoa. Bởi thế, nữ nhi Mộ gia đều luyện chữ nhỏ trâm hoa. Công khóa Mộ Niệm Xuân không tính là xuất sắc nhất nhưng chữ viết rất tốt. Một trăm bản “nữ giới” chép rất tinh tế, có thể thấy được sự thành tâm của nàng.

Mộ Chính Thiện trầm ngâm chốc lát, chợt ngẩng đầu nói: “Trường Hủ, con cũng đến xem đi.”

Mộ Trường Hủ không tình nguyện vâng lời. Hắn đọc sách nhiều năm, thư pháp rất giỏi, vừa nhìn thoáng qua, không nhận được âm thầm gặt đầu. Bất quá, nghĩ tới Nguyên Xuân bị rơi xuống nước còn phải chịu đủ lời đồn đãi, lòng Mộ Trường Hủ lại cứng rắn.

Mộ Chính Thiện hỏi dò: “Con thấy Niệm Xuân chép thế nào?”

Sắc mặt Mộ Trường Hủ hờ hững: “Tứ muội chữ đẹp, chép phạt rất nghiêm túc.”

Thế nhưng, vậy thì sao chứ? Lẽ nào dựa vào những thứ này.... Là có thể xóa hết sai lầm đầy muội muội xuống nước.”

Thái độ Mộ Chính Thiện khó mới có được sự ôn hòa: “Niệm Xuân thành tâm sửa đổi là chuyện tốt. Dù sao con bé cũng còn nhỏ, ngày sau sẽ dạy dỗ thêm. Bây giờ ta đi Y Lan viện thăm con bé, con cùng đi chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hòa Giải

Đây gọi là cái gì? Nghĩ một màn huynh muội hòa giải tốt đẹp sao?

Trong lòng Mộ Trường Hủ châm chọc nghĩ, nhưng ngoài miệng vẫn đáp ứng không chút do dự.

Mộ Chính Thiện coi trọng nhất chính là gia đình hòa thuận, để không làm mất lòng cha mình, dù là không muốn thấy Mộ Niệm Xuân thì cũng nên diễn trò.

Mộ Chính Thiện thấy Mộ Trường Hủ nhanh chóng đáp ứng, quả nhiên vui vẻ.

Hai cha con một trước một sau đi Y Lan viện.

Mới vừa vào Y Lan viện, một tràng tiếng cười vui truyền tới. Mộ Niệm Xuân cùng Mộ Trường Phong ở trong sân viện chơi đùa, Trương Thị ở một bên

cười tủm tỉm. Thấy Mộ Chính Thiện, Trương Thị lập tức cười tiến lên đón.

Mộ Trường Phong mập mạp chạy tới bên chân cha, miệng còn ngậm kẹo, nói không rõ cha, cha.

Mộ Chính Thiện cười ôm lấy ấu tử, thần sắc nhu hòa. Sau đó giả vờ không vui trừng mắt với Mộ Niệm Xuân: “Cả ngày vui đùa ầm ầm ỉ ỉ, còn đâu bộ dạng một cô nương.”

Mộ Niệm Xuân bị giáo huấn, không xấu hổ cũng không giận, cười hi hi đáp: “Dạ dạ dạ, cha dạy phải ạ.”

Mộ Chính Thiện xưa nay thương yêu nàng, lúc trước vì nghiêm nghị khiển trách nàng một phen, một tháng mới đặt chân tới Y Lan viện. Thấy nàng lại ngây thơ khá ái như xưa, tâm mềm nhũn đi. Làm bộ khiển trách vài câu, giọng nói hết sức ôn hòa.

Mộ Trường Hủ yên lặng đứng ở một bên, cảm giác mình và một màn trước mắt hoàn toàn xa lạ. Cái cảm giác “phụ thân biến thành phụ thân người khác” chưa xót lại một lần nữa nổi lên trong lòng.

Mộ Chính Thiện đặc biệt có ý đưa Mộ Trường Hủ đến Y Lan viện nguyên bản là tốt. Chỉ tiếc, hiệu quả tuyệt nhiên tương phản. Mộ Trường Hủ lúc này không những không có ý “hòa giải” mà trái lại tăng thêm vài phần oán hận.

Mộ Niệm Xuân nhìn như mạn bất kinh tâm, kì thực một mực lưu ý thần sắc Mộ Trường Hủ biến hóa. Nếu bàn về việc hiểu cha, không ai bằng nàng. Bởi vậy, Mộ Trường Hủ mới vừa xuất hiện, nàng liền đoán được dụng ý Mộ Chính Thiện.

Chính là, có những người vừa sinh ra đã đối mặt nhau, vĩnh viễn không có ngày hòa giải.

Đây là một chiến dịch dài.

Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân chiếm thân phận con nguyên phối, lại có nhà ngoại cường đại làm chỗ dựa, nguyên bản chiếm thế thượng phong. Chỉ tiếc La gia sốt ruột hơn, đi nhằm nước cờ lớn. Huynh muội bọn họ lớn lên ở La gia, quan hệ với nhà ngoại thân thiết nhưng lại xa lạ với cha ruột. Ngay cả ông bà nội cũng vậy.

Ngầm lại cũng là khó tránh khỏi, không lớn lên trước mắt, ngay cả là ruột thịt huyết mạch, cũng sẽ cảm thấy xa cách.

Bởi vậy, mẹ con ba người nàng mới là người chiếm thế thượng phong.

Mộ Niệm Xuân ra vẻ nom nớp lo sợ đi đến trước mặt Mộ Trường Hủ, vẻ mặt khiếp sợ mà lấy lòng: “Đại ca, cảm ơn huynh đã tới thăm muội. Lần trước xảy ra chuyện đều là lỗi của muội, huynh không tức giận nữa chứ?”

Mộ Chính Thiện cũng nhìn lại, trong ánh mắt ngẫm có ý chờ mong.

Mộ Trường Hủ bình tĩnh trong lòng, tìm một bộ dạng tươi cười: “Tứ muội nhất thời vô tâm phạm lỗi, nay đã thành tâm sửa đổi, đừng canh cánh trong lòng.” Hữu ý vô ý tăng thêm âm lượng khi nói đến bốn chữ “thành tâm sửa đổi”.

Mộ Niệm Xuân coi như không nghe ra ý khác của hắn, gương mặt xinh đẹp tràn đầy niềm vui: “Đại ca không trách muội là tốt rồi.” Nói xong lại quay sang Mộ Chính Thiện: “Cha, đại ca không giận con, con thật sự rất vui.”

Trong mắt Mộ Chính Thiện tràn đầy vui vẻ,

Mộ Niệm Xuân lại thành khẩn nói: “Cha, mấy ngày nay con chưa bước chân ra khỏi viện, không biết đại tỷ thế nào. Con muốn đi thăm đại tỷ được không ạ?” Biểu tình chân thành tha thiết lại có chút áy náy.

Mộ Chính Thiện vui vẻ gật đầu: “Khó có được con có phần tâm tư này, Nguyên Xuân thấy con nhất định sẽ rất vui vẻ.”

Khỏe miệng Mộ Trường Hủ hơi co quắp, Muội muội nhìn thấy tứ muội, vui vẻ được mới là chuyện lạ. Phụ thân nghĩ thực sự là quá ngây thơ rồi.

Sự thực chứng minh, người ngây thơ chính là Mộ Trường Hủ.

Hai tỷ muội vừa mới thấy mặt, liền tranh nhau nhận sai.

“Tứ muội, đều là do ta không tốt.” Mộ Nguyên Xuân về mặt tự trách: “Ta không nên ác miệng chọc muội mất hứng. Muội là vô tâm đẩy ta rơi xuống nước, tuyệt không thể nào là cố ý gây nên.”

“Đại tỷ, tỷ nói như vậy khiến muội xấu hổ xấu hổ vô cùng.” Vành mắt Mộ Niệm Xuân đã đỏ, hai mắt đầm lệ nắm lấy tay Mộ Nguyên Xuân nói: “Tất cả đều là lỗi của muội, tỷ trách muội cũng được. Tỷ muốn mắng thế nào muội cũng không một câu oán hận.”

Mộ Nguyên Xuân cũng nước mắt lưng tròng, gương mặt gầy gò động lòng người: “Tứ muội, trăm sai ngàn sai là do tỷ tỷ không phải. Khiến phụ thân lo lắng, ta đứng là một nữ nhi bất hiếu.”

Mộ Niệm Xuân lập tức nói tiếp: “Đại tỷ chớ nói vậy. Hai chúng ta sau này hòa thuận, làm một đôi tỷ muội tương thân tương ái, không nên làm cha ưu tâm.”

Nói xong, đoạn ôm nhau mà khóc rống lên.

Mộ Trường Hủ ngơ ngác nhìn một màn này, cảm thấy nhất định hai mắt của mình có vấn đề rồi.

Trương Thị vốn hoảng hốt lúc đầu, rất nhanh hiểu ra. Dáng vẻ buồn bã, cổ ép nước mắt ra, nghẹn ngào nói: “Nguyên Xuân, nữ nhi ngoan của ta, đều là lỗi của ta.”

Giọng nói về cuối có vài phần xót thương.

Mộ Trường Hủ không tự chủ rùng mình một cái, trơ mắt nhìn Trương Thị ôm Mộ Nguyên Xuân, Mộ Niệm Xuân khóc thành một đoàn.

Không cần soi gương, hẳn cũng biết lúc này sắc mặt đờ đẫn cứng ngắt thế nào.

Mộ Trường Phong nhỏ tuổi hiển nhiên cũng có chút bối rối, bất quá, cậu không ngại hăng hái giúp đỡ. Cậu cũng học bộ dạng Trương Thị, kéo dài giọng nói: “Mẹ của ta, đại tỷ của ta, tứ tỷ của ta.”

Vừa hô vừa vui sướng lao tới ôm chân Trương Thị.

Trương Thị thiếu chút nữa bật cười, may là nhìn được đúng lúc, chỉ là khuôn mặt có chút méo mó. Mộ Nguyên Xuân và Mộ Niệm Xuân lại không chút nào bị ảnh hưởng, vẫn cầm tay nhau hai mắt đầm lệ.

Mộ Trường Hủ bàng hoàng.

Mộ Chính Thiện nhìn một màn trước mắt này, lòng vui mừng, ôn hòa nói: “Tất cả đừng khóc nữa. Người một nhà có hiểu lầm gì, nói ra được là tốt rồi. Mấy ngày nay, mẫu thân luôn lo lắng chuyện Nguyên Xuân, Niệm Xuân, hôm nay hai đứa đã hòa hảo, vì vậy theo ta đi Tu Đức đường thỉnh an người.”

Vì vậy “hòa hảo như lúc ban đầu” một nhà hòa hòa khí khí đi Tu Đức đường thỉnh an Chu Thị.

Ngoại trừ Mộ Trường Hủ biểu tình hơi lộ ra cứng ngắt, còn lại hết thảy đều rất hài hòa tốt đẹp.

Thấy Chu Thị, Mộ Nguyên Xuân và Mộ Niệm Xuân lại bắt đầu nhận sai lầm về mình, Trương Thị cũng phát huy khả năng phi thường, vành mắt đỏ ửng, tự quở trách chính mình.

Chu Thị nghiêm mặt nói: “Trương Thị, Chính Thiện hằng ngày bận công vụ. Chuyện trong phủ giao cả cho chị. Đây là tín nhiệm đối với chị, cũng là trách nhiệm của chị. Thân là mẫu thân, phải đối xử với con cái bình đẳng. Như vậy bọn chúng mới không sinh ra hiềm khích.”

Trương Thị ngượng ngùng đáp ứng.

Chu Thị nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân: “Nguyên Xuân, cháu là trưởng nữ Mộ gia chúng ta, tướng mạo tài nghệ đều đứng đầu. Có điều, cháu phải nhớ, nữ tử coi trọng nhất là công dung ngôn hạnh, quan trọng nhất là đức. Như thế nào là đức? Tại gia hiếu kính phụ mẫu hữu ái đệ muội, đây là đức! Nếu không có đức hạnh, cho dù tài hoa xuất chúng, cũng không xứng là con cháu Mộ gia ta!”

Câu nói cuối, giọng hết sức nghiêm khắc.

Tội danh nói lời vũ nhục kẻ mẫu, cứng rắn roi thẳng xuống đầu cô ta, căn bản không thể nào biện giải.

Lòng ngực Mộ Nguyên Xuân đủ thứ cảm xúc, nhưng cô ta biết lúc này không phải lúc tranh luận. Cô ta nhanh chóng nháy mắt với Mộ Trường Hủ, dùng ánh mắt ngăn đại huynh thay cô ta biện giải. Lúc này, im lặng là vàng.

Chu Thị lại nghiêm mặt giáo huấn Mộ Niệm Xuân: “Niệm Xuân, mặc dù cháu tuổi nhỏ nhưng qua năm đã là một cô nương. Nói năng hành sự phải cẩn trọng, chuyện lần này toàn bộ là vì cháu hấp tấp kích động. Cảm tức một tháng coi như là nhẹ rồi. Lần sau nếu tái phạm, tuyệt không tha.”

Mộ Niệm Xuân cũng thấp giọng vâng lời.

Lúc Chu Thị giáo huấn không ai dám lên tiếng, lúc sau sắc mặt bà mới hòa hoãn: “Nguyên Xuân và Niệm Xuân đã tri hoãn khuê học một tháng, ngày mai đi học lại đi.”

“Đạ, bà nội.” Mộ Niệm Xuân và Mộ Nguyên Xuân lên tiếng.

Đúng lúc mọi người không lưu ý, hai tỷ muội đưa mắt nhìn nhau. Trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Khuê Học

Mộ gia là gia đình có truyền thống học nổi danh kinh thành, khuê học cũng không kém phần.

Khu học cho nam và nữ đều ở phía tây bắc Mộ gia, cách nhau một bức tường. Một bên cửa viện là Trúc Lý quán, bên còn lại là Tự Phụng các.

Phía bên ngoài có một rừng trúc xanh tươi, gió nhẹ từng cơn, rừng trúc xao động phát ra những âm thanh xào xạc. Tiếng đọc sách đều đặn vang lên, khiến những người khác không tự chủ nhẹ bước, e sợ quấy rầy các thiếu niên đọc sách.

Bên cạnh rừng trúc tĩnh mịch, Tự Phụng các lộ ra sự thanh nhã yên lặng.

Khuê học không chỉ có đọc sách tập viết, còn có cả khâu thùa, đánh đàn, nấu nướng. Mộ thái phó vì vấn đề giáo dục các cháu gái mà mất khá nhiều tâm tư. Thịnh các nữ phu tử đều là những người nổi bật trong lĩnh vực.

Dạy đọc và tập viết là nữ phu tử nổi danh khắp kinh thành Trần nương tử, Trần nương tử bác học đa tài, chữ viết vô cùng đẹp. Dạy khâu thùa thì bỏ một số tiền lớn mời Tô nương tử, người am hiểu gấm Tô Châu tới. Dạy đánh đàn là một vị nữ nhạc công tài cao, họ Trịnh.

Ngay cả học nấu nướng cũng là Mẫn nương tử hơn người. Ông bà nội và cha Mẫn nương tử đều là ngự trù, đến nàng, không có nhi tử chỉ có một nữ nhi, chỉ có thể dốc hết trù nghệ gia truyền cho. Mẫn nương tử dù danh tiếng không hiển, nhưng trù nghệ vô cùng cao siêu.

Có tư cách tiến vào khuê học, ngoại trừ tam tỷ muội Mộ Niệm Xuân, còn có tiểu thư các chi Mộ gia. Tuổi từ mười đến mười lăm, có tất cả tám thiếu nữ.

Dưới sự giáo dục tỉ mỉ của các nữ phu tử, các tiểu thư Mộ gia học đủ thứ, thi thư, thiên âm luật, nữ hồng. Cũng bởi vì Mộ gia khuê học nghiêm cẩn thanh danh, các tiểu thư Mộ gia không lo nơi gả.

Đứng đầu là tiểu thư Mộ Nguyên Xuân tài mạo song toàn mười bốn xuân xanh, có biết bao nhiêu bà mối tới cửa đề cập cầu thân. Chi là đều bị Mộ Chính Thiện uyển chuyển từ chối. Thân là huynh trưởng Mộ Trường Hù chưa đính hôn, muội muội không thể đi trước được.

Mấy phu tử cũng phá lệ thích Mộ Nguyên Xuân. Vị đại tiểu thư này một năm trước trở về Mộ gia, tới khuê học cũng là thời điểm đó. Dựa vào thiên phú hơn người và chăm học khổ luyện, rất nhanh đoạt hết quang mạng của mọi người. Thân là phu tử, sao không thích học sinh như vậy chứ?

Về phần tứ tiểu thư Mộ Niệm Xuân, thông minh là có, chỉ tiếc thiếu chăm chỉ. Đọc sách thường thường, nữ công không xuất sắc, tài đánh đàn cũng không xuất chúng. Duy nhất có trù nghệ là hay.

Thân là tiểu thư con vợ cả Mộ gia, tương lai tất nhiên là phải lập gia đình nơi làm đương gia chủ mẫu. Thịnh thoảng làm vài món lấy lòng phu quân và cha mẹ chồng là được, không cần mỗi ngày đều ở tại phòng bếp. Tài nấu nướng tốt thì có ích lợi gì?

Cũng bởi vậy, thời gian trù nghệ được chúng thiếu nữ buông lỏng, châu đầu ghé tai xì xào. Ngay cả Mộ Nguyên Xuân cũng có vẻ mạn bất kinh tâm. Chi có Mộ Niệm Xuân ngưng thần nghe, ánh mắt chăm chú không chớp nhìn từng động tác trên tay Mẫn nương tử.

Mẫn nương tử tuổi chừng ba mươi, dung mạo bình thường, nhưng đôi tay rất tinh xảo. Móng tay cắt ngắn, sạch sẽ hồng hào, miệng nói về kỹ thuật nấu.

Mộ Nguyên Xuân nghe xong vài câu, liền không có hứng thú, ánh mắt theo bản năng rơi trên người Mộ Niệm Xuân.

Xảy ra sự kiện rơi xuống nước, giờ hai người đã đi học được mấy ngày. Những ngày này, hai người cùng vào cùng về, người khiêm tốn nhường, mười phần giống một đôi hảo tỷ muội.

Làm như vậy hiệu quả hết sức rõ ràng, những lời đồn đại không có lợi cho mình nhanh chóng mất đi. Vô tâm phạm sai lầm thành tâm ăn năn Mộ Niệm Xuân cũng nhận được lời khen và tha thứ của mọi người.

Kết quả như vậy, dĩ nhiên không phải Mộ Nguyên Xuân mong muốn.

Hao hết tâm tư thiết hạ khổ nhục kế, nhưng lại nhận được một kết cục như vậy. Quả thật là trộm gà không được còn mất nắm gạo! Mộ Nguyên Xuân tức giận rất nhiều, ti mỉ đem sự tình trải qua cân nhắc một lần lại một lần, rốt cục có kết luận.

Lần này là cô ta sơ sẩy khinh thường, một lúc vô ý, liền bị Mộ Niệm Xuân gài bẫy một hồi.

Mộ Niệm Xuân đầu óc đơn giản tùy hứng ngày xưa như thể thay đổi thành một người khác. Tuy là vẫn bộ dạng ngây thơ tươi cười nhưng hành sự tinh thông hơn xưa bội phần. Nói liền khóc, khóc liền cười, trình độ giả dối không kém mình chút nào.

Sau này động thủ lần nữa, nên tỉ mỉ tìm cách mới được.....

“Được rồi, nặn hình ta nói tới đây thôi, các người tự luyện đi.” Mẫn nương tử ngừng tay, mỉm cười phân phó.

Chúng thiếu nữ cùng đáp ứng, sau đó tự xắn tay áo lên, bắt đầu luyện tập nặn hình.

Mẫn nương tử dạo qua một vòng, sau đó dừng trước mặt Mộ Niệm Xuân, trong mắt tràn đầy vẻ khen ngợi: “Tứ tiểu thư trí nhớ vô cùng tốt, động tác không sai nửa điểm.”

Đâu chỉ là nửa điểm không sai, quả thực có thể trực tiếp làm mẫu cho mọi người.

Bàn tay trắng nõn sử dụng lực rất đều, không nhanh không chậm xoa khối bột, khối bột mềm mại ở trong tay Mộ Niệm Xuân như có linh tính, biến hóa đủ các loại hình dạng. Chỉ chốc lát sau đã đặt khối bột sang một bên. Chờ một chốc bớt nước là có thể tạo hình.

Mộ Niệm Xuân được Mẫn nương tử khen, không hề giống ngày trước dương dương tự đắc, trái lại khiêm tốn đáp: “Phu tử quá khen rồi, tay nghề của ta còn rất kém.”

Mẫn nương tử âm thầm gật đầu. Tứ tiểu thư đối với trù nghệ giống như thiên phú, vừa nghe đã hiểu, chỉ ngại tính tình không kiên nhẫn. Một tháng cảm tức đã tẩy hết những điểm nóng vội này của nàng. Hôm nay cả người đều chìm trong sự trầm tĩnh.

Mộ Uyển Xuân đối với trù nghệ không có thiên tư, xoa nửa ngày mà vẫn không nên hình, liền thăm dò mẫu hình của Mộ Niệm Xuân, sau đó cười hi hi trêu ghẹo nói: “Tứ muội, ta thấy muội tay nghề tốt như vậy, sau này có thể làm nữ đầu bếp đó.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều nở nụ cười.

Đây đương nhiên là chế nhạo. Đường đường tứ tiểu thư Mộ gia, từ nhỏ cảm y ngọc thực, mười ngón không dính bụi. Tương lai xuất giá cũng sẽ là thiếu phu nhân thế gia vọng tộc, chỉ đề ý hưởng cả đời phúc là được. Làm sao có thể làm nữ đầu bếp gì.

Mộ Niệm Xuân bị trêu chọc cũng không giận, ngược lại nghiêm trang nói: “Tam tỷ, lời này của tỷ ta sẽ ghi nhớ. Có thể, tương lai có một ngày, ta dựa vào tay nghề này mà sống qua ngày.”

Lúc này đây, ngay cả Mẫn nương tử cũng xì một tiếng nở nụ cười.

Ai cũng không tin lời Mộ Niệm Xuân nói là thật.

Chỉ có Mộ Niệm Xuân tự rõ ràng, những lời này là phát ra từ tận đáy lòng.

Năm đó nàng học tập trù nghệ, đại bộ phận đều là bởi vì hứng thú. Bởi vì trời cho xuất chúng, là người nổi bật nhất trong chúng tỷ muội ở mảng trù nghệ. Bất quá, phân xuất chúng này đối với tứ tiểu thư Mộ gia mà nói chỉ như dẹt hoa trên gấm, không đáng giá nhắc tới. Lại không nghĩ rằng, lúc tiến cung, tài năng trù nghệ của nàng trở nên hữu dụng.

Muốn tiếp cận nam nhân kia, giành được niềm vui và sủng ái của hắn, dung mạo xinh đẹp là chưa đủ. Muốn nắm được trái tim người nam nhân, thì phải đi qua dạ dày.

Trong cung quy củ vô cùng nghiêm khắc. Đồ ăn đều phải dùng ngân châm thử độc, khi ăn còn có thái giám ăn thử. Nghĩ chuyện hạ độc hoàng thượng bằng đồ ăn, căn bản là chuyện không thể nào.

Nàng không có mạo muội động thủ, ở bên cạnh hắn ăn nhấm, mỗi lần làm xong đồ ăn, thậm chí sẽ chủ động nhận phần thử. Rót cuộc, hắn buông lỏng dần cảnh giác với nàng. Mà nàng, cũng có cơ hội động thủ.

Cả đời này, nàng đương nhiên sẽ không giẫm lên vết xe đổ.

Trước khi triều đình phân loạn nổi lên bốn phía, nàng sẽ nghĩ biện pháp để Mộ gia không liên lụy. Ai làm hoàng đế, ai muốn tạo phản đều không quan hệ tới nàng, nàng chỉ là một thiếu nữ bình thường, không có năng lực cứu vớt sinh linh trong thiên hạ, chỉ mong người nhà bình an mà thôi.

Lui từng bước nói, nếu loạn thế tiến đến, nàng cũng có thể mang theo mẹ cùng ấu đệ chạy khỏi kinh thành, tìm một nơi không có chiến họa, mai danh ẩn tích sống ở đó. Dựa vào tay nghề nấu ăn, có thể nuôi sống mình và người nhà.

Mộ Niệm Xuân nhào bột xong, bắt đầu tạo hình. Tay nàng nhỏ, rất linh hoạt. Chỉ chốc lát đã nặn bột thành sáu phần, phần thứ nhất là một con thỏ, phần thứ hai là một con lợn, phần còn lại nặn một con khi.

Lực chú ý của mọi người đều dồn cả vào đó.

Vào thời khắc này, Liên Kiều nhẹ nhàng bước vào, cười tủm tỉm nói với Mộ Niệm Xuân: “Tiểu thư, thất thiếu gia La gia tới thăm cô.”

Mộ Niệm Xuân không cẩn thận dùng sức quá mạnh, cái đuôi của con khi bị kéo xệch xuống.

Chương 14: Tình Yêu Cũ

Con khi bị đứt đuôi trông có vẻ buồn cười.

Mộ Nguyên Xuân liếc mắt nhìn con khi kia, trong mắt hiện lên một tia sáng tỏ pha lẫn giễu cợt, nét mặt lại hiện lên tiểu ý: “Thất biểu ca tới, còn không mau mời biểu ca vào.”

Lúc này mặc dù nam nữ hữu biệt, nhưng thất thiếu gia La gia là biểu ca của Mộ Nguyên Xuân, mời tới Tự Phụng các cũng không tính là thất lễ.

Mộ Uyển Xuân lập tức ngồi ngay ngắn, phô ra dáng vẻ yêu kiều nhất. Những thiếu nữ khác cũng không khác là mấy, theo bản năng chỉnh lại tóc và áo xống. Nếu có cái gương, chỉ sợ lúc này cô nào cũng tranh nhau chỉnh sửa dung nhan.

Thất thiếu gia La gia tên đầy đủ là La Ngọc. Thuở nhỏ văn võ toàn tài, tướng mạo tuấn mỹ vô song, là thiếu niên có tiếng trong đám thiếu niên huân lý tiếng tăm lừng lẫy trong thành. Là vị hôn phu trong mộng của nhiều thiếu nữ.

Ngày hôm nay khó có được cơ hội nhìn tận mắt vị thất công tử La gia nổi kinh thành, các thiếu nữ hầu như không kiềm chế được tâm tình. Tuy nói đều ngồi đoan chính thẳng tắp, ánh mắt lại nhìn không được hướng ra cửa.

Mộ Niệm Xuân cũng nhìn ra cửa.

Đột nhiên nghe được cái tên khiến bản thân khiếp sợ, chuyện cũ kiếp trước nhất thời xông lên đầu.

Ký ức phủ đầy bụi dưới đáy lòng này, kỳ thực không có gì mỹ hảo trân quý, chỉ là tình nguyện đơn phương si mê. Để hấp dẫn ánh mắt La Ngọc, nàng đã từng làm rất nhiều việc ngu ngốc. Nhưng La Ngọc đối với nàng, chỉ có lãnh đạm và xa cách.

Tết Nguyên Tiêu một năm kia, nàng nhận được lời mời của La Ngọc, hưng phấn nhảy nhót không kiềm chế được. Để có thể cùng hắn gặp gỡ dưới ánh đèn, nàng liền dùng hết công phu làm nũng, dẫn ấu đệ làm bình phong ra khỏi nhà.

Chính là một đêm kia, ấu đệ mất tích, Trương Thị bệnh nặng một hồi. Nàng tự nhốt mình trong phòng, sau đó vẫn luôn sống trong hối hận và tự trách. Chân thành mến mộ tha thiết nóng bỏng, cuối cùng đã bị bóng ma bao phủ.

Tiếp đó, đã xảy ra rất nhiều chuyện không thể nghĩ tới. Nàng cũng rốt cục dần dần minh bạch, nàng và La Ngọc là không thể nào.

La Ngọc thủy chung chỉ thích Mộ Nguyên Xuân. Thích đến cam tâm tình nguyện bị cô ta lợi dụng, thích đến mức bị cô ta phản bội cũng chấp nhận.

Trong sinh mệnh mỗi người, đại khái sẽ có một phần tình cảm biết rõ là không thể nhưng vẫn cố chấp ngu dại. Dù biết rõ trong lòng đối phương không có mình, vẫn như cũ mê muội cố chấp.

La Ngọc là kiếp nạn của nàng, mà Mộ Nguyên Xuân lại là kiếp nạn của La Ngọc không giải được.

Thiếu niên một thân cảm bào xanh ngọc đi đến.

Thiếu niên này ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, một thân như ngọc, mày kiếm mắt sáng, gương mặt anh tuấn như phát ra ánh sáng, khiến người khác không thể rời ánh mắt.

Thiếu niên này, chính thị La Ngọc.

Mộ Trường Hù một thân phong độ của người trí thức, tuấn mỹ tao nhã, người khác rất dễ gần. La Ngọc lại anh khí bức người, toàn thân tản ra quý khí của con nhà huân quý.

La Ngọc không nhanh không chậm đi lên trước, chấp tay làm lễ: “La Ngọc gặp qua Mẫn nương tử.”

Mẫn nương tử vội vàng cười hoàn lễ: “La thất công tử đa lễ như vậy, dân phụ không dám nhận.” Mặc dù có danh phận phu tử, nói cho cùng cũng chỉ là một nữ đầu bếp, đầu đến mức được con vợ cả La gia thất thiếu gia thi lễ.

La Ngọc khiêm tốn lễ độ, dĩ nhiên là vì thể diện của biểu muội Mộ Nguyên Xuân.

Khách sáo với Mẫn nương tử qua đi, ánh mắt La Ngọc dừng trên người Mộ Nguyên Xuân, trong mắt nổi lên một tia ôn nhu, khóe miệng cũng cong lên: “Biểu muội, nhiều ngày không gặp, muội như gầy đi.”

Mộ Nguyên Xuân đứng dậy, tủm tỉm cười: “Biểu ca, sao hôm nay lại rảnh rồi đến thăm muội?”

La Ngọc cười nói: “Vài ngày trước ta đã nghĩ tới thăm muội, nhưng là bận việc học, ta phải làm thư đồng cho thái tôn, thực sự không có thời gian nghỉ. Hôm nay mới có rảnh một chút.”

Mười tuổi La Ngọc đã được chọn làm thư đồng cho thái tôn, cả ngày ở thư phòng đọc sách với thái tôn, thời gian rảnh cực ít.

Mộ Nguyên Xuân thuở nhỏ lớn lên ở La phủ, cùng La Ngọc là thanh mai trúc mã, tình cảm thâm hậu. Tuy rằng chưa bao giờ nói ra, nhưng bốn mắt đối diện, tự nhiên toát ra tình cảm vô cùng thân thiết.

Hai người đứng chung một chỗ, một mỹ lệ uyển chuyển hàm xúc, một anh tuấn loá mắt, giống một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Mộ Niệm Xuân lẳng lặng nhìn hai người, tâm tình ngoài ý liệu bình tĩnh.

Trên đời này, không có gì là vĩnh hằng không thay đổi.

Từng nghĩ đến khắc cốt铭心 tâm suốt đời khó quên cảm tình này, vậy mà năm tháng qua đi, chỉ còn lại bóng hình âm nhiên không rõ. Thình thoảng sau giờ ngọ rồi rồi lơ đãng nhớ tới, có lẽ sẽ có một tia nhàn nhạt buồn vô cớ, nhưng không còn nỗi đau đớn và chua xót nữa.

Trong mắt Mộ Uyển Xuân lóe lên sự ao ước, cười khanh khách đứng dậy, La Ngọc chào.

La Ngọc nho nhã lễ độ chào hỏi Mộ Uyển Xuân, khách sáo nhưng không lạnh nhạt. Thời điểm nhìn Mộ Niệm Xuân, thần sắc lãnh đạm.

Mộ Nguyên Xuân bị Mộ Niệm Xuân đẩy xuống nước, nghỉ ngơi một tháng mới đỡ. Hắn không ác ngôn với Mộ Niệm Xuân, tự cảm giác đã rất phong độ.

Mộ Nguyên Xuân mỉm cười nhìn lại, trong mắt lóe lên một tia chờ mong xem kịch vui.

Cô ta đương nhiên sớm nhìn ra tâm tư thiếu nữ của Mộ Niệm Xuân.

Ngày đó ở bên hồ nước, cô ta chỉ dùng mấy câu nói đã kích thích được Mộ Niệm Xuân hận thù tới mất bình tĩnh: “Người thích La Ngọc biểu ca phải không? Đáng tiếc, người uống phí tâm tư rồi. Hắn vĩnh viễn sẽ không liếc nhìn người một cái.”

Mộ Niệm Xuân lúc đó tức giận khuôn mặt đỏ bừng, không chút nghĩ ngợi đẩy cô ta một cái. Cô ta thuận thế lui ra phía sau, rơi xuống hồ nước. Trước khi rơi xuống hồ, còn không dấu vết đẩy Mộ Niệm Xuân một cái.

Những lời này đương nhiên không kẻ nào biết. Cô ta chỉ có thể cắn răng chịu tiếng oan, trong lòng không ngớt phẫn hận.

Bất quá, đối phó Mộ Niệm Xuân cho tới bây giờ đều không phải là việc khó gì. Hiện tại là một cơ hội rất tốt.

Khóe mắt Mộ Niệm Xuân một mực lưu ý thần sắc Mộ Nguyên Xuân biến hóa, chợt sinh ra ý trêu chọc, cố ý nặn ra vẻ ngượng ngùng mang theo vui mừng: “Thật biểu ca, thật khó có ngày huynh tới đây, đại tỷ và muội thường nhắc tới huynh.”

La Ngọc vốn không định để ý nàng, nhưng những lời này là nói với hắn. Hơi do dự, rốt cục vẫn phải cười nhạt nói: “Nghe nói biểu muội rơi xuống nước, trong lòng ta cũng rất gấp. cũng may bây giờ biểu muội không sao.”

Bằng không, nửa chữ ta cũng không muốn nói với cô.

Rõ ràng là ý tại ngôn ngoại viết rõ trên gương mặt lãnh đạm của thiếu niên tuấn tú.

Mộ Niệm Xuân lại như không thấy được lãnh đạm trong mắt hắn, hồ thẹn tự trách: “Đều là lỗi của muội. Nếu không phải muội nhất thời kích động, đại tỷ cũng sẽ không rơi xuống nước. Cũng may người hiền gặp lành, đại tỷ đã khỏe lại. Nếu không ta thật sự là không mặt mũi gặp đại tỷ cùng biểu ca.”

Tiếng biểu ca này, gọi thật lưu loát.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân thầm cười một tiếng, ngoài mặt thì dịu dàng khoan dung: “Tứ muội, chuyện quá khứ không nhắc tới nữa. Bây giờ không phải ta rất tốt sao? Muội không cần canh cánh trong lòng.”

Mộ Niệm Xuân cảm kích: “Đại tỷ, tỷ đối với muội thật tốt.”

Mộ Nguyên Xuân: “...”

Hai người vốn đối chọi gay gắt, bỗng nhiên thay đổi như keo sơn, khiêm nhượng thân thiết, điều này làm cho Mộ Uyển Xuân vốn thích thú xem kịch chuyển thành thất vọng.

Các vị tiểu thư nhánh khác Mộ gia, không một ai chen lời, an tĩnh ngồi ở một bên. Nhưng lúc này ai cũng nặn bộ mặt.

Nếu là thượng cầm nghệ khóa hoặc là đọc sách tập viết thì tốt rồi, có thể tao nhã đánh đàn, hoặc văn tinh viết chữ. Thêu thùa cũng tốt hơn là trù nghệ, thiếu nữ cúi đầu thêu hà bao là hình ảnh rất đẹp. Hiện tại trù nghệ, trong tay chỉ có bột, làm sao biểu hiện được tài nghệ trước mặt thiếu niên anh tuấn?

Mẫu nương tử thấy thế, cũng biết buổi học hôm nay không có cách nào tiến hành rồi, cười nói: “Trù nghệ hôm nay dừng ở đây, mọi người nghỉ ngơi đi.”

Lời này rất hợp tâm ý mọi người.

Mấy tiểu thư Mộ gia rốt cục có cơ hội đi lên trước, xấu hổ cùng La Ngọc hàn huyên vài câu.

Mộ Niệm Xuân rất tự nhiên lui ra phía sau vài bước, một lần nữa cảm bột mì, nhanh chóng nặn ra mấy hình đáng yêu.

Thạch Trúc ở một bên muốn đi qua, lại bị Đinh Hương lạnh lẽo đi trước một bước: “Tiểu thư tay nghề thật sự là quá tốt, nô tỳ đưa cái này đến phòng bếp nướng. Sau đó đưa tới chỗ ngũ thiếu gia.”

Đinh Hương này, trời sinh hơn kẻ khác, rất nhanh đoán được ý của Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân gật đầu cười.

La Ngọc theo bản năng liếc nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Thuyết Phục

Trên mâm bày mấy hình con vật thật đáng yêu, giống y như thật.

Thật không nghĩ tới, Mộ Niệm Xuân khiến người chán ghét lại có tay nghề tốt như vậy.

Bất quá, dù tay nghề nàng có tốt, cũng không sửa đổi được lòng dạ độc ác của nàng.

La Ngọc rất nhanh thu hồi ánh mắt, cười nói với Mộ Nguyên Xuân: “Trường Hù biểu đệ cũng bận rộn việc học quá. Hôm nay ta tới, không chỉ là tìm muội, còn có chuyện quan trọng muốn tìm hần.”

Mộ Nguyên Xuân cười nói: “Phía bên kia tan học sau chúng muội nửa giờ, huynh chờ một lát.” Lại không hỏi là có chuyện gì.

Cô ta không hỏi, La Ngọc cũng không nói, rất tự nhiên chuyển chủ đề: “Nếu còn nửa canh giờ, ta đi Tùng Đào viện chờ hần là được.”

Mộ Nguyên Xuân cười cười, cùng La Ngọc sóng vai đi ra ngoài.

Các tiểu thư nhánh khác Mộ gia cũng mất hứng thú lưu lại, tản khỏi Tụ Phương các. Để tiện ra vào, không xa Trúc Lý quán và Tụ Phương các có một cửa hông.

Mộ Uyển Xuân đưa mắt nhìn thân ảnh Mộ Nguyên Xuân, La Ngọc đi xa, trong mắt lóe lên ghen ghét, trong miệng lại vừa cười vừa nói: “Đại tỷ và La biểu ca thanh mai trúc mã, thật sự là một đôi trời đất tạo nên.”

Mộ Niệm Xuân mạn bất kinh tâm ừ một tiếng, rừ mí mắt, che giấu vẻ châm chọc và giễu cợt trong đáy mắt.

Năm đó nàng quá mức ngây thơ, có tâm tư gì căn bản không thể gạt được người bên cạnh. Mộ Uyển Xuân cũng mơ hồ đoán được nàng thích La Ngọc, ở trước mặt nàng nói như vậy, rõ ràng là cố ý xúi giục.

Mộ Uyển Xuân thấy Mộ Niệm Xuân phản ứng bình thản, con ngươi vòng vo chuyển, giả vờ bất bình nói: “Đại tỷ thực sự là lòng dạ hẹp hòi, La biểu ca tới mà chỉ cùng nhau nói chuyện, không bảo cho muội.”

Mộ Niệm Xuân nhàu mày, chợt bốn cợt nở nụ cười: “Tam tỷ, nếu tỷ muốn nói chuyện với biểu ca La gia thì trực tiếp qua là được.”

Mộ Uyển Xuân tuyệt không thể ngờ sẽ bị nói lại vậy, mặt đỏ ửng, dậm chân nói: “Muội nói bậy bạ gì đó, xem ta nhéo miệng muội.”

Nói xong, liền nhào tới.

Hai người hi hi ha ha vui đùa ầm ĩ một phen, cuối cùng cũng xóa đi lúng túng của câu chuyện.

Tâm tư thiếu nữ mãi mãi cảm lại thiện biến, Mộ Uyển Xuân tất thích La Ngọc. Nhưng thiếu niên có gia thế xuất chúng, tướng mạo anh tuấn, trong mắt chỉ có Mộ Nguyên Xuân, ngay cả khóe mắt cũng không liếc cô ta một cái. Trong lòng cô ta tự nhiên không thoải mái.

Giật dây Mộ Niệm Xuân đi theo, cô ta cũng thuận lý đi cùng, từ đó xúi giục tiện xem nào nhiệt.

Lại không nghĩ rằng, Mộ Niệm Xuân luôn nóng nảy hiện giờ lại trầm lặng dị thường.

Nướng bột mì rất nhanh, một đám thú nhìn rất sinh động.

Phong Ca Nhi rất thích, không muốn ăn. Những ngón tay mập mạp hết chọc con lợn, lại nhéo nhéo lỗ tai con thỏ, nghịch nghịch đuôi hổ.

Trương Thị nhìn thoáng qua, nhìn không được ngạc nhiên than một tiếng: “Niệm Xuân, những thứ này đều là con làm sao?”

Mộ Niệm Xuân nháy mắt: “Đương nhiên là con làm. Nếu mẹ không tin thì hỏi Thạch Trúc và Đinh Hương xem.”

Trương Thị bật cười: “Làm sao mà mẹ không tin, chỉ là có chút ngạc nhiên thôi.”

Tinh xảo như vậy, nếu không công phu thì không làm được.

Trước đây thường nghe Mẫn nương tử khen Mộ Niệm Xuân có thiên phú về trù nghệ, Trương Thị không để ý, hôm nay lĩnh giáo một hồi, thân là mẫu thân, tự nhiên sinh ra hãnh diện.

Thừa dịp Trương Thị tâm tình tốt, Mộ Niệm Xuân cười híp mắt nói: “Mẹ, con muốn theo Mẫn nương tử học trù nghệ.

Trương Thị ngăn ra: “Không phải con đang học sao?”

“Ý con là, chính thức bái Mẫn nương tử làm vị sư, học tập trù nghệ gia truyền Mẫn gia.” Mộ Niệm Xuân nhẹ nói một tin nặng như boom.

Mẫn nương tử thường ngày chỉ dạy làm chút điểm tâm, các loại bánh, cháo. Không chân chính lộ tay nghề.

Trên thực tế, các tiểu thư Mộ gia cũng không có tâm tình học trù nghệ. Học đơn giản như vậy là đủ rồi.

Trương Thị quả nhiên bị kinh hãi, ngăn một lát, nhúu mày: “Ồ đồ! Nữ nhi gia giáo, nên đọc sách luyện cầm, học trù nghệ làm gì!”

Nữ nhi bách tính bình dân mới chịu khổ luyện thừa nấu nướng, đỡ sau này vụng về bị nhà chồng ghét bỏ. Thân là tiểu thư Mộ gia, tự nhiên không cần lo lắng những chuyện này. Đọc sách tập viết luyện đàn mới là chuyện các thiên kim khuê các phải làm.

Phản ứng của Trương Thị nằm trong dự liệu của Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân đến bên người Trương Thị: “Mẹ, mẹ đừng tức giận. Việc đọc sách, tập viết, đánh đàn, con vẫn chăm chỉ học. Thời gian rảnh mới dùng để luyện nấu nướng, được không mẹ!”

Trương Thị hơi băn khoăn, giọng nói vẫn không tán thành: “Như vậy chẳng phải rất vất vả sao? Hơn nữa, giỏi nấu nướng thì có lợi ích gì. Tương lai mẹ sẽ chọn cho con một gia tộc giả tới đó làm thiếu phu nhân, hầu hạ cha mẹ chồng cùng chồng con là được. Không đến mức mỗi ngày con phải xuống bếp nấu nướng.”

Mộ Niệm Xuân bị quở trách nhưng không tức giận, lại nín tay Trương Thị: “Mẹ, đại tỷ đọc sách, tập viết, đánh đàn đều hơn con. Con chỉ có thiên phú duy nhất là trù nghệ. Mẹ cho con học đi, nếu không, con không có cơ hội vượt qua tỷ ấy.”

Một câu cuối cùng, quả nhiên chọc đúng chỗ đau Trương Thị.

Nguyên phối sinh một nam một nữ, cả hai đều thông tuệ không gì sánh được. Nếu như không phải ở La gia lớn lên, chỉ sợ con mình sớm bị áp bức không còn chút ánh sáng nào.

Một năm nay, tâm tư Mộ Chính Thiện đặt trên người bọn chúng mỗi lúc một nhiều. Đây không phải dấu hiệu tốt gì. Mộ Niệm Xuân muốn nổi bật hơn Mộ Nguyên Xuân, hình như chỉ có trù nghệ.

Mộ Niệm Xuân thấy Trương Thị dao động, tiếp tục kéo tay: “Mẹ, mẹ đồng ý đi. Cha ngày nào cũng ở thư phòng tới khuya, sau này mỗi ngày con sẽ đưa đồ ăn khuya tới cho cha, cha nhất định sẽ rất cao hứng, càng thương con hơn.”

Trương Thị do dự chốc lát, rốt cục thỏa hiệp: “Được rồi, con đã muốn học, ta cũng không ngăn con.”

Mộ Niệm Xuân cười tươi như hoa, ôm lấy Trương Thị làm nũng: “Con biết mẹ hiểu con nhất.”

Trương Thị được con gái nịnh nở gan nỡ ruột, cười tủm tỉm nói: “Buổi chiều ta sẽ mời Mẫn nương tử tới, nói với cô ấy một tiếng.”

“Việc này không cần mẹ quan tâm.” Mộ Niệm Xuân nhanh chóng tiếp lời: “Con sẽ đi nói với Mẫn nương tử.”

Tuy nói Mẫn nương tử là Mộ gia chi bạc mời tới, nhưng, nếu muốn học nghề gia truyền của người ta, cũng phải thể hiện ra thành ý.

Bạch Lan đi tới, cười nói: “Phu nhân, đại thiếu gia phái người qua, nói hôm nay biểu thiếu gia La gia tới, muốn mời ở lại ăn cơm trưa.”

Xưa nay Trương Thị không có hảo cảm với người La gia, tuy nhiên, chuyện thể diện không thể không giữ. Suy nghĩ một chút nói: “Nói phòng bếp một tiếng, chuẩn bị một bàn đồ ăn tinh xảo. Người đi Tùng Đào viện nói cho đại thiếu gia, buổi trưa hôm nay đến Lan Hương viện dùng cơm.”

La Ngọc tuy là văn bối nhưng là khách. Nàng làm đương gia chủ mẫu, việc không có hảo cảm coi như cầm đũa giả vờ không biết.

Bạch Lan lĩnh mệnh đi.

Phong Ca Nhi chơi nửa ngày, lúc này chợt hỏi: “Từ tỷ, vì sao con khi này không có đuôi?”

Mộ Niệm Xuân không hề chớp mắt bịa chuyện: “Con khi này bướng bỉnh, hay chạy loạn khắp nơi nên đuôi bị rụng.”

Phong Ca Nhi tin không chút nghi ngờ, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch: “Chạy loạn sẽ rơi đuôi sao?”

“Đương nhiên rồi.” Mộ Niệm Xuân nghiêm trang lừa dối. “Vì vậy, sau này đệ ngoan ngoãn chút đi. Cả ngày chạy loạn, cái đuôi của đệ sẽ rơi đấy.”

Mặt Phong Ca Nhi nhăn như bánh bao nhân thịt, mắt sáng lên, cười đắc ý: “Đệ không sợ, đệ không có đuôi.”

Mộ Niệm Xuân cố ý trêu cợt: “Ai nói đệ không có đuôi. Lúc đệ vừa sinh ra có một cái đuôi rất dài, sau vì đệ hay chạy lung tung nên mới không còn đuôi.”

Phong Ca Nhi bị dọa sững sốt một chút, theo bản năng đưa tay sờ mông mình.

Trương Thị xì một tiếng nở nụ cười.

Phong Ca Nhi nhất thời hiểu được, ủy khuất lên án: “Từ tỷ, tỷ gạt đệ! Đệ không phải khi, làm sao có đuôi.”

Mộ Niệm Xuân không hề xấu hổ lừa gạt đệ đệ bé nhỏ, đắc ý nhếch miệng nở nụ cười.

Trong phòng tiếng cười vui truyền xa xa.

Huỳnh muội Mộ Nguyên Xuân đi đến cửa Lan Hương viện, nghe một trận cười vui, trong mắt Mộ Nguyên Xuân lóe lên một tia lãnh ý.

Hay cho mẹ con ba người, đoạt đi quan tâm của phụ thân. Cô ta và anh cô ta rõ ràng là con vợ cả, nhưng ở trong phủ, không ai chân chính để bọn họ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thư Đồng (Nhất)

Mộ Nguyên Xuân theo bản năng đi chậm lại.

Mộ Trường Hù kinh ngạc nhìn cô ta, thấp giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

La Ngọc cũng nhìn lại, trong mắt tràn đầy săn sóc.

Mộ Nguyên Xuân ổn định lại tinh thần, cười nhạt nói: “Không có gì. Vừa nghe mẫu thân, tứ muội và ngũ đệ vui cười, lòng có chút ước ao mà thôi.” Trong giọng nói có một tia buồn vô cớ và lạc lõng.

Mộ Trường Hù buồn theo, bên môi hiện lên một nụ cười khổ.

La Ngọc thấy Mộ Nguyên Xuân cô đơn như vậy, trong lòng đầy tư vị. Thấp giọng nói: “Biểu muội, muội ở Mộ gia không vui, không bằng quay về La gia!”

Mộ Nguyên Xuân lên tinh thần cười nói: “Biểu ca nói đùa. Ta là nữ nhi Mộ gia, ở La gia thì ra sao nữa.”

Đây là nhà cô ta. Nếu cô ta đi, chẳng phải là chấp tay tặng tất cả cho mẹ con Trương Thị?

Hơn nữa, La gia tuy tốt nhưng cũng chỉ là nhà ngoại. Cô ta là biểu tiểu thư, ở một lần mười năm, các mợ không lên tiếng, nhưng đám biểu tỷ muội và biểu tẩu sau lưng nói không ít nhàn thoại.

La Ngọc dù sao cũng là nam tử, năm tuổi bắt đầu đọc sách luyện võ, căn bản không thể hiểu lòng dạ nữ nhân. Vẫn cho là Mộ Nguyên Xuân ở La gia rất hài lòng. Lại không biết rằng dù đầy đủ cảm y ngọc thực, cũng không che giấu được chuyện ăn nhờ ở đậu.

Quan trọng hơn, cô ta cũng đến tuổi thành thân. Còn ở La gia, có La Ngọc thì rất bất tiện.

Nghĩ đến đây, Mộ Nguyên Xuân đỏ mặt, rũ lông mi xuống, che đi ngượng ngùng trong mắt.

Mặc kệ ngày sau sẽ phát sinh biến cố thế nào, chỉ ít vào giờ khắc này, Mộ Nguyên Xuân đối La Ngọc đúng là có vài phần chân tình. Cũng nghiêm túc cân nhắc gả đến La gia.

Chỉ là, lòng của thiếu nữ thay đổi như thời tiết thất thường. Ai có thể ngờ tới sau đó xảy ra chuyện gì?

Lòng của La Ngọc thì đơn thuần. Trước đây rất lâu hắn đã quyết tâm nếu không phải biểu muội không cưới. Cha mẹ luôn luôn thương yêu Mộ Nguyên Xuân, đối với cửa hôn sự này nhất định sẽ đồng ý.

La Ngọc nhìn không được lên nhìn Mộ Nguyên Xuân, ánh mắt hai người chạm nhau, trong lòng thật ngọt ngào.

Một màn này, vừa vụn rơi vào đáy mắt Mộ Niệm Xuân.

Nàng nghe được tiếng bước chân, kéo Phong Ca Nhi đi ra đón chào. Đúng dịp thấy hai người ẩn tình đưa mắt nhìn nhau. Trong chớp nhoáng này, trong lòng của nàng cực kỳ thôn thục.

Kiếp trước mình thật quá ngu xuẩn, chuyện rõ ràng như vậy nhưng cố tình bỏ qua. Một lòng đắm chìm trong mộng đẹp không cách nào kiểm chế, kết quả bị người thiết kế hãm hại, họa cả ấu đệ...

Mộ Nguyên Xuân ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt sâu u của Mộ Niệm Xuân, lòng khẽ động.

Trước tới giờ cô ta chưa bao giờ để Mộ Niệm Xuân trong lòng, cho tới mấy ngày nay, Mộ Niệm Xuân biểu hiện khiến cô ta kinh ngạc. Giống như đột nhiên biến thành người khác vậy.

“Đại ca, đại tỷ, La biểu ca, cuối cùng mọi người cũng tới.” Mộ Niệm Xuân mỉm cười, gương mặt xinh đẹp như hoa: “Mau vào đi.”

Mộ Nguyên Xuân cũng nhanh chóng ôn nhu thân thiết: “Làm phiền muội và ngũ đệ ra đón chúng ta.”

Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm đi lên trước, thân thiết nắm tay Mộ Nguyên Xuân: “Muội ở trong phòng đợi buồn bức mới đi ra ngoài, không nghĩ vừa khéo gặp mọi người, chúng ta mau vào đi, đừng để mẹ chờ sốt ruột.”

Nói đoạn, hai tỷ muội tay trong tay cười nói đi vào.

Mộ Trường Hủ ở tại chỗ ngắn ra chốc lát. Mấy ngày qua, tình hình như vậy hắn nhìn không dưới mấy lần, vẫn chưa thể thích ứng được.

La Ngọc nhìn không được ghé sát tai nói nhỏ: “Biểu đệ, chuyện gì xảy ra vậy?” Mộ Nguyên Xuân cùng Mộ Niệm Xuân không phải bất hòa sao? Tại sao bây giờ lại như tỷ muội tốt thế này?

Mộ Trường Hủ cười khổ một tiếng, thấp giọng nói: “Việc này một chốc nói không rõ, sau sẽ nói cho huynh biết.”

La Ngọc kiểm chế tò mò trong lòng, theo Mộ Trường Hủ cùng đi vào.

Từ đáy lòng La Ngọc không thích Trương Thị, nhưng không muốn thất lễ trước người khác, hành lễ đầy đủ. Trương Thị khách khí cười nói: “La thất thiếu gia không cần đa lễ.”

Khách sáo hàn huyên qua đi, Trương Thị dẫn mọi người tới phòng ăn.

Dùng cơm không nói chuyện, trên bàn chỉ có tiếng chén đĩa và tiếng dùng cơm nhỏ. Phong Ca Nhi rất nhanh không nhìn nổi, lặng lẽ kéo kéo ống tay áo Mộ Niệm Xuân: “Tứ tỷ, đệ ăn no rồi, tỷ dẫn đệ đi dạo trong viện đi.”

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi gật đầu, nhỏ giọng nói với Trương Thị một tiếng, vui vẻ dẫn Phong Ca Nhi đứng dậy đi trong viện.

Nửa đường ra khỏi hội trường là chuyện thất lễ. Nếu là trước đây, Mộ Niệm Xuân sẽ không bao giờ rời đi khi có La Ngọc ở đây.

Ánh mắt Mộ Nguyên Xuân dừng trên thân ảnh Mộ Niệm Xuân, mày hơi nhíu lại. Cô ta phát hiện, bản thân không thể nhìn thấu lòng Mộ Niệm Xuân.

Sau khi ăn xong, La Ngọc rất nhanh cáo từ.

Trương Thị không nhìn được, trước mặt Mộ Niệm Xuân nói: “Nha đầu Mộ Nguyên Xuân kia vận khí thật tốt. Nhìn xem, chờ hôn nhân Mộ Trường Hủ định xong, La gia sẽ xin cưới.”

La Ngọc đối với Mộ Nguyên Xuân tình ý thâm hậu, biểu lộ rõ ra mặt. Chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra được.

Mộ Niệm Xuân lại khẽ cười một tiếng, thuận miệng nói câu: “Việc này cũng chưa nhất định.”

“La gia là thừa kế huân quý, La Ngọc tướng mạo anh tuấn, văn võ song toàn, lại là thư đồng thái tôn. Trước mắt tuy rằng vô quan vô chức, tương lai bất khả hạn lượng. Vị hôn phu tốt như vậy, đốt đèn lồng cũng khó tìm. Cha con tuyệt đối không cự tuyệt.” Trương Thị càng nói càng buồn bực.

Thiếu niên xuất sắc như vậy, tại sao lại là biểu ca Mộ Nguyên Xuân?

Nếu là thân phận khác, nàng còn có thể vì nữ nhi tranh giành. Nhưng trong mắt La gia, nàng là kẻ thất giống như cút chó chường mắt, không bao giờ nhìn trúng Niệm Xuân.

Điểm này lòng Trương Thị biết rõ, bởi vậy chẳng bao giờ sinh ra ý niệm không nên có trong đầu.

Mộ Niệm Xuân cười mà không nói.

Thế sự khó liệu, trên đời này trừ mình ra, ai cũng sẽ không nghĩ đến tương lai ba năm tới đại Tàn sẽ phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất thế nào. Trước mắt phủ Thái tử là nơi náo nhiệt, chỉ sợ ngày khác chạy đi còn không kịp.

La gia từ lâu thuộc đẳng thái tử, Mộ gia vạn vạn không thể giống kiếp trước, bị La gia kéo vào vũng bùn này.

“Đúng rồi, La Ngọc hôm nay một mình tới cửa, ngoại trừ thăm huynh muội chúng, còn chuyện gì đúng không?” Trương Thị lắm bả: “Ta luôn cảm thấy như có gì đó quan trọng phát sinh.”

“Mẹ, mẹ cũng đừng quá đa tâm.” Mộ Niệm Xuân cười ngăn trọng tâm câu chuyện: “Hơn nữa, bọn họ có chuyện gì, không quan hệ tới chúng ta. Không nói tới bọn họ nữa.”

Rất nhanh lái câu chuyện đi hướng khác.

Mộ Niệm Xuân đương nhiên biết La Ngọc là vì gì mà đến.

Án theo lệ cũ đại Tàn, mỗi hoàng tử hoàng tôn có hai thư đồng. Thư đồng đều là những thiếu niên ưu tú trong các thế gia huân quý, tương lai cũng sẽ trở thành vây cánh trung thành của hoàng tử hoàng tôn.

Mười tuổi La Ngọc đã được chọn là thư đồng thái tôn, mấy năm qua, La gia và phủ thái tử gắn bó mật thiết. La Ngọc nghiêm nhiên thành tâm phúc bên thái tôn.

Bên cạnh thái tôn còn một thư đồng khác đang bị bệnh nặng, nay ở nhà tĩnh dưỡng. Vị trí thư đồng thái tôn bỏ trống. Nhắm vào vị trí này có không ít người. La Ngọc có ý định phải giúp biểu đệ ruột thịt, hôm nay tới cửa, là để tiết lộ tin tức này cho Mộ Trường Hủ. Tạo cơ hội tốt cho hãn lộ mặt trước thái tôn.

Nếu có thể nói, Mộ Niệm Xuân tuyệt đối sẽ không dính vào vũng nước đục này.

Nếu Mộ Trường Hủ thực sự làm thư đồng thái tôn như kiếp trước, như vậy tất cả sẽ tái diễn!

Cho nên, nàng nhất định phải ngăn cản việc này.

Bất quá, chuyện này khó khăn thật sự không nhỏ. Cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt, Mộ Trường Hủ há có thể không động tâm. Về phần Mộ Chính Thiện, cũng sẽ không chối từ.

Nàng rốt cuộc nên làm như thế nào?

Mộ Niệm Xuân suy nghĩ một lúc lâu, rốt cục có chủ ý. Lặng lẽ tìm Thạch Trúc, thấp giọng phân phó một phen.

Thạch Trúc ngần ra, theo bản năng hỏi: “Tiểu thư, cô cần làm gì.”

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nói: “Ta muốn đương nhiên có lý do của ta, em nhớ kỹ mỗi cửa hàng mua một ít hương liệu, nhớ kỹ, không thể để cho người khác biết. Nhất là Đinh Hương.”

Thạch Trúc sững sốt, bất quá, nàng không có hỏi nhiều nữa, vội vã lên tiếng, liền lui xuống.

Buổi chiều, Thạch Trúc lặng lẽ xuất phủ từ cửa sau, một canh giờ sau mới về.

Đinh Hương và Ngọc Trâm theo Mộ Niệm Xuân ở Tự Phụng các, hoàn toàn không biết gì.

Chương 17: Thư Đồng (Nhị)

Buổi tối, Mộ Chính Thiện từ chối xã giao với đồng liêu, về dùng cơm tối cùng thê nhi.

Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân đoan chính tọa ở một bên, Mộ Niệm Xuân và Phong Ca Nhi ngồi ở một bên khác, bầu không khí hài hòa hữu hảo. Mộ Chính Thiện lòng đầy thoải mái, trên mặt cũng có tiểu ý.

“Cha, canh rau chân vịt này tự con xuống bếp làm.” Mộ Niệm Xuân ân cần múc một chén canh đưa đến trước mặt Mộ Chính Thiện: “Cha nếm thử đi ạ.”

Mộ Chính Thiện cười trừ: “Hôm nay mặt trời mọc phía tây sao? Từ tiểu thư Mộ gia chúng ta lại tự mình xuống bếp ư?”

Mộ Niệm Xuân cười híp mắt đáp: “Cha mỗi ngày vất vả làm nhiệm vụ, buổi tối lại tới thư phòng đọc sách, nữ nhi rất lo lắng cho sức khỏe cha, vì vậy xuống bếp nấu đồ ăn bồi bổ cho cha cũng là nên. Gan heo có thể bổ can dương huyết minh mục, rau chân vịt tư âm nhuận táo thông lợi tràng vị, nấu canh cùng nhau rất bổ dưỡng. Tối nay cha hãy uống nhiều ạ.”

Vuốt mông ngựa một tràng khiến người ta toàn thân thư sướng.

Ánh mắt Mộ Chính Thiện giãn ra: “Khó có được một mảnh hiếu tâm của con, ta sẽ nếm thử.”

Mộ Chính Thiện uống một ngụm, cảm thấy dư vị vô cùng tuyệt vời, nhịn không được khen: “Ngon, vị rất ngon.”

Gan heo nặng mùi, rau chân vịt cũng hơi gọn gọn. Không biết Mộ Niệm Xuân dùng cách gì, chén canh gan heo rau chân vịt này không hề có mùi tanh, trái lại trong suốt thơm ngon.

Mộ Niệm Xuân được khen, nở nụ cười, duyên dáng đáp: “Cha thích là tốt rồi.”

Bát canh này, khó nhất là làm sao khử mùi tanh của gan heo và gọn gọn của rau chân vịt.

Đầu tiên, phải rửa sạch gan heo, ngâm giấm trắng một nén nhang, sau đó cắt lát, ướp muối và gia vị một khắc. Tiếp theo chung cách thủy, lại dùng nước lạnh rửa vài lần. Rau chân vịt cũng dùng nước sôi trụng qua vài lần. Cuối cùng mới cho vào nấu cùng.

Như vậy bát canh mới không còn mùi tanh, nước trong vắt, thơm ngon ngọt.

Kiếp trước sống trong cung mười năm, ngày thường không có việc gì làm, hơn nửa thời gian của nàng đều ở tại phòng bếp. Cả ngày gọt gọt thái thái chuẩn bị nấu canh, làm đồ điểm tâm. Trù nghệ không thua bất kỳ một ngự trù nào. Làm một bát canh này không có gì khó.

Phong Ca Nhi thèm ăn, lập tức la hét cũng muốn uống một chén. Uống xong còn liếm liếm môi, lớn tiếng tuyên bố: “Con muốn nữa.”

Mộ Chính Thiện bị chọc cười, tự mình múc cho Phong Ca Nhi một chén. Sau đó cũng múc cho Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân, ôn hòa nói: “Trường Hủ, con vất vả đọc sách mỗi ngày, đừng để mắt mỗi quá. Uống nhiều canh một chút.”

Khó có lúc Mộ Chính Thiện vẻ mặt ôn hoà và thân thiết, Mộ Trường Hủ thụ sủng nhược kinh, cung kính tiếp nhận chén canh nóng hổi kia, từ từ uống. Chỉ cảm thấy là cuộc đời chưa bao giờ lãnh hội qua mỹ vị thể này.

Mộ Nguyên Xuân kích động vui mừng liếc nhìn đại huynh, trong lòng cao hứng. La Ngọc mang tới tin tức tốt, nhất định sẽ làm cho phụ thân càng cao hứng, cũng sẽ càng trọng thị huynh muội bọn họ!

Mộ Niệm Xuân không dấu vết nhìn Mộ Trường Hủ, khóe môi hơi nhếch lên.

Sau bữa cơm chiều, Mộ Chính Thiện đi thư phòng. Vừa cầm sách lên, truyền đến tiếng gõ cửa: “Phụ thân, con có chuyện muốn thảo luận với người.”

Mộ Trường Hủ tới!

Mộ Chính Thiện hơi có chút ngoài ý muốn, cười hỏi: “Đã trễ thế này, có chuyện gì gấp?”

Đã nhiều ngày, Mộ Chính Thiện mỗi ngày đều trở về ăn cơm chiều, quan hệ vốn đông cứng giữa hai phụ tử dần hòa hoãn. Mộ Trường Hủ cũng không còn câu nệ, nói: “Hôm nay thất biểu ca La gia tới tìm con, nói với con một việc. Thư đồng bên cạnh hoàng thái tôn sinh trọng bệnh, cần tĩnh dưỡng tại gia. Hôm nay bên cạnh hoàng thái tôn thiếu một thư đồng. La biểu ca mong muốn con tranh thủ cơ hội tốt này.”

Mộ Chính Thiện quả nhiên động dung.

Thư đồng thái tôn sức nặng bao nhiêu, hẳn đương nhiên rất rõ ràng.

Đương kim Thánh Thượng năm nay sáu mươi, thân thể suy nhược, lại có chứng đau đầu. Nói lời đại nghịch bất đạo là, không biết chính xác lúc nào thì quy tiên. Trong vòng mấy năm tới thái tử nhất định sẽ kế vị trở thành tân hoàng. Hoàng thái tôn đã được sắc lập Chu Diêm, đến lúc đó chính là thái tử đại Tàn.

Lúc này thư đồng thái tôn, chính là tâm phúc thái tử tương lai. Nếu được ở dưới bóng cây to lớn này, tiền đồ của Mộ Trường Hủ sẽ bất khả hạn lượng. Mộ gia cũng sẽ thành người đáng thái tử.

“Nhìn chằm chằm vị trí này khẳng định không ít người.” Nhất thời kích động qua đi, Mộ Chính Thiện rất nhanh tỉnh táo lại: “Tài học của con không phải bàn bạc, chỉ sợ những nhà huân quý khác có vị thế hơn Mộ gia chúng ta.”

Mộ gia mấy đời đều là văn thần thanh quý. Tuy rằng danh tiếng hàng đầu nhưng so với những thế gia huân quý lâu đời, không khỏi thua kém một bậc.

Mộ Trường Hủ đã định liệu trước nói: “Phụ thân không cần lo lắng. Vì việc chọn thư đồng cho hoàng thái tôn, thái tử điện hạ thập phần đề bụng. Ngày mai mở yến hội, mời một vài thiếu niên tuấn kiệt. La biểu ca đã lên cầu xin hoàng thái tôn, cho con có tên trong danh sách. Hôm nay biểu ca mang thiệp mời tới cho con.”

Nói xong, từ trong tay áo hé ra tấm thiệp mời tinh xảo.

Mộ Chính Thiện tiếp nhận thiệp mời, mở ra nhìn thoáng qua, trên mặt nhất thời lộ vẻ vui mừng.

Có tấm thiệp mời này, Mộ Trường Hủ có tư cách làm nhân vật nổi bật. Trong yến hội tất nhiên sẽ khảo giáo tài học mọi người, Mộ Trường Hủ thơ tài xuất chúng, nhất định sẽ tỏa sáng.

“La biểu ca căn dặn riêng con, nói chuẩn bị trước hai bài thơ, một bài vịnh chí, một bài vịnh cảnh. Đến lúc đó còn có thể mỗi người vẽ một bức tranh.” Nói đến những điều này, về mặt Mộ Trường Hủ lộ vẻ tự tin.

So về thi từ thi họa, bạn bè cùng lứa khó ai có thể sánh bằng hắn.

Mộ Chính Thiện rất rõ ràng điểm này, ánh mắt giãn ra: “Con có lòng tin này là tốt rồi. Ngày mai ta sẽ nhờ người gửi lời tới ông nội con, chỉ cần con biểu hiện xuất sắc, ông nội con có thể mở lời trước mặt thái tử, việc này sẽ thành.”

Mộ Hành thân là thái phó, thường ngày phụ trách giáo dục các vị hoàng tử hoàng tôn thành niên, tuy không thực quyền, nhưng lại được người khác vô cùng kính trọng. Ngay cả thái tử cũng sẽ nể mặt vài phần. Chuyện trúng cử thư đồng thái tôn, coi như tám chín phần chắc chắn.

Mộ Trường Hủ vui vẻ, cung kính nói: “Cảm ơn phụ thân.”

Mộ Chính Thiện ôn hòa phân phó: “Sắc trời không còn sớm, con sớm về nghỉ đi, tránh ngày mai dậy muộn.”

Mộ Trường Hủ vâng lời, lui xuống. Trên đường quay về Tùng Đào viện, Mộ Trường Hủ cảm xúc dâng trào, thật lâu khó có thể dẹp loạn.

Nhóm đệ tử huân quý có thể dựa vào gia thế nhập sĩ, nhưng con cháu văn thần không có đãi ngộ như vậy. Hắn đối với mình rất có lòng tin, trong vòng mấy năm nhất định có thể thi đậu Tiến sĩ. Thế nhưng thi đậu tiến sĩ, cũng chưa chắc có thể mưu cầu một chức quan tốt. Làm thư đồng thái tôn thì khác, ngày sau sẽ thành tâm phúc thái tôn. Chờ thái tôn thành thái tử, người bên cạnh tất nhiên tiền đồ vô lượng. Tiền đồ quang minh như vậy ở trước mắt, hắn làm sao có thể không kích động?

Mộ Trường Hủ hưng phấn, thậm chí bỏ qua cả cảm giác mơ hồ ngứa ngáy trên người. Không để ý đến trên bàn tay trắng nõn đã có vài chấm đỏ.

Mộ Chính Thiện tâm tình vô cùng tốt, vào lúc ban đêm liền nói việc này với Trương Thị.

Trương Thị nghe xong ghen ghét không thôi, nhưng ngoài lại cố nặn ra nụ cười: “Trường Hủ thật có tiền đồ, thật làm người ta vui mừng.”

“Đúng vậy, nếu mẹ nó dưới cừu tuyến biết được, cũng nhất định mỉm cười.” Mộ Chính Thiện nhớ lại vong thân ôn nhu mỹ lệ, trong mắt đều là hoài niệm và thôn thức.

Hắn và La Thị thành thân ba năm, tình đầu ý hợp thập phần ân ái. Lại không nghĩ rằng La Thị hồng nhan bạc mệnh, sớm sinh một đôi nam nữ rồi mất. Hắn lúc ấy mới tái giá với Trương Thị.

Trương Thị xuất thân không cao, cha chỉ là một vị quan lục phẩm. La Thị là khuê nữ nhà quyền quý, Trương Thị ánh mắt hạn hẹp là khí độ thấp, tuy rằng biết chữ nhưng cũng là trung bình. Lòng Mộ Chính Thiện không khỏi tiếc nuối.

Nhưng mà, có ai nữ nhi con vợ cả gia đình lớn lại chịu làm kẻ thất?

Trương Thị thấy Mộ Chính Thiện chìm trong hồi ức, lòng đầy ghen tị.

Người sống và người chết còn tranh đua gì? Ngay cả La Thị có khuyết điểm gì, sau khi chết cũng sẽ tiêu tan thành mây khói. Ở lại trong trí nhớ Mộ Chính Thiện, vĩnh viễn là người mỹ lệ thanh tao lịch sự mười ngón tay không dính bụi.

Mà nàng, cho dù vất vả khổ cực hơn nữa, trong mắt trượng phu vĩnh viễn không hơn La Thị.

Nếu như Mộ Trường Hủ thực sự được làm thư đồng hoàng thái tôn, mẹ con ba người nàng liệu còn ngày lành?

Đáng trách là, nàng thực sự thúc thủ vô sách.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Dị Ứng

Giờ mờ sáng hôm sau, Mộ Trường Hủ liền tỉnh.

Một đêm này hần lần qua lần lại ngủ không ngon, tỉnh dậy đầu có chút choáng váng. Trên người ngứa ngứa. Cúi đầu nhìn mu bàn tay chẳng biết từ khi nào điểm đỏ nổi chi chít, trên cả cánh tay cũng vậy.

Sắc mặt Mộ Trường Hủ đột biến, nhanh chóng vọt tới trước gương.

Gương mặt trắng nõn tuấn tú hôm nay một mảnh điểm đỏ.

Sắc mặt Mộ Trường Hủ trắng bệch, tay chân lạnh lẽo. Xong rồi, vì sao chứng dị ứng lại phát tác lúc này.

“Lão gia, việc lớn rồi, không ổn.” Gã sai vật vờ mặt hốt hoảng chạy vào.

Mộ Chính Thiện đang dùng điểm tâm, không vui nhú mày: “Đã xảy ra chuyện gì, hô to gọi nhỏ thành bộ dáng gì nữa.”

Gã sai vật không dám cãi lại, vội vàng nói rằng: “Lão gia, đại thiếu gia bị dị ứng nặng. Trên mặt trên cổ nổi chấm đỏ, cả người cũng vậy.”

Mộ Chính Thiện sợ hãi, đứng dậy: “Người nói cái gì? Tối hôm qua Trường Hủ còn rất tốt, sao hôm nay lại bị như vậy?”

“Nô tài cũng không rõ ràng lắm” gã sai vật vờ mặt cầu xin: “Đại thiếu gia sai nô tài tới truyền tin, nói là ngày hôm nay không thể ra khỏi phủ.”

Lòng Mộ Chính Thiện trầm xuống, lập tức sai bước đi ra ngoài. Hôm nay là ngày phủ thái tử thiết yến, vốn dĩ Mộ Trường Hủ nên thu thập thỏa đáng sớm đi dự tiệc. Không thể ngờ lại đúng thời điểm này dị ứng, đúng là sấm sét giữa trời quang.

Trương Thị cũng không ăn cơm nữa, vội đi theo.

Mới vừa vào Tùng Đào viện, đã nghe tiếng Mộ Nguyên Xuân khóc nức nở: “Đại ca, làm sao huynh đi phủ thái tử được bây giờ.”

Sắc mặt Mộ Trường Hủ cứng ngắc. Nghe tiếng bước chân tới cửa, hần miễn cưỡng lên tinh thần đứng dậy đón chào. Mộ Chính Thiện trên dưới quan sát Mộ Trường Hủ, lông mày nhú chặt, trầm giọng hỏi: “Làm sao đột nhiên dị ứng nặng thế này?”

Từ nhỏ Mộ Trường Hủ thể chất đặc thù, không thể đụng vào hoa đào, càng không thể ăn cơm có dính nước hoa đào hay cánh đào, bằng không toàn thân nổi chấm đỏ, còn ngứa nữa. Mặc kệ uống thuốc của đại phu nào, chỉ ít cũng ba bốn ngày mới biến mất.

Cũng chính vì vậy, trong vườn Mộ gia cho tới giờ không dùng hoa đào. Ngay cả mọi người dùng hương nang huân hương, cũng phải tách hương khí hoa đào ra.

Lúc này suy nghĩ của Mộ Trường Hủ một mảnh âm đạm mờ mịt, theo bản năng há miệng đáp: “Con cũng không biết là chuyện gì xảy ra. Cả ngày hôm qua con đều ở trong phủ, không hề ra khỏi phủ.”

“Con có ăn qua thứ gì đặc biệt không?” Mộ Chính Thiện hỏi tới.

Mộ Trường Hủ thật thà lắc đầu.

Ngày hôm qua một ngày ba bữa, đều cùng ăn với mọi người. Hần không hề ăn thứ gì một mình. Ngay cả uống nước trà cũng cùng mọi người.

Mộ Chính Thiện hỏi vài câu, cũng mờ mịt không hiểu ra sao. Nhìn bộ dạng Mộ Trường Hủ như cha chết mẹ chết, tuy rằng tức giận nhưng không đành lòng trách móc nặng nề, thở dài: “Bỏ đi, thiên ý như vậy, con đừng nghĩ nữa. Ta tự mình đi phủ thái tử một chuyến, giải thích với thái tử điện hạ một tiếng. Con nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Mộ Trường Hủ cúi đầu lên tiếng, lòng một trận đau khổ.

Cơ hội tốt như vậy, cứ như thế trốn khỏi mắt.

Mộ Nguyên Xuân nhìn anh cả khổ sở như vậy, ngực như bị một vật gì đó chấn ngang cực kỳ khó chịu.

Trương Thị nhìn một màn này, trong lòng nhất thời thoải mái, bề ngoài cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt: “Thật sự đáng thương, tại sao lại gặp phải loại chuyện như thế này chứ...”

Giã mù ra mưa, trong lòng lại cao hứng vô cùng!

Mặt Mộ Nguyên Xuân không thay đổi nhìn Trương Thị, lòng dâng lên lửa giận. Sau đó, một ý niệm xẹt qua đầu.

Không đúng, nhất định là có người giở trò!

Mộ Trường Hủ dị ứng hoa đào từ nhỏ, đến khi quay về vẫn vô cùng cẩn thận. Hàng năm đến tiết xuân hoa đào nở, hẳn không hề đi đạp thanh. Vườn hoa đào trong Mộ gia cũng đã sớm bị phá không còn một cây. Rốt cuộc là ai âm thầm động tay chân?

Cửa vang lên tiếng bước chân, theo đó một tiếng thét kinh hãi: “Đại ca, mặt của huynh bị làm sao vậy?”

Mộ Niệm Xuân nhanh chóng đi tới, vẻ mặt khiếp sợ và lo lắng.

Mộ Trường Hủ không lên tiếng, Trương Thị đáp: “Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, sáng sớm đã như vậy. Hôm nay vốn Trường Hủ đi phủ thái tử dự tiệc, nói không chừng lần này đã được thái tử diện hạ chọn trúng vị trí thư đồng thái tử. Thực là đáng tiếc.” Nói rồi còn dùng khăn chấm khóe mắt.

Hành động của Trương Thị không tính là cao minh, rõ ràng biểu hiện chân tình, nhưng mà nhìn ra vẫn là làm bộ giả vờ.

Mộ Niệm Xuân nghe lời nói này, cũng đỏ đôi mắt, nghẹn ngào an ủi: “Đại ca, huynh đừng quá suy nghĩ. Việc đã đến nước này, thương tâm khổ sở cũng không làm nên chuyện gì. Bảo trọng thân thể mới là quan trọng nhất.”

Mộ Trường Hủ miễn cưỡng nở nụ cười, nhưng là cười so với khóc còn khó coi hơn: “Đa tạ tứ muội an ủi, yên tâm, ta không sao.”

Tuy rằng kiệt lực bảo trì bình tĩnh, nhưng giọng nói lại run rẩy biểu lộ tâm tình thật sự của hắn lúc này.

Mộ Niệm Xuân nhìn hắn, trong mắt có sự phức tạp. Tuy nhiên, nháy mắt biến mất.

Mộ Nguyên Xuân chăm chú nhìn chăm chăm Mộ Niệm Xuân, con ngươi chợt co rút lại, hiện lên một tia mũi nhọn. Cô ta há miệng hỏi: “Tứ muội, hôm qua muội làm canh rau chân vịt gan heo, có bỏ hoa đào đúng không?”

Trong phòng nháy mắt an tĩnh lại, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân kinh ngạc tròn tròn cặp mắt, trong thanh âm tràn đầy ủy khuất không dám tin: “Đại tỷ, vì gì mà nghĩ như vậy! Muội tự mình xuống bếp là vì muốn tỏ chút hiếu tâm với cha mẹ, căn bản không nghĩ tới cái khác. Tại sao tỷ lại có thể vu khống oan uổng như vậy cho ta!”

Nói xong, nhìn thẳng về phía Mộ Chính Thiện: “Cha, có phải cha cũng hoài nghi con?”

Những giọt nước mắt trong suốt lấp lánh nơi khóe mắt, lại quật cường không rơi xuống.

Mộ Chính Thiện lúc này mới hồi phục tinh thần lại, không chút nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên là không. Con đừng nóng giận, Nguyên Xuân cũng là trong lúc nóng giận mới đổ lên đầu con. Không phải có ý định nói như vậy.”

Nghe xong nói như vậy, Mộ Niệm Xuân vẫn không có thoải mái, trái lại càng ủy khuất: “Cha, chuyện lần trước là con sai. Con biết đại tỷ vẫn hờn dỗi. Nhìn con làm chuyện gì cũng không vừa mắt, có chuyện gì cũng nghi ngờ đổ lên đầu con. Con thề với trời, con thực sự không muốn có chuyện gì bất lợi với đại ca. Nếu đại ca được làm thư đồng thái tử, đây là việc thật sự cao hứng. Con đây là muội muội cũng được thơm lây. Hơn nữa, con căn bản không hề biết hôm nay đại ca sẽ đi phủ thái tử.”

Nói đến đây, vành mắt Mộ Niệm Xuân đỏ lên, nước mắt tuôn rơi.

Trương Thị không thể nào nhìn nữ nhi ủy khuất bị khinh bỉ, lập tức kéo Mộ Niệm Xuân vào lòng, khí thế hung hăng trừng mắt Mộ Nguyên Xuân: “Niệm Xuân không hề làm qua điều gì, cô đừng mơ tưởng ngấm máu phun người.”

Mộ Nguyên Xuân cắn môi, mặt không thay đổi nói: “Có oan uổng hay không, trong lòng muội tự nhiên rõ ràng.”

Mắt Trương Thị cơ hồ phun lửa: “Cô!”

“Đại ca dị ứng hoa đào. trong vườn một gốc cây hoa đào cũng không có. Hạ nhân phục vụ bên cạnh cũng đều phá lệ lưu tâm, trong Đào Tùng viện tuyệt không xuất hiện hoa đào.” Ánh mắt Mộ Nguyên Xuân đông lại, thong thả nói: “Nếu như không phải muội ấy động tay động chân, vì sao đại ca dị ứng

nặng như vậy?”

“Nguyên Xuân, không có bằng chứng, làm sao có thể nói như vậy.” Mộ Chính Thiện cau mày trầm giọng nói: “Nói không chừng là nha hoàn nào đeo túi thơm có hương hoa đào, hoặc là nguyên nhân nào khác. Trường Hủ thể chất đặc biệt, dị ứng hoa đào, không chừng đối với hương hoa khác cũng sẽ tương tự.”

Lời giải thích rõ ràng hướng về Mộ Niệm Xuân.

Mộ Nguyên Xuân ghen ghét, nhưng tỏ ra ngoài mặt bình tĩnh: “Phụ thân, rốt cuộc có phải muối muối giờ trò quỷ hay không, tra cẩn thận sẽ biết.”

Sắc mặt Mộ Chính Thiện lạnh lùng, giọng nói lạnh đi: “Nguyên Xuân, Niệm Xuân là muối muối ruột con. Con là tỷ tỷ, vì sao luôn hướng lên muối muối mình sự không tín nhiệm? Hôm nay nếu đổi là Phong Ca Nhi xảy ra chuyện, Niệm Xuân không nói hai lời nhất định cho là con gây nên, trong lòng con nghĩ như thế nào?”

Mộ Nguyên Xuân cứng họng nói không ra lời.

Cô ta rốt cuộc còn trẻ, chưa tu luyện tới trình độ hi vọng không lộ ra mặt. Nhất thời khuôn mặt xinh đẹp hết trắng lại đỏ, sắc mặt hết sức khó coi.

Không khí như ngưng trệ, khiến mọi người gần như khó thở.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Uất Nghẹn

Giăng co như vậy tiếp, thua thiệt tất Mộ Nguyên Xuân không thể nghi ngờ.

“Phụ thân, muối muối là vì vô cùng lo lắng mới nhất thời nói lỡ.” Mộ Trường Hủ mở miệng vì Mộ Nguyên Xuân cầu tình: “Muối muối tuyệt không có ý nhắm vào tứ muội. Xin phụ thân hãy tha cho muối muối lần này.”

Mộ Chính Thiện quả thật vô cùng tức giận, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt vốn trắng nõn tuấn tú của nhi tử giờ phút này đầy điểm đỏ, nhất thời mềm lòng.

Huynh muội hai người tình cảm thâm hậu, thấy anh cả bộ dáng như vậy, Mộ Nguyên Xuân kích động thất thố cũng là khó tránh khỏi.

“Lần này coi như bỏ qua.” Giọng Mộ Chính Thiện hòa hoãn: “Sau này nhớ kỹ không thể như vậy nữa.”

Mộ Trường Hủ nghe nói như thế, trong lòng buông xuống, nháy mắt với Mộ Nguyên Xuân.

Nhanh nhận lỗi với tứ muội, việc này coi như qua.

Mộ Nguyên Xuân đề oán hận trong lòng xuống, đi lên chỉnh đốn trang phục, thì lễ: “Tứ muội, mới vừa rồi là ta không tốt, những lời này muối ngàn vạn lần đừng để trong lòng. Ta xin nhận lỗi với muối.”

Trương Thị chiếm thượng phong, đang định kiêu ngạo nói vài câu.

Niệm Xuân lại nhanh chóng lau nước mắt, nhẹ kéo tay Mộ Nguyên Xuân: “Tỷ muội một nhà nói những lời khách khí làm gì. Tỷ cũng là nhất thời tình thế rối loạn, mới suy đoán lung tung. Muối sẽ không để ở trong lòng.”

Tất cả những lời Trương Thị định nói đều nghẹn trong cổ họng, tro mắt nhìn một màn tỷ muội đặc sắc này.

Mộ Nguyên Xuân âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, trên mặt lại tỏ ra xấu hổ tự trách: “Tứ muội khoan dung độ lượng như vậy, thật khiến cho ta làm tỷ tỷ xấu hổ.”

Nói rồi, ngược mắt đối diện Mộ Niệm Xuân.

Người am hiểu diễn trò, dùng ngôn ngữ tay chân và sắc mặt rất nhuần nhuyễn. Cho dù là người cao minh, cũng vô pháp tìm nửa điểm giả bộ trên người Mộ Niệm Xuân.

Lẽ nào, lần này thật là cô ta đoán sai? Chuyện Mộ Trường Hủ chỉ là ngoài ý muốn?

Mộ Niệm Xuân nở nụ cười cười, nhìn Mộ Nguyên Xuân nói: “Cũng không trách được tỷ. Đại ca bỗng nhiên xảy ra chuyện như vậy, tỷ làm sao có thể không nóng nảy? Nếu đổi là ngũ đệ, ta cũng lo lắng phần nợ không kém tỷ. Nếu ai có can đảm làm bị thương đệ ấy một chút, ta sẽ liều cái mạng này, tuyệt không tha.”

Rõ ràng là lời nói giả tưởng, trên mặt Mộ Niệm Xuân là nụ cười, không hiểu sao Mộ Nguyên Xuân thấy lạnh cả người.

Lời này không phải Mộ Niệm Xuân thuận miệng nói, đây là nghiêm túc cảnh cáo cô ta.

Ngày xưa liếc mắt có thể xem thấu tâm tư Mộ Niệm Xuân, hiện nay lại như hồ sâu không đáy, khó có thể đoán được.

Không đợi Mộ Nguyên Xuân nói thêm, Mộ Niệm Xuân rất nhanh xoay người lại nói: “Cha, mẹ, chúng con đi trước, để đại ca nghỉ ngơi cho khỏe.”

Mộ Chính Thiện rất thỏa mãn với tấm lòng nhân hậu khoan dung của tiểu nữ, gật đầu cười.

Mộ Niệm Xuân theo vợ chồng Mộ Chính Thiện đi ra ngoài, một khắc trước khi đi, chợt quay đầu lại nhìn Mộ Nguyên Xuân. Trong ánh mắt tràn đầy chăm chọc và đùa cợt.

Cả người Mộ Nguyên Xuân cứng đờ, ông một tiếng.

Quả nhiên là nó! Thật sự là nó.

Chính là bát canh rau chân vịt gan heo hại đại ca!

“Muội muội, sao sắc mặt muội khó coi vậy?” Mộ Trường Hù thấy sắc mặt Mộ Nguyên Xuân tái nhợt cứng ngắc liền an ủi: “Muội đừng lo cho ta. Hôm nay không đi được phù thái tử, cũng là thiên ý. Ngày sau ta dụng công đọc sách, cố hết sức thì Hội là được.”

“Không phải thiên ý! Hết thầy đều là Mộ Niệm Xuân giờ trò quý?” Mộ Nguyên Xuân nắm chặt tay, gần từng chữ một.

Mộ Trường Hù sững sốt, theo bản năng nhủ mảy: “Điều này sao có thể. Vừa rồi không phải phụ thân đã nói rồi sao? Muội chớ suy nghĩ lung tung, khiến phụ thân mất hứng.”

Mộ Nguyên Xuân dùng sức cắn môi, trong miệng thoáng mùi tanh nhạt. Cô ta không có cơ sở nào cả, lửa giận thiêu đốt trong lòng: “Đại ca, huynh không nhìn ra sao? Nó xoay quanh phụ thân, khiến phụ thân thiên vị, muội nói rõ ràng là sự thật, phụ thân lại không tin, cũng không điều tra một phen.”

Đừng nói Mộ Chính Thiện không tin, ngay cả Mộ Trường Hù cũng hiểu được việc này có chút không thể tưởng tượng nổi, không thể nào xác định hỏi: “Muội thật sự xác định tứ muội ra tay? Có chứng cứ gì không?”

Mộ Nguyên Xuân liên tục cười lạnh: “Nhất định là nó. Về phần chứng cứ, cần thận tra tìm, mới có thể tìm được.”

Đã làm ra chuyện, sẽ lưu lại dấu vết. Tra xét phòng bếp và Y Lan viện, nhất định sẽ tra ra chứng cứ.

Mộ Trường Hù lặng lẽ trong chốc lát, nói: “Muội muội, chuyện này đừng ở đây đi, đừng thăm dò nữa.”

Mộ Nguyên Xuân cả kinh, ngừng phát đầu lên: “Rõ ràng là nó giờ trò quý, nếu có thể tra ra chứng cứ, nó sẽ không có cách nào nói dối nữa. Phụ thân cũng sẽ biết.”

“Thái độ hôm nay của phụ thân đã rất rõ ràng.” Mộ Trường Hù cắt lời cô ta: “Muội nói không sai, phụ thân thiên vị tứ muội, căn bản sẽ không tin tứ muội sẽ làm ra loại chuyện này. Trước mắt không nói có tìm được chứng cứ hay không, nếu như muội kiên trì tra xét, phụ thân sẽ nghĩ như thế nào?”

Huynh muội bọn họ muốn tranh thủ coi trọng của Mộ Chính Thiện, nếu làm như vậy, chỉ khiến phụ thân không hài lòng mà thôi. Tra ra chứng cứ thì tốt, vạn nhất không tra ra, vậy thì đường sống cũng mất.

Đạo lý này, không cần Mộ Trường Hù nói tỉ mỉ, Mộ Nguyên Xuân đương nhiên hiểu

Mộ Nguyên Xuân yên lặng, một lát tức giận nói: “Lẽ nào chúng ta chịu nhịn như vậy?”

“Cũng chỉ có thể như thế.” Mộ Trường Hù lên tinh thần nói: “Nếu quả như lời muội nói, canh tối hôm qua bị động tay chân, vậy thì có chút không đúng. Chuyện hôm nay ta đi phù thái tử, muội ấy không hề biết. Trừ phi muội ấy có bản lĩnh biết trước, nếu không làm sao lại nghĩ đối phó với ta?”

Đúng vậy! Đây là chỗ Mộ Nguyên Xuân không sao giải thích được.

Tin tức này chỉ có huynh muội bọn họ biết được, trước đó tuyệt không lộ ra một chữ. Làm sao Mộ Niệm Xuân biết được?

Mộ Trường Hù nghiêm nghị nói: “Muội muội, lần này hãy nghe ta, chuyện này đừng truy cứu nữa.” Kết cục đã quyết định, thì tra được nguyên nhân cũng không hề ích lợi.

Mộ Nguyên Xuân thấp giọng vâng lời, trong lòng đã định, nhất định phải âm thầm truy ra được.

“Thực sự là lão thiên cũng đứng bên chúng ta.” Trương Thị nghĩ tới một màn vừa rồi, nhin không được hớn hờ: “Nếu như Mộ Trường Hủ thực sự làm thư đồng thái tôn, vậy thì sau này huynh muội bọn chúng có thể ở trong phủ lên mặt. May lão thiên có mắt, thời điểm mấu chốt thì hấn bị dị ứng.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười phụ họa: “Đúng vậy, quả thực trời xanh có mắt.”

“Nha đầu Nguyên Xuân chết tiết kia, dám nghi ngờ con.” Trương Thị không ngớt cảm giận nói: “Lúc đó nếu con không cướp lời, mẹ sẽ không tha cho nó.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười: “Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, ép chị ta đến cùng cũng không có gì tốt. Hơn nữa, còn để cha thấy hai tỷ muội hòa thuận. Con chịu ủy khuất một chút, chỉ cần cha vui là đủ rồi.”

Đúng là đạo lý này.

Trương Thị gật đầu, nhìn Mộ Niệm Xuân, trong lòng bỗng có chút phức tạp.

Nữ nhi hiểu chuyện đương nhiên là chuyện tốt, thế nhưng cũng không tránh khỏi hiểu chuyện quá sớm. Nhưng là còn thanh tỉnh hơn cả mình. Đối phó với Mộ Nguyên Xuân hành động cao siêu, quả thực nàng cũng còn phải than thở.

Trương Thị do dự chốc lát, rốt cục hé miệng nói: “Niệm Xuân, con còn nhỏ, cả ngày luôn nghĩ những chuyện mệt óc này... Sau này mọi việc để cho mẹ lo, con cứ sống vui vẻ như trước là được.”

Trẻ nhỏ phải được vui vẻ. Trương Thị nguyện không mong nữ nhi lớn lên.

Đây xuất phát từ tình thương thật lòng của mẹ.

Mộ Niệm Xuân dễ dàng xem thấu lòng Trương Thị, lòng dâng lên ảm áp, nhẹ giọng đáp ứng.

Chỉ là, trong lòng nàng rất rõ ràng. Chỉ cần Mộ Nguyên Xuân một ngày không chịu yên tĩnh, nàng không thể buông lỏng. Phát sinh kiếp trước vẫn rõ ràng trước mắt, chuyện cũ đau nhói nhắc nhở nàng từng thời từng khắc Mộ Nguyên Xuân là hạng người gì.

Mỹ lệ ôn nhu bề ngoài, ẩn chứa bên trong chính là một tâm tư già dối âm u tàn nhẫn. Nàng tuyệt không cho Mộ Nguyên Xuân bất cứ một cơ hội nào làm tổn thương người thân của mình.

Trương Thị thấy nữ nhi ngoan ngoãn nghe lời, lòng rất vui mừng. Một tia nghi hoặc rất nhanh biến mất.

Mộ Trường Hủ rốt cuộc bởi vì dị ứng mà bỏ lỡ chuyện quan trọng... Kết quả này... thực sự hà hê lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tề Vương (Nhất)

Mộ Chính Thiện tự mình đi phủ thái tử, giải thích chuyện Mộ Trường Hủ không thể đi dự tiệc.

Thái tử không trách móc, hơi có chút tiếc nuối nói: “Cô sớm nghe nói Mộ đại công tử tài học xuất chúng, hôm nay vốn định tưởng được mở mang một phen, thực sự là đáng tiếc.”

Thái tử năm nay ba mươi tuổi. So với Mộ Chính Thiện tuổi trẻ hơn, thái tử xem như ngũ quan đoan chính. Bởi vì là thái tử đương triều, hành động giờ tay nhắc chân cũng có quý khí ung dung.

Mộ Chính Thiện nhậm chức ở Hàn Lâm Viện, ngày thường không gặp gỡ thái tử nhiều lắm. Bất quá danh tiếng thái tử chiêu hiền đãi sĩ tiếng tăm lừng lẫy, nghĩ đến đây trong lòng lại tiếc nuối.

Nếu như không phải vì sự cố ngoài ý muốn, Mộ Trường Hủ có thể được thái tử điện hạ chọn trúng, làm thư đồng thái tôn, tương lai sáng lạn không nói được, Mộ gia cũng sẽ vì vậy mà lui tới mặt thiết phủ thái tử. Bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, quả thực quá đáng tiếc.

Một thiếu niên mặc cẩm bào hạnh sắc đi đến.

Thiếu niên này ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, một thân phú quý sống an nhàn sung sướng, mi thanh mục tú, chỉ hơi mập một chút. Hấn là trưởng tử của thái tử điện hạ, được phong là Chu Diễm hoàng thái tôn.

Theo sát Chu Diễm là thiếu niên áo lam, mày kiếm mắt sáng anh khí bức người, chính La Ngọc.

Mộ Chính Thiện tiến lên hành lễ với Chu Diễm.

Chu Diễm mạn bất kinh tâm nói tiếng miến lễ. La Ngọc không nhìn thấy Mộ Trường Hủ, ngực có dự cảm không ổn, tiến lên hỏi: “Dượng, vì sao biểu đệ không tới?”

Mộ Chính Thiện cười khò một tiếng, thấp giọng đem ngọn nguồn sự tình nói ra.

La Ngọc cả kinh, bật thốt lên: “Là ai giờ trò quỷ?”

Lòng Mộ Chính Thiện có chút không hài lòng, tuy nhiên không biểu lộ ra, thấp giọng giải thích: “Đại khái trong lúc vô ý ăn phải đồ gì đó gây ra dị ứng.”

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy! Sự tình hết sức quan trọng, vì sao hết lần này tới lần khác xảy ra “ngoài ý muốn”?

La Ngọc nhú nhú mày, thần nhiên nói: “Cháu sẽ đi thăm biểu đệ.” Hắn còn trẻ khí thịnh, ngoài miệng tuy không nói gì nhưng hiển nhiên hờn giận bất mãn lộ rõ khóe mắt.

Mộ Chính Thiện nhìn sắc mặt tiểu bối, trong lòng không được tự nhiên, đang định cáo từ rồi đi. Một gã sai vặt vội vã đi đến bẩm báo: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, Tề Vương điện hạ tới.”

Mắt Chu Diễm sáng lên, hưng phấn không thôi: “Thập tứ thúc tới! Ta đây đi ra ngoài nghênh đón.” Không đợi thái tử điện hạ phân phó đã hào hứng chạy ra ngoài.

La Ngọc không chút nghĩ ngợi đi theo

Thái tử bật cười, lắc đầu than thở: “Đã lớn rồi mà tính tình còn như trẻ con vậy.” Trong lời nói có chút ý trách cứ, nhưng nụ cười nở trên mặt không lừa được người.

Mộ Chính Thiện nhìn thấy, lập tức vừa cười vừa nói: “Thái tôn đơn thuần chân chất, tâm tính lương thiện, trọng tình thân, có nhi tử tốt như vậy, điện hạ thật là có phúc khí.”

Đây đúng là võ mông ngựa đứng hồng tâm, vùng xung quanh lông mày thái tử thư thái ra, miệng lại nói: “Người đừng khen, tính tình hẳn như thế nào, trong lòng cô rất rõ. Đọc sách không chịu cố gắng, sông phóng túng nhưng thật ra mọi thứ đều muốn học, đều bị thập tứ đệ làm hư rồi.”

“Trách không được bản vương danh tiếng kém như vậy, nguyên lai đều là thái tử điện hạ tuyên bố với xung quanh.” Một thanh âm bại hoại hài hước của thiếu niên chậm rãi vang lên.

Thái tử vừa nghe giọng nói này, nhất thời nở nụ cười: “Khó có khi nào nói đệ được một hồi, vừa vặn đệ nghe được. Chuyện xấu quả nhiên không thể làm.” Giọng nói vô cùng thân thiết tùy ý, đủ có thể thấy quan hệ mật thiết với người đến.

Mộ Chính Thiện cũng nhìn sang.

Chỉ thấy một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi đi đến.

Mày đen, đôi mắt hẹp dài, mũi thẳng, môi mỏng, tổ hợp thành một gương mặt thiếu niên tuấn mỹ. Bên môi nở nụ cười bướng bỉnh, càng sinh động chói mắt.

Thiếu niên mặc quần áo sắc sảo cẩm bào hoa lệ tinh xảo, bên hông đeo một khối dương chi ngọc bội, tay trái mang theo một cái lồng chim tinh mỹ, bên trong là một con vẹt lông xanh. Tay phải phe phẩy một cái quạt giấy tinh xảo, trên đó vẽ mỹ nhân đồ. Bộ dạng ăn chơi trác táng nhưng không khiến người ta chán ghét, ngược lại có cảm giác thoải mái.

Thiếu niên này vừa xuất hiện, thu hút lực chú ý của mọi người. La Ngọc một thân anh tuấn bất phàm so với vị thiếu niên này cũng kém vài phần phong thái.

Thiếu niên này, chính là Tề vương thập tứ hoàng tử Chu Khác.

Mộ Chính Thiện tự hạn chế thậm nghiêm, tất nhiên là không quen nhìn người tới diễn xuất. Nhưng hắn không thể không thừa nhận, Tề vương Chu Khác quả thực tướng mạo rất mỹ lệ. Cái này giải thích cái gì gọi là bên ngoài vàng ngọc bên trong thối rửa.

Chu Khác ở kinh thành tiếng tăm lừng lẫy, thậm chí còn vang dội hơn so với thái tử.

Đương kim Thánh Thượng con nối dòng thịnh vượng, có mười bốn hoàng tử và bảy công chúa. Nhiều con cái như vậy nhưng bình an lớn lên chỉ có năm vị hoàng tử và bốn vị công chúa. Ngoại trừ chết non khi còn nhỏ, còn hai hoàng tử sau khi trưởng thành qua đời. Một người là bị bệnh qua đời, một người khác thì lúc đi săn ngã ngựa bỏ mình.

Trong đó rốt cục có cái gì, nội tình tối tăm, không ai dám tùy ý đo lường được. Bất quá, huyết mạch thiên gia kéo dài hơn xa dân chúng tầm thường.

Thái tử Chu Dịch do hoàng hậu sinh ra, đứng hàng thứ năm. Triệu vương Chu Khải đứng hàng trưởng, trấn thủ Triệu Châu. Tử hoàng tử Chu Thâm được phong Ngô vương, trấn thủ Tịnh Châu. Cửu hoàng tử Chu Thận được phong Tấn vương, phiên địa ở Tấn Châu.

Tề vương Chu Khác chưa đến tuổi trưởng thành nhưng đã sớm có phong hào, phiên địa Tề Châu có lợi thế đường thủy, đất đai màu mỡ. Đủ thấy thánh thượng sủng ái ấu tử.

Chỉ tiếc, vị Tề vương điện hạ thuở nhỏ không thích đọc sách, ba ngày thì hai ngày trốn học, tuy sống phóng túng nhưng lại giỏi nhiều khả năng đặc biệt. Thích nuôi dưỡng chim chóc, Tề vương phủ rộng lớn có không dưới mấy trăm loại chim quý hiếm. Bước vào Tề vương phủ phương viên mười dặm, là có thể nghe được các loại tiếng chim hót cổ quái. Các quân sự Tề vương phủ không chỉ khéo tay nuôi dưỡng chim mà còn phải gánh vác nhiệm vụ sưu tập chim chóc.

Những thợ săn chim quý, chỉ cần chop được chim hiếm đưa đến Tề vương phủ là có thể thu được vô số tiền thưởng.

Xuất thân Thiên gia, thuở nhỏ cảm y ngọc thực không thiếu thứ gì. Cho dù tiêu xài cả đời cũng không hết của cải. Vị Tề vương này, quả thật chính là cậu ấm quần áo lụa là đệ nhất đại Tề!

Bất quá, ai bảo người ta tốt số chứ! Không chỉ có thánh thượng sủng ái, ngay cả thái tử điện hạ cũng chiếu cố đệ đệ nhỏ nhất này. Mấy đại ca ở phiên địa xa, thỉnh thoảng mới tới kinh thành.

Ngoại trừ nuôi chim, Tề vương điện hạ còn có niềm yêu thích vô bờ bến với đồ ăn. Năm sáu đầu bếp nổi danh kinh thành đều bị vợ vét đến Tề vương phủ cả, ngay cả ngự trù trong cung bị hắt chọn trứng, cũng sẽ bị phái đến trong phủ.

Loại sự tích này, nhiều đêm không xuể.

Có Tề vương điện hạ so sánh, chúng đệ tử huân y thế gia đều không tự chủ bị quản chế nghiêm khắc rất nhiều.

Thái tôn Chu Diễm và Tề vương Chu Khác tuy là thúc cháu nhưng tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, cảm tình vô cùng tốt. Đứa cháu cười híp mắt đứng bên cạnh Tề vương, không giống thúc cháu, nhìn như là huynh đệ.

Bất quá, đáng người Chu Diễm hơi mượt mà, khuôn mặt thanh tú hơi mập, làm nổi bật phong thái như ngọc của Tề vương.

“Thập tứ thúc, không phải thúc đã đồng ý mang con chim quý mới bắt được đến sao. Vì sao lại mang con vẹt này tới.” Chu Diễm nhìn thoáng qua lồng chim, trên mặt hơi có chút thất vọng.

Tề vương cười nói: “Đề cho cháu biết một chút kiến thức, con vẹt của ta và vẹt thường không giống nhau đâu.” Giọng nói có chút ngả ngớn, nhưng hần nói ra, lại không thấy lỗ mãng, trái lại có phong tư mê người.

Chu Diễm cảm thấy hứng thú, đang muốn truy vấn. Thái tử không nhẹ không nặng ho khan một tiếng, Chu Diễm lập tức ừ ừ không dám lên tiếng nữa.

Tề vương cũng nghiêm chỉnh nói: “Mê muội mất cả ý chí, loại vật này nên ít đụng tới. Cháu hẳn nên chăm chỉ học hành, làm gương cho các hoàng tôn khác...”

Lời còn chưa nói hết, Chu Diễm đã vui vẻ: “Thập tứ thúc, thúc nói cháu hay vậy, tại sao không chịu học cho giỏi đi?”

“Ai nói ta không chăm chỉ học.” Tề Vương hùng hồn phản bác: “Ta hai ngày rồi đều đi Thượng Thư phòng.”

Hai ngày trốn học một lần, chăm học quá đi!

Thái tử làm sao còn giữ được nghiêm nghị nữa, không tự chủ nở nụ cười.

Đôi mắt Tề vương đảo qua, ánh mắt rơi trên mặt Mộ Chính Thiện.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Tề Vương (Nhị)

Mộ Chính Thiện bước lên phía trước làm lễ: “Thần Mộ Chính Thiện, gặp qua Tề vương điện hạ.”

Mộ Chính Thiện?

Trong mắt Tề vương nhanh chóng hiện lên một tia sáng kì dị, người bên cạnh không thể nắm được.

“Nguyên lai là Mộ hàn lâm, bản vương ngưỡng mộ người đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.” Tề vương thu liễm giọng nói, thập phần khéo léo ứng đối.

Mộ Chính Thiện có chút thụ sủng nhược kinh, khiêm tốn nhận. Lúc sau, thức thời cáo từ.

Một ngũ phẩm hàn lâm, chưa đủ tư cách để thái tử, thái tôn tự mình đưa tiễn. Liền do La Ngọc thay đưa đến cửa.

Tề vương mạn bất kinh tâm nhìn bóng lưng Mộ Chính Thiện, khóe môi hiện lên một chút tiếu ý.

Thái tử lưu ý đến thái độ Tề vương quan tâm Mộ Chính Thiện, cười trừ nói: “Thập tứ đệ, không phải đệ luôn luôn không thích những hàn lâm học sĩ bụng đầy thi thư kinh văn sao? Hôm nay sao lại đổi tính vậy?”

Đại khái là vì không thích đọc sách, Tề vương tới giờ không có cảm tình gì với các quan văn miệng đầy lễ giáo thi thư. Thường ngày thấy cơ bản đều là xa cách, ngày hôm nay đối với Mộ Chính Thiện có thể nói là khách khí khó có được.

“Tướng mạo hán để coi.” Tề vương đường hoàng cho ra một lý do hoang đường buồn cười, hết lần này tới lần khác hán một điểm tự giác cũng không có, lại nghiêm trang nói: “Ngũ ca không phải không biết tính khí của đệ. Chỉ cần là thứ đẹp mắt, bất kể người hay vật đệ đều thích.

Thái tử rút cuộc nhìn không được, cười ngửa tới ngửa lui.

Chu Diễm thì cười bụng đau.

Thập tứ thúc này, luôn luôn nói ra những câu làm người ta gật mình. Nếu vị Mộ hàn lâm thanh cao tự ngạn kia biết mình vừa bị nói thế này, không biết là phản ứng gì.

La Ngọc tiễn Mộ Chính Thiện trở về, nhìn thấy thái tử và thái tôn tươi cười. Không cần hỏi cũng biết, khẳng định Tề vương điện hạ vừa hồ ngôn loạn ngữ.

La Ngọc đối với tính tình quái đản tùy hứng lại phóng khoáng của Tề vương này không có hảo cảm, bất quá, Tề vương thân phận tôn quý, rất được thánh thượng cưng chiều. Thái tử đối với hán thập phần che chở, ngay cả thái tôn cũng rất thích lui tới cùng Tề vương. Bởi vậy, tuy trong lòng La Ngọc không thích Tề vương này nhưng mặt ngoài vẫn cung kính lễ độ.

Rất nhanh thì có khách đến dự tiệc.

Khách nhận được thiệp mời chỉ có năm sáu người, đều là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi. Những thiếu niên này đều có lai lịch lớn. Hoặc là đệ tử huân quý, hoặc là con nhà làm quan. Mọi người mặt ngoài hoà hợp êm thấm, trong lòng lại rõ ràng, đối thủ cạnh tranh vị trí thư đồng.

Bất quá, có Tề vương ở đây, trận “chọn lựa thư đồng” khó tránh khỏi có đường rẽ...

Nguyên bản định vịnh chí, vịnh cảnh, đổi thành “vịnh vệt.” Vẽ tranh viết chữ dưới sự kiên trì của Tề vương đã bị thay đổi hoàn toàn, vô cùng thâm thúy. Một đám thiếu niên vắt hết óc vẽ mỹ nhân đồ, rõ là chỉ mình hán khoái trá, mọi người ai nấy mặt đều đau khổ.

Đều là những thiếu niên tuổi trưởng thành, ai cũng có người trong lòng, đều nghĩ họa tranh người đó, sau đó ai chẳng miên man bất định một phen? Mà khi họa bức tranh trước đồng người lại là một chuyện khác. Vẽ xấu đương nhiên không được, vẽ đẹp, lại trở thành trò cười trong miệng người khác. Thực sự là hao tổn tâm trí!

Chuyện này khiến người tiến thoái lưỡng nan khổ não, chỉ có kẻ đầu sỏ thích ý ngồi ở đằng xa uống trà, ăn hoa quả, thỉnh thoảng nói nhỏ vài câu bên tai thái tử.

Thái tử tựa hồ vừa bức mình vừa buồn cười, trừng mắt với Tề vương: “Một yến hội tốt đẹp, bị đệ khuấy thành như vậy. Đệ hài lòng chưa? Không cho phép hồ nháo một lần nữa.”

Tề vương không cho là đúng, cười nói: “Sao đệ lại hồ nháo được. Mấy con mọt sách chỉ biết đọc sách, không hiểu nửa điểm biến thông, làm sao có thể làm thư đồng thái tôn.”

Lời nói này coi như có chút đạo lý, thái tử theo bản năng ừ một tiếng.

Lại nghe Tề vương tiếp tục nói: “Chỉ ít cũng nên chọn một thiếu niên hiểu biết tình hình, thức thời, tính tình lanh lợi am hiểu ngoại nhạc, lúc thái tôn đọc sách mệt mỏi, cũng có người giải buồn cho hán...”

Hai mắt Chu Diễm tỏa sáng, hiển nhiên đối đề nghị này thập phần tâm động: “Phụ vương, kỳ thực thập tứ thúc nói rất có đạo lý.”

Thái tử điện hạ thần nhiên thoáng nhìn, khiến cho Chu Diễm thành thật yên lặng. Sau đó nghiêm giọng quở trách Tề vương: “Đệ cũng đã trưởng thành rồi, không thể hồ nháo như vậy nữa. Phụ hoàng chọn cho đệ hai thư đồng, đều bị đệ đuổi đi. Cả ngày chỉ lui tới với đám quần áo là lượt...”

(chỉ trang phục của con em nhà giàu sang quyền quý)

Phụ vương nói như vậy thật không nhân đạo nha! Trước mặt thập tứ thúc lại nói về đám quần áo lụa là kia. Nếu nói, phải nóng nảy thì là mấy trưởng bối trong nhà mới phải. Chu Diễm âm thầm nói trong lòng.

Tề vương hiển nhiên là bị quở trách đã quen, miễn cưỡng phụ họa, xong rồi tai trái lại ra tai phải.

Hôm nay thái tử quyết tâm phải cải biến tật xấu của Tề vương, còn nói thêm: “Hôm nay tới đây đều là các thiếu niên ưu tú xuất sắc, ngoại trừ chọn một thư đồng cho Chu Diễm, cho đệ chọn hai người.”

Tề vương nhếch miệng nở nụ cười: “Ngũ ca, huynh tha cho bọn họ đi! Nếu làm thư đồng của đệ, chỉ sợ là khóc thảm lắm. Đệ không muốn hại người.”

Thái tử: “...”

Chu Diễm buồn cười không thôi, La Ngọc cũng giật giật khóe môi. Tề vương thật ra cũng tự biết mình.

Tề vương thấy thái tử bị ghen, lập tức lại cười nói: “Kỳ thực, chọn thư đồng cũng không thể không được, có điều, đệ rất bất bẽ kén chọn.”

Thái tử mừng rỡ, lập tức hỏi tới: “Muốn dạng như thế nào? Lúc này đệ nói cái gì tính tình lạnh lợi am hiểu ngoạn nhạc không thể được, phải là hiểu học tiến thủ.”

Tề vương một bộ “Đệ biết sẽ như vậy mà”, bất đắc dĩ đáp: “Được rồi, những chuyện này.. theo ý Ngũ ca. Đệ chỉ có một yêu cầu, phải xinh đẹp, nếu cả ngày ngó một gương mặt bình thường, đệ không chịu nổi.”

Thái tử: “...”

Đây rốt cuộc là chọn thư đồng hay chọn mỹ nhân?

Chu Diễm nhin không được bật cười: “Thập tứ thúc, chiếu tâm ý của thúc, vậy phải thế nào mới hợp ý? Hôm nay không có ai hợp mắt thúc sao?”

Tề vương hơi có chút ghét bỏ nhìn mấy người cách đó không xa đang cúi đầu vẽ tranh: “Mấy người đó không được. Một thì đen, một thì xấu, một thì lùn. Tội tệ nhất là cái tên mặc quần áo màu trắng, trên mặt rõ quá. Còn người cuối kia xem ra cũng được, tuy cũng không là tốt lắm.”

Dừng một chút, ánh mắt hài hước dừng trên người La Ngọc: “Chỉ ít, tướng mạo cũng phải như La Ngọc mới lọt mắt bản vương.”

La Ngọc thỉnh linh bị điểm danh, không khỏi sùng sốt, có vài phần dờ khóc dờ cười.

Chu Diễm ngày thường chịu nhiều trời buộc, chỉ có ở một chỗ với Tề vương mới có thể thoải mái một chút. Không chút khách khí trêu chọc La Ngọc: “Thập tứ thúc, yêu cầu của thúc quá cao. La Ngọc nổi danh mỹ thiếu niên, phóng mắt toàn bộ kinh thành, có thể so sánh với hắn, đại khái tìm không ra người thứ hai.”

La Ngọc phản ứng cũng là nhanh chóng, lập tức cười nói: “Thái Tôn điện hạ lời ấy sai rồi, thiếu niên như tại hạ kinh thành chỗ nào cũng có. Nói tới biểu đệ tại hạ, hẳn thiên tư thông minh chăm chỉ khắc khổ, mười bốn tuổi thi đỗ trung khảo. Năm nay dự định tham gia thi Hương. Nói đến tướng mạo, lại càng tuần tú nhã nhặn hơn tại hạ nhiều. Đáng tiếc hôm nay hắn bị dị ứng không tới được, nếu không, điện hạ có thể tận mắt thấy hắn.” Đến lúc này, hắn vẫn không quên hết lòng hướng Mộ Trường Hủ với thái tôn.

Tề vương nhất thời tới hăng hái: “Sao? Vị Mộ đại công tử này, thật xuất chúng như người nói?”

La Ngọc không chút nghĩ ngợi gật đầu. Sau đó, hắn rất nhanh thì hối hận vì sự vọng động của mình.

Chỉ nghe Tề vương vui vẻ cười nói: “Người đã nói như vậy, bản vương liền chọn hắn là thư đồng.”

La Ngọc: “...”

Trời đất chứng giám, hắn nói như vậy nhưng không phải ý tứ này. Để biểu đệ chăm chỉ hiểu học làm thư đồng Tề vương, chẳng phải lại hại biểu đệ sao?

La Ngọc kiên trì nhìn về phía Chu Diễm, dùng ánh mắt cầu cứu.

Chu Diễm đương nhiên rất hiểu tính Tề vương, hơi do dự, đang muốn há miệng, lại nghe thái tử cười vang nói: “Hảo, khó có được lúc đệ chọn trúng thư đồng, cô sẽ đích thân nói với phụ hoàng. Đệ chờ tin tức tốt nhé.”

Chu Diễm áy náy nhìn La Ngọc. Thái tử mở miệng, việc đã thành định cục, hắn không giúp được gì.

La Ngọc ngậm cười khổ, trong lòng thở dài một tiếng.

Sự tình bỗng nhiên biến thành như vậy, hắn phải nói sao với biểu đệ đây...

Chương 22: Chỉ Điểm

Hết thầy phát sinh trong phủ thái tử, Mộ Trường Hủ hoàn toàn không biết gì cả.

Sự tình đã xảy ra, có oán trời trách đất cũng không có ý nghĩa gì. Thà để thời gian hối hận mà ôn tập học hành thi tốt hơn. Tâm yên tĩnh, vốn là ảo não phiền muộn, cũng dần dần tan đi.

Mộ Nguyên Xuân lại canh cánh trong lòng vô pháp thoải mái, gọi Phuong mama tới, thấp giọng phân phó vài câu.

Phuong mama vâng lệnh, lặng yên lui xuống

Trong Y Lan viện.

Mộ Niệm Xuân đang luyện chữ, đây là nhiệm vụ sau khi học xong do Trần nương tử giao, mỗi ngày chỉ ít luyện tập hai tờ giấy. Trước sau giờ Ngọ đều là khuê học, muốn luyện, chỉ có thể là buổi tối.

Bốn góc thư phòng thấp nển, ánh sáng ảm áp nhu hòa soi rọi bên trong.

Lông mi Mộ Niệm Xuân rũ xuống thật dài, vẻ mặt chuyên chú.

Thạch Trúc tâm thần không yên đứng mài mực, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Mộ Niệm Xuân, như muốn hỏi cái gì lại thôi. Vài lần như vậy, Mộ Niệm Xuân rút cuộc buông bút xuống, cười hỏi: “Thạch Trúc, em đã có chuyện muốn hỏi, vì sao không nói?”

Thạch Trúc bị nói trúng tâm tư, mặt đỏ lên, ngập ngừng nói: “Nô tỳ không, không có gì muốn hỏi.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười: “Ồ đây không có người khác, chỉ có chủ tớ hai chúng ta. Trong lòng em có gì không hiểu thì cứ hỏi, Ta sẽ không trách em.”

Thạch Trúc lấy dũng khí hỏi: “Nô tỳ ngày hôm qua đi tới cửa hàng hương liệu mua túi bột hoa đào, có phải là đã cho vào canh không ạ?” Vì vậy, đại thiếu gia mới bị dị ứng?

“Phải.” Mộ Niệm Xuân nói ngắn gọn.

Tuy rằng đã nằm trong dự liệu, nhưng tự mình nghe Mộ Niệm Xuân thừa nhận, vẻ mặt Thạch Trúc vẫn vô cùng khiếp sợ. Bật thốt lên: “Tiểu thư, cô không sợ nô tỳ không giữ được bí mật sao?”

“Đương nhiên là không.” Ánh mắt Mộ Niệm Xuân trong suốt tràn đầy tín nhiệm: “Thạch Trúc, em là người thân cận nhất bên cạnh ta. Nếu ta không tin em, ta còn tin được ai?”

Thạch Trúc nghe xong lời nói này cực kỳ cảm động: “Tiểu thư, nô tỳ vụng về, không biết nói lời êm tai. Tiểu thư tín nhiệm nô tỳ như vậy, sau này chỉ cần tiểu thư phân phó một tiếng, nô tỳ lên núi đao xuống biển lửa cũng không nhú mảy.”

Mộ Niệm Xuân khẽ cười một tiếng: “Ta không cần em phải lên núi đao xuống biển lửa cái gì. Em nhớ kỹ, mặc kệ gặp phải chuyện gì, quan trọng nhất là bảo vệ chính mình. Nếu ta xảy ra chuyện gì, em không được quan tâm cùng nhảy vào, không cứu được ta mà còn nguy hiểm theo. Tâm lòng trung thành, không phải là cùng ta đồng sinh cộng tử, mà thời điểm ta nguy nan, trở thành đường lui của ta.”

Ưu điểm của Thạch Trúc là đôn hậu trung thành và tận tâm, khuyết điểm là một khi trái tim đã chết thì trong mắt sẽ tắt hi vọng. Cố chấp không gì sánh được. Hi vọng cô ấy hiểu mong muốn của nàng.

Thạch Trúc sợ sệt chốc lát, yên lặng suy nghĩ một hồi, sau đó gật đầu: “Tiểu thư nói đúng, nô tỳ đã hiểu sau này phải làm thế nào.”

Mộ Niệm Xuân mỉm môi, mỉm cười.

Thạch Trúc thực sự hiểu tâm ý nàng sao? Chỉ sợ là chưa chắc. Tính tình một người không thể đơn giản như vậy là có thể đảo ngược. Có điều, có bắt đầu là tốt rồi. Ngày sau còn nhiều thời gian.

Cửa bị gõ, giọng nói vui vẻ hoạt bát của Ngọc Trâm vang lên: “Tiểu thư, nô tỳ đưa đồ ăn khuya tới.”

Thạch Trúc vội vàng cười đi mở cửa.

Ngọc Trâm trời sinh tính hoạt bát thích nói chuyện. Có cô ấy, trong thư phòng nhất thời náo nhiệt lên.

“Tiểu thư, hôm nay ăn khuya là canh đậu đỏ ngân nhĩ.” Ngọc Trâm ân cần nói: “Nên ăn lúc nóng đi ạ, để lạnh sẽ không ngon nữa.”

Mộ Niệm Xuân cười ừ một tiếng, nếm thử một miếng, liền nhũu nhũu này: “Cho hơi nhiều đường, vị ngọt át mất vị thơm của đậu đỏ.” Lần sau nhớ nói với đầu bếp. Còn nữa, đừng thả nhiều đường phen, cho một chút đường cát là được.”

Ngọc Trâm vâng một tiếng, sau đó nhin không được cười nói: “Tiểu thư, đầu lưỡi của cô thật đúng là lợi hại. Có thể phân biệt các loại đường khác nhau.”

Hầu hạ Mộ Niệm Xuân hơn một tháng, Ngọc Trâm dần dần lĩnh giáo sự yêu cầu của Mộ Niệm Xuân với đồ ăn.

Mộ Niệm Xuân cười, nhìn Ngọc Trâm nói: “Lá gan của em thật đúng là càng lúc càng lớn, dám sắp đặt cho cả chủ tử hà.” Vừa nói vừa đặt chén xuống, thuận miệng nói: “Còn dư lại, hai em ăn đi.”

Ngọc Trâm tham ăn vui mừng cười nói: “Đa tạ tiểu thư, Đình Hương hôm nay không có lộc ăn rồi, vừa lúc bị mẹ cô ấy kêu đi.”

Mộ Niệm Xuân cười nhạt, trong mắt hiện lên một tia châm chọc.

Đình Hương đúng là bị mẹ cô ta gọi đi. Sau sẽ đi chỗ nào, cũng chưa chắc là tới chỗ mẹ cô ta.

Thạch Trúc tựa hồ cũng đã nhận ra cái gì, nghi ngờ nhìn Mộ Niệm Xuân. Chuyện đại thiếu gia bị dị ứng, đúng là tiểu thư lên ra tay. Lúc này, Đình Hương bị kêu đi khỏi Y Lan viện, đúng là có chút liên tưởng không hay!

Có Ngọc Trâm ở đây, Mộ Niệm Xuân không tiện nói thêm gì, chỉ nhìn Thạch Trúc, thâm trường ý vị nở nụ cười.

Thạch Trúc trong nháy mắt đã hiểu, không khỏi trong lòng tức giận, âm thầm nắm chặt tay. Đình Hương này, đúng là ăn cây táo, rào cây sung. Chờ cô ta quay lại, nàng nhất định không bỏ qua.

Khi Ngọc Trâm rời đi, Mộ Niệm Xuân mới nghiêm mặt dặn dò: “Chuyện này chỉ có em biết, trước mặt Đình Hương tuyệt không được tiết lộ nửa điểm. Càng không thể để cho cô ta nhận thấy được em nổi lòng nghi ngờ.”

Thạch Trúc nghe không hiểu ra sao: “Nhưng...”

Biết rõ Đình Hương là cơ sở ngầm của người khác, vì sao còn phải nhân nhượng? Vạn nhất Đình Hương ngày sau làm ra sự tình quá đáng hơn bây giờ thì làm sao?

“Giữ lại Đình Hương, ngày sau còn có lúc dùng.” Mộ Niệm Xuân nhẹ bồng nói một câu, liền không chịu nói thêm nữa.

Thạch Trúc nhất thời ngây ngốc: “Tiểu thư, cô phân phó làm gì nô tỳ cũng đều nguyện ý. Nhưng mà nô tỳ thật sự không hiểu gì hết cả.”

Khuôn mặt thanh tú, lúc này đã nhần như mướp đắng. Biết rõ Đình Hương không tốt đẹp gì, còn phải tiếp tục chung sống như không có gì dưới một mái hiên. Đối với nàng thực sự quá khó.

Mộ Niệm Xuân bị vẻ mặt khổ sở của Thạch Trúc chọc cười: “Có gì mà khó, em cứ coi như không biết, giống như trước đây là được. Em sẽ mau thích ứng thôi, sau này loại chuyện như vậy còn nhiều, em cũng không được để lộ chân tướng.”

Thạch Trúc buộc phải đáp ứng, biểu tình thực bị trắng, khiến Mộ Niệm Xuân không nhịn được cười.

Nhân sinh như hí, tất cả đều chỉ là diễn xảo.

Không phải ai cũng trời sinh diễn trò, hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ và hiện thực lại buộc con người ta phải học được cách đóng kịch. Kiếp trước nàng thua khi bắt đầu, nhưng ở trong cung nhanh chóng lớn lên, cẩn thận và tùy thời, nhìn sắc mặt để mà hành động, trải qua năm tháng tôi luyện, điều đó như hòa tan vào máu, thành bản năng của nàng.

Thạch Trúc cũng phải mau sớm lớn lên, thực sự trở thành phụ tá đắc lực của nàng.

Đến giờ hội, Đình Hương trở về.

“Tiểu thư, nô tỳ đã trở về.” Đình Hương hơi có chút ngập ngừng: “Nô tỳ lâu ngày chưa về, cha mẹ có nhiều chuyện hỏi, kết quả trì hoãn thời gian, trở về hơi chậm một chút.”

Trong mắt Mộ Niệm Xuân lóe lên, như không có chuyện gì xảy ra cười nói: “Không sao. Thỉnh thoảng mới vậy, đừng lo lắng. Sau này chuẩn người cách nửa tháng về thăm cha mẹ một lần.”

Đình Hương đầu tiên là ngẩn ra, sau đó vui mừng tạ ân.

“Mấy ngày nay, người làm việc tận tâm tận lực, ta đều ghi nhận.” Mộ Niệm Xuân dịu dàng mỉm cười, thái độ thập phần ôn hòa, hoàn toàn là bộ dạng chủ tử mưa chước: “Đây là người nên được.”

Đinh Hương cảm tạ ân đức nói một đồng lời cảm kích, sau đó đồng dạc thẻ thốt trung tâm. Cuối cùng còn ân cần hầu hạ Mộ Niệm Xuân rửa mặt chải đầu, xong xuôi mới lui xuống.

Thạch Trúc từ đầu đến cuối nhìn một màn này, ngay cả một lời cũng không có cơ hội chen vào. Im lặng đứng một phía, gương mặt khiếp sợ và ngơ ngẩn.

Mộ Niệm Xuân ngoắc ý bảo Thạch Trúc tới gần, hứng thú hỏi: “Cảm giác thế nào?”

“Nếu như không phải đã biết trước, nô tỳ tuyệt đối nhìn không ra Đinh Hương có vấn đề.” Thạch Trúc thành thành thật thật đáp, sau đó buồn rầu thở dài: “Tiểu thư, nô tỳ thật sự không làm được như Đinh Hương.”

Cùng là nha hoàn, vì sao nàng và Đinh Hương lại chênh lệch lớn như vậy?

Mộ Niệm Xuân cười khích lệ nói: “Kê am hiểu diễn trò, trên mặt tựa như mang theo mặt nạ, tuyệt sẽ không để cho người khác dễ dàng đoán trong lòng mình đang suy nghĩ gì. Đinh Hương sẽ là mục tiêu và tấm gương của em, ngày nào đó em có thể tiến tới được bước này, thì đó là chân chính đủ tư cách.

Thạch Trúc dùng sức gật đầu. Sau đó lo lắng nhìn xung quanh nói: “Đinh Hương đi ra ngoài lâu như vậy, cũng không biết đi đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Đối Chọi

Mộ Niệm Xuân cố ý khuyến khích Thạch Trúc suy nghĩ, nàng cười híp mắt không lên tiếng.

Thạch Trúc vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu, lắp bắp nói: “Tiểu thư, Đinh Hương có thể hay không lặng lẽ đi Thường Mai uyển?”

Trong mắt Mộ Niệm Xuân hiện lên ý cười, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tại sao em nghĩ như vậy?”

Thạch Trúc thấy Mộ Niệm Xuân không phù định, cuối cùng cũng có chút lòng tin: “Nô tỳ nghĩ, chuyện đại thiếu gia bị dị ứng, lão gia nghĩ là ngoài ý muốn, phu nhân cũng sẽ không truy cứu. Chỉ có tiểu thư sẽ truy xét được. Đinh Hương trốn như vậy đi ra ngoài, nhất định là lên đi gặp đại tiểu thư. Nói không chừng, Đinh Hương sớm đã bị đại tiểu thư thu mua, là cơ sở ngầm đại tiểu thư sắp xếp vào Y Lan viện.”

Nói xong, thận trọng nhìn Mộ Niệm Xuân: “Nô tỳ cũng là đoán lung tung, không biết nói có đúng không?”

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh nhìn Thạch Trúc lo sợ bất an, sau đó vui vẻ nở nụ cười: “Em đoán trúng tất cả.”

Thạch Trúc vừa mừng vừa sợ: “Tiểu thư, cô không phải giả vờ vui vẻ lừa nô tỳ chứ! Nô tỳ thực sự đoán trúng sao? Thế nhưng, nô tỳ vẫn rất chậm, so ra kém Ngọc Trâm, lại càng kém Đinh Hương. Miệng tuy không nói nhưng các nàng đều không phục em làm nhất đẳng nha hoàn.

“Ai nói Thạch Trúc của ta không thông minh?” Mộ Niệm Xuân cười nói: “Trong lòng ta, em thông minh tài cán hơn họ nhiều.”

Thạch Trúc quả thực không quá thông tuệ, nhưng cũng không phải ngu ngốc. Chỉ cần dụng tâm, có thêm dạy dỗ, nhất định sẽ trở thành tâm phúc đắc lực của nàng.

Thạch Trúc được nàng cổ vũ, khuôn mặt đỏ ửng: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sau này nhất định tiếp tục cố gắng, tuyệt không cô phụ sự tín nhiệm và coi trọng của tiểu thư.”

Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm ừ một tiếng, chợt lại hỏi: “Ta lại hỏi em, đại tỷ rốt cuộc có nghe được gì từ miệng Đinh Hương không?”

Thạch Trúc: ” “

Nàng không phải con giun trong bụng Đinh Hương, làm sao có thể biết Đinh Hương nói gì.

Mộ Niệm Xuân lại tiếp tục nói: “Đại tỷ ngày mai gặp ta, có thể há miệng chất vấn ta không? Còn nữa, chị ta có đi gặp cha khóc lóc kể lể cầu xin tra rõ việc này?”

Thạch Trúc không thể nghĩ được gì, vẻ mặt đau khổ năn nỉ: “Tiểu thư, xin cô thương xót buông tha cho nô tỳ, đừng bắt nô tỳ suy nghĩ nữa. Nghĩ tiếp, nô tỳ loạn đầu mất.”

Mộ Niệm Xuân xì một tiếng vui vẻ: “Không nghĩ ra được, vậy từ từ suy nghĩ đi.”

Thạch Trúc lặng lẽ nghĩ mãi chuyện đi cửa hàng lương liệu mua phần hoa đào, trừ mình ra tuyệt không ai biết được. Thời điểm ở phòng bếp nấu canh, nàng cũng vô cùng bí mật. Canh đã vào bụng mọi người từ lâu, tất cả đồ làm bếp đã được cọ rửa sạch sẽ không lưu lại nửa điểm vết tích. Cho dù Mộ Nguyên Xuân biết rõ nàng ra tay, cũng tìm không được bất kỳ chứng cứ nào.

Lấy tính tình Mộ Nguyên Xuân, chuyện không nắm chắc tuyệt không động thủ. Bất quá, ngoài sáng trong tối thử thăm dò nhất định là không thiếu được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Nguyên Xuân tới Tự Phụng các, rất nhanh Mộ Uyển Xuân cũng tới.

Mộ Uyển Xuân tiến đến bên người Mộ Nguyên Xuân, ân cần hỏi chuyện Mộ Trường Hủ bị dị ứng: “Bây giờ đại ca sao rồi? Chấm đồ trên người đã mất đi chưa?”

Mộ Nguyên Xuân nhú mày than thở: “Vẫn chưa.”

“Thật là không may mà. Ai có thể nghĩ tới phút cuối lại xảy ra chuyện như vậy.” Mộ Uyển Xuân nhìn như tiếc hận, trong mắt lại hiện lên một tia hả hê.

Mộ Nguyên Xuân đáp qua loa, lòng lại khinh thường hừ một tiếng.

Mộ Uyển Xuân lại ân cần nói: “Đúng rồi, muội nghe nói tỷ nghi ngờ tứ muội động tay chân, vì chuyện này mà bị đại bá phụ khiển trách vài câu. Tỷ cũng thực sự là hồ đồ, không có bằng chứng, cứ nói không như vậy, đại bá phụ làm sao có thể tin tỷ. Trừ phi có thể tìm được chứng cứ hoặc là nhân chứng.”

Ra vẻ quan tâm, kì thực âm thầm xúi giục, quả là bất lương.

Mộ Nguyên Xuân âm thầm cười nhạt, mặt lại tỏ ra xấu hổ: “Tam muội chớ nói nữa, lúc đó ta quá tức giận mới nói lung tung. Tứ muội nhất định sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Mặt Mộ Uyển Xuân cứng đờ, vừa lúc nghe tiếng bước chân quen thuộc phía sau, lập tức thay đổi sắc mặt, cười khanh khách nói: “Đúng vậy, muội cũng nghĩ như vậy! Tứ muội tâm tính thiện lương thuần hậu, ngàn vạn lần sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Vừa dứt lời, giọng nói thanh thúy của Mộ Niệm Xuân vang lên bên tai: “Tam tỷ khen sau lưng muội như vậy, thật khiến muội thẹn không dám nhận.”

Mộ Uyển Xuân xoay người lại, trên mặt hơi có vẻ kinh ngạc: “Tứ muội, muội đến lúc nào vậy? Thành linh xuất hiện làm ta sợ hết hồn.”

Mộ Niệm Xuân thân thiết đi tới ôm cánh tay Mộ Uyển Xuân, cười hi hi nói: “Tỷ không làm gì trái với lương tâm, có gì phải sợ.”

Mộ Uyển Xuân cười cười, lòng lại lộp bộp. Không biết mình nói, Mộ Niệm Xuân nghe được bao nhiêu rồi.

Mộ Niệm Xuân nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân, cười hô “đại tỷ”. Thần sắc tự nhiên, không có nửa điểm khúc mắc, phảng phất một màn không vui ngày hôm qua chưa từng phát sinh.

Mộ Nguyên Xuân cũng diễn lại không kém, cười nói vài câu chuyện phiếm. Nhưng tức giận và đề phòng trong lòng lại càng tăng.

Cô ta chắc chắn, việc này nhất định là Mộ Niệm Xuân gây nên. Nhưng tối hôm qua hỏi Đình Hương hỏi lâu vẫn không thấy chỗ Mộ Niệm Xuân có gì khác thường. Bởi vậy chỉ có thể giải thích.

Trước đó, Mộ Niệm Xuân biết được ý đồ La Ngọc đến, dày công bày ra chuyện này.

Biết việc này trừ mình và đại ca ra, chỉ có người thân bên cạnh. Bọn chúng đối với mình đều trung thành và tận tâm, tuyệt đối không thể bị Mộ Niệm Xuân thu mua.

Như thế, Mộ Niệm Xuân làm sao biết được chuyện này?

Mộ Nguyên Xuân tâm sự nặng nề, tối giờ học đàn vẫn tâm thần hoảng hốt không yên. Đàn sai mấy âm liền.

Trịnh nương từ kinh ngạc nhìn: “Tiểu thư hôm nay sao vậy? Có phải có tâm sự gì không?”

Mộ Nguyên Xuân bình tĩnh lại, áy náy cười: “Đại ca thân thể không khỏe, trong lòng ta lo lắng, vì vậy trong lòng không yên. Xin lỗi, ta đàn lại một lần nữa.”

Nói xong, chỉnh đốn lại tư tưởng, chuyên chú gảy cầm huyền. Lúc này đây, quả nhiên như nước chảy mây trôi, vô cùng lưu loát.

Trịnh nương từ vui vẻ gặt đầu, tán dương vài câu.

Kế tiếp đến phiên Mộ Niệm Xuân. Đã thấy Mộ Niệm Xuân vẻ mặt buồn thiu than thở: “Trong lòng ta lo lắng cho đại ca, tâm loạn như ma, thực sự không tĩnh tâm được. Xin Trịnh phu tử thứ lỗi.”

Trịnh nương từ không những không chê trách, ngược lại còn khen: “Không nghĩ tới tứ tiểu thư nặng tình cảm huynh muội như thế, hôm nay không luyện cầm cũng được.”

Nặng tình cảm huynh muội.

Mộ Nguyên Xuân nghe xong một bụng tức giận, ngoài mặt nở nụ cười: “Nếu đại ca biết tứ muội để ý chuyện của mình như vậy, trong lòng nhất định hết sức vui mừng.”

Mộ Niệm Xuân coi như không nghe ra bóng gió trong lời cô ta, chớp chớp mắt, vẻ mặt vô cùng thành thật: “Trong lòng muội lo lắng chuyện của đại ca, cả ngày hôm qua ăn không ngon ngủ không yên. Sau khi tan học, muội cùng tỷ đi Tùng Đào viện thăm đại ca nhé.”

Giả vờ giả vịt!

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân hừ lạnh một tiếng, ngoài mặt lại cười đáp lại.

Trịnh nương tử ở một bên nhìn, không khỏi âm thầm tán thưởng. Mộ gia quả nhiên gia phong, tỷ muội ở chung thật sự hòa thuận.

Tan học, Mộ Niệm Xuân và Mộ Nguyên Xuân cùng đi Tùng Đào viện.

Mộ Nguyên Xuân nháy mắt, Liên Kiều nhất thời hiểu, kéo tay Thạch Trúc nói chuyện đông tây. Vô thức cách xa mấy thước.

Mộ Nguyên Xuân nhìn Mộ Niệm Xuân đang cười vui vẻ bên cạnh, bỗng nhiên nói: “Ngươi có gì tức giận thì đổ lên ta, tại sao hạ thủ với đại ca?”

Mộ Niệm Xuân nghe xong lời này, gương mặt lộ rõ sự kinh ngạc, chậm rãi đáp: “Cơm có thể ăn bậy, nói không thể nói bậy. Chị nói như vậy, chẳng lẽ là đã tra được chứng cứ?”

Mộ Nguyên Xuân ghen hờn, sắc mặt trầm xuống, cúi đầu hừ một tiếng: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, trong lòng ta và ngươi đều rõ. Trừ ngươi ra, còn có ai có thủ đoạn độc ác như vậy?”

Thủ đoạn độc ác?

Bốn chữ này khiến lòng Mộ Niệm Xuân đau đớn nhớ lại chuyện cũ, cười lạnh đánh trả: “Nếu bàn về thủ đoạn độc ác, tôi còn kém xa chị.”

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân lóe lên một tia tàn khốc: “Nói như vậy, ngươi thừa nhận?”

Mộ Niệm Xuân tự tiểu phi tiểu đáp: “Nếu như chị muốn tìm ý gì trong lời của tôi, tôi khuyên chị đừng phí tâm. Tôi chưa làm chuyện gì thì có gì để nhận.”

“Ngươi” Mộ Nguyên Xuân không duy trì được vẻ bình tĩnh nữa, rốt cuộc mặt cũng biểu cảm.

Mộ Niệm Xuân nhìn khuôn mặt phẫn nộ vụn vỡ của cô ta, trong lòng vô cùng sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phong Hồi

Đang khi hai người đối địch, phía sau chợt vang lên một thanh âm quen thuộc.

“Biểu muội!”

Thanh âm trong trẻo, mang theo sự hăm hở của tuổi thiếu niên. Là La Ngọc tới!

Mộ Nguyên Xuân theo bản năng nở nụ cười, xoay người nói: “Biểu ca, hôm nay anh rảnh rồi tới đây sao?”

La Ngọc đang tâm sự nặng nề, một mực lưu ý sự khác biệt trên mặt Mộ Nguyên Xuân: “Hôm nay ta có chuyện quan trọng tới nói cho biểu đệ.”

Mộ Nguyên Xuân thấy hần chau mày, lòng không khỏi căng thẳng: “Xảy ra chuyện gì?”

La Ngọc nhất thời không biết nên bắt đầu nói từ đâu, cười khổ thờ dãi: “Tạm thời chưa nói rõ được, đi vào rồi hãy nói.”

Lòng Mộ Nguyên Xuân căng thẳng, bỗng nhiên có loại dự cảm không ổn. Không tự chủ được bước nhanh chân, cùng La Ngọc đi vào Tùng Đào viện. Không biết là cố tình hay là vô tình, không gọi Mộ Niệm Xuân đi cùng.

Mộ Niệm Xuân suy nghĩ chốc lát, liền mặt dày đi theo.

Kiếp trước Mộ Trường Hủ làm thư đồng thái tôn. Đời này, bởi vì nàng làm ra chuyện xấu này, số phận Mộ Trường Hủ đã định ở kiếp trước cũng sẽ thay đổi. Không biết rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì, sắc mặt của La Ngọc lại trầm trọng như vậy...

Mộ Nguyên Xuân liếc nhìn thân ảnh Mộ Niệm Xuân, trong lòng cực kỳ khó chịu. Chỉ là lúc này có chuyện gấp, không có thời gian so đo.

Chấm đo trên mặt Mộ Trường Hủ đã mất đi một ít, bắt quá, vẫn như cũ, không nở nhìn.

La Ngọc nhìn bộ dạng Mộ Trường Hủ như vậy, hít vào một hơi khí lạnh: “Biểu đệ, đệ đi vào rừng hoa đào sao?” đối với chuyện Mộ Trường Hủ bị dị ứng hoa đào, La Ngọc cũng biết.

Mộ Trường Hủ cười khổ nói: “Ta cả ngày ở Trúc Lý quán đọc sách, làm gì có thời gian đi rừng hoa đào nào.”

“Không đi rừng hoa đào, vậy chuyện gì đã xảy ra?” Khuôn mặt tuấn tú của La Ngọc trầm xuống, trong mắt lóe lên một tia hàn ý: “Ta nghe được nói, thể chất đệ đặc thù, ăn phải thứ gì đó nên bị như vậy. Ta nghĩ, sự tình không đơn giản như thế.”

Mộ Nguyên Xuân hừ nhẹ một tiếng, nói: “Hiển nhiên là có người giờ trò.” Lời dứt, lạnh lùng nhìn Mộ Niệm Xuân.

Mây kiếm La Ngọc giương lên, nhìn lại.

Ánh mắt của hắn trong suốt mà lạnh lẽo, nhìn nàng như một người xa lạ.

Mình năm đó thực sự là ngu độn. Làm sao lại cho là hắn thích mình? Mộ Niệm Xuân âm thầm tự giễu.

Đã nhiều năm, chấp nhất si niệm năm đó đã tiêu tán vô tung. Thế nhưng, đứng trước mặt dù sao cũng là thiếu niên nàng nhất tâm yêu một thuở thiếu thời, tâm tình khó tránh khỏi có chút chập chờn.

Mộ Nguyên Xuân nhìn một màn này, lòng đột nhiên toát ra một ý niệm. Nha đầu Mộ Niệm Xuân này quả nhiên nhất tâm thích biểu ca. Sau này, có thể lợi dụng điểm này...

Mộ Trường Hủ tăng hắng một cái, phá vỡ trầm mặc lúng túng trong phòng: “Bỏ đi, chuyện đã rồi, nói cũng không để làm gì. Coi như ta không có vận khí, chuyện thư đồng thái tôn đã chọn xong chưa?”

La Ngọc ừ một tiếng: “Chọn trúng nhị công tử Bình viễn hầu phủ, Trương Quân công tử.”

Trương Quân này, trong miệng Tề vương là “lớn lên không một tính xấu”. Xuất thân thế gia huân quý, lại học hành giỏi giang, bởi vậy được lựa làm thư đồng thái tôn.

Trong miệng Mộ Trường Hủ nói không sao, nghe được tin tức này, lòng có nhiều tư vị.

La Ngọc do dự chốc lát, rốt cục quyết định nói: “Biểu đệ, hôm nay ta tới, có chuyện quan trọng nói cho đệ biết... Đệ... nghe xong đừng quá kích động.”

Mộ Trường Hủ sững sốt, vẻ mặt nghi hoặc: “Chuyện gì?” La Ngọc trịnh trọng như vậy là chuyện lạ, khiến hắn không tự chủ cũng theo đó khẩn trương.

La Ngọc hít sâu một hơi: “Tề vương điện hạ chọn trúng đệ làm thư đồng.”

Cái gì?

Mộ Trường Hủ bị tin tức đột ngột này làm cho chấn động, sợ hãi không nói ra lời.

Mộ Nguyên Xuân càng hoa dung thất sắc, vội vàng hỏi: “Biểu ca, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Vì sao Tề vương điện hạ lại chọn trúng đại ca làm thư đồng?”

La Ngọc cười khổ nói: “Việc này nói rất dài dòng, trách là trách ta lắm lời...” Đem chuyện ngày đó nói ra một hồi.

Ba người bọn hắn đều tâm sự nặng nề, bởi vậy không người lưu ý sắc mặt quái dị của Mộ Niệm Xuân lúc này.

Tề vương Chu Khác...

Thế nào lại là hắn?

Trong đầu của nàng hiện lên khuôn mặt tuấn mỹ dĩ thường lại lười biếng của một thiếu niên.

Kiếp trước, Tề vương ham mê sống phóng túng danh tiếng vang vọng kinh thành, thuyết hắn là đệ nhất kinh thành quần áo lụa là cũng không quá đáng. Nhưng mà, khi đại Tần bị diệt, tân hoàng mới lên, chỉ có Tề vương thành công trốn khỏi kinh thành, tránh thoát máu tanh tàn sát.

Mấy năm sau, Tề vương vẫn là đại họa của Lương Võ đế. Triều đình nhiều lần phái binh truy sát bao vây tiêu trừ nhưng đều không thành.

Thế lực Tề vương phát triển như vũ bão, lập thành xu thế ngang ngửa triều đình. Ở trong lòng bách tính, Tề vương là huyết mạch duy nhất của hoàng thất, cũng là người duy nhất có tư cách ngồi lên long ý. Trong triều có không ít quan viên âm thầm đầu nhập cho Tề vương, mạo hiểm bị chu di cửu tộc ngầm mật báo cho Tề vương.

Một khắc trước khi nàng chết, bên ngoài Phúc Ninh điện tiếng chém giết rung trời, đó là Tề vương lĩnh binh công vào hoàng cung. Đại môn Phúc Ninh điện bị phá vỡ, Tề vương là người đầu tiên vọt vào.

Sau đó, hắn bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi.

Lương Võ đế độc chết, tử trạng thê lương. Mà nàng, lẳng lặng nằm ở trong góc Phúc Ninh điện, trong miệng tràn huyết nhiễm đỏ vạt áo.

Trước mắt nàng một mảnh mơ hồ, chỉ kịp nhìn một lần cuối cùng, nam tử kia vẻ mặt khiếp sợ, nhãn thần phức tạp không gì sánh được.

Sau đó, nàng bình tĩnh rơi vào bóng tối vô biên vô tận...

Sau khi tỉnh lại, nàng cho là mình đã quên đi hết thảy. Cái tên quen thuộc này, lại một lần nữa đánh thức ký ức giấu trong đáy lòng nàng.

“Tề vương điện hạ đại khái là trong lúc hứng khởi, thuận miệng nói một câu như vậy. Không nghĩ tới thái tử điện hạ lại lưu tâm, tiến cung và nhắc đến việc này với hoàng thượng. Hoàng thượng đã gật đầu đáp ứng. Phòng chừng dường sẽ nhanh biết.” về mặt La Ngọc áy náy: “Xin lỗi, đều là ta nhất thời lăm miệng, khiến cho đệ phải chịu phiền phức.”

Mộ Trường Hủ nghe xong lòng trầm xuống.

Tề vương điện hạ là hạng người gì, không ai không biết. Nếu làm thư đồng Tề vương, ngày sau chỉ sợ muốn chuyên tâm đọc sách sẽ rất khó...

Mặt Mộ Nguyên Xuân tái đi, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng hỏi: “Biểu ca, việc này lẽ nào không thể thương thảo được nữa sao?”

La Ngọc cười khổ không nói.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân như hầm băng, tay chân lạnh lẽo. Khóe mắt nóng lên, cổ nén không rơi lệ.

La Ngọc mang tới tin tức, không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí.

Không làm được thư đồng thái tôn thì thôi, hiện tại lại cả ngày phải sống với Tề vương phóng túng kia. Tiền đồ của đại ca còn gì đây?

Mộ Trường Hủ cố vực tinh thần, tươi cười an ủi: “Muội muội, đừng lo lắng cho ta. Tề vương điện hạ mặc dù không thích đọc sách nhưng cũng không đến mức làm khó người bên cạnh chăm học. Chỉ cần ta nhất tâm dốc lòng cầu học, thi đỗ thi Hương, vậy thì có thể phát triển tiền đồ.”

Mộ Nguyên Xuân nghe xong lời này, càng không tiêu tan, trái lại thêm ghen ngào: “Đại ca, lão thiên thật không công bằng với huynh. Huynh nghiêm túc cố gắng như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác gặp chuyện...”

Nói rồi, nước mắt tuôn rơi.

Thiếu nữ mỹ lệ nhỏ bé rơi nước mắt, yếu ớt như hoa đào gặp mưa khiến kẻ khác thương tiếc.

La Ngọc cực kỳ đau lòng, theo bản năng đến gần đưa tay vỗ lưng cô ta. Đương khi ngón tay chạm đến sợi tóc trong nháy mắt, chợt nhớ tới nam nữ hữu biệt, vội rút tay lại. Bởi vì suýt nữa mà tai đồ ửng lên.

Cũng may Mộ Nguyên Xuân đang thấp giọng khóc nức nở, Mộ Trường Hủ tâm tư phân loạn, hai người không để ý đến thất thố của hắn.

Mộ Niệm Xuân chợt hé miệng nói: “Đại ca không muốn làm thư đồng Tề vương, kỳ thực cũng không phải là không có biện pháp.”

Lời vừa nói ra, ba người hầu như không hẹn mà cùng nhìn lại.

“Từ muội, muội nghĩ ra biện pháp gì?” Mộ Trường Hủ đầy mong đợi hỏi.

Mộ Nguyên Xuân không hé răng, trong mắt tràn đầy đề phòng và hoài nghi. Mộ Niệm Xuân từ lúc nào tốt bụng như vậy? Nó ước đại ca không may mới đúng chứ!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đôi Sách

Nói thật, Mộ Niệm Xuân ước gì Mộ Trường Hủ bị xui xẻo hơn một chút.

Nhưng, Mộ Trường Hủ là trưởng tử chi trưởng Mộ gia, nếu hắn làm thư đồng Tề vương, cũng có nghĩa là Mộ gia có quan hệ không rõ ràng với Tề vương. Tương lai loạn thế phân tranh tân hoàng lên ngôi, tất giống như kiếp trước, loại trừ hết các đảng phái của các hoàng tử. Mộ gia không bị liên lụy là không thể nào.

Vì bình an của mình và người nhà, chuyện này không thể bỏ qua.

Mộ Niệm Xuân không đếm xỉa đến ánh mắt hoài nghi của Mộ Nguyên Xuân, nhàn nhạt nói: “Nếu hoàng thượng mở kim miệng, đại ca làm thư đồng cho Tề vương là đã định rồi. Bất quá, có thể làm bao lâu, thì phải nhìn đại ca mình.”

Mộ Trường Hủ không phải kẻ ngu dốt, nghe qua liền hiểu được: “Ý của muội là, ta cố ý chọc giận Tề vương điện hạ, để hắn chủ động mở miệng đuổi ta đi?”

“Chọc giận thì không cần.” Mộ Niệm Xuân mỉm cười: “Tề vương điện hạ thân phận tôn quý, lại được hoàng thượng cực kỳ sủng ái. Nếu thật sự chọc cho hắn nổi giận, chỉ sợ cũng là chọc giận hoàng thượng.”

Lúc này La Ngọc lập tức bình tĩnh trở lại, lập tức nói: “Niệm Xuân biểu muội nói có đạo lý. Tề Vương điện hạ là ấu tử hoàng thượng, được hoàng thượng vô cùng sủng ái, thậm chí thái tử điện hạ cũng hết sức để ý Tề vương điện hạ. Tuyệt đối không thể mạo hiểm.”

Mộ Trường Hủ đau khổ nhíu mày: “Vậy phải làm sao đây?”

Mộ Niệm Xuân ý vị thâm trường cười nói: “Đại ca làm thư đồng, sẽ phải tận tâm tận trách. Mỗi ngày cùng Tề vương điện hạ đi thư phòng đọc sách, trong ngày thường dụng công khuyên nhủ Tề vương điện hạ chăm chỉ học hành.”

“Đã nghe Tề vương điện hạ không thích nhất... đọc sách, tính tình đại ca cùng hắn bất đồng, lại ngày ngày khuyên hắn đọc sách, trong lòng hắn tự nhiên không cao hứng.” Mộ Niệm Xuân tiếp tục: “Chỉ sợ chưa bao lâu, sẽ không muốn cho đại ca làm thư đồng nữa.”

Mộ Niệm Xuân thuận miệng nói tiếp: “Hoàng thượng cùng thái tử điện hạ cho dù biết chuyện này rồi, cũng không trách đại ca được. Cho đến lúc đó, đại ca có thể coi bỏ thân phận thư đồng của Tề vương.”

Mộ Nguyên Xuân càng nghĩ càng cảm thấy đây là ý kiến hay, tinh thần phấn chấn lại: “Đại ca, ý huynh như thế nào?”

Mộ Trường Hủ suy nghĩ một chút, cười nói: “Được, ta liền nghe mấy người.”

Hai chữ “mấy người” vừa ra khỏi miệng, Mộ Nguyên Xuân đưa mắt nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, thần sắc phức tạp.

Cô ta thuở nhỏ sống nhờ La gia, quen với những loại âm tư thủ đoạn, lòng dạ thiếu nữ đầy dục vọng hiếu thắng, ai cũng ý mình thông tuệ hơn người. Cô ta chưa từng để kể muội này trong đáy mắt. Song, kể muội thường ngày ngày thơ chỉ biết khóc khi gặp chuyện dường như biển mất. Vấn đề nan giải như vậy, chỉ trong chốc lát đã nghĩ ra biện pháp giải quyết.

La Ngọc lần đầu tiên nhìn Mộ Niệm Xuân bằng ánh mắt khác.

Từ lúc mười tuổi, trong mắt hắn chỉ có một người, không còn chỗ dung thân ảnh thiếu nữ khác. Vị tử tiểu thư Mộ gia này, trong mắt hắn chỉ như người qua đường không hơn không kém. Bởi vì yêu thương Mộ Nguyên Xuân, hắn thậm chí đối với Mộ Niệm Xuân còn có vài phần chán ghét.

Cho đến giờ phút này, hắn mới phát hiện, Mộ Niệm Xuân mặt mày như họa, đẹp động lòng người, nụ cười dịu dàng, tựa như nụ Hải Đường chím chim đầu cành.

Thiếu niên yêu thích ai đó là thiên tính, thấy thiếu nữ khả ái xinh đẹp, vẫn vợ một chút lại càng là bản năng. La Ngọc phát hiện chính mình không cách nào ức chế tim đập rộn lên, lập tức rời ánh mắt đi. Trong lòng âm thầm tự trách bản thân không dứt.

Hắn tại sao có thể sinh ra ý tứ với thiếu nữ khác? Như vậy... chẳng phải làm biểu muội thất vọng sao?

Có chuyện này làm không khí dịu xuống, huynh muội Mộ Trường Hủ cũng không còn quá gay gắt với Mộ Niệm Xuân nữa.

La Ngọc thu liễm tinh thần, cười nói: “Nếu đã nghĩ ra biện pháp đối ứng rồi thì nên thả lỏng bản thân. Điểm đó trên mặt đệ chưa mất đi, phải kiêng gió kiêng ánh sáng, đợi tới khi thân thể đệ thật tốt mới đi Tề vương phủ, lúc đấy ta sẽ xin thái tôn điện hạ nghỉ một ngày, cùng đi Tề vương phủ với đệ.”

Mộ Trường Hủ cảm kích: “Đa tạ biểu ca.”

La Ngọc cười một tiếng, gương mặt anh tuấn như sáng lên: “Còn khách sáo với ta sao, có phải người ngoài đâu.”

Mộ Trường Hủ cười đáp: “Biểu ca nói đúng, đệ đây cung kính không bằng tuân lệnh.”

Mộ Nguyên Xuân không lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn La Ngọc, trong mắt tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Mộ Niệm Xuân liếc Mộ Nguyên Xuân một cái, khóe môi khẽ nhếch lên.

Lúc này Mộ Nguyên Xuân đối với La Ngọc không nghi ngờ là có vài phần chân tình, đáng tiếc chút tình cảm này không trải qua nổi khảo nghiệm. Khi có cơ hội tốt hơn đặt trước mắt, Mộ Nguyên Xuân rất nhanh phản bội biểu ca thanh mai trúc mã. La Ngọc chịu đả kích này, suy sụp một thời gian dài.

Thời điểm đó mình thật quá u mê, si tâm vọng tưởng có thể thay thế được vị trí của Mộ Nguyên Xuân trong lòng hắn. Lén mời La Ngọc gặp mặt, không nghĩ tới một màn hoán đổi, còn chưa gặp được, đã bị người nhà bắt được.

Mộng đẹp của nàng thành ảo ảnh. Nàng dốc hết lòng một trận, đổi lại là một kích trí mạng.

Mộ Chính Thiện nổi giận đùng đùng, nhốt nàng ở Tử Lý viện nửa năm. Chuyện định thân của nàng vốn đã định, cuối cùng lại hủy. Trương Thị tâm tình buồn đau tích tụ thành bệnh, nằm liệt giường, sau đó càng nản lòng thoái chí bệnh tình tăng thêm.

Chuyện này qua đi, nàng thành nữ nhi Mộ gia không muốn nhắc tới. Sau thay thế Mộ Nguyên Xuân tiến cung, coi như là “thuận lợi”.

Nàng chung quy vì ngây thơ lỗ mãng tùy hứng mà chịu trả giá bằng thảm kịch.

Nghĩ đến chuyện cũ, trong lòng Mộ Niệm Xuân một trận khổ sở. Vốn bởi vì La Ngọc mà sinh ra lán tăn, rất nhanh bình tĩnh lại, tâm như kết một tảng băng thật dày.

Buổi tối Mộ Chính Thiện về phủ, sắc mặt ngưng trọng, lông mày nhăn lại.

Hiển nhiên, hắn đã biết Mộ Trường Hủ “may mắn” được làm thư đồng Tề vương.

Trương Thị thấy sắc mặt hắn không tốt, vội vàng hỏi. Sau khi biết tin này, Trương Thị không khỏi ghen hờn, vui thích khi thấy “con trai” gặp họa cũng không có.

Mình tranh ám đấu là một chuyện, đóng cửa lại vẫn là người một nhà. Mộ Trường Hủ là trưởng tử Mộ Chính Thiện, hắn làm thư đồng Tề vương, Mộ gia sẽ thuộc đẳng Tề vương. Nếu như Tề vương có tài có tiền đồ thì thôi, nhưng hắn hết lần này tới lần khác nổi tiếng là phong lưu chơi bời, chung quy lại chỉ là tốt mã thôi!

Trương Thị tức tối nói: “Lão gia, Trường Hủ ngày thường một lòng chăm chỉ học tập, rất ít khi ra cửa. Đường như không qua lại với Tề vương điện hạ, làm sao lại lọt vào mắt Tề vương điện hạ đây?”

Mộ Chính Thiện cười khỏ nói: “Ta cũng không rõ. Chỉ biết là Tề vương điện hạ chọn trúng Trường Hủ, thái tử điện hạ tự mình gặp hoàng thượng nói. Hoàng thượng đã gật đầu đồng ý rồi, sau đó còn đặc biệt nói riêng cho phụ thân chuyện này.”

Hoàng mệnh không thể trái! Mộ thái phó trừ bỏ vui vẻ lĩnh mệnh, còn có thể có biện pháp gì?

Vợ chồng liếc nhau, không hẹn mà cùng thở dài.

Sau khi ăn xong, Mộ Chính Thiện đi Tùng Đào viện. Cũng không biết phụ tử hai người nói cái gì, thời điểm Mộ Chính Thiện trở về, bước chân nhẹ đi không ít.

Chuyện Mộ Trường Hủ bị tuyển làm thư đồng Tề vương rất nhanh truyền trong phủ. Trong lòng Chu Thị khổ tâm nhưng ngoài mặt vẫn phải nở nụ cười cổ vũ Mộ Trường Hủ một phen. Mọi người chỉ thứ hai phản ứng vì điều nhất. Trên mặt đều tự động tình thổn thức, trong lòng lại âm thầm mừng thầm.

Sau này Mộ Trường Hủ đi cùng vị Tề vương điện hạ không học hành kia, còn có thời gian học hành sao. Xem ra, năm nay thi Hương là vô vọng

Mộ Trường Hủ tỉnh dưỡng vài ngày, điểm đỏ trên người rốt cuộc tan hết đi, khôi phục lại dung mạo vốn tư văn tuấn tú. Đã nghỉ ngơi mấy ngày, bây giờ ổn rồi, nên đi Tề vương phủ báo danh.

Mộ Trường Hủ cho gã sai vặt lặng lẽ đưa tin cho La Ngọc.

La Ngọc rất nhanh hồi âm, hẹn ngày mai cùng Mộ Trường Hủ đi Tề vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Sơ Kiến (1)

Sáng sớm ngày hôm sau, Mộ Trường Hù dậy thật sớm, rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề, sau đó đi thỉnh an Mộ Chính Thiện.

Mộ Chính Thiện biết hẳn hôm nay đi Tề vương phủ, dặn dò: “Thấy Tề vương điện hạ, nhất định phải cẩn thận. Nói chuyện hay làm việc đều phải như thế, tuyệt đối không được phạm sai lầm.”

Mộ Trường Hù cung kính nghe lời.

Trương Thị cũng ra về từ mẫu, tha thiết dặn dò một phen.

Trước mặt Mộ Chính Thiện, Mộ Trường Hù đối với Trương Thị hết sức cung kính, một màn mẫu tử từ hiếu làm Mộ Chính Thiện rất hài lòng.

Người một nhà ngồi bên bàn ăn cơm sáng. Mộ Chính Thiện đi Hàn Lâm viện sớm, ăn xong liền rời đi. Hai huynh muội Mộ Trường Hù cùng nhau trở về Tùng Đào viện đợi La Ngọc.

Nhưng là.. ngồi chờ hồi lâu vẫn không thấy bóng dáng La Ngọc.

Mộ Nguyên Xuân có chút nóng lòng: “Đại ca, biểu ca hẹn cùng huynh đi Tề vương phủ, vì sao bây giờ còn chưa đến?” Mắt thấy sắp tới giờ Tị rồi, nếu không đi, có thể muộn giờ.

Trong lòng Mộ Trường Hù cũng hết sức lo lắng nhưng vẫn trấn định nói: “Có lẽ là đang giải quyết chuyện gì đó, chờ một chút đi.”

Một lát nữa lại là nửa canh giờ.

Phải người đi hỏi gác cổng vài lần cũng không thấy La Ngọc tới. Mộ Trường Hù đứng dậy nói: “Ta ra cổng chờ.”

Mộ Nguyên Xuân lập tức nói: “Đại ca, muội đi cùng huynh.”

Huynh muội hai người đi tới vườn hoa thì gặp Mộ Niệm Xuân.

Ngày xuân, một thiếu nữ quần áo màu hồng nhạt đứng trong bụi hoa, tay phải cầm một cái kéo tinh xảo, chăm chú chọn những bông hoa tươi.

Nghe tiếng bước chân, Mộ Niệm Xuân mỉm cười ngẩng đầu đến, hơi có chút ngạc nhiên hỏi: “Đại ca, không phải huynh đi Tề vương phủ sao? Vì sao giờ còn chưa đi?”

Mộ Trường Hù hàm hồ nói một câu: “Ta đang đợi người.”

Mộ Niệm Xuân cười cười, không hỏi nhiều nữa, lại cúi đầu chọn hoa.

Không cần hỏi cũng biết, người Mộ Trường Hù đang chờ nhất định là La Ngọc. Nếu người ta đã không muốn nhiều lời, bản thân vẫn nên giữ miệng thì tốt hơn. Hơn nữa, nàng cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với La Ngọc.

Mộ Trường Hù, Mộ Nguyên Xuân đi một đoạn chợt dừng bước.

Không xa có một đoàn người đi tới, rõ ràng La Ngọc ở trong đó.

Phía trước có hai thiếu niên sánh vai, một mặt mày thanh tú, khóe môi mỉm cười, vóc người hơi mập, trông rất xinh xắn đáng yêu. Một thiếu niên hết sức tuấn mỹ, đôi mắt xinh đẹp kinh người, một thân phi sắc cảm bào phát quang dưới ánh nắng, trong tay lắc lắc chiếc quạt vẽ mỹ nhân đồ như muốn làm mù mắt người khác.

Hai người bọn họ là ai?

Mộ Trường Hù sững sờ chỉ chớp lát, rất nhanh đoán được thân phận người đến. Đi trước La Ngọc, một thân quý khí bức người, trù thái tôn cùng Tề vương điện hạ, còn có thể là ai?

Mộ Trường Hù thụ sủng nhược kinh, vội vã sai bước nghênh đón: “Ra mắt Tề vương điện hạ, thái tôn điện hạ.”

Mộ Nguyên Xuân dịu dàng tiến lên hành lễ, giọng nói nhu hòa.

“Không cần đa lễ.” Ánh mắt Chu Diễm không kim được rơi trên người Mộ Nguyên Xuân, trong mắt lóe lên một tia kinh diễm. Xinh đẹp uyển chuyển, động lòng người, nhất là đôi mắt như hồ nước mùa thu kia, tựa như nói lên bao điều.

Tim của hắn không tự chủ được đập loạn nhịp.

Tề vương tự tiểu phi tiểu liếc hắn một cái, không tiếng động bước lên một bước, một cách tự nhiên che đi ánh mắt Chu Diễm. Sau đó trên dưới đánh giá Mộ Trường Hù một cái, cười nói: “Mộ công tử qua nhiên là nhân tài tuấn tú, rất hợp mắt bản vương.”

Về mặt ngữ khí này...

Mộ Trường Hù cười có chút cứng ngắc, nhất thời không biết ứng đối làm sao.

Đã sớm nghe danh vị Tề vương điện hạ này nói chuyện “không câu nệ tiểu tiết”, hôm nay rốt cuộc được nhìn tận mắt.

Nào có lần đầu tiên gặp mặt mà dùng những từ ngữ khoa trương đi khen tướng mạo người khác như vậy? Hẳn là đường đường nam nhi, không phải có nương mà khen tướng mạo đẹp động lòng người.

La Ngọc ho khan một tiếng, cười nói: “Biểu đệ, lúc trước ta định xin thái tôn nghỉ, nghĩ cùng đệ đi Tề vương phủ. Không nghĩ đến Tề vương điện hạ đã sớm tới phủ thái tử, nói muốn tự mình đến Mộ gia gặp đệ. Cho nên mới chậm trễ một chút.”

Mộ Trường Hù ổn định tinh thần, trên gương mặt toát ra cảm kích: “Tề vương điện hạ hạ cố tới gặp, tại hạ xấu hổ không dám nhận.”

Tề Vương nhú mày cười nói: “Người không cần cảm động. Kỳ thật, bản vương hôm nay không muốn đi thượng thư phòng đọc sách nên mới chạy tới Mộ gia gặp ngươi, thuận tiện giải sầu.” Ngừng chút, cười tự đắc nói: “Mộ thái phó sẽ không đi trước mặt phụ hoàng trách bản vương rồi.”

Mộ Trường Hù: ”“

Mọi người: ”“

Tề vương điện hạ không đặt sắc mặt mọi người trong lòng, thích thú nói tiếp: “Lần đầu tiên ta đến Mộ gia, Mộ công tử mang ta đi xem vườn hoa chứ?”

Thế này nghe có thỏa đáng không? Nào có ai lần đầu tiên đến quý phủ người ta liền như là chủ.

Mộ Trường Hù cười nói: “Điện hạ một đường bốn ba, không bằng tới Tùng Đào viện nghỉ ngơi chốc lát.”

Nói xong lời này, đã thấy Tề vương điện hạ rất mau mắn lướt qua người hắn, đi tới vườn hoa.

Nụ cười trên mặt Mộ Trường Hù rốt cuộc không giữ được nữa.

Trong mắt La Ngọc hiện lên sự đồng tình, thấp giọng nói: “Biểu đệ, Tề vương điện hạ muốn đi vườn hoa, đệ nên thuận theo ý ngài ấy.”

Gặp phải người như Tề vương, chỉ có thể cố gắng giữ sắc mặt hoạt ngôn một phen, dù cho hắn cao hứng là tốt rồi. Mộ Trường Hù không có sự lựa chọn, cười khổ gật đầu, sau đó sai bước đuổi theo.

Chu Diễm không giống như mọi khi đuổi theo Tề vương mà ngược lại song vai cùng La Ngọc. Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía thân ảnh ưu nhã yếu điệu.

Tâm tư La Ngọc đều đặt lên hai người phía trước, không lưu ý đến sự khác lạ của Chu Diễm.

Mộ Nguyên Xuân nhanh chóng nhìn qua Chu Diễm.

Đúng lúc này, Chu Diễm nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của hắn có tia sáng lạ, khơi dậy sự cẩn thận nhạy cảm của Mộ Nguyên Xuân. Trong lòng cô ta không có cảm giác gì đặc biệt, bất quá, thân làm thiếu nữ luôn có hư vinh, khề cúi thấp đầu.

Cô ta từng vô số lần soi gương như vậy, biết ở góc độ này mình đẹp nhất.

Tề vương điện hạ nhàn nhã tự đắc nghịch quạt trong tay, vui vẻ thưởng trí cảnh đẹp trong vườn hoa. Nếu luận quy mô, nơi này không thể bì kịp Tề vương phủ, thậm chí còn kém xa Ngự hoa viên, bất quá, thắng ở bố cục tinh xảo, coi như cũng đáng một phen thưởng thức.

Mộ Trường Hù rất nhanh đuổi tới. Bất quá, miệng lưỡi hắn không tính là lanh lợi, nhất thời không biết phải nói gì, đành đứng yên lặng phía sau Tề vương.

Khóe mắt Tề vương liếc nhìn Mộ Trường Hù cứng ngắc, tâm tình không khỏi vui vẻ, cố ý cười nói: “Xem mặt người có vẻ không cao hứng, có phải đang ngại bản vương không hiểu lễ nghĩa?”

Mộ Trường Hù ho khan một tiếng, nặn ra một cười: “Đương nhiên không phải, điện hạ thật là hóm hỉnh.”

Có vài người trời sinh biết diễn, nói dối mặt không đổi sắc, nghĩ muốn khóc là nước mắt liền tuôn rơi, thí dụ như Mộ Nguyên Xuân, Mộ Niệm Xuân.

Có ít người trời sanh không biết nói dối, trong lòng nghĩ gì cũng sẽ hiện lên mặt rõ ràng. Ví dụ như Mộ Trường Hù.

Tề vương cười cười nhú mày, đang muốn trêu chọc hắn thêm vài câu.

Một thân ảnh chợt rơi vào tầm mắt.

Trong lòng Tề vương chấn động, bước chân dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Sơ Kiến (2)

Chỗ không xa, một thiếu nữ mười hai, mười ba tuổi đang cúi đầu ngửi một đóa hoa.

Nàng mặc một bộ quần áo hồng nhạt, tóc nửa cặp nửa thả như thác nước bên bờ eo. Ánh sáng mặt trời chiếu trên gương mặt nàng, làn da nõn nà như ngọc sáng trong, lông mi dài khê rung rung, sống mũi tinh xảo, cánh môi hồng hơi cong cong vui vẻ.

Một vườn hoa khoe sắc, nàng là đóa hoa kiều diễm nhất, nụ hoa chớm nở, phát ra hương thơm thấm vào lòng người.

Tề vương bình tĩnh nhìn thiếu nữ, trong mắt loáng qua một tia khó có thể dùng từ diễn tả.

Mộ Trường Hủ thấy Tề vương dừng bước, không khỏi sửng sốt, thuận theo ánh mắt Tề vương nhìn qua.

Là tứ muội ở vườn hoa chọn hoa tươi. Tuy nói hắn không thích muội muội này, nhưng cũng không vui thấy nàng bị “Đặng đồ tử” tùy ý nhìn chòng chọc. Cố ý nặng nề ho khan một tiếng.

Mộ Niệm Xuân quả nhiên bị kinh động, đứng thẳng người nhìn lại.

Ánh mặt trời chói mắt khiến nàng nhất thời không thấy rõ dung mạo thiếu niên trước mặt. Chỉ thấy một đôi mắt sâu u.

Thoáng nhìn trước lúc lâm chung, cùng lúc chợt hiểu ra là trùng hợp. Phảng phất một màn như vừa phát sinh ngày hôm qua, ở trong đầu vô cùng rõ ràng.

Nhưng mà Tề vương kiếp này với trong ký ức hoàn toàn bất đồng.

Tề vương kiếp trước, tình phong huyết vũ hoàng thất tranh đấu, chạy trốn tàn khốc khiến hắn lộ ra sự khinh cuồng mà trầm ổn.

Thiếu niên ở trước mắt tay nghịch chiếc quạt vô cùng nhân nhã, gương mặt tuấn mỹ còn nét non nớt, khinh cuồng tùy ý. Toàn thân quý khí chói mắt bức người, chính là vị vương gia quần là áo lượt nổi tiếng kinh thành Chu Khác!

Chợt thấy cổ nhân, cảm xúc dâng trào, nhanh chóng bình ổn lại tâm thần.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười đi lên trước, đứng mực hành lễ: “Tiểu nữ gặp qua Tề vương điện hạ.”

Trong mắt Tề vương điện hạ lóe lên một tia sáng kỳ dị, cười nói: “Mộ tứ cô nương miễn lễ. Sau này Mộ công tử là thư đồng bổn vương, bổn vương ra vào Mộ gia là chuyện thường, không cần câu lễ.”

Ngữ khí như đã quen từ lâu, tựa như vườn hoa Mộ gia là hoa viên Tề vương phủ.

Về mặt Mộ Trường Hủ lại một lần nữa cứng ngắc. Thư đồng Tề vương đúng là chuyện không đơn giản, người bình thường không thể đảm nhận.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh cười nói: “Được điện hạ coi trọng, là phúc phận đại ca, lại càng là vinh hạnh Mộ gia chúng ta.”

Tề vương nhìn nàng lạnh nhạt hữu lễ, ý cười càng thêm đậm bên môi. Không biết khi nào, quạt giấy đã khép lại. Sự thất thổ thu đi vài phần.

Câu thoại ngắn ngủn, đám người Mộ Nguyên Xuân đã đi lại.

Chu Diễm cười nói: “Thập tứ thúc, thúc đi nhanh quá.”

Tề vương liếc xéo hắn một cái, cười nói: “Không phải là ta đi nhanh, là cháu đi chậm.”

Chu Diễm có chút tâm tư, lập tức đổi chủ đề: “Đã gặp Mộ công tử rồi, chúng ta có nên đi về chưa?”

Tề vương nhún mày: “Lần đầu tiên thăm viếng, phải đi bái kiến lão phu nhân, tránh cho mất lễ nghĩa.”

Chu Diễm cảm thán: “Ta nghe nhầm sao? Thập tứ thúc biết cái gì là lễ nghĩa rồi.”

Mọi người không hẹn mà cúi đầu cười trộm.

Tề vương không có nửa điểm xấu hổ, tiếp tục nói: “Ta làm trưởng bối, đương nhiên là muốn tốt cho cháu rồi.”

Lời này đâm thẳng vào lòng Chu Diễm.

Rõ ràng chỉ kém hai tháng, nhưng hấn thấp hơn một bối phận. Tề vương bày ra thân phận trưởng bối, hấn chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Về phần Mộ Trường Hủ, thì càng sẽ không phản đối. Hoàng tử tôn quý Tề vương điện hạ đi thỉnh an Chu Thị, đây là vinh dự cỡ nào.

Mộ Trường Hủ lập tức hạ giọng phân phó gã sai vặt đi Tu Đức đường đưa tin, sau đó cung kính dẫn đường.

Mộ Nguyên Xuân tất nhiên muốn theo cùng, Mộ Niệm Xuân chần chừ một chút, cũng đi theo cả. Chỉ là cố ý đi chậm hơn, kéo dần cự ly với mọi người.

Rất nhanh đã tới Tu Đức đường.

Chu Thị nhận được tin, vừa hoảng vừa vui, bận rộn phái người đi gọi đám người Trương Thị, Ngô Thị tới, mọi người cùng nhau nghênh đón đoàn Tề vương thái tôn ở cửa viện.

“Thỉnh lão phu nhân miễn lễ.” Tề vương thay đổi thái độ cười đùa ngày thường, nghiêm nghị nói: “Bốn vương cùng thái tôn thường ngày được Mộ thái phó dạy dỗ, hôm nay đến bái kiến lão phu nhân, đáng lễ ra nên đến sớm hơn mới phải.”

Vừa nói, vừa chấp tay khom người, dáng điệu cung kính của văn bối. Chu Diễm cũng làm theo như vậy.

Chu Thị thụ sủng nhược kinh, hảo cảm với Tề vương trong nháy mắt tăng vọt.

Ai nói Tề vương điện hạ tùy hứng buông thả không biết lễ nghĩa? Đúng là lời đồn. Rõ ràng vừa khiêm tốn lại vừa biết lễ nghĩa mà.

Đơn giản hàn huyên một phen qua đi, mọi người tiến vào Tu Đức đường. Chu Thị mời Tề vương ngồi ở vị trí chủ thượng, Tề vương kiên quyết không chịu: “Hôm nay ta mang thân phận văn bối tới thỉnh an lão phu nhân, vị trí chủ thượng, nên để lão phu nhân ngồi mới đúng.”

Chu Diễm lập tức lên tiếng phụ họa theo.

Chu Thị không từ chối được, đành phải ngồi trên vị trí chủ thượng. Trương Thị, Ngô Thị bên cạnh bà, ba tỷ muội Mộ Niệm Xuân cũng đứng ở một bên.

Tình huống này, Mộ Niệm Xuân cơ bản không có cơ hội lên tiếng. Nàng không yên lòng nghe mọi người khách sáo hàn huyên nói chuyện, nàng hơi cúi đầu, ánh mắt rơi trên gấu váy mình. Bỏ sót ánh mắt Tề vương thỉnh thoảng phiêu qua.

Chu Diễm cũng không yên lòng, hấn liên tục lưu ý nhất cử nhất động Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân xinh đẹp động lòng người đứng ở đó, thần sắc ôn nhu khỏe môi mỉm cười, nhàn nhã an tĩnh, xinh đẹp tựa như một bức họa. Chu Diễm chưa từng hưởng qua tâm tư thiếu niên, không khỏi bối rối.

Chu Thị khách khí giữ Tề vương và thái tôn ở lại dùng cơm trưa. Tề vương không chối từ, không chút nghĩ ngợi đồng ý.

Ấn tượng của Chu Thị về Tề vương lại càng tốt. Một hoàng tử dễ gần như vậy, thế gian hiếm thấy!

Nam nữ phân tịch, Mộ Trường Hủ cùng đường đệ Mộ Trường Đồng, Mộ Trường Bách đi cùng đoàn người Tề vương, nữ quyến đi một bàn tiệc khác.

Chu Thị cơ hồ tán dương Tề vương không dứt: “Thường ngày ta nghe đồn không ít tin linh tinh về Tề vương điện hạ. Bây giờ xem ra, tất cả đều là lời đồn. Tề vương điện hạ mặc dù thân phận hoàng tử nhưng không kiêu ngạo mà khiêm tốn thủ lễ. Lại dung mạo tuấn tú, theo ta thấy, cả kinh thành không tìm ra người thứ hai.”

Mộ Uyển Xuân yên lặng lắng nghe, không biết nghĩ tới điều gì, hai má lửng lơ hồng lên.

Mộ Niệm Xuân không lên tiếng, trong lòng đột nhiên cười một tiếng.

Vị Tề vương điện hạ này mới thật sự là đệ nhất điển kỹ, giống như mình và Mộ Nguyên Xuân vậy, dùng ngựa đuổi theo còn khó kịp. Hấn giả trang một lần chính là vài năm, cả hoàng thượng cùng đám người thái tử không nhìn ra sơ hở. Bây giờ chỉ cần giả trang là thiếu niên ôn nhu lễ phép thì đâu tốn nhiều sức.

Chẳng qua là.

Hấn cố ý nịnh hót Chu Thị, là muốn làm cái gì?

Mộ Niệm Xuân nhú mày, suy đi nghĩ lại, trăm mối vẫn không có lời nào giải thích được. Dứt khoát không nghĩ nữa.

Bất kể Tề vương có mục đích gì, lâu dần sẽ lộ ra đầu mối. Đến lúc đó nghĩ biện pháp ứng đối chưa muộn. Mộ gia trừ thanh danh thanh quý thì không có gì đáng để tính toán.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Trái Tim Thiếu Nữ

Cũng không biết vị Tề vương điện hạ này rốt cuộc là hứng thú chuyện gì, ăn cơm xong vẫn không chịu đi, thích thú đi dạo khắp Mộ phủ một lượt. Thậm chí cả nhà khuê học cũng không bỏ qua.

Coi như một buổi học chiều không thể diễn ra được.

Đám thiếu gia Mộ gia bận bịu chào hỏi Tề vương điện hạ cùng thái tôn điện hạ tôn quý.

Đám tiểu thư Mộ gia thì bận bịu trang điểm lại, e thẹn hoặc là có tỏ ra e thẹn. Bất kể mặt ngoài trấn định ra sao, trong lòng ít nhiều cũng đã nổi sóng.

Một là hoàng tử hoàng thượng sủng ái nhất, tướng mạo tuấn mỹ, cử chỉ ân cần. Một là thái tôn thân phận tôn quý, cũng là thái tử tương lai Đại Tần, tuy hơi mập một chút nhưng vẫn rất khả ái.

Bất luận là thế nào, cũng đủ khiến đám thiếu nữ sinh tâm tư sâu xa.

Ánh mắt Mộ Uyển Xuân nhất mực theo dõi thân ảnh Tề vương, cái nhíu mày cười nhạt thôi cũng như khiến thân ảnh thiếu niên như trời sinh phát quang, vô ý hay cố ý, động tác nhấc tay nhấc chân lười nhác cũng thành ưu nhã, hấp dẫn triệt để tâm thần cô ta.

Tay áo của cô ta đột nhiên bị kéo.

Mộ Uyển Xuân sợ hãi giật nảy mình, quay sang là Mộ Niệm Xuân, liền tròn mắt: “Sao vậy?”

Mộ Niệm Xuân nói thầm bên tai cô ta: “Tam tỷ, tỷ thu liễm chút đi. Mắt tỷ như muốn lòi ra rồi đấy.” Nháy mắt hai má Mộ Uyển Xuân đỏ bừng, lặng lẽ dùng sức捏 lại Mộ Niệm Xuân một cái.

Mộ Niệm Xuân hít vào một ngụm khí lạnh, lòng thầm ai thán một tiếng. Người tốt quả nhiên không dễ làm. Mộ tam tiểu thư thẹn quá hóa giận hạ thủ quá nặng, cánh tay nàng chắc bị sưng một mảng rồi.

Bất quá, trải qua nhắc nhở của nàng, Mộ Uyển Xuân trở nên kín đáo hơn. Vốn từ nhìn chòng chọc biến thành cách một hồi liếc trộm một cái.

Mất thấy sắc trời đã tối, Tề vương vẫn thích thú bưng bưng ở Mộ gia, một chút ý tứ rời đi cũng không có.

Mộ Trường Hù theo suốt cả một buổi chiều, cơ mặt cười đã muốn cứng ngắc lại. Thừa dịp mọi người không lưu ý, ánh mắt phi tới La Ngọc.

Vì sao bọn họ còn chưa đi?

La Ngọc nhún nhún vai, trong mắt hiện lên nụ cười khổ.

Ai biết vị Tề vương điện hạ rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Thường ngày thích đi tẩu lâu, phố xá, chợ búa, hôm nay lại thích du ngoạn Mộ gia mãi không chịu rời đi.

“Thập tứ thúc!” Chu Diễm nói nhỏ bên tai Tề vương: “Chúng ta ở Mộ gia đã lâu, có phải nên về rồi không? Nếu đi cả ngày mà giờ còn chưa về, phụ vương biết được sẽ không vui.”

Tề vương liếc hẩn một cái, hạ giọng đùa giỡn: “Cháu cứ về đi, không ai ngăn cháu cả.”

Chu Diễm có chút tâm tư, nói không đầu không cuối: “Hai chúng ta đến cùng nhau, đương nhiên cùng đi về. Để thúc ở lại đây một mình, cháu không đành lòng.”

Tề vương nhíu mày, gương mặt hết như đã hiểu rõ: “Đến nay ta mới biết, nguyên lai cháu đối với ta tình thâm ý trọng như vậy.” Bốn chữ “tình thâm ý trọng” cô ý kéo dài, đúng là đầy thâm ý.

Khuôn mặt Chu Diễm vốn ôn hòa trở nên bối rối.

Hẩn đối Mộ Nguyên Xuân phá lệ để ý, tự nhiên không thể trốn khỏi mắt Tề vương. Nếu như không phải trở về, hẩn cam tâm tình nguyện ở Mộ gia bao lâu cũng được.

Nhưng mà, còn tiếp tục, chỉ sợ Mộ gia phải chuẩn bị com tối rồi.

Rốt cuộc Tề vương điện hạ cũng há miệng: “Bốn vương cùng thái tôn quấy rầy đã lâu, nên cáo từ rồi.”

Rốt cuộc chịu đi rồi! Tinh thần Mộ Trường Hủ rung lên, miệng lại không khỏi khách khí: “Trời đã tối, hai vị điện hạ hãy ở lại phủ dùng com tối đã.”

Câu này ai cũng nghe ra là lời mời khách sáo.

Tề vương lại hớn hờ cười nói: “Trường Hủ niềm nở giữ lại, bốn vương không thể phụ hảo ý của ngươi.”

Mộ Trường Hủ: “... “

Mọi người: “... “

Tề vương nhìn bộ dạng Mộ Trường Hủ, nhếch miệng cười: “Bốn vương vừa rồi là cố ý nói đùa ngươi, đừng suy nghĩ. Được rồi, bốn vương thật muốn đi rồi.”

Con người nho nhã hữu lễ ôn văn như Mộ Trường Hủ lần đầu tiên trong đời kích động.

Tiền đoàn người Tề vương xuất phủ hồi lâu, Mộ Trường Hủ rốt cuộc mới thả lỏng.

Một ngày vừa qua, còn mệt hơn đánh giấc.

Mộ Niệm Xuân cũng cảm thấy thả lỏng không ít. Người khác không biết về Tề vương, chỉ cảm thấy đây là một hoàng tử tùy hứng, không học vấn, nghề nghiệp. Chỉ có nàng biết rõ, đây là sự nguy trang của hắn.

Sau lớp nguy trang này, là một nam tử thâm trầm vô cùng khôn khéo. Cho dù hắn còn đang là thiếu niên, vẫn làm nàng cảm thấy nguy hiểm.

Người như vậy, tốt nhất là giữ khoảng cách!

Nhưng, hôm nay hắn vì điều gì mà đến Mộ gia? Chỉ đơn thuần thôi, hay là vì cố ý đến gặp Mộ Trường Hủ?

“Niệm Xuân, con đang suy nghĩ gì đấy?” Trương Thị giận trách: “Gọi con đã mấy tiếng, sao vẫn không trả lời.”

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh trở lại, cười nói: “Không có gì ạ.”

Trương Thị tâm động, có ý nói: “Lần đầu tiên ta thấy thái tôn điện hạ cùng Tề vương điện hạ. Không nghĩ đến hai người bọn họ lại ưu tú như vậy, nếu tương lai con có cơ hội, có thể gả cho một trong hai người bọn họ.”

“Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá rồi.” Mộ Niệm Xuân ngạc nhiên chốc lát, rất nhanh đã cắt lời Trương Thị: “Đây là chuyện không thể nào.”

Kiếp trước nàng đã chịu mọi khổ đau, kiếp này chỉ muốn rời xa loạn thế phân tranh, sống cuộc sống bình thường. Tuyệt không muốn có nửa điểm quan hệ với người trong hoàng thất.

Hơn nữa, thái tôn Chu Diễm đối Mộ Nguyên Xuân vừa gặp đã yêu, thường xuyên liếc nhìn cô ta, còn mình thì không hề đưa mắt một lần nào. Mà Tề vương điện hạ tâm tư thâm trầm khó đoán, càng không có nhìn trúng nha đầu như nàng.

Trương Thị thật sự là đã suy nghĩ quá nhiều.

Trương Thị hiểu sai ý tứ Mộ Niệm Xuân, không cho là đúng nói: “Làm sao lại không có khả năng. Hôm nay Trường Hủ làm thư đồng Tề vương, sau này sẽ ở bên Tề vương, cơ hội tiếp xúc thái tôn điện hạ cũng sẽ không ít. Nếu là nó chịu tác hợp.”

“Mẹ, mẹ cũng tưởng tượng quá đi.” Mộ Niệm Xuân dờ khóc dờ cười: “Trước tiên chưa nói con có thích hay không, nói tới đại ca, nếu thật sự có cơ hội, huynh ấy chịu tác hợp sao?”

Trương Thị ngó người.

Đúng vậy, Mộ Trường Hủ đối với mẹ con họ có thể duy trì mặt ngoài khách khí đã coi như là không tệ rồi. Làm sao có thể chiếu cố giúp được?

Mộ Niệm Xuân rúc vào lòng Trương Thị: “Mẹ, con chỉ muốn ở bên cạnh mẹ, không muốn lập gia đình. Cho dù sau này phải lập gia đình, con cũng không muốn gả cho hoàng tử, thái tôn gì cả. Phú quý thường đi cùng hiểm họa diệt môn diệt tộc. Con chỉ muốn gả cho một nam tử con yêu thương, sống cuộc sống an nhàn bình lặng.”

Một câu cuối cùng, khiến người nghe chưa xót.

Nàng đã sớm chán cuộc sống phù hoa, chỉ cầu cả đời bình an tuế nguyệt.

Trương Thị hoàng hốt chốc lát, trong lòng không khỏi chua xót, ôm chặt Mộ Niệm Xuân: “Con nói đúng, mẹ cũng không muốn những thứ phú quý kia. Chỉ cần con bình an hạnh phúc là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Quần Áo Lụa Là

Lúc Mộ Chính Thiện hồi phủ, từ miệng Trương Thị biết được Tề vương và thái tôn đích thân tới Mộ gia, nhất thời vừa mừng vừa sợ: “Tề vương điện hạ và thái tôn điện hạ thực sự đến gặp Trường Hủ?”

Trương Thị thấy Mộ Chính Thiện cao hứng như thế, lòng không khỏi có chút chua chát, ngoài mặt vẫn tươi cười nói: “Đúng vậy, không chỉ đích thân đến, còn dùng cơm trưa. Hồi lâu mới rời đi.”

“Hào hảo hảo!” Mộ Chính Thiện liên tiếp nói ba lần, gương mặt hưng phấn kích động.

Thư đồng Tề vương đúng là kém một bậc thư đồng thái tôn. Bất quá, Tề vương điện hạ coi trọng như thế, thật vui mừng. Hơn nữa, Tề vương và thái tôn quan hệ thân mật, Mộ Trường Hủ làm thư đồng Tề vương, tương lai cơ hội tiếp xúc thái tôn điện hạ sẽ không ít.

Có lẽ, đây là con đường tươi sáng lão thiên ban cho Mộ Trường Hủ.

Tối hôm đó, Mộ Chính Thiện vẽ mặt ôn hòa dặn dò Mộ Trường Hủ một phen: “Trường Hủ, từ ngày mai con sẽ tiến cung cùng học với Tề vương điện hạ, sau này tiếp xúc đều là hoàng tử hoàng tôn thân phận tôn quý, thư đồng bên cạnh bọn họ cũng là con em huân quý. Con đã được vào vòng may mắn này, hãy cố gắng nắm chắc. Kết thân với nhiều bằng hữu.”

Dừng một chút, còn nói thêm: “Ta biết con vốn không tình nguyện làm thư đồng Tề vương, sợ tri hoãn đọc sách, khoa thi và tiền đồ. Tuy nhiên, theo tình hình lúc này, con có thể an tâm đọc sách cùng Tề vương điện hạ.”

Mộ Trường Hủ do dự một chút, thấp giọng đáp: “Phụ thân, con nghĩ con không thích hợp làm thư đồng Tề vương.”

Mộ Chính Thiện kinh ngạc nhìn hấn: “Con còn chưa thử qua, làm sao đã khẳng định không hợp?” Tề vương điện hạ thân thiện như vậy, nếu Mộ Trường Hủ có tâm tư như vậy, thật là không biết suy xét.

Mộ Trường Hủ có khổ tâm khó nói, một lát uyển chuyển nói: “Phụ thân, con thiên tính cẩn trọng, bất đồng hoàn toàn với tính tình Tề vương điện hạ. Chỉ sợ ngày sau không hòa hợp.” Nào chỉ là không hòa hợp, căn bản là không phải người cùng một đường. Ngăn ngừa một ngày hôm nay khiến hấn kiên định hơn.

Thư đồng Tề vương, tuyệt không có khả năng làm lâu dài.

Mộ Chính Thiện thu liễm nụ cười, chân mày cau lại.

Mộ Trường Hủ không nói tiếp nhưng thái độ cũng rất kiên trì.

Giảng co chốc lát sau, Mộ Chính Thiện thở dài nói: “Cũng được, con đã lớn, có chủ kiến của mình. Con đã kiên trì nghĩ như vậy thì tùy con.”

“Đại ca, huynh thật sự nói như vậy với phụ thân?” Mộ Nguyên Xuân cau mày: “Muội biết trong lòng huynh không tình nguyện, bất quá cũng nên nói khéo léo một chút. Miễn cho phụ thân nghe xong mất hứng.”

“Muội muội, muội nói những lời này ta đều hiểu.” Mộ Trường Hủ cười khổ nói: “Bất quá, ta thật sự là không nhận được.”

Mộ Nguyên Xuân nhìn đại ca tuần tú nhả nhận, lòng thở dài.

Đọc sách nhiều, sẽ có mấy phần cố chấp và ngoan cố. Mộ Trường Hủ là nhân tài kiệt xuất nên tính tình cũng không khôn khéo đưa đẩy. Ngay cả ưu tú xuất sắc nhưng cũng không lấy được niềm vui của phụ thân. Đừng nói Mộ Niệm Xuân, còn thua xa Phong Ca Nhi năm tuổi.

Quên đi, sự tình đã rồi, nhiều lời vô ích.

Mộ Nguyên Xuân lên tinh thần nói: “Đại ca, ngày mai huynh phải dậy sớm, đi nghỉ sớm đi.” Nói rồi, đứng dậy đi ra ngoài.

Mộ Trường Hủ tùy ý ừ một tiếng, chợt nói: “Muội muội, muội thấy thái tôn điện hạ thế nào?”

Mộ Nguyên Xuân chậm bước, không trả lời: “Sao huynh lại đột nhiên hỏi chuyện này?” Trong giọng nói không có bất kỳ khác thường gì.

Mộ Trường Hủ có chút ngưng ngưng: “Không có gì. Ta thấy hình như thái tôn điện hạ phá lệ lưu tâm đến muội.” Lời còn chưa nói hết, lập tức lại cười nói: “Nhất định là ta đa tâm. Muội và biểu ca thanh mai trúc mã, một đôi trời đất tạo nên. Thái tôn có tâm tư gì đi nữa, muội cũng sẽ không động tâm.”

Nhắc tới chung thân đại sự, Mộ Nguyên Xuân vẫn ít nhiều e lệ, cười nói: “Đại ca, những lời này chúng ta nói thế nào cũng vô phương, ngàn vạn lần không thể để người ngoài nghe thấy.”

Trước khi chính thức cầu hôn nghị thân, ngay cả đồng ý hứa hẹn giữa hai người, cũng không được truyền ra bất cứ tin đồn gì.

Mộ Trường Hủ cười cười.

Mộ Nguyên Xuân rũ mí mắt, che giấu tâm tư trong con ngươi.

Cách một ngày sau, Mộ Trường Hủ sáng sớm đi Tề vương phủ, làm thư đồng Tề vương.

Hắn nhả nuốt tuần tú, lời nói cử chỉ nho nhã lễ độ, lại thêm đọc đủ thứ thi thư tài học hơn người, rất nhanh thì lấy được hảo cảm của một đám hoàng tử hoàng tôn. Bởi vì là cháu Mộ thái phó, xuất thân hơn những thư đồng khác cũng không làm người khác ghen tị.

Mộ Trường Hủ rất nhanh thì thích ứng cuộc sống mới.

Nếu như không có Tề vương điện hạ, cuộc sống thực hoàn mỹ.

Tề vương điện hạ đi học thì lười biếng ngủ, tan học thì lập tức tinh thần chấn hưng. Trong lúc rảnh rỗi thì dẫn một đám quần là áo lượt đi loạn lên, chơi chim chọi gà, tới bữa lâu, nhìn trúng thứ gì mặc kệ tốn bao nhiêu bạc cũng phải mua về phủ, thấy không vừa mắt liền tiến lên túm áo đối phương một trận hải lòng mới thôi. Sau đó vứt lại tiền thuốc nghênh ngang rời đi.

Các thể loại như vậy nhiều không đếm xuể.

Cuộc sống Mộ Trường Hủ lần lượt biến đổi. Chỉ hơn nửa tháng, từ lúc mới bắt đầu khiếp sợ kinh ngạc, tìm mọi cách khuyên bảo không có kết quả, càng về sau thì coi như không thấy.

May là Tề vương điện hạ không phải là người không biết điểm dừng. Chỉ ít không làm ra những chuyện hủ bại.

Nha hoàn trong Tề vương phủ xinh tươi, nghe nói phần lớn là phi tần nương nương trong cung ban cho. Thái tử phi cũng tặng không ít hạ nhân thông tuệ.

Ngay cả Triệu vương, Ngô vương, Tấn vương ở phiên địa xa xôi cũng phá lệ để tâm tới ấu đệ này. Ngoại trừ thú vị vết hiếm lạ mới mẻ, còn có đủ ca cơ vũ cơ xinh đẹp.

Gã sai vặt trong Tề vương phủ cũng là mi thanh tú mục. Nhất là đây tớ bên cạnh Trịnh Hi, môi hồng răng trắng thanh tú, quả thật còn đáng yêu hơn nữ tử.

Sau khi chứng kiến hạ nhân trong Tề vương phủ, Mộ Trường Hủ rốt cuộc thừa nhận sự thật này.

Tề vương điện hạ chọn trúng hắn làm thư đồng, kỳ thật không quan hệ tới gia thế phẩm tính tài học gì cả. Quan trọng là... đáng đáp hắn coi như thuận mắt.

Vì để cho Tề vương điện hạ sớm chán ghét vứt bỏ, Mộ Trường Hủ không ngừng cố gắng.

Mỗi ngày không ngại phiền khuyển Tề vương chăm chú đọc sách, thời gian Tề vương trốn học, danh chính ngôn thuận nói ra một đồng đạo lý. Ngay cả ngày thường cũng cố ý tỏ vẻ nho nhã. Chờ Tề vương sống phóng túng bất thành linh mất hứng hất một chậu nước lạnh.

Nói chung, ghi nhớ “mất hứng” là bí quyết chính yếu.

Lấy tính tình tùy hứng làm bại của Tề vương, khẳng định rất nhanh không nhận được mà đuổi hắn đi.

Nghĩ tới tính toán của mình, Mộ Trường Hủ vô cùng hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Xuống Bếp

Ngày tháng bình lặng trôi qua.

Một ngày này được nghỉ, không cần đi khuê học. Sáng sớm Mộ Niệm Xuân xuống phòng bếp, Thạch Trúc ở một bên giúp đỡ.

Ngọc Trâm và Đinh Hương cũng muốn lưu lại lấy lòng, lại bị Mộ Niệm Xuân lấy lý do “nhiều người vướng tay” đuổi ra ngoài. Ngọc Trâm nhin không được nói vài câu ghen tị: “Tiểu thư quả nhiên thích nhất, tín nhiệm nhất Thạch Trúc, xuống bếp cũng cho cô ấy hầu hạ.”

Đinh Hương cười một cái nói: “Thạch Trúc hầu hạ tiểu thư bốn năm, hai chúng ta ở bên tiểu thư chưa tới ba tháng, thân sơ khác biệt cũng là khó tránh khỏi. Chúng ta chỉ cần dụng tâm làm việc, tiểu thư nhất định sẽ nhớ ở trong lòng. Cô đừng than phiền nữa.”

Ngọc Trâm bĩu môi: “Được rồi, cô nói thì nhẹ nhàng, ta không tin trong lòng cô không có nửa câu oán giận.”

Làm sao có thể không có!

Cô ta phí hết tâm tư đến Y Lan viện, vốn là hướng đến vị trí nhất đẳng nha hoàn. Hiện tại phải làm nhị đẳng nha hoàn, lại bị Thạch Trúc tầm thường kia đè ép, lòng làm sao có thể thông khoái. Hướng chỉ, tiểu thư “kỳ vọng cao” đối với cô ta.

Đinh Hương đầy bụng tâm sự, không có tâm tư đầu võ mồm với Ngọc Trâm.

Ngọc Trâm tức giận vài câu, trong lòng đỡ đi đôi chút, cuối cùng không lên tiếng nữa.

Vào thời khắc này, Mộ Uyển Xuân tới. Đinh Hương và Ngọc Trâm không dám chậm trễ, bước lên phía trước hành lễ: “Nô tỳ gặp qua tam tiểu thư.”

Mộ Uyển Xuân tùy ý ừ một tiếng: “Tứ muội đâu?”

Ngọc Trâm cười đáp: “Hôm nay phòng bếp lớn có mạng tới năm cân cá tươi, tiểu thư đang xuống bếp, hiện tại chắc đang bận rộn ạ.”

“Tại sao lại ở phòng bếp.” Mộ Uyển Xuân không kiên nhẫn lâu bầu một tiếng, sau đó đi tới phòng bếp nhỏ.

Phòng bếp lớn Mộ gia có năm đầu bếp, phụ trách đồ ăn chủ tớ trên dưới trong phủ. Trừ nơi đó, từng viện đều có một phòng bếp nhỏ, để làm đồ ăn khuya, điểm tâm. Bởi vì không có đầu bếp chuyên môn nên phòng bếp nhỏ ít được sử dụng.

Mộ Niệm Xuân là trường hợp ngoại lệ. Tài nấu nướng của nàng nổi bật trong đám tỷ muội, lại lên báii sư Mẫn nương tử, hiện giờ có thời gian rảnh rỗi ở phòng bếp.

Mộ Uyển Xuân cho rằng điều này là không nên, thường xuyên cười nhạo. Đường đường tứ tiểu thư Mộ gia, không thích đọc sách, đàn ca mà hết lần này tới lần khác thích xuống bếp, truyền đi sẽ bị người ta cười nhạo.

Mộ Niệm Xuân cũng không biện giải, cười hi hi nghe, vẫn luyện tập như cũ. Vài lần qua đi, Mộ Uyển Xuân cũng lười nói.

Mới vừa vào phòng bếp đã thấy Mộ Niệm Xuân tay áo xắn lên, tay phải không ngừng khuấy đều trong chậu.

Mộ Uyển Xuân tò mò: “Tứ muội, phòng bếp lớn mang cá tới phải không? Muội đang làm gì đấy?” Trong chậu có khối gì đó sền sệt.

Mộ Niệm Xuân ngược mắt cười nói: “Đây là thịt cá xay, cá lớn vậy, kho, hấp mãi ngán, muội xay nhuyễn, nặn viên rồi chiên, còn một phần làm cá rán.”

Mộ Uyển Xuân nhất thời hăng hái, vừa cười vừa nói: “Cá kho, hấp thì ta biết, nhưng cái này thì không. Là Mẫn nương tử lên dạy muội sao?”

Dĩ nhiên không phải.

Kiếp trước Lương Võ đế thích nhất là món cá, để có được niềm vui của hần, nàng suy nghĩ không ít cách để chế biến cá. Cá viên chiên và cá rán là món đơn giản nhất.

Nàng kiệt lực thuyết phục Trương Thị đồng ý báii sư Mẫn nương tử, không chỉ là muốn học độc môn trù nghệ Mẫn gia mà còn để che giấu trù nghệ cao siêu của mình. Sau này nếu nàng lộ trù nghệ cũng sẽ không có người nghi ngờ.

“Phải.” Mộ Niệm Xuân cười tùm tùm gật đầu: “Nếu như tỷ muốn học, muội dạy tỷ nhé?”

Mộ Uyển Xuân lập tức xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “Không cần, muội làm đi, ta ở bên cạnh nhìn là được.” Hôm nay cô ta mặc quần áo mới, không thể làm dơ.

Mộ Niệm Xuân cười cười, cúi đầu chuyên chú nhào tiếp.

Trước tiên lọc xương cá, sau đó cắt miếng nhỏ, trộn gia vị. Sau đó cho một chút nước, trứng gà, tinh bột, dùng tay đảo theo một chiều. Đến khi thịt cá nhuyễn sền sệt là có thể nặn viên.

Đun một nồi nước sôi, từng viên cá như những viên thuốc được thả vào, trôi lơ lửng theo dòng nước.

Tay của Mộ Niệm Xuân vô cùng tinh xảo, động tác lưu loát, tiết tấu như nước chảy mây trôi.

Mộ Uyển Xuân kinh thán không thôi. Khen: “Tứ muội, muội thật khéo tay.”

Mộ Niệm Xuân khẽ cười, nước sôi vớt cá viên lên, để vào một tô nước lạnh cỡ một canh giờ. Sau đó bắt đầu chiên.

Cá rán đơn giản hơn, thịt cá lọc miếng dài, nhúng qua trứng gà, sau đó rán lên là được. Có điều, món này yêu cầu khả năng điều khiển ngọn lửa cực cao. Lửa to sẽ cháy, nhỏ thì không giòn.

Vị cá rán thơm nức xông vào mũi, thật là gọi sự thèm thuồng.

Mộ Uyển Xuân ném thử một miếng, lập tức bá phục, còn muốn ăn nữa, đồ ăn đã bị bung đi: “Đây là muối làm riêng cho Phong Ca Nhi, tỷ đừng ăn hết.”

“Quý hẹp hòi!” Mộ Uyển Xuân bất mãn kháng nghị.

Mộ Niệm Xuân lau tay, cười tủm tỉm hỏi: “Tỷ tới tìm ta, không phải chỉ để ăn đúng không. Rốt cuộc có chuyện gì?”

Mộ Uyển Xuân đang cười bỗng đỏ mặt, cắn cắn môi không nói.

Mộ Niệm Xuân hiểu rõ, thấp giọng dặn dò Thạch Trúc trông lửa chiên cá, sau đó kéo Mộ Uyển Xuân đi ra một góc, cười nói: “Được rồi, giờ chỉ có hai ta, có lời gì tỷ nói đi.”

Mộ Uyển Xuân xấu hổ chốc lát, rốt cục nhỏ giọng nói: “Hôm nay là ngày nghỉ, tổ phụ khó có một chuyến hồi phủ. Ta nghe nói, Tề vương điện hạ cùng thái tôn điện hạ cũng tới.”

Cái gì? Lại tới?

Nụ cười bên môi Mộ Niệm Xuân nhạt đi, mày cau lại.

Hơn một tháng nay, Tề vương tới Mộ gia ba lần, thái tôn cũng theo tới hai lần.

Nàng không muốn có tiếp xúc gì với Tề vương, mỗi lần đều lạng lẽ trốn. Cũng bởi vậy, nàng và Tề vương chẳng bao giờ nói qua nửa câu.

Mộ Uyển Xuân thì ngược lại.

Mỗi lần Tề vương đến, Mộ Uyển Xuân đều chọn quần áo và trang điểm tỉ mỉ, phải xuất hiện xinh đẹp nhất trước mặt Tề vương. Tâm tư của cô ta, hầu như viết rõ ràng trên mặt.

“Tứ muội, nhìn ta một chút, ta mặc quần áo này thế nào?” Mộ Uyển Xuân dạo qua một vòng, lần váy phiêu dật như đóa hoa tươi nở rộ. Đôi mắt rạng rỡ, lóe lên sự e thẹn và chờ mong của thiếu nữ.

Mộ Niệm Xuân phục hồi tinh thần, cười có lệ: “Cực kỳ xinh đẹp! Tề vương điện hạ thấy tỷ, nhất định sẽ thần hồn điên đảo.”

Mộ Uyển Xuân cắn môi, mặt mày cong cong nở nụ cười.

Một tiểu nha hoàn vội vã chạy tới bẩm báo: “Tam tiểu thư tứ tiểu thư, lão phu nhân lệnh nô tỳ đi mời các vị tới Tu Đức đường. Tề vương điện hạ và thái tôn điện hạ tới.”

Đôi mắt Mộ Uyển Xuân sáng lên, lập tức cười ừ, quay sang giục Mộ Niệm Xuân rửa mặt chải đầu thay y phục.

Mộ Niệm Xuân lại cười nói: “Không cần đổi, ta như bây giờ là tốt rồi.” Để tiện xuống bếp, nàng mặc quần áo cũ, mặt không son phấn, mái tóc dài tùy ý búi lên.

Cứ như vậy đi gặp khách, có lẽ là thất lễ.

Lòng Mộ Uyển Xuân nghĩ như vậy, miệng lại nói: “Điều này cũng đúng, tứ muội thiên sinh lệ chất, mặc cái gì cũng đẹp. Bây giờ chúng ta mau đi thôi.” Nói rồi cầm tay Mộ Niệm Xuân.

Bộ dạng của muội muội, là một mảnh lá xanh, phụ trợ cho bản thân cô ta là đóa hoa chói mắt.

Mộ Niệm Xuân hiểu rõ tâm tư kia của cô ta, không hề nói thẳng ra.

Hai tỷ muội một nóng vội một bình thản đi tới Tu Đức đường.

Chương 31: Ý Đồ Đến

Mộ Niệm Xuân Mộ Uyển Xuân dắt tay đi tới Tu Đức đường, vừa vận dụng phải Mộ Nguyên Xuân.

Ba tỷ muội chạm mặt nhau, theo bản năng liếc mắt quan sát.

Mộ Nguyên Xuân hiển nhiên tỉ mỉ trang phục một phen, áo tay ngắn, rộng, phần eo thắt chặt, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn. Thân dưới tán váy xếp tầng.

Mái tóc vén lên, trên đầu không cài trâm, chỉ có một đóa hoa nhài mới nở. Hai má hồng như cánh đào, uyển chuyển hàm xúc quyến rũ, sóng mắt lưu chuyển.

Cái gọi là người so với hoa, chính là vậy.

Một bên, Mộ Uyển Xuân cũng coi như tinh tế, nhưng vẫn kém mấy phần phong tư và ý nhị.

Lòng Mộ Uyển Xuân ghi hận, ngoài mặt vẫn tươi cười: “Đại tỷ một thân đồ mới, thực sự là một đóa hoa xinh đẹp.”

Lời khen nghe rõ ý tứ chua chát.

Mộ Nguyên Xuân mỉm cười, thanh âm ôn nhã dễ nghe: “Tam muội quá khen. Ta nghĩ, hôm nay muội mới là người mỹ lệ động lòng người.” Mấy chữ mỹ lệ này, mười phần ý châm chọc.

Bàn về miệng lưỡi sắc bén, Mộ Uyển Xuân hiển nhiên không phải đối thủ Mộ Nguyên Xuân. Vừa xuất trận đã thua.

Mộ Niệm Xuân nhàn rỗi đứng một bên xem kịch vui, không lên tiếng.

Mộ Nguyên Xuân lại không chịu buông tha nàng, đôi mắt vòng trên người nàng, giả vờ ân cần hỏi han: “Từ muội, ngày hôm nay khách tới thân phận tôn quý, muội sao không đổi y phục rồi tới. Nhìn muội xem, trên người còn mùi dầu mỡ, nhất định là từ phòng bếp tới thẳng đây. Tô mẫu thấy muội thế này, nhất định sẽ không vui.”

Từng câu đều biểu hiện là quan tâm, thực tế là chỉ trích.

Mộ Niệm Xuân cười híp mắt nói: “Tề vương điện hạ và thái tôn điện hạ cố ý tới bãi phóng tổ phụ, chúng ta chỉ cần có mặt hành lễ vãn an là được. Mặc đồ mới hay không không quan trọng. Hơn nữa, có hai mỹ nhân là đại tỷ và tam tỷ, ta mặc gì đâu quan trọng, cũng không ai nhìn ta.”

Một câu cuối cùng, nói ý vị thâm trường.

Nụ cười Mộ Nguyên Xuân cứng lại một chút, theo bản năng liếc nhìn Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân cũng cười tủm tỉm nghiêng đầu qua: “Tam tỷ, chúng ta chớ đứng đây nữa, mau vào đi thôi.”

Tỷ muội ba người cùng nhau đi tới sảnh tiếp khách của Tu Đức đường.

Mộ thái phó ngồi ở vị trí chủ thượng, Tề vương và thái tôn chấp lễ học trò, ngồi ở dưới. Hai huynh đệ Mộ Chính Thiện, Mộ Chính Đức ngồi ở một bên khác. Đám nữ quyến, chỉ có Chu Thị ngồi, Trương Thị, Ngô Thị mỉm cười đứng ở một bên.

Tỷ muội ba người vừa tiến vào Tu Đức đường liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

La Ngọc mỉm cười, ánh mắt tất nhiên là rơi trên người Mộ Nguyên Xuân. Chu Diễm cũng nhìn Mộ Nguyên Xuân, trong mắt lóe lên kinh diễm và mừng rỡ.

Mỗi tình đầu thiếu niên, tình ý lạng lạng quanh trên người mỹ nhân ôn nhu uyển chuyển. Mỗi một lần tới cửa, là vì muốn nhìn nàng, muốn có cơ hội trò chuyện tương tư.

Sóng mắt Mộ Nguyên Xuân hơi lưu chuyển, nhìn về phía La Ngọc, khóe môi hơi giương lên.

Chu Diễm và La Ngọc ngồi chung một chỗ. Ở Chu Diễm xem ra, chẳng phải người trong lòng đang liếc mắt đưa tình với mình?

Toàn bộ tâm tư Mộ Uyển Xuân đặt trên người Tề vương tuần mỹ lỗi lạc. Mộ Trường Hủ, La Ngọc tướng mạo xuất chúng khí chất khác nhau, đều là thanh niên ưu tú xuất sắc. Nhưng mà, ở Tề vương, dường như tỏa sáng mỗi khi hân hỉ mỉm cười.

Tề vương đang nhìn mình, còn cười nữa.

Lòng Mộ Uyển Xuân nhảy bình bịch, khuôn mặt thiếu nữ đỏ ửng, càng thêm vài phần minh diệu.

Thật là một sự hiểu lầm xinh đẹp.

Ánh mắt Tề vương lướt qua Mộ Uyển Xuân, roi trên mặt Mộ Niệm Xuân.

Mộ Nguyên Xuân và Mộ Uyển Xuân hai người hiển nhiên đều trang phục tỉ mỉ, quyến rũ động lòng người. Duy chỉ có nàng mạn bất kinh tâm.

Một thân đồ cũ, vài sợi tóc nghịch ngợm buồng bình vương bên tai. Gương mặt không son phấn, đôi mắt trong veo như nước chưa tiểu ý. Đường như tâm tư chất chứa sau một tầng mặt nạ.

Nàng tựa hồ nhận ra sự chú ý của hắn, nhanh chóng nhìn hắn một cái, sau đó lạnh nhạt rời ánh mắt đi.

Hôm nay đã là lần thứ tư thấy nàng. Tối giờ, hai người vẫn chưa nói chuyện riêng.

Tề vương không khỏi có cảm giác bị thất bại, bất động thanh sắc tính toán nên như thế nào tiếp cận nàng. Về phần tiếp cận nàng lúc này phải nói gì, hắn chưa nghĩ ra.

Vừa gặp đã có chấp niệm vô hình, cố tiếp cận nàng, muốn nhìn rõ bản chất thật của nàng.

“Nguyên Xuân, Uyển Xuân, Niệm Xuân, ba cháu mau tới ra mắt Tề vương điện hạ, thái tôn điện hạ.” Mộ thái phó cười lên tiếng.

Tỷ muội ba người cùng vâng, tiến lên chào.

Lúc này tuổi thọ bình quân con người không quá sáu mươi, qua năm mươi tuổi quan viên sẽ được dưỡng lão. Mộ thái phó đã năm mươi tư, theo lý mà nói đã cáo lão hưởng phúc. Nhưng Mộ thái phó đức cao vọng trọng, là đại nho nổi danh nhất đương triều, hoàng thượng hết sức kính trọng ông, lưu riêng ông ở trong cung làm thái phó. Tránh mỗi ngày tiến cung một nhọc, còn cố ý chuẩn bị nơi ở trong cung cho ông.

Vinh quang như vậy, ở Đại Tần có thể nói là có một không hai.

Mộ thái phó lĩnh thánh ân, chỉ có thể tận tâm tận lực ở lại trong cung giáo dục hoàng tử hoàng tôn đọc sách. Mỗi nửa tháng, hồi phủ một lần.

Thái tôn nhất tâm dốc lòng cầu học, đọc sách thập phần cần cù. Tự nhiên trong lòng Mộ thái phó có vài phần yêu thích. Về phần Tề vương không đề cập tới cũng được, lại nói tiếp, đơn giản là đầy bụng chưa xốt.

Rõ ràng thông tuệ không gì sánh được, hết lần này tới lần khác không học vẫn không nghề nghiệp, cả ngày trốn học, trên lớp khảo giáo mọi người, đến phiên Tề vương, Mộ thái phó đều che mặt khóc lớn một hồi.

Từ khi Mộ Trường Hù làm thư đồng Tề vương, số lần trốn học của Tề vương giảm nhiều khiến Mộ thái phó hết sức vui mừng. Cho dù hơn phân nửa thời gian là ngủ cũng vẫn tốt.

Càng làm Mộ thái phó vui mừng là, Tề vương và thái tôn thường xuyên tới Mộ gia, hôm nay khó có được một ngày nghỉ, hai người cùng nhau tới bái phỏng, để thể diện cho Mộ thái phó, vì vậy thái độ của ông cũng hiền hòa thân thiết nhiều.

Trường hợp này, Mộ Niệm Xuân không cần nhiều lời. Cung kính hoàn lễ xong, đứng nghiêm túc phía sau Trương Thị, coi mình như phong nền là được rồi.

Nàng hơi cúi đầu, không lưu tâm thần sắc biến hóa của Mộ Nguyên Xuân.

Dưới nỗ lực của nàng, có một số việc đã lặng yên phát sinh biến hóa. Nhưng thái tôn Chu Diêm, lại vẫn như kiếp trước. Xem ra, có một số việc đã định sẽ xảy ra như thế.

Lúc này Mộ Nguyên Xuân đang do dự đầu tranh, một bên là tình ý thanh mai trúc mã, một bên là vinh hoa phú quý bất định. Nhưng tình hình như vậy sẽ không duy trì lâu. Ba tháng sau, thái tử phi mở Hà hoa yến, mời một vài khuê tú danh môn tài mạo song toàn tới phủ thái tử dự tiệc. Hà hoa yến này, thật ra là để chọn thái tôn phi.

Tam tỷ muội Mộ gia, cũng nhận được thiệp mời dự tiệc.

Hà hoa yến, Mộ Nguyên Xuân trước mặt mọi người vịnh một bài thơ hoa sen, một khúc nhạc, nổi lên vẻ đẹp song toàn. Từ lúc đó, Mộ Nguyên Xuân trở thành con dâu trong lòng thái tử phi.

La Ngọc tình sâu ý đậm, đôi lấy một người phản bội.

Nếu có thể, nàng tuyệt đối không thừa nước đục thả câu. Nhưng Mộ Nguyên Xuân là trưởng nữ Mộ gia, nếu thành thái tôn phi, tương lai nội loạn, Mộ gia tuyệt đối bị liên lụy.

Vì thế, nàng không thể không quản chuyện này.

Phải chọn một thời cơ thích hợp xuất thủ. Hơn nữa, không thể lưu lại bất kỳ hậu họa nào.

Mộ Niệm Xuân yên lặng suy nghĩ.

Lúc này, Tề vương chợt nhìn lại, vừa cười vừa nói: “Bản vương thường nghe Trường Hủ nói, Mộ tứ cô nương trù nghệ siêu phàm, chẳng hay hôm nay có vinh hạnh nếm thử tài nấu nướng của tứ cô nương không?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngờ Vực Vô Căn Cứ

Lời vừa nói ra, mỗi người một phản ứng.

Mộ Trường Hủ ghen hống nhìn trần trời. Hắn nói với Tề vương những lời đó lúc nào? Vì sao hắn không có chút xú ản tượng gì!

Lòng Mộ Uyển Xuân dâng lên uất hận, Mộ Nguyên Xuân nhú mày, trong mắt Trương Thị lóe lên vẻ kiêu ngạo và mừng rỡ.

Tề vương nói như vậy, quả thật có chút liều lĩnh. Bất quá, hắn thân phận hoàng tử, không thể chỉ trích hắn thất lễ thẳng mặt được.

Ánh mắt của mọi người phút chốc rơi trên người Mộ Niệm Xuân.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân nhảy lộp bộp một cái, không biết Tề vương này đột nhiên có dụng ý gì? Nàng bình tĩnh lại, đi hai bước ra, mỉm cười đáp: “Điện hạ nói đùa. Tiểu nữ chỉ biết chút ít vật vãnh, đáng chê trách.”

Giọng nói cung kính mà khách khí, không hề mắc lỗi.

Con người trong suốt lóe lên đề phòng và xa cách, bất quá, cuối cùng là nhìn thẳng hắn.

Trong mắt Tề vương hiện lên nụ cười, tâm tình không biết có phải vui vẻ không: “Tứ cô nương không cần khiêm tốn. Bản vương ham mê mỹ thực, nghe nói có ai trù nghệ tốt, luôn muốn tự mình thưởng thức. Như thế này phiên tứ cô nương, không cần quá cực khổ, chỉ cần hai món ăn dễ làm thôi.”

Mộ Niệm Xuân: “... ”

Hắn lại còn tự quyết định! Đã vậy còn phân phó nàng xuống bếp nấu ăn. Nàng có phải đầu bếp đâu.

Từ khi trọng sinh đến giờ, nàng dựa vào đầu óc tinh táo và cao siêu hành động, thành thạo ứng phó tất cả phiền phức. Chuyện trước mắt, lại ngoài dự đoán của nàng.

Đáp ứng không được, không đáp ứng cũng không phải.

Độ dày da mặt Tề vương vượt ngoài sức tưởng tượng của mọi người. Chánh đường lớn như vậy, chốc lát an tĩnh quỷ dị.

Chu Diễm ngồi một bên cảm thấy mặt mình sắp bốc hỏa. Thập tứ thúc này, hành động quá mức hoang đường rồi, mở miệng phân phó Mộ tứ cô nương xuống bếp. Hắn không có dũng khí ngẩng mặt nhìn sắc mặt Mộ thái phó.

Sắc mặt Mộ thái phó lúc này quả thật không tốt chút nào.

Nếu như lúc này ở thượng thư phòng, ông ấy chắc chắn sẽ nghiêm mặt nói một tiếng “hoang đường”. Nhưng bây giờ là ở Mộ gia, Tề vương là học sinh của ông, cũng là hoàng tử tôn quý, hôm nay cô ý đáng môn làm khách, há có thể đón tiếp sơ sài?

Mộ thái phó bình tĩnh, giọng nói hơi cứng nhắc: “Niệm Xuân, Tề vương điện hạ khó có dịp tới làm khách, đã muốn nếm thử tài nấu nướng của cháu, cháu chịu khó cực một hồi.”

Tổ phụ lên tiếng, Mộ Niệm Xuân không thể không đáp ứng, chỉ có thể nói: “Tổ phụ nói đúng, cháu đi phòng bếp chuẩn bị.”

Nói xong liền hành lễ xin cáo lui.

Các loại tâm tình kinh ngạc không vui trong nháy mắt dọn dẹp cẩn thận. Trên gương mặt Mộ Niệm Xuân thậm chí còn hiện nụ cười tủm tỉm.

Đưa lưng về phía mọi người ra khỏi Tu Đức đường, nụ cười yếu ớt lập tức biến mất.

Lấy tính cách Tề vương thường ngày “không câu nệ tiểu tiết”, hôm nay đúng là không coi ai vào đâu. Rõ là ức hiếp nàng, quả nhiên, thập tứ hoàng tử quần áo lụa là đích xác là một nhân vật lợi hại khôn khéo!

Kiếp trước, nàng và hần hầu như không tiếp xúc. Duy nhất chỉ có một lần, là hần cố gắng thuyết phục nàng làm cơ sở ngầm trong cung, nỗ lực thuyết phục nàng khôi phục Đại Tần. Lúc đó nàng không chút do dự cự tuyệt. Nàng muốn giết Lương Võ đế, thì sẽ dùng biện pháp của mình.

Sau đó, Tề vương không hề phái người liên lạc lại với nàng.

Ngoài cung, hần giờ cao cờ hiệu hoàng tử Đại Tần, chiêu mộ binh mã, chém giết binh lính Lương Võ đế không ngừng nghỉ. Trong cung, nàng dùng trù nghệ cao siêu và sự nhu thuận chăm sóc, từng bước tiếp nhận nam tử long y.

Khi Tề vương lĩnh binh công tiến cửa thành thì nàng biết, cơ hội khổ cực chờ đợi bao lâu đã tới.

Theo binh bại chiến loạn tin tức đều truyền vào cung. Lương Võ đế tính tình hung ác thô bạo bộc phát, người hầu bên cạnh gần như không người dám tới gần. Nàng là ngoại lệ duy nhất.

Mỗi buổi tối, nàng sẽ đích thân xuống bếp, tỉ mỉ chuẩn bị đồ ăn khuya hần thích, sau đó tới Phúc Ninh điện. Lương Võ đế sớm quen sự ôn nhu của nàng. Nàng làm đồ ăn khuya rất ngon, thậm chí không cần thái giám ăn thử, có thể ăn ngay.

Cháo cá mỹ vị, nhìn không có chút gì kỳ lạ. Độc dược này, giấu trong một chiếc trâm được chế tạo đặc biệt, nàng mang từ Mộ gia vào cung. Vốn nàng chuẩn bị cho bản thân, cuối cùng, hơn phân nửa vào bụng Lương Võ đế, một nửa, chính nàng uống.

Tề vương lĩnh binh công tiến Phúc Ninh điện, tuyệt không nghĩ tới Lương Võ đế đã chết ở trong tay của nàng.

Đấu sức không tiếng động này, nàng thắng.

Nàng thắng, cái giá phải trả là tính mạng chính mình.

Bởi vậy, nàng rất quý trọng cuộc sống bây giờ. Hồi ức thống khổ bị nàng dần sâu xuống đáy lòng. Nhưng Tề vương xuất hiện, lại lần lượt nhắc nhở nàng tất cả những việc đã từng phát sinh.

Nếu có thể, nàng thực sự muốn lập tức cách ly hần ra xa cuộc sống của mình. Nhưng hiện thực, nàng phải đích thân xuống bếp, chờ hần thương thức.

Nghĩ tới những thứ này, trong lòng Mộ Niệm Xuân dâng lên rất nhiều tư vị.

Dễ nhận thấy, cái gì mà thường trù nghệ, Tề vương rõ là mượn cớ. Hần căn bản có ý chọc giận nàng. Về phần mục đích, tạm thời nhìn không ra.

Nhưng nàng nhất định sẽ nhanh tìm ra nguyên nhân.

Mới vừa vào phòng bếp, Thạch Trúc liền kinh ngạc hỏi: “Tiểu thư, không phải cô đi Tu Đức đường sao? Vì sao lại về nhanh vậy?”

Trước mặt Thạch Trúc, Mộ Niệm Xuân không che giấu gì, bực mình nói: “Đừng nói nữa. Không biết Tề vương kia làm sao, bảo là muốn ném thử trù nghệ của ta. Tổ phụ lên tiếng, ta phải vui vẻ đáp ứng.”

Thạch Trúc phản ứng rất nhanh, mắt sáng lên: “Tiểu thư, chẳng lẽ Tề vương điện hạ có ý với cô?”

Mộ Niệm Xuân sắc nước miếng, dờ khóc dờ cười nhìn Thạch Trúc: “Đừng có nói bậy. Người khác nghe thế, chỉ sợ cười rụng răng.”

Tề vương dầu gì cũng là hoàng tử, ngay cả “bên trong thói xấu”, nhưng “bên ngoài tô vàng nạm ngọc” là sự thật. Nếu không, chỉ dựa vào dung mạo xuất sắc cũng đã đủ khiến đông đảo khuê tú danh môn sinh tâm ý. Huống chi, lại còn thân phận Tề vương phi.

Tề vương điện hạ không thiếu người ái mộ, bên cạnh không thiếu mỹ nhân. Như thế nào lại coi trọng một con nhóc chưa vị thành niên như nàng?

Thạch Trúc rất bất mãn hành vi hạ thấp mình của Mộ Niệm Xuân, hùng hồn nói lý lẽ: “Tiểu thư nói như vậy nô tỳ không đồng ý. Tiểu thư xinh đẹp, thông tuệ, ai thấy cũng thích. Tề vương điện hạ không phải người không mắt, đối với tiểu thư sinh lòng ái mộ thì có gì sai.”

Mộ Niệm Xuân phì cười, phiến muộn nhất thời quét sạch: “Thạch Trúc của ta, trong mắt em, ta đương nhiên là ngàn vạn tốt. Nhưng người khác sẽ không nghĩ như vậy.”

Điểm ấy tự nàng hiểu.

Nàng tuy là mỹ nhân, nhưng không tính là quốc sắc thiên hương.

Tam tỷ muội Mộ gia, dung mạo xuất sắc nhất là Mộ Nguyên Xuân, Mộ Uyển Xuân cũng tính là mỹ nhân động lòng người. Nàng nhỏ tuổi nhất, dung mạo chưa phát triển hết, tựa như nụ hoa, thực sự không có gì nổi bật.

Thạch Trúc còn muốn nói nữa cái gì, Mộ Niệm Xuân lại cười híp mắt khoát tay áo: “Được rồi, em không cần phải đỡ ta, tâm tình ta tốt hơn rồi. Không phải xuống bếp làm hai món ăn sao? Chút chuyện nhỏ này không làm khó được ta đâu. Mau lại đây hỗ trợ.”

Thạch Trúc thấy tâm tình Mộ Niệm Xuân vui vẻ cũng cao hứng vâng dạ.

Cá rán vốn là chuẩn bị cho Phong Ca Nhi, không tiện bày lên bàn. Không có thịt cá, chỉ còn một cái đầu cá. Còn cá viên, nấu canh cá thơm mát, thêm cá hấp nữa là ổn. Bất quá, cũng phải chuẩn bị một hồi.

Trong bếp nguyên liệu nấu ăn không nhiều, Mộ Niệm Xuân suy nghĩ chốc lát, liền có chủ ý.

Đầu cá, ướp gia vị, hành, gừng. Tiếp đó... Thạch Trúc thấy Mộ Niệm Xuân bỏ thật nhiều... bột tiêu, bột ớt đỏ rực khắp đầu cá... Xong đầu đó, gần như không còn nhìn thấy đầu cá, chỉ còn thấy một màu hồng đỏ của ớt. Xong đầu đó, cho khối “ớt” này bỏ vào nồi hấp.

Thạch Trúc trời sinh tính phúc hậu, nhìn không được nhắc nhở: “Tiểu thư, như vậy có phải cay quá không?”

Mộ Niệm Xuân chậm rãi nói: “Đầu cá hấp ngon là phải ăn cay lưỡi, thiếu cay làm sao được.

Thạch Trúc không lên tiếng, yên lặng cầu nguyện thay Tề vương điện hạ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Mỹ Vị

Bàn ăn, Mộ thái phó ngồi ở vị trí chủ thượng. Tề vương và thái tôn ngồi ở hai bên Mộ thái phó.

Tề vương vẫn rất phong độ. Mộ thái phó ngay cả lòng có chút không vui cũng chỉ có thể kiềm chế xuống.

Đầu bếp Mộ gia cũng đều là bỏ một số tiền lớn mời đầu bếp nổi danh đến, trù nghệ cũng coi như thượng cấp. Từng món đồ ăn được đưa lên, hương vị rất ngon.

Tề vương nổi danh kén chọn đồ ăn, mỗi món chỉ lướt qua một gấp, liền không hề động lần thứ hai.

Mộ thái phó nhìn cả trong mắt, lòng mày không khỏi nhú lại.

Lúc này, ông thật mong muốn tài nấu nướng của Mộ Niệm Xuân hơn người. Nếu không, bị Tề vương nói không tốt vài câu, cháu gái ông còn nhỏ da mặt mỏng, chẳng biết sẽ thành bộ dáng gì. Truyền đi, đúng là tổn hại thanh danh.

Một khay thức ăn được bung lên. Nha hoàn bụng là Thạch Trúc, nàng thận trọng mở nắp, một mùi hương thơm tràn ngập.

“Đây là canh cá tứ tiểu thư tự mình làm.” Thạch Trúc cung kính nói: “Thỉnh Tề vương điện hạ, thái tôn điện hạ nếm thử.”

Tề vương vẫn mặt bất kinh tâm rốt cục có tinh thần.

Trong chén đồ phẩm nổi lên màu sữa của canh cá, bên trên có cá viên lơ lửng, rau xanh xung quanh nhìn rất đẹp mắt. Nhìn thập phần nhẹ nhàng khoan khoái, chỉ muốn lập tức ăn thử.

Canh cá không có chút mùi tanh, thơm ngon vô cùng. Cá viên ăn trơn miệng, Tề vương ăn một miếng, mắt liền sáng lên, rất nhanh liền uống sạch một hơi chén canh cá, cá viên cũng ăn sạch sẽ, một ngọn rau cũng không buông tha.

Mọi lời khen đều không đánh thép bằng hành động đó.

Mộ thái phó cũng nếm thử một miếng, sau đó khen: “Hào, con cá này rất ngon! Không nghĩ tới tài nấu nướng của Niệm Xuân tốt như vậy, hơn cả đầu bếp trong phủ.”

“Thái phó, ông nói vậy ta không đồng ý.” Tề vương cười tiếp lời: “Theo ta thấy, tài nấu nướng của tứ cô nương đúng là rất tốt. Ngự trù trong cung cũng chưa chắc nấu ra canh cá ngon như vậy.”

Chu Diễm cũng liên tục gật đầu phụ họa. Món canh cá này, thật là mỹ vị hiếm thấy, chính hần cũng thấy kinh ngạc.

Mọi người đều khen Mộ Niệm Xuân, trong lòng Mộ Chính Thiện sinh tự hào và kiêu ngạo.

Lúc đầu nghe nói Mộ Niệm Xuân lên bái Mẫu nương tử làm vi sư, hẳn có chút kín đáo phê bình. Nữ nhi Mộ gia vốn phải học thi thư, vì sao lại tới phòng bếp, chuyện gì vậy?

Bất quá, hiện tại hẳn lại không còn ý nghĩ đó. Nữ nhi trù nghệ tuyệt diệu, làm cha cũng được vinh dự.

Sau một lúc lâu, Thạch Trúc lại bưng một khay khác lên.

Mộ Chính Thiện tập trung nhìn vào, không khỏi kinh ngạc: “Đây là cái gì? Vì sao bên trên đều là ớt đỏ?”

Thạch Trúc cười có chút chột dạ: “Tiểu thư nói, đầu cá hấp phải cay mới ngon, vì vậy mới cho nhiều ớt hơn một chút.”

Một chút? Nói khiêm tốn quá phải không!

Căn bản không thấy được đầu cá, tất cả đều là... Ớt!

Nha đầu kia, nhất định là bởi vì Tề vương phân phó nàng xuống bếp lòng không thoải mái, cố ý cho nhiều ớt để không ai có thể ăn. Lòng Mộ Chính Thiện âm thầm nghĩ, mặt lại bình thản nói cho nữ nhi: “Con bé không giỏi trù nghệ, không cần thận cho nhiều ớt.”

Tề vương nhú mày, cười nói: “Vừa hay, ta luôn thích ăn cay.” Nói rồi, dùng đũa lấy một miếng thịt cá, cá ớt bên trên cũng cho vào miệng, ăn xong mặt không đổi sắc khen: “Thịt cá tươi ngon, độ cay vừa đủ, vị rất tuyệt.”

Mộ Chính Thiện nhìn Tề vương trên trán mồ hôi hột, ngen họng không nói gì.

Chu Diễm cũng thử nếm thử một miếng, thịt cá vừa vào miệng, vị cay xông thẳng lên yết hầu, thiếu chút ho sặc sụa. Vội vã uống một hớp nước mới giữ được phong độ.

Mùi vị rất ngon, nhưng mà cay quá!

Hắn ai oán nhìn Tề vương. Thập tứ thúc, thúc thật biết bày người.

Tề vương coi như không thấy hắn nhìn, cười híp mắt ăn tiếp miếng thứ hai. Nháy mắt

Quả thực là cay, rất cay!

Nha đầu kia nhất định cố ý! Cho dù là món ngon, cũng không cần cho nhiều ớt như vậy, người thường căn bản không cách nào ăn được. Chút thủ đoạn đùa giỡn nhỏ nhen này, cho rằng có thể chòng ghẹo hắn sao?

Nàng đã định trước phải thất vọng.

Tề vương như cùng ai phân cao thấp, dám ăn liên tục. Càng về sau, xúc giác cảm nhận độ cay dường như chết lặng, trong dạ dày như lửa đốt, Khuôn mặt tuần tử dần dần ửng đỏ, trên trán cũng tràn đầy mồ hôi hột. Trong miệng vẫn không ngừng khen: “Món cá hấp này là mỹ vị nhất đời ta được hưởng, sau này ta phải mặt dày tới phủ tiếp thôi.”

Mộ Chính Thiện: “... “

Chu Diễm muốn cười mà không dám, biểu tình thập phần quái dị.

Hiện tại hẳn rốt cuộc đã nhìn ra. Thập tứ thúc ngày hôm nay từ đầu đến cuối rõ là không bình thường!

Nữ quyến ăn ở phòng riêng, cách một bình phong, mặc dù không nhìn thấy nhưng có thể nghe thấy rõ.

Trước khen Mộ Niệm Xuân một phen, giờ lại nghe Tề vương nói vậy, mọi người càng lờm ngáy.

Ánh mắt mọi người đều rơi trên người Mộ Niệm Xuân, thần sắc khác nhau, thập phần vi diệu.

Trong đó, Mộ Uyển Xuân là oán giận. Cô ta cắn môi, gương mặt không còn chút ý cười, trong mắt tràn đầy ghen ghét.

Cô ta hao hết tâm tư, Tề vương không hề liếc cô ta một cái. Mộ Niệm Xuân có tài đức gì, vì sao hết lần này tới lần khác hấp dẫn sự chú ý của Tề vương?

Mộ Niệm Xuân miễn cưỡng duy trì dáng vẻ tươi cười, lòng lại âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Chu Khác ghê tởm! Rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì!

Nếu như nói là muốn nàng khắc sâu ấn tượng, hẳn đã thành công!

Chu Thị nhin không được thấp giọng hỏi: “Niệm Xuân, rốt cuộc cháu làm món gì mà ngay cả Tề vương điện hạ cũng khen không dứt miệng?”

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh, mỉm cười nói: “Tổ mẫu, cháu làm một món canh cá, một món đầu cá hấp. Không biết khẩu vị Tề vương điện hạ thế nào. Có lẽ Tề vương điện hạ thích ăn cá.”

Chu Thị ừ một tiếng, ý vị thâm trường nhìn Mộ Niệm Xuân.

Đứa cháu này tuy tuổi còn nhỏ nhưng mi mục như họa, xinh đẹp tuyệt trần, động lòng người, giống như nụ hoa đang hé nở. Đủ để hấp dẫn ánh mắt của thiếu niên.

Trương Thị đắc ý. Nữ nhi hôm nay nổi trội, nàng làm mẹ đương nhiên được rạng rỡ mặt mày.

Phong Ca Nhi đã sớm ăn xong cá rán, chớp chớp nói: “Tỷ tỷ, đệ muốn ăn nữa.”

Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm đáp: “Được rồi, sau này đệ thích ăn, ta sẽ làm.”

Mộ Uyển Xuân ngoài cười nhưng trong không cười chen miệng nói: “Tứ muội nấu nướng tốt như vậy, chỉ làm cho Ngũ đệ thật là đáng tiếc.” giọng nói hiện rõ ghen tuông không giấu diếm.

“Nếu tam tỷ muốn học trù nghệ, vậy thì tự mình đi thỉnh giáo Mẫn nương tử là được.” Mộ Niệm Xuân không tức giận, cười híp mắt nói: “Bằng không thì hỏi muội, muội sẽ chỉ cho tỷ.”

Mộ Uyển Xuân ghen hờn, ừ hừ một tiếng.

Ngô Thị nhú mày, bắt động thanh sắc liếc cô ta. Mọi suy nghĩ đều viết lên mặt, không ngại mất thể diện sao?

Mộ Uyển Xuân nín một bụng hờn dỗi, không dám phát ra nữa.

Sau khi ăn xong, Tề vương và thái tôn liền cáo từ.

Mộ thái phó dẫn con cháu tự mình đưa tiễn, Mộ Niệm Xuân không tình nguyện đi theo, cố ý đi sau cùng, cách thật xa Tề vương, ở giữa có nhiều người, hẳn sẽ không làm gì quá đáng được.

Đáng tiếc, Tề vương là người không làm những chuyện “bình thường”.

Lúc hắn và Mộ thái phó nói lời tiễn biệt, ánh mắt bỗng nhiên nhìn lại. Cách nhiều người như vậy, tình chuẩn nhìn nàng.

Lòng Mộ Niệm Xuân nảy một cái, bỗng nhiên có loại dự cảm không ổn.

Chỉ thấy Tề vương điện hạ không coi ai ra gì đã đi tới, gương mặt tuấn mỹ cười chói lóa: “Mộ tứ cô nương, tài nấu nướng của cô nương thật sự rất tốt. Ngày khác ta rảnh, nhất định sẽ lại phủ. Đến lúc đó, phiền toái tứ cô nương xuống bếp.”

Mộ Niệm Xuân: “...”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hồn Loạn

Mộ Niệm Xuân nỗ lực kiềm chế thần thái, tự nhiên đáp: “Nghe nói quý phủ Tề vương có không ít đầu bếp nổi danh, còn có ngự trù trong cung. Tiểu nữ không am hiểu trù nghệ, thật sự không dám bêu xấu.”

Tuy rằng kiệt lực khắc chế, trong ánh mắt lại không cẩn thận toát ra tức giận. Đôi mắt sâu u như mặt hồ lóe lên ánh sáng.

Thân ảnh của hắn, phản chiếu trong con ngươi nàng.

Tề vương tâm tình sung sướng cực kỳ, cặp mắt hoa đào khẽ híp một cái: “Thế nhưng, ta nghĩ cô làm rất tốt.”

Lần đầu tiên trong đời Mộ Niệm Xuân hối hận vì quyết định khổ luyện nấu nướng của mình.

Nàng luôn ung dung thản nhiên, hành động cao siêu, trước mặt Tề vương điện hạ không biết liêm sỉ này, mơ hồ có dấu hiệu bị công phá. Huyết khí dâng

lên, gương mặt đỏ ửng. Đôi mắt rạng rỡ lóe sáng, tựa hai cổ hỏa điểm thiêu đốt.

Tề vương sâu đậm nhìn nàng một cái, sau đó xoay người rời đi.

Mộ Niệm Xuân thù hằn, trừng mắt nhìn bóng lưng hắn, sau đó nỗ lực bình phục lòng mình đang hỗn loạn.

Mộ Nguyên Xuân đi qua bên cạnh nàng, hữu ý vô ý liếc nàng một cái, khóe môi tự tiểu phi tiểu: “Trách không được tứ muội gần đây khổ luyện tài nấu bếp, nguyên lai là lấy lòng người khác.”

Bốn chữ cuối tận lực tăng thêm âm lượng, khiến người xung quanh đều nghe rõ.

Mộ Uyển Xuân gắt gao cắn môi, mặt cười mơ hồ có chút méo mó.

Mộ Niệm Xuân trong nháy mắt khôi phục bình tĩnh, cười đáp: “Đại tỷ đừng trêu muội, muội trời sinh không có hứng thú đọc sách, tài đánh đàn nữ hồng cũng thua xa tỷ và tam tỷ, thường ngày xuống bếp bắt quả là để giết thời gian.”

Dừng một chút, còn nói thêm: “Muội đã sớm nghe nói qua Tề vương điện hạ tính tình khác hẳn người thường, ngày hôm nay cuối cùng cũng đã thấy. May là muội không phải đầu bếp tầu lâu gì. Nếu không, sợ là Tề vương điện hạ lại bỏ ra một số tiền lớn để đưa về phủ làm đầu bếp.”

Một phen khôi hài tự giễu và làm thấp mình, hiệu quả rõ rệt.

Chỉ ít, sắc mặt Mộ Uyển Xuân đã khá lên nhiều.

Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm tiến lên, kéo tay Mộ Uyển Xuân: “Tam tỷ, hai món hôm nay muội làm tỷ có muốn học không? Nếu muốn thì bây giờ đi Y Lan viện, muội dạy tỷ nhé?”

Mộ Uyển Xuân quả nhiên động lòng, giả ý chối từ vài câu, ỡm ờ đi theo Mộ Niệm Xuân.

Mộ Nguyên Xuân nhìn chăm chú thân ảnh đi xa của hai người, nụ cười trên môi dần thu liễm.

Một người tại sao có thể có biến hóa lớn như vậy? Nguyên bản một Mộ Niệm Xuân tùy hứng hôm nay lòng dạ sâu xa. Dễ hóa giải cảnh quần bách.

Mộ Trường Hủ đi tới bên người Mộ Nguyên Xuân, giọng nói có vài phần phức tạp và và khổ não: “Muội muội, mấy ngày nay ta vẫn nỗ lực làm Tề vương ghét ta, nhưng hiệu quả thực sự không tốt.”

Hắn khuyên Tề vương không nên trốn học, Tề vương nét mặt không kiên nhẫn, số lần trốn học giảm đi. Hắn khuyên Tề vương không ngủ gật, chăm chú nghe bài giảng, Tề vương tuy vẫn ngủ gật nhưng thỉnh thoảng tâm tình tốt cũng đọc theo mấy câu.

Vì thế, tở phụ lên khen hắn vài lần, ngay cả hoàng thượng đích thân lên thượng thư phòng cũng lưu ý đến hắn.

Cứ như thế, vị trí thư đồng Tề vương này hắn chớ mong dứt bỏ.

Mỗi lần nghĩ lại, thần sắc Mộ Trường Hủ tràn đầy ảo não.

Mộ Nguyên Xuân có chút tâm sự, mạn bất kinh tâm nghe Mộ Trường Hủ than thở, chợt nói: “Đại ca, nếu Tề vương điện hạ đối với huynh vài phần coi trọng, vị trí thư đồng làm tiếp cũng không sao.”

Mộ Trường Hủ sững sốt, nghi hoặc không hiểu hỏi: “Thế nhưng, trước đây không phải muội bảo ta sớm dứt bỏ danh hiệu đó sao?”

Mộ Nguyên Xuân cười nhạt nói: “Trước khác nay khác. Huynh không muốn làm thư đồng Tề vương, nguyên nhân chủ yếu nhất chính là sợ ảnh hưởng đọc sách trì hoãn tiền đồ. Xem hiện tại, Tề vương thường lui tới thái tôn phủ, thập phần thân cận thái tôn. Huynh làm thư đồng Tề vương, vô hình trung mật thiết với thái tôn. Ngày sau nếu muốn mưu tiền đồ tốt, chỉ cần mở miệng với Tề vương điện hạ, đoán là hắn sẽ không cự tuyệt.”

Nói như vậy, tựa hồ cũng có chút đạo lý.

Mộ Trường Hủ do dự chốc lát, nói thêm: “Thế nhưng, ta và Tề vương điện hạ tính tình trông đánh xuôi, kèn thổi ngược, thực sự không hợp.”

“Đại ca, mấy ngày nay Tề vương điện hạ làm khó huynh sao?” Mộ Nguyên Xuân cười hỏi ngược lại.

Không hề có! Tề vương tuy rằng tùy hứng làm bậy nhưng đối với người bên cạnh thì lại hiền hòa. Đối với hắn cũng coi như khách khí, nếu không, hắn đã không chịu nổi.

Mộ Trường Hủ không cam lòng lắc đầu.

Mộ Nguyên Xuân cười nói: “Sao lại không được. Nếu Tề vương đối với huynh khá lịch sự, vị trí thư đồng này huynh tạm thời làm tiếp. Đợi tới lúc thực sự không làm nổi thì dự tính tiếp.”

Mộ Trường Hủ lớn hơn Mộ Nguyên Xuân một tuổi, nhưng bàn về đạo lý đối nhân xử thế, thông tuệ lão luyện lại thua xa. Bởi vì gặp chuyện ngược lại là

Mộ Nguyên Xuân quyết định hơn.

Mộ Trường Hủ trầm mặc chốc lát, chợt hỏi: “Muội muội, có phải muội không mong muốn ta bỏ vị trí thư đồng Tề vương?”

Mộ Nguyên Xuân ngưng thần, trong nụ cười có một tia mắt tự nhiên: “Đại ca, vì sao huynh lại nghĩ như vậy. Muội chỉ nghĩ là, mọi việc thuận theo tự nhiên là hay nhất. Nếu còn có thể miễn cưỡng nhẫn nại, tạm thời không cần sốt ruột, miễn gấp quá lại thành hỏng. Nếu bị Tề vương phát giác dụng ý của huynh, thẹn quá thành giận, đến lúc đó thua thiệt chẳng phải là huynh?”

Lời nói này có tình có lý, hẳn đúng là suy nghĩ không đến nơi đến chốn.

Nhưng vì sao hẳn lại cảm giác nụ cười muội muội mình có điểm chợt dạ?

Mộ Trường Hủ không có lên tiếng nữa.

Mộ Niệm Xuân tốn nửa canh giờ dạy Mộ Uyển Xuân hai món ăn. Nói tới muốn tạt lưỡi, cuối cùng cũng khiến Mộ Uyển Xuân hết giận.

Mộ Uyển Xuân đi rồi, Mộ Niệm Xuân thờ phào nhẹ nhõm.

Phiên phức này vừa đi, phiên phức kia lại tới.

Mộ Chính Thiện và Trương Thị cùng đi tới. Trên mặt Mộ Chính Thiện không nhìn ra hi nộ, vẻ mặt Trương Thị vui vẻ, khoe mắt đuôi mày đều tràn đầy tự đắc, cười tủm tỉm khen: “Ta biết nữ nhi mình đúng là giỏi giang mà, ngày hôm nay đã nổi trội trước mặt Tề vương và thái tôn, ngay cả tổ phụ cũng khen con mấy câu.”

Mộ Chính Thiện nghe xong lời nói này, trong mắt cũng có tiểu ý.

Mộ Niệm Xuân lại về rầu rĩ nói: “Mẹ, danh tiếng như vậy con không muốn. Con là nữ nhi Mộ gia, không phải là đầu bếp. Loại chuyện này nếu truyền ra, chẳng phải người ta cười rớt hàm sao? Sau này nữ nhi còn mặt mũi nào đi gặp người.”

Nàng cố ý làm mờ đi chuyện Tề vương phá lệ lưu tâm tới nàng, lực hấp dẫn của cha mẹ đều đưa đến vấn đề này.

Quả nhiên, Trương Thị không cười được nữa: “Con nói cũng có vài phần đạo lý.”

Đường đường Mộ tử tiểu thư, lại tự mình xuống bếp chiêu đãi khách. Cho dù đối phương thân phận là hoàng tử, truyền đi cũng thành trò cười!

Mộ Chính Thiện cũng nhíu mày, suy nghĩ chốc lát nói: “Lần sau nếu Tề vương điện hạ tới, con hãy mượn cơ thân thể không khỏe, không nên lộ diện.”

Lời ấy hợp lòng Mộ Niệm Xuân, hầu như không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Mộ Chính Thiện nguyên bản có vài phần nghi ngờ, luôn cảm thấy Tề vương đối Mộ Niệm Xuân phá lệ lưu ý. Bây giờ nhìn phản ứng Mộ Niệm Xuân, cuối cùng vẫn rồi bởi.

Mặc kệ Tề vương cất tâm tư gì, chỉ ít Mộ Niệm Xuân còn nhỏ, chưa sinh ra ý niệm gì.

Trong mắt Mộ Chính Thiện sinh vài phần khen ngợi: “Con đã thích trù nghệ, vậy thì bá sư Mẫn nương tử, sau này không cần lo cha suy nghĩ.”

Mộ Niệm Xuân mừng rỡ: “Nữ nhi cần tuân cha giáo huấn. Nữ nhi có chuyện muốn cha đáp ứng.”

Mộ Chính Thiện cười hỏi: “Chuyện gì? Nói ra.”

Mộ Niệm Xuân nghiêm trang nói: “Cha, sau này đồ ăn khuya của cha để nữ nhi làm.”

Mộ Chính Thiện mỉm cười, tình cảm dâng lên, cười nói: “Hảo, sau này mỗi tối con tới thư phòng đưa đồ ăn khuya cho ta. Nếu như làm không ngon, ta sẽ phạt con.”

Mộ Niệm Xuân cười hi hi.

Một hồi vui vẻ lừa dối xong, Mộ Niệm Xuân rốt cục không chịu nổi, dùng sức xoa xoa gương mặt cứng ngắc vì cười, cắn răng nghiền lợi nghĩ.

Chu Khác, mặc kệ người cất tâm tư gì, sau này đừng mơ tưởng ta lần nữa xuống bếp hầu hạ người.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Tránh Được?

Ngày nào đó Chu Diễm lên truy vấn Tề vương: “Thập tứ thúc, thúc thật sự thích ăn cay sao?”

Tề vương tùy ý ừ một tiếng, liền ngăn trọng tâm câu chuyện. Rõ ràng không muốn nói chuyện nhiều.

Đáng tiếc, Chu Diễm không biết thức thời, thao thao nói: “Thúc đừng khoe tài. Ta nghe Trịnh Hi nói, hôm đó trở về, thúc uống một bình lớn nước mật ong.”

Tề vương thẹn quá thành giận, lạnh lạnh cắt đứt hân: “Lần sau ta đi Mộ gia, cháu đừng đi theo cùng.”

Chu Diễm lập tức ngậm miệng lại.

Tề vương giải quyết xong Chu Diễm, nhẹ liếc mắt nhìn Trịnh Hi.

Trịnh Hi không kiềm được sợ run cả người, vạn phần hối hận vì đã lỡ mồm.

Nửa tháng sau, Tề vương lần thứ hai đăng môn làm khách.

Hai vợ chồng Mộ Chính Thiện tự mình chiêu đãi Tề vương trà ngon, bánh và trái cây tinh xảo, nhiệt tình chu đáo mà khách khí hân huyên, mọi thứ không thể chê được. Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân mỉm cười bồi ở một bên, ngay cả Phong Ca Nhi cũng lộ mặt.

Thế nhưng không thấy bóng dáng Mộ Niệm Xuân.

Tề vương tỉnh rụi, ánh mắt không tự chủ nhìn ra cửa mấy lần.

Mộ Chính Thiện nhìn ở trong mắt, càng cho là lý do để Mộ Niệm Xuân vắng mặt là một ý kiến hay.

Chu Diễm nhìn Tề vương. Thập tứ thúc, thúc đến nhìn tiểu mỹ nhân, đáng tiếc tiểu mỹ nhân không cảm kích. Ngay cả mặt mũi cũng không muốn lộ ra.

Tề vương tự phi tiểu nhìn hân.

Chu Diễm lập tức thu liễm thần sắc cười nhạt. Hai người tuổi tác tương đương, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, thập phần thân cận. Tề vương ngày thường hoang đảng can quấy, nói năng tùy ý, bởi vậy, hân chưa bao giờ nghĩ Tề vương là trưởng bối.

Nhưng cũng rất kỳ quái, mỗi khi Tề vương toát ra thần sắc như vậy, hân lại không tự chủ được lên tiếng.

Mộ Chính Thiện đã đánh giá thấp độ dày da mặt Tề vương.

“Mộ hàn lâm, hôm nay vì sao không thấy tứ cô nương?” Tề vương trực tiếp hỏi, nửa điểm do dự cũng không có.

Nào có ai không e dè đề cập vấn đề nữ quyền?

Mộ Chính Thiện tăng hắng một cái đáp: “Niệm Xuân mấy ngày nay không khỏe, ở trong viện tĩnh dưỡng, không thích hợp đi ra.”

Tề vương kinh ngạc: “Tứ cô nương ngã bệnh? Bản vương nên qua thăm một phen.” Nói, liền đứng dậy.

Mộ Chính Thiện: “... “

Mọi người: “... “

Tề vương thấy Mộ Chính Thiện cứng đờ không nhúc nhích, ân cần hỏi han: “Mộ hàn lâm sao vậy? Không phải là thân thể bỗng nhiên không khỏe chứ?”

Mộ Chính Thiện chỉ cảm thấy tiếng nói như bị thứ gì chặn lại, nửa ngày mới nói được một câu: “Làm phiền điện hạ quan tâm, hạ quan thân thể vẫn khỏe mạnh.”

Tề vương thở phào, vui vẻ cười nói: “Đã như vậy, bản vương an tâm. Vậy chúng ta đi Y Lan viện thôi.”

“Chờ một chút!” Mộ Chính Thiện khề cần môi, kiên trì nói: “Điện hạ ân cần, hạ quan lĩnh tâm. Chỉ là nam nữ hữu biệt, điện hạ tự mình đi nhìn, chỉ sợ đối với danh tiếng điện hạ có tổn hại.”

Tề vương mỉm cười: “Mộ hàn lâm yên tâm, bản vương không ngại những hư danh này.”

Mộ Chính Thiện xem học máu. Gặp qua vô liêm sỉ, nhưng chưa thấy qua vô liêm sỉ tới cỡ này!

Đường đường hoàng tử lại muốn vào trong nhà xem nữ quyền, loại sự tình này nếu truyền đi, sẽ chỉ ở Tề vương “Công tích vĩ đại” tăng thêm một bậc nữa. Như Mộ Niệm Xuân nói, danh tiếng coi như hồng.

Không được! Tuyệt không thể để cho Tề vương tới Y Lan viện!

Giờ khắc này, thân là phụ thân, Mộ Chính Thiện có vài phần bị phần. Đang muốn há mồm nói, Mộ Nguyên Xuân chợt cười tiến lên nói: “Điện hạ trách tâm nhân hậu, có ý đi thăm tứ muội, vốn là vinh hạnh cho tứ muội. Có điều, bệnh tứ muội không được để gặp gió, hơn nữa không thích hợp gặp người. Mong rằng điện hạ bao dung.”

Không thích hợp thấy gió thì thôi, không thích hợp gặp người là có ý gì?

Mâu quang Tề vương lóe lên, ánh mắt lạnh lùng.

Vị tiểu thư Mộ gia này, tâm cơ quả nhiên không giống bình thường. Mặt ngoài nhìn như giữ gìn Mộ Niệm Xuân, nhưng trong giọng nói rõ ràng ám chỉ, để lộ ra dụng tâm hiểm ác.

Suy nghĩ ra, không thích hợp gặp người đa phần là chứng bệnh truyền nhiễm. Loại sự tình này một khi truyền đi, danh tiếng Mộ Niệm Xuân sẽ bị bịt kín một tầng bóng ma. Không cần chứng cứ rõ ràng, coi như là tin ngờ vực vô căn cứ, cũng đủ để kẻ khác chùn bước. Đối với việc làm mai sau này ảnh hưởng rất lớn.

Mộ Chính Thiện hiển nhiên không nghe ra ý, Trương Thị lại nhận ra không bình thường, sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Nếu không phải e ngại Tề vương và thái tôn đều ở đây, chi sợ đã trở mặt.

Tề vương nhàn nhạt nhìn Mộ Nguyên Xuân: “Đa tạ Mộ cô nương hảo tâm nhắc nhở.” Lại cố ý hỏi Mộ Chính Thiện: “Mộ hàn lâm, tứ cô nương rốt cuộc sinh bệnh gì? Vì sao không thích hợp gặp người? Sẽ không phải là cái bệnh truyền nhiễm gì chứ?”

“Đĩ nhiên không phải.” Mộ Chính Thiện không chút nghĩ ngợi phủ nhận, sau đó như nghĩ tới điều gì, sắc mặt hơi đổi. Nhìn hướng Mộ Nguyên Xuân, trong ánh mắt sinh ra không vui.

Mộ Nguyên Xuân không ngờ tới Tề vương vạch trần mình ngay tại chỗ, nụ cười trên mặt trở nên kỳ quái.

Người ở đây đều thông minh, lúc này đã nghe ra điểm ý tứ.

Bầu không khí đột nhiên đông lạnh.

Mộ Trường Hủ nhíu nhíu mày, nháy mắt với Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân âm thầm cắn răng, nỗ lực bài trừ như không có chuyện gì: “Phụ thân, nữ nhi còn một túi thơm chưa làm xong, xin cáo lui.”

Mộ Chính Thiện ôn hoà ừ một tiếng.

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia thủy quang, cúi thấp đầu lui xuống.

La Ngọc lo lắng, theo bản năng tiến lên một. Nhưng bước thứ hai không thể tiến thêm. Nơi này là Mộ gia, Mộ Nguyên Xuân vừa rồi nói vậy, bị trách cứ là là khó tránh khỏi. Hắn có yêu thương bao nhiêu, lúc này cũng không thể liều lĩnh làm ra hành động gì.

Chu Diễm cũng nhìn thân ảnh Mộ Nguyên Xuân rời đi. Trước khi đi cô ta còn liếc mắt lại, trong con ngươi tràn đầy ủy khuất. Ánh mắt như thế, khiến hắn sinh ra xung động.

May là hắn còn có một tí lý trí, kịp thời đè nén xuống.

Tề vương phá vỡ trầm mặc: “Mộ hàn lâm, nếu bệnh tình tứ cô nương không có gì nghiêm trọng, bản vương qua thăm không ngại chứ.”

Nếu như không đáp ứng điều thỉnh cầu này, chẳng phải là chứng minh lời Mộ Nguyên Xuân vừa nói?

Mộ Chính Thiện hơi cân nhắc, chỉ có thể cắn răng đáp ứng. Lòng tức giận không thôi, âm thầm ghi nhớ tội này của Mộ Nguyên Xuân.

Đoàn người đi tới Y Lan viện.

Vừa mới vào cửa, chợt nghe một trận cười thanh thúy truyền ra.

“Thạch Trúc, Ngọc Trâm, hai em có hết sức nào, đẩy bàn đu lên cao một chút.” Giọng nói của Mộ Niệm Xuân lộ ra hóm hờ, giọng nói trong trẻo.

Tề vương nhìn Mộ Chính Thiện, vừa cười vừa nói: “Mộ hàn lâm, tứ cô nương đã có tâm tình chơi bàn đu, xem ra bệnh đã khỏi.”

Mộ Chính Thiện cười xấu hổ cực kỳ: “Đúng vậy, đại khái là khỏi rồi.” Nha đầu kia, giả bộ bệnh cũng không có một điểm bị bệnh. Lớn rồi còn chơi bàn đu trong viện, bị Tề vương chứng kiến rồi.

Tề vương chậm rãi vào Y Lan viện.

Hai cây lê đang lúc nở hoa, bàn đu tung lên thật cao giữa không trung, một thiếu nữ mặc quần áo hồng nhạt trên bàn đu, làn váy bay bổng, như một đóa hoa nở rộ.

Dưới bầu trời xanh, thiếu nữ khoan khoái chơi đùa, gương mặt xinh xắn như lóe sáng.

Trong lòng Tề vương giật mình, không tự chủ dừng bước.

Thạch Trúc là người đầu tiên thấy Tề vương, nhất thời hoảng hốt: “Tiểu thư, Tề vương điện hạ tới!”

Hai chữ Tề vương lọt vào tai, Mộ Niệm Xuân cũng là cả kinh, phản xạ không điều kiện là dừng mọi động tác.

Bàn đu dây vẫn tung lên cao, không chút để ý trường hợp xấu hổ này.

Giả bộ bị bệnh bị bắt được là thế này đây.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Chọc Giận

Bốn mắt nhìn nhau.

Nụ cười của Tề vương hàm chứa sự lười biếng pha lẫn trêu tức. Đại khái là dưới ánh mặt trời quá mức chói mắt, cặp mắt hoa đào xinh đẹp tựa hồ cũng lóe sáng lạ thường.

Mộ Niệm Xuân lặng yên nắm chặt dây xích đu, loại dự cảm không hay lại một lần nữa xông lên đầu.

Nàng giả bộ bệnh lần đầu đã bị lật tẩy. Tề vương này, rốt cuộc muốn gì?

Đoàn người Mộ Chính Thiện cũng đã đi đến. Thạch Trúc và Ngọc Trâm bước lên phía trước hành lễ vãn an. Mộ Niệm Xuân ngồi trên bàn đu, tiến thoái lưỡng nan. Chỉ có thể yên lặng chờ tốc độ bàn đu chậm lại.

Thực sự là xấu hổ!

Giả bộ bệnh không mất mặt, mất mặt là bị bắt tại trận. May là nàng da mặt đủ dày, không thì lúc này thật là không nói nên lời.

Bàn đu dây rốt cục ngừng lại.

Mộ Niệm Xuân bình thần rời bàn đu, tiến lên chính đón trang phục hành lễ: “Gặp qua Tề vương điện hạ, gặp qua thái tôn điện hạ.”

“Tứ cô nương không cần đa lễ.” trong mắt Tề vương tràn đầy ý cười chế nhạo: “Bản vương nghe nói tứ cô nương thân thể không khỏe, vì vậy cố ý đến thăm. Hiện tại xem ra, thân thể tứ cô nương đã khá lên rồi.”

Mộ Niệm Xuân không có nửa điểm ngưng ngượng và tức giận khi bị vạch trần, mỉm cười đánh trả: “Tề vương điện hạ thường ngày việc học bận rộn, tôi chỉ là bệnh nhẹ, làm kinh động tới Tề vương điện hạ, trong lòng thực sự sợ hãi.”

Không đợi Tề vương có phản ứng gì, lại áy náy cười nói: “Đại phu căn dặn tôi phải nghỉ ngơi nhiều ngày, không thể tự mình xuống bếp, xin điện hạ thứ lỗi.”

Lời này nói ra nghe như cung kính, thế nhưng lại lộ ra mùi phần châm chọc. Tự động xông tới nhà người ta, yêu cầu một thiên kim khuê các xuống bếp, thân là hoàng tử là có thể tùy ý như vậy sao?

Bất động thanh sắc, ngôn từ lại sắc bén như đao!

Mộ Chính Thiện và Trương Thị nghe kinh hồn táng đảm, nhin không được nháy mắt với nữ nhi. Vị vô liêm sỉ này là hoàng tử, nếu như chọc giận hắn, sẽ khiến hoàng thượng nổi giận. Trên dưới Mộ gia chịu không thấu.

Mộ Niệm Xuân như không thấy ánh mắt hai người bọn họ, nhàn nhạt nói: “Đa tạ điện hạ hảo ý tới thăm, phần tâm tư này tôi xin nhận. Tôi còn phải về phòng uống thuốc, xin lỗi không tiếp được.”

Nói xong, liền xoay người đi vào trong nhà.

Nụ cười trên mặt Tề vương đột nhiên ngưng kết. Bình tĩnh nhìn thân ảnh Mộ Niệm Xuân biến mất ở trước mắt, đôi mắt tối lại.

Nàng rõ ràng là cố ý khích mình.

Thuở thiếu thời nàng nguyên lai bướng bỉnh như vậy!

Ngắm lại cũng đúng, có thể ở trong cung suốt mười năm, cuối cùng giành được niềm vui cùng tín nhiệm của nam nhân kia, ngoan độc cùng hắc đồng quy vu tận. Đối với người độc ác với chính bản thân mình, liệu có thể là một nữ tử ôn thuận không?

Thật không nghĩ tới, vị Mộ tử cô nương này không chút khách khí làm mất mặt Thập tứ thúc! Thật sự là gan lớn, khiến người ta khâm phục và cả toát mồ hôi lạnh thay nàng. Thập tứ thúc là người có tính khí thế nào, vạn nhất thẹn quá thành giận trở mặt ngay tại chỗ, sẽ khiến sự việc trở nên tồi tệ,

Chu Diễm len lén liếc nhìn xem thúc thúc mình có thay đổi sắc mặt không, đoán chừng tâm tình Tề vương lúc này rất rối loạn.

Mộ Chính Thiện hiển nhiên bị hành động của Mộ Niệm Xuân làm kinh hãi. Giờ khắc này, cũng chỉ có hắc mồi có tư cách đứng ra hòa giải.

“Thập tứ thúc, chúng ta đi ra ngoài đã lâu, cũng cần phải về rồi.” Chu Diễm cười nói: “Cũng không thể mỗi lần tới đều quấy rầy bữa cơm nhà Mộ hàn lâm.”

Mộ Chính Thiện miễn cưỡng cười nói: “Thái tôn điện hạ đừng nói vậy, hai vị điện hạ làm khách ở Mộ gia, là vinh hạnh cho trên dưới Mộ gia.”

Lúc này Trương Thị cũng phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Lão gia nói phải. Nha đầu Niệm Xuân vì sốt nên đầu óc không tỉnh táo, mạo phạm Tề vương điện hạ, mong điện hạ đại nhân đại lượng, nghìn vạn lần chớ để ở trong lòng.”

Mộ Trường Hủ cũng không dám thờ ơ lạnh nhạt, ân cần mời: “Kính mời điện hạ ở lại dùng cơm trưa! Tứ muội hôm nay thân thể không khỏe không thể xuống bếp, nhưng Mộ gia còn mấy đầu bếp trù nghệ khá tốt.”

Ngay cả La Ngọc cũng lên tiếng: “Đúng vậy, điện hạ ở lại dùng cơm trưa.”

Mặc kệ nói như thế nào, cần phải chiều chuộng để vị Thập tứ hoàng tử nguôi giận.

Tề vương liếc mắt nhìn mọi người, chột nộ nụ cười: “Thịnh tình như vậy, bản vương từ chối thì thật bất kính.”

Lời vừa nói ra, mọi người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm. Ở lại dùng cơm là tốt rồi, sẽ không ghi trong lòng chuyện Mộ Niệm Xuân thất lễ!

“Tiểu thư, đoàn người Tề vương đã đi rồi.” Ngọc Trâm liếc mắt nhìn xung quanh, nhanh chóng trở về bẩm báo.

Mộ Niệm Xuân ừ một tiếng, ngón tay vô ý thức quăn một lọn tóc. Đây là lúc nàng suy tính chuyện gì.

Thạch Trúc hầu hạ bên nàng nhiều, rất rõ thái độ của nàng, vì thế không lên tiếng quấy rối, lòng lại lộ bộp, rõ ràng tiểu thư cố ý khích Tề vương. Không biết tính tình Tề vương làm sao, vạn nhất hắc là loại lòng dạ hẹp hòi tính toán chi li thì làm sao bây giờ?

Giọng nói của Mộ Niệm Xuân vang lên khiến Thạch Trúc giật mình.

“Ta chính là muốn xem hắc lúc tức giận sẽ có phản ứng gì.” Mộ Niệm Xuân mạn bất kính tâm nói, trong mắt hiện lên một màn sương mỏng khiến không ai nhận ra tâm tư nàng.

Thạch Trúc nghe ngẩn ra, nhưng không truy vấn.

Từ lần Mộ Niệm Xuân nói trước kia tới giờ, Thạch Trúc đã biết động não suy nghĩ trước khi hỏi. Tuy rằng nàng phải mất một lúc lâu mới nghĩ ra.

Về mặt Ngọc Trâm nghi hoặc: “Tiểu thư, cô không lo lắng Tề vương ghi hận trong lòng, ngày sau sẽ làm khó đại thiếu gia sao?”

Đại thiếu gia là thư đồng Tề vương, mỗi ngày đều ở bên cạnh Tề vương. Nếu như Tề vương lòng dạ hẹp hòi giận cá chém thớt, đại thiếu gia có tránh nổi cơn giận.

Mộ Niệm Xuân nhún nhún vai: “Vậy thì không có biện pháp gì, chỉ có thể ủy khuất đại ca.”

Ngọc Trâm: ”“

Ngọc Trâm còn muốn nói cái gì nữa, Thạch Trúc đã mở miệng: “Ngọc Trâm, cô đi ra ngoài đi. Để tiểu thư được yên lặng một chút.” Đây là lần đầu tiên Thạch Trúc bày ra tư thế nhất đẳng nha hoàn.

Ngọc Trâm hỏi theo phản xạ: “Vậy còn cô?”

“Tôi lưu lại hầu hạ tiểu thư.” Thạch Trúc nói: “Cô nói nhiều quá, tiểu thư không được thanh tĩnh.”

Nghe xong lời này, Ngọc Trâm tự nhiên không phục: “Thạch Trúc, cô nói lời này là có ý gì?” Nói xong, ủy khuất nhìn về phía Mộ Niệm Xuân: “Tiểu thư, Thạch Trúc khi dễ nô tỳ, xin tiểu thư làm chủ cho nô tỳ.”

Bản về tuổi tác, cô nàng còn lớn hơn Thạch Trúc một tuổi. Bản về lý lịch, cô nàng là con người hầu trong nhà, hầu hạ bên Trương Thị đã lâu, hiểu biết chuyện trong phủ hơn Thạch Trúc. Nhưng hết lần này tới lần khác, Thạch Trúc làm nhất đẳng nha hoàn, bản thân đành làm nhị đẳng nha hoàn, lòng khó tránh khỏi không thoải mái.

Thạch Trúc tính tình rất tốt, ngày thường không tự cao tự đại. Cô nàng tự nhiên không để Thạch Trúc trong mắt, hiện tại Thạch Trúc chột nghiêm mặt, trong lòng vô cùng ủy khuất.

Mộ Niệm Xuân lại không làm chỗ dựa cho nàng, nhân nhạ nói: “Thạch Trúc chỉ bảo em ra ngoài, thế nào lại biến thành khi dễ em? Hơn nữa, em đúng là hơi ồn ào. Được rồi, em lui ra trước đi.”

Ngọc Trâm tố cáo không được, trái lại bị quở trách vài câu. Ủy khuất đỏ mắt lui xuống.

Thạch Trúc cắn môi một cái: “Tiểu thư, mới vừa rồi có phải nô tỳ có chút quá phận?”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Đâu có quá phận. Đây là mới tư thái của nhất đẳng nha hoàn. Không phải ta đã nói với em sao? Em cứ yên tâm mạnh dạn, đã có ta làm chỗ dựa cho em.”

Thạch Trúc cảm động vô cùng, gật đầu, không nói thêm gì.

Không có tiếng của Ngọc Trâm, trong phòng đột nhiên an tĩnh. Tâm tư Mộ Niệm Xuân lại trôi dạt tới Tề vương.

Kiếp trước hai người hầu như không hề gặp gỡ, đời này, Tề vương lại liên tiếp xuất hiện trong cuộc sống của nàng, đối với nàng phá lệ lưu ý và quan tâm.

Thật sự là khác thường!

Hắn đối với nàng không thể nào là hứng thú nam nữ, như vậy, hắn rốt cuộc vì gì mà cố ý tiếp cận nàng?

Ngày hôm nay nàng cố ý làm hắn tức giận, là muốn xem phản ứng của hắn. Nếu như hắn nhất thời có hứng, như vậy sẽ rất nhanh mất hứng, rồi xa cuộc sống của nàng.

Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn như thế, tuyệt đối không thể không quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Biến Động

“Niệm Xuân, hôm nay con làm sao thế?”

Tề vương vừa đi, Trương Thị liền vội vã tới, trầm mặt nói: “Mẹ biết con không thích Tề vương kia, mẹ cũng rất không thích hắn. Nhưng dù thế nào, cũng phải giữ thể diện cho hắn. Nếu hắn trở mặt tại chỗ thì làm sao? Dù con không quan tâm Trường Hủ thì cũng nên lưu ý cho cha mẹ con chứ!”

Mẹ ruột hiếm khi nghiêm mặt, Mộ Niệm Xuân lập tức cúi đầu, nghiêm chỉnh kiểm điểm: “Con xin lỗi, đều tại con suy nghĩ không chu toàn, nhất thời xung động làm chuyện sai trái. Xin mẹ trách phạt.”

Nàng biểu hiện biết điều như vậy, Trương Thị lòng mềm nhũn, tuy nhiên nét mặt vẫn như cũ: “Mẹ và cha con vừa xin lỗi vừa cười làm lạnh, cuối cùng cũng ứng phó được hắn. Nếu sau này hắn trở lại, con không thể như thế nữa.”

Hắn sau này còn có thể trở lại?

Đôi mắt Mộ Niệm Xuân chột lóe lên, hỏi dò: “Mẹ, Tề vương khẳng định rất tức giận, sau này chắc sẽ không trở lại chứ.”

“Chắc là không đâu.” Trương Thị vui mừng nói: “Hắn ở lại phủ dùng xong cơm trưa mới đi, lúc đi về mặt tươi cười lắm, tức giận đã sớm tiêu mất.”

Khóe môi Mộ Niệm Xuân giật giật, trong mắt không có nửa điểm vui vẻ.

Linh tính không hay của nàng quả nhiên được xác nhận!

Tề vương cố ý tiếp cận tuyệt đối là có mưu đồ khác. Thế nhưng nàng chỉ là một con nhóc ngây ngô, ngoại trừ trù nghệ tạm được, còn có gì đáng giá được Tề vương điện hạ lo nghĩ?

Trương Thị thấy Mộ Niệm Xuân im lặng không nói gì, không khỏi kinh ngạc nhìn nàng: “Con làm sao vậy? Sao nghe chuyện mà không có chút vui vẻ nào.”

Mộ Niệm Xuân thu liễm tâm thần, nói: “Mẹ, con nghĩ Tề vương đến có ý đồ bất thiện.”

Trương Thị sùng sốt, chần chờ chốc lát mới nói: “Con nói gì nghiêm trọng vậy!”

“Đại ca mới ra mặt một lần, hẳn liền chọn trúng đại ca làm thư đồng. Sau lại vài ngày tới Mộ gia, mỗi lần tới đều ăn cơm xong mới đi.” Mộ Niệm Xuân không nhanh không chậm nói điểm đáng ngờ nhất: “Trong Tề vương phủ có nhiều đầu bếp nổi danh, Mộ gia chúng ta có gì hấp dẫn Tề vương?”

Trương Thị á khẩu.

Đúng vậy, Tề vương tuy tính tình bốc đồng hồ đồ nhưng thời gian này liên tiếp tới Mộ gia khiến người ta nghĩ có gì không đúng. Hơn nữa, mỗi lần tới đều phá lệ lưu tâm Mộ Niệm Xuân.

“Có thể là Tề vương điện hạ động tâm với con?” Trương Thị nói xong, cảm thấy thật buồn cười, lập tức nói tiếp: “Không, điều đó không có khả năng!”

Đương kim hoàng thượng qua bốn mươi, một cung nữ hầu hạ bên cạnh có thai. Hoàng thượng trung niên có con, thập phần vui mừng. Đặc biệt phá lệ phong cung nữ này hàng phi, chuẩn cho nàng tự mình dưỡng dục Thập tứ hoàng tử. Thập tứ hoàng tử lớn lên trong cung, mười hai tuổi ra Tề phủ. Thuở nhỏ thường thấy mỹ nhân trong cung, ngay cả nha hoàn bên người cũng đều tư sắc phát triển khí chất bất phàm.

Người như vậy, làm sao có thể động tâm với một con nhóc ngây ngô?

“Tề vương điện hạ ham mê mỹ thực, có lẽ là thực sự thương thức tài nấu ăn của con.” Trương thị suy nghĩ hồi lâu, miễn cưỡng nghĩ ra một lý do.

Mộ Niệm Xuân cười nhạt, từ chối cho ý kiến.

Tề vương hoang đường tùy hứng mọi người đều biết, lúc này nàng nói với Trương Thị Tề vương là loại người gì, Trương Thị cũng tuyệt sẽ không tin!

Cũng được, có một số việc trong lòng nàng biết là được rồi, không nên để Trương Thị lo lắng sợ hãi.

Nghĩ tới đây, Mộ Niệm Xuân vừa cười vừa nói: “Có thể là con đa tâm. Sau này chỉ cần hẳn tới phủ, con sẽ né đi, như vậy sẽ không có vấn đề gì.”

Về mặt Trương Thị buồn thui: “Hôm nay con giả bệnh, Tề vương đòi tới thăm, ta và cha con muốn ngăn mà không ngăn được. Sau này con định viện có gì không gặp?”

“Con sẽ có biện pháp khác.” Mộ Niệm Xuân hơi hột nói, giọng nói lộ ra sự tự tin.

Trương Thị không yên tâm chút nào.

Gặp phải chuyện như thế này, nữ nhi lại còn tinh táo hơn mẹ, chẳng biết từ khi nào, nàng quen dần thói mọi việc đều nói cho nữ nhi.

“Có chuyện thiếu chút nữa mẹ quên nói cho con biết.” Trương Thị tức giận nói lại chuyện Mộ Nguyên Xuân ác miệng hãm hại: “Mộ Nguyên Xuân này, thật sự tâm tư độc ác. May Tề vương không nghe nó hồ ngôn loạn ngữ, nếu không, một ngày truyền đi, thanh danh của con coi như bị hủy. Tương lai sẽ ảnh hưởng lớn tới chuyện làm mai. Cha con rất tức giận, đã tới Thượng Mai uyển răn dạy nó.”

Trong mắt Mộ Niệm Xuân hiện lên tia lãnh ý: “Với tính tình cô ta, làm ra chuyện như vậy cũng không có gì ngạc nhiên. Không cần để ở trong lòng.”

Với tính tình Mộ Chính Thiện, lần này tất nhiên sẽ hung hăng quở trách Mộ Nguyên Xuân. Hơn nữa với chuyện lần trước, vị trí của cô ta trong lòng Mộ Chính Thiện, sẽ không bao giờ được như xưa nữa.

“Nguyên Xuân, con có biết lỗi không?” Mộ Chính Thiện nghiêm mặt, giọng nói thập phần nghiêm khắc.

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân lấp lánh nước, thấp giọng nói: “Phụ thân, nữ nhi vừa chỉ là vô tâm lỡ lời, tuyệt không có ác ý hãm hại tứ muội.”

Con giận của Mộ Chính Thiện chưa tiêu, không nghe Mộ Nguyên Xuân biện giải: “Lỗi của con một khi truyền đi, thanh danh của Niệm Xuân coi như xong. Hơn nữa sẽ ảnh hưởng tới hôn nhân của con bé. Nữ tử tam tông tứ đức, thận trọng từ lời nói đến việc làm, con đọc sách thánh hiền, đạo lý này sẽ không không hiểu. Tại sao năm lần bảy lượt nói lỗi?”

Một lần có thể tha thứ, hai ba lần cũng có thể, nhưng đã khiến trái tim người ta lạnh giá.

Mộ Chính Thiện tuy rằng hay mềm lòng nhưng không phải kẻ ngốc.

Mộ Nguyên Xuân sớm đoán được sẽ bị trách cứ vài câu, lại không nghĩ rằng Mộ Chính Thiện cứng rắn như vậy, lòng hoảng loạn, vội trấn định tâm thần, nhanh chóng cúi đầu nhận sai: “Con xin lỗi, đều là nữ nhi sơ suất, xin phụ thân trách phạt.”

Mộ Chính Thiện không đổi sắc mặt nói: “Con làm chuyện sai lầm, đáng bị phạt. May hôm nay Tề vương không nghe lời con, nếu không chẳng phải đã xảy ra chuyện. Phạt con chép “nữ giới” mười bản, cấm ra khỏi đây ba ngày để suy nghĩ.”

Dừng một chút lại nói: “Sau này Tề vương và thái tôn tới phủ, Niệm Xuân tránh đi, con cũng chớ lộ diện.”

Nghe được một câu cuối cùng, sắc mặt Mộ Nguyên Xuân hơi đổi, muốn nói cái gì, rốt cục nhịn xuống, nhu thuận vâng lời.

Mộ Chính Thiện đi rồi, Mộ Nguyên Xuân một mình trong khuê phòng, sắc mặt âm trầm.

Phương ma ma và Liên Kiều đi vào, thấy sắc mặt Mộ Nguyên Xuân xấu cực độ, bước chân nhẹ nhất có thể. Phương ma ma thận trọng hỏi: “Tiểu thư, sắc mặt lão gia khó coi, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi chăng?”

Mộ Nguyên Xuân cười lạnh một tiếng, giọng nói chanh chua: “Còn có thể là cái gì, đương nhiên là vì nữ nhi bảo bối mà tới.”

Nữ nhi bảo bối, dĩ nhiên là nói Mộ Niệm Xuân.

Phương mama bênh vực chủ tử, giận dữ nói: “Lão gia thực sự thiên vị. Luôn hướng về tứ tiểu thư, rõ ràng tiểu thư mới là trưởng nữ của vợ cả, tứ tiểu thư chẳng qua là kẻ thất sinh ra, luận thân phận luận tướng mạo luận tài tình, nào có nửa điểm có thể so sánh được với tiểu thư.”

Mộ Nguyên Xuân kể tục cười nhạo: “Cũng chưa hẳn. Phương mama, mama chưa gặp qua nó. Bàn về giá trị, nó là nhất đẳng. Mỗi tối đều đưa đồ ăn khuya cho phụ thân, phụ thân không thích nó sao được?”

Nước chảy đá mòn, không phải ai cũng làm được như vậy. Hết lần này tới lần khác Mộ Chính Thiện bênh vực Mộ Niệm Xuân. Hôm nay trong lòng hẳn, Mộ Niệm Xuân hiếu thuận hơn cô ta nhiều lần.

Lòng Mộ Nguyên Xuân dâng lên ghen ghét. Khuôn mặt tinh xảo lúc này thật đáng sợ.

Liên Kiều đánh bạo đề nghị: “Bằng không, tiểu thư cũng làm đồ ăn khuya đưa tới thư phòng lão gia.”

Mộ Nguyên Xuân không kiên nhẫn trừng mắt cô ta: “Không có trí tuệ gì cả.” Mộ Niệm Xuân đưa trước, cô ta đưa sau, chỉ có nhận lấy chê cười.

Liên Kiều bị mắng, nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Phương ma ma suy nghĩ một chút nói: “Tiểu thư mấy ngày tới này khiêm tốn chút. Lão gia lòng dạ mềm mỏng, chờ mấy ngày nữa hết giận, tiểu thư tận lực lấy lòng lão gia.”

Mộ Nguyên Xuân tùy ý ừ một tiếng, nguyên bản không muốn suy nghĩ nhiều bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý niệm.

Thái tôn đối với cô ta có vài phần hảo cảm. Nếu như cô ta giả cho thái tôn, tương lai có thể là thái tử phi, có thể còn có ngày trở thành mẫu nghi thiên hạ. Đến khi đó, mọi người Mộ gia đều phải dựa vào cô ta.

Mộ Chính Thiện có thích hay không thích, có quan trọng không?

Không, mình không nên suy nghĩ lung tung. Biểu ca đối với mình tình thâm ý nặng, tại sao mình có thể có ý nghĩ như vậy.

Mộ Nguyên Xuân dùng sức cắn môi, nỗ lực bài trừ ý niệm này. Nhưng là, càng cố gắng áp chế, ý niệm lại càng rõ ràng.

Tâm Mộ Nguyên Xuân đã bắt đầu mạnh nha.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Sinh Nhật

Thoáng cái đã hai tháng, rất nhanh đã tới mùa hè.

Hai tháng này, Tề vương không đặt chân tới Mộ gia. Mộ Nguyên Xuân cũng trung thực an phận hơn, ngày trôi qua hết sức an bình.

Trương Thị vốn còn có chút lo lắng chờ đợi, thời gian lâu, tâm cũng dần tĩnh, lên cười nói với Mộ Niệm Xuân: “Quả nhiên là nhất thời hưng khởi, giờ đã ném ra khỏi đầu, lâu rồi không hề đến.” Ngửi khí đều đều, có phần tức nuối.

Xem ra, Tề vương thật sự đối Mộ Niệm Xuân vô tình.

Mộ Niệm Xuân vâng một tiếng hồ hững, tay vẫn nắm con dao tĩa sắc bén, kiên nhẫn tĩa bông hoa từ củ cải.

Tề vương không lộ diện, xác thật ngoài dự kiến của nàng. Bất quá, nàng vẫn không vì vậy mà dừng cảnh giác. Có thể, Tề vương lấy lui làm tiến, giải trừ cảnh giác của nàng còn chưa biết.

Trương Thị lại liên miên: “Trường Hủ vẫn làm thư đồng của Tề vương, mỗi ngày xuất nhập Tề vương phủ, quan hệ với thái tôn cũng chặt chẽ. Ngày sau khảo thí Trung thu, nghĩ muốn có tiền đồ thật dễ dàng. Cha con càng lúc càng coi trọng nó.”

Phong Ca Nhi tuy được yêu quý nhưng dù sao tuổi nhỏ, chưa đọc sách. Mộ Trường Hủ đã là ngọc thụ lâm phong, thiếu niên tiền đồ vô lượng. Mộ Chính Thiện dần hướng tâm tư về hần cũng là nhân chi thường tình.

Trương Thị nhìn trong mắt, lòng vô cùng gấp bách nhưng vô kế khả thi.

Mộ Niệm Xuân cười trừ an ủi: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng. Đại ca là trưởng tử của cha, cũng là huynh trưởng của con và Phong Ca Nhi. Huynh ấy có tiền đồ, đối với Mộ gia chúng ta là chuyện tốt.”

Ở trong nhà đấu đá lợi hại thế nào, ra khỏi cửa vẫn là người một nhà. Nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn. Mộ Trường Hủ có tiền đồ, mọi người Mộ gia đều được thơm lây. Nếu Mộ Trường Hủ gặp họa, người Mộ gia cũng chịu dính líu.

Đạo lý đơn giản này, Trương Thị dĩ nhiên hiểu. Nhưng hiểu là một chuyện, có thể chấp nhận hay không lại là một chuyện.

Trương Thị nghĩ nghĩ, miễn cưỡng cười cười: “Con nói có lý, là mẹ đã nghĩ nhiều.”

Trương Thị xuất thân không cao, đọc sách không nhiều, tầm nhìn thấp, lòng dạ cũng có chút hẹp hòi. Trong mắt chỉ có nhi tử, nhi nữ của mình.

Nàng không phải chủ mưu lợi hại khôn khéo, cũng không phải nữ tử tài tình, nhưng là một mẫu thân từ ái.

Mộ Niệm Xuân có tâm giải khai tâm tư Trương Thị, đổi chủ đề: “Mẹ, Phong Ca Nhi cũng nên đi học rồi.”

Trương Thị xúc lại tinh thần, cười nói: “Đúng vậy, còn ba ngày nữa là qua sinh nhật Phong Ca Nhi. Qua sinh nhật nó đã bốn tuổi, đúng là nên cho đọc sách. Mẹ và cha con đã trao đổi, chờ qua sinh nhật sẽ cho nó đi học. Cũng không biết Phong Ca Nhi có thiên tư trời phú việc học thế nào.”

“Phong Ca Nhi thiên tư thông minh, thậm chí so ra còn hơn đại ca một bậc.” Mộ Niệm Xuân không chút do dự nói.

Giọng nói của nàng rất tự tin, Trương Thị nghe thấy buồn cười: “Còn chưa đi học, làm sao con biết nó thông minh?”

Mộ Niệm Xuân cười cười, trong lòng một hồi chua xót.

Phong Ca Nhi thiên tư thông minh, từ nhỏ đã lộ tư chất khiến Mộ Nguyên Xuân đổ kị, vì thế sinh ra lòng xấu ra, thiết hạ độc kế.

Cả đời này, có nàng sống lại, hết thảy sẽ thay đổi. Ai cũng đừng mơ tưởng làm hại Phong Ca Nhi!

Sinh nhật Phong Ca Nhi, già trẻ Mộ gia đều có mặt. Ngay cả Mộ thái phó cũng xin nghỉ một ngày trở về.

“Phong Ca Nhi, đến chỗ tổ phụ nào.” Mộ thái phó tính tình có phần cứng nhắc, nhưng đối với tôn tử béo trắng đáng yêu cũng không giấu nổi sự vui vẻ, cười cười gọi Phong Ca Nhi đến bên mình.

Phong Ca Nhi lạch bạch chạy qua, hai má hồng hồng, cái môi chúm chím hô “Tổ phụ.”

Mộ thái phó ngày thường ở trong cung dạy học, khó có lúc được hưởng thụ một hồi thanh nhàn. Ông ôm tôn tử lên đùi, cười nói: “Phong Ca Nhi, ngày mai sẽ đi học, có sợ không?”

Phong Ca Nhi ưỡn ngực, giọng nói đinh đạc: “Không sợ ạ, tỷ tỷ nói, ai dám khi dễ cháu, cháu sẽ khóc thật to. Tỷ ở cách vách nghe thấy sẽ đến cứu cháu.”

Mọi người đều bị giọng nói non nớt của cậu nhóc làm cười vang.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười, có ý trêu: “Giỏi, đệ đem chuyện bí mật của chúng ta nói ra, ta tức giận rồi. Về sau đệ có bị làm sao, ta sẽ không giúp đệ.”

Phong Ca Nhi lập tức trượt từ trên đùi tổ phụ xuống, cười hi hi chạy đến trước mặt Mộ Niệm Xuân, kéo kéo cánh tay nàng làm nũng: “Tỷ tỷ, sinh nhật đệ, tỷ có chuẩn bị quà tặng đệ không?”

Bị đôi mắt to tròn như viên bi nhìn chăm chăm, trong lòng Mộ Niệm Xuân dâng lên một niềm yêu thương, thân mật xoa đầu đệ đệ: “Đương nhiên chuẩn

bị. Hôm nay sinh nhật đệ, ta tự mình xuống bếp làm đồ ăn đệ thích được không?”

Tiểu tham ăn lập tức sáng mắt, gật đầu lia lịa.

Hôm nay tâm tình Mộ Chính Thiện rất tốt, nghe vậy cười nói: “Xem ra hôm nay chúng ta có lộc ăn.”

Hai tháng nay, mỗi tối Mộ Niệm Xuân đều đích thân làm đồ ăn đêm đưa tới thư phòng. Các loại bánh, cháo, gần như tuyệt hảo. Mộ Chính Thiện không phải là người phàm ăn nhưng cũng phải tán thưởng.

Mộ thái phó nghe nói cũng cười trừ ghẹo: “Xem ra, Mộ gia chúng ta có một vị danh trù.”

Mộ Niệm Xuân nhăn mày: “Tổ phụ, người cũng trêu con.”

Mộ thái phó cười lớn, không khí vô cùng nể hạo.

Mộ Nguyên Xuân mỉm cười đứng một bên, mặc dù tới thủy chung không nói một lời, chỉ mỉm cười, nhưng là, đằng sau lớp mặt nạ mỉm cười kia, rốt cuộc là suy nghĩ gì, không ai biết được.

“Trường Hù đâu, sao còn chưa về?” Mộ thái phó nhìn một vòng, rốt cuộc phát hiện thiếu một người quan trọng.

Mộ Nguyên Xuân bước ra, cung kính đáp: “Tổ phụ, đại ca hôm qua báo tin về, nói là giữa trưa nhất định về kịp.”

Thân làm thư đồng, vốn chỉ cần sớm đi tối về. Nhưng, khó có lúc Tề vương dụng công đọc sách, Mộ Trường Hù liền tiến vào Tề vương phủ, buổi tối cùng Tề vương đọc sách. Nghĩ muốn hồi phủ một chuyến cũng là chuyện khó.

Việc này Mộ thái phó biết rõ hơn ai hết, nghe nói uhm một tiếng: “Tề vương điện hạ gần đây tiến bộ phi tốc, hoàng thượng vô cùng cao hứng. Điểm này cũng có một phần công lao của Trường Hù.”

Nghe tổ phụ khen ngợi huynh trưởng, trong lòng Mộ Nguyên Xuân vui vẻ, mặt mày tươi tỉnh.

Húy danh Tề vương vừa vào tai, nụ cười Mộ Niệm Xuân nhạt đi.

Hai tháng này, mặc dù Tề vương không tới Mộ gia nửa bước nhưng tên hán thường xuyên được nhắc đến. Tin tức gì có hán cũng nhắc đến tai nàng.

Nghe nói, Tề vương hoàng đảng dạo này thu liễm không ít, số lần trốn học đi tửu lâu uống rượu bám trên đầu ngón tay.

Nghe nói, Tề vương bắt đầu dụng công đọc sách, đi học rất ít ngủ gật.

Nghe nói, Tề vương thường tiến cung thăm hoàng thượng, một mảnh hiếu tâm với hoàng thượng.

Việc biến hóa tốt này khiến lòng nghi ngờ của Mộ Niệm Xuân mỗi lúc một lớn. Nàng nhớ rất kỹ, kiếp trước, danh tiếng Tề vương chỉ là một hoàng tử quần là áo lượt, đúng là có thánh sùng, nhưng không phải là người được chọn.

Nhưng hiện tại, Tề vương có quá nhiều biến hóa so với ký ức của nàng.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Một gã sai vặt chạy nhanh vào báo: “Đại thiếu gia đã về, còn có biểu thiếu gia đi cùng.”

Mộ thái phó hỏi: “Tề vương điện hạ cùng thái tôn điện hạ có đến cùng không?”

Mộ Niệm Xuân vô thức động tai. Nếu Tề vương hôm nay đến Mộ gia, chính là không thể tránh.

Nhìn thấy gã sai vặt lắc đầu, lòng Mộ Niệm Xuân trùng xuống.

Xem ra, Tề vương thật biết khó mà lui.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Dăm Chiêu

Mộ Trường Hủ cùng La Ngọc đi tới.

Mộ Trường Hủ một thân trường bào xanh, nhả nhện tuần tú, ôn văn nhĩ nhĩ. La Ngọc một thân lam cẩm bào, trường thân ngọc lập, anh khí bức người. Hai người đứng chung một chỗ khiến người nhìn lóa mắt. Không nhìn được tán một tiếng, hảo một đôi thiếu niên anh tuấn!

Mộ Trường Hủ cười hiền lành, đưa lễ vật chuẩn bị cẩn thận cho Phong Ca Nhi: “Ngũ đệ, ngày mai đệ bắt đầu đọc sách. Ta tặng đệ bộ tứ bảo thư phòng, hy vọng sau này đệ dụng công học tập.”

Hắn ít hảo cảm với mẹ con Mộ Niệm Xuân nhưng đối với ấu đệ hoạt bát khả ái này có phần yêu thích. Bộ tứ bảo thư phòng này đã sớm được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Phong Ca Nhi nhận lấy lễ vật, chừng chặc chấp tay: “Đa tạ đại ca.

Bộ dạng tiểu nhân, nhất thời lại khiến mọi người cười vang.

La Ngọc cũng mỉm cười tiến lên, đưa lễ vật ra. Hắn này ý đến Mộ gia, chỉ có thể vội vàng tìm chút đồ lễ vật cho trẻ nhỏ. Không nghĩ đến, lễ vật như vậy lại hợp ý Phong Ca Nhi, cậu nhóc vui thích nhận lấy, trở lại chỗ liền lấy ra chơi đùa.

La Ngọc khách sáo như vậy, đương nhiên là nhìn mặt huynh đệ Mộ Trường Hủ.

Mộ Chính Thiện đối với biểu hiện của La Ngọc thập phần hài lòng, trong mắt ý cười ngập tràn. Ánh mắt nhìn La Ngọc như cha vợ càng nhìn con rể càng hài lòng.

La Ngọc nhìn ánh mắt của dưỡng, trong lòng rất tự đắc, nhìn không được liếc mắt nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái.

Mộ Nguyên Xuân không giống như trước đón nhận ánh mắt của hắn, ngược lại còn cụp mắt xuống.

La Ngọc sừng sốt, trong lòng nổi lên sự kiêu ngạo và hoan hỉ của thiếu niên. Biểu muội trời sinh tính tình trang nhã, không hay ngượng nghịu. Hiện tại gặp mình lại biết thẹn thùng.

Mộ Niệm Xuân nghiêng đầu liếc Mộ Nguyên Xuân một cái, khóe môi thoáng nụ cười giễu cợt. Một đời này, có rất nhiều sự tình lặng yên biến hóa. Thế nhưng tính tình tham luyện hư vinh của Mộ Nguyên Xuân thì trước sau như một.

Lúc này đích xác tâm ý Mộ Nguyên Xuân đã bắt đầu dao động. Nếu La Ngọc như kiếp trước, bình thường nhắc tới tin tức Hà Hoa yển của thái tử phi như kiếp trước, Mộ Nguyên Xuân sẽ có phản ứng thế nào?

Đang suy nghĩ, La Ngọc đã cắt lời: “Mấy ngày nay ta nghe thái tôn điện hạ nhắc tới, hoa sen trong phủ thái tử đang kỳ nở, thái tử phi cố ý thiết Hà Hoa yển, đến lúc đó sẽ phát thiệp, thỉnh mời một vài vị thiên kim khuê các dự tiệc.”

Lời vừa dứt, thần sắc mọi người đều trở nên vi diệu.

Thái tử phi thiết yến không có gì ngạc nhiên, nhưng chỉ thỉnh mời một vài thiếu nữ dự tiệc, điểm này khiến người ta phải nghiền ngẫm. Thái tôn đến nay chưa định thân, có khi nào Hà Hoa yển chính là đề tuyển thái tôn phi?

Cơ thể Mộ Nguyên Xuân hơi chấn động, sau đó rất nhanh bình tĩnh.

Hai mắt Mộ Uyển Xuân rực sáng, cô ta không có hứng thú với thái tôn béo trắng kia, chỉ là cả ngày ở trong phủ, có thể ra cửa thật là tốt. Hơn nữa, nếu may mắn được dự yến hội của thái tử phi, thật là thể diện biết bao.

Chỉ là một nữ nhi, có thể được điện kiến thái tử phi cùng chúng quý phụ cũng là một chuyện quan trọng. Nếu như được lọt vào mắt một vị quý nhân nào, sau này có thể có một mối hảo hôn sự.

Trương Thị cùng Ngô Thị không hên mà cùng nghĩ, nhìn không được đồng tai.

Mộ thái phó cũng là lần đầu tiên nghe nói việc này, bất quá, ông để trong lòng, chỉ cười nói: “Thái tử phi thiết Hà Hoa yển, chỉ sợ khó cầu thiệp mời.”

Trong kinh thành, huân quý nhiều như cỏ, hoàng thân khắp mặt đất. Mộ gia mặc dù thanh quý nhưng ở kinh thành không tính là nhất lưu thế gia. Đi lại chủ yếu là quan văn, chỉ là bình thường trong giới huân quý, càng không luận được với hoàng thất.

Bất quá, Mộ Trường Hủ hiện giờ làm thư đồng Tề vương, cũng miễn cưỡng xem như là quan trọng.

“Tổ phụ, cháu đã thỉnh biểu ca cùng thái tôn điện hạ cầu thiệp.” Mộ Trường Hủ cười nói: “Đến lúc đó, ba vị muội muội cũng có thể đến phủ thái tử mở rộng tầm mắt.”

“Đại ca, lời huynh nói là thật sao?” giọng nói vọt ra là Mộ Uyển Xuân, khuôn mặt kinh hi.

Mộ Trường Hủ cười gật đầu, lúc này Mộ Trường Hủ chỉ nghĩ rằng đây là cơ hội cho đám muội muội ra cửa mở rộng kiến thức. Tuyệt không nghĩ đến sau đó sẽ phát sinh ra dạng chuyện gì.

Mộ Nguyên Xuân vẫn trầm mặc lúc này cũng mỉm cười: “Đại ca, biểu ca đã hao phí tâm tư.”

La Ngọc mỉm cười nhìn lại: “Chỉ là lời nói, biểu muội sao khách khí.”

Bốn mắt nhẹ nhàng nhìn nhau, ôn nhu thâm tình trong mắt La Ngọc có thể thấy rõ.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân rung lên, không tự giác nắm chặt tay. Móng tay đâm vào lòng bàn tay, cảm giác đau nhói truyền tới.

Trương Thị cũng nói cảm tạ La Ngọc.

Mộ Niệm Xuân xem một màn vui vẻ này, thừa dịp cáo lui, đi trù phòng.

Bận rộn ở trù phòng một buổi sáng mới chuẩn bị xong một bàn yến tiệc. Mộ Niệm Xuân tự mình làm thức ăn, chỉ là thêu hoa trên gấm.

Mộ tử tiểu thư, không giỏi cầm kỳ thi họa, ngược lại yêu thích nấu nướng. Việc này ở Mộ gia không phải chuyện hay ho gì. Phòng bếp thấy nàng đến cửa, chỉ cười trừ kiến lễ, sau đó vội vã rời đi.

Trợ thủ của Mộ Niệm Xuân, được nhiên là Thạch Trúc.

Ngọc Trâm bộp chộp, qua hai tháng đã bị Thạch Trúc thu thập, tự biết không tranh chấp được Thạch Trúc, đã thành thật trung thực yên tĩnh. Đình Hương so với Ngọc Trâm lại càng can trọng, không tranh thường, biểu hiện thập phần khiêm tốn.

Bất quá, sự đề phòng của Thạch Trúc với cô ta chưa từng thả lỏng.

Kể từ khi biết Đình Hương che giấu tâm tư, Thạch Trúc luôn quan sát chặt chẽ, lưu ý nhất cử nhất động của Đình Hương. Với một người luôn nhẹ nhàng không mưu mô như Thạch Trúc, chuyện này thật là gian nan.

Nhưng rèn luyện như vậy, càng khiến Thạch Trúc trở nên thông tuệ.

Ngày mùa hè nắng chói chang, phòng bếp lại nhiều khói, cho dù bên trong có không ít khối băng nhưng vẫn rất nóng.

Ngày như thế này, đồ ăn nhiều dầu mỡ thật không ai muốn ăn. Nhưng đã là bàn tiệc thì không thể chỉ rau không thịt. Hôm nay Mộ Niệm Xuân làm món bí đao và thịt vịt bát bảo.

Bí đao chọn quả vừa tay, không quá lớn quá nhỏ, gọt vỏ bỏ ruột. Sườn lợn ninh nước dùng, quá trình ninh liên tục gạt bọt, sau đó lấy nước đó nấu bí đao. Canh bí đao trong veo, vị ngọt lành, không có nửa điểm mỡ béo.

Đừng nói món rau không quan trọng. Bí đao xắt dày thì mất mỹ quan, mỏng quá thì nát, nhiều hay ít nước đều không ngon.

Dưới sự tinh xảo đôi tay Mộ Niệm Xuân, hai trái bí đao được xắt khéo léo, miếng bí đao trong suốt, không quá dày quá mỏng, vị thơm mát.

Thạch Trúc tán thưởng: “Tay nghề tiểu thư thật khéo léo.”

Món ngon ở hương vị hình thức, đồ ăn này, nhìn thôi đủ khiến người ta không rời mắt.

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Được rồi, canh này uống nóng mới ngon, em đưa lên trước đi.” Thạch Trúc vội vàng lĩnh mệnh đi.

Qua một lát, món ăn thứ hai cũng chuẩn bị xong.

Thịt vịt tính hàn, rất thích hợp cho mùa hè. Vịt bát bảo, thực hiện rất công phu.

Canh thơm mát trong veo, thịt vịt thơm ngọt, thật là mỹ vị.

Một bàn đồ ăn mê hoặc. Chu Thị ngày thường yêu thích đồ chay, hôm nay ăn không ít thịt, lại còn uống hết một chén canh. Phong Ca Nhi tham ăn có lộc ăn, cái bụng sớm tròn vo.

Ngô Thị cười khen: “Niệm Xuân thật là khéo tay, trù nghệ đám đầu bếp trong phủ không thể so bằng.”

Trương Thị cười híp mắt, cười gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy, ta cũng nghĩ như thế.”

Đức tính khiêm nhường đâu rồi?

Mộ Niệm Xuân dờ khóc dờ cười, đành phải yên lặng cúi đầu.

Chương 40: Quyết Tâm

Dùng cơm xong, Mộ thái phó đặc biệt gọi Mộ Trường Hù đi nói chuyện.

La Ngọc rốt cuộc có dịp đi riêng với Mộ Nguyên Xuân. Hai người đi tới đình nhỏ bên hồ, chỗ này rộng rãi, không sợ tình ngay lý gian. Nếu có người tới gần, có thể nhìn thấy hết. Là địa điểm nói chuyện phiếm tốt nhất.

“Biểu muội, muội im lặng mãi vậy.” La Ngọc nhìn kỹ Mộ Nguyên Xuân, giọng nói ôn nhu lo lắng: “Có phải có tâm sự gì không?”

Mộ Nguyên Xuân che giấu cười cười: “Ta nào có tâm sự gì, biểu ca nghĩ nhiều rồi.”

La Ngọc thở dài một tiếng: “Muội cứ luôn tỏ ra mạnh mẽ. Ta nghe biểu đệ nói, dưỡng thiên ái Mộ Niệm Xuân, đối với muội rất nghiêm khắc. Hôm nay Mộ Niệm Xuân xuống bếp tự mình làm đồ ăn được mọi người tán thưởng, khẳng định trong lòng muội khổ sở.”

Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, La Ngọc hiểu rất rõ tính tình Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân ngoài nhu trong cương, không cam chịu ở phía sau người khác. Trước kia ở La gia thì không có chuyện gì, dù biểu tỷ biểu muội nhiều cũng không thể đoạt đi vẻ vang của nàng ấy. Nhưng từ khi về Mộ gia, bị Mộ Niệm Xuân chèn ép. Trong lòng nàng ấy có thể bình thường mới là việc lạ.

Đáng tiếc, một hồi này, La Ngọc đã đoán sai.

Mộ Nguyên Xuân xác thật tâm tình phân loạn, nhưng không phải bởi vì Mộ Niệm Xuân.

Nhìn vào đôi mắt quen thuộc đối diện, Mộ Nguyên Xuân miễn cưỡng cười nói: “Như thế nào cũng không giấu được huynh.”

La Ngọc không phát hiện ánh mắt trốn tránh của Mộ Nguyên Xuân, ôn nhu nói: “Hiện giờ biểu đệ làm thư đồng Tề vương, chờ khảo thí Trung thu năm nay, ngày sau tiền đồ vô hạn lượng. Có hấn, không ai dám khi dễ muội.” Đoạn thấp giọng: “Còn có ta đây.”

Bốn chữ ngắn ngủi, chất chứa thâm ý sâu xa.

Hai người mặc dù có ý nhưng ngày thường nói chuyện không đề cập tư tình. La Ngọc can đảm biểu lộ tâm tư, nhất thời hai má ửng hồng, tim đập nhanh gấp đôi. Thế nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí nhìn Mộ Nguyên Xuân.

Trái tim Mộ Nguyên Xuân cảm thấy tê dại, hai má cũng đỏ lên, không dám nhìn La Ngọc, hơi hơi cúi đầu.

Nhưng rất nhanh sự ngọt ngào này phai nhạt.

Đó là biểu ca, từng là nguyện vọng ẩn sâu trong lòng cô ta. Cậu cùng mọi người đối với cô ta rất tốt, biểu ca cũng rất yêu thương nàng. Một người như vậy có điểm nào không tốt, chính là...

Chỉ là một nửa không đủ, vĩnh viễn không đủ!

Khoảnh khắc này cô ta hiểu rõ chính mình. Nguyên bản tâm còn dao động khi nghe tin tức La Ngọc nói ra, giờ đã minh bạch.

Cô ta không muốn làm một thiếu phu nhân tầm thường vô ích, cô ta phải đứng ở vị trí thật cao, là vị trí mà mọi nữ tử từ thế gian theo đuổi, tôn vinh. Thái tôn phi, chính là thái tử phi tương lai, một ngày kia, sẽ là mẫu nghi thiên hạ làm chủ lục cung.

Dịp tốt ngay trước mắt, cô ta phải chớp lấy!

Biểu ca, xin thứ lỗi! Ta chung cuộc phải cô phụ tâm ý của huynh!

La Ngọc không biết trong lòng cô ta đã quyết tuyệt, lấy hết dũng khí nhanh chóng nắm tay cô ta. Chờ khi cô ta có phản ứng, đã thả ra rất nhanh.

Lúc Mộ Nguyên Xuân bình tĩnh trở lại, cảm thấy chỗ tay bị nắm còn hơi ấm. Đó là nam nữ tâm đầu ý hợp lẫn nhau mới có thể cảm nhận được hơi ấm.

Chính là, cô ta đã có quyết định, tuyệt không để tâm dao động một lần nữa.

Mộ Nguyên Xuân cắn cắn môi, há miệng hỏi: “Biểu ca, huynh thật sự thỉnh cầu thái tôn điện hạ thỉnh thiếp Hà Hoa yến?”

La Ngọc đang bối rối, thỉnh linh nghe câu này, không khỏi giật mình, vô thức gạt đầu: “Đương nhiên là thật. Đến lúc đó, ta cũng bồi thái tôn điện hạ dự tiệc. Cho nên, hướng điện hạ thỉnh thiếp. Hai chúng ta có thể chạm mặt ở yến hội. Muội có dịp tán giải sầu.”

Dụng ý Hà Hoa yến, La Ngọc cũng biết một phần. Bất quá, hấn để trong lòng.

Quý nữ gia thế tốt dung mạo mỹ trong kinh thành vô số, có tư cách cạnh tranh vị trí thái tôn phi, ít nhất cũng có năm sau. La gia cũng nhận được thiệp mời.

Mộ Nguyên Xuân đi, bất quá là tán giải khai sầu, mở rộng tầm mắt. Lấy gia thế Mộ gia, căn bản không lọt mắt thái tử phi.

Mộ Nguyên Xuân thông tuệ, gần như trong nháy mắt liền hiểu được tâm tư La Ngọc

Bàn về luân quý, Mộ gia cũng xứng là thanh quý. Nữ nhi Mộ gia, nghĩ muốn có hôn sự tốt không khó, nhưng muốn làm thái tôn phi, vĩnh viễn không đủ tư cách.

Nhưng mà, La Ngọc không biết, thái tôn đã sớm động lòng với cô ta. Chỉ cần cô ta biểu hiện xuất sắc chói mắt, được nhìn trúng...

Mộ Nguyên Xuân thu liễm tâm thần, dùng ngữ khí tò mò hỏi: “Biểu ca, Hà Hoa yến này có phải chuẩn bị chút tài nghệ?”

“Đó là đương nhiên.” La Ngọc không nghi ngờ, cười đáp: “Thi thư hoặc âm luật, đến lúc đó một phen tranh tài. Một là thêm vinh dự, hai là lưu lại ấn tượng tốt với thái tử phi. Ta nghĩ, vĩnh thư có thể là chủ đề hoa sen. Âm luật thì xem sở trường mọi người. Đàn hay sáo đều được...”

Mộ Nguyên Xuân mỉm cười lắng nghe, âm thầm nhớ những gì La Ngọc nói.

Liên Kiều ở bên ngoài chợt hô: “Nô tỳ gặp qua đại thiếu gia.”

Là Mộ Trường Hủ tới.

La Ngọc cùng Mộ Nguyên Xuân nguyên bản đứng rất gần, lúc này không hẹn mà cùng lui ra, nhìn qua đúng như có tư tình.

Mộ Trường Hủ tiến vào đình, mắt sắc nhìn đến La Ngọc cùng Mộ Nguyên Xuân, trong lòng âm thầm buồn cười nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra như không biết gì: “Sao hai người lại chạy tới đây, hại ta tìm nửa ngày.”

Mộ Nguyên Xuân bình tĩnh, cười nói: “Tổ phụ gọi huynh đi nói chuyện, muội cùng biểu ca đứng trong viện một hồi, vừa qua đây. Phải rồi, hôm nay huynh phải quay lại Tề vương phủ sao?”

“Hôm nay thì không.” Mộ Trường Hủ cười nói: “Ta đã xin Tề vương được nghỉ.”

Bắt đầu, Mộ Trường Hủ chỉ muốn bỏ được nhanh thân phận thư đồng Tề vương, vì thế “cố gắng” hết sức, đáng tiếc không hiệu quả. Thời gian lâu, Mộ Trường Hủ đành chấp nhận.

Tề Vương mặc dù hoang đường hồ nháo nhưng không phải là kẻ thất thố. Hiện giờ lại có dấu hiệu “cải tà quy chính”, hấn là thư đồng, xem ra là vẫn phải làm.

Mộ Trường Hủ ở lại trong phủ, La Ngọc thì cáo từ.

Mộ Trường Hủ và Mộ Nguyên Xuân cùng nhau tiễn La Ngọc tận cửa. Mộ Trường Hủ cố ý tạo khoảng cách, để hai người họ có thể nói chuyện riêng,

La Ngọc lưu luyến không rời nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái, thấp giọng nói: “Một tháng tới, ta sẽ ít tới.”

Lần tới gặp mặt, là ngày Hà Hoa yến.

Mộ Nguyên Xuân liếc mắt nhìn La Ngọc một cái thật sâu, lần đầu tiên trong đời để bản thân phóng túng: “Biểu ca, huynh phải bảo trọng.”

Trong lòng La Ngọc ngọt ngào, khoe môi cong lên: “Muội cũng phải bảo trọng.” Gò má hấn lại hơi hồng, nhỏ giọng nói: “Ta mỗi ngày đều nhớ muội.”

Nói xong, không dám nhìn gương mặt mỹ lệ nữa, quay đầu bước đi.

Mộ Nguyên Xuân đứng yên tại chỗ, im lặng nhìn thân ảnh La Ngọc biến mất trước mắt.

Qua hôm nay, cô ta sẽ triệt để kết thúc tình cảm thanh mai trúc mã này. Trong lòng đau đớn, liền một khắc biến mất.

Mộ Trường Hủ đi lên phía trước, thấy Mộ Nguyên Xuân như vậy, nhin không được trêu ghẹo: “Không cần nhưng nhớ thế đâu, một tháng nữa là có thể gặp biểu ca rồi.”

Mộ Nguyên Xuân miễn cưỡng mỉm cười, trầm mặc không lên tiếng.

Chương 41: Y Phục (Nhất)

Năm ngày sau, quân sự phủ thái tử đưa thiệp đến Mộ gia.

Chu Thị tự mình đón thiệp, nhiệt tình tiếp đón vị quân sự này. Sau khi quân sự rời đi, lập tức sai người gọi đám tôn nữ tới cả.

“Hà Hoa yến đích thân thái tử phi tổ chức, nghe nói mời không ít nữ quyến huân quý, cả kinh thành may mắn nhận được thiệp mời, không quá mười nhà.” Giọng Chu Thị thập phần cao hứng: “Ba tỷ muội Nguyên Xuân có dịp được đi, thật là chuyện may mắn.”

Trương Thị cùng Ngô Thị liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt hiện rõ sự vui sướng.

Mộ Nguyên Xuân cười không nói gì, Mộ Uyển Xuân hưng phấn chạy tung tăng hô: “Tổ mẫu, cháu không có quần áo trang sức thích hợp.”

Chu Thị tâm tình cực tốt, nghe xong cười nói: “Yên tâm, quần áo mới, trang sức đều không thể thiếu. Trương Thị, chị cho người đi gọi người của Tiêm Xảo phường cùng Như Ý lâu tới, may quần áo cùng làm trang sức mới cho bọn chúng.”

Tiêm Xảo phường là tiệm may nổi danh kinh thành, kiểu dáng chất liệu đều rất tinh mỹ. Như Ý lâu là nơi tiếng tăm lừng lẫy về trang sức, rất phong phú tinh xảo. Dĩ nhiên, giá cả cũng tương xứng.

Mộ gia coi như cũng có của cải, nhưng so với gia môn huân quý còn kém xa. Hơn nữa, Mộ thái phó là người đơn giản, không xa xỉ lãng phí. Cũng bởi vậy, nữ quyến Mộ gia ăn mặc rất giản dị.

Vì Hà Hoa yến lần này, Chu Thị khó có lúc hào phóng như vậy.

Mộ Uyển Xuân vui rạo rực nói: “Đa tạ tổ mẫu.” Trong lòng nhanh chóng tính toán, thừa dịp này, phải làm một bộ đồ mới thật đẹp, trang sức cũng phải chọn thứ tốt nhất.

Mộ Nguyên Xuân cũng cười nói: “Nếu tổ mẫu đã nói, tôn nữ không khách khí, lần này nhất định chọn quần áo đẹp và trang sức thật quý giá.”

Chu Thị nở nụ cười: “Hào hào hảo, cái gì cũng phải thật đẹp. Cô nương Mộ gia chúng ta như hoa như ngọc, không thể thua kém người khác. Các cháu nhìn trúng cái gì thì chọn là được.” Lại quay sang nói: “Trương Thị, Ngô Thị, hai chị cũng nhân dịp này chọn chút trang sức mới.”

Lời vừa nói ra, Trương Thị Ngô Thị cười tươi như hoa.

Phàm là nữ tử, cho dù là lớn nhỏ, ai không yêu cái đẹp? Đồ mới trang sức mới, ai cũng không ngại nhiều.

Khóe môi Mộ Niệm Xuân khẽ cong lên, ánh mắt nhìn bốn phía, tâm không chút dao động.

Hoa phục châu bảo là thứ mà không nữ tử nào cưỡng nổi. Nhưng đối với nàng, chẳng có gì hấp dẫn. Kiếp trước nàng là phi thân tối sùng của Lương Vô đế, y phục trang hoa lệ tinh xảo, trang sức châu bảo đương nhiên không ít. Mới bắt đầu còn có sự hưng phấn, càng về sau, càng dần chết lặng.

Nữ nhi đẹp vì người mình yêu. Thứ tình cảm một lòng luyến mộ đã sớm quy cừu tuyền, nàng còn ăn mặc đẹp cho ai xem? Sau tí mi trang phục, là để Lương Vô đế vui vẻ. Còn trong lòng nàng, thủy chung lạnh như băng.

Sau khi sống lại, trong thời gian ngắn nhất nàng đã nhập vai cô nương trẻ tuổi, hoàn mỹ đánh lừa mọi người nhưng lại không lừa được chính mình.

Nàng không bao giờ ... là một cô nương khờ dại vô ưu nữa. Mười hai tuổi, nhưng linh hồn là một người trưởng thành. Kiếp trước phát sinh thế nào, đã lưu lại dấu ấn sâu trong lòng nàng, dung nhập vào máu nàng, lệnh nàng phải cẩn thận nhạy cảm, cũng lệnh nàng trở nên bình tĩnh hờ hững.

Tựa hồ rốt cuộc không có chuyện gì, có thể sẽ khiến tâm tư khởi sắc hơn.

Không, thế nào cũng không thể khá tâm tình hơn. Nghĩ đến Hà Hoa yến sắp tới, trong lòng nàng dâng lên sự thích thú.

Mộ Nguyên Xuân tưởng như mọi thứ trong tầm tay mình, nhưng không biết chờ đợi cô ta là một kết cục bất đồng hoàn toàn với kiếp trước.

Sáng hôm sau, chương quần Tiêm Xảo phường tới, đi cùng còn có hai tú nương, vài vóc được bày ra tới hoa cả mắt.

Hai mắt Mộ Uyển Xuân sáng ngời, sờ hết kiện này tới kiện khác, cảm thấy mỗi loại đều có thể may nên những bộ váy thật xinh đẹp. Hận không thể mỗi kiện vải làm một bộ đồ mới.

Mộ Nguyên Xuân tinh táo hơn, ánh mắt đánh giá một vòng, liền chú ý tới những kiện vải màu sắc nhã nhặn.

Cô ta rất rõ ưu điểm bản thân. Dung mạo đã phát triển đủ, khí chất động lòng người. Dung nhan mặc dù không chói mắt nhưng lại đi sâu vào lòng người.

Trương Thị cùng Ngô Thị đã chọn xong vải may áo cho mình, thỉnh thoảng thấp giọng trao đổi vài câu, không khí thấp phần hòa hợp.

Trương Thị thỉnh thoảng nhìn xung quanh, thấy Mộ Niệm Xuân đứng ngẩn người một bên, không nhận được: “Niệm Xuân, con đứng ngốc một chỗ làm gì. Còn không mau lại đây.”

Mộ Niệm Xuân cười cười, đi đến bên Trương Thị, tùy ý nhìn, lấy tay chỉ một đoạn vải màu vàng nhạt, lại chỉ một đoạn màu hồng phớt: “Con chọn hai màu này. Kiểu dáng thì cứ theo kiểu mới nhất để may.”

Thái độ qua loa miễn cưỡng cho có.

Trương Thị có chút oán trách nhìn nàng một cái: “Con thật ra, làm sao chỉ nhìn là biết hai màu vải này may lên đẹp. Chọn lại cho từ tế đi.”

Nhìn Mộ Nguyên Xuân và Mộ Uyển Xuân ở bên cạnh hứng trí bưng bưng chọn lựa, thái độ Mộ Niệm Xuân thì quá lãnh đạm. Đại sự Hà Hoa yến, phải biết thận trọng đón nhận.

Bị Trương Thị nói một hồi, Mộ Niệm Xuân cũng phát hiện bản thân biểu hiện quái lạ, vội xốc lại tinh thần. Cười cười nhìn chỗ vải vóc, cố ý kéo Mộ Nguyên Xuân, Mộ Uyển Xuân cùng xem.

Tóm lại, phải tỏ ra tích cực, hồ hởi, để nương nương đại nhân hài lòng!

Bận cả nửa ngày, ba tỷ muội mới định ra vải và kiểu dáng may đồ, Trương Thị cùng Ngô Thị cũng đã xong.

Trương Thị còn nhắc thêm vị chương quỳ kia: “Hai mươi ngày sau phải đưa đồ mới tới, tuyệt không thể quá trễ.”

Chương quỳ lập tức cười nói: “Phu nhân yên tâm, nửa tháng sẽ làm xong, tuyệt không làm trễ việc dự tiệc của các tiểu thư quý phủ. Không dám dối phu nhân, Tiêm Xảo phường thời gian này rất bận. Buổi chiều hôm nay phải đi Vĩnh Ninh hầu phủ, ngày mai đi Bình Viễn hầu phủ.”

Hiển nhiên, Vĩnh Ninh hầu phủ cùng Bình Viễn hầu phủ đều nhận được thiệp mời Hà Hoa yến.

Mộ Niệm Xuân nghe thấy bốn chữ “Vĩnh Ninh hầu phủ”, trong lòng lặng yên.

Vĩnh Ninh hầu Lục Chiêm có hai nhi tử, đều là thứ xuất. Duy nhất một nữ nhi do vợ cả sinh ra, khuê danh Lục Vô Song. Vị lục đại tiểu thư này thuở nhỏ được chiều quá sinh ngạo mạn, kiêu căng tùy hứng, tiếng tăm trong giới quý nữ kinh thành.

Để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Mộ Niệm Xuân đó là, vị Lục đại tiểu thư này đối với Tề vương vừa gặp đã thương, kiên trì là Tề vương phi, nếu không không lấy chồng. Vĩnh Ninh hầu thương yêu nữ nhi, trước mặt hoàng thượng giục Tề vương tuyển phi, sau đó lại tự tiến cử trước mặt hoàng thượng.

Hoàng thượng cảm thấy mối hôn sự này không tệ, liền hạ thánh chỉ tứ hôn.

Mẹ đẻ Tề vương xuất thân hàn vi, nhà vợ cảm trọng binh trong tay, mối hôn sự này, với Tề vương xác thật là một chuyện tốt.

Lục đại tiểu thư rốt cuộc như ý nguyện, hoành tráng nhập vương phủ, làm Tề vương phi.

Đáng tiếc chính là, thành thân chưa đầy một tháng, hoàng thượng liền bệnh nặng không dậy nổi, rất nhanh quy thiên. Các vị phi tần liền vội vã trở về kinh thành, thái tử chưa kịp lên ngôi đã bị ám sát bỏ mình, thái tôn kế thừa ngôi vị hoàng đế. Sau đó... là nhiều năm chiến loạn.

Vị Tề vương phi này đoàn mệnh phúc bạc, ngày ngày sống trong sợ hãi, rất nhanh sinh bệnh nặng, hương tiêu ngọc vẫn.

Bất quá nàng chết cũng không mấy ai chú ý. Thời thế loạn lạc, ai nấy đều cảm thấy bất an, còn ai có tâm tình chú ý sinh tử một vị vương phi?

Mộ Niệm Xuân nghe tới Vĩnh Ninh hầu phủ, mới nhớ tới vị Lục đại tiểu thư này.

Hà Hoa yến lần này. Nàng sẽ được hội kiến vị Tề vương phi này.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Y Phục (Nhị)

Buổi chiều, người Như Ý lâu tới.

Trên bàn tràn đầy những hộp trang sức, các loại vòng vàng ngọc trai, trân châu phi thúy... chất đầy một chỗ, ánh sáng lóa mắt,

Nữ tử trời sinh đối châu bảo trang sức không thể chống cự. Tới Mộ Nguyên Xuân luôn tỏ ra lãnh đạm cũng hứng trí bùng bùng.

Có kinh nghiệm buổi sáng, Mộ Niệm Xuân không còn biểu tình hồ hững nữa, cũng hứng trí nhìn trang sức. Thậm chí còn bình luận.

Mộ Uyển Xuân thì chạy nhảy khắp chỗ.

Cô ta sai thợ làm một tram cài hồng bảo thạch. Cho dù ở trong phòng cũng phát ra ánh sáng. Mang lên đầu, ánh sáng chiếu xuống má hồng nhuận.

Mộ Uyển Xuân vui vẻ vô cùng.

Chường quây cười nói: “Tam tiểu thư thật có mắt nhìn. Trâm khảm hồng bảo thạch này là trân phẩm. Chỉ có Như Ý lâu chúng tôi mới làm ra được.”

“Mẹ, con yêu món đồ này quá đi.” Mộ Uyển Xuân rạo rức nói.

Ngô Thị cười cười, phân phó tiểu nhị giữ lại trâm cài này. Tiểu nhị nhanh chóng viết giấy: Trâm hồng bảo thạch, năm mươi lượng.

Trương Thị liếc mắt một cái, nhất thời cảm thấy đau lòng không thôi. Năm mươi lượng bạc, là chi phí một viện cả tháng. Mộ Uyển Xuân này, hôm nay chọn không ngừng như vậy...

Một hồi, Mộ Nguyên Xuân cười nói: “Mẫu thân, nữ nhi chọn vòng ngọc này.”

Vòng ngọc bích thượng hạng, sáng trong long lanh, tám mươi lượng.

Trương Thị lại một trận đau lòng, ngoài mặt vẫn cố tỏ ra cười vui vẻ. Sau đó toàn tâm toàn ý chọn trang sức cho Mộ Niệm Xuân.

Khó có dịp Chu Thị chủ động mở miệng cấp trang sức cho cháu gái, không thể nhượng Mộ Nguyên Xuân cùng Mộ Uyển Xuân chiếm trước. Như thế nào cũng phải chọn trang sức đẹp nhất cho nữ nhi bảo bối của mình.

Vì thế, Mộ Niệm Xuân rất nhanh liền được chọn một trâm cài vàng ròng, một vòng tay ngọc, một đôi bông tai cũng bằng ngọc.

“Mẹ, con thật sự không cần nhiều trang sức như vậy.” Mộ Niệm Xuân không còn là một tiểu cô nương, nhìn những thứ này chỉ thấy chói mắt: “Hon nữa, mấy thứ đồ này đều quá xa xỉ, phải tới mấy trăm lượng bạc. Tò mẩu biết, khẳng định sẽ không vui.”

Trương Thị không cho là đúng cười nói: “Có cái gì mà không vui. Nguyên Xuân, Uyển Xuân đều chọn ba bốn món, tiền không hề ít. Vì gì mà con phải kén chúng hai món. Và lại, ngày thường đương gia chủ mẫu là ta, một nhóc cũng là ta, không ai khen ta nửa chữ. Nếu không chu đáo thì bị oán giận. Chi là chọn cho con vài món trang sức thì làm sao?”

Trương Thị quản chuyện trong phủ, mẹ chồng dễ tùy ý. Tuy nhiên, quyền cuối cùng vẫn trong tay Chu Thị. Phàm vượt quá một trăm lượng đều phải được Chu Thị gật đầu. Cũng bởi vì như thế, Trương Thị có tâm thiên vị nữ nhi cũng không thể làm được.

Khó có dịp tốt như thế này, đương nhiên không thể bỏ qua.

Trương Thị vui rạo rức quan sát nữ nhi, khen ngợi không ngừng: “Con ngày thường ăn mặc đơn giản tùy ý, hôm nay đeo mấy thứ trang sức, quả nhiên xinh đẹp hơn.”

Khó có lúc Trương Thị cao hứng, nàng vẫn nên trầm mặc thì tốt hơn.

Đeo trang sức, mặc đồ đẹp chỉ là để cứu viện. Nữ tử thông minh, tuyệt sẽ không dễ y phục thể hiện mình.

Một chữ, tặc!

Kỳ thật, thiếu nữ trẻ trung tuổi tắn, không cần trang điểm trang sức quá nhiều, một nụ cười mím, đuôi mày khẽ động đã đủ hấp dẫn ánh mắt người đối diện.

Trương Thị rút cuộc xuất thân thấp hèn, không có tầm mắt đó.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân nghĩ vậy nhưng ngoài mặt cười nói: “Mẹ, mẹ nói đẹp, con nên mỗi ngày đều mang.”

“Đúng vậy.” Trương Thị nhìn nàng yêu thương: “Trước tiên để chỗ ta, tới ngày dự tiệc thì lấy ra.”

Mộ Niệm Xuân cười đồng ý.

Thật sự mặc như vậy đi dự tiệc, không bị người ta cười thầm mới là lạ. Bất quá, nàng vốn không tính toán làm náo động, không trong ánh mắt thái tử phi, mặc thành dạng gì cũng không quan trọng.

Trang sức bỏ vào tráp, được Bạch Lan thu lại.

Trương Thị cười nói về Phong Ca Nhi: “Ngày thường thì náo loạn không yên, không có một khắc an tĩnh. Bây giờ chăm chỉ học hành, hôm qua ta đi gặp Đường bá phụ nói chuyện. Ông ấy khen Phong Ca Nhi không dứt lời.”

Ngữ khí thật kiêu ngạo.

Phu tử Mộ gia là đường huynh của Mộ Chính Thiện, Mộ Chính Hậu. Mộ Chính Hậu từng qua khảo thí, về sau còn trúng tiến sĩ. Nhưng không xuất sĩ, chuyên tâm ở nhà dạy con cháu. Ông làm việc chính trực ngay thẳng, giáo học nghiêm cẩn, đối với tất cả như nhau.

Người như vậy, đương nhiên sẽ không nịnh Trương Thị. Nếu là khen, nhất định là thật.

“Phong Ca Nhi thiên tư thông minh, sau này nhất định vượt qua đại ca.” Mộ Niệm Xuân nói tự đáy lòng.

Lời này động tới tâm khảm Trương Thị, nhất thời cười híp mắt: “Ta cũng nghĩ muốn như vậy.” Dừng lại thờ dài: “Con nhu thuận khôn ngoan, Phong Ca Nhi hoạt bát khả ái, đọc sách thông tuệ. Chỉ cần hai con có tiền đồ, cả đời ta sẽ không còn gì tiếc nuối.”

Năm đó đến Mộ gia làm kế thất, trong lòng nàng cũng có chút chua xót. Có ai nguyện ý làm vợ kế một quan phu? Lại còn là kế mẫu hai đứa nhỏ, có huynh muội Mộ Trường Hủ, nhĩ nữ mình sinh xuất thân lại thấp hơn.

Bất quá, thời gian lâu, Trương Thị cũng đã nghĩ thông.

Mặc dù bóng ma nguyên phối La Thị còn tồn tại, mặc dù hai đứa con La Thị sinh ra đều ưu tú nhưng nhìn lại hai đứa con của mình, trong lòng Trương Thị lại thấy được an ủi.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười, cầm tay Trương Thị: “Mẹ, mẹ hãy vui vẻ sống, tuyệt sẽ không có gì tiếc nuối.”

Kiếp trước đều trở thành quá khứ. Cả đời này, nàng không bao giờ... để Trương Thị phải thống khổ cùng tiếc nuối.

Mẹ con đang tâm sự, cửa phòng có đứa hầu chạy vào bẩm báo: “Phu nhân, cữu lão gia gửi thư.”

Trương Thị nhất thời vui mừng: “Thư đâu, mau lấy ra.”

Đứa hầu vội đưa thư lên.

Trương Thị nhận lấy thư,

Cữu lão gia chính là huynh trưởng của Trương Thị, Trương Tuyền. Trương Tuyền hai mươi tuổi khảo trúng tiến sĩ, được phong làm quan huyện Thanh Trì. Cùng thể nhi đi nhậm chức đã sáu năm,

Huynh muội xa cách ngàn dặm, ngày thường dựa vào thư tín đi lại. Trương Tuyền đã ba tháng rồi không viết thư, đột nhiên lại nhận được thư, Trương Thị dĩ nhiên cao hứng.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười đứng ở một bên, nhìn nội dung trong thư.

Quả nhiên, sự việc vẫn giống như kiếp trước.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thư

Trương Thị nhanh chóng đọc hết lá thư, sau đó kích động nói: “Niệm Xuân, cậu con rút cuộc đồng ý cho Từ Kiều đến kinh thành.”

Trương Từ Kiều, là trưởng tử cậu Trương Tuyền, năm nay mười bốn tuổi. Hai năm trước khảo trúng đồng sinh, hai năm vừa rồi vẫn chưa có gì biến chuyển.

Trương Thị năm lần bảy lượt gửi thư đi, khuyên nhủ huynh trưởng đưa cháu trai đến Mộ gia học. Trương Tuyên do dự không quyết, lúc này rốt cuộc quyết định.

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Thật tốt quá rồi. Cậu có nói trong thư bao giờ thì biểu ca tới không ạ?”

“Cậu con để mợ đưa đi, mấy ngày nữa sẽ khởi hành.” Trương Thị thần thái sáng láng cười nói: “Huỵch Thanh Trì cách kinh thành ngàn dặm, ngồi xe ngựa ít nhất nửa tháng mới có thể đến kinh thành. Thừa dịp này, ta sẽ thu thập phòng ốc, lại chọn hai đứa nô tài lanh lợi. Phải rồi, còn phải nói cho cha con một tiếng.”

Có Mộ Chính Thiện ra mặt, Mộ Chính Hậu nhất định vui vẻ nhận Trương Từ Kiều.

Mộ Niệm Xuân chủ động nói: “Mẹ, phòng biểu ca để con bố trí đi.”

Trương Thị đang muốn gật đầu, liền đổi ý: “Việc này không cần con quan tâm. Hà Hoa yến sắp tới rồi, con chuyên tâm chuẩn bị cho Hà Hoa yến đi.”

Yến hội quan trọng như vậy, tránh không được có ngâm thơ thể hiện tài nghệ. Cho dù không nghĩ làm náo động, ít nhất cũng không thể mất mặt. Có chuẩn bị vẫn tốt hơn.

Mộ Niệm Xuân gật đầu có lệ.

Trương Thị thấy nàng không để việc này trong lòng, lập tức oán trách: “Chuyện quan trọng như thế này sao con không để trong lòng. Cho dù thái tử phi không nhìn trúng con thì cũng còn nữ quyến khác đi dự tiệc. Đây là lần đầu tiên con lộ diện trước mặt người khác, phải để lại ấn tượng tốt với mọi người. Nói không chừng có thể tìm được một mối hôn sự tốt.”

Dưới sự giáo huấn của Trương Thị, Mộ Niệm Xuân lập tức tỏ thái độ đoan chính. Hết lời cam kết sẽ chuẩn bị tích cực cho Hà Hoa yến.

Trương Thị lúc này mới hài lòng bỏ qua cho nàng.

Tối đó, Mộ Chính Thiện hỏi phủ, Trương Thị liền đem chuyện Trương Từ Kiều vào kinh học.

Mộ Chính Thiện yên mến học trò, vui vẻ cười nói: “Đại cữu huynh cuối cùng thông suốt, huyện Thanh Trì mặc dù là nơi học tập không tệ nhưng gia học Mộ gia chúng ta rất tốt. Còn nữa, năm nay Từ Kiều không còn nhỏ, cũng nên để nó đến kinh thành khai nhãn, mở rộng kiến thức.”

“Lão gia nói rất phải.” Thấy thái độ này của Mộ Chính Thiện, trong lòng Trương Thị thập phần cao hứng, cười nói: “Ngày mai thiếp đi thu thập phòng khách, bên gia học, phiên lão gia nói một tiếng với đại đường bá.”

Mộ Chính Thiện liền đáp ứng.

Gia học Mộ gia không ít tôn tử chi thứ, thân hữu cũng có khối người. Trương Từ Kiều là trưởng tử đại cữu huynh, tới Mộ gia học tập là chuyện đơn giản.

Ngày hôm sau, Trương Thị tới bẩm báo chuyện này với mẹ chồng Chu Thị.

Chu Thị cười nói: “Cháu trai chị xa cha mẹ, đến tìm chỗ nương tựa ở cô cô. Chị nên tỉ mỉ an bài chuyện ăn ở, tuyệt không thể qua loa.”

Thái độ mẹ chồng hiền lành như thế khiến Trương Thị cảm thấy cảm động không thôi, vội vâng dạ.

Chu Thị nghĩ nghĩ lại nói: “Từ Kiều cũng không còn nhỏ, ngày sau vất vả học tập, nếu ở trong viện của chị, cả ngày người qua người lại không yên. Chẳng bằng cho nó đến ở Nhập Vân Hiên đi.”

Nhập Vân Hiên vốn không có ai ở, mặc dù hơi nhỏ nhưng lại yên tĩnh, cũng gần Trúc Lý quán, rất tiện đi học.

Trương Thị cười nói: “Vẫn là mẹ nghĩ chu đáo. Con dâu lập tức sai người đi thu dọn Nhập Vân Hiên.”

Lập tức liền phái người đi thu xếp. Mấy ngày tiếp theo bận rộn tìm đồ dùng. Rất nhanh đã bài trí Nhập Vân Hiên ổn thỏa, chỉ chờ cháu trai vào kinh.

Những ngày tiếp theo trôi qua thật chậm chạp.

Đổi Mộ Uyển Xuân mà nói, đoạn thời gian này cực kỳ cực kỳ lê thê.

Đến gặp Mộ Niệm Xuân, câu thoại đầu tiên chính là: “Hà Hoa yến còn năm ngày nữa.” Dừng giây lát, làm bộ thần bí hỏi: “Muội chuẩn bị thế nào rồi?”

Mộ Niệm Xuân nhún vai cười nói: “Tam tỷ, tỷ giấu cợt ta đấy ư. Ta cảm nghệ như thế nào không phải tỷ không biết. Ta không có dũng khí thể hiện. Đến lúc đó tỷ làm náo động thượng đài, ta sẽ cổ vũ hò reo cho tỷ.”

Mộ Uyển Xuân nghe lời này cực kỳ hờn thụ trong lòng, miệng lại nói: “Các cô nương có tư cách dự tiệc đều là những người nổi bật trong kinh thành. Cho dù là làm náo động cũng không đến phiên ta.”

Lại nói tiếp: “Không nói người khác, trong ba tỷ muội ta, đại tỷ còn giỏi hơn ta nhiều.” Trong giọng nói lộ rõ vị chua.

Mộ Niệm Xuân cười thâm, ngoài mặt nói: “Ai nói gì kệ họ, trong lòng ta, đều không thể so được tam tỷ.”

Thế xác và tinh thần Mộ Uyển Xuân thư sướng, thấp giọng nói: “Nghe nói mấy ngày nay đại tỷ một mực luyện cầm, không biết tỷ ấy luyện khúc gì. Nếu luyện cùng một khúc như ta thì thật là...”

Cầm khúc giống nhau, đến lúc đó thật ngượng ngùng.

Hai tỷ muội, tốt nhất không tấu cùng một khúc nhạc.

Mộ Niệm Xuân cười hi hi nói: “Tỷ tò mò thì trực tiếp hỏi đại tỷ là được.”

Mộ Uyển Xuân bĩu môi: “Tính tỷ ấy không phải muội không biết. Ta có hỏi nhưng tỷ ấy không chịu nói. Thật là không có nửa điểm tình tỷ muội.”

Mộ Niệm Xuân nhướn mi cười: “Vậy tỷ có cho đại tỷ biết mình luyện khúc cầm nào không?”

“Đương nhiên là không.” Mộ Uyển Xuân lập tức nói: “Tỷ ấy không chịu cho ta biết, vì sao ta phải cho tỷ ấy biết.”

Mộ Niệm Xuân cười một tiếng: “Vậy hai người huề nhau.”

Nghe ra ý của Mộ Niệm Xuân, Mộ Uyển Xuân không nhận, hai người liền đùa giỡn một hồi.

Mộ Nguyên Xuân vừa vặn đi đến, thấy hai người thân mật như thế, nhin không được liếc mắt một cái. Trong lòng trùng xuống, phản phát có chút đổ kỵ.

Cô ta thuở nhỏ ở La gia, cùng biểu tỷ biểu muội hòa thuận, tuy nhiên vẫn có xa cách. Nếu cô ta phát triển hơn, ngoài miệng họ không nói nhưng trong lòng không khỏi có chút ghen tuông. Thường không hay trò chuyện như thế này.

Thân mật như Mộ Uyển Xuân và Mộ Niệm Xuân, cô ta chưa từng trải nghiệm qua.

Mất thấy bóng Mộ Nguyên Xuân, Mộ Uyển Xuân lập tức đứng thẳng, cười dài đi tới nắm tay cô ta: “Đại tỷ, cuối cùng tỷ cũng tới, chúng ta đang nói về tỷ đây!”

Mộ Nguyên Xuân cười trừ đặt tay lên tay cô ta, ngữ khí thân mật: “Nói về ta chuyện gì không hay há.”

“Đâu có.” Mộ Uyển Xuân cười nói: “Bọn muội đang thảo luận chuyện tỷ luyện cầm. Tứ muội nói, tỷ đàn rất giỏi, gần đây chăm chỉ khổ luyện, lại không biết tỷ đang luyện khúc gì?”

Như thế nào lại biến thành nàng nói?

Mộ Niệm Xuân tựa tiểu phi tiểu nhìn Mộ Uyển Xuân một cái. Mộ Uyển Xuân chột dạ cúp mắt.

Mộ Nguyên Xuân không nhúc nhích nói: “Chúng ta cùng học cầm Trịnh nương tử, cầm khúc như nhau, ta nào có gì đặc biệt, chỉ là ngày thường luyện tập nhiều hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Biểu Ca (Nhất)

Mộ Uyển Xuân có chút phần nộ buông tay.

Mộ Nguyên Xuân tựa hồ phát hiện Mộ Uyển Xuân không vui, cười khanh khách nhìn về phía Mộ Niệm Xuân: “Tứ muội, muội chuẩn bị thế nào rồi?”

“Muội bất quá là đi góp vui.” Mộ Niệm Xuân cười nói: “Có đại tỷ, cầm nghệ của ta thật không dám so bì.”

Cuối cùng cũng tự mình biết mình!

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân âm thầm nghĩ vậy, ngoài mặt vẫn mỉm cười: “Tứ muội quá khiêm tốn rồi. Trù nghệ của muội giỏi hơn ta. Đến lúc đó không ngại bộc lộ tài năng, nhất định có thể kinh diễm bốn phía.”

Biểu tình ôn nhu chân tình, ngữ khí lại toát ra sự chế nhạo.

Đường đường tứ tiểu thư Mộ gia, ở Hà Hoa yến biểu diễn trù nghệ, truyền đi ra ngoài chính là chuyện cười cho thiên hạ.

Mộ Niệm Xuân giống như không nghe ra ý đồ của Mộ Nguyên Xuân, vỗ tay cười nói: “Chủ ý này của đại tỷ thật sự hay, rất hợp lòng muội. Đến lúc đó muội liền chủ động thỉnh được làm chút đồ ăn, nói không chừng có thể giành được khen ngợi của mọi người.”

Mộ Nguyên Xuân: “...”

“Tứ muội, muội thật hồ nháo!” Mộ Uyên Xuân sắc giọng: “Nếu thật sự làm, người ta không cười muội mới là lạ.”

Đến lúc đó mắt mặt không chỉ có một mình Mộ Niệm Xuân, cô ta cùng Mộ Nguyên Xuân cũng sẽ trở thành trò cười.

Mộ Niệm Xuân nháy mắt mấy cái, cười nói: “Tam tỷ nói không đúng rồi. Muội làm đồ ăn để mọi người phẩm, mọi người sẽ khen muội, làm sao lại cười muội. Muội quyết định, sẽ làm món hồng đậu cao sở trường.”

Mộ Uyên Xuân nghe xong dở khóc dở cười, lờ mờ nài một cái: “Muội không sợ mất mặt nhưng ta sợ! Đừng có mà hồng đậu cao lục đậu cao cái gì, bằng không, ta không nhận muội nữa đâu.”

Đang nói, lại quay sang nói Mộ Nguyên Xuân: “Đại tỷ, tỷ mau nói cho tứ muội nghe đi.”

Mộ Nguyên Xuân ho khan một tiếng nói: “Tứ muội, tam muội nói cũng có đạo lý.”

“Đại tỷ, chủ ý này rõ là do tỷ nghĩ ra.” Mộ Niệm Xuân làm vẻ ủy khuất: “Muội nghe tỷ nói, bây giờ tỷ lại bảo không là sao?”

Mộ Nguyên Xuân cứng họng không nói được, trong lòng âm thầm cắn răng.

Mộ Niệm Xuân này! Nhìn thì ngây thơ, kỳ thật một bụng quỷ kế, nửa điểm không chịu thua. Nếu mình không chịu lui, đến lúc đó nó thật sự hồ nháo, sợ là mình cũng chịu liên lụy.

“Tứ muội, mới vừa rồi ta suy nghĩ không chu toàn, đưa ra chủ ý không đâu, muội hãy bỏ đi.” Mộ Nguyên Xuân quả nhiên có được dẫn được, cười tươi kiên trì giải thích.

Mộ Niệm Xuân hưởng thụ dáng vẻ ghen khuất của cô ta, trong lòng khoái trá cực độ, ngoài mặt lại tỏ ra ủy khuất: “Đại tỷ, tỷ thật là, sao lại giễu cợt ta.”

Thật là thông khoái quá đi!

Mộ Nguyên Xuân cắn răng, cố nhịn cơn giận xuống, cười trừ bồi lễ.

Tỷ muội đối trận, Mộ Niệm Xuân toàn thắng!

Mộ Uyên Xuân lúc này cũng đã nghĩ ra, nhìn không được liếc Mộ Niệm Xuân một cái! Tứ muội, thật sự là quỷ linh linh, mới vừa rồi làm bộ làm tịch một phen, chính mình cũng bị lừa dối.

Mộ Nguyên Xuân định thần lại, đổi đề tài: “Tứ muội, Trương biểu ca đã sắp đến kinh thành chưa!”

Chuyện Trương Tử Kiều muốn tới Mộ gia học tập trên dưới Mộ gia đã sớm biết, đương nhiên Mộ Nguyên Xuân cũng biết.

“Đạ, cũng mấy ngày nữa thôi.” Nhắc tới Trương Tử Kiều, trong lòng Mộ Niệm Xuân chuyển một vòng, trong đầu nhanh chóng hiện ra khuôn mặt một thiếu niên thanh tú thẹn thùng.

Năm ấy nàng còn trẻ, tính tình nóng cuồng, trong mắt chỉ có La Ngọc anh khí bức người. Thiếu niên ôn nhu e thẹn bị nàng cố ý xem nhẹ triệt để.

Sau đó, nàng liền tiếp phạm sai lầm, bị phụ thân cảm tức triệt để trong viện. Trương Thị bệnh nặng, cả ngày nằm trên giường, nàng không có ai tới hỏi han, chỉ có biểu ca Trương Tử Kiều hằng ngày đến thăm nàng. Cái miệng của hắn thực ngọt, không biết an ủi nàng, chỉ biết nói “biểu muội đừng khóc nữa”, “biểu muội tình táo lại đi, hết thấy đều đã là quá khứ”...

Thời gian trôi, tân hoàng đăng cơ, hạ chỉ các tiểu thư thế gia nhập cung tuyển tú nữa. Mộ gia nguyên bản là Mộ Niệm Xuân đi, nhưng cuối cùng muội muội nàng là người nhập cung.

Ngày tiến cung nào đó, Trương Thị đã vĩnh viễn nhắm mắt, tiền nàng, vẫn như cũ chỉ có Trương Tử Kiều.

Khí đó trong lòng chết lặng mịt mờ, hết thảy lạnh như băng, căn bản không có tâm tình nhận ý tốt bất luận kẻ nào, lạnh giọng chế nhạo Trương Tử Kiều một trận.

Trương Tử Kiều yên lặng nghe nàng trút giận, đến một khắc nàng gần đi, mới nhẹ nhàng nói: “Biểu muội, xin thứ lỗi, là ta vô dụng, không bảo vệ được muội, chỉ có thể bất lực nhìn người khác đưa muội tới chỗ nước sôi lửa bỏng. Ta chỉ có thể dành trọn tâm tình này cho muội.”

“Đời này, ta sẽ không lấy vợ. Bởi vì tâm tình của ta, là dành cho muội. Cầu xin muội nhất định phải sống sót, ta sẽ luôn ở ngoài cung dõi theo muội, cho đến ngày nhắm mắt.”

Nàng nước mắt đầy mặt, không hề quay đầu, từng bước tiến vào hoàng cung lạnh như băng, ném lại thiếu niên si tình phía sau.

Trải qua mười năm, mục đích duy nhất khiến nàng sống sót chính là giết chết nam tử trên ngai vàng. Vì thế, nàng làm rất nhiều chuyện, gần như hoàn toàn biến thành một người khác. Nàng thậm chí không muốn soi gương, không muốn nhìn gương mặt ôn nhu luôn nở nụ cười của chính mình.

Cuộc sống cứ thế trôi đi, nàng rất khi nhớ tới người nhà đã chết, số lần nhớ tới Trương Tử Kiều cũng rất ít. Thỉnh thoảng nhớ tới, trong lòng còn cảm nhận được chút ấm áp. Trên đời này, cuối cùng còn có một người thật tâm muốn nàng vui vẻ.

Nàng giống như con chim bị nhốt trong lồng, dần dần quên đi khoảng trời xanh bên ngoài. Nàng chỉ biết sau đó Trương Tử Kiều trở về huyện Thanh Trì, về sau nữa thì vô âm tín.

Không biết sau khi nàng chết, Trương Tử Kiều có thật sự đau khổ không. Dù sao cũng qua mười năm, tình cảm lúc còn trẻ mấy ai khảm trong tâm trí?

Mộ Nguyên Xuân tâm tư nhảy cảm, rất nhanh phát hiện tâm tư Mộ Niệm Xuân phiêu lãng, liền nói: “Tứ muội, muội với Trương biểu ca cũng sáu, bảy năm chưa gặp nhỉ!”

Mộ Niệm Xuân nhanh chóng bình tĩnh trở lại, thần sắc tự nhiên đáp: “Đúng vậy, đại cữu sáu năm trước trúng tiến sĩ rồi khỏi kinh thành, muội cùng mẹ đưa tiễn họ một đoạn. Từ lúc đó, muội chưa gặp lại biểu ca. Cách xa đã lâu, muội đã sớm quên mất dáng vẻ huynh ấy thế nào.”

“Lần này biểu ca muội về kinh thành, ít nhất cũng ở lại ba năm, Về sau mỗi ngày gặp mặt, muốn nhìn bao lâu đều được.” Mộ Uyển Xuân cười trêu ghẹo.

Mộ Niệm Xuân mím môi mỉm cười.

Hồi ức kiếp trước thật tiếc nuối.

Nàng không biết chính mình có thể sinh tình yêu nam nữ với Trương Tử Kiều hay không, nhưng việc sắp gặp hân khiến nàng thật sự vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Biểu Ca (Nhị)

Ba ngày sau, đoàn người mộ rớt cuộc tới kinh thành.

Trương Thị, Mộ Niệm Xuân cùng Phong Ca Nhị ra tận cửa chờ, nhìn thấy xe ngựa từ xa, đôi mắt Trương Thị đã phiếm hồng. Suốt sáu năm mới thấy người nhà mẹ đẻ, khó trách nàng kích động như thế.

Xe ngựa dừng lại ở cửa.

Xuống xe đầu tiên là mộ – Khâu Thị. Khâu Thị dung mạo không xinh đẹp nhưng ôn nhu hiền hậu. Một đường vất vả khiến thần sắc có phần mệt mỏi.

Phía sau là một thiếu niên khoảng mười bốn tuổi. Thiếu niên một thân áo choàng màu xám, trên đầu quấn khăn thư sinh, nghiêm túc đứng sau lưng Khâu Thị.

So với Mộ Trường Hủ tuần tú nhà nhận, La Ngọc anh khí, thiếu niên này nhiều nhất được xem là mặt mày thanh tú, càng không thể so với Tề vương về sự tuấn mỹ quý khí. Trên người hân toát ra sự chất phác đơn thuần, giống như một dòng suối trong mát, khiến người khác an tâm mà ấm áp.

Mộ Niệm Xuân im lặng nhìn kỹ hân, khỏe môi hơi hơi cong lên.

Đã lâu không thấy, Tử Kiều biểu ca!

Trương Tử Kiều như phát hiện ra ánh mắt nàng, liền nhìn lại. Chỉ thấy một cô nương mười hai, mười ba tuổi, mặc váy hồng nhìn hân mỉm cười, cô nương mặt mày như hoa đầy khả ái, đôi mắt đen bóng, giống như hai viên bảo thạch.

Đứa bé gái hoạt bát năm ấy, chuyển mắt đã trở thành một cô nương mỹ lệ.

Trương Tử Kiều cùng Mộ Niệm Xuân thẹn thùng cười.

Trương Thị tiến lên, nắm tay Khâu Thị: “Đại tẩu, dọc đường vất vả, mau vào phủ nghỉ ngơi.”

Khâu Thị xóc lại tinh thần, cười một tiếng, cùng Trương Thị tiến vào phủ. Xe ngựa cùng hành lý đều đã được nha hoàn Mộ gia an trí.

“Biểu ca!” Mộ Niệm Xuân cười khanh khách tiêu sái tới gần: “Chúng ta cùng nhau vào phủ đi!”

Như kiếp trước, Trương Từ Kiều đỏ mặt, sau đó bình tĩnh lại, nói: “Biểu muội dẫn đường!”

Hai người tuy là biểu huynh muội nhưng nhiều năm không gặp, không khỏi có chút mới lạ. Trương Từ Kiều lại không giỏi ăn nói, dọc đường đi hỏi gì nói nấy, rất trầm mặc. Thành thạo liếc mắt nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, rất nhanh rời mắt đi, hai má hồng lên.

Thời gian như nước chảy, thế nhưng bộ dạng thiếu niên của hắn vẫn y hệt trong kí ức.

Một khắc này, Mộ Niệm Xuân cảm thấy sự thân thiết lại cảm khái bùi ngùi.

Khâu Thị cùng Trương Từ Kiều tới Nhập Vân Hiên sắp xếp. Nghỉ ngơi một lát, Khâu Thị liền dẫn Trương Từ Kiều đi Tu Đức đường thỉnh an Chu Thị.

Chu Thị cười nói: “Phu nhân thông gia đa lễ, mau ngồi xuống nói chuyện.” Tiếp đó, ân cần hỏi han chuyện đi đường, thái độ nhiệt tình mà khách khí.

Khâu Thị cười ứng đối một phen.

Trước khi đến kinh thành, trong lòng nàng có nhiều nghi ngại. Tiểu cô tuy là dâu trưởng Mộ gia, nhưng là tục huyền, phu gia như thế nào có thể thật lòng tốt. Nhỉ từ tới ở nhờ học tập, chỉ sợ người Mộ gia không thực sự hoan nghênh. Nguyên nhân như vậy nên nhiều năm Trương Thị gửi thư khuyên bảo, nàng vẫn do dự không quyết.

Hiện tại nhìn lại, Trương Thị ở Mộ gia không tính là tệ. Nhà mẹ đẻ cũng có vị trí trong mắt mẹ chồng.

Chu Thị hàn huyên một phen, đưa mắt đánh giá Trương Từ Kiều, cười nói: “Nhoáng một cái nhiều năm mới gặp, Từ Kiều đã lớn rồi. Thanh tú nhả nhận lịch sự, giống phụ thân nó đến sáu bảy phần.”

“Lão phu nhân quá khen. So với mấy huynh đệ Trường Hù, Từ Kiều còn kém xa.” Khâu Thị ứng đối thập phần khéo léo: “Ngày sau Từ Kiều ở Mộ gia học tập, sợ gây phiền hà, thỉnh lão phu nhân chỉ bảo.”

Chu Thị cười nói: “Có gì mà phiền hà. Từ Kiều là cháu trai Trương Thị, trong mắt ta nó cũng như bọn Trường Hù. Chỉ cần yên tâm ở trong phủ học tập, chuyện ăn ở đi lại đã có cô nó lo. Thiếu cái gì chỉ cần nói là được.”

Khâu Thị cảm kích nói cảm tạ không thôi. Trương Từ Kiều không cần phân phó, liền tiến lên, cung kính khom người: “Đa tạ tổ mẫu, Từ Kiều sau này nhất định cố sức học tập.”

Chu Thị mỉm cười gật gật đầu, ôn nhu khích lệ mấy câu.

Trong lúc nhất thời, khách chủ hân hoan, không khí thập phần hài hòa.

Nhà mẹ đẻ được đãi ngộ như vậy khiến Trương Thị cảm thấy rất mát mặt, tươi cười hơn hẳn bình thường.

Mộ Niệm Xuân nhìn một màn trước mắt này, không khỏi nhớ tới kiếp trước. Bởi vì nàng ngang bướng, Trương Thị cùng Mộ Chính Thiện thường xuyên tranh cãi, không mấy hòa thuận. Chu Thị bất mãn con dâu, bởi vậy khi mẫu tử Khâu Thị tìm chỗ nương tựa sắc mặt cũng không tốt lắm. Trương Thị trong lòng ghen ghét, âm thầm vài ngày.

Một đời này, vì nàng thay đổi, có rất nhiều điều phát sinh biến hóa.

Chu Thị cười phân phó Trương Thị: “Dặn nhà bếp hôm nay chuẩn bị gia yến, tối nay chờ Chính Thiện, Chính Đức về, cùng nhau làm tiệc tẩy trần cho Từ Kiều.”

Trương Thị vui vẻ vâng lời.

Trong lòng Khâu Thị cũng thấy cao hứng. Xem ra đưa Từ Kiều tiến kinh là quyết định chính xác.

Gia yến buổi tối thập phần nóng nực.

Tuy là nam nữ phân tịch nhưng chỉ là cách nhau một tấm bình phong.

Mộ Uyển Xuân nhìn xa xa, thầm đánh giá Trương Từ Kiều, cô ta nói nhỏ bên tai Mộ Niệm Xuân: “Biểu ca muội hình như rất khả trương, không thấy nói chuyện nhiều.”

Rốt cuộc là đến từ nơi hẻo lánh, trên người không toát được khí khái!

Mộ Niệm Xuân nghe ra ý chế nhạo trong lời Mộ Uyển Xuân, mi mày nhử lại, không lạnh không nóng nói: “Mới vừa đến, huynh ấy khó tránh khỏi

trương.”

Mộ Uyển Xuân cười cười, không nói gì nữa.

Trương Tử Kiều nói chuyện không nhiều lắm, là bởi vì cung kính thủ lễ, lời nói và cử chỉ cẩn thận. Mộ Chính Thiện nhìn trong mắt, không khỏi âm thầm gật đầu. Đối với Trương Tử Kiều thêm phần hảo cảm.

Gia yến kết thúc, Mộ Chính Thiện cố ý gọi Trương Tử Kiều vào thư phòng, hỏi vài chuyện học tập.

Trương Tử Kiều đối đáp lưu loát, nhìn ra được ngày thường cũng chăm chỉ học tập. Nhưng là tầm mắt chưa được mở rộng, đối với tứ thư ngũ kinh chưa hiểu hết.

Mộ Chính Thiện ôn nhu nói: “Sau này vào Mộ gia học, cháu phải dụng tâm tư, chăm chỉ học hành. Nếu có gì không hiểu, buổi tối có thể đến thư phòng hỏi ta.”

Mộ Chính Thiện đối với Mộ Trường Hù yêu cầu nghiêm khắc nhưng đối với Trương Tử Kiều thì hòa ái thân thiết hơn.

Trương Tử Kiều cảm kích vâng dạ.

Đang nói chuyện, cửa thư phòng bị mở ra. Sau đó, Mộ Niệm Xuân cười đi vào, trong tay bê một cái khay đặt hai chiếc bát tinh xảo.

“Cha, biểu ca, con làm đồ ăn khuya cho hai người.” Mộ Niệm Xuân mỉm cười nói, bưng một cái bát đưa lên cho Mộ Chính Thiện.

Mộ Chính Thiện sớm quen đồ ăn khuya của nữ nhi, cười nhận lấy bát, là một bát canh chua!

Mộ Niệm Xuân lại bưng cái bát còn lại cho Trương Tử Kiều: “Biểu ca cũng thưởng thức trù nghệ của ta đi.”

Trương Tử Kiều nhất thời thụ sủng nhược kinh, vội đưa tay nhận lấy, giọng nói có chút ấp úng: “Biểu muội, thật là ngại, ta từ nhỏ không ăn chua.”

Lời vừa nói xong, Mộ Niệm Xuân liền mỉm cười nói: “Huynh nhìn dưới bát xem.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Hòa Hợp

Trương Tử Kiều sững sốt, cúi đầu nhìn bên trong bát canh, là một chén canh đậu xanh.

“Muội biết huynh không ăn chua nên nấu canh đậu xanh cho huynh.” Mộ Niệm Xuân uyển chuyển nói.

Trong lòng Trương Tử Kiều âm áp, cúi đầu nói: “Hóa ra muội vẫn nhớ.”

Hắn từ nhỏ không ăn chua, có một lần đến Mộ gia, Mộ Niệm Xuân ép hắn phải ăn một quả mơ. Hắn miễn cưỡng ăn, lúc sau khóc suốt mướt tìm cô cô cáo trạng. Bởi vì chuyện này, hắn bị giấu cọt rất lâu.

Mộ Niệm Xuân mỉm môi cười.

Chuyện khi còn nhỏ đã rất xa xôi, nàng thật sự không có ấn tượng gì. Sau này Trương Tử Kiều ở Mộ gia ba năm, nàng đương nhiên nhớ kỹ thói quen của hắn.

Trương Tử Kiều ăn xong trở về Nhập Vân Hiên, khuôn mặt tươi cười không che giấu được.

Khâu Thị cười hỏi: “Con và dưỡng nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Trương Tử Kiều cười đáp: “Dưỡng hỏi con một vài chuyện học tập, nói con phải chăm chỉ học tập.” Rất tự nhiên không nói đến chuyện Mộ Niệm Xuân tặng đồ ăn khuya.

Khâu Thị thấy tâm tình hắn rất tốt cũng cao hứng nói: “Dưỡng con năm ấy hai mươi tuổi đỗ nhị giáp tiến sĩ, giờ ở Hàn Lâm viện, học vấn cực kỳ tốt. Gia học Mộ gia tiếng tăm lừng lẫy kinh thành. Con may mắn tới đây học, sau này nên chăm chỉ.”

“Mẹ nói đúng ạ, con sẽ ghi nhớ.” Trương Tử Kiều lập tức cười đáp.

Nhi từ hiếu thuận, Khâu Thị thập phần vui mừng.

Nàng cố ý đưa Trương Từ Kiều tới Mộ gia học, không chỉ hi vọng hấn học tập tốt, có tiền đồ mà còn có một tầng dụng ý khác.

Trương Từ Kiều năm nay mười bốn tuổi, nói lớn chưa lớn, nói nhỏ không còn nhỏ. Cũng nên bắt đầu tìm chung thân đại sự. Huyện Thanh Trì dù sao cũng chỉ là một huyện nhỏ, phần lớn các tiểu cô nương đều bình thường, muốn chọn một thiên kim tài mạo rất khó.

Kinh thành thì khác, dưới chân thiên tử, đất đai phồn thịnh, địa linh nhân tài, cô nương xuất sắc gia thế nổi bật chỗ nào cũng có. Huân quý thế gia không dám trèo nhưng một gia thế bình thường thì luôn gặp.

Khâu Thị suy nghĩ chuyện này, ngày hôm sau liền lặng lẽ nói chuyện với Trương Thị: “Vân Nương, muội tìm hiểu, có gì thì báo tin cho ta.”

Trương Thị không hề nghĩ ngợi đáp ứng: “Đại tẩu yên tâm, chuyện nhỏ này cứ để ta. Từ Kiều là cháu trai của ta, ta làm cô cô, tất nhiên hi vọng nó lấy được đứa cháu dâu tốt.”

Khâu Thị cười nói: “Vậy đa tạ muội.” Nghĩ nghĩ lại nói thêm: “Ta không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ cần gia phong nghiêm cẩn là được.”

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Nụ cười trên môi Trương Thị chưa giảm nhưng trong lòng đã nghĩ.

Gia phong nghiêm cẩn, không phải là nói Mộ gia sao? Đại tẩu không phải là sinh niệm gì với Niệm Xuân chứ! Tuy nói nàng thương cháu trai ruột nhưng cháu trai cũng không thể bằng con gái ruột. Nàng không có ý gả con gái đi xa như vậy.

Việc này chỉ có thể nghĩ trong lòng, đương nhiên không thể nói nhiều trước mặt Khâu Thị.

Hai người nhiệt tình hàn huyên một hồi, Mộ Niệm Xuân tới.

Khâu Thị gặp Mộ Niệm Xuân thì rất vui vẻ, cầm lấy tay nàng: “Nhiều năm không thấy, Niệm Xuân đã thành một cô nương rồi, càng lúc càng xinh đẹp.”

Đang nói, liền tháo vòng ngọc ở tay nhét vào tay Mộ Niệm Xuân: “Ta không chuẩn bị được đồ gì tốt, vòng ngọc này ta đeo đã nhiều năm, xem như là lễ gặp mặt của ta.”

Mộ Niệm Xuân cũng không xấu hổ, cười hi hi nhận lấy, thuận tay liền đeo lên cổ tay: “Vẫn là mợ hiểu rõ cháu nhất.”

Trương Thị cười lườm nàng một cái: “Nha đầu này, thật làm mẹ xấu hổ. Vòng ngọc này là đồ kỉ niệm của mợ con, mợ con đeo hơn mười năm rồi. Con lại lấy nhẹ nhàng vậy hà. Mau trả lại cho mợ đi.”

Khâu Thị lập tức cười nói: “Con bé còn nhỏ, nào có nói đạo lý gì. Lại cũng không phải thứ quá giá trị, đừng coi như người ngoài.”

“Đúng rồi...” Mộ Niệm Xuân cười lấp lánh: “Mợ không phải người ngoài.”

“May cho con có một người mợ như thế này, là người khác, có phải bị giễu cợt rồi không?” Trương Thị miệng oán trách nhưng trên mặt là nụ cười mãn nguyện.

Bên này gia học đã tan.

Phong Ca Nhi chạy ủa về, ôm lấy chân Mộ Niệm Xuân làm nũng: “Tỷ tỷ, đệ đói bụng, đệ muốn ăn cá rán.” Kể từ lần được ăn cá rán Mộ Niệm Xuân làm, Phong Ca Nhi liền nhớ mãi không quên.

Cho tới giờ Mộ Niệm Xuân đều không kháng cự được yêu cầu nào của Phong Ca Nhi, lập tức cười nói: “Được, tỷ đi trù phòng làm cá rán cho đệ.”

“Tỷ tỷ, đệ cũng muốn cùng đi.” Phong Ca Nhi túm chặt vạt áo Mộ Niệm Xuân không chịu buông tay.

Mộ Niệm Xuân buồn cười: “Được rồi, đệ muốn thì đi. Nhưng mà trù phòng khói và dầu mỡ, đệ phải trật tự đó.”

Phong Ca Nhi hưng phấn đỏ má, gật đầu lia lịa.

Mộ Niệm Xuân dẫn Phong Ca Nhi bé nhỏ đi ra ngoài.

Vừa vặn lúc này Trương Từ Kiều đi tới, vì không để ý nên Mộ Niệm Xuân đụng vào hấn, Trương Từ Kiều đỏ mặt bước sang một bên, ấp ứng: “Xin thứ lỗi, ta không cố ý.”

“Không sao, có gì đâu.” Mộ Niệm Xuân thân nhiên cười, thuận miệng nói: “Muội phải dẫn Phong Ca Nhi đi trù phòng làm cá rán, không bằng huynh đi cùng. Vừa lúc thưởng thức trù nghệ của muội.”

Trương Từ Kiều hiển nhiên muốn đi, quay sang nhìn ý Khâu Thị.

Khâu Thị mỉm cười, Trương Tử Kiều mới thẹn thùng nói: “Vậy ta đi giúp biểu muội.”

Mộ Niệm Xuân cười gật đầu, dẫn Phong Ca Nhi cùng Trương Tử Kiều đi trù phòng.

Khâu Thị nhìn hai người song vai, trong mắt hiện lên ý cười. Trương Thị nhủ mảy, rất nhanh khôi phục lại như cũ.

Giữa trưa hôm đó, Phong Ca Nhi như ý nguyện ăn một bụng no cá rán. Khâu Thị cùng Trương Tử Kiều cùng thưởng thức tay nghề Mộ Niệm Xuân, không khỏi kinh ngạc.

“Niệm Xuân tuổi nhỏ đã có tay nghề giỏi thế này.” Khâu Thị tán dương không dứt.

Trương Thị hoan hỉ, miệng thì vẫn khiêm tốn: “Nó chỉ nghịch vậy, đại tẩu khen nó gì chứ. Thiên kim tiểu thư, học gì không học học trù nghệ, sẽ thành trò cười cho mọi người.”

Miệng nói nhưng tay không ngừng gấp đồ ăn cho Khâu Thị.

Khâu Thị vui vẻ trò chuyện với Mộ Niệm Xuân không chút nghi ngờ.

Trương Thị bên ngoài cao hứng, trong lòng lại âm thầm cảnh giác.

Hy vọng Khâu Thị giữ ý, không sinh ra ý niệm gì không nên. Bằng không, ngày sau mạo muội nhắc chuyện kết thân thì thật đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Dự Tiệc (Nhất)

Mùng mười tháng tám, tiết trời sáng sủa, gió mát hiu hiu, thật là một ngày đẹp trời.

Trương Thị sáng sớm liền rời khỏi giường, chờ mãi không thấy Mộ Niệm Xuân qua, không khỏi âm thầm lo lắng. Ngày quan trọng như hôm nay, sau Mộ Niệm Xuân có thể chậm trễ như vậy!

Vẫn nên đi Y Lan viện xem sao.

Trương Thị hạ quyết tâm, lập tức đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đến cửa, liền nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, một giây tiếp theo, gương mặt nhí nhảnh liền xuất hiện trước mắt: “Mẹ, con đến rồi.”

Trương Thị thở dài, trách cứ: “Cuối cùng con cũng đến.”

Vừa nói vừa đánh giá Mộ Niệm Xuân từ trên xuống dưới. Hai búi tóc được buông xuống trước ngực, chiếc váy màu vàng nhạt xinh đẹp động lòng người, đôi mắt long lanh, khoe môi mỉm cười nhẹ nhàng, mọi điểm đều khiến người đối diện chói mắt.

Trương Thị càng xem càng cảm thấy hài lòng, cười nói: “Tay nghề của Đình Hương lên cao rồi.”

Đình Hương vội cười tiến lên: “Đa tạ phu nhân khen ngợi! Đây là việc nô tỳ phải làm.”

Trương Thị hài lòng sự thông tuệ lanh lợi của Đình Hương, sai Bạch Lan lấy bạc thưởng. Đình Hương lĩnh thưởng, gương mặt vui vẻ lui xuống.

Ra khỏi viện, nụ cười trên mặt Đình Hương tắt ngấm, trong mắt hiện lên sự không cam lòng. Khó có dịp có thể đi phủ thái tử mở rộng tầm mắt thì Mộ Niệm Xuân chỉ cho Thạch Trúc cùng Ngọc Trâm đi.

“Niệm Xuân, hôm nay đi phủ thái tử dự Hà Hoa yến, sao con không phân phó Đình Hương đi cùng?” Trương Thị có chút khó hiểu hỏi.

Đám nha hoàn bên cạnh Mộ Niệm Xuân, Đình Hương có dung mạo phát triển nhất, tính tình cũng lanh lợi. Nhưng Mộ Niệm Xuân có vẻ không thích Đình Hương nhiều lắm, hôm nay đi dự tiệc không gọi đi cùng.

Mộ Niệm Xuân thuận miệng cười nói: “Cô ấy cũng tốt, nhưng không hợp đi cạnh con.”

Cục diện ngày hôm nay, làm sao nàng có thể cho Đình Hương đi cạnh.

Trương Thị chiều nài, không vì việc nhỏ mà nói nhiều, cười thúc giục: “Không còng sớm, chúng ta tới Tu Đức đường thôi. Mau lại đây, mẹ đeo đồ trang sức cho con.”

Bước chân tới Tu Đức đường liền nghe thấy tiếng cười thanh thúy của Mộ Uyển Xuân.

Tỷ muội vừa thấy nhau, đánh giá đôi phương một phen, không khỏi vài câu khen ngợi lẫn nhau.

Mộ Uyển Xuân cười nói: “Tứ muội, hôm nay muội mặc bộ này thật xinh đẹp.” Chính là mang nhiều trang sức, khiến người nhìn loạn mắt.

Mộ Niệm Xuân lập tức đáp lại: “Muội làm sao so được với tam tỷ. Da tỷ trắng, mặc bộ màu hồng đào thật đẹp.” Chính là có chút rất chói mắt, trong đám quý nữ mà ăn mặc như vậy, đủ khiến Mộ Uyển Xuân nghĩ muốn tạo ấn tượng dữ dội.

Không lâu sau, Mộ Nguyên Xuân cũng tới.

Một thân áo màu thiên thanh dịu dàng, tà váy rộng nổi bật lên chiếc eo nõn nhão. Tóc búi lên một chút, còn lại buông trước ngực, trên đầu gắn chiếc trâm tinh xảo, khuôn mặt gần như không thấy son phấn. Cổ tay phải đeo một chiếc vòng ngọc phổ biến.

Phong tư trác tuyệt ưu nhã động lòng người, nhất thời làm giảm sự chói mắt của Mộ Niệm Xuân và Mộ Uyển Xuân.

Mộ Uyển Xuân có chút tức tối, hừ một tiếng, nói nhỏ bên tai Mộ Niệm Xuân: “Nhìn tỷ ấy xem, hôm nay ăn mặc đơn giản thế kia, không sợ thất lễ sao.” Ngực khí ghen ghét nồng đậm.

Mộ Niệm Xuân đứng tách biệt, lập tức phụ họa một câu.

Mộ Uyển Xuân có được đồng minh, cố ý chỉ nói chuyện với Mộ Niệm Xuân, coi như không thấy Mộ Nguyên Xuân một bên.

Mộ Nguyên Xuân mỉm cười đứng một bên, không nhúc nhích.

Chu Thị không hẳn yêu thương nhất đám tôn nữ này, nhưng cũng không khỏi âm thầm tán thưởng. Tam tỷ muội sở hữu dung mạo khí chất rất tuyệt. Mộ Nguyên Xuân không nghi ngờ là người nổi bật nhất.

Chu Thị định thần, nói: “Trương Thị, Ngô Thị, hôm nay hai chị dẫn ba đứa nó đi phủ thái tử dự tiệc, nói chuyện hành động phải chu toàn cẩn thận, tuyệt đối không được gây ra lỗi lầm.”

Trương Thị Ngô Thị đồng thanh vâng lời.

Tối giờ, mọi người cùng lên xe ngựa, hướng phủ thái tử.

Trên xe ngựa dần dần có thanh âm huyền ảo. Người đi đường, kẻ bán hàng, còn có tiếng tiểu nhị ân cần. Ở Mộ gia mọi thứ luôn bình lặng trong trẻo, bất đồng hoàn toàn với thế giới bên ngoài này.

Mộ Uyển Xuân không thể ngồi yên, thừa dịp Ngô Thị không chú ý, lặng lẽ vén màn nhìn ra ngoài. Vừa nhìn đã không muốn thu ánh mắt trở về.

Một bàn tay nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo cô ta, sau đó, tiếng cười của Mộ Niệm Xuân vang lên bên tai: “Tam tỷ, tỷ nên cẩn thận chút, nếu như bị thiếu niên nào nhìn trúng, khóc nháo tới cửa đòi cầu thân đó.”

Lúc này những thiếu nữ chưa chồng đều phải e dè, cười còn không thể lộ răng. Mộ Uyển Xuân như vậy là đã quá giới hạn.

Mộ Uyển Xuân đỏ mặt, nhanh chóng thả màn, chu môi với Mộ Niệm Xuân, cúi đầu nói: “Toàn nói luyên thuyên, bây giờ tạm bỏ qua cho muội, về sẽ tính sổ muội sau.”

Ngô Thị bị giọng nói của cả hai gây chú ý, cười nhẹ nói: “Uyển Xuân, hai đứa nói gì đó?”

Mộ Niệm Xuân cười đáp: “Không có gì ạ, chỉ là thảo luận bên ngoài xe ngựa.”

“Chúng con thảo luận chuyện Hà Hoa yến ạ.” Mộ Uyển Xuân vội cướp lời, sợ Mộ Niệm Xuân tố cáo chuyện cô ta vừa nhìn ra ngoài xe ngựa: “Không biết hôm nay có những ai đi dự tiệc.”

Mộ Niệm Xuân cười cười nhìn cô ta.

Xe ngựa đi hồi lâu, rốt cuộc tiến vào Duyên An phường.

Duyên An phường sát bên hoàng thành, ở chỗ này là phủ các gia tộc khai quốc, hoàn thân quốc thích hoặc là huân quý thế gia. Thái tử phủ ở Duyên An phường, Triệu vương phủ, Ngô vương phủ, Tấn vương phủ cũng đều ở Duyên An phường. Tề vương phủ lại kề bên thái tử phủ.

Tới chỗ này, bên ngoài đã thật huyền ảo.

Hiển nhiên, sắp tới thái tử phủ rồi.

Mộ Uyên Xuân thu liễm đoan chỉnh ngồi im, Mộ Nguyên Xuân lại càng không lên tiếng, thủy chung an tĩnh, lưng ai nấy thẳng tắp.

Mộ Niệm Xuân ngược lại rất bình tĩnh, cười tựa vào vai Trương Thị làm nũng: “Mẹ, ngồi trên xe ngựa lâu quá, chân con vừa tê vừa mỏi.”

Trương Thị cố nhịn cười: “Con xem con đi, ngồi nghiêm chỉnh vào, tới phu thái tử rồi không được hờ nháo, bằng không sẽ bị người khác cười chê.”

Giọng vừa dứt, xe ngựa liền dừng lại.

Người đánh xe cất tiếng: “Bẩm phu nhân, tiểu thư, phu thái tử ở phía trước, nhưng trước cửa đã có rất nhiều xe ngựa, xe chúng ta không qua được ngay, phải chờ một lát.”

Trương Thị ừ một tiếng, nhắc mình nhìn ra chung quanh.

Mộ Niệm Xuân nhìn theo ánh mắt Trương Thị.

Hôm nay phu thái tử đón khách, đặc biệt mở cửa chính.

Bãi đất trống trước cửa, quả nhiên đã chật kín xe ngựa. Những xe ngựa kia đều hoa lệ. Liền cả người đánh xe cũng đầy linh lợi.

Nhìn lại, thấy xe ngựa Mộ gia thật quá mộc mạc.

Trương Thị nhìn không được cất tiếng: “Năm trước ta đã nghĩ đổi xe ngựa, tổ mẫu các con không chịu.”

“Cũng không sao.” Ngô Thị cười nói: “Mộ gia chúng ta thư hương môn đệ, không thể giống những gia thế huân quý.”

Mộ gia của cải không quá dồi dào, Mộ thái phó cùng Chu Thị không hao phí, xe ngựa vài năm mới đổi.

Trương Thị không quen dáng vẻ này của Ngô Thị, bữu môi không nói gì.

Đợi một hồi, một mama quản sự đi tới, lễ phép lại khách sáo cười đón: “Thỉnh hai vị phu nhân cùng nhóm tiểu thư theo nô tỳ tiến phủ.” Mama quản sự này tương mạo bình thường, nói năng cử chỉ thập phần lưu loát. Giọng nói cùng cử chỉ lịch sự không chút rề rề hay kiêu ngạo.

Ngắm lại cũng là khó tránh, hạ nhân trong phủ thái tử dĩ nhiên không đặt nữ quyền những gia môn bình thường trong mắt.

Trương Thị cùng Ngô Thị đứng là trong lòng không thoải mái, tuy nhiên ngoài mặt không biểu lộ ra, cười tiến theo quản sự vào phủ.

Mộ Uyên Xuân lần đầu tiên tiến phủ thái tử, nhìn không được nhìn bốn phía đánh giá. Mộ Nguyên Xuân thần nhiên tự tại hơn cô ta, thoải mái nhìn bốn xung quanh.

Mộ Nguyên Xuân đưa mắt nhìn sang bên, chột nhú mày.

Ngày thường tùy ý thì không tính, chỗ này là phủ thái tử, một đám người nhìn, không ngại mắt mặt sao. Nếu là trước, cô ta sẽ đặc ý xem kịch. Nhưng hôm nay ba tỷ muội đi cùng nhau, Mộ Niệm Xuân cử chỉ vô ý, cô ta cũng sẽ bị đánh giá thấp.

“Tứ muội, muội thu liễm một chút.” Mộ Nguyên Xuân không nhìn, nhỏ giọng nhắc nhở.

Mộ Niệm Xuân không sợ chết cười nói: “Muội đã rất thu liễm.”

Mộ Nguyên Xuân: “...”

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân nổi cơn giận, lập tức ảm xuống, lại mím môi mỉm cười.

Mọi người theo chân mama quản sự rất nhanh tiến vào chính đường đãi khách phủ thái tử.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dự Tiệc (Nhị)

Chính đường lớn như vậy đã có không ít khách quý.

Mộ Nguyên Xuân hạ thấp tầm nhìn, lộ ra vẻ văn tĩnh nhàn nhã. Mộ Uyển Xuân cũng thu giảm ánh nhìn, biểu hiện thập phần đúng mực. Mộ Niệm Xuân không có gì cổ kị, ngẩng đầu nhìn mọi thứ.

Nhìn thấy đầu tiên là một quý phụ tầm ba mươi tuổi mặc hoa phục. Dung mạo mỹ lệ đoan trang, khoe môi nở nụ cười, những người ở bên cạnh tỏ thái độ hết sức rụt rè.

Quý phụ hoa phục này, là thái tử phi Du Thị.

Thái tử phi xuất thân hiển hách, là đích nữ duy nhất của Trần quốc công phủ. Chưa xuất giá vốn là vị tiểu thư tài mạo song toàn trong kinh thành. Nếu không ngoài ý muốn, tương lai thái tử đăng cơ vì thế, nàng chính là chủ lực cung, thân phận cao nữ tử cao nhất Đại Tần.

Thân phận cao quý như thế, mọi người uốn mình cũng là bình thường.

Đứng bên cạnh Du Thị là mấy phụ nhân hoa phục, hiển nhiên đều là nữ quyền huân quý, ai nấy đều khí chất hoa lệ. Nói cười đều toát ra quý khí. Cạnh những người đó phần lớn là một hai cô nương. Ai nấy đều tướng mạo khí chất bất phàm.

Đây là những nữ quyền đứng đầu Đại Tần!

Trương Thị Ngô Thị ngày thường đi lại chủ yếu là gia quyền quan văn, chưa bao giờ giao tế qua nữ quyền những gia thế này. Trong lòng sinh ra áp lực, nhanh chóng liếc nhau một cái, sau đó hít sâu một cái, tiến lên đi lễ vấn an.

Đột nhiên xuất hiện một gương mặt mới, nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người.

Trương Thị Ngô Thị dung mạo đều bình thường, mặc đồ mới, thần sắc có chút mất tự nhiên, không tính đáng chú ý. Bất quá, ba cô nương phía sau đều thập phần xuất chúng.

Một thiếu nữ mặc quần áo xanh thanh nhã dịu dàng, một thiếu nữ mặc quần áo hồng kiêu diễm xinh động lòng người, một thiếu nữ nhỏ nhất một thân áo quần vàng nhạt, mặt mày như hoa, đôi mắt linh động.

Thái tử phi mỉm cười cùng Trương Thị, Ngô Thị hàn huyên vài câu, ánh mắt rơi trên người ba vị tiểu thư Mộ gia. Trong lòng không khỏi âm thầm một tiếng thở dài.

Đã sớm nghe Mộ gia gia giáo nghiêm cẩn, nhi nữ rất đoan chính. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Mộ Trường Hù đã thập phần xuất sắc, ba vị tiểu thư Mộ gia cũng vô cùng có khí chất. Nhất là thiếu nữ một thân áo xanh dịu dàng, dung mạo mỹ lệ, khí chất ưu nhã, vừa nhìn đã để lại cho nàng ấn tượng sâu sắc.

Ba tỷ muội Mộ gia cùng tiến lên thi lễ: “Kiến quá thái tử phi.”

“Mau miễn lễ.” Thái tử phi mỉm cười: “Mộ thái phó bác học đa tài, tôn nữ cũng rất xinh đẹp.”

Trương Thị khiêm nhường: “Thái tử phi quá khen.”

Chỗ này tập hợp nữ quyền huân quý, ba vị tiểu thư Mộ gia chiếm được lời khen của thái tử phi, đối với Mộ gia tuyệt đối là nâng cao thể diện, cũng là nhân cơ hội để mọi người lưu lại ấn tượng. Nếu ở yến hội biểu hiện xuất sắc, danh tiếng tiểu thư Mộ gia sẽ truyền rất nhanh.

Ngay tại giờ phút này, lại có khách nhân tiến vào.

Thái tử phi nhìn qua, tự mình ra đón.

Đám người Trương Thị lập tức lui ra phía sau, đưa mắt nhìn theo. Có thể khiến thái tử phi tự mình chào đón, đương nhiên không phải bình thường.

Phu nhân Vĩnh Ninh Hầu, dẫn theo hòn ngọc quý duy nhất trên tay: Lục Vô Song.

Cách nhiều bóng người, Mộ Niệm Xuân không nhúc nhích đánh giá vị Lục đại tiểu thư này.

Mây liễu mắt hạnh, mũi cao, một thân áo hồng, ánh mắt uy vũ, tựa như đóa mẫu đơn, mỹ lệ lại chói mắt. Nhìn lại, Mộ Uyển Xuân cũng một thân áo hồng không khỏi âm đạm.

Thân là đích nữ duy nhất Vĩnh Ninh hầu phủ, dung mạo lại xuất sắc như thế, xứng đáng đứng bên cạnh Tề vương điện hạ, thậm chí là còn hơi ỷ khuất.

Thái tử phi cùng phu nhân Vĩnh Ninh hầu thập phần quen thân, rất sôi nổi trò chuyện, còn kéo tay Lục Vô Song khen một phen.

Lục Vô Song mỉm cười, tự nhiên đáp lời: “Thái tử phi quá khen, cháu đồ hết mặt rồi.”

Mọi người đều nở nụ cười.

Lục Vô Song vừa xuất hiện, gần như mọi tiểu thư khác đều bị lu mờ.

Mộ Uyển Xuân không kiềm được hừ một tiếng, bữu môi, ghé thấp tai Mộ Niệm Xuân nói: “Thần khí cái gì, không phải vì xuất thân sao?” giọng nói rõ vị chua.

Mộ Niệm Xuân cười cười, nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái.

Mộ Nguyên Xuân im lặng quan sát Lục Vô Song, trong lòng âm thầm suy đoán sức nặng đối phương.

Luận tướng mạo tài tình, cô ta tự xem không thua bất luận kẻ nào, duy nhất kém hơn chính là gia thế. Mộ gia thanh danh thanh quý, nhưng chỉ là Hàn lâm, không thể so sánh với Vĩnh Ninh hầu phủ quyền lực.

Mộ Niệm Xuân nhìn Mộ Nguyên Xuân khản trương, không khỏi âm thầm buồn cười. Thực hiển nhiên, Mộ Nguyên Xuân đã đem Lục Vô Song thành kinh địch của mình.

Sự thật, phu nhân Vĩnh Ninh hầu cũng động tâm tư với vị trí thái tôn phi này. Nề hà một nỗi Lục đại tiểu thư một lòng luyện mộ Tề vương, không phải hẳn không lấy chồng. Cuối cùng, phu nhân Vĩnh Ninh hầu cũng không lay chuyển được tâm ý nữ nhi.

Lúc sau, lại có không ít khách quý kéo tới, trong đó đủ các thiếu nữ tài mạo song toàn. Tam tiểu thư Bình Viễn hầu phủ, dung mạo thanh lệ cử chỉ văn nhã. Còn có Lục tiểu thư Trần quốc công phủ, đoan trang tú lệ.

Rất nhanh đã đến đông đủ.

Mộ gia cùng La gia là thông gia, gặp nhau biểu hiện thập phần khách khí, hàn huyên vài câu, Mộ Nguyên Xuân mới mỉm cười tiến lên, thân thiện hô: “Đại cữu mẫu, hôm nay nhị cữu mẫu, tam cữu mẫu không tới sao?”

Lý thị cười nói: “Nhị cữu mẫu cháu hôm nay có chút không khỏe, tam cữu mẫu thì có bầu, cho nên chỉ có mình ta.”]

Phía sau Lý Thị là một cô nương có đôi mắt to tròn, là Bát tiểu thư La gia, La Kỳ, cũng là muội muội La Ngọc.

Mộ Nguyên Xuân cười gọi: “La biểu tỷ.”

Ở La gia nhiều năm, Mộ Nguyên Xuân cùng đám biểu tỷ muội ngoài mặt hòa hợp, giao tình thì không quá thân thiết. Quan hệ thân cận nhất chính là La Kỳ. La Kỳ tính tình ngay thẳng, nhìn thấy Mộ Nguyên Xuân thì vô cùng vui vẻ, nắm lấy tay cô ta trò chuyện.

“Không biết mấy ngày nay thất ca bận việc gì, đã lâu không về nhà.” La Kỳ hờn giận mở miệng.

Nhắc tới La Ngọc, Mộ Nguyên Xuân hơi khựng lại, tuy nhiên liền cười nói: “Thái tôn học hành vất vả, huynh ấy là thư đồng thái tôn, dĩ nhiên cũng bận rộn.”

“Bận thế nào cũng phải về nhà chứ!” La Kỳ vẫn hờn dỗi, lại nháy mắt cười hỏi: “À, . . . mấy ngày nay huynh ấy có qua gặp muội không?”

Tâm tư La Ngọc đối với Mộ Nguyên Xuân, ở La gia sớm không phải bí mật gì. La Kỳ tự nhiên biết rõ, cố ý trêu ghẹo.

Mộ Nguyên Xuân đỏ mặt, mắt tự nhiên nói: “Không có.”

La Kỳ đang muốn hỏi tiếp, Mộ Nguyên Xuân đã nhanh chóng đổi đề tài: “Kỳ biểu tỷ, hôm nay Hà Hoa yến có dụng ý gì, tỷ biết không?”

Má La Kỳ hơi hồng nhưng miệng nói: “Thái tử phi mở yến hội mà thôi, có thể có dụng ý gì.”

Mộ Nguyên Xuân cười không đáp. Trong lòng yên lặng xếp La Kỳ vào danh sách đối thủ.

Số lượng khách tới hôm nay khoảng bốn năm mươi người.

Thái tử phi cười nói: “Thỉnh chư vị rời bước tới hoa sảnh, thức ăn và rượu nhạt đã chuẩn bị đủ rồi.”

Giọng vừa dứt, liền có mấy mama quản sự đi lên, cười dẫn đoàn, nữ quyền Mộ gia gần như đứng cuối cùng. Tiến vào hoa sảnh, chỉ còn bàn tiệc ở một góc không có ai, đám người Trương Thị đành ngồi vào đó.

Mộ Nguyên Xuân, Mộ Uyển Xuân trong lòng đều có chút không thoải mái, Mộ Niệm Xuân thì rất hợp ý. Ngồi ở góc không ai chú ý, rất tự do tự tại.

Thức ăn được bày lên. Tuy mỗi bàn không nhiều nhưng rất tinh xảo mỹ vị.

Mộ Nguyên Xuân ăn uống nhẹ nhàng chậm rãi, Mộ Uyển Xuân vốn tham ăn nhưng thấy thế cũng kiềm chế. Các thiên kim khuê các, nếu ăn phát ra tiếng quá lớn, ăn quá nhiều sẽ bị cười nhạo.

Chỉ duy nhất một thiếu nữ ngồi cùng bàn, đôi đũa không hề dừng, một mực tiến.

Ánh mắt mọi người vô ý cố ý dừng trên khuôn mặt vị tiểu thư này, ý cười nhạo rõ ràng. Tiểu thư này không quan tâm, tiếp tục ăn không ngừng.

Mộ Uyên Xuân ho khan một tiếng, lặng lẽ kéo vạt áo Mộ Niệm Xuân dưới bàn nhắc nhờ nàng.

Mộ Niệm Xuân có chút khó hiểu nhìn cô ta: “Tam tỷ, tỷ kéo muối làm cái gì, muối đang ăn.”

Mộ Uyên Xuân: “...”

Mọi người cố gắng kìm chế không bật cười, hai má Mộ Uyên Xuân hồng lên, cảm giận thu hồi tay, oán hận thầm nghĩ. Ăn ăn ăn, chỉ biết có ăn thôi, không biết người ta đang cười người sao!

Dùng bữa xong, mọi người rời bước tới hoa viên cạnh hồ sen.

Hà Hoa yển, lúc này mới xem như chính thức bắt đầu!

Giữa hè, không tránh được khí trời nóng bức. Cũng may bên hồ sen có sáu lương đình. Mỗi lương đình có tám chỗ ngồi, bên trong bày trà nước cùng các thức quả tươi. Để bớt hơi nóng, bên cạnh mỗi lương đình đều đặt hai bồn băng. Có các nha hoàn phẩy quạt ở cạnh.

Đoàn người Mộ gia tự động ngồi xuống lương đình xa nhất.

Nhạc dạo, một đoàn vũ cơ xuất hiện.

Ngồi trong lương đình, ngắm nhìn những bông sen tươi mát, nghe ca múa, tâm tình thực tốt.

Chỉ bất quá, mọi người không có ý này.

Sau khi khúc ca múa kết thúc, thái tử phi mỉm cười đứng dậy, thanh âm không ca không thấp, vừa đủ nghe: “Hôm nay thỉnh chư vị phu nhân tiểu thư tới thưởng sen, mọi người đừng quá gò bó. Hôm nay vừa lúc hoa sen nở, không bằng thỉnh chúng vị tiểu thư lộ ra sở trường, hay làm vịnh thơ về hoa sen? Lấy thời hạn một nén nhang, sau đó đọc để mọi cùng phẩm. Người đứng đầu có thể chọn một bông hoa sen trong hồ.”

Quả nhiên là vịnh thơ hoa sen!

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân lóe lên ánh sáng, khóe môi khẽ cong lên.

Mộ Niệm Xuân như có như không nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái, ý vị thâm trường.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Hảo Hí (Nhất)

Hoa sen không có gì gây ngạc nhiên. Những thiếu nữ ngồi ở đây đều xuất thân phú quý, trong nhà ai cũng có hồ sen, không ai lạ lẫm gì hoa sen cả.

Nhưng lời này xuất phát từ miệng thái tử phi, dĩ nhiên mang theo ý tứ khác.

Mọi người trong miệng không nói, trong lòng đều rất rõ ràng mục đích Hà Hoa yển hôm nay. Nếu muốn giành được sự chú ý của thái tử phi, phải làm tốt hơn kẻ khác mới được.

Làm thơ không khó, nghĩ muốn làm cho mọi người thấy mới mẻ mới khó. Trước nay đã có biết bao tác phẩm xuất sắc về hoa sen, nghĩ muốn trong thời gian ngắn ngửi một nén nhang, làm ra một bài thơ vịnh hoa sen đặc sắc, há là chuyện dễ?

Đám thiếu nữ tận lực suy tư.

Lương đình chợt im lặng, chúng quý phụ cũng không lên tiếng, e sợ kinh nhiễu nữ nhi nhà mình.

Mộ Nguyên Xuân sớm định liệu trước, mặt ngoài làm ra nhũn nhũn khổ tư.

Thời gian đã tới rồi, cô ta có nên đứng lên đọc đầu tiên không?

Không, không ổn!

Nếu vội vã đứng lên đầu tiên thì sẽ thể hiện sự nóng vội. Khiến thái tử phi lưu lại ấn tượng “hấp tấp vội vàng” thì thật không tốt. Lại nói, nếu không có

người bồi tiếp theo thì thật là không nâng được giá trị của mình lên.

Tốt nhất là ở giữa. Có những người làm nền, mình nổi bật lên, cảm giác rất kinh điển!

Mộ Nguyên Xuân có chủ ý rồi, bắt đầu ngồi im đánh giá những thiếu nữ xung quanh.

Người khiến cô ta có cảm giác nguy cơ cao nhất, Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ lúc này không hề im lặng suy tư, ngược lại có chút không yên nhìn xung quanh tìm cái gì đó. Tam tiểu thư Bình Viễn hầu phủ tựa hồ đã nghĩ ra, mỉm cười. Lục tiểu thư Trần quốc công hiển nhiên cũng đã nghĩ xong, ánh mắt rất tự tin.

Ánh mắt Mộ Nguyên Xuân dừng lại trên người La Kỳ. La Kỳ thuở nhỏ không thích học thơ văn, đối với biểu tỷ này, khẳng định đây là chuyện đau khổ. Nhưng kỳ quái là, hôm nay gương mặt La Kỳ tựa như cũng đã định liệu trước.

Xem ra, người biết về khảo đề Hà Hoa yến, không chỉ có một mình mình.

“Tứ muội, thời gian không còn nhiều nữa, muội đã nghĩ xong chưa?” Bên tai truyền đến giọng nói rất khẽ của Mộ Uyển Xuân.

Mộ Niệm Xuân hồ hững đáp: “Vâng, đã sớm nghĩ xong rồi.”

Mộ Nguyên Xuân nhìn xuống tiếng cười nhạo, thân nhiên liếc nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, trong mắt hiện lên tia khinh miệt. Dựa vào trình độ học vấn của nó, có thể nghĩ được bài thơ hay gì?”

Mộ Niệm Xuân làm như nhìn ra sự khinh thường trong mắt Mộ Nguyên Xuân, cười hi hi: “Đại tỷ, tỷ làm có được không?”

Mộ Nguyên Xuân mắt tự nhiên ừ một tiếng: “Tùy tiện làm một bài, cũng bình thường.”

“Xem ra lần này đại tỷ không bằng muội rồi.” Mộ Niệm Xuân nói to không e lệ: “Muội lần này vịnh thơ hoa sen, khẳng định có thể điểm kinh bốn tòa!”

Mộ Nguyên Xuân: “...”

Mọi người trong lương đình: “...”

Trương Thị ho khan một tiếng, cố gắng cười nói: “Rốt cuộc vẫn là một đứa trẻ con, không khiêm tốn gì cả, may là ở đây không có người ngoài, bằng không đã bị mọi người cười chê.”

Ở đây có tiểu thư nào từ nhỏ không đọc sách làm thơ? Tài hoa không ít. Không nói người khác, chỉ cần Mộ Nguyên Xuân đã đủ khiến Mộ Niệm Xuân không so nổi. Mộ Niệm Xuân không biết lại còn nói lớn, mở miệng sợ là thành trò cười cho mọi người.

Ngô Thị tính tình hiền hậu, không bỏ đá xuống giếng cười nhạo, ngược lại cười nói với Trương Thị: “Đại tẩu đừng lo, có thể Niệm Xuân nghĩ ra một bài thơ hay thì sao?”

“Đúng vậy, hôm nay ta phải mở to mắt, chờ xem tứ muội làm đại náo đây.” Mộ Nguyên Xuân nháy mắt mấy cái, không lịch sự chút nào, giễu cợt một câu.

Mộ Niệm Xuân không hề ngượng ngùng, gật đầu: “Tỷ hãy chờ xem nhé.”

Lúc này, Trương Thị không biết nên nói gì nữa, trong lòng thật phiền não.

Nha đầu này ngày thường nhu thuận, hôm nay bị sao thế này? Sợ người ngoài chưa đủ nghe sao còn lớn tiếng như vậy. Nếu không ra sao thì khẳng định là rất xấu mặt.

Làm mẹ thì đương nhiên thương xót con gái. Trương Thị sầu não nghĩ cách làm sao chút nữa cứu vãn mặt mũi nữ nhi.

Mộ Uyển Xuân vênh tai chuẩn bị xem náo nhiệt.

Mộ Nguyên Xuân cũng đưa mắt chờ đợi/

Mộ Niệm Xuân bỏ mặc thân sắc dị dạng của mọi người, khoe môi cong lên thể hiện mình đã hiểu rõ. Tới cuối cùng mới biết là ai cười, điểm này thật là đúng.

Thời gian một nén nhang đã hết.

Nha hoàn phụ trách trông nén nhang bẩm báo: “Khải bẩm thái tử phi, thời gian đã tới rồi.”

Thái tử phi ừ một tiếng, đôi mắt nhìn xung quanh, sau đó cười nói: “Một nén nhang đã qua, chư vị tiểu thư hẳn đã nghĩ xong. Không biết ai sẽ đọc đầu tiên?”

Những thiếu nữ vừa muốn lại vừa cổ kị không đứng lên.

Người đứng lên đầu tiên là người đi đầu đón gió. Nữ tử nào cũng rõ, phải phong thái, chậm rãi, không vọng động khinh cuồng.

Trong lúc nhất thời, cảnh tượng im lặng.

Trong lòng thái tử phi hiểu rõ, khoe môi hơi cong cong, đang muốn nói gì đó, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói thanh thúy: “Tiểu nữ bất tài, nguyện làm người khởi đầu.”

Mọi người nhất loạt nhìn tới.

Giọng nói phát ra từ một góc khuất lương đình. Một cô nương xiêm y màu vàng xinh đẹp cười rạng rỡ đứng dậy, ánh mắt lấp lánh tự tin cùng thông minh.

Là tứ tiểu thư Mộ gia!

Mộ thái phó bác học đa tài, cẩn ngôn thận đi. Hai nhi tử nhậm chức ở Hàn Lâm viện cùng Lễ bộ, chức quan tuy không tính là cao nhưng đều nổi tiếng là khiêm tốn. Vị Mộ tứ tiểu thư này, có vẻ không giống phong cách làm việc của người Mộ gia.

Trong lòng thái tử phi nhanh chóng đọc qua điều này, trên mặt hiện lên ý cười thân thiết: “Mộ tứ tiểu thư quả nhiên dũng khí.”

Mộ Niệm Xuân thi lễ, cười nói: “Đa tạ thái tử phi thịnh tán.”

Đứng trước cả lương đình, Mộ Niệm Xuân trở thành tiêu điểm của mọi người nhưng nàng không có nửa điểm e thẹn, ngôn từ cử chỉ tự nhiên hào phóng, thâm chiếm được sự ủng hộ trong lòng mọi người.

Trương Thị nhìn nàng chăm chú, cả người không tự giác trở nên khản trương.

Việc đã đến nước này, có làm gì cũng vô dụng. Cầu mong Mộ Niệm Xuân thật sự làm thơ không tệ, đừng để xấu mặt trước bao nhiêu người!

Mộ Nguyên Xuân không ngờ Mộ Niệm Xuân lại có dũng khí đứng lên đầu tiên, trong lòng chợt dâng lên dự cảm không ổn. Giống như sẽ phát sinh chuyện gì đó không tốt.

Ngay tại lúc này, Mộ Niệm Xuân nhanh chóng nhìn cô ta một cái, đôi mắt mang theo lạnh lùng cùng đùa cợt.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân bộp một cái. Khi nguy cơ tiến đến, bản thân tự có phản ứng.

“Thế gian hoa diệp bất tương luân.

Hoa nhập kim bồn diệp tác trần.”

Hai câu thơ lọt vào tai, sắc mặt Mộ Nguyên Xuân đột biến, không dám tin nhìn về phía Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân nhìn lại cô ta, vẫn tiếp tục đọc:

“Duy hữu lục hà hồng hạm đạm

Quyển thư khai hợp nhâm thiên chân

Thư hà thư diệp thường tương ánh

Thúy giảm hồng suy sâu sát nhân.”

Thơ hay!

Đôi mắt thái tử phi sáng lên, tán thưởng: “Hay, thơ hay! Không hổ là cháu gái Mộ thái phó, thật sự là nhân tài.”

(Vận mệnh của hoa và lá không giống nhau

Hoa cắm bồn vàng, lá rụng thành rác

Lá xanh nâng đỡ hoa hồng

Hoa nở hoa tàn khờ khạo không tính toán

Lá và hoa gần bó để tôn nhau lên

Dù hoa tàn lá héo, nhân gian hết kiếp sầu)

Trong một khoảng thời gian ngắn có thể nghĩ ra thơ hay như vậy, kẻ khác chỉ có thể kinh ngạc thờ dài!

Mộ Niệm Xuân nói lời cảm tạ. Gương mặt toát ra nụ cười tự đắc cùng kiêu ngạo. Thái tử phi ngoài cười trong không cười, trong lòng có một tia không ưa thích.

Đúng là thơ hay, nhưng tính tình vị Mộ tứ tiểu thư này không được khiêm tốn lắm.

Mọi người cùng nhau xưng tán bài thơ, kể cả Lục đại tiểu thư vốn không nhìn đến Mộ Niệm Xuân lúc này cũng không nhìn nàng một cái.

Trong lúc nhất thời, Mộ Niệm Xuân dẫn đầu.

Trương Thị gần như choáng váng cùng kích động. Thật tốt quá, nữ nhi lại làm được bài thơ hay như vậy, thật sự điểm kinh bốn tòa!

Mộ Uyển Xuân giật mình, thật lâu sau mới bình tĩnh lại/

Tứ muội bị thần thơ nhập sao? Như thế nào có thể ở trong thời gian ngắn làm ra bài thơ hay như vậy? Còn mình, nghĩ mãi mới được mấy câu, mà lại như là văn viết của bọn trẻ con đọc loạn.

Toàn thân Mộ Nguyên Xuân cứng ngắc, đầu óc trống rỗng. Trong lòng lạnh toát.

Như thế nào có thể!

Rõ ràng là bài thơ cô ta bỏ công phu nửa tháng làm, trừ bỏ chính mình, căn bản không có người thứ hai biết. Vì cái gì bây giờ phát ra từ miệng Mộ Niệm Xuân!

Mộ Nguyên Xuân tâm thần rối loạn, một giây tỉnh táo lại, khi Mộ Niệm Xuân ngồi xuống, thốt ra hỏi: “Mộ Niệm Xuân, vì sao muội lại làm thơ như thế?”

Mộ Niệm Xuân quay sang, trong giọng nói biểu hiện sự bất mãn không hài lòng: “Đại tỷ, tỷ nói lời này là có ý tứ gì.”

“Ta có ý tứ gì muội phải biết rất rõ ràng.” Mộ Nguyên Xuân cắn răng, trợn mắt nói.

Thơ này rõ ràng của cô ta! Mộ Niệm Xuân không biết dùng biện pháp gì lấy trộm, công khai đọc khổ lao của cô ta, thành công hấp dẫn thái tử phi.

Không đợi Mộ Niệm Xuân có phản ứng, Trương Thị đã nhăn mày, thấp giọng quát: “Nguyên Xuân! Chú ý ăn nói! Chỗ này là đâu mà ngươi định làm càn, muốn cho mọi người thành trò cười sao?”

Mộ Nguyên Xuân thoáng bình tĩnh lại, nhìn thấy ánh mắt kỳ dị của mọi người, trong lòng trở nên minh bạch.

Chân tướng chỉ có cô ta cùng Mộ Niệm Xuân biết rõ, người bên ngoài nhìn, rõ là quan hệ tỷ muội không tốt. Nếu thái tử phi chú ý, sẽ nghĩ cô ta thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hảo Hí (Nhị)

Gương mặt Mộ Nguyên Xuân thoáng hồng chuyển sang trắng, ống tay áo không ngừng run rẩy.

Mộ Niệm Xuân dù bận vẫn ung dung thưởng thức gương mặt đầy biến hóa của Mộ Nguyên Xuân, tâm tình thập phần khoái trá.

Hà Hoa yển kiếp trước, Mộ Nguyên Xuân dựa vào bài vịnh hoa sen này mà đứng đầu, lọt mắt thái tử phi. Hiện giờ, bài thơ bị nàng đoạt đi trước một bước, ngấm trước mặt mọi người, Mộ Nguyên Xuân trừ bỏ kiềm chế trong lòng, còn có thể làm gì?

Tình hình này, Mộ Nguyên Xuân tuyệt đối không dám vạch mặt nàng. Cho nên, cảm giác vừa chua xót vừa hận thù này, Mộ Nguyên Xuân chỉ có thể nuốt xuống.

Hiểu biết về kẻ địch, chính là trăm trận trăm thắng.

Quả nhiên, Mộ Nguyên Xuân hạ đầu, không nói thêm lời nào.

Mộ Uyển Xuân hiển nhiên cũng phát hiện ra bất thường, hỏi nhỏ Mộ Niệm Xuân: “Tứ muội, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Với tính tình Mộ Nguyên Xuân, tuyệt không có khả năng lại nổi giận. Bài thơ này thật sự có vấn đề gì?

Mộ Niệm Xuân có chút ủy khuất nói: “Muội cũng không biết làm sao. Hay là do muội làm bài thơ quá hay, trong lòng tỷ ấy không vui.”

Mộ Nguyên Xuân không ngừng áp chế cơn giận trong lòng xuống, dùng sức cắn cắn môi, bức chính mình tỉnh táo lại. Tuyệt không thể để Mộ Niệm Xuân đắc thắng! Tuyệt đối không được thất thủ trước mặt mọi người.

Nhưng Mộ Niệm Xuân cố tình khiêu chiến tính nhẫn nại của cô ta, tiếp tục nói: “Sớm biết như vậy, muội ráng chờ một chút, ít nhất cũng chờ đại tỷ ngâm thơ xong mới đứng lên.”

Mộ Nguyên Xuân nắm chặt tay phía trong tay áo, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, một trận đau đớn. Cô ta miễn cưỡng duy trì vẻ bình tĩnh, trong lòng đã quay cuồng tức giận.

Tiếp theo lại có một vài cô gái đứng dậy ngâm thơ, có người bình thường, có người được mọi người vô cùng xưng tán. Mộ Nguyên Xuân không nghe vào lời nào, đầu óc tập trung tìm một đề tài mới.

Thẳng đến khi Mộ Uyển Xuân cũng đứng dậy ngâm thơ, Mộ Nguyên Xuân mới bỗng nhiên bình tĩnh.

Chỉ còn vài ba người chưa ngâm thơ, rất nhanh liền đến cô ta. Cô ta tỉ mỉ chuẩn bị thơ mà không dùng được, giờ phải làm như thế nào?

Thời gian quá ngắn, căn bản không đủ để cô ta làm một bài thơ mới. Cho dù vội vàng làm cũng không ra được bài gì hay ho. Ngay cả như vậy vẫn còn hơn không nói được câu nào.

Đôi mắt Mộ Nguyên Xuân chớp chớp, trong nhất thời bình tĩnh, đầu óc suy nghĩ.

Đáng giận nhất là, Mộ Niệm Xuân vẫn nói chuyện với Mộ Uyển Xuân, thỉnh thoảng còn cười đùa, cố ý giễu cợt cô ta. Đây rõ là cố ý chọc giận, làm nhiễu loạn suy nghĩ cô ta.

Mộ Nguyên Xuân nuốt xuống phần nộ này.

Mộ Niệm Xuân sớm đoán được Mộ Nguyên Xuân sẽ không sớm bỏ cuộc, thật không cảm thấy thất vọng. Nếu Mộ Nguyên Xuân để đối phó, kiếp trước nàng đã không thăm như vậy.

Cuối cùng cũng đến lượt Mộ Nguyên Xuân đứng lên, ngâm một bài thơ hoa sen tầm thường, không tính là quá tuyệt vời. Tự nhiên cũng không giành được khoa tán của mọi người. Bất quá, cũng ứng phó qua quýt.

Mộ Nguyên Xuân âm thầm thở phào, trong lòng không cam lòng cùng oán hận. Đều là do Mộ Niệm Xuân làm trò quỷ! Bằng không, cảnh tượng khen ngợi xuýt xoa đã là của cô ta!

“Đại tỷ, tỷ luôn làm những bài thơ mới xuất chúng, hôm nay vịnh hoa sen cũng thật mới mẻ.” Mộ Niệm Xuân mỉm cười, ngữ khí đùa cợt.

Mộ Nguyên Xuân lạnh lùng liếc mắt nhìn nàng một cái, trong mắt toát hận ý.

Hiện giờ không phải là lúc tính sổ, chờ qua hôm nay, cô ta nhất định phải tra ra chuyện gì đã xảy ra hôm nay.

Mộ Niệm Xuân, người chờ đấy!

Tất cả mọi người ngâm thơ xong, tiếp đó, là màn chỉ ra người làm thơ hay nhất.

Thái tử phi im lặng ngắm nhìn chúng thiếu nữ, trong đầu nhanh chóng lướt qua một ý niệm. Nếu chỉ là vịnh thơ, Mộ tứ tiểu thư vịnh thơ hoa sen hay nhất, nhưng gia thế và tính tình nàng lại không được.

Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ tướng mạo, tính tình, gia thế xếp thứ nhất, Tam tiểu thư Bình Viễn hầu phủ cùng Lục tiểu thư Trần quốc công cũng đều tốt, còn có Lục tiểu thư La gia rất hoạt bát. Thế nhưng, nhìn ai cũng có chút khuyết điểm.

Lục Vô Song tính tình kiêu ngạo, thiếu dịu dàng, La Kỳ thì thiếu nhu hòa, nhà mẹ đẻ lại không phải con vợ cả.

Tính đi tính lại, thật khó có thể quyết.

Thái tử phi rất nhanh có chủ ý, mỉm cười nói: “Hôm nay ta được mở rộng tầm mắt, một màn đọc thơ này, thật khó phân cao thấp. Không bằng như thế này, thiện trường âm luật thư họa, chúng ta không đều có thể thi.”

Thái tử phi đề nghị, ai dám nói không? Nói lại, cũng là dịp để trở tài, ai cũng nguyện ý.

Mọi người liền nói phụ họa.

Vĩnh Ninh hầu phu nhân cười đề nghị: “Tuổi trẻ hay ngại ngại, không bằng rút thẻ, theo thứ tự biểu diễn.”

“Chủ ý này rất hay.” Thái tử phi vui vẻ gật đầu.

Rất nhanh có nha hoàn bê ống rút thẻ đi tới. Mọi người tùy ý rút.

Ông thẻ tới trước mặt ba tỷ muội Mộ Niệm Xuân chỉ còn ba thẻ.

Mộ Nguyên Xuân nhớ rất rõ, còn ba thẻ, một, sáu, mười bốn.

Tốt nhất là bốc vào thẻ số sáu, nếu không được thì số một cũng không tệ. Ý đồ của thái tử phi ở Hà Hoa yến này đã rõ ràng, chỉ có mọi người có rõ không thôi.

Chỉ cần không bắt phải mười bốn là tốt rồi.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân còn đang suy nghĩ, định mỉm cười đứng dậy thì bị Mộ Niệm Xuân đi trước.

Mộ Niệm Xuân rút một thẻ, tùy ý nhìn rồi bất mãn nói: “Như thế nào lại là mười bốn!” Sau đó thả thẻ lại, rút một thẻ khác.

Nha hoàn cầm ống thẻ: “...”

Mọi người: “...”

Sao lại có thẻ ghê gớm như thế!

Mộ Niệm Xuân cười hì hì nói với Mộ Uyển Xuân: “Tỷ cũng mau mau bắt đi. Nếu không lại bắt phải thẻ mười bốn.”

Lời bóng gió này, chỉ có kẻ ngốc mới không nghe ra.

Mộ Uyển Xuân cười, đứng lên, bốc vào thẻ số sáu.

Chỉ còn lại duy nhất một thẻ trong ống.

Mộ Nguyên Xuân tức muốn học máu, nhưng cố kiềm chế không lộ ra, chỉ có thể bình tĩnh cầm thẻ cuối cùng. Nhìn thấy số 14, Mộ Nguyên Xuân sầm nảo cực độ, thậm chí còn có tâm tư giết người.

Mộ Niệm Xuân nháy mắt mấy cái, lộ ra nụ cười khá ái: “Đại tỷ lòng dạ khoan quảng, cố ý nhường muội cùng tam tỷ một hồi, chúng muội nên cảm tạ đại tỷ.”

Được tiện nghi lại còn làm trò.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân cười lạnh, trên mặt là sự khoan dung rộng lượng: “Tỷ muội với nhau, việc này có gì mà khách sáo.” Phong phạm ôn nhu vô cùng.

Không như vậy còn có thể như thế nào? Trương Thị cùng Ngô Thị nhìn cô ta chăm chăm, rõ ràng là bảo vệ nữ nhi mình, cô là một thân một mình, phải biết lùi biết tiến.

Có điều chuyện này không quan trọng, cô ta sẽ dựa vào chính bản thân mà đi.

Cô ta đã luyện kỹ nghệ nhiều năm, cho dù Mộ Niệm Xuân có giờ trò gì đi nữa cũng không ngăn được cô ta tỏa sáng.

Đã thấy Mộ Niệm Xuân bốc thăm số 1 đứng ở giữa đình.

Bởi vì màn thi thơ Mộ Niệm Xuân rất xuất sắc nên lúc này bắt đầu màn thi mới, lại đứng số một, tất cả mọi người đều rất chú ý. Không biết vị Mộ tứ tiểu thư này có thể khiến mọi người kinh ngạc nữa hay không.

Kính hi rất nhanh đã tới!

Mộ Niệm Xuân đã cười cười nói: “Tiểu nữ không am hiểu âm luật, sở trường chính là trù nghệ.”

Lời chưa dứt liền có người phì cười. Vị Mộ tứ tiểu thư này, thật là không thể tìm được từ nào mà hình dung. Không những không thấy buồn vì âm luật không giỏi mà còn đứng trước mặt nhiều người đình đặc tuyên bố như thế, quả nhiên là dũng khí.

Thái tử phi cũng bị chọc cười, khó có lúc nói đùa: “Vậy tiểu thư định thể hiện sở trường thế nào? Làm đồ ăn ngon cho chúng ta thưởng sao?”

Lời vừa nói ra, mọi người đều che miệng nở nụ cười.

Trương Thị không dám ngắt đầu. Nha đầu này, trước khi đi đã dặn phải ngoan ngoãn, giờ thì bộc lộ hết cả.

“Đại tẩu, đừng xấu hổ, nếu Niệm Xuân đã nói như thế này, khẳng định đã có quyết định của mình.” Ngô Thị cười an ủi.

Quả nhiên, rất nhanh nghe thấy Mộ Niệm Xuân cười nói: “Dĩ nhiên rồi. Nhưng ở đây không có đồ gì cả, chỉ cần đưa đồ tiểu nữ yêu cầu tới là được.”

Thái tử phi nhất thời có hưng trí, hào phóng đáp ứng.

Lập tức có một mama quản sự đi tới, thấp giọng dò hỏi Mộ Niệm Xuân cần gì, sau đó nhanh chóng đi chuẩn bị.

Mộ Niệm Xuân thì lễ cáo lui.

Nghênh đón nàng là nụ cười giễu cợt của Mộ Nguyên Xuân cùng thần sắc lo lắng của Trương Thị.

“Niệm Xuân, con làm gì vậy?” Trương Thị cố hết sức nhỏ giọng: “Tùy ý đàn một bài cũng được, trù nghệ làm cái gì?”

Qua hôm nay, việc Mộ tứ tiểu thư thể hiện trù nghệ chắc sẽ lan nhanh. Khẳng định là sẽ được coi “tài năng đặc biệt”.

Ở đây đều là những nữ quyến huân quý đứng đầu kinh thành, hôm nay từ miệng họ loan tin đi, còn ai dám đến hỏi Mộ Niệm Xuân?

Tưởng tượng đến việc này, Trương Thị không khỏi ai thán trong lòng.

Mộ Niệm Xuân tươi cười nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, con làm gì cũng đã có suy tính trong lòng.”

Lúc này thật không nên nhiều lời, Trương Thị chỉ có thể đem lời muốn nói nuốt lại. Trong lòng âm thầm cầu nguyện, Hà Hoa yến mau kết thúc đi. Không biết sau khi kết thúc sẽ xảy ra chuyện tình gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Nhìn Lén

Thứ hai là Du lục tiểu thư Trần quốc công phủ.

Nàng thướt tha đi lên, trong tay là một cây trúc. Nhẹ nhàng thổi, âm thanh du dương lan tỏa dần hồ sen.

Một khúc kết thúc, mọi người liền ca ngợi.

Chất nữ nhà mẹ đẻ biểu hiện xuất sắc, thái tử phi cũng cảm thấy mát mắt, mỉm cười khen Du lục tiểu thư mấy câu. Du lục tiểu thư vui vẻ trở về lương đình.

Lúc này, mama quản sự cũng mang đồ Mộ Niệm Xuân cần tới.

Vì không muốn gây sự chú ý với mọi người, mama quản sự cho hai tiểu nha hoàn đưa tới.

Sự xuất hiện của Mộ Niệm Xuân ngày hôm nay chiếm sự chú ý của đại đa số, hầu như mọi người không ai để ý đến những thiên kim chuẩn bị đàn ca.

Một con dao sắc bén, vài thứ rau dưa bất mắt.

Mộ Niệm Xuân cúi đầu nhìn thoáng qua, hài lòng gật gật đầu.

Đây đều là hoa quả theo mùa, phù thái tử đương nhiên có, hơn nữa còn rất tươi ngon, rất hợp tâm ý của nàng. Con dao lại sắc bén, dùng rất tốt.

Trương Thị chăm chú nhìn, hỏi: “Niệm Xuân, con làm gì vậy?”

Câu hỏi này cũng là thắc mắc trong lòng mọi người. Ngay cả Mộ Nguyên Xuân khi đã bình tĩnh lại cũng nhìn thoáng qua, không nhận được cười nhạo một tiếng.

Sao chỉ có rau dưa trái cây bình thường, có thể làm ra thức ăn gì sao?

“Chờ con làm ra, mọi người tự nhiên sẽ biết.” Mộ Niệm Xuân tự tin nói: “Con cần một khoảng thời gian, các vị xin thưởng thức tài nghệ các vị tiểu thư, không cần phải quan tâm con.”

Mọi người bán tín bán nghi, tuy nói là không chú ý tới nàng nhưng thỉnh thoảng không nhận được lại lên lưu ý nhất cử nhất động của nàng.

Mộ Niệm Xuân cầm lấy con dao, điều khiển linh hoạt. Cừ động của nàng không nhanh mà vô cùng trầm ổn. Rất nhanh, củ cải trong tay đã hiện thành hình bông hoa sen. Vô quả dưa hấu làm lá xanh. Vô cùng đẹp để tinh xảo.

Mộ Uyển Xuân há mồm tròn mắt ở bên.

Mộ Niệm Xuân không nhanh không chậm nhắc nhở: “Tam tỷ, đã là thẻ số 5 rồi, chuẩn bị tới tỷ đó.”

Mộ Uyển Xuân cả kinh, không dám nhìn nữa, vội thu liễm tinh thần, yên lặng chuẩn bị màn biểu diễn tiếp theo.

Về phần Mộ Nguyên Xuân, cô ta cũng liếc nhìn một lúc, sau liền chuyển ánh mắt đi. Cô ta tin tưởng bản thân mình, mặc kệ Mộ Niệm Xuân biểu hiện như thế nào, màn này tuyệt đối không phải đối thủ của cô ta.

Tiệc rượu được bày ven hồ sen. Bên hồ có một vài hòn núi giả. Bên cạnh núi giả có ghế ngồi, xung quanh là mấy bồn cảnh xinh đẹp.

Lúc này, hai cái đầu dựa lại gần nhau sau bồn cảnh lộ lên.

Tuy có bồn cảnh che nhưng là không thể nào trốn hết, dù vậy, mọi người đều đang chú ý về phía các tiểu thư biểu diễn. Không ai chú ý động tĩnh bên núi giả.

“Thập tứ thúc,” giọng nói dè dặt của thiếu niên trắng bệch: “Nếu như bị mẫu phi biết chúng ta không đi thư phòng, ngược lại trốn tới đây nhìn lén, khẳng định sẽ rất tức giận!”

Thiếu niên bên cạnh nhủ mảy, chừng chặc nói: “Cháu nói rất có đạo lý. Nhưng chúng ta vẫn nên ở đây nhìn lén.”

Chu Diễm gật gật đầu, trong mắt là chờ mong.

Tề Vương không nhanh không vội lại nói tiếp: “Chỗ này xa quá, nhìn không rõ. Chúng ta đi lại gần thêm.”

Chu Diễm “...”

Chu Diễm gắt gao kéo ống tay áo Tề Vương, đau khổ cầu xin nói: “Thập tứ thúc, ngàn vạn lần chớ làm vậy.”

Vạn nhất tới gần bị phát hiện, Tề Vương thì không sao nhưng hấn thẳm là chắc! Tưởng tượng đến gương mặt tức giận của mẫu phi, hấn run lên.

“Không sao đâu.” Tề Vương cười nói: “Hôm nay là Hà Hoa yến, vốn là chọn con dâu cho cháu, cháu không phải là nhân vật chính sao.”

Chu Diễm e sợ Tề Vương hành động liều lĩnh, kiên quyết nắm chặt ống tay áo hấn. Dừng hành động triệt để biểu lộ tâm ý mình.

Tề Vương thấy hấn khấn trương, không khỏi nhếch miệng nở nụ cười, rộng lượng bỏ qua cho hấn: “Được rồi, được rồi. Chỉ đi nhìn một lát thôi. Mau bỏ áo ta ra, nếu không ống áo đứt, phụ vương cháu sẽ tìm cháu tính sổ trước đấy.”

Vừa nói vừa lôi tay áo ra.

Chu Diễm dờ khóc dờ cười buông tay.

Thập tứ thúc này, thực sự tùy hứng quá mức, cái gì cũng dám nói dám làm. Bất quá mình cũng mong được như thúc ấy, luôn vui vẻ, phiêu diêu, không buồn tẻ. Vẫn là mong có thập tứ thúc bên cạnh.

Hôm nay, hấn biết trong phủ có Hà Hoa yến nhưng vẫn ngoan ngoãn đi thư phòng, lần đầu tiên bị thập tứ thúc lôi kéo trốn học, trốn sau bồn cảnh nhìn lén.

Hành vi không phải người quân tử này, thật sự kích thích. Tim hấn đập thành thịch.

Chu Diễm kim lòng không được nhìn ra đám thiếu nữ. Rất nhanh, hấn liền nhìn thấy Mộ Nguyên Xuân.

Nàng an vị ở một bên lương đình, khoe môi nhẹ mỉm cười, quần áo thanh lịch như một đóa sen trắng. Ở bên cạnh có rất nhiều cô gái trang phục tí mỉ, nàng không phải là thu hút nhất, nhưng chỉ cần nhìn đến nàng, ánh mắt sẽ không cách nào rời đi.

Tề Vương nhìn gương mặt hồng hồng của Chu Diễm, ánh mắt lóe lên.

Tuổi trẻ dễ sinh lòng, Mộ Nguyên Xuân xác thật xinh đẹp, không trách Chu Diễm ái mộ. Chính là, Chu Diễm có biết Mộ Nguyên Xuân cùng La Ngọc là chuyện tình thanh mai trúc mã?

Thanh âm du dương ở xa truyền tới đây.

Giữa đình, một thiếu nữ áo hồng đang thổi sáo, tiếng sáo mượt mà trong trẻo, tương mạo thiếu nữ cũng rất xinh đẹp. Xiêm ý màu hồng rạng rỡ, thiếu nữ tuyệt mỹ như ngọc.

Mỹ nhân như vậy, đủ để hấp dẫn ánh mắt một thiếu niên.

Nhưng mà, trong số này tuyệt không có Tề Vương. Hắn chỉ nhìn cô gái áo hồng một cái, rất nhanh liền rời mắt đi.

Sau đó, ổn định một góc lương đình.

Thiếu nữ khá ái một thân xiêm áo màu vàng, không biết đang cúi đầu làm cái gì, thần thái thập phần chuyên chú.

Từ góc độ này xem ra, có thể nhìn thấy sắc mặt của nàng, lông mi cong cong, khóe môi khẽ cười, hai bím tóc tinh tề.

“Thập tứ thúc, mau nhìn.” Chu Diễm bình tĩnh trở lại, rút cuộc lưu ý cô gái thời sáo, lập tức cười nói: “Kia không phải Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hầu phủ sao?”

Một tháng trước, Vĩnh Ninh Hầu thiết yến ở phủ, Tề Vương đến dự tiệc còn gặp vị Lục đại tiểu thư này. Chu Diễm mặc dù không ở trong tiệc nhưng cũng nghe được chuyện Lục đại tiểu thư đối với Tề Vương nhất kiến chung tình.

Tề Vương liếc nhìn một cái, cười như không cười: “Nguyên lai cháu có ý với vị Lục đại tiểu thư này. Tiệc xong, ta phải đi nói với Ngũ tẩu một tiếng, thành toàn tâm ý của cháu.”

Chu Diễm sắc nước miếng: “Chớ chớ chớ, quân tử không đoạt người của người khác.”

Nghe nói vị Lục đại tiểu thư này tính tình kiêu ngạo. Hắn không chịu đựng nổi. Vẫn nên để thập tứ thúc nhận đi!

Tề Vương tựa hồ không thích trò đùa này, nghiêm túc nói: “Chớ nói bậy. Nếu lời này truyền ra ngoài, tổn thương thanh danh cô nương người ta.”

“Vậy thì thúc cưới cô ấy luôn. Xuất thân tốt, dung mạo xinh xắn, đủ tư cách làm Tề Vương phi. Thúc không chịu thiệt gì đâu.” Chu Diễm nháy mắt cười nói.

Thật vất vả có dịp giễu cợt Tề Vương. Đương nhiên không thể bỏ qua.

Tề Vương nhú nhú mày, nói: “Đứng ở đây vẫn hơi xa, chỉ nhìn được một chút.”

Lời nói rõ ràng tính uy hiếp.

Chu Diễm lập tức nhũn như chi chi: “Thập tứ thúc đại nhân đại lượng, xin hãy độ lượng với cháu. Cháu xin cam đoan không nhiều lời nữa chứ.”

Tề Vương lúc này mới bỏ qua cho hắn, ánh mắt di chuyển ra phía xa.

Lục đại tiểu thư thời sáo xong, hướng lên thì lễ với thái tử phi, trong sự khoa tán của mọi người khoan thai đi về chỗ. Dáng người ưu nhã, đi lại thướt tha, thật là một mỹ nhân.

Thập tứ thúc, mỹ nhân như vậy, thúc thật sự không có chút động lòng nào sao?

Lời tới bên miệng, Chu Diễm im lặng nuốt trở lại. quên đi, hôm nay đừng có đại trêu chọc thúc thúc. Nếu xảy ra chuyện, đến lúc đó nếm trái đắng chính là hắn.

Tề vương cùng thái tôn không màng hình tượng đứng sau núi giả nhìn lên. La Ngọc cùng Mộ Trường Hủ cũng trốn không thoát, không lựa chọn đứng một bên nhìn.

Mộ Trường Hủ nhìn theo bóng Tề vương cùng thái tôn, cảm thấy đầu rất đau. Hôm nay lại trốn học, có thể nghĩ đến ngày mai đi thư phong lại bị một phen giáo huấn rồi.

La Ngọc nhìn thần sắc của hắn, vội ra hiệu.

Tề vương điện hạ đầu têu, thái tôn cũng trốn học. Bọn họ là thư đồng vô kế khả thi không ngăn cản được. Việc đã đến nước này, không cần suy nghĩ nữa. Ngày mai rồi tính ngày mai.

Mộ Trường Hủ hơi hơi gật gật đầu, hỗn loạn trong lòng nén xuống. Cùng La Ngọc nhìn về phía hồ sen.

Bọn họ ở xa hơn một chút, chỉ có thể nhìn cây cối mà thôi.

Tam tiểu thư đánh đàn, gương mặt chăm chú vô cùng.

Mộ Trường Hủ liếc nhìn một cái, trong lòng thầm nghĩ, tam muội cảm nghệ mặc dù không tệ nhưng so với muội muội còn kém một bậc.

La Ngọc cũng liếc mắt nhìn, trong lòng cũng suy nghĩ như vậy. Tới khi biểu muội lộ cảm nghệ, nhất định khiến bốn phía kinh diễm.

Nghĩ cũng khéo, tiếp đó liền tới Mộ Nguyên Xuân.

Dáng đi thướt tha ưu nhã xuất hiện, trong lòng La Ngọc cảm thấy tràn đầy vui sướng cùng kiêu ngạo.

Sau núi già, hai mắt Chu Diễm cũng sáng lên.

Thái tôn nhìn Nguyên Xuân, Tề Vương điện hạ, người muốn nhìn ai?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Cao Thấp

Người có tài vừa ra tay, lập tức bộc lộ.

Những đầu ngón tay Mộ Nguyên Xuân lướt trên dây đàn, liên tiếp tạo ra những âm thanh mềm mượt. Khi thì như tiếng nước suối róc rách, khi giống như tiếng trong trẻo nơi núi cao, khi lại dịu ngọt như làn gió.

Đúng là thập đại cầm khúc Bình sa lạc nhận!

Mọi người đều rung động.

Thái tử phi cũng là cao thủ cầm nghệ, nghe cầm khúc tinh diệu như vậy, không khỏi âm thầm tán thò một tiếng. Một khúc cầm khó như thế, không có bảy tám năm khổ công luyện tập tuyệt đối không thành. Mộ Nguyên Xuân tuổi như vậy đã có thể cầm nghệ như thế, thật là khó thấy.

Mộ Uyển Xuân ghen ghét, hừ một tiếng: “Mỗi ngày ở trong viện trộm khổ luyện Bình sa lạc nhận, nguyên lai là thế này. Trịnh nương tử cũng thật bất công, chỉ dạy riêng tỷ ấy khúc này.”

Lời vừa dứt, Mộ Niệm Xuân liền đứng dậy.

Mộ Uyển Xuân ngẩn ra, theo phản xạ nhướn mày: “Muội muốn làm gì?”

Mộ Niệm Xuân cười đáp: “Muội đã làm xong, dĩ nhiên là dâng lên thái tử phi nhìn.” Nói xong, liền đoan trang bụng khay đi lên giữa.

Mộ Uyển Xuân: “...”

Mộ Nguyên Xuân đang đàn, thế này thích hợp sao?

Mộ Niệm Xuân cười khanh khách đứng ở chính giữa.

Thân ảnh màu vàng vừa hiện ra, ánh mắt mọi người đều tập trung lại, từ từ chuyển tới thứ trong tay nàng.

Tầng tầng lớp lớp hoa sen xinh đẹp, những cánh hoa trắng muốt, lá xanh mơn, hoặc đang nở rộ, hoặc đang chớm chim, tất thảy tinh xảo như được đúc lên. Bên cạnh là một lương đình bé tí hon được làm từ cả tím, đây là phiên bản thu nhỏ của lương đình và hồ sen!

Mấy thứ rau dưa đơn giản, dưới đôi tay Mộ Niệm Xuân lại biến ảo thành một cảnh đẹp thom mát như thế.

Đôi mắt thái tử phi ngời sáng, nhìn không được tán thưởng: “Kỹ thuật dùng dao thật công phu!” Kỹ năng đến mức này, cho dù là đầu bếp trong phủ thái tử cũng khó bì tới.

Mộ Niệm Xuân vui vẻ nói cảm tạ, sau đó cung kính đi đến trước bàn thái tử phi.

Thái tử phi có hứng thú nên cúi lại nhìn kỹ.

Nhìn kỹ mới thấy rõ, từng chi tiết thật tinh xảo. Chỉ nhìn tới một phiến lá cũng thấy được những đường gân.

Thái tử phi vừa nhìn vừa gật đầu, khiến mọi người cũng hết sức chăm chú nhìn.

Mộ Nguyên Xuân không hề ngắt đầu, mọi sự chú ý đều bị Mộ Niệm Xuân lấy hết trong giây lát, cô ta hận muốn học máu.

Mộ Niệm Xuân cố ý làm trò!

Lúc Mộ Niệm Xuân quay về bàn, không lui về chỗ ngay mà đi qua chỗ Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân đưa mắt nhìn thân áo màu vàng chói mắt, khí huyết cuộn cuộn, dùng hết sức bình tĩnh mới miễn cưỡng duy trì tư thế đàn tiếp.

Thấp thỏm không an, tiếng đàn dĩ nhiên không thể mây trôi nước chảy như trước.

Sau núi giả, Chu Diễm đang nghe tới say đắm lòng người, oán giận: “Đang đàn hay lại bị Mộ tứ tiểu thư làm nhiễu loạn.”

Tề Vương thuận miệng ư một tiếng, bên môi hiện lên ý cười.

Xem ra, tỷ muội Mộ gia không thật sự hòa thuận. Lần trước, Mộ Nguyên Xuân ác ngôn với Mộ Niệm Xuân. Lần này, Mộ Niệm Xuân coi như trả cả vốn lẫn lãi.

Gương mặt Mộ Trường Hủ cũng u ám, đề thấp giọng nói: “Tứ muội rốt cuộc làm cái quỷ gì?” Mộ Nguyên Xuân đang biểu diễn, nó đi lên làm cái?

La Ngọc nhũn mày, thấp giọng nói: “Biểu muội nhất định tức giận, tiếng đàn đã loạn.”

Trong tình huống như vậy, không bị ảnh hưởng là không thể nào.

Mộ Trường Hủ không biết nghĩ tới cái gì, đôi mắt tối sầm lại. Vô thức nhìn về Chu Diễm phía không xa, thần sắc có vài phần phức tạp.

Mộ Nguyên Xuân nhìn như ôn nhu, kỳ thật tâm tư nặng nhất. Rất nhiều chuyện giấu trong lòng không nói cho ai. Cho dù hấn là anh ruột cũng có nhiều giấu diếm.

Ngay cả như vậy, hấn vẫn phát hiện được tâm tư Mộ Nguyên Xuân.

Kể từ sau khi nhận được thiệp mời Hà Hoa yến. Mộ Nguyên Xuân liền mỗi ngày khổ luyện cầm nghệ. Khúc Bình sa lạc nhận này cực kỳ khó khăn, vì luyện tập cầm khúc mà nó thức đến tận nửa đêm. Nếu không phải có vài phần tâm tư với vị trí thái tử phi, nó làm sao lại cố gắng khổ cực như vậy?

Chuyện này, chỉ sợ La Ngọc không hề biết gì.

Một tiếng chim hót líu lo. Khúc Bình sa lạc nhận rốt cuộc đàn xong rồi.

Mộ Nguyên Xuân bình tĩnh tâm thần, đứng lên, gương mặt mỉm cười thi lễ.

“Người có thể đàn được khúc Bình sa lạc nhận lưu loát như thế này, có thể thấy được ngày thường không ít khổ công.” Thái tử phi thân thiết khen ngợi, lại cũng khen ngợi Mộ Niệm Xuân: “Người tay nghề rất cao, có thể nói là nghệ nhân trù nghệ. Không hổ là tôn nữ Mộ thái phó, ai nấy đều xuất sắc.”

Thái tử phi trước khen cô ta, sau lại khen Mộ Niệm Xuân, lại nói cả hai đều xuất sắc, thân làm tỷ tỷ lại bị so sánh với muội muội ư?

Mộ Nguyên Xuân âm thầm cắn răng, trên mặt tươi cười không giảm, đang muốn tiến lên từng bước đáp lời, lại bị Mộ Niệm Xuân đáp trước: “Thái tử phi quá khen, tỷ muội chúng thần thật sự không dám nhận.”

Thái tử phi mỉm cười nhìn về phía Mộ Niệm Xuân, ngữ khí ôn nhu: “Có gì mà không dám nhận. Người tuổi nhỏ mà đã tay nghề như vậy, đủ để mọi người nhìn với cặp mắt khác xưa.”

Mộ Niệm Xuân lập tức khiêm tốn nói: “Đại tỷ vẫn hơn, thần còn kém xa.”

“Tứ tiểu thư quá khiêm tốn.” Vĩnh Ninh Hầu phu nhân cười nói xen vào: “Vừa mới một bài thơ, mọi người đều say mê, lại trù nghệ cao siêu, thật khiến người khác kinh diễm!”

Giọng vừa dứt, Bình Viễn Hầu phu nhân đã tiếp lời: “Thật là được mở mang tầm mắt!”

Mọi người người một lời ta một lời khen ngợi, gần như khen Mộ Niệm Xuân thành một đóa hoa.

Mộ Niệm Xuân mặt mày rạng rỡ.

Mộ Nguyên Xuân không cười nổi nữa. Cô ta đứng phía sau Mộ Niệm Xuân, mọi người không nhìn thấy cô ta, ánh mắt đều dừng lại trên người Mộ Niệm Xuân.

Lần đầu tiên trong đời, cô ta trở thành nền cho người khác!

Ti mi chuẩn bị một tháng, nguyên bản muốn trở thành người rạng rỡ nhất. Không nghĩ đến, lại bị Mộ Niệm Xuân dùng biện pháp tiện cướp mất tất cả ánh sáng của cô ta.

Tỷ muội đứng một lúc lâu, sau đó trở về chỗ ngồi.

Mộ Nguyên Xuân ghen tị nói: “Tứ muội, hôm nay muội thật sáng chói.”

Mộ Niệm Xuân nhảy mắt mấy cái, cười hi hi nói: “Làm gì có điều đó, đại tỷ đàn mới thật hay. Mới là chân chính làm náo động.” Ngừ khi rõ là cười nhạo.

Mộ Nguyên Xuân cười lạnh một tiếng, cổ nhin xuống.

Đã thua tí thí, tuyệt không thể thua tiếp phong độ. Bằng không thật thảm.

Hai mắt Trương Thị long lanh toát ra vẻ kiêu ngạo: “Niệm Xuân, mau ngồi xuống cạnh mẹ.”

Hà Hoa yển lần này, Mộ Niệm Xuân sáng chói nhất, nàng mặc kệ tin đồn gì, chỉ cần nghe mọi người khen ngợi nữ nhi liền cảm thấy cao hứng.

Mộ Niệm Xuân ngồi xuống bên Trương Thị, bộ dáng ôn nhu, nụ cười ngọt ngào.

Mộ Nguyên Xuân nhìn một màn này chỉ cảm thấy vô cùng chói mắt, không chút nghĩ ngợi quay đi.

Tất cả các màn biểu diễn kết thúc.

Thái tử phi cười đứng dậy nói: “Hôm nay Hà Hoa yển thật đặc sắc, chư vị tiểu thư cùng thi triển sở trường, làm cho mọi người được mở rộng tầm mắt. Ta liền sai người đi hồ sen hái hoa sen, tặng mỗi người một đóa, về cấm ở nhà có thể thêm chút tao nhã.”

Kết quả như vậy, có chút ngoài dự đoán mọi người.

Thái tử phi thiết Hà Hoa yển, dụng ý ai chẳng biết rõ trong lòng. Chúng quý nữ thi triển sở trường, không phải vì muốn chiếm được ánh mắt thái tử phi sao. Hiện tại, rõ ràng thái tử phi chưa quyết định được.

Thái tử phi vừa phân phó, lập tức liền có người đi tới bên hồ sen.

Người nọ đang muốn lên thuyền, một giọng nói lười biếng liền truyền tới: “Chờ một chút!”

Mọi người đều là cả kinh. Đồng loạt nhìn theo nơi phát ra tiếng nói.

Thân ảnh ung dung, gương mặt mỹ mạo chậm rì rì đi ra, tay phải phe phẩy quạt. Trên mặt còn nguyên nụ cười nửa miệng.

Đúng là Tề Vương Chu Khắc!

Hắn làm gì ở đây? Tại sao lại tự nhiên xuất hiện làm cái gì?

Mộ Niệm Xuân nhiu nhiu mày, bình tĩnh quan sát gương mặt hắn.

Sự thật là, không chỉ mình nàng, tất cả mọi người đều nhìn hắn chăm chú. Nhất là Lục đại tiểu thư Vinh Ninh Hầu phủ, đôi mắt gần như sáng lên.

Tề vương không để ý tới mọi người, quay đầu cười nói: “Các người cũng đừng trốn nữa, ra cả đi.”

Chu Diễm ngơ ngác đi ra, mặt cúi gằm không dám nhìn thái tử phi. Ba thiếu niên đi ra, má ai nấy đều hồng lên.

Ai có thể nghĩ Tề vương đột ngột đi ra? Càng không nghĩ lại gọi luôn cả bọn hắn đi ra???

Ở sau núi giả nhìn lên đã là một hành động không đúng, dưới ánh mắt trừng trừng của mọi người đi ra, thật sự vô cùng xấu hổ.

Chỉ có Tề Vương điện hạ bình thân ung dung, cười yêu mị, hô: “Ngũ tẩu!”

Nhiều người thế này, thái tử phi dầu gì cũng phải giữ mặt mũi, chỉ có thể trừng mắt oán hận một cái, ngừ khi ôn hòa: “Sao mấy người lại ở sau núi giả?”

Giờ này vốn phải ở thư phòng mới đúng, xuất hiện ở đây, chỉ có một giải thích, Tề Vương trốn học.

Trốn học chưa tính, chính là còn kéo cả Chu Diễm trốn theo! Càng quá hơn là, quang minh chính đại ở sau núi giả nhìn lên chúng thiếu nữ. Chuyện này truyền đi, Hà Hoa yển sẽ thành trò cười!

Nghĩ tới đây, thái tử phi nhin không được trừng mắt nhìn Chu Diễm một cái.

Chu Diễm càng rụt cổ, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Thập tứ thúc, thúc hại cháu thảm rồi.

Chương 53: Hái Hoa Sen

Tề Vương hiển nhiên không cảm thấy thẹn: “Nghe nói Ngũ tẩu thiết Hà Hoa yển, ta nhất thời tò mò, liền kéo thái tôn cùng nhau trốn học.”

Thái tử phi: “...”

Chuyện này đáng tự hào lắm phải không, vì cái gì mà hắn nói rõ ràng thế?

Chúng huan quý nữ quyền ai chẳng biết tính tình vị Tề Vương điện hạ này, nghe nói vậy đều không nhịn được ý cười.

Mọi người đều cảm thấy vị Tề vương điện hạ này tuy tùy hứng nhưng lại rất thú vị. Tâm tư thiếu nữ như con nai đi loạn, lên lút nhìn chàng không ít. Nhất là Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hầu phủ, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm Tề Vương, gần như không chớp mắt.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Ánh mắt Mộ Nguyên Xuân lướt qua Tề Vương, dừng trên người Chu Diễm.

So với tướng mạo tuấn mỹ chói mắt của Tề Vương, Thái tôn Chu Diễm tướng mạo không tính là xuất chúng. Bất quá gương mặt viên nhuận cùng dáng người phúc hậu. Quan trọng hơn, hắn là trưởng tử đương kim thái tử, là thái tôn tôn quý Đại Tàn.

Chu Diễm phát hiện ánh mắt Mộ Nguyên Xuân, lặng yên ngừng đầu, trong nháy mắt bị đôi mắt như nước kia hút hồn, tim đập loạn.

La Ngọc đứng bên Chu Diễm, tưởng là biểu muội nhìn mình, lập tức mỉm cười.

Đáng thương La Ngọc, giờ phút này tâm tư Mộ Nguyên Xuân đã thay đổi.

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái, rất nhanh thu hồi ánh mắt.

Kiếp trước Mộ Nguyên Xuân sáng chói ở Hà Hoa yển, giành được tâm ý thái tử phi. Thái tôn một mảnh tình thâm với cô ta, bởi vậy, rất nhanh giành được vị trí thái tôn phi.

Đời này, có nàng thay đổi, hết thấy đều đã bất đồng.

Thái tử phi không có cảm giác quá đặc biệt với Mộ Nguyên Xuân, gia thế Mộ gia không đủ trở thành nhạc gia thái tôn, cho dù là thái tôn vẫn yêu thích Mộ Nguyên Xuân cũng không cách nào thay đổi quyết định thái tử phi.

Dã tâm của Mộ Nguyên Xuân, nhất định thất bại.

Lúc này, thái tử phi rút cuộc bình tĩnh trở lại, cất tiếng nói: “Hà Hoa yển đã kết thúc. Ta đang định cho người đi hái hoa sen.”

Tề Vương lập tức cười nói: “Ngũ tẩu, việc hái hoa sen rất đơn giản, không cần làm phiền người khác, để ta cùng thái tôn đảm nhiệm chuyện này.”

“Không được!” Thái tử phi không chút nghĩ ngợi đích cự tuyệt: “Đệ cùng Chu Diễm đều là thân phận tôn quý, chẳng may rơi xuống nước thì làm sao?”

Còn có một lý do không thể nói ra, tặng hoa sen cho các thiếu nữ, nếu Chu Diễm tự mình tặng, khó trách có những suy nghĩ nổi lên.

Đáng tiếc, chuyện Tề Vương điện hạ muốn làm, cho tới bây giờ không ai ngăn được.

“Ngũ tẩu yên tâm, kỹ năng bơi của ta rất tốt. Kỹ năng bơi của thái tôn cũng không kém, nếu rơi xuống hồ nước cũng không sao.” Tề Vương nhếch miệng cười, kéo Chu Diễm cùng đi tới bên hồ.

Chu Diễm vốn thập phần không tình nguyện, Tề Vương thấp giọng nói: “Cháu không nghĩ tự mình hái một đóa hoa tặng người trong lòng sao?”

Bước chân Chu Diễm liền nhanh lạ thường.

Thái tử phi vừa tức vừa buồn cười, trước mặt mọi người không tiện nói nhiều, chỉ có thể lựa chọn cách cười khỏ một tiếng. Ấy vậy nói với mọi người: “Tề Vương luôn luôn tùy hứng, cả phụ thân cũng không có biện pháp với hắn. Ta thân làm tẩu tử cũng không quản được hắn. Thành mọi người chờ chờ lát.”

Mọi người dĩ nhiên nghe lệnh.

Tề Vương giỏi nhất ăn uống du ngoạn, chuyện du thuyền là bình thường, ngồi thuyền gỗ như ngồi chơi.

Nhưng Chu Diễm thì lại khác, lần đầu đi thuyền gỗ, bước xuống mạnh quá khiến thuyền đập dềnh, thiếu chút rơi xuống nước. May mắn Tề Vương kịp thời ổn định lại thuyền, nếu không, hôm nay Chu Diễm mất hết mặt mũi với mọi người.

Chu Diễm chưa kịp định thần thì đã nghe thấy tiếng nữ tử cười khúc khích, hắc đồ mặt.

“Khâm phục.” Tề Vương đánh giá hắc liếc mắt một cái, không ngừng thờ dài: “Nhìn cháu có dáng vẻ thể mà có nữ nhân thích được, mà sao cháu lại đỏ mặt lên thế, chẳng giống nam nhân chút nào.”

Tâm tư nam nhân yếu ớt của Chu Diễm bị đá kích, sau một lúc mới không phục phản bác: “Thập tứ thúc, thúc không phải nói khích cháu, còn hơn có người da mặt dày không đỏ mà tứ tiểu thư Mộ gia đối với thúc vẫn lạnh như nước.”

Tề Vương: “...”

Sắc bén! Tự nhận là da mặt dày Tề Vương cũng ghen không nói được gì. Một lát sau mới ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Thái tôn điện hạ, còn có mười mấy thiếu nữ đang chờ hoa sen đây, cháu đừng ngồi độ thông minh với ta nữa, không sợ các nàng chờ sốt ruột sao.”

Chu Diễm: “...”

Một lần nữa bại dưới tay thúc thúc! Thôi cũng không phải ngoại lệ, quên đi, chăm chú đi hái sen thôi!

Tề Vương chèo thuyền chậm rì rì, nhìn bốn phía, sau đó, ánh mắt dừng lại.

Một nụ hoa hồng nhạt e ấp, giống như thiếu nữ e thẹn, đôi má hồng phấn, chỉ là nụ hoa đã khiến lòng người say.

Tề Vương chèo thuyền qua, tự mình hái đóa hoa này.

“Thập tứ thúc, hoa sen nở nhiều thế, sao lại cố tình hái một nụ hoa.” Chu Diễm cho là không đúng cười nói: “Căn bản không chú tâm.”

Tề Vương cười cười nói: “Hoa sen nở rộ, thiếu đi thi vị. Cháu chờ đợi hoa sen nở, cũng là một điều đáng xem đúng không?”

Vừa nói vừa đưa nụ hoa lên mũi ngửi, mùi thơm lan tỏa vào lòng người.

Chu Diễm nổi da gà, nhịn không được xoa xoa cánh tay. Chỉ cần trước mặt tiểu mỹ nhân Mộ gia, thập tứ thúc luôn không bình thường.

Tề Vương hái nụ hoa xong liền... không động thủ nữa, lười biếng chèo thuyền.

Chu Diễm hái liền bảy tám đóa hoa, tay vừa đau vừa mỏi, nhìn Tề Vương du nhàn như thế, nhịn không được nói: “Cháu thì vội mà sao thúc không giúp!”

Tề Vương nhíu mày, hỏi lại: “Cháu cảm thấy có ai đáng giá để ta tự tay hái hoa sen?”

Chu Diễm nhanh chóng phản kích: “Mộ tứ tiểu thư sao?”

Tề Vương nở nụ cười cười, khó có dịp không phản bác.

Vì miễn cho mọi người chờ đợi trong lo lắng ngượng ngùng, thái tử phi cho vũ cơ lên diễn vài ca khúc.

Nhưng mà, có Tề Vương cùng thái tôn ở hồ sen không ngừng đi qua đi lại, ai còn tâm tư thưởng ca múa.

Lục Vô Song si ngốc nhìn thiếu niên trong hồ sen, trong đầu chợt nghĩ lại buổi gặp gỡ một tháng trước.

Ngày nào đó, phụ thân thiết yến, Tề Vương cũng có mặt. Nàng đối với vị hoàng tử nổi danh kinh thành này thập phần tò mò, trốn tránh ở sau tấm bình phong nhìn trộm hắc.

Thiếu niên một thân cảm bào, tuần mỹ, quý khí vô cùng. Khóe môi tựa tiểu phi tiểu, đôi mắt đầy mỹ hoặc. Toàn thân giống như tán phát ánh sáng, gần như nàng trúng lưới tình.

Tính nàng không phải là cô nương thẹn thùng, lấy dũng khí chủ động gặp mặt. Vốn dĩ cho rằng với mỹ mạo của mình nhất định có thể làm Tề Vương rung động, nhưng ngoài dự đoán, thái độ Tề Vương lãnh đạm dị thường, thậm chí chỉ liếc mắt nhìn nàng một cái, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Chứng kiến sự lãnh đạm của hắc, nàng không lui bước, ngược lại khơi dậy tâm tư háo thắng của nàng. Một tháng này, nàng thường xuyên nghĩ đến buổi gặp gỡ, nghĩ muốn khiến hắc phải nhìn tới mình.

Hôm nay, nàng rốt cuộc như nguyện gặp hắc.

Nhưng hắc không liếc nhìn nàng một cái.

Nhất định đến một ngày hắc phải nhìn nàng. Tề Vương phi, định sẵn nàng làm!

Vĩnh Ninh Hầu phu nhân lưu ý đến bộ dạng Lục Vô Song, nhìn không được nhỏ giọng nhắc nhở: “Con thu liễm một chút đi.” Nhìn chòng chọc như thế, chỉ sợ người mù cũng nhìn ra được tâm ý của con gái bà.

Lục Vô Song không yên lòng vâng một tiếng, cuối cùng miễn cưỡng thu hồi ánh mắt.

“Tứ muội, muội nói xem liệu thái tôn có tự mình tặng hoa cho chúng ta không?” Mộ Uyển Xuân nhỏ giọng hỏi.

Mộ Niệm Xuân bật cười, trêu ghẹo: “Cũng chưa chắc là không. Tam tỷ, tỷ muốn chinh trang lại dung nhan lần nữa không?”

Mộ Uyển Xuân cười đỏ má, dùng sức nheo tay Mộ Niệm Xuân. Mộ Niệm Xuân làm bộ hô đau, trong lòng nghĩ lời Mộ Uyển Xuân vừa nói.

Nếu Chu Diễm thật sự có tâm tặng hoa sen, người không nghi ngờ gì tất nhiên là Mộ Nguyên Xuân. Nhưng trước mặt mọi người làm ra cử chỉ như vậy, cần dùng khí cực kỳ lớn, Chu Diễm không biết có làm nổi.

“Mau nhìn đi, thuyền gỗ cập bờ.” Ánh mắt Mộ Uyển Xuân sáng lên, giọng nói đầy phấn khích.

Không chỉ mình cô ta, những cô gái ở đây ai chẳng má hồng mắt sáng?

Nếu may mắn có thể được thái tôn tự tay tặng hoa sen, còn ý nghĩa hơn cả “hoa sen” thái tử phi sai người hái tặng. Những cô nương ở đây, ai trong lòng chẳng có ảo tưởng này?

“Cháu xem, bao nhiêu thiếu nữ đang đợi thái tôn điện hạ tặng hoa, cháu đừng để các nàng thất vọng nhé.” Tề Vương cười đầy bất chính.

Không có gì bất ngờ xảy ra, Chu Diễm lại đỏ mặt.

Hắn chỉ muốn tặng một cô gái, chỉ có một.

Nhưng thập tứ thúc nói rất có lý, nếu tự tay tặng hoa sen một mình Mộ Nguyên Xuân, chỉ sợ sẽ gây chú ý lớn. Lấy tính tình mẫu phi, chắc chắn sẽ không vui, nói không chừng sẽ không vui với Mộ Nguyên Xuân. Chẳng bằng tặng mỗi người một đóa, sẽ đỡ phiền toái hơn.

Bị tâm địa bất lương của người nào đó lừa dối tẩy não, thái tôn điện hạ cố lấy dũng khí bắt đầu tặng hoa chúng thiếu nữ.

Người đầu tiên là Trương tam tiểu thư, nàng vừa kinh lại vừa vui đón lấy đóa sen trong tay thái tôn, hai má hồng lên, xấu hổ nói: “Tạ ơn thái tôn điện hạ.”

Trong lòng Trương tam tiểu thư mừng như điên, kích động không cách nào chế ngự được. Thái tôn điện hạ tự mình tặng hoa mình!

Chờ lúc cô nàng mừng như điên xong, liền thấy thái tôn điện hạ đưa một đóa hoa tới trước mặt Lục đại tiểu thư.

Trương tam tiểu thư: “...”

Lục đại tiểu thư: “...”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tặng Hoa

Những gương mặt này thật biểu cảm!

Mộ Niệm Xuân không nhịn được bật cười.

May mắn có một màn ca múa nên nụ cười của nàng không gây chú ý. Hơn nữa, lúc này mọi người đều đang nhìn Lục Vô Song, không ai lưu ý bên này.

Thái tử phi đen mặt. Chu Diễm làm trò gì vậy?

Đợi đến khi Chu Diễm đưa hoa tới trước mặt thiếu nữ thứ ba thì trong lòng thái tử phi đã dậy sóng, yên lặng ở một bên nhìn, cắn chặt răng, chờ xong tiệc, phải giáo huấn đứa con này một trận tới nơi tới chốn!

Chu Diễm không hiểu sao lạnh sống lưng, khó hiểu nhìn Tề Vương một cái. Thập tứ thúc, cháu làm có đúng không? Sao không khí có vẻ là lạ?

Tề Vương nhìn hần đầy khích lệ! Yên tâm đi, ta thấy rất ổn!

Chu Diễm nhất thời tin tưởng, được tiếp thêm dũng khí, tiếp tục tặng hoa sen.

Đưa nhỏ đơn thuần dễ lừa thật đáng yêu!

Rốt cuộc, Chu Diễm cùng Tề Vương tới trước mặt tam tỷ muội Mộ gia. Chu Diễm cẩn thận chọn đóa hoa sen đẹp nhất đưa đến trước mặt Mộ Nguyên Xuân: “Mộ cô nương, thỉnh nhận đóa hoa sen.”

Ánh mắt hần trong trẻo như nước suối, trong đó hiện lên khuôn mặt cô ta.

Mộ Nguyên Xuân dịu dàng nói cảm tạ, hai bàn tay nhận hoa sen để trước ngực, sau đó ngẩng mặt, nhìn Chu Diễm cười.

Cái gọi là người so với hoa còn đẹp hơn, nụ cười khuynh thành, chắc là như thế này.

Tìm Chu Diễm đập thành thịch, gần như bắn ra khỏi lồng ngực. Ánh mắt ghim chặt trên người giai nhân, đôi chân như bị niêm phong, không bước đi được.

La Ngọc nhìn này một màn, nụ cười dần biến mất.

Không phải hần miễn cảm đa nghi. Thái tôn điện hạ đối biểu muội hiển nhiên phá lệ lưu tâm, ánh mắt khác hẳn ngày thường, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì? Hần đã sợ ý không phát hiện!

Tề Vương nhìn Chu Diễm một cái, không nhẹ không nặng ho khan một tiếng.

Chu Diễm cuối cùng bình tĩnh trở lại, vội thu liễm tâm thần, lại đi đến trước mặt Mộ Uyển Xuân. Mộ Uyển Xuân nhìn gương mặt béo trắng của thái tôn một cái, kim lòng không được liếc mắt nhìn trộm Tề Vương.

Vừa nhìn, nụ cười trên mặt Mộ Uyển Xuân đông cứng.

Tề Vương điện hạ suốt từ nãy tới giờ nhàn nhả xem náo nhiệt, lúc này đang đi tới trước mặt Mộ Niệm Xuân, trong tay là một đóa hoa sen: “Mộ tứ cô nương, hoa sen này tặng nàng.”

Lục Vô Song yên lặng nhìn Tề Vương, sắc mặt đại biến.

Tề Vương từ đầu đến cuối không có hành động gì, đột nhiên lúc này tặng hoa sen Mộ tứ tiểu thư.

Mộ Niệm Xuân không đưa tay nhận hoa sen, thản nhiên nói: “Đa tạ ý tốt Tề Vương điện hạ. Chính là ta không thích hoa sen, thỉnh Tề Vương điện hạ tặng giai nhân khác đi.”

Cự tuyệt rõ ràng lưu loát, không lưu một đường sống.

Mộ Uyển Xuân không dám tin tưởng mắt nhìn, tứ muội không lưu tình cự tuyệt Tề Vương điện hạ! Muội muội không sợ Tề Vương trở mặt?

Chu Diễm cũng kinh ngạc.

Lần ở Mộ gia cự tuyệt có thể cho là vì thẹn quá hóa giận, lần này là vì gì? Vị Mộ tứ tiểu thư thật đúng là dũng khí. Thập tứ thúc không phải người tốt tính, hai ba lần liên tiếp bị cự tuyệt, không tức giận trở tính mới là việc lạ!

Mặt Trương Thị trắng bệch, lo sợ nuốt nước miếng! Xong rồi, lần này xem như triệt để đắc tội Tề Vương!

Phản ứng Tề Vương ngoài dự đoán tất cả mọi người. Chỉ thấy hần cười nói: “Tứ tiểu thư hiểu lầm. Ta tặng nàng đóa hoa sen này, là vì đáp tạ lại màn biểu diễn hôm nay của tiểu thư. Tuyệt không có dụng ý khác. Nàng yên tâm nhận lấy.”

Nói đến câu cuối, đôi mắt xinh đẹp thậm chí toát ra chút chế nhạo cùng hài hước.

Nếu không nhận đóa hoa sen này, là tự mình đa tình!

Mộ Niệm Xuân lãnh đạm, lạnh nhạt nhận lấy hoa sen: “Đã như vậy, ta đây liền cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tề Vương lắng nghe nàng nói xong, cười nói: “Chớ khách khí. Nghe nói hoa sen, lá sen đều có thể dùng làm nguyên liệu nấu ăn, tứ tiểu thư trù nghệ tuyệt diệu, không ngại thử một lần. Nếu là có thể nghiên cứu bước phát triển đồ ăn mới, bản vương nguyện ý phẩm bình một phen.”

Mộ Niệm Xuân tựa tiểu phi tiểu nói: “Điện hạ dạy rất phải, ta trở về nhất định sẽ dùng đóa hoa sen này, bóc từng cánh hoa ra thử nghiệm, nói không chừng có thể làm được món ăn ngon từ hoa sen.”

Trên đời này quả nhiên vô quýt dày có móng tay nhọn! Thập tứ thúc mặt dày chưa từng thua ai, vô mồm càng không phải nói. Không nghĩ đến hôm nay lại bại trong tay một nha đầu.

Chu Diễm càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười. Không cần thận bật cười thành tiếng.

Tề Vương trừng mắt Chu Diễm một cái.

Chu Diễm lập tức thu liễm ý cười, ho khan một tiếng xốc lại cục diện: “Thập tứ thúc, hoa sen đã tặng xong rồi, chúng ta cũng nên trở về. Mẫu phi đợi chúng ta lâu, sẽ không vui.”

Tề Vương tùy ý uh một tiếng, cuối cùng cùng Chu Diễm rời khỏi lương đình.

Trương Thị liếc mắt oán trách Mộ Niệm Xuân một cái.

Thông minh lanh lợi đi đâu rồi? Hôm nay lại làm ra chuyện như thế này? Hại nàng thấp thỏm lo âu, trở về nhất định phải tính sổ nữ nhi!

Mộ Niệm Xuân lập tức cười hi hi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh Trương Thị.

Thái tử phi lúc này cũng trừng mắt cảnh cáo Chu Diễm cùng Tề Vương. Thật hồ nháo!

Ca múa kết thúc. Hà Hoa yến cũng liền kết thúc.

Nữ quyến môn nhất nhất tiến lên cáo từ. Lần này cũng là để khoe khoang thân phận, càng phải đi cuối mới là cao quý. Tự biết thân phận không đủ tư cách khiến chủ nhân đưa tiễn, thúc thời chạy về trước.

Mộ gia đi thứ hai.

Trương Thị, Ngô Thị dẫn tam tỷ muội Mộ Niệm Xuân từ biệt thái tử phi. Thái tử phi mỉm cười khách sáo nói vài câu, lệnh cho mama quản sự tiễn đoàn người ra phủ.

Chu Diễm nhìn bóng dáng Mộ Nguyên Xuân thút tha, hần dỗi theo mãi tới khi thân ảnh đó biến mất mới thu hồi ánh mắt. Vừa vặn đón nhận ánh mắt chế nhạo của Tề Vương.

Chu Diễm lại đỏ mặt.

Tề Vương đề thấp giọng cười: “Nếu luyến tiếc người ta, sao không tự mình tiễn?”

“Thúc không phải nói cháu, sao thúc không tự mình tiễn Mộ tứ tiểu thư?” Chu Diễm thấp giọng phản kích: “Chỉ sợ tiễn người ta lại không cảm kích đi.”

Tề Vương đương nhiên sẽ không thừa nhận, thần sắc tự nhiên nói: “Đương nhiên không phải. Bỏ vương là sợ nàng mặt mông ngượng ngùng.”

Chu Diễm nhếch môi, thúc thúc xưa nay muốn gì đều làm, căn bản không nghĩ phản ứng đối phương, giờ lại suy nghĩ sao?

Bất quá, hần không dám cười.

Chờ một lát, khách khứa rời đi hết, nụ cười trên mặt thái tử phi biến mất: “Hai người các ngươi theo ta!”

Ngữ khí vô cùng tức giận!

Chu Diễm lạnh người, liếc mắt cầu cứu Tề Vương. Thập tứ thúc, thúc phải trượng nghĩa đấy, lấy đầu ra nhận hết tội đi! Mẫu phi ngại giáo huấn thúc, nhưng không ngại giáo huấn cháu!

Tề Vương nhú mày nhìn hần, cười cười. Chẳng phải vừa có ý nghĩ không tốt về thập tứ thúc ta sao?

Chu Diễm khổ sở, lặng lẽ đưa hai bàn tay thành chữ thập sau lưng thái tử phi. Dạ dạ dạ, mới vừa rồi là cháu sai! Về sau không ... dám nữa! Trước mắt giúp cháu vượt qua cửa này đi.

Tề Vương cố ý không phản ứng hần, nhìn dáng vẻ cau mày của thằng cháu, rốt cuộc bực bội bay đi. Khẳng định là sẽ giúp thằng cháu chuyện này, nhưng mà từ từ, đùa giỡn Chu Diễm một phen cũng là chuyện vui.

Hình ảnh Mộ Niệm Xuân lãnh đạm lại hiện ra trước mắt.

Nàng so với trong tưởng tượng của hần lại càng thông tuệ, lạnh lùng sắc bén hơn, cảnh giác rất nặng, khó có thể tiếp cận, Kỳ quái chính là. Hần không có nửa điểm do dự, ngược lại càng thêm ý chí.

“Con không ở thư phòng học tập, dám trốn học hồi phủ, trốn sau núi giả nhìn lên một đám thiếu nữ, càng không chấp nhận được là, con lại đi hái hoa sen, tự mình tặng từng thiếu nữ. Lễ nghĩa liêm sỉ con học được để đi đâu rồi?”

Thái tử phi liên tiếp giáo huấn Chu Diễm, ngữ khí thập phần nghiêm khắc: “Con cũng biết, sự tình hôm nay truyền đi, con là thái tôn, trong mắt mọi người sẽ nghĩ gì về con!”

Chu Diễm không dám phản, im lặng đứng trước mặt thái tử phi, ngoan ngoãn nghe giáo huấn.

Thái tử phi càng nói càng tức giận: “Nếu chuyện này để phụ vương con biết, không biết sẽ tức giận như thế nào. Phạt con cấm túc một tháng.”

Nếu không phải vì Tề Vương lớn mật một bên dung túng, Chu Diễm trung thực nhất gan sao có thể làm ra sự tình này? Chính là, thái tử phi chỉ có thể giáo huấn nhi tử, nhưng không thích hợp giáo huấn tiểu thúc này. Cho nên, một bụng tức giận đổ hết lên đầu Chu Diễm!

“Ngũ tẩu, chớ tức giận.” Tề Vương nghe Chu Diễm bị một hồi giáo huấn, cuối cùng ra tay: “Chuyện nhỏ này, làm sao đáng để tẩu nổi nóng. Nếu nhờ bị bệnh ra thì thật không đáng.”

“Đây coi như việc nhỏ sao?” Thái tử phi vốn bất mãn với hần, nghe hần nói không nhịn được: “Diễm Nhi hôm nay làm ra chuyện này, là chuyện hợp lẽ nghi sao?”

Tề Vương nhìn sắc mặt khó coi của tẩu tẩu, không thêm để ý, cười nói: “Nếu nói về lễ nghĩa, trước hết là làm một trang quân tử. Quân tử tuy tốt nhưng gặp phải kẻ tiểu nhân không nghe lễ nghi quy củ thì có thể thua thảm.”

Kiếp trước phụ hoàng bệnh nặng qua đời, thái tử vừa chính thức kế vị đã bị ám sát bỏ mình. Chu Diễm hoảng sợ ngồi trên ngai vàng, vừa ngồi lên chưa nóng chỗ đã bị những đoàn thúc bá binh cường mã tráng đã tâm bùng bùng xin ý kiến binh tạo phản.

Bộ ngựa rình ve, se se sau lưng, không ai nghĩ đến, cuối cùng hoàng đế Đại Tần bị kẻ nọ trảm sát, mà những người khác trong hoàng thất cũng không may mắn thoát được.

Hoàng cung nội ngoại, huyết quang trùng thiên.

Cuối cùng, chỉ có một mình trốn khỏi kinh thành.

Kí ức bay về, trong lòng Tề Vương hiện lên chua xót, tuy nhiên ngoài mặt không chút biểu lộ, lười biếng nói: “Nói chung, tâm tình thiếu niên khó tránh lúc nhất thời. Ngũ tẩu cố ý thiết Hà Hoa yến, chẳng phải nghĩ muốn chọn con dâu sao?”

Lệ chảy đầy mặt Chu Diễm: Thập tứ thúc, thúc lại lừa dối cháu.

Tề Vương nhưn mày, cười hí hí: Ai bảo cháu dễ lừa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Người Ứng Tuyển

Thái tử phi trừng mắt nhìn Tề Vương một cái: “Chung thân đại sự, đương nhiên là nghe theo cha mẹ, làm sao đến lượt nó tự chủ trương, để nói lời này là có ý gì?”

Cái gì gọi là “tâm tư thiếu niên khó tránh nhất thời?” Diễm Nhi đã có người trong lòng?

Chu Diễm liều mạng nháy mắt với Tề Vương! Thập tứ thúc, thúc đừng có nói lung tung! Nếu như mẫu phi biết, hôm nay hần lãnh đủ!

Tề Vương tiếp nhận ánh mắt cầu cứu của thằng cháu đáng thương, chững chạc dàng hoàng đáp: “Ngũ tẩu đừng hiểu lầm, cháu nó tự mình hái hoa tặng chính là xuất phát từ lễ phép, tuyệt không phải vì đại tiểu thư Mộ gia!”

Chu Diễm: “...”

Thái tử phi: “...”

Thái tử phi nhìn về phía Chu Diễm, Chu Diễm làm sao dám nhìn lại, đầu gần như thấp tới ngực, lệ tràn mặt.

Lần này, hần bị thập tứ thúc hãm hại thật thảm!

Tình đầu rất đẹp. Nhưng điều kiện tiên quyết là không thể bị trường bối phát hiện. Sợ là từ giờ mẫu phi đối với Mộ đại tiểu thư không nhiều hảo cảm.

Quả nhiên, thái tử phi lạnh lùng nói: “Diễm Nhi, còn quen biết Mộ đại tiểu thư từ khi nào?”

Mộ Nguyên Xuân thoát nhìn ôn nhu động lòng người nhân nhĩ tri lễ, không nghĩ đến lại đầu mày cuối mắt với Diễm Nhi!

Chu Diễm lập tức giải thích: “Đại công tử Mộ gia là thư đồng của thập tứ thúc, thập tứ thúc từng đi Mộ gia, con lúc ấy rảnh rỗi, liền đi theo thập tứ thúc, cho nên gặp qua Mộ đại tiểu thư. Bất quá, con cùng nàng chưa từng lên gặp gỡ. Xin mẫu phi yên tâm, con thuở nhỏ đã đọc sách thánh hiền, tuyệt sẽ không làm ra chuyện không có liêm sỉ như gửi thư từ cho nhau!”

Thái tử phi nghe những lời này, sắc mặt hơi dịu đi, nhưng ngữ khí vẫn nghiêm nghị như cũ: “Trong lòng con rõ ràng là tốt rồi. Con đã tới tuổi thiếu niên. Tuyệt đối không thể cùng tiểu thư nhà ai lên có dính dáng. Ảnh hưởng đến thanh danh người ta không nói, cũng ảnh hưởng đến chung thân đại sự của con.”

Ngụ ý, đại tiểu thư Mộ gia ngoài sự lựa chọn của thái tử phi.

Trong lòng Chu Diễm cả kinh, tuy nhiên phải giấu đi, ngẩng đầu nói: “Mẫu phi, Mộ đại tiểu thư tài mạo song toàn, tính tình ôn nhu động lòng người.”

Thái tử phi thân nhiên cắt lời Chu Diễm: “Con nói chưa từng gặp qua cô ta đúng không? Vì sao lại cho rằng như vậy?”

Chu Diễm á khẩu, lắp bắp: “Điều này không cần tiếp xúc cũng có thể nhìn ra được ạ.”

Ngữ khí của hần không tự giác bộc lộ sự bảo vệ. Vốn còn chút ấn tượng tốt với Mộ Nguyên Xuân, giờ phút này thái tử phi đã triệt để mất hứng: “Một nữ tử đích thực có những đức tính chính phẩm như thế, sao có thể nhìn ra từ khuôn mặt? Mộ Nguyên Xuân xác thật tướng mạo xinh đẹp, nhưng cô ta mất mẹ từ nhỏ, lớn lên ở nhà cậu mình, căn bản không có người cẩn thận dạy dỗ. Trong tình huống như vậy, cô ta còn biết rõ tiến lui, đủ có thể nói rõ cô ta quá thông tuệ.”

Nữ tử thông tuệ vốn là chuyện tốt, nhưng không nên quá nặng tâm tư.

Chu Diễm tính tình thật thà chất phác, lại là thân phận thái tôn. Thế tử của hần không cần quá mỹ mạo thông tuệ. Nhưng phải gia thế, ôn nhĩ hiền huệ, như vậy mới đủ tư cách trở thành thái tôn phi.

Mộ Nguyên Xuân gia thế không đủ, lại quá mỹ lệ thông tuệ, tuyệt không thích hợp ứng tuyển!

Chu Diễm vô cùng hiểu ngữ khí của thái tử phi, nghe nói xong trong lòng buồn rầu, ngoài mặt lộ rõ vẻ mất mát.

Thái tử phi nhìn hần bày ra dáng vẻ thất hồn lạc phách, mày hơi nhíu lại, chốc lát đã giãn ra, lạnh nhạt nói: “Hôm nay dự tiệc, đều là những thiên kim gia đình danh giá. Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hầu phủ, Tương tam tiểu thư Bình Viễn Hầu phủ đều cực xuất sắc, còn có Lục biểu muội của con cùng La bát tiểu thư, đều là những người rất tốt. Rốt cuộc chọn ai làm thái tôn phi, mấy ngày nữa sẽ tiếp tục quan sát. Việc này không phiền con để ý.”

Chu Diễm cúi đầu vâng lời, khuôn mặt buồn bã.

Có việc này nói nên thái tử phi không tiếp tục giáo huấn hần chuyện thất lễ nữa, lại nhìn về phía Tề Vương: “Thập tứ đệ, đệ cũng đã trưởng thành rồi, cũng nên tìm chung thân đại sự. Nếu có cô nương vừa ý, không ngại nói với ta một tiếng, ta sẽ tự mình làm mai cho đệ.”

Tề Vương kéo kéo khóe môi: “Đa tạ ý tốt ngũ tẩu, bất quá, ta chưa nhìn trúng ai.”

“Thập tứ thúc, sao thúc không nói thật.” Chu Diễm rút cuộc tìm được dịp báo thù: “Vừa rồi đoá hoa sen tặng Mộ tứ tiểu thư, không phải thúc tự mình hái sao?”

Tề Vương: “...”

Thái tử phi ngẩn ra, đưa mắt nhìn Tề Vương: “Diễm Nhi nói thật sao? Đệ có ý với Mộ tứ tiểu thư?”

Mộ Nguyên Xuân hôm nay đại náo động, thái tử phi có ấn tượng vô cùng sâu sắc về nàng.

Tuy tuổi còn nhỏ nhưng mặt mày như hoa động lòng người, lại thông minh lanh lợi thập phần đáng yêu. Chính là tính tình chưa đủ trầm ổn.

“Đương nhiên không phải.” Tề Vương rất nhanh phản ứng lại, không cần nghĩ ngợi phủ nhận: “Ta thuận tay hái được đoá hoa sen, thuận tiện tặng cô ấy mà thôi. Trước kia đi Mộ gia, tứ tiểu thư tự mình xuống bếp, ta bất quá là báo đáp.”

Thái tử phi cười cười, định nói lại thôi.

Hôn sự Tề Vương tự nhiên có Hoàng thượng cùng Dung phi quan tâm, nàng thân làm tẩu tử không nên phí nhiều tâm tư, miễn mệt nhọc. Khoảng thời gian rảnh rỗi, không bằng nghĩ chuyện tìm con dâu mình!

“Thập tứ thúc, thúc hại cháu lắm vậy.” Chu Diễm oán giận: “Đang êm đẹp, tự nhiên lại nhắc đến chuyện Mộ đại tiểu thư làm gì. Giờ thì tốt rồi, mẫu phi tức giận, về sau cháu muốn đi Mộ gia cũng không được.”

Lại càng không thể thành thân với nàng.

Trong lòng hần vốn tồn tại một chút hi vọng. Mộ gia đích xác gia thế không cao, nhưng cũng không tính là kém, gia phong lại có tiếng nghiêm cẩn. Mộ

Nguyên Xuân tướng mạo tài nghệ song toàn, nếu có thể lọt vào mắt mẫu phi, phần hôn sự cũng có thể được năm phần. Hiện giờ, chỉ sợ muốn gấp còn chưa được.

Tề Vương khó có dịp im lặng, tùy ý đưa cháu nói một mình.

Chu Diễm nhìn gương mặt bình thản của Tề Vương, bỗng nhiên thở dài một tiếng, ngồi phịch xuống.

“Trong lòng cháu không vui?” Tề Vương thân nhiên hỏi.

Chu Diễm quay đầu đi, không nghĩ Tề Vương vốn phát tay áo chạy lấy người lúc này lại ngồi xuống bên cạnh hắn: “Cháu thích Mộ Nguyên Xuân, muốn cưới cô ta sao?”

Chu Diễm vốn hạ quyết tâm không để ý lời tiểu thúc nói, nghe lời này lại không nhịn được: “Chưa đến mức đó. Nhưng cháu cảm thấy thích nàng ấy, cảm giác rất phù hợp.”

Tề Vương cười cười, trong mắt hiện lên chút phức tạp, nói: “Có khi, ánh mắt cháu nhìn chưa chắc là sự thật, mê lệ chính là biểu hiện của sự giả dối. Cháu mới quen cô ta bao lâu, cô ta chân thật hay không, căn bản cháu không biết. Nói không chừng, cô ta thật sự không phải là người hợp với cháu.”

Kiếp trước bởi vì thái tử ngoài ý muốn bỏ mình, Chu Diễm phải giữ đạo hiếu ba năm, không kịp chính thức cưới Mộ Nguyên Xuân. Sau này phiên vương nhất loạt lâm loạn, trong ngoài hợp sát tiến hoàng cung. Sau khi Chu Diễm chết thảm, Mộ Nguyên Xuân không vì Chu Diễm thủ tiết, ngược lại âm thầm đi lại cùng La Ngọc. Dù thấy lòng dạ cô ta, tới thủy chung không hề yêu Chu Diễm.

Một nữ tử đã tâm bùng bùng như vậy, căn bản không xứng với Chu Diễm!

Cho nên, vừa rồi hắn có ý kéo Chu Diễm trốn học hồi phủ, lúc sau có ý khiêu khích đưa cháu tặng hoa cũng đều là có chủ ý. Chân chính là muốn Chu Diễm công bố tâm tư trước mặt thái tử phi.

Hết thầy đều giống như hắn sờ liệu, thái tử phi quả nhiên sinh ra phản cảm với Mộ Nguyên Xuân, triệt để gách cô ta khỏi danh sách ứng tuyển thái tôn phi.

Tính tình thiếu niên nông nổi, căn bản không nghe lời khuyên, quật cường nói: “Cháu xác thật không biết rõ cô ấy, nhưng thúc cũng vậy, vì gì mà nói như vậy?”

Tề Vương không có tức giận, cười nói: “Ta chỉ suy luận thôi, nghe hay không là chuyện của cháu.”

Dù gì hắn cũng đã làm xong việc mẫu chốt, với tính tình thái tử phi, sẽ không cho Mộ Nguyên Xuân có cơ hội. Chu Diễm náo một trận rồi sẽ lại bình thường thôi.

Chu Diễm hừ một tiếng, không để ý tới tiểu thúc nữa.

Tề Vương cũng không lo lắng, tự đắc nâng chén trà, uống một ngụm. Thuận tiện điểm thêm một câu: “Bích lo xuân này không tệ, đáng tiếc không phải loại tốt nhất.”

Chu Diễm đang bực mình liền nói: “Trà nào tốt cũng đều bị hoàng tử phụ tặng cho thúc, trà ở phủ cháu chỉ như vậy thôi. Muốn uống trà ngon thì thúc hồi phủ uống là được.”

Khen thay, ngữ khí thật là sắc bén! Xem ra là tức giận thật rồi.

Tề Vương cũng không tức giận, cười hi hi đứng dậy “Hào hảo hảo, ta về uống trà đây, miễn chướng mắt cháu. Cháu không cần tiễn ta đâu, miễn cho cháu thương tâm khổ sở.”

Chu Diễm tức giận, giờ nắm đấm theo bóng lưng Tề Vương.

Tề Vương không quay đầu, cười nói: “Đánh nhau cháu không phải là đối thủ của ta! Mà nếu cháu đánh ta, là tiểu bối đánh trưởng bối. Phụ vương và mẫu phi cháu không tha cho cháu đâu.”

Chu Diễm: “...”

Chu Diễm tức muốn học máu, không tin được có người vô duyên như vậy, trong lòng vô cùng phiền muộn.

Một chữ “Tình”. Quả nhiên là chuyện phiền não nhất.

Trên xe ngựa Mộ gia lúc này cũng một mảnh trầm mặc.

Từ sau khi lên xe ngựa, Mộ Nguyên Xuân cúi đầu, dọc đường không hề ngẩng đầu. Mộ Uyển Xuân cũng trầm mặc, thậm chí không đùa giỡn với Mộ Niệm Xuân nữa câu.

Trương Thị, Ngô Thị đều có tâm sự, bởi vậy không nói chuyện.

Mộ Niệm Xuân đưa mắt nhìn đóa hoa sen phớt hồng, hơi hơi nhú mảy.

Lúc đó có mặt Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hầu phủ nhưng Tề Vương không nhìn Lục đại tiểu thư một cái, ngược lại phá lệ lưu tâm với nàng, tự mình hái tặng nàng một đóa hoa sen. Nàng lạnh nhạt đối đáp cũng không thể chọc giận hắn! Hắn thậm chí dùng lời nói kích nàng nhận hoa sen.

Tất cả các dấu hiệu cho thấy, xác thật Tề Vương có hứng thú dị dạng với nàng.

Nàng không có mỹ mạo tuyệt thế khiến nam tử vừa gặp đã yêu, cũng chưa từng tỏ ra có hảo ý với hắn. Hắn cố ý tiếp cận nàng, rốt cuộc là vì cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trở Mặt

Sau khi hồi phủ, mọi người tới Tu Đức đường thỉnh an Chu Thị.

Chu Thị mỉm cười hỏi: “Hà Hoa yến hôm nay thế nào? Mọi người không gây ra rắc rối gì chứ?”

“Đương nhiên không có.” Trương Thị cười nói: “Tam tỷ muội chúng hôm nay khá nổi bật. Nguyên Xuân đàn khúc Bình sa lạc nhận, thái tử phi tán thưởng không dứt.”

Mộ Nguyên Xuân khẽ mỉm cười, trong mắt tràn ý cười: “Mẫu thân quá khen. Con làm sao so được với tứ muội, một bài thơ hoa sen chấn kinh lương đình, lúc sau lại lộ ra trù nghệ tinh diệu. Nếu luận làm náo động, hôm nay không ai đi dự tiệc so được với tứ muội.”

Rõ ràng là khen ngợi, nhưng ngữ khí lạnh lùng dị thường, thậm chí lộ ra ý tứ chế nhạo.

Trong lòng Chu Thị có chút không vui, nhìn không được liếc mắt nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái. Làm tỷ tỷ, nói chuyện ghen ghét như vậy, thật không ra gì.

Nếu là ngày thường, Mộ Nguyên Xuân sẽ không bao giờ nói ra những điều nghĩ trong lòng. Nhưng hôm nay sự tình liên tiếp phát sinh, thật khiến cô ta ghen khuất. Có thể chịu được đến khi về phủ mới phát tiết đã là rất có hàm dưỡng.

Mộ Niệm Xuân như không nghe ra ý của tỷ tỷ, cười nói: “Đa tạ đại tỷ khen ngợi, tiểu muội không dám nhận.”

Mộ Nguyên Xuân lạnh lùng nhìn nàng một cái, xoay đầu đi.

Chu Thị nhú mi, muốn giáo huấn Mộ Nguyên Xuân mấy câu, giọng nói của Mộ Uyển Xuân đã vang lên: “Hôm nay tứ muội nổi bật không chỉ chuyện này. Sau thái tôn cùng Tề Vương điện hạ tới, Tề Vương điện hạ tự mình hái hoa sen tặng tứ muội.”

Giọng nói như vừa uống một ca giấm, vô cùng chua.

Cũng không hề lạ khi Mộ Uyển Xuân có phản ứng này.

Trước kia Tề Vương đối Mộ Niệm Xuân lưu tâm là vì trù nghệ, hôm nay có cử chỉ như vậy, bất luận nói thế nào cũng không đúng. Đường đường một hoàng tử, tự mình hái hoa tặng một cô nương, trong đó hàm ý gì, không cần nghĩ cũng biết.

Chu Thị sùng sốt, theo phản xạ nhìn về phía Mộ Niệm Xuân: “Niệm Xuân, Uyển Xuân nói là thật sao?”

Mộ Niệm Xuân mặt không đổi sắc “vâng” một tiếng. Trong lòng hận cắn răng!

Tề Vương này, rõ ràng là cố làm trò trước mặt mọi người. Tất cả đều thấy rõ, hại nàng nghĩ muốn giải thích thế nào cũng không được.

Trong lòng Chu Thị không có tức giận, ngược lại vui mừng: “Chuyện này đúng là tốt. Nếu Tề Vương điện hạ có ý thật với Niệm Xuân, tương lai chính là vị trí Tề Vương phi.”

Tổ mẫu, người suy nghĩ nhiều.” Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi cắt lời Chu Thị: “Tề Vương điện hạ là vì đáp tạ cháu hạ trù. Cho nên mới thuận tay hái hoa sen tặng cháu. Nói không chừng là hắn ngại cầm trong tay nên mới tặng cháu. Căn bản là không có ý gì khác.”

“Tứ muội, muội nghĩ mọi người ai cũng là kẻ ngốc sao?” Mộ Uyển Xuân khinh hừ một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Nếu như theo muội nói, vì gì Tề Vương điện hạ không tặng hoa cho ta, cố tình tặng người bằng được?”

Tôi đây, mới là điều chân chính Mộ Uyển Xuân muốn nói.

Giương mặt Mộ Niệm Xuân hoàn toàn vô tội: “Đây là chuyện Tề Vương, mọi người nào biết hẳn suy nghĩ cái gì.”

Mộ Uyển Xuân ghen hờn, cắn giận liếc mắt nhìn nàng một cái.

Tỷ muội ba người. Cùng nhau hòa hảo đi ra ngoài, lúc về thì ra tình trạng này, Chu Thị xem ở trong mắt, trong lòng thấp phần không thoải mái, trầm mặc nói: “Được rồi, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi. Nhìn xem các người nào thành như thế nào rồi. Truyền ra ngoài, không sợ bị người ta chê cười sao.”

Lại nói: “Niệm Xuân, cháu nói thật cho bà. Có phải Tề Vương điện hạ có ý với cháu không?”

Sự việc rõ ràng, cho dù Mộ Niệm Xuân trong sạch cũng không ai tin tưởng.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân một lần nữa mắng chửi Tề Vương, ngoài mặt thì lộ ra vẻ ủy khuất: “Tổ mẫu, cháu thật sự không biết là chuyện gì xảy ra. Ai biết Tề Vương rốt cuộc muốn làm gì. Cháu cùng hẳn chỉ gặp qua một lần. Hẳn cố tình tặng hoa sen cho cháu trước mặt mọi người. Nhưng cháu dám thề, không hề có ý muốn làm Tề Vương phi. Nếu cháu thật sự có ý niệm đó, thiên lôi đánh chết không từ tế!”

Lời thề vừa thốt khỏi miệng, mọi người đều chấn động.

Thời này nặng nhất lời thề, lại là thề độc như vậy. Trên đầu ba thước có thần linh, không cẩn thận phạm vào lời thề thì sẽ không tốt!

Trương Thị thất sắc. Vợ vàng che miệng Mộ Niệm Xuân: “Nha đầu này, sao dám tự tiện thề như vậy.”

Đôi mắt Mộ Niệm Xuân phấp phồng, lệ đã rom rớm. Bộ dạng ủy khuất như vậy khiến kẻ khác sinh thương cảm.

Chu Thị lên tiếng: “Ta chỉ thuận miệng hỏi, ai bảo cháu thề độc như vậy. Được rồi. Trời không còn sớm, các người đi ra ngoài một ngày cũng mệt mỏi rồi, đều quay về nghỉ ngơi cả đi. Có chuyện gì, về sau nói.”

Mộ Uyển Xuân ngày thường cùng Mộ Niệm Xuân ríu ra ríu rít. Hôm nay chỉ nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, phùng má rời đi.

Mộ Nguyên Xuân liếc nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, ánh mắt lạnh lùng.

Mộ Niệm Xuân thì bình thản nhưng Trương Thị nổi giận lôi đình. Trở về viện, cắn răng nói: “Hôm nay con nổi bật, Nguyên Xuân chắc hẳn sinh đồ kị, có ý ác ngôn làm tổn thương con.”

Kỳ thật, người chịu oan uổng hôm nay chính là hai vị tỷ tỷ này.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân nghĩ vậy, ngoài miệng nói: “Đại tỷ tâm cao khí ngạo không cam lòng đứng sau. Tam tỷ lòng dạ hẹp hòi. Hôm nay con nổi bật, hai người trong lòng không vui, nói mấy câu khó nghe cũng là không tránh khỏi. Không để trong lòng là được.”

Trương Thị vẫn không nghe: “Sao có thể không để trong lòng. Bọn chúng chỉ mong đề được con xuống, cố ý nói vậy, nhưng cứ để mẹ lo.” Nói đến nửa ngày vẫn không có dấu hiệu dừng lại.

Mộ Niệm Xuân đành phải đổi đề tài: “Hôm nay đi ra ngoài một ngày, không được gặp Phong Ca Nhi. Nó đâu rồi nhỉ?”

Nhắc tới nhi tử bảo bối, Trương Thị lập tức chuyển sự chú ý: “Đúng vậy, giờ này đáng ra tan học lâu rồi, sao không thấy đâu? Bạch Lan, người đi ra ngoài xem sao.”

Bạch Lan “vâng” một tiếng rồi đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền gặp Phong Ca Nhi cùng Trương Từ Kiều tan học về.

“Nô tỳ gặp qua ngũ thiếu gia, biểu thiếu gia.” Bạch Lan cười thi lễ: “Phu nhân, tiểu thư đang nhắc tới hai người.”

Hai mắt Phong Ca Nhi sáng lên: “Mẹ cùng tỷ tỷ về rồi sao?: Nói rồi chạy ủa vào, Trương Từ Kiều e sợ hẳn ngã, vội đi theo.”

Từ tỷ!” Phong Ca Nhi chạy vào cửa, vui vẻ hô tên nàng.

Mộ Niệm Xuân vừa thấy Phong Ca Nhi, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái, ôm đệ đệ ngồi lên đùi mình: “Hôm nay ở nhà có ngoan không, có chăm chỉ nghe lời đại đường bá học không?”

Phong Ca Nhi đáp: “Đương nhiên rất ngoan, đại đường bá dạy đệ luyện năm mươi chữ to, đệ viết rất tốt.”

“Đâu chỉ như thế!” Trương Từ Kiều cười nói: “Hôm nay biểu đệ còn vẽ một con điểu, nhìn như thật, vô cùng sinh động.”

Mộ Niệm Xuân bật cười.

Trương Thị vốn đang cười, chợt hỏi: “Phong Ca Nhi, không phải mẹ dặn con phải chú ý nghe đại đường bá giảng sao? Sao lại có thời gian vẽ vôi?”

Phong Ca Nhi ríu rít: “Nội dung đại đường bá giảng con sớm đã nghe hiểu, nhất thời nhàm chán mới về để đỡ buồn. Lần sau con sẽ không như vậy nữa.”

Trương Thị đang muốn giáo huấn tiếp, Mộ Niệm Xuân đã cười giải vây cho Phong Ca Nhi: “Mẹ, mẹ đừng trách Phong Ca Nhi. Em mới năm tuổi, sao có thể ngồi im được. Và lại, em nói là đã nghe hiểu mới chơi một hồi, không bỏ dở bài học.”

Trương Thị dĩ nhiên là thương nhi tử bảo bối, lập tức thuận theo Mộ Niệm Xuân nói: “Phong Ca Nhi, lần này là tỷ tỷ con thay con cầu tình, mẹ tha cho con lần này. Lần sau lại có như vậy chuyện, mẹ sẽ báo cho cha con biết.”

Phong Ca Nhi lập tức gật đầu lia lịa, cười hi hi ôm tay Mộ Niệm Xuân: “Tỷ tỷ thương đệ nhất.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười, yêu thương xoa đầu Phong Ca Nhi. Thừa dịp Trương Thị hỏi han Trương Tử Kiều học hành, nàng nói thăm bên tai đệ đệ: “Về sau đừng ngốc như thế. Về ở trên bàn, đại đường bá đương nhiên nhìn thấy.”

Phong Ca Nhi mặc dù còn nhỏ nhưng rất thông minh, nghe nói nhất thời bừng tỉnh đại ngộ: “Tỷ tỷ, điều tỷ nói đệ đã hiểu. Về sau đệ lặng lẽ về xong sẽ nếm xướng. Như vậy đại đường bá sẽ không biết.”

“Thực thông minh!” Mộ Niệm Xuân cười khen ngợi: “Đệ phải nhớ, mặc kệ đã nghe hiểu rồi hay không, vẫn phải tỏ ra đang chăm chú nghe. Như vậy thì mới không bị đại đường bá bắt được.”

Phong Ca Nhi ngoan ngoãn nghe lời: “Dạ, đệ đã biết.”

Trương Tử Kiều một mực nghe lén ở bên cam nín: “...”

Thân là tỷ tỷ, không phải là nên dạy đệ đệ chăm chỉ học hành sao? Vì gì Mộ Niệm Xuân lại làm ngược lại.

Mộ Niệm Xuân phát hiện ánh mắt kỳ dị của Trương Tử Kiều, nàng mỉm cười, không giải thích gì. Lại nhỏ giọng với Phong Ca Nhi: “Còn nữa, nếu tổ phụ và cha hỏi chuyện học tập của đệ, đệ không cần giấu, tận lực bộc lộ hết những gì mình học ra. Nhưng trước mặt người khác thì không thể như vậy. Phải giấu đi ba phần, miễn cho người khác tâm sinh ghen ghét, ngày sau cố ý làm khó dễ đệ.”

Phong Ca Nhi cái hiểu cái không “vâng” một tiếng.

Với độ tuổi của cậu, đại khái không đủ sức hiểu hết. Bất quá, mưa dầm thấm đất, chậm rãi in vào đáy lòng.

Dụng công học tập đương nhiên quan trọng. Nhưng quan trọng hơn là học làm người. Đọc sách nhiều rất cứng nhắc, gặp chuyện trong thực tế không hiểu được, như vậy ắt thua. Nàng không hi vọng Phong Ca Nhi biến thành tiểu ngốc tử.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Cẩn Ngược Lại

Trương Tử Kiều yên lặng nghĩ câu nói này, càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

Một tú vu lâm, phong tát tời chi.* Lộ ra mũi nhọn rất dễ bị người đổ ky, hiểu được giấu dốt mới là làm người. Biểu muội bắt quá mới mười hai tuổi, không nghĩ thuận miệng lại dạy bảo đệ đệ hàm ý thế này.

(Cây cao vượt rừng gió sẽ dập)

Trương Tử Kiều nhìn không được trộm nhìn Mộ Niệm Xuân một cái. Nàng đang thấp đầu nói chuyện với Phong Ca Nhi, khóe môi mỉm cười, gương mặt rạng rỡ. Trong lòng hần đột nhiên chuyển động một chút, chột sinh ra một nỗi xấu hổ.

Biểu muội thông tuệ nữ lệ, đại khái chỉ có nam tử tốt nhất trên đời mới có thể xứng đôi với nàng.

“Tỷ tỷ,” Phong Ca Nhi tò mò hỏi: “Sao lại có đóa hoa sen kia?”

Trên bàn có một nụ sen hồng nhạt, mặc dù còn đang e ấp nhưng lan ra hương thơm rất thơm.

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nói: “Hôm nay nữ tử tham dự Hà Hoa yến đều được tặng.” Tuyệt không đề cập với Tề Vương nửa chữ.

Trong lòng Trương Thị nói thầm, Tề Vương bày rõ ý với Mộ Niệm Xuân, nhưng nàng không có nửa điểm động lòng. Thật sự là đáng tiếc.

“Ngũ đệ, ta đem hoa sen này làm thành đồ ăn cho đệ được không?” Mộ Niệm Xuân vui vẻ nói.

Phong Ca Nhi tham ăn, nghe nói được ăn vui vẻ gật đầu.

Trương Thị bật cười: “Ta chỉ nghe nói hoa sen có thể sao khô pha trà, hoa sen cũng làm nguyên liệu nấu ăn được sao?”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Đương nhiên có thể. Đợi con làm đồ ăn từ hoa sen cho mọi người.” Nhìn đóa hoa sen này, không khỏi nhớ tới Tề Vương đáng giận kia. Tốt nhất làm thành đồ ăn, như vậy mới có thể hóa giải một bụng hỏa khí.

Quyết định này thật khoái trá!

Bánh ngọt làm từ cánh sen nhanh chóng được đưa lên, hương vị thật động lòng người.

Phong Ca Nhi ngấu nghiến ăn, Trương Thị từ tốn thưởng thức từng miếng. Mùi thơm ngát dần từ đầu lưỡi đi vào, nhanh chóng tràn ngập khoang miệng, nhất thời kinh ngạc thờ dài không thôi: “Quả nhiên rất ngon! Niệm Xuân, con thật sự có thể làm đồ ăn từ hoa sen.”

Ngữ khí không tự giác có tự hào cùng kiêu ngạo.

Mộ Niệm Xuân cười cười, nhìn Trương Tử Kiều chưa động đũa, chủ động gấp tới trước mặt hắn: “Biểu ca, anh cũng thưởng thức đi.”

Trương Tử Kiều thụ sủng nhược kinh nhận lấy, cho vào miệng, tinh tế thưởng thức. Dường như vị ngọt thơm dần lan tỏa toàn bộ cõi lòng.

Lúc Mộ Chính Thiện trở về, nghe Trương Thị kể chuyện hôm nay phát sinh ở Hà Hoa yến.

Trong miệng Trương Thị, Mộ Niệm Xuân thông minh lanh lợi nhu thuận, làm mọi người xôn xao. Mộ Nguyên Xuân cùng Mộ Uyển Xuân tâm sinh ghen tị, ác ngôn với muối muối. Thật khiến người ta giận dữ. Mộ Uyển Xuân dù gì cũng là chị thứ hai, không nói nhiều, nhưng Mộ Nguyên Xuân thì khác, phải giáo huấn tới nơi tới chốn mới được!

Mộ Chính Thiện nhíu mày, trầm giọng nói: “Nếu thật sự như nàng nói. Nguyên Xuân thật sự quá hẹp hòi.”

Trương Thị thừa dịp nói: “Lão gia, Nguyên Xuân trước mặt thật thà nhưng tâm tư không như vậy. Nhất là trước mặt thiếp cùng Niệm Xuân, nói chuyện rất khó chịu, căn bản không coi mẹ con thiếp ra gì. Ở bữa tiệc hôm nay, nó thấy Niệm Xuân làm thơ hay, mặt biến sắc. Nói nhiều lời không hay.”

Nàng nói thật sống động.

Trong lòng Mộ Chính Thiện có phần tin nhưng trên mặt vẫn bình thường, thần nhiên nói: “Được rồi, ta đã biết. Ta sẽ đi Thương Mai uyển.”

Mộ Chính Thiện tới Thương Mai uyển, liền phát hiện sự khác lạ.

Trừ bỏ mama ở ngoài cửa thì không có nha hoàn nào. Không khí u ám, lại gần thì nghe tiếng khóc nức nở.

Sắc mặt Mộ Chính Thiện lạnh lùng, hô: “Nguyên Xuân!”

Tiếng khóc trong phòng vẫn chưa dứt. Tiếp đó, thân ảnh Mộ Nguyên Xuân hiện ra, thần sắc trấn định: “Phụ thân. Sao hôm nay người lại rảnh tới đây?”

Mộ Chính Thiện trầm mặc hỏi: “Bên trong xảy ra chuyện gì? Vì sao có tiếng khóc?”

Có nên thừa dịp này vạch trần Mộ Niệm Xuân?

Không, không được! Căn bản không hề có chứng cứ, nói phụ thân cũng không tin tưởng. Còn nữa nếu nói, phụ thân sẽ truy vấn mình vì sao biết trước đề vịnh thơ bữa tiệc này, mình sẽ giải thích thế nào? Quan trọng hơn, đã tâm của mình với vị trí thái tôn phi, tuyệt không để Mộ Chính Thiện biết được!

Uất ức này, ngày sau sẽ đòi lại trên người Mộ Niệm Xuân!

Tâm Mộ Nguyên Xuân liền chuyển, lập tức có quyết định, lãnh đạm nói: “Hôm nay con không ở trong phủ, mấy nô tỳ kia lười biếng, cho nên con cố ý gọi tới giáo huấn mấy câu.”

Trong lòng Mộ Chính Thiện vốn có chuyện khác, tùy ý ừ một tiếng: “Cho lui ra ngoài đi, ta có việc hỏi con.”

Mộ Nguyên Xuân nhu thuận nghe lời.

Mấy nha hoàn ánh mắt hồng hồng đi ra ngoài, nhất là nha hoàn thiếp thân Mộ Nguyên Xuân, Liên Kiều, đôi mắt đỏ hồng ầng ậc nước mắt.

“Hà Hoa yến hôm nay, rốt cuộc con cùng Niệm Xuân xảy ra chuyện gì?” Mộ Chính Thiện hỏi.

Mộ Nguyên Xuân cắn cắn môi, nước mắt rơi xuống.

Mộ Chính Thiện cả kinh: “Đang yên lành, con khóc cái gì?” câu hỏi này của hắn, ngữ khí không tính nghiêm lệ, vì sao Mộ Nguyên Xuân lại khóc?

Mộ Nguyên Xuân nức nở nói: “Phụ thân, con biết mẫu thân nhất định ở trước mặt cha nói con ghen tị tứ muội hôm nay nổi bật, dùng ác ngôn làm tổn thương muội ấy. Tội nay cha đến là muốn giáo huấn con chứ không phải là quan tâm con.”

Mộ Chính Thiện bị nói trúng tâm tư, trên mặt có phản ngược ngừng cùng áy náy.

Trương Thị xác thật ở bên tai hẳn nói không ít điều này nọ về Mộ Nguyên Xuân. Hẳn có ý đến Thường Mai uyển, cũng là muốn chất vấn Mộ Nguyên Xuân một phen.

“Con không có gì để biện giải. Nếu phụ thân cảm thấy đều là lỗi của con, vậy hãy xử phạt thật nghiêm, con tuyệt không có nửa câu oán hận.” Trên mặt Mộ Nguyên Xuân lệ chảy như châu, bả vai không ngừng run rẩy.

Tâm Mộ Chính Thiện đau phải đá, bị tiếng khóc làm mềm, nhịn không được thở dài: “Nguyên Xuân, còn đừng khóc nữa. Ta tuyệt không có ý nghi vấn con. Đừng là Trương Thị có nói chút không tốt về con, bắt quả, ta cũng không tin. Tội đây là muốn hiểu rõ vấn đề.”

Mộ Nguyên Xuân buồn bã cười, bộ dạng kiên cường, động đến tâm can người ta: “Phụ thân, con cùng đại ca thật không nên trở về. Nhiều năm nay chúng con ở La gia, cậu mợ đối đãi với chúng con an hòa. Mặc dù đi ở nhờ nhưng ngày trở qua an tĩnh. Từ khi trở về tới nay, khiến mẫu thân không vui, phụ thân phiền lòng. Ngày mai con sẽ đi nói chuyện với đại ca, chúng con quay về La gia.”

“Không được nói vậy.” Mộ Chính Thiện nghe tới đây, trong lòng khổ sở: “Các con là con cháu Mộ gia, ở tại Mộ gia là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Sao lại nghĩ việc về La gia. Về sau không được nhắc đến chuyện này nữa.”

“Phụ thân cuối cùng vẫn thương xót nữ nhi.” Mộ Nguyên Xuân sâu kín than thở: “Hiện giờ, nữ nhi ở trong phủ, cũng chỉ có thể dựa vào phụ thân cùng đại ca.”

Trong mắt Trương Thị không hề có huynh muội bọn họ, chưa từng quan tâm bọn họ.

Không cần nhiều lời, Mộ Chính Thiện tự nhiên có thể hiểu.

Công phu Mộ Nguyên Xuân cao minh hơn Trương Thị. Rõ ràng không hề nói một lời Trương Thị không tốt vẫn khiến Mộ Chính Thiện khổ sở trong lòng, tập trung an ủi Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân khóc thút thít nửa ngày, cuối cùng dưới sự an ủi của Mộ Chính Thiện cũng lau nước mắt, bày ra nụ cười: “Phụ thân không cần quan tâm, nữ nhi chịu đựng được. Chỉ cần được ở cùng một nhà, nữ nhi chịu ủy khuất cũng được.”

Mộ Chính Thiện cảm động không thôi, lại nghĩ tới Mộ Nguyên Xuân từ nhỏ mất mẹ, lớn lên ở nhà cậu mợ, hồi phủ mới hơn một năm đã chịu nhiều ủy khuất, trong lòng thương đau. Bình tĩnh liền nói: “Nguyên Xuân, con yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, sẽ không để ai khi phụ con. Cho dù là Trương Thị cũng không ngoại lệ.”

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân toát ra cảm kích cùng tín nhiệm: “Đa tạ phụ thân.” Trong lòng không thôi cười lạnh.

Nếu Mộ Chính Thiện thật sự chịu tin cô ta, mới chỉ vì bị Trương Thị xúi giục mấy câu đã chạy tới Thường Mai uyển sao?

Trên đời này không có ai có thể dựa vào, ngay cả cha ruột cũng không ngoại lệ. Nơi tốt nhất, chỉ có dựa vào chính mình.

Trương Thị đắc ý chờ Mộ Chính Thiện trở về, đợi tới nửa ngày, rốt cuộc gã sai vặt bên cạnh Mộ Chính Thiện quay về: “Khải bẩm phu nhân, lão gia lệnh cho nô tài truyền lời, đêm nay lão gia nghỉ ở thư phòng, có Thụy Hương cô nương hầu hạ, phu nhân không cần chờ, sớm đi nghỉ.”

Trương Thị cười không nổi, sắc mặt đột nhiên trở nên khó coi.

Gia phong Mộ gia, không được nạp thiếp. Mộ Chính Thiện cùng Mộ Chính Đức đều không có thiếp thất, điều này giúp Mộ gia ít phân tranh.

Nhưng là tuy không có thiếp thất, nha hoàn thông phòng luôn có. Mộ Chính Thiện chỉ có hai nha hoàn thông phòng, một là Thụy Hương, một là Huyền Thảo.

Huyền Thảo là nha hoàn bên cạnh Trương Thị, Thụy Hương là con gia đình sinh ra trong phủ, xinh đẹp lại biết chữ. Ngày trước hầu hạ bút mực cho Mộ Chính Thiện ở thư phòng. Một tháng nhiều nhất hầu hạ hai lần. Không gây ra uy hiếp nào với Trương Thị. Ngày thường, Trương Thị cũng rất ít để mắt tới Thụy Hương.

Nhưng hôm nay, Mộ Chính Thiện ngủ lại thư phòng, triệu Thụy Hương hầu hạ, cố ý cho nô tài đưa tin. Rõ ràng là cố ý làm nằng khó chịu.

Vì gì mà như vậy?

Vừa rồi rõ ràng rất ổn. Nàng ở trước mặt Mộ Chính Thiện thêm mắm dặm muối hùng hăng tố cáo tội trạng Mộ Nguyên Xuân, Mộ Chính Thiện không vui đi giáo huấn Mộ Nguyên Xuân. Vì điều gì mà chớp mắt liền biến thành như thế này?

Gã sai vặt cung kính nói xong, đợi nửa ngày cũng không thấy Trương Thị nói gì, đành thi lễ xin cáo lui.

Trong lòng Trương Thị cả giận, ngoài mặt vẫn mỉm cười: “Được rồi, người quay về bẩm báo lão gia một tiếng, nói ta đã biết.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Điểm Bát

“Sao cha con có thể đối xử với ta như vậy! Ta rốt cuộc làm sai gì chứ, hấn lại có thể sai hạ nhân tới làm mất mặt ta.” Trương Thị sáng sớm đã chạy tới chỗ nữ nhi khóc lóc kể lể.

Đương nhiên là có! Hơn nữa còn là lỗi lầm lớn đặc biệt!

Cho dù phải đối phó Mộ Nguyên Xuân, cũng không đáng dùng tới biện pháp cấp thấp này. Chỉ cần Mộ Nguyên Xuân cao siêu trở cổ tay, làm bộ vừa khóc vừa thông suốt, đủ khiến cha sinh ra suy nghĩ rồi đối với kẻ thất bất mẫn!

Luận về tranh thủ sự đồng tình, Trương Thị có phi ngựa cũng không theo kịp Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Niệm Xuân nghĩ nhưng không nói, ngoài miệng an ủi: “Mẹ, mẹ đừng khóc nữa. Có thể đột ngột hôm qua cha có việc nên mới ngủ ở thư phòng, không phải cố ý làm mẹ khó chịu.”

“Sáng sớm nay ta đi thư phòng, nghĩ muốn hầu hạ ông ấy rửa mặt chải đầu thay quần áo, nhưng ông ấy không thèm nhìn.” Trương Thị ủy khuất nói, nghĩ đến khó chịu buổi sáng là lại đỏ mắt: “Ta thật không nghĩ ra, rốt cuộc vì gì mà ông ấy giận ta.”

Mộ Niệm Xuân âm thầm thở dài.

Trương Thị không hề ngu ngốc, nhưng từ lúc lập gia đình tới giờ thập phần thuận lợi, không có kinh nghiệm trải qua thế thiếp tranh đấu, không có thủ đoạn gì.

“Chắc chắn là cha đã giáo huấn Mộ Nguyên Xuân, chị ta chẳng những không biện giải mà ngược lại vừa ủy khuất khóc vừa làm bộ hiểu rõ. Cha mềm lòng nhuyển tai, đương nhiên tâm mềm, và rồi trút giận lên mẹ.” Mộ Niệm Xuân lạnh nhạt nói ra ngọn nguồn.

Trương Thị sùng sốt, ngừng cả khóc: “Con, làm sao con biết?”

Mộ Niệm Xuân khẽ nhếch môi: “Không phải quá rõ ràng rồi sao? Cha đi Thường Mai uyển, sau lại đi thẳng tới thư phòng. Nếu không phải Mộ Nguyên Xuân giờ trò quý, ai còn có thể?”

Đúng vậy! Không phải Mộ Nguyên Xuân còn có thể là ai?

Trương Thị bỗng nhiên đứng lên, trong mắt bắn ra tức tối: “Đáng giận thật! Ta phải đi tìm Mộ Nguyên Xuân tính sổ!” Chân vừa bước đã bị một bàn tay nhỏ bé kéo lại.

Mộ Niệm Xuân không còn lựa chọn, nói thẳng: “Mẹ, mẹ không rút ra được bài học sao. Chị ta ở trước mặt cha khóc lóc, cha mềm lòng nên giận mẹ, nếu mẹ lại đi tìm chị ta làm ầm lên. Không phải những lời chị ta nói là thật sao? Trong lòng cha sẽ nghĩ như thế nào?”

Lời này, giống như một chậu nước lạnh. Lửa giận trong lòng Trương Thị nhất thời bị tiêu diệt, không tự giác thu hồi bước chân.

Mộ Niệm Xuân lại tiếp lời: “Càng tức giận, càng phải bình tĩnh nhìn nhận. Như vậy mới có thể thấy rõ nhược điểm đối phương, sau đó tìm ra chỗ tốt nhất phản kích, một tiễn trúng đích. Không để cho chị ta có cơ hội đáp trả.”

Đây mới là cảnh giới cao nhất trạch đấu.

Trương Thị không nói được lời nào, kinh ngạc nhìn Mộ Niệm Xuân. Một cảm giác kỳ lạ nổi lên trong lòng. Ánh mắt sắc bén tinh táo này là của tiểu nữ nhi mình sao?

Dung mạo quen thuộc nhưng ánh mắt kia thật xa lạ.

Mộ Niệm Xuân nhìn rõ kinh nghi cùng chấn động trong mắt Trương Thị nhưng nàng không né tránh ánh mắt đó. Nàng không có khả năng che giấu bản tính thật trước mặt Trương Thị mãi mãi. Hơn nữa, muốn thay đổi vận mệnh kiếp trước, Trương Thị cũng phải trưởng thành lên.

Đây đúng là vừa dịp, để Trương Thị nhận rõ nàng, cũng để Trương Thị biết sự lợi hại thật sự của Mộ Nguyên Xuân.

Lúc này chắc chắn Trương Thị sẽ chấn kinh, thậm chí có chút sợ hãi. Bất quá, Trương Thị rất nhanh sẽ thông suốt.

Trên đời này, mặc kệ tình hình thế nào đi nữa, người duy nhất tin tưởng nàng, yêu thương nàng vô điều kiện, chỉ có Trương Thị.

Quả nhiên. Trương Thị rất nhanh bình tĩnh, nghiêm túc gạt đầu.

Mộ Niệm Xuân thở phào, đến giờ phút này, nàng mới phát hiện lòng bàn tay mình có chút ẩm ướt.

Mộ Niệm Xuân tiếp tục nói: “Mẹ, Mộ Nguyên Xuân mặc dù rất lợi hại, nhưng chị ta cũng là bậc dưới. Mẹ là mẫu thân. Chị ta là nữ nhi, một chữ hiếu đủ áp trụ chị ta. Mẹ phải biểu hiện khí độ quan tâm của mẫu thân, để kẻ khác không thể chê trách. Về chuyện tranh đấu, giao cho con là được.”

Trương Thị bình tĩnh nói: “Hảo, lần này ta nghe con.” Lại tiếp: “Nhưng cha con thì thật khó đề mà nguôi. Lại còn cố ý dùng Thụy Hương chọc tức ta.”

“Tình tình của cha mẹ còn chưa rõ sao? Chỉ cần nghiêng đầu rơi nước mắt, cha tự nhiên mềm lòng.” Mộ Niệm Xuân cười nói: “Thụy Hương nếu dám được sủng sinh kiều, cha là người đầu tiên không vui, làm sao đến mẹ động thù.”

Đây là sự thật. Tình tình Mộ Chính Thiện rất cứng nhắc, lại nặng nhất gia phong, tuyệt không dung chuyện được sủng sinh kiều.

Trương Thị được Mộ Niệm Xuân an ủi một hồi, tâm tình tốt lên không ít.

“Phu nhân, đại tiểu thư tới thỉnh an người.” Bạch Lan bẩm báo.

Trương Thị theo phản xạ muốn nói không gặp, Mộ Niệm Xuân nhẹ nhàng ho khan một tiếng.

“Cho nó vào đi.” Trương Thị lập tức sửa lại lời.

“Nữ nhi kiến quá mẫu thân.” Mộ Nguyên Xuân đi vào hành lễ, khoe môi mỉm cười, khiêm tốn cung kính, không có nửa điểm thất lễ.

Trương Thị vốn hết sức kiềm chế tức giận xuống, nhìn thấy Mộ Nguyên Xuân giả tạo như thế, lại bắt đầu sôi sục. Mộ Niệm Xuân cười nhìn nàng một cái, trong mắt hàm chứa nhắc nhở.

Trương Thị hít sâu một hơi, tươi cười: “Mau miễn lễ.”

Mộ Nguyên Xuân gạt mình. Trương Thị vì sao không tức giận? Làm sao có thể?

Đêm qua một màn khóc lóc của cô ta khiến Mộ Chính Thiện tức giận Trương Thị, không quay về phòng nghỉ ngơi mà đi thư phòng. Trương Thị mắt mặt, không biết tức giận ra thế nào. Cô ta sáng ra cố ý đi thỉnh an Trương Thị, chính là muốn xem trò hay.

Nếu Trương Thị có biểu hiện gì không hay, thì đó chính là kẻ mẫu lòng dạ hẹp hòi, mình sẽ là nữ nhi đáng thương chịu nhẫn nhục. Tâm Mộ Chính Thiện hướng ai, không nói cũng biết.

Nhưng mà phản ứng của Trương Thị lại ngoài dự đoán của mọi người.

Trên mặt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia áy náy: “Mẫu thân, tối hôm qua phụ thân tới Thương Mai uyển hỏi han nữ nhi, không biết vì sao lại sinh ra hiểu lầm với mẫu thân, tức giận dùng dùng bỏ đi. Không biết sau có cãi cọ với mẫu thân?”

Một đao xuyên tim, đúng là Mộ Nguyên Xuân cao tay!

Trương Thị âm thầm cắn răng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tối qua phụ thân con ngủ ở thư phòng, vẫn chưa ầm ĩ với ta.”

Mộ Nguyên Xuân muốn nói lại thôi, biểu lộ đã biết rõ, khiến kẻ khác càng tức giận. Trương Thị nhanh chóng nội thương, đang muốn nói thì giọng nói Mộ Niệm Xuân đã vang lên.

“Đại tỷ, sao hôm nay không thấy Liên Kiều tới đây cùng tỷ?”

Một câu nói nhẹ như lông hồng của Mộ Niệm Xuân nhanh chóng khiến nụ cười trên mặt Mộ Nguyên Xuân biến mất.

Liên Kiều từ tám tuổi đã bắt đầu hầu hạ bên cạnh Mộ Nguyên Xuân, sáu năm nay, sớm thành thân tín bên cạnh cô ta. Chuyện gì Mộ Nguyên Xuân làm cũng không giấu Liên Kiều. Mộ Nguyên Xuân âm thầm chuẩn bị bài thơ vịnh hoa sen, Liên Kiều cũng biết.

Hà Hoa yến hôm qua, bài thơ này lại phát ra từ miệng Mộ Niệm Xuân, Mộ Nguyên Xuân không kịp trot tay, tâm tình cực kỳ tồi tệ. Mà tất cả chỉ có một lời giải thích. Có người bên cạnh cô ta bị Mộ Niệm Xuân thu mua, âm thầm báo nhất cử nhất động của cô ta cho Mộ Niệm Xuân.

Rốt cuộc là ai? Chỉ cần dùng đầu nghĩ một chút là có thể đoán được. Trừ Liên Kiều biết tất cả bí mật của cô ta, còn có thể có ai?

Tối qua chất vấn, Liên Kiều tất nhiên không thừa nhận, quỳ gối khóc trước mặt cô ta rất lâu: “Tiểu thư, nô tỳ đối với người một mảnh trung tâm, không làm nửa điểm có lỗi. Nếu nô tỳ có dị tâm, nô tỳ chết không được từ tể.”

Liên Kiều khóc thảm thiết cũng không khiến cô ta động lòng. Cô ta lạnh lùng nói: “Nếu không phải người thì là ai? Ta chỉ viết một lần, sai người đọc. Chỉ có một mình người biết, vì gì Mộ Niệm Xuân cũng biết, đi đọc ở Hà Hoa yên?”

Liên Kiều trầm lời thề thốt, đập đầu rất mạnh, thậm chí trán rỉ máu, nhìn rất đáng sợ.

Mộ Nguyên Xuân không hề mềm lòng, lạnh lùng nói: “Người về phòng, không có phân phó của ta, không được ra ngoài nửa bước.”

Liên Kiều nghe lời này, tâm rớt xuống vực. Hầu hạ tiểu thư nhiều năm, tính tình tiểu thư thế nào bản thân biết rõ nhất. Nhìn thì ôn nhu nhưng rất cố chấp lạnh lùng. Quyết định rồi, sẽ không bao giờ dao động.

Liên Kiều bị giam lỏng trong phòng, nha hoàn hôm nay theo hầu Mộ Nguyên Xuân là Đỗ Quyên.

Mộ Niệm Xuân như không biết gì, cố ý hỏi đau Mộ Nguyên Xuân: “Hằng ngày đại tỷ đều dẫn theo Liên Kiều, sao hôm nay lại là Đỗ Quyên? Liên Kiều bị ốm sao!”

Chuyện xảy ra ở Hà Hoa yên hôm qua, Mộ Nguyên Xuân ăn quả đắng như vậy, tất nhiên nghi ngờ người bên cạnh. Hôm nay không thấy Liên Kiều, hiển nhiên, sự nghi ngờ của Mộ Nguyên Xuân đổ lên đầu nha hoàn này.

Mộ Nguyên Xuân cười cười, giọng nói lộ ra lãnh ý: “Sao hôm nay tứ muội lại quan tâm tới nha hoàn bên cạnh ta? Nếu Liên Kiều biết được, trong lòng sẽ rất cảm động.”

Mộ Niệm Xuân làm như không nghe ra ẩn ý của cô ta, cười đáp: “Đại tỷ nói lời này thật khách khí. Chúng ta là tỷ muội. Quan tâm tới người bên cạnh tỷ, không phải là quan tâm tỷ sao?”

Mộ Nguyên Xuân cười lạnh một tiếng: “Người bên cạnh ta, ta tự quản giáo tốt, không phiền tứ muội quan tâm.”

Mộ Nguyên Xuân cố ý nhú mày một cái, trong lòng thầm cười lạnh.

Đối phó với người thông minh, sẽ dùng biện pháp thông minh hơn. Mộ Nguyên Xuân hoài nghi Liên Kiều, nàng không ngại thêm dầu, diệt trừ một cánh tay của Mộ Nguyên Xuân.

Trương Thị căn bản nghe không hiểu rốt cuộc hai người nói gì.

Nhưng nhìn Mộ Nguyên Xuân ẩn nhẫn cố giấu tức giận, lại nhìn Mộ Niệm Xuân bình thản ung dung, trong lòng nàng bỗng nhiên có chút tư vị phức tạp không nói nên lời.

Đối phó Mộ Nguyên Xuân, xác thật không cần nàng ra tay.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Chiến Tranh Lạnh

Liên tiếp nhiều ngày, Liên Kiều đều ở trong phòng ‘Dưỡng bệnh’.

Phương mama biện hộ cho Liên Kiều: “Tiểu thư, Liên Kiều hầu hạ bên cạnh cô đã sáu năm, luôn trung thành và tận tâm. Làm sao có thể bị tứ tiểu thư thu mua?”

Mộ Nguyên Xuân cười lạnh: “Bài thơ vịnh hoa sen kia giải thích như thế nào?”

Phương mama cứng họng. Đúng vậy, chuyện này rất khó giải thích, Liên Kiều không cách nào rửa sạch hiềm nghi.

“Phương mama, chuyện Liên Kiều ta đều có tính toán, bà không cần quan tâm.” Mộ Nguyên Xuân lãnh đạm nói, mặt vô cảm: “Bà rảnh rồi, không bằng quản giáo hạ nhân cho tốt. Miễn sau này lại có chuyện như vậy.”

Phương mama không dám mở miệng nữa, vâng dạ rồi rít, trong lòng dâng lên một trận hàn ý.

Sự nghi ngờ trong lòng tiểu thư quá nặng! Liên Kiều hầu hạ bên người cũng đã sáu năm, không biết rồi sẽ rơi vào kết cục gì.

Tiểu thư, nô tỳ nghe nói, Liên Kiều sinh bệnh, ở trong phòng dưỡng bệnh đã nửa tháng vẫn chưa khỏi. Lão gia sợ Liên Kiều lây bệnh cho đại tiểu thư, đã sai người đưa cô ta đi điện trang dưỡng bệnh.” Thạch Trúc đi nghe ngóng về báo lại.

Chuyện Liên Kiều sinh bệnh, nửa tháng này trong phủ trên dưới đều biết. Muốn biết tin về cô ta không khó.

Mộ Niệm Xuân hờ hững ư một tiếng, đưa quạt phe phẩy cho mát.

Trời đã vào giữa hạ, sau cơn mưa rào không khí hơi nóng. Thời tiết này, cực kỳ thích hợp uống nước quất.

Mộ Niệm Xuân thưởng một ngụm. Hài lòng gật gật đầu, phân phó: “Thạch Trúc, em gọi Ngọc Trâm cùng Đình Hương lại đây. Kêu Đình Hương đưa nước quất tới Tu Đức đường biểu tỏ mẫu, Ngọc Trâm đưa tới Lan Hương viện. Em đưa một phần tới chỗ biểu ca, bên thư phòng, ta tự mình mang qua.”

Nàng an bài như thế này, đương nhiên có dụng ý.

Đình Hương có gan đến mấy cũng không dám giờ trò trước mặt Chu Thị. Bởi vậy, lệnh cho cô ta đến Tu Đức đường là thích hợp nhất.

Trong lòng Thạch Trúc hiểu rõ, lập tức vâng một tiếng, đi gọi Ngọc Trâm cùng Đình Hương.

Từ Y Lan viện tới Vân Hiên không gần, Thạch Trúc đi được một lúc toát mồ hôi: “Biểu thiếu gia, tiểu thư nói mang nước quất sang cho cậu.”

Biểu muội luôn chu đáo cẩn thận. Mỗi tối đều có một phần ăn khuya.

Thạch Trúc cười đứng một bên. Đợi Trương Tử Kiều uống xong, thu dọn đầu đầy, cười nói: “Biểu thiếu gia, tiểu thư có ý dặn nô tỳ nói cậu buổi tối đọc sách vừa phải, tránh cho mắt mỏi.”

Trương Tử Kiều cười nói: “Hào, ta đã biết. Ta đọc nốt chỗ này liền đi nghỉ ngơi.”

Dưới ánh nến, gương mặt thiếu niên là ý cười vui vẻ.

Thạch Trúc xem ở trong mắt, nhìn không được mím môi cười. Tâm tư thiếu niên này đều lọt vào mắt, tiểu thư thông minh, nhất định cũng rõ ràng! Tiểu thư thường xuyên làm ăn khuya sai nàng tặng biểu thiếu gia. Hay là, tiểu thư cũng có ý với cậu ấy?

Không, phải biết không có khả năng. Tề Vương điện hạ thân phận tôn quý tuần mỹ vô song cũng còn không làm tiểu thư động lòng, biểu thiếu gia tướng mạo gia thế không tính xuất chúng, sao có thể?

Thạch Trúc nghĩ miên man, cười từ biệt cáo lui.

Thạch Trúc đi rồi, Trương Tử Kiều lại cúi đầu đọc sách, nhưng tâm động không chú tâm được. Trang sách dần hóa thành hình ảnh ai đó...

Hai má Trương Tử Kiều đỏ lên, mãnh liệt lắc đầu.

Trước khi mẫu thân rời đi có dặn dò: “Con ở nhờ Mộ gia, nhớ nói năng cẩn trọng, làm việc cẩn thận, tuyệt không được làm gì náo động, miễn cho cô con bị phiền hà.” Lại hàm xúc ám chỉ: “Con không còn nhỏ, ta đã dặn cô con xem giúp con một mối môn đăng hộ đối. Chuyện gì không đáng nghĩ, con chớ quan tâm.”

Trương Tử Kiều tính tình đơn thuần chứ không ngu dốt, rất nhanh hiểu ý mẫu thân. Lấy gia thế Trương gia, thật sự không xứng Mộ gia. Hấn tuyệt không thể sinh tâm tư với biểu muội, miễn cho ngày sau khó xử.

Nhưng biết là một chuyện, có làm được hay không lại là chuyện khác. Trên đời này khó không chế nhất, chính là lòng người.

Nghĩ đến việc này, Trương Tử Kiều vốn đang chìm trong mật ngọt bỗng chốc thờ dài.

“Cha, đêm nay con pha nước quất cho cha, cha mau uống cho mát.” Mộ Niệm Xuân cười như hoa, ân cần bưng nước tới bên bàn.

Mộ Chính Thiện cười ừ một tiếng, đón lấy nước quất uống một ngụm, mặc dù không khoa tán gì nhưng nhìn ý cười nơi khóe mắt đủ để thấy hết thảy.

“Hương vị thế nào ạ? Có phải trù nghệ của con càng lúc càng tốt không?” Mộ Niệm Xuân cười hi hi.

Mộ Chính Thiện thích nhất bộ dạng đáng yêu này của nàng, cười nói: “Phải phải phải, hiện giờ khắp kinh thành ai mà không biết Mộ tử tiểu thư trù nghệ cao minh.”

Sau Hà Hoa yến, bài thơ cùng kỹ thuật dùng dao tía hoa của Mộ Niệm Xuân được thái tử phi khen không dứt nên mọi người thi nhau truyền tai. Tuy nói trù nghệ không phải là phong nhã nhưng nữ tử giỏi trù nghệ luôn là chuyện tốt.

“Cha! Cha cũng giễu cợt con!” Mộ Niệm Xuân làm nũng khiến Mộ Chính Thiện cười vang vui vẻ.

Để Mộ Chính Thiện cao hứng, lần này Mộ Niệm Xuân đúng là bất cứ giá nào. Làm những hành động này thật đúng là nổi da gà, may là Mộ Chính Thiện nghe vào tai.

Thừa dịp tâm tình Mộ Chính Thiện tốt, Mộ Niệm Xuân bắt đầu nói cho Trương Thị: “Cha, cha ngủ ở thư phòng, mẹ ngày ngày đều nhắc tới cha trước mặt con.”

Mộ Chính Thiện cười cười, không nói gì.

Nửa tháng nay, hẳn đều ngủ ở thư phòng, không tới phòng Trương Thị nửa bước.

Từ trước tới giờ, Trương Thị chưa từng phải chịu lạnh nhạt thế này, bắt đầu còn có thể miễn cưỡng, thời gian dài, mặc kệ Mộ Niệm Xuân khuyên thế nào cũng không được, ngày nào cũng khóc lóc.

Mộ Niệm Xuân đau đầu tìm mọi biện pháp.

“Cha, cho dù cha giận mẹ thì cũng đã nửa tháng rồi, giận chắc đã tiêu tan.” Mộ Niệm Xuân dịu dàng nói: “Tính mẹ cha cũng biết mà. Nửa tháng nay mẹ ngoài mặt bình tĩnh nhưng sau lưng thì khóc thầm. Trà không uống cơm không ăn, ngày ngày chờ cha tới.”

Thần sắc Mộ Chính Thiện có chút biến đổi nhưng vẫn không nói gì.

Ngày xưa Mộ Chính Thiện tức giận, nhiều nhất chỉ vài ngày sẽ hòa hảo với Trương Thị. Lần này hiển nhiên vô cùng tức giận. Xem ra, nàng phải dùng chiêu cao nhất mới được.

Mộ Niệm Xuân nhanh chóng điều chỉnh biểu tình, trong mắt rom rớm nước: “Cha, van cầu cha đừng tức giận nữa. Ngày nào mẹ cũng khóc, Phong Ca Nhi cũng không chú ý, con cũng không thoải mái.” Nói xong, lệ chực rơi.

Không phải chỉ một mình Mộ Nguyên Xuân biết dành đồng cảm của người khác. Rốt cuộc tâm Mộ Chính Thiện hướng ai, rất nhanh sẽ biết.

Quả nhìn Mộ Chính Thiện mềm lòng, nhìn đôi mắt đỏ lên của nữ nhi, liền thở dài nói: “Niệm Xuân, con đừng khóc, ta về phòng là được.”

Thành công thu phục!

Trong lòng Mộ Niệm Xuân vui mừng, ngoài mặt vẫn khóc lóc nói: “Con biết là cha thương đại tỷ nên mới giận mẹ. Nhưng cha cũng hãy nghĩ lại, mỗi ngày mẹ phải quản lý việc trong phủ, chiều cổ con cùng Phong Ca Nhi rồi Từ Kiều biểu ca, tuy có tâm chiều cổ đại tỷ nhưng không có sức cùng thời gian. Hơn nữa đại tỷ mẫn cảm, mặc kệ mẹ làm gì, trong mắt tỷ ấy cũng biến thành dụng ý khác. Chứ sao mẹ có thể không yêu thương đại tỷ.”

Mẹ kế không thương con chồng vốn không có gì lạ, không phải do mình sinh ra, nhìn gì cũng không thuận mắt. Trương Thị vẫn có thể đối xử bình thường với Mộ Nguyên Xuân đã là không dễ dàng gì.

Lại nói, Mộ Nguyên Xuân không phải quả hồng mềm, Trương Thị cũng không dễ dàng gì.

Mộ Niệm Xuân ôn nhu bày tỏ, Mộ Chính Thiện tự nhiên có thể nghe ra.

Mộ Chính Thiện im lặng một lát, thấp giọng nói: “Niệm Xuân, ta biết mẹ con cũng có khó xử. Tâm tư Nguyên Xuân quá nặng, không muốn mở lòng, con thì còn quá ngây ngô khờ dại, cho nên mẹ con không muốn đặt quá nhiều tâm tư trên người nó.”

Ngây ngô khờ dại?

Nếu Mộ Nguyên Xuân nghe được câu này, hẳn là cười lạnh. Nếu luận giao trá âm hiểm, còn có ai có thể đấu lại được Mộ Niệm Xuân?

“Mặc kệ thế nào, Nguyên Xuân luôn là trưởng nữ của ta. Mẹ nó mất sớm, từ nhỏ nó lớn lên ở nhà cậu. Nói cho cùng, ta làm cha mà có nhiều thiếu sót với nó và Trường Hủ.” Mộ Chính Thiện nói: “Cho nên, ta phải để mẹ con biết, tuyệt không thể đối đãi không công bằng với Nguyên Xuân.”

Lời này Mộ Chính Thiện nghĩa là, phụ thân xót ái nữ.

Nhưng mà, trong mắt Mộ Niệm Xuân, có chút chói mắt.

Kiếp trước nàng bị buộc thay thế Mộ Nguyên Xuân nhập cung, lúc ấy, Mộ Chính Thiện đang làm gì?

Thích nghe lời ngọt ngào, Mộ Chính Thiện luôn như vậy, cho nên, Mộ Nguyên Xuân mới có cơ hội bức mẹ con nàng tới đường cùng.

Mộ Chính Thiện như vậy có tính là người cha tồi? Hai nữ nhi đều có oán giận hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Hòa Hảo (Nhất)

Ngày kế, Mộ Chính Thiện không ở thư phòng mà về phòng ở.

Trương Thị thấy Mộ Chính Thiện, vừa kinh vừa vui, mắt sáng lên, vội đón: “Lão gia cả ngày mệt nhọc, thiếp thân liền sai người đi chuẩn bị nước nóng, hầu hạ lão gia tắm rửa.”

Ngữ khí vô cùng cẩn thận.

Mộ Chính Thiện tùy ý ừ một tiếng, mặc dù thái độ không nhiệt tình nhưng cũng đủ làm Trương Thị vui vẻ.

Quả nhiên vẫn là Niệm Xuân có biện pháp, thực sự nói được lão gia tiêu khí. Trương Thị vui rạo rức, một bên nhìn Mộ Niệm Xuân cảm kích.

Mộ Niệm Xuân biết mình hoàn thành nhiệm vụ nên lui. Vợ chồng chiến tranh lạnh nhiều ngày, đột nhiên hòa hảo, tất nhiên có chút chuyện phải nói. Công phu này, Trương Thị vẫn có.

Mộ Niệm Xuân yên lặng tiêu sái đi ra, trước đó vô thức quay đầu lại nhìn thoáng quá.

Mộ Chính Thiện lãnh đạm, Trương Thị vui vẻ, trong lòng Mộ Niệm Xuân có chút chua xót.

Nữ tử phải biết tam tòng tứ đức, sau khi xuất giá, trượng phu là thiên. Cung kính phục tùng. Nếu trượng phu liên tiếp nhiều ngày không thèm nhìn mình, đối với những người vợ tựa như trời sập. Trượng phu hơi hòa hòa, đó là niềm vui sướng nhất.

Trương Thị chính là điển hình một phụ nhân như vậy. Cuộc sống trừ bỏ nữ chi có trượng phu, hi giận ai nhạc đều ở trên người trượng phu. Đây là vận mệnh mọi nữ tử đều không thể tránh né.

Chính là, đây tuyệt không phải cuộc sống Mộ Niệm Xuân nàng muốn!

Cho dù có ngày lập gia đình, nàng cũng sẽ không biến mình giống như Trương Thị, hèn mọn dựa vào trượng phu mà sống. Vận mệnh của nàng, chỉ có thể tự nàng quyết định.

“Tiểu thư, nô tỳ đi nghe ngóng được, đêm nay lão gia về phòng phu nhân.” Đỗ Quyên thấp giọng bẩm báo.

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia lãnh ý, không lên tiếng.

Từ sau chuyện Liên Kiều, Mộ Nguyên Xuân luôn cẩn thận, cho dù là trước mặt thiếp thân nha hoàn cũng ít biểu lộ tâm ý.

Đỗ Quyên đợi một lát, mới nghe Mộ Nguyên Xuân thân nhiên nói Tốt lắm, ta đã biết. Ngươi lui đi, gọi Phương mama vào.”

Đỗ Quyên cung kính vâng một tiếng.

Nửa tháng trước, Liên Kiều “sinh bệnh”, cô ta thay thế Liên Kiều, thành thiếp thân nha hoàn bên tiểu thư. Lúc bắt đầu, cô ta tự nhiên là vui phát điên. Nhị đẳng nha hoàn cùng nhất đẳng nha hoàn nhìn chỉ kém một bậc, thật sự là kém rất nhiều. Nhất đẳng nha hoàn mới chân chính là thân tín chủ tử. Chỉ cần tận tâm tận lực hầu hạ, tương lai không lo không có đường tốt.

Nhưng nửa tháng nàng, cô ta lúc nào cũng căng thẳng. Tiểu thư vốn ôn hòa càng lúc càng ít cười, tính tình biến thành lạnh lùng. Ánh mắt lạnh như băng, kẻ nào cũng kinh hãi. Cô ta không dám nửa phần khinh mạn, ngày nào cũng xúc tỉnh thần cẩn thận hầu hạ, e sợ vô ý phạm lỗi.

Phương mama đang khâu khăn, Đỗ Quyên đi tới cười nói: “Phương mama, tiểu thư gọi mama vào.”

Phương mama ừ một tiếng, buông kim. Đứng lên đi vào.

Đỗ Quyên do dự một lát, thấp giọng nói: “Phương mama, đêm nay lão gia trở về phòng phu nhân. Tiểu thư nghe tin này, có vẻ không vui.”

“Tâm tư tiểu thư, ngươi không thể tùy ý đo lường được.” Phương mama cắt lời Đỗ Quyên: “Ta nhắc nhở ngươi, làm việc bên cạnh tiểu thư, cần phải nhớ một điều, không đáng nói không nói, không đáng nghĩ không nghĩ. Nếu để tiểu thư không vui, đến lúc đó giận dữ trút xuống đầu ngươi, sẽ không có ai vì ngươi cầu tình đâu.”

Đỗ Quyên im lặng không dám mở miệng.

Phương mama nhìn cô ta một cái, bước đi.

Vừa rồi bà ta nghiêm lệ, kỳ thật là vì muốn tốt cho Đỗ Quyên. Mộ Nguyên Xuân không chút nương tay xử trí Liên Kiều, bây giờ sinh ra cảnh giác với tất cả mọi người. Nếu Đỗ Quyên không cẩn thận, chỉ sợ vị trí đại nha hoàn này không trụ nổi.

Có điều, Đỗ Quyên có thể lĩnh hội tâm ý bà ta hay không, bà ta không biết được.

Liên Kiều vừa đi, tâm phúc bên cạnh Mộ Nguyên Xuân chỉ còn lại Phương mama. Có chút tư mặt, chỉ có thể nói với Phương mama.

“Phụ thân ngủ ở thư phòng đã nửa tháng, Trương Thị ngày nào mặt mũi cũng nhăn nhó, thật sự là đại khoái nhân tâm.” Mộ Nguyên Xuân cười lạnh nói: “Không nghĩ đến, Mộ Niệm Xuân vừa xuất mã, phụ thân liền chuyển tâm ý.”

Mặc dù Mộ Nguyên Xuân không có người bên thư phòng nhưng vừa nghe Đỗ Quyên bẩm báo lập tức đoán được ngọn nguồn sự việc.

Phương mama an ủi: “Tiểu thư không cần quá chú tâm. Dù sao Trương Thị cũng là phu nhân, lão gia không đoái hoài bà ta nửa tháng, đã khiến bà ta rất mất mặt. Cho dù chuyện này kết thúc, cũng không phải điều gì quá tệ.”

Mộ Nguyên Xuân cười cười: “Đúng vậy, một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, phụ thân lại có tiếng là dễ mềm lòng. Làm sao có thể vì một nữ nhi sớm mất mẹ mà chiến tranh lạnh cùng kẻ thất.”

Ngữ khí đầy oán giận cùng hận ý.

Ở điểm này, Phương mama cùng Mộ Nguyên Xuân tuyệt đối cùng một chiến tuyến, lập tức nói: “Trương Thị chiếm thân phận quan trọng, tiểu thư phải giữ chữ hiếu, không thể hành động. Chẳng bằng tìm một người, làm đối thủ Trương Thị.

Đối thủ?

Hai mắt Mộ Nguyên Xuân sáng lên.

Mộ gia gia quy nghiêm cẩn, có con nối dòng không chuẩn nạp thiếp. Trương Thị có nhi có nữ, địa vị chính thất không ai có thể tranh được. Mộ Chính Thiện chỉ có hai nha hoàn thông phòng, đối với Trương Thị mà nói không tính là uy hiếp.

Bất quá, nửa tháng này, Mộ Chính Thiện ngủ ở thư phòng, hầu hạ đều gọi Thụy Hương, khẳng định Trương Thị không vừa mắt Thụy Hương.

“Mẹ Thụy Hương là mama quản sự trù phòng, năm ấy nô tỳ cùng bà ta có chút giao tình.” Phương mama thấp giọng nói: “Ngày mai nô tỳ đi tìm bà ta nói chuyện, thuận tiện lên gặp Thụy Hương.”

Thụy Hương năm nay mười tám tuổi, là tuổi đẹp nhất của người con gái, lại thông hiểu đọc viết. Cô ta từ nhỏ lớn lên ở Mộ gia, tâm khí khó tránh cao một chút. Mộ Chính Thiện là Hàn lâm học sĩ, lại anh tuấn nho nhã, có thể được làm nha hoàn thông phòng cho Mộ Chính Thiện, đủ để cảm thấy hơn người khác.

Liên tục nửa tháng được thị tẩm, mặc dù không đủ để khiến Thụy Hương được sủng sinh kiều, bất quá, sinh ra chút dã tâm là khó tránh.

Nếu có thể từ dã tâm này châm một mối lửa, để gây phiền toái cho Trương Thị, xác thật là chuyện khoái trá.

Mộ Nguyên Xuân suy nghĩ một lát, gật gật đầu: “Hào, nhớ kỹ cẩn thận chút, đừng để người khác phát hiện. Ta có một đôi khuyên tai bạc, khá tinh xảo, người mang tặng cho mẹ Thụy Hương.”

Phương mama lập tức vâng lệnh.

Vợ chồng hòa hảo, gương mặt Trương Thị lại hiện ý cười.

Mộ Niệm Xuân cố ý cười trên ghẹo: “Mẹ, hôm nay mẹ dùng son phấn gì mà sắc mặt đẹp hơn hẳn mấy ngày trước.”

Trương Thị đi má, nhéo tay Mộ Niệm Xuân: “Nha đầu này, cái gì cũng nói được, ngay cả mẹ cũng dám trêu chọc.” Ngữ khí đầy yêu chiều.

Có thể làm Trương Thị vui vẻ, chuyện tới qua đều đáng giá. Mộ Niệm Xuân vui vẻ nghĩ thầm.

Trương Thị ra hiệu, lập tức, nha hoàn liền lui ra ngoài.

Trương Thị kéo tay Mộ Niệm Xuân nói: “Niệm Xuân, vì mẹ, lần này khiến con chịu ủy khuất.”

Mộ Niệm Xuân mỉm môi cười: “Con bất quá là làm đồ ăn khuya, lại cùng cha hàn huyên một lát, có gì mà ủy khuất.”

“Con đừng giấu. Cha con nói cho mẹ biết, đêm qua con khóc cầu tình cho mẹ. Ông ấy không đành lòng, lúc ấy mới nguoi giận mẹ. Bằng không, còn tức giận ta chưa thôi.” Trương Thị nói, trong lòng nhiều nỗi tư vị.

Nàng là mẹ mà vô dụng, việc của mình lại khiến nữ nhi lo nghĩ.

Mộ Niệm Xuân liếc mắt đã nhìn thấu tâm tư Trương Thị, cười an ủi: “Mẹ, chỉ cần cha mẹ vui vẻ đầm ấm, con làm chút chuyện như thế có tính gì.”

Chỉ cần có thể giúp Trương Thị an tâm hạnh phúc sống cuộc đời này, mặc kệ làm gì nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Trương Thị cay cay mắt: “Không biết ta kiếp trước tu được phúc khí tới dường nào, đời này lại có một nữ nhi hiếu thuận lành lợi như con.”

“Mẹ!” Phong Ca Nhi không biết từ đâu chạy tới, hai mắt to tròn nhìn hai người: “Mẹ nói chuyện gì đó, sao lại khóc? Có phải ai chọc tức mẹ không?”

Trương Thị bật cười, sứt sùi cũng biến mất.

Mộ Niệm Xuân cố ý trêu Phong Ca Nhi: “Mẹ vừa với nói với ta, hôm qua đệ không chịu học từ tể nên đại đường bá giận. Mẹ bị đệ làm cho tức giận nên khóc, đệ nói xem thế nào?”

Phong Ca Nhi lập tức chạy trốn: “Đệ đi học đây, nếu chậm trễ, đại đường bá sẽ tức giận.”

Nói xong liền xoay người chạy.

Thân thể béo mềm loáng cái đã chạy biến khỏi ánh nhìn.

Mộ Niệm Xuân cùng Trương Thị liếc nhau một cái, cùng nhau mỉm cười. Chút thương đau vừa rồi đã triệt để biến mất.

Bạch Lan vào bẩm báo có Mộ Nguyên Xuân tới thỉnh an, Trương Thị thu lại nụ cười.

Mộ Niệm Xuân thấp giọng nhắc nhở: “Mẹ, con biết mẹ không muốn thấy chị ta, nhưng vẫn phải giả bộ. Miễn cho cha biết được lại không vui.”

Trương Thị bình tĩnh cười nói: “Yên tâm đi! Trải qua chuyện này mẹ đã nghĩ thông suốt. Về sau mặc kệ gặp phải chuyện như thế nào, mẹ sẽ không làm chuyện như vừa rồi nữa. Sẽ bình tĩnh đối diện.”

Miễn cho Mộ Nguyên Xuân lại giở trò, khóc lóc cáo trạng trước mặt Mộ Chính Thiện. Đến lúc đó, không chỉ tổn thương tình cảm vợ chồng mà còn liên lụy tới Mộ Niệm Xuân, khiến nữ nhi lo lắng.

Nàng sẽ cố gắng thay đổi tính cách của mình.

Mạnh vì mẫu, Trương Thị chậm rãi trở nên trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Hòa Hảo (Nhị)

Ngữ khí của Trương Thị nghiêm chỉnh, hiển nhiên là đã nghĩ thông suốt.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười, trong lòng thấp phần vui mừng. Trương Thị rốt cuộc trưởng thành rồi. Chỉ cần hai mẹ con nàng đồng lòng, Mộ Nguyên Xuân sao còn có thể là đối thủ của nàng?

Mộ Nguyên Xuân cũng rất nhanh phát hiện biến hóa vi diệu của Trương Thị.

Chuyện phát sinh như thế, lấy tính tình Trương Thị, ít nhất cũng không chịu chấp nhận thỉnh an của cô ta. Nhưng lúc này lại gương mặt hòa ái nói chuyện cùng cô ta, tựa như chưa có chuyện gì phát sinh.

Đây có phải là Trương Thị thiện cận, bụng dạ hẹp không?

Cái biến hóa, đối Mộ Nguyên Xuân mà nói, đương nhiên không phải tin tức tốt. Mộ Niệm Xuân giao hoạt lại khéo miệng đã rất khó đối phó. Nếu Trương Thị giả mù sa mưa, cô ta càng trở nên khó khăn.

Mộ Nguyên Xuân trầm nghĩ, ngoài mặt không đổi sắc. Thỉnh an xong, liền mỉm cười nói với Mộ Niệm Xuân: “Từ mười, không còn sớm, chúng ta cùng đi khuê học đi.”

Mộ Niệm Xuân cười đáp ứng, cùng Mộ Nguyên Xuân sánh vai nhau đi ra ngoài. Một bộ dáng thật thân thiết.

Đi mấy bước, liền gặp Mộ Uyển Xuân.

Mộ Niệm Xuân chủ động há miệng chào hỏi: “Tam tỷ, tỷ cũng đi khuê học sao? Cùng nhau đi thôi!”

Mộ Uyển Xuân phản ứng rất lạnh nhạt, tùy ý ừ một tiếng, đi tới bên cạnh Mộ Nguyên Xuân. Ngày trước cô ta cùng Mộ Niệm Xuân thân thiết, nhưng hiện giờ, bất giác cô ta lại hướng về Mộ Nguyên Xuân, không nói với Mộ Niệm Xuân quá nửa câu.

Nửa tháng này, có những cái đã thay đổi chóng mặt.

Mộ Niệm Xuân cũng không cảm thấy ngỡ ngàng, tùy ý cười cười.

Đại khái là kinh nghiệm đời trước đối với loại chuyện như thế này đã quá nhiều, lòng nàng đã sớm trở nên lạnh lùng hờ hững. Chuyện có thể khiến nàng động lòng rất ít. Mộ Uyển Xuân như thế này cũng chẳng có gì thay đổi trong mắt nàng. Không đáng để tâm.

Mộ Uyển Xuân cười hỏi Mộ Nguyên Xuân: “Đại tỷ, hôm qua Tô nương tử dạy cách thêu mới, tỷ học được không?”

Mộ Nguyên Xuân cười đáp: “Cũng hiểu hiểu nhưng chưa quen tay lắm. Tối hôm qua ta thêu túi hương thử cách mới đó, đâm kim vào ngón tay mấy lần.”

“Tỷ cũng thế hử. Muội tưởng chỉ có mình muội không luyện được.” Mộ Uyển Xuân che miệng nở nụ cười.

Hai người một đường nói chuyện, một mình Mộ Niệm Xuân im lặng ở bên.

Bất quá tình hình này chỉ duy trì được một lúc.

Tối tiết học cảm nghệ, Trịnh nương tử dạy một khúc mới, những người khác còn đang cố gắng đàn thuộc cảm phổ, Mộ Nguyên Xuân đã lưu loát đàn hay.

Luyện cảm đích thực cần thiên phú. Không thể nghi ngờ, Mộ Nguyên Xuân thật sự thiên phú phi phàm ở mảng này.

Mộ Uyển Xuân nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái, trong lòng lại ghen tị. Quen thói nói: “Nhìn xem, lại gây náo động, người ta chưa học thuộc, tỷ ấy đã đàn lưu loát.”

Nói được một nửa, mới phát hiện chính mình chủ động nói chuyện cùng Mộ Niệm Xuân, lập tức dừng lời, khuôn mặt ảo não.

Mộ Niệm Xuân âm thầm buồn cười, thấp giọng nói: “Tam tỷ, một loạt cảm phổ thế này muội luyện thế nào cũng không được, nếu tỷ biết, dạy muội được không?”

Mộ Uyển Xuân từng tự thề sau chuyện vừa rồi sẽ không bao giờ để ý Mộ Niệm Xuân nữa, thế nhưng sự tình trôi qua một thời gian, lòng đã dao động.

Mộ Niệm Xuân đi guốc trong bụng tam tỷ mình, đáng thương nói: “Tam tỷ, từ nay về sau... tỷ không bao giờ để ý muội nữa sao?”

Mộ Uyển Xuân vốn đã dao động, nghe thấy thế do dự chốc lát, gương mặt ngạo nghễ: “Quên đi, đại nhân không chấp chuyện tiểu nhân, ta rộng lượng với muội một hồi.”

Mộ Niệm Xuân nhin cười, chân chó tiếp: “Vâng vâng, sau này muội sẽ không bao giờ chọc tức tỷ nữa.”

Đến tận đây, chiến tranh lạnh suốt nửa tháng giữa hai người chính thức tuyên bố kết thúc.

Sau tiết cảm nghệ, Mộ Uyển Xuân lại cùng Mộ Niệm Xuân bình thường như xưa.

Mộ Nguyên Xuân nhìn bóng dáng hai người rời đi, nhếch môi, trong mắt lộ ra ý chế nhạo.

Rất nhanh, Mộ Uyển Xuân lại bắt đầu thường xuyên chạy tới Y Lan viện, hưởng thụ ăn uống.

Đại khái là đã chấp nhận chuyện Tề Vương vô tình với mình, Mộ Uyển Xuân nhắc đến Tề Vương thì ngữ khí đã bình tĩnh hơn: “Tứ muội, hoa sen Tề Vương điện hạ tặng muội đâu? Có phải là cấm ở bình không? Hiện giờ cũng nở rồi nhỉ? Mau lấy ra cho ta xem chút đi.”

Mộ Niệm Xuân thuận miệng cười nói: “Hôm về đã làm bánh ăn rồi.”

Mộ Uyển Xuân: “...”

“Muội, muội, muội, muội... sao có thể như vậy.” Mộ Uyển Xuân không tin được, chỉ tay vào Mộ Niệm Xuân: “Mảnh tâm ý của Tề Vương điện hạ. Muội không giữ lại cẩn thận mà còn làm bánh ăn. Thật sự là lang tâm cầu phở.”

Mộ Niệm Xuân vẫn cười, cố ý phản vấn: “Muội làm vậy, không phải tỷ cao hứng sao? Sao lại bộ dạng cảm phần thế kia? Hay là hi vọng muội nhận ý tốt của Tề Vương?”

Đương nhiên không phải. Nếu Mộ Niệm Xuân vui vẻ chăm bông hoa sen kia, trong lòng cô ta khẳng định không thể nào thoải mái.

Tâm tư thật sự mâu thuẫn với lời nói.

Mộ Uyển Xuân khổ não suy nghĩ một lát, mới không tình nguyện nói: “Dù sao Tề Vương điện hạ đối ta vô tình, là người khác, chẳng bằng là muội... Nếu thật sự muội là Tề Vương phi, ta cũng có thể được hưởng chút hào quang.”

Mặc dù ghen tuông dạt dào nhưng cũng thẳng thắn.

Đây là nguyên nhân Mộ Niệm Xuân nguyện ý vẫn giao hảo với Mộ Uyển Xuân. Còn hơn ngoài mặt ôn nhu trong lòng thâm sâu Mộ Nguyên Xuân. Mộ Uyển Xuân có gì nói đấy.

“Tam tỷ, tỷ nghĩ nhiều rồi.” Mộ Niệm Xuân thản nhiên nói: “Tâm ý Tề Vương với muội thế nào muội không dám xác định. Bất quá muội có thể xác định, muội không có nửa điểm tâm tư với hắn, lại càng không có hứng thú với vị trí Tề Vương phi.”

Mộ Uyển Xuân mỉa máo: “Nói hay đấy, nhưng ta không tin đâu.”

Tề Vương là ấu tử hoàng thượng cực sủng ái, phiên địa Tề châu dựa vào núi, lại có đường thủy thuận lợi. Nếu làm Tề Vương phi, tương lai cùng Tề Vương đi phiên, vinh hoa phú quý danh lợi nằm trong lòng bàn tay. Lại nói, Tề Vương tuổi mỹ bất phàm, nào có nữ tử nào không động tâm.

Mộ Niệm Xuân cười cười, không giải thích nhiều, cúi đầu chuyên chú làm bánh hoa quế.

Đúng mùa hoa quế, vì vậy nguyên liệu rất tươi ngon. Làm một mẻ bánh ăn thơm nức mũi.

Bánh hoa quế không phải loại gì lạ hiếm, trong phủ thường xuyên làm loại điểm tâm này. Bất quá, dưới bàn tay khéo léo của Mộ Niệm Xuân, hương vị vẫn tinh tế khác biệt.

Mộ Uyển Xuân ăn một miếng lớn, nhất thời thốt lên: “Ngon quá! Kỳ quái, ta nhìn muội làm mà không biết muội dùng nguyên liệu đặc biệt gì, cũng như ta, các bước cũng vậy, sao bánh của muội lại ngon hơn ta làm?”

Mộ Niệm Xuân đáp: “Bởi vì muội không suy nghĩ lung tung khi làm, tỷ nhiều tạp niệm, làm bánh toàn nghĩ về Tề Vương.”

Mộ Uyển Xuân xấu hổ hung hăng nhéo tay nàng: “Nói bậy này! Xem ta có bị miệng muội không?”

Hai người đùa nhau một hồi, Ngọc Trâm đi vào cười bảo: “Tiểu thư, biểu thiếu gia tới.”

“Mau mời biểu ca đến trù phòng.” Mộ Niệm Xuân cười nói: “Vừa lúc làm xong bánh hoa quế, nhân lúc còn nóng dùng ngay.”

Ngọc Trâm cười vâng lời.

Trương Tử Kiều tiến vào trù phòng, thấy Mộ Uyển Xuân ở đây, nhất thời có chút thẹn thùng.

Mộ Niệm Xuân tự mình bê bánh hoa quế tới trước mặt Trương Tử Kiều: “Biểu ca, thử dùng xem.”

Trương Tử Kiều đỏ má nhận lấy.

Mộ Uyển Xuân nhìn một màn này, Mộ Niệm Xuân cười như hoa, Trương Tử Kiều đỏ má e thẹn, giây lát như ngộ ra điều gì.

Trương Tử Kiều bị Mộ Uyển Xuân nhìn tới mức mất tự nhiên, vội vàng ăn bánh hoa quế xong, nói: “Biểu muội, ta còn có công khóa chưa ôn tập, ta về đây.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười từ biệt, phân phó Thạch Trúc gói thêm bánh cho hắn đưa về ăn khuya. Lại tự mình tiến ra tới cửa viện.

Trương Tử Kiều vừa đi, Mộ Uyển Xuân lập tức cười nói: “Muội đối với biểu ca mình thật là thân ái!”

Mộ Niệm Xuân nghe là biết cô ta suy nghĩ cái gì, vô tư nói: “Tử Kiều biểu ca ngàn dặm xa xôi tới kinh thành học hành, không có người thân, muội là biểu muội, nên quan tâm anh ấy cũng là lẽ thường. Tỷ đừng hiểu sai.”

Nhìn đáng vẻ bọn họ vừa rồi, đúng là như có chuyện.

Mộ Uyển Xuân đang định trêu ghẹo vài câu, Mộ Niệm Xuân đã nhanh chóng đổi chủ đề: “Phải rồi, nghe mẹ muội nói, tổ mẫu định đi Từ Vân am mấy ngày, thỉnh Diệu Vân đại sư trụ trì Từ Vân am giảng giải kinh Phật. Mẹ cùng nhị thẩm đều đi theo cùng!”

Quả nhiên Mộ Uyển Xuân bị thu hút: “Thật à? Sao ta không biết?”

“Muội mới nghe mẹ nói lúc sáng. Muội định đi cho đỡ buồn, tỷ có đi không?” Mộ Niệm Xuân cười hỏi.

Mộ Uyển Xuân không cần nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên muốn đi. Cả ngày ở trong phủ buồn muốn chết. Khó có dịp tốt ra cửa, không đi có mà là đưa gốc à.”

Đương kim hoàng thượng, hoàng hậu tín Phật, miếu thờ cúng ở kinh thành khá nhiều. Từ Vân am là một trong những nơi nổi danh, tu hành đều là nữ ni. Nhất là vị Diệu Vân đại sư, tinh thâm Phật pháp, thường tiến cung giảng giải kinh Phật cho hoàng hậu cùng chúng phi tần. Danh tiếng lừng lẫy chúng nữ huan quý kinh thành.

Danh tiếng Diệu Vân đại sư lừng lẫy nên muốn gặp được cũng khó, trừ một ngày rằm tiến cung, còn lại đều ở Từ Vân am tĩnh tâm tu hành. Chúng nữ có tâm nghe giảng kinh Phật của Diệu Vân đại sư chỉ có thể tự mình đi Từ Vân am.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thụy Hương

Chu Thị muốn đi Từ Vân am mấy ngày, Trương Thị lập tức bận rộn sắp xếp.

Trước lệnh cho quân sự đi Từ Vân am thỉnh Diệu Vân đại sư, sau đó chuẩn bị đồ đạc. Bởi vì nữ quyến đi vài ngày, phải chuẩn bị đầy đủ quần áo đồ dùng. Tối hai ngày mới chuẩn bị thỏa đáng.

Mộ Chính Thiện cẩn thận căn dặn Trương Thị: “Mẫu thân đã có tuổi, nàng phải quan tâm chu đáo cơm nước, chỗ ở.”

Trương Thị vâng dạ, lại cười nói: “Phong Ca Nhi còn nhỏ, ở lại trong phủ không người chiếu cố, thiếp thật không an lòng, muốn đưa nó đi cùng. Còn có Từ Kiều, tới kinh thành đã hơn một tháng mà chưa từng xuất phủ, không bằng cùng đi Từ Vân am mấy ngày, tiện dịp giải khuây. Nếu như còn công khóa thì nói nó đem theo, tự mình ôn tập mấy hôm.”

Mộ Chính Thiện do dự một lát, nói: “Cũng được. Chuyến này trên có già dưới có trẻ, sợ nàng vất vả.”

Ngữ khí lo lắng khiến Trương Thị thấy lòng ngọt ngào, cười vui vẻ: “Đây đều là chuyện của thiếp thân, có gì vất vả đâu.” Lại nói thêm: “Mấy ngày nay Nguyên Xuân cũng có chút tâm tình, tiện chuyến này đi ra ngoài tán sỏi.”

Mộ Chính Thiện mỉm cười gật đầu.

Mấy ngày này, quan hệ giữa Trương Thị và Mộ Nguyên Xuân khá hòa hoãn. Trương Thị cùng hân tán gẫu, thỉnh thoảng nhắc tới Mộ Nguyên Xuân.

Trương Thị thấy Mộ Chính Thiện cười nói, trong lòng cũng âm thầm vui vẻ.

Trước kia quả nhiên là chính mình quá ngu ngốc! Biểu hiện sự chán ghét với Mộ Nguyên Xuân rõ ràng trên mặt. Mộ Chính Thiện tất nhiên không vui. Hiện giờ ra dáng từ mẫu, có thể khiến Mộ Chính Thiện vui vẻ, sao lại không làm?

“Phải rồi, lần này đi Từ Vân am năm ngày, cần người ở nhà chăm sóc cho lão gia.” Trương Thị cười nói: “Thiếp để Huyền Thảo ở lại.”

Huyền Thảo là nhị đẳng nha hoàn bên cạnh Trương Thị, năm trước được làm nha hoàn thông phòng. Tính tình trung thực hiền hậu, thường ngày ở bên Trương Thị.

Mộ Chính Thiện thuận miệng nói: “Có Thụy Hương hầu hạ được rồi, nàng đưa Huyền Thảo đi cùng. Miễn lúc không đủ người dùng.”

Trương Thị tươi cười nhưng trong lòng đã thấy vang lên tiếng cảnh báo.

Ngày hôm sau, Thụy Hương tới thỉnh an Trương Thị: “Nô tỳ Thụy Hương, thỉnh an phu nhân.”

Trương Thị cúi đầu nhìn sổ sách, giống như đã nghe, Thụy Hương duy trì tư thế thi lễ, không dám tùy ý.

Quá một lát, Trương Thị mới không nhanh không chậm nói: “Được rồi, mau đứng dậy đi!”

Thụy Hương đứng thẳng thân mình, cảm thấy chân tay có chút tê, ngoài mặt vẫn phải duy trì vẻ khiêm nhường ôn nhu.

Ánh mắt Trương Thị dừng trên người Thụy Hương.

Thụy Hương cùng tuổi Huyền Thảo, tướng mạo so ra trắng nõn hơn Huyền Thảo. Nhất là đôi mắt to tròn, linh hoạt kia. Lại thông hiểu đọc viết, biết điều, trách không được Mộ Chính Thiện vừa ý hơn Huyền Thảo.

“Thụy Hương, ta phải bồi lão phu nhân đi Từ Vân am năm ngày. Mấy ngày tới, người hầu hạ lão gia cho tốt, không được gây ra lỗi lầm gì. Biết chưa?”

Trong mắt Thụy Hương hiện lên một tia kính hi, vội vàng vâng dạ.

Trương Thị lại nói tiếp: “Người phải biết thân phận mình, hầu hạ cho tốt. Người lớn lên ở Mộ gia, gia quy Mộ gia người cũng biết, có con không được nạt thiếp. Làm nha hoàn thông phòng, đã là phúc khí người tu từ kiếp trước. Nếu sinh ra tâm tư gì không đáng, đừng trách ta làm chủ mẫu không khách khí.”

Thụy Hương lập tức quỳ xuống, hoảng sợ nói: “Phụ nhân, nô tỳ một lòng hầu hạ lão gia. Không dám có nửa điểm ý đồ. Xinh phụ nhân minh giám!”

Không có là tốt nhất.” Trương Thị nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt nói: “Người lui đi.”

Nhìn ở trước mắt, càng thêm bức mình.

Thụy Hương rời khỏi phòng, đứng dưới mái nhà, không tự chủ được sợ sệt một lát. Trong đầu hiện ra đoạn nói chuyện với mẹ mình đêm qua.

“Thụy Hương, con được ở bên cạnh lão gia, phải biết lo liệu cho mình. Dung mạo con xinh đẹp, lão gia tất nhiên yêu thích. Người khác nhìn mặt mũi lão gia, cũng phải kính con vài phần. Nhưng nữ tử thì được bao nhiêu năm tuổi xuân, sau này thì thế nào? Thừa dịp này lung lạc tâm tình lão gia, nếu có thể làm di nương, cả đời này có chỗ dựa yên tâm.”

“Mẹ, lời này không thể nói lung tung.” Thụy Hương hoảng loạn cắt lời mẹ mình: “Nếu như có ai nghe thấy truyền tới tai phụ nhân thì nguy to. Lại nói, gia quý Mộ gia tối nghiêm, dưới trướng có con không được nạp thiếp.”

“Gia quý do người đặt ra, người mới là sống.” Trong mắt mẹ Thụy Hương lóe sáng, thấp giọng nói: “Nếu con có thể sinh con cho lão gia, là một đứa con trai, lão gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi con.”

Trong lòng Thụy Hương động một cái nhưng miệng nói: “Mỗi lần thị tẩm xong con đều phải uống tị tử canh. Không thể có bầu được.”

Mẹ Thụy Hương cười nói: “Yên tâm, chỉ cần có tâm, sẽ có dịp.” Lại thấp giọng nói tiếp: “Mấy ngày trước, Phụng mama bên cạnh đại tiểu thư tới tìm mẹ, tặng mẹ một đôi bông tai bạc tinh xảo. Sau này, đại tiểu thư âm thầm kết thân với con rồi.”

Thụy Hương cả kinh: “Mẹ, đại tiểu thư cùng phụ nhân bất hòa, nếu phụ nhân biết...”

“Sợ cái gì, con không nói ta không nói, làm sao phụ nhân biết.” Mẹ Thụy Hương cho là đúng nói tiếp: “Con đúng là đứa ngớ ngẩn. Dịp tốt tới trước mắt, không được bỏ lỡ.”

“Thụy Hương, cô đứng đây làm gì?” một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng.

Thụy Hương giật nảy mình, giây lát định thần quay lại cười nói: “Huyền Thảo.”

Huyền Thảo đi lên, thân thiện khoát tay cô ta: “Ta phải đi Từ Vân am cùng phụ nhân, cô ở lại trong phủ, mấy ngày tới vất vả rồi.”

Thụy Hương bình tĩnh lại, mím môi cười: “Hầu hạ lão gia là bổn phận hai ta, có cái gì vất vả. Ta thật không cao hứng, phụ nhân đưa cô đi Từ Vân am, lại để ta trong phủ.”

“Nói thật sao.” Huyền Thảo cũng có tâm tư, cười nói: “Hầu hạ lão gia, phụ nhân đều là bổn phận của chúng ta. Ta đâu phải đi Từ Vân am tán sầu đâu.”

Ngoài mặt Thụy Hương vẫn bình thản nhưng trong lòng cười thầm.

Hai người đều là nha hoàn thông phòng, lão gia thật sự thích cô ta hơn, ngoài miệng Huyền Thảo bình thản, chỉ sợ trong lòng không như vậy.

Hai người hàn huyên mấy câu rồi tản ra.

Thụy Hương cả ngày suy nghĩ. Tối buổi tối, một mình lặng lẽ đi phòng bếp lớn.

Mẹ cô ta chính là mama quản sự trừu phòng, thấy con gái liền vội cười đón: “Sao con lại đến đây, có chuyện gì quan trọng tìm ta sao?”

Thụy Hương cắn cắn môi, nói cực nhỏ.

Mẹ cô ta lập tức đáp: “Con bình tĩnh, mẹ an bài người làm việc, xong việc có gì về phòng nói.”

Thụy Hương về Lan Hương viện, mẹ cô ta thừa dịp bóng đêm, lặng lẽ đi Thường Mai uyển.

Phụng mama thấy bà ta tìm mình không khỏi cả kinh, liếc mắt nhìn mọi chỗ, thấy không ai để ý, vội vàng dẫn người vào phòng.

“Không phải ta đã dặn bà sao, có chuyện gì thì cho người báo tin, ta sẽ lên đi gặp bà. Sao lại chạy tới Thường Mai uyển.” Phụng mama thấp giọng trách cứ: “Lỡ có ai thấy hai chúng ta đi lại, liên lụy đến tiểu thư thì nguy.”

Mẹ Thụy Hương cười cười: “Dạ dạ dạ, là tối nhất thời nóng vội hồ đồ. Sau này không bao giờ thế nữa.”

Phụng mama bình tĩnh hỏi: “Có chuyện gì gấp tìm ta?”

Mẹ Thụy Hương nói: “Phụ nhân phải bồi lão phu nhân đi Từ Vân am, đại tiểu thư cũng đi theo. Chỉ lưu lại khuê nữ Thụy Hương của tôi chăm sóc lão gia.”

Hai mắt Phụng mama sáng lên: “Bà nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật. Hôm nay phu nhân cố ý nói với Thụy Hương, cố gắng hầu hạ lão gia cho tốt.” Gương mặt mẹ Thụy Hương đầy tự đắc: “Năm ngày tới là dịp tốt khó gặp. Chỉ cần có thể giải quyết được Tiền mama phụ trách tị tử canh, nói không chừng Thụy Hương có thể...”

Phuong mama lập tức nói: “Bà nói đúng thật là dịp khó gặp. Bà chờ ở đây. Ta đi báo cho tiểu thư một tiếng.”

Mẹ Thụy Hương liền cười đồng ý.

Phuong mama cẩn thận đi, vào phòng nhìn Mộ Nguyên Xuân, qua ánh mắt Mộ Nguyên Xuân đã biết có chuyện khẩn yếu, liền lệnh cho Đỗ Quyên: “Người đi chuẩn bị nước nóng, ta muốn tắm rửa.”

Đỗ Quyên lui xuống, Phuong mama lập tức thấp giọng nói.

Hai mắt Mộ Nguyên Xuân sáng lên: “Sao? Thật à?”

“Đúng vậy, xem ra là ông trời cũng không muốn Trương Thị thoải mái nữa, đưa dịp tốt này cho chúng ta.” Phuong mama hưng phấn nói: “Tiểu thư, phụ trách tị tử canh là Tiền mama tham tiền, chỉ cần chút tiền, sẽ khiến bà ta đổi được.”

Mộ Nguyên Xuân suy nghĩ, liền nói: “Việc này mama không thể ra mặt. Lấy tiền đưa cho mẹ Thụy Hương, để cho bà ta đi tìm Tiền mama. Dặn dò kĩ bà ta, không được nói với bất luận kẻ nào lai lịch chỗ tiền ấy.”

Phuong mama gật đầu biểu lộ hiểu rõ.

Hết thấy đều là Thụy Hương cùng mẹ cô ta đã tâm bưng bưng, dùng tiền dụ dỗ Tiền mama, vọng đồ hoài thai cốt nhục lão gia.

Tiểu thư cùng Trương Thị đi Từ Vân am mấy ngày. Chuyện này phát sinh, không có nửa điểm liên quan tới tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Xuất Hành

Ba ngày sau, tất cả nữ quyến Mộ gia chỉnh trang xuất hành, hướng Từ Vân am.

Mộ gia có ba xe ngựa, lần này xuất hành đều dùng cả. Chu Thị ngồi xe đầu tiên, hai con dâu Trương Thị Ngô Thị ở bên hầu hạ, ba tỷ muội Mộ Niệm Xuân ngồi ở xe thứ hai.

“Ngũ đệ, mau lại đây.” Mộ Niệm Xuân cười gọi Phong Ca Nhi.

Phong Ca Nhi đang muốn qua, bỗng nhiên sửa chủ ý: “Đệ ngồi xe sau cùng biểu ca!” Nếu cậu không ngồi với biểu ca, biểu ca chỉ có một mình.

Mộ Niệm Xuân nhìn ra tâm tư của em trai, trong lòng một trận vui mừng. Phong Ca Nhi tuy còn nhỏ nhưng rất hiểu biết.

Mộ Uyển Xuân cười hi hi đùa Phong Ca Nhi: “Ngũ đệ, không phải đệ luôn gần gũi tứ tỷ sao? Hôm nay đổi tính à?”

Phong Ca Nhi ưỡn ngực, chững chạc nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, đệ cùng biểu ca đều là nam nhân, đương nhiên phải ngồi cùng nhau.”

Mới chỉ là một tiểu quý nhỏ mà cư nhiên xưng nam nhân?

Mộ Niệm Xuân Mộ Uyển Xuân không hẹn mà cùng bật cười, ngay cả Mộ Nguyên Xuân cũng nở nụ cười. Ba tỷ muội cười như hoa, kẻ khác nhìn vô cùng chói mắt.

Trương Từ Kiều liếc nhanh Mộ Niệm Xuân một cái, lên xe cùng Phong Ca Nhi.

Miếu mạo ở kinh thành rất nhiều, những ngôi miếu đứng đầu đều tọa lạc trong thành, tín đồ nhiều hương khói vượng thịnh.

Từ Vân am tọa lạc thành tây, diện tích khoảng trăm mẫu. Ngoài ra còn có mấy trăm mẫu ruộng tốt, hàng năm tiền tô đủ để duy trì chi tiêu hằng ngày của Từ Vân am. Bất quá, đây chỉ là một phần nhỏ, hằng năm, hoàng hậu cùng các phi tần nương nương hiến tặng rất nhiều kim ngân, chúng nữ huân quý kinh thành cũng góp nhiều ngân lượng, đây mới là nguồn thu chính của Từ Vân am.

Mượn lần này mà nói, nữ quyến toàn Mộ gia tới Từ Vân am ở mấy ngày, ít nhất cũng phải trăm lượng tiền hương dầu.

Xe ngựa đi dần tới thành tây, tiếng huyền náo bên ngoài ngày một nhiều.

Mộ Uyển Xuân im lặng một đường. Rốt cuộc nhìn không được nhấc mình lên nhìn ra bên ngoài, thở dài một tiếng: “Tứ muội, mau lại đây nhìn xem. Bên ngoài thật xinh đẹp!”

Mộ Niệm Xuân nhìn qua, thuận theo ánh mắt Mộ Uyển Xuân cùng nhìn bên ngoài.

Mấy trăm mẫu ruộng tốt được chăm sóc cẩn thận, hàng lối rõ ràng, thật đã mắt. Bên bờ ruộng có một ít hoa cỏ dại, hương cỏ thật thoải mái.

Trên ruộng có không ít nông dân đang canh tác, đường này thông tới Từ Vân am nên thường xuyên có xe ngựa hoa lệ xuất hiện, bọn họ đã quá quen, chỉ ngẩng đầu nhìn qua, liền cúi đầu tiếp tục bận rộn.

Ngày thường sinh hoạt trong nội viện, hai bàn tay chưa từng vất vả, chưa từng thấy qua cảnh tượng nông thôn như thế, không lạ Mộ Uyển Xuân kích động như vậy.

Xe ngựa xuyên qua đường nhỏ trên ruộng, rất nhanh tới Từ Vân am.

Từ Vân am đã có trăm năm, lịch kinh phong vũ, cổ kính vô cùng. Nữ ni trung niên đón khách đi tới mỉm cười, thi lễ cùng đám Chu Thị: “Bản ni Thiện Âm, gặp qua chư vị thí chủ.”

Chu Thị vội cười hoàn lễ.

Nữ ni Thiện âm là cao đồ* của Diệu Vân đại sư, ngày thường chuyên phụ trách tiếp đãi nữ quyền khách quý. Thiện Âm mặt mày nhu hòa, lanh lợi lại vui tính, một đường dẫn mọi người tới hậu viện Từ Vân am

(Cao đồ: học trò giỏi)

Từ Vân am có không ít phòng khách, còn có vài viện nhỏ yên tĩnh. Một đoàn Mộ gia tính cả nha hoàn bà tử, chừng hai mươi ba người ở hai viện.

Phong Ca Nhi ở cùng Trương Thị, còn lại Trương Từ Kiều có chút khó xử. Cùng đám người Trương Thị một viện không tiện, cùng ba tỷ muội Mộ gia một viện lại càng không thỏa đáng.

Trương Từ Kiều nhìn ra khó xử của Trương Thị, lập tức chủ động nói: “Cô, bên kia còn có phòng khách, cháu tùy ý tìm một gian ở là được.”

Cũng chỉ có thể như thế!

Trương Thị cố ý chọn một gian phòng khách gần viện nhất. Phòng khách không tính là lớn, thu thập xong cũng ổn. Trương Thị nhìn một vòng, có chút bất mãn: “Phòng khách này quá nhỏ, một cái giường đã chiếm nửa diện tích.”

“Cháu cảm thấy vừa ạ.” Trương Từ Kiều cười nói: “Cháu một mình ở bên này thanh tĩnh, có thể ôn tập tốt.”

Trương Thị nhìn cháu trai siêng năng, trong lòng vui mừng, mỉm cười nói: “Ta cố ý dẫn cháu đi, là hy vọng cháu giải sầu. Đọc sách siêng năng cũng tốt, nhưng đừng cố quá.”

Trương Từ Kiều không giỏi nói chuyện, trước mặt cô cô cũng không nói nhiều, gật đầu vâng lời. Trong lòng âm thầm quyết tâm, mấy ngày tới không thể lơ lửng, nếu không trở về sẽ không theo kịp bài giảng.

“Mẹ, bên biểu ca an trí tốt chưa ạ?” Trương Thị quay về phòng, Mộ Niệm Xuân đã cười đón.

Trương Thị nói: “Yên tĩnh, tốt lắm, chỉ hơi nhỏ một chút. Không biết biểu ca con có thoải mái không.”

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi nói: “Tĩnh tĩnh biểu ca giản dị, không chọn ba lấy bốn oán trời trách đất, khẳng định là ổn.” Kiếp trước nàng không quá để ý Trương Từ Kiều, nhưng dù sao cũng là biểu huynh muội, rất quen thuộc tính tình của hắn.

Trương Thị ừ một tiếng, không biết nghĩ tới cái gì, nhìn Mộ Niệm Xuân liếc mắt một cái: “Niệm Xuân, con cảm thấy Từ Kiều là người thế nào?”

Mộ Niệm Xuân thuận miệng cười nói: “Từ Kiều biểu ca ôn cùng khiêm tốn, hiểu học, tâm địa thiện lương thuần phác, là thiếu niên hiếm có. Mẹ, đang yên lành sao mẹ hỏi thế?”

Trương Thị che giấu cười cười: “Không có gì, thuận miệng hỏi thôi.” Trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Từ Kiều mới đến kinh thành không bao lâu, Niệm Xuân đối với hắn đã quen thuộc. Xem ra, hai người thường ngày hay qua lại. Thiếu niên nam nữ, sớm chiều gặp gỡ, sẽ sinh hảo cảm. Vạn nhất Niệm Xuân đối Từ Kiều...

Không được! Phải nhắc nhở Niệm Xuân một tiếng.

Trương Thị ho khan một tiếng, nói: “Niệm Xuân, Từ Kiều là biểu ca con, hiện giờ tới Mộ gia ở nhờ đọc sách, con là biểu muội, quan tâm chiều cổ nó là

đúng. Nhưng ngày thường phải chú ý đúng mực. Miễn cho tình ngay lý gian, truyền ra thì không tốt. Tương lai hôn sự và thanh danh của con đều bị ảnh hưởng.”

Lời này thập phần uyển chuyển, ý tại ngôn ngoại, nghe liền hiểu.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười: “Mẹ, mẹ nói con đều hiểu. Mẹ yên tâm, con làm việc đều có chừng mực.”

Bất quá, trong lòng nàng đúng mực nhưng không giống Trương Thị.

Kiếp trước từng xem nhẹ người bên mình, hiện giờ ở bên, nàng làm sao không quý trọng? Nàng kiệt lực đối tốt với Trương Tử Kiều, hi vọng có thể bù đắp áy náy cùng tiếc nuối.

Trong lòng Trương Thị suy nghĩ gì, nàng biết rõ ràng. Sợ nàng cùng Tử Kiều biểu ca lâu ngày sinh tình, Trương Thị khẳng định không muốn, thậm chí tìm một mối hôn sự tốt ở kinh thành cho nàng. Điểm này mà nói, Trương Thị không sai, nhưng đối với nàng, đó không phải chuyện nàng muốn.

Có thể rời xa kinh thành, nàng cầu còn không được.

Đương nhiên, việc này tuyệt đối không thể nói trước mặt Trương Thị.

Trương Thị thấy Mộ Niệm Xuân nhu thuận nghe lời, nhất thời buông lỏng tâm tình, cười nói: “Con có thể hiểu khổ tâm của mẹ là tốt rồi. Tử Kiều xác thật là đứa trẻ ngoan, nhưng Trương gia cách xa kinh thành, lại là nơi hoang sơ, con từ nhỏ sống sung sướng, làm sao chịu khổ được. Cho nên, nhớ giữ cự ly với Tử Kiều, miễn Tử Kiều sinh tâm tư với con.”

Mặc kệ Trương Thị nói cái gì, Mộ Niệm Xuân đều ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Trương Thị đang muốn nói cái gì, có tiếng gõ cửa: “Bẩm phu nhân, lão phu nhân muốn đi bái phỏng Diệu Vân đại sư, thỉnh người cùng tứ tiểu thư qua.”

Trương Thị không dám chậm trễ, vội dẫn Mộ Niệm Xuân tới phòng Chu Thị.

Mọi người đông đủ, Chu Thị phân phó: “Đi gặp Diệu Vân đại sư, mọi người không cần nhiều lời, lại càng không được tùy ý hỏi, miễn cho đại sư phiền tâm.”

Mọi người nhất loạt vâng lời. Mộ Uyên Xuân trộm nói thầm bên tai Mộ Niệm Xuân: “Diệu Vân đại sư này, quy củ thật nhiều.”

“Đó là đương nhiên.” Mộ Niệm Xuân thấp giọng cười nói: “Người ta giảng giải kinh Phật cho hoàng hậu nương nương.”

Chu Thị nhìn hai tỷ muội đang rủ rỉ, lập tức trầm giọng: “Uyển Xuân, Niệm Xuân, ta vừa nói hai đứa không nghe thấy gì sao?”

“Đã nhớ, tổ mẫu.” Hai người bị điểm danh không hẹn mà cùng thẳng lưng đáp lời.

Chu Thị trừng mắt nhìn hai người một cái: “Nhớ là tốt rồi. Nếu làm chuyện mất mặt trước đại sư, ta sẽ không tha cho hai đứa.” Lại khen Mộ Nguyên Xuân: “Vẫn là Nguyên Xuân trầm tĩnh, đứng nghiêm túc, không hề động. Làm cô nương phải biết dáng vẻ, hai đứa kém quá. Nhất là Uyển Xuân, cứ như con khi nhảy nhót lung tung, rồi lại hay nói chuyện linh tinh.”

Nói xong, mọi người đều cười.

Mộ Uyên Xuân đỏ má, ủy khuất nói: “Tổ mẫu, cháu cùng tứ muội nói có một câu, sao biến thành khi rồi. Lời này truyền ra, cháu còn mặt mũi nào.”

Mộ Niệm Xuân cười, an ủi: “Tam tỷ, kỳ thật kiếp trước muội cũng là con khi. Chúng ta nguyên bản là một đôi tỷ muội khi, đời này có duyên phận, cùng nhau đầu thai thành đôi tỷ muội.”

Mọi người cười ha ha, ngay cả Chu Thị cũng cười: “Được rồi, được rồi, quả thật là một khi con, ta làm tổ mẫu mà hoa cả mắt. Thôi theo ta đi bái kiến Diệu Vân đại sư đi.”

Thiện phòng Diệu Vân đại sư cách đó không xa, đi một lát đã tới.

Canh giữ bên ngoài thiện phòng là một nữ ni, lập tức mỉm cười khom người thi lễ: “Diệu Vân đại sư đang tĩnh tọa suy nghĩ, thỉnh chư vị chờ một lát.”

Chu Thị vội cười đáp lại, sau đó cúi đầu tĩnh tâm chờ.

Đám người Mộ Niệm Xuân cũng học theo, đứng nghiêm túc chờ, một lát chính là một nén nhang. Tới khi hai chân tê dại, cửa thiện phòng mới mở.

Nữ ni kia thỉnh Chu Thị vào, còn người bên ngoài tiếp tục chờ.

Vị Diệu Vân đại sư này, quả nhiên là rất có dáng vẻ.

Chương 64: Thiện Năng (Nhất)

Lúc này là đầu thu, khí trời mát mẻ, đứng ở ngoài thiện phòng không tính là khổ cực. Nhưng đôi mắt thì chờ mong, không thoải mái lắm.

Mộ Nguyên Xuân vẫn bình thản, Mộ Uyển Xuân có chút không chịu được, thừa dịp mọi người không chú ý lách cổ tay. Vừa động, Mộ Niệm Xuân liền nhìn qua, nháy mắt với cô ta.

Quả nhiên là con khi con đầu thai, không thể an tĩnh một lát.

Mộ Uyển Xuân nhăn mũi. Muội cũng không hơn ta đâu.

Cửa lại mở, nữ ni đi ra, mỉm cười nói: “Thỉnh chư vị thí chủ đi vào.”

A di đà Phật! Cuối cùng cũng có thể vào!

Mọi người tiến vào thiện phòng, cùng nhau thi lễ với Diệu Vân đại sư, Diệu vân đại sư vỗ tay hoàn lễ, thân nhiên nói: “Chư vị thí chủ, thỉnh miễn lễ.”

Mộ Niệm Xuân thừa dịp ngẩng đầu, nhanh chóng liếc mắt đánh giá Diệu Vân đại sư.

Vị Diệu Vân đại sư này ước chừng năm mươi tuổi, mặc đồ như những nữ ni bình thường khác, dung mạo cũng không có gì đặc biệt. Nhưng là đôi mắt rất có khí độ, phong thái thanh thoát, thông dong. Kề khác nhìn không tự giác mà sinh ra tín phục tận tâm.

Trong phòng truyền ra hương thơm mát, Diệu Vân đại sư ngồi ở bồ đoàn giảng kinh Phật, Chu Thị ngồi bên. Còn lại mọi người đứng chờ. Bởi vì trong thiện phòng không có bàn, chỉ có hai cái bồ đoàn.

Thật là hăm hại người! Mộ Niệm Xuân thầm nói, lặng lẽ cử động chân. Mọi người cũng nên cử động chút đi, kéo tê đại hết bây giờ.

Vừa nghĩ vậy, không ngờ Diệu Vân đại sư ngừng lại, nhìn tới.

Mộ Niệm Xuân lập tức mắt nhìn mũi, khuôn mặt hiền lành nhất có thể.

Đại Tàn thịnh hành hướng Phật, hoàng thượng và hoàng hậu là tín đồ vô cùng sùng bái. Rất nhanh truyền tới các quan viên, gia quyến quan viên lớn nhỏ trong kinh thành. Mặc kệ có thật sự tin Phật hay không, trong nhà đều phải có Phật đường.

Chu Thị hằng ngày đọc kinh, Trương Thị, Ngô Thị cũng đều tin Phật. Khó có dịp được lắng nghe Diệu Vân đại sư giảng giải kinh Phật, đều thập phần chuyên chú. Ba tỷ muội Mộ Niệm Xuân thì thập phần thống khổ.

Mộ Nguyên Xuân ra vẻ tập trung tinh thần, thật tâm đang bàn tính chuyện của mình. Mộ Uyển Xuân ngoài mặt không biểu hiện gì, thật sự tâm hồn sớm du thiên ngoại. Mộ Niệm Xuân ngoan cường đấu tranh với buồn ngủ!

Tương tượng năm ngày tới đều phải tiếp thu kinh nghiệm “tồi tàn” này, thật sự là lòng bối rối.

Duy nhất vui vẻ, đó là đồ ăn thập phần mỹ vị.

Một đĩa rau cải xanh, một đĩa đậu hũ, thêm một chén đậu xang, một chén canh nhạt. Nhìn thì nhạt nhẽo nhưng ăn vào rất ngon miệng.

Mộ Niệm Xuân vừa ăn vừa gật đầu: “Trù nghệ vị đầu bếp Từ Vân am thật tuyệt diệu. Những nguyên liệu đơn giản thế này mà có thể làm thành mỹ vị thế.”

Rau xanh ngắt, mùi thơm mát, đậu mềm, canh thơm ngọt, ngon nhất là đậu hũ, cho vào miệng liền tan, hương thơm quần lười, vô cùng tươi ngon.

Trương Thị ăn liền hai bát mới ngừng đũa, cười tán thành: “Đã sớm nghe đồ chay Từ Vân am mỹ vị, hôm nay mới được chứng kiến. Trong phủ chúng ta cũng có đầu bếp chuyên làm đồ chay, nhưng tay nghề không thể theo kịp.”

“Nếu thức ăn chay ngon thế này, về sau con không ăn thịt nữa.” Yêu thích ăn thịt nhất, Phong Ca Nhi cũng tiếng lớn tuyên bố.

Mộ Niệm Xuân cười hỏi: “Đệ nói thật sao? Nếu ta có thể nấu đồ ăn chay ngon như thế này, về sau đệ sẽ ăn ít thịt chứ?” Phong Ca Nhi từ nhỏ thích nhất ăn thịt, tay chân tròn lẳn, má phúng phính, vô cùng đáng yêu.

Có điều, béo quá cũng không tốt, nếu có thể gầy đi một chút không rất tốt.

Phong Ca Nhi gạt đầu lia lia.

Mộ Niệm Xuân cười: “Hảo, ta phải đi trừ phòng, tìm gặp vị đầu bếp này.” Thuận tiện thỉnh giáo một chút trù nghệ.

Trương Thị không tán thành: “Khó có một chuyện đi cho khuây khỏa, sao con lại chạy đi trừ phòng? Lại nói, người ta là đầu bếp duy nhất, như thế nào truyền cho con!”

Mộ Niệm Xuân nháy mắt mấy cái, cười khê nói: “Cũng chưa chắc chắn. Con nghĩ, lén nhìn cũng là một biện pháp.” Nói xong, tự tin dẫn Thạch Trúc đi.

Trừ phòng Từ Vân am rất rộng, mấy nữ ni đang thu dọn.

“Xin hỏi, ai là đầu bếp ở đây ạ?” Mộ Niệm Xuân cười hỏi.

Mấy nữ ni ngăn ra. Cô nương này dung mạo xinh đẹp, khí chất xuất chúng, vừa thấy đã biết là thiên kim tiểu thư kiêu đường ở khuê các, theo trưởng bối trong nhà tới am. Không ở phòng khách, chạy tới đây làm gì?

Mộ Niệm Xuân kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa.

Lúc này, cuối cùng có nữ ni phản ứng lại: “Làm cơm là Thiện Năng sư thúc, bà đưa đồ ăn tới cho đại sư, một lát sẽ về.”

“Đa tạ, ta sẽ chờ một hồi.” Mộ Niệm Xuân cười nói cảm tạ, nhìn một vòng xung quanh.

Bếp núc, dụng cụ cắt gọt, thớt, nồi niêu... đều được sắp xếp ngăn nắp. Không có nửa điểm dầu mỡ.

Một nữ ni trung niên đi tới.

Nữ ni này da trắng nõn, mày liễu, đôi mắt như nước, thấp phần mũi mao. Tuổi không còn ít, khóe mắt đã có nhiều nếp nhăn. Trên người vận bộ quần áo giản dị nhưng lại có mị lực thu hút người đối diện vô cùng.

Giữa các nữ ni tướng mạo bình thường, bỗng toát ra một nữ ni mỹ mạo động lòng người, thực không phải bình thường.

Mộ Niệm Xuân luôn trấn định cũng ngăn ra.

Vị nữ ni tiến lên hô sư thúc: “Vị này là tứ tiểu thư Mộ gia, nàng kiên trì chờ sư thúc, đã ở đây khá lâu.”

Thiện Năng ừ một tiếng, thần sắc lạnh nhạt đánh giá Mộ Niệm Xuân, xoa hai tay: “Không biết tứ tiểu thư tìm bản ni có chuyện quan trọng gì?”

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh cười nói: “Buổi trưa hôm nay được nếm đồ ăn chay tuyệt hảo, ta nhất thời tò mò, cho nên tới muốn gặp mặt đại sư. Không đối đại sư, ta thuở nhỏ thích nấu nướng, nếu đại sư tiện, thỉnh đại sư chỉ mấy điểm.”

Lời vừa nói ra, chúng nữ ni đều ngạc nhiên.

Khách hành hương tới Từ Vân am rất nhiều, ăn đồ chay xong khen ngợi cũng không ít. Nhưng vì học làm đồ chay mà chạy tới phòng bếp, vị Mộ tứ tiểu thư này tuyệt đối là đầu tiên.

Trong mắt Thiện Năng có một tia khác lạ, rất nhanh khôi phục như thường, bình thân nói: “Không nghĩ đến tứ tiểu thư lại cảm thấy hứng thú với trù nghệ, bất quá, đồ ăn chay này là bí mật không truyền của Từ Vân am, thỉnh thứ bản ni không tiện phụng cáo. Bản ni còn có chuyện phải làm, không có thời gian bồi tứ tiểu thư tán gẫu, thỉnh tứ tiểu thư tự nhiên.”

Nói xong, đi lướt qua bên người Mộ Niệm Xuân.

Thực sự cá tính!

Mộ Niệm Xuân không hề tức giận, ngược lại sinh ra hứng thú với vị nữ ni tên Thiện Năng này.

Từ dung mạo thể mỹ, cử chỉ, khí chất đều hơn người thường. Nữ tử như vậy, xuất thân tuyệt không tầm thường, vì lý do gì mà đến Từ Vân am làm nữ ni? Hơn nữa, trù nghệ của bà thấp phần cao siêu, ngay cả Mãn nương tử cũng không làm ra đồ ăn chay mỹ vị như vậy. Trù nghệ như thế, ít nhất phải hơn mười năm khổ luyện. Cái gọi là bí mật Từ Vân am không truyền, chỉ là để từ chối mình mà thôi.

Thiện Năng rõ ràng nhìn thấy ánh mắt nàng nhìn mình, nhưng lại cúi đầu coi như không, chăm chú thái rau. Khi nước trong nồi sôi lớn thì cho vào, nhanh chóng vớt ra, rửa qua nước lạnh. Cho dầu cải nóng già, cho rau xanh vào, chỉ thấy khí bốc lên bùng bùng. Động tác của Thiện Năng rất nhanh, trong nháy mắt, một đĩa rau xào được bày ra.

Mộ Niệm Xuân ở một bên nhìn rất rõ. Thời điểm cho rau vào không có một gia vị nào cả. Nhưng lá rau xanh, cuống như bạch ngọc, hương thơm lan tỏa.

“Thiện Năng đại sư quả nhiên hảo trù nghệ!” Mộ Niệm Xuân không kìm lòng được tán thưởng: “Nguyên liệu cực kỳ đơn giản nhưng có thể chế biến ra

món ăn mỹ vị.”

Chỉ một đĩa rau xanh đã quả quyết tất cả!

Thiện Năng vẫn vô cảm nhưng trong mắt hiện lên một tia kỳ dị, lần đầu tiên đánh giá vị Mộ tứ tiểu thư này.

Dung mạo kiều mĩ khả ái, nụ cười tươi, vô cùng dễ mến. Một thiên kim tiểu thư thế này, thật sự am hiểu trù nghệ?

Mộ Niệm Xuân làm như nhìn ra nghi hoặc của bà, thành khẩn nói: “Ta thật sự yêu thích trù nghệ, cũng thật lòng hướng đại sư thỉnh giáo trù nghệ. Nếu đại sư không tin, ta sẽ chứng minh ngay lập tức cho người xem.”

Chúng tôi?

Thiện Năng ngăn ra, nói: “Chúng tôi như thế nào?”

Mộ Niệm Xuân xắn tay áo, lộ ra cổ tay trắng như tuyết, cười nói: “Đơn giản, ta liền bộc lộ tài năng trù nghệ, nếu có thể lọt vào mắt đại sư, chúng ta không ngại bàn luận trù nghệ vài ngày. Học tập lẫn nhau, mới có thể tiến bước!”

Thiện Năng: “...”

Cái gì mà học tập lẫn nhau, rõ ràng là muốn nhìn lên.

Thiện Năng vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn cổ tay như ngọc của Mộ Niệm Xuân, sửa lại chủ ý: “Cũng được. Nếu tứ tiểu thư có hứng trí, hôm nay bản bí liền thỉnh giáo một hồi.”

Cổ tay như ngọc, cho dù có chút trù nghệ, khẳng định cũng không đi đến đâu.

Mộ Niệm Xuân nhìn thấy ánh mắt Thiện Năng trên cổ tay mình, nhất thời hiểu được, không khỏi mỉm cười.

Trù nghệ và vẻ ngoài cơ thể, không có liên quan.

Thiện Năng này, rõ ràng tâm cao khí ngạo. Xem ra, hôm nay phải thực sự bộc lộ tài năng mới được.

Mộ Niệm Xuân nhìn xung quanh, tới bên một giỏ bí đỏ, nhất thời có chủ ý, cười nói: “Trong trù phòng chắc có gạo nếp! Ta sẽ nấu cháo bí đỏ.”

Trong mắt Thiện Năng hiện lên một tia khinh miệt.

Một tiểu ni cô trong trù phòng cũng biết nấu, vị Mộ tứ tiểu thư có khả năng thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Thiện Năng (Nhị)

Bánh bí đỏ thực hiện rất đơn giản, bí đỏ nghiền nhuyễn, cùng gạo nếp, đường trắng nấu lên.

Bí đỏ là thứ thường ăn, gạo nếp cũng không phải cái gì hiếm lạ. Từ Vân am đều có.

Mộ Niệm Xuân cắt bí đỏ thành những miếng nhỏ nhưng không bỏ vỏ, cứ như vậy chung.

Một nữ ni không nhịn được nhắc nhở: “Bí đỏ phải gọt vỏ rồi mới chung sao?”

Mộ Niệm Xuân thuận miệng cười nói: “Không cần, như vậy chung mới có thể giữ được hương vị vốn có của bí đỏ.” Tay thuần thực đồ gạo nếp.

Mâu quang Thiện Năng lóe lên, không khỏi chú ý. Vị Mộ tứ tiểu thư này, thật cũng có chút tay nghề.

Lửa lớn, bí đỏ rất nhanh đã được chung chín. Mộ Niệm Xuân dùng thìa nghiền, sau đó lại chung thêm một lúc nữa mới cho sang gạo nếp, thêm một ít đường khuấy đều. Rất nhanh gạo nếp bí đỏ hình thành, mùi thơm ngát tỏa ra.

Quan trọng, là sự hòa quyện của bí đỏ vào gạo nếp.

Các nữ ni ở một bên giúp việc được dịp dịp náo nhiệt: “Tứ tiểu thư, cô bạn, để chúng tôi giúp.”

Mộ Niệm Xuân ko cự tuyệt, cười nói: “Được, xin cố gắng.”

Nhiều người nhanh tay, người nhào, người canh lửa. Rất nhanh đã xong.

Những viên bánh bí đỏ tròn kích cỡ khác nhau được nặn ra.

Thoáng chốc dưới tay Mộ Niệm Xuân liền hiện nên những hình thù đáng yêu, thật là đôi tay khéo léo.

Thiện Năng âm thầm khen một tiếng, mặt không đổi sắc: “Dầu đã sôi, có thể cho vào chảo.”

Mộ Niệm Xuân cười uhm một tiếng, lại thuận miệng nói: “Phiên chuẩn bị thêm một vạc dầu nữa.”

Mọi người nghe ngẩn ra.

Không phải đã có sẵn dầu sôi rồi sao? Sao còn phải chuẩn bị nữa?

Thừa dịp dầu nóng, từng miếng bí đỏ được thả vào, rất nhanh tiếng reo tí tách, từng miếng bí đỏ dần nở ra. Mộ Niệm Xuân nhanh chóng vớt ra cho ráo dầu, sau đó lại cho vào chảo dầu khác. Rất nhanh, miếng bí đỏ nghiền chín vàng, hương thơm lan khắp phòng.

Một nữ ni nhin không được nuốt nước miếng, thấp giọng hỏi Thiện Năng: “Sur thúc, chúng ta ngày thường chỉ chiên một lần, vì sao tứ tiểu thư lại chiên hai lần?”

“Chiên một lần, nhiệt quá cao, bí đỏ dễ bị quá lửa, ngoài cháy trong ướt.” Thiện Năng thì thảo: “Chiên hai lần có thể giải quyết vấn đề này.”

Trách không được Mộ Niệm Xuân yêu cầu chuẩn bị thêm một chảo dầu. Cứ như vậy, khổng chế được nhiệt độ, bí đỏ chiên cũng ngon.

Biện pháp đơn giản thế này, vì sao trước bản thân không nghĩ ra?

“Thiện Năng đại sư, thỉnh ăn bánh bí đỏ.” Mộ Niệm Xuân cười đưa đĩa bánh lên bàn. Bánh bí đỏ màu sắc tươi tắn, nóng hổi, hương thơm ngát mũi.

Thiện Năng cầm đũa gắp một miếng bánh, cắn một miếng.

Bên ngoài xốp giòn, bên trong nhuyễn. Bánh hòa trộn giữa vị ngọt của đậu và thơm bùi của gạo. Rất ngon.

Thiện Năng ăn liền hết cả miếng bánh. Sau đó thân nhiên cười nói: “Tứ tiểu thư nếu cảm thấy đồ ăn chay ở đây hứng thú, bản ni cũng không ngại tứ tiểu thư tới trú phòng. Bản ni không tiện nhiều lời, có thể học được bao nhiêu, đành xem ngộ tính tứ tiểu thư.”

Đối phó với người tâm cao khí ngạo, quả nhiên nói thẳng vẫn là biện pháp hiệu quả nhất.

Mộ Niệm Xuân cười cảm tạ: “Đa tạ Thiện Năng đại sư.”

Thiện Năng hoàn lễ, sau đó lấy một chén com ăn với đĩa rau xào. Từ đầu tới cuối, không nhìn Mộ Niệm Xuân một lần nào nữa.

Trong lòng Thạch Trúc có chút bất mãn, Mộ Niệm Xuân thì không hề để tâm. Cười chào mấy nữ ni.

“Tiểu thư, nữ ni tên Thiện Năng này thật quá đáng.” Thạch Trúc cảm giận nói: “Không phải chỉ là làm đồ ăn chay sao? Có gì đặc biệt hơn người. Tiểu thư muốn thỉnh giáo tay nghề là phúc khí của bà ấy, bà ấy còn làm cao, thật đáng giận!”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Người có bản lĩnh, khó tránh có chút tâm cao khí ngạo. Lại nói, không ai muốn truyền thủ nghệ độc môn cho người khác. Bà gât đầu, ta đã cao hứng lắm rồi.”

“Bà ấy không thèm nhìn tới tiểu thư, nói thì kiêu ngạo, có gì mà thành tâm.” Thạch Trúc vẫn rất bất bình.

Mộ Niệm Xuân nhún mày, tự tin cười nói: “Yên tâm đi, chỉ cần ta nhìn qua, tự nhiên sẽ học được. Bà ấy nghĩ muốn giấu cũng không giấu được.”

Nếu như người khác nghe như vậy, tám chín phần cười nhạo. Thủ nghệ độc một tất nhiên có chỗ “độc”, sao có thể nhìn học?

Đại khái là trên đời này có Thạch Trúc tuyệt đối tin tưởng Mộ Niệm Xuân, không hề nghi ngờ, lập tức vui vẻ: “Chờ tiểu thư học xong, xem bà ấy còn cao ngạo không.” Nghĩ chưa đủ lại nói: “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy vị Thiện Năng này, tựa hồ có chút không tầm thường.”

“Sao? Em nói xem, bà ấy có chỗ nào không tầm thường?” Mộ Niệm Xuân có chút thương thức nhìn Thạch Trúc.

Thạch Trúc suy nghĩ một lát nói: “Đại khái, phần lớn nữ tử xuất gia là vì gia cảnh bản hàn, hoặc là có chuyện bất đắc dĩ mới làm ni cô. Nhưng vị Thiện Năng này, thập phần mỹ mạo, khí chất xuất chúng, hiển nhiên không phải xuất thân bình thường.”

Mộ Niệm Xuân công nhận uhm một tiếng.

Thạch Trúc chiếm được cổ vũ, nhất thời có phần tự tin nói tiếp: “Hơn nữa, trù nghệ của bà ấy thập phần cao minh. Đến từ lâu làm trù tử, hoặc tìm nơi phú quý làm trù nương cũng được, có thể nuôi sống chính bản thân mình. Vì sao lại muốn tới Từ Vân am làm ni cô?”

Mộ Niệm Xuân nhìn Thạch Trúc tự tin nói, thập phần vui mừng. Nửa năm nay, Thạch Trúc đã có nhiều biến hóa. Hiện giờ Thạch Trúc cẩn thận nhạy cảm, tư lự chần mẫn, gặp chuyện tình tảo, quan sát cũng tốt hơn trước đây.

“Em nói rất đúng, ta cũng cảm thấy lai lịch vị Thiện Năng này rất khả nghi.” Mắt Mộ Niệm Xuân lóe lên tia khác lạ: “Em đoán xem, rốt cuộc bà ấy có lai lịch gì?”

Thạch Trúc cười nói: “Điều này nô tỳ đoán không ra. Có thể làm tiểu thiếp nhà giàu, bị chủ mẫu ép đến Từ Vân am không chừng.”

Không, không phải!

Một người tự tìm lấy lối đi cho mình, là người rất sáng suốt. Thiện Năng này khí chất xuất chúng, thậm chí còn có chút ngạo khí, không giống như làm tiểu thiếp thông phòng mà là giống đương gia chủ mẫu. Nhưng nấu một vị chủ mẫu trong kinh thành xuất gia, tuyệt đối tin tức lan truyền, nàng chưa hề nghe qua.

Bà ấy rốt cuộc là người như thế nào? Vì sao ở trong Từ Vân am, vì cái gì?

Suy nghĩ một lát, Mộ Niệm Xuân không khỏi tự giễu cười cười.

Quên đi, nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện! Chính mình còn đang một đống chuyện đầu đầu cần giải quyết, không rảnh để quan tâm chuyện người khác.

Bánh bí đỏ được đưa tới cho đám người Chu Thị, hãy còn nóng hổi.

“Tổ mẫu, bánh bí đỏ chính tay cháu làm, bà nếm thử đi ạ.” Mộ Niệm Xuân cười ân cần nói.

Chu Thị ngủ trưa dậy, bụng có chút đói đói, miệng lại nói: “Tới Từ Vân am mà không yên tĩnh, lại chạy đi trù phòng sao?”

Mộ Niệm Xuân cười hi hi đưa một miếng đến bên miệng Chu Thị: “Tổ mẫu, trước hết dùng rồi mắng cháu sau cũng được.”

Chu Thị nhiều tuổi, vui nhất là các cháu hiếu thảo. Mộ Niệm Xuân làm nũng màn này, trong lòng bà không khỏi vui vẻ, cười ăn bánh bí đỏ.

Vừa nhuyển vừa ngọt thơm, ăn một cái, không nhịn được lại ăn thêm.

“Tổ mẫu, có phải cháu làm bánh bí đỏ dễ ăn lắm không?” Mộ Niệm Xuân cười khoe.

Chu Thị cười mắng nàng: “Phải phải phải, ngon lắm. Lão bà ta còn muốn ăn thêm.”

Đang muốn ăn thêm một cái, Mộ Niệm Xuân đã nhanh tay ngăn bà lại: “Bí đỏ khó tiêu, không nên ăn nhiều, ăn hai cái là đủ. Nếu tổ mẫu còn cảm thấy đói, cháu đi làm thêm món khác.”

Cháu gái nhẹ nhàng lại hiếu thuận, trong lòng Chu Thị không lý nào không cao hứng, trên khuôn mặt tươi cười thêm vài phần, bà ôn tồn khuyên nhủ: “Chỗ này không phải nhà chúng ta, cháu chạy đi trù phòng, người ta có chú ý không?”

“Không sao ạ.” Mộ Niệm Xuân không đỏ mặt nói: “Cháu cơ trí khá ái thông tuệ đáng yêu, vừa xuất hiện, liền khuynh đảo chúng nữ ni trù phòng, khóc nháo không cho cháu đi.”

Chu Thị bật cười.

Thừa dịp tâm tình Chu Thị tốt, Mộ Niệm Xuân bày tỏ ý muốn: “Tổ mẫu, Từ Vân am làm đồ chay thập phần mỹ vị, đầu bếp là vị nữ ni kêu Thiện Năng. Cháu nghĩ theo bà ấy học làm đồ chay, sau này trở về, có thể thường xuyên làm cho tổ mẫu ăn.”

Chu Thị làm bộ trách: “Không trách sao hôm nay cháu lại ân cần, làm bánh bí đỏ khiến ta cao hứng, nguyên lai là có dụng ý.”

Trong mắt lại là ý cười.

Mộ Niệm Xuân nháy mắt mấy cái, tiếp tục ngon ngọt: “Tổ mẫu tuệ nhãn như đuốc, cháu không thể qua mắt được. Tổ mẫu, người đáp ứng cháu lần này đi.”

Chu Thị làm bộ không kiên nhẫn nói: “Được rồi, cháu chỉ ở trù phòng mới vui thôi.”

Hai mắt Mộ Niệm Xuân sáng lên, vui vẻ ôm cánh tay Chu Thị: “Tổ mẫu, vẫn là người hiểu rõ cháu nhất.”

Còn hơn phải nghe kinh Phật, ở trù phòng dĩ nhiên thú vị hơn!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Giác Kính

Được chính miệng Chu Thị cho phép. Mộ Niệm Xuân quang minh chính đại né tránh khổ sai nghe kinh Phật, vui vẻ tiến vào trù phòng Từ Vân am.

Từ Vân am có hơn mười nữ ni, hơn nữa lại khách hành hương, còn có nữ quyến Mộ gia tại hậu viện, phải nấu cho nhiều người ăn, dĩ nhiên trù phòng thập phần bận rộn, Mấy nữ ni bận rộn nấu nướng, ngoài ra có một nữ ni nhìn khỏe nhất bỏ củi cả nửa ngày.

Ở giữa trù phòng, có thể dễ dàng nhận thấy Thiện Năng. Đồng dạng bắt mắt, còn có Mộ tứ tiểu thư một thân váy hồng nhạt xinh đẹp động lòng người.

Thiện Năng chỉ chào hỏi Mộ Niệm Xuân lúc đến, sau đó không nói gì thêm.

Mộ Niệm Xuân gạt sự lạnh nhạt đó đi, hứng trí quan sát. Khi Thiện Năng xào rau, nàng đứng ở bên cạnh.

Đun nóng chảo, cho dầu cải vào, thêm chút gừng, sau đó cho cải vào đảo đều. Rất nhanh cho ra đĩa.

Không có cái gì bí mật, càng không có động tác dư thừa, hết thấy quen thuộc hiện ra. Tựa hồ đã làm trăm ngàn lần.

Một bàn đĩa cải xào, sắc hương bình thường nhưng khi nếm thì giòn ngọt vô cùng, nhịn không được muốn ăn thêm.

“Tứ tiểu thư” Thiện Năng nói; “Hôm nay khách hành hương ăn chay tại am không ít, bàn rau cải này phải mang đi.”

Mộ Niệm Xuân không cam lòng buông đĩa.

Một tay trù nghệ này, rõ ràng phải luyện nhiều năm. Nguyên liệu nấu ăn cũng phải nắm chắc, mới có thể bình thản làm ra đồ ăn đơn giản mà mỹ vị như thế.

Chính mình trước đây nghĩ quá đơn giản. Tưởng dựa vào trí thông minh, chỉ cần nhìn liền có thể học được. Hiện mới biết, căn bản không có khả năng này.

Hèn gì hôm qua Thiện Năng lại dễ dàng đáp ứng mình, mình lại cảm kích vô cùng.

Thiện Năng nhìn biểu tình Mộ Niệm Xuân lúc ăn, tâm tình nháy mắt tốt lên, cong cong khóe môi. Phân phó tiểu nữ ni bưng thức ăn đi, sau đó lại quay người xào rau.

Một bàn thức ăn dần hiện ra.

Thiện Năng đứng bên chảo dầu, tựa hồ vĩnh viễn không mệt mỏi, tốc độ xào rau trước sau như một. Đến mẻ cuối cùng, rút cuộc có thể dừng, nhìn về phía Mộ Niệm Xuân: “Tứ tiểu thư, nếu không chê, cùng nhau dùng com trưa đi.”

Đại khái là tinh thần tốt, ngoài mặt nở nụ cười hiếm có.

Nụ cười này, tựa như làm băng tan, lại giống như ánh dương sau mây mù, kẻ khác hoa mắt thần mê.

Mộ Niệm Xuân vui vẻ cười nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

Một chén com trắng, một đĩa đậu hũ, mấy quả cà muối, cộng thêm một đĩa cải xanh. Đơn giản gần như sơ sài nhưng hương vị cực ngon. Đậu cho miệng liền tan, cà giòn, một bữa ăn thật sự hoàn mỹ!

Mộ Niệm Xuân sớm đói nhưng cách ăn rất nhã nhặn,

Không ngoài ý muốn, cách dùng com của Thiện Năng cũng rất ưu nhã. Càng thêm khẳng định suy đoán ngày hôm qua của Mộ Niệm Xuân.

Thiện Năng này, xuất thân quả nhiên không tầm thường. Chỉ có trải qua quá trình huấn luyện lễ nghi nghiêm túc lâu dài, mới có thể dưới tình huống tiêu hao nhiều thể lực, vẫn có thể bảo trì lễ nghi ăn uống như vậy.

Những nữ ni khác cũng đã bận rộn nửa ngày, lúc này cùng nhau ngồi ăn trưa. Tuy không có tiếng động lớn nhưng tiếng nói cười là không tránh được. Mộ Niệm Xuân bên này chậm rãi ăn, rất an tĩnh.

Ăn không nói chuyện! Câu nói này nghe đơn giản, làm thật không dễ dàng.

Mộ Niệm Xuân âm thầm quan sát cử chỉ quả Thiện Năng, nghỉ ngơi trong lòng càng lúc càng lớn.

Thiện Năng như phát hiện ra cái gì, thái độ khôi phục sự lãnh đạm vốn có: “Đồ trưa đã làm xong, nếu tứ tiểu thư muốn tới nữa, chờ tới buổi tối đi.” Không khách khí hạ lệnh đuổi khách!

Thạch Trúc đứng một bên tiến lên, mặt đỏ bừng tức giận.

Mộ Niệm Xuân dùng ánh mắt ngăn cử động của Thạch Trúc lại, sau đó mỉm cười: “Cũng tốt, chạng vạng ta lại tới.”

Nhỏ tuổi đã có hàm dưỡng như thế! Trong mắt Thiện Năng hiện lên một tia sáng, không nói gì, đứng dậy đi.

“Tiểu thư! Thiện Năng này thật đáng giận!” Ra khỏi trù phòng, Thạch Trúc phẫn nộ: “Rõ ràng là cố ý làm người ta khó chịu! Về sau chúng ta không tới nữa, xem bà ấy thế nào.”

“Nếu ta không tới nữa, không phải đúng ý bà ấy sao?” Mộ Niệm Xuân chậm rãi phản ứng.

Thạch Trúc ghen lời.

Mộ Niệm Xuân dăm chiêu: “Nếu bà ấy như thế, ta càng phải tới.” Trù nghệ tuyệt diệu, nàng đã nhìn thấy, không học sao cam tâm?

Qua giờ thân, bóng nàng lại ở trù phòng.

Những vị nữ ni ở đây chăm chú nhìn Mộ tứ tiểu thư đang tươi cười đứng đây.

Giữa trưa Thiện Năng sư thúc thái độ lãnh đạm, vị Mộ tứ tiểu thư này không để bụng, lại tới sao?

“Thiện Năng đại sư chưa tới sao?” Mộ Niệm Xuân mỉm cười hỏi.

Một nữ ni đáp: “Sư thúc không làm những việc vặt, cho nên đến muộn hơn một chút. Hơn nữa, đồ ăn tối đơn giản, sư thúc cũng không cần làm nhiều. Nếu tứ tiểu thư không đợi được, không bằng tạm thời trở về.”

“Không cần, ta chờ cũng được.” Mộ Niệm Xuân cười đáp, thái độ rất kiên trì.

Nữ ni đành tùy nàng, chăm chú làm bánh bao.

Làm bánh bao là sở trường của Mộ Niệm Xuân, nhìn mọi người bận rộn, liền xắn tay áo lên. Nàng mới mười hai tuổi, dĩ nhiên thể lực yếu. Nhào bột một lát, toát mồ hôi khắp mặt.

Thạch Trúc nghĩ muốn giúp việc, bị Mộ Niệm Xuân từ chối: “Làm bánh bao, không mượn tay người khác. Em đứng đây đi.”

Thạch Trúc không có lựa chọn, cười khổ một tiếng, nàng biết tính chủ tử, đành đứng một bên.

Câu nói này, vừa lúc rơi vào tai Thiện Năng tiến vào.

Cuối cùng Thiện Năng cũng có một tia hảo cảm với Mộ Niệm Xuân. Vị Mộ tứ tiểu thư này mặc dù hồ nháo tùy hứng một chút, nhưng thật sự yêu thích trù nghệ.

Bất quá, tia hảo cảm này chưa đủ bà động dung.

Thiện Năng đi qua bên cạnh Mộ Niệm Xuân, đi đến bên mấy chiếc nồi, nhìn thoáng qua, lập tức nhíu mày, lạnh lùng hỏi: “Hôm nay ai rửa dọn nồi?”

Một nữ ni sợ hãi nói: “Sư thúc, là tiểu ni.”

“Rửa lại một lần nữa.” Thiện Năng vô cảm phân phó: “Lần sau còn như vậy, phạt gánh nước mười ngày.”

Nữ ni không dám biện bạch, xấu hổ đi rửa lại, xong xuôi dùng khăn lau khô, đến khi có thể thấy bóng người mới dừng tay.

Các nữ ni khác hiển nhiên đã sớm quen tính Thiện Năng, không ai vì nữ ni kia cầu tình. Thậm chí không hề liếc mắt.

Mộ Niệm Xuân nhìn một màn này, đối với Thiện Năng sinh ra một tia kính ý. Chỉ có cao thủ trù nghệ chân chính, mới soi mói từng chi tiết trong trù phòng như vậy.

Nhóm nữ ni chăm chú làm bánh bao, từng khối bánh được nặn lên.

Tốc độ Mộ Niệm Xuân chậm hơn nhiều, lúc đầu nặn bánh bình thường, sau làm thành hình con heo. Cắt một nhĩ làm miệng và mắt. Lại dùng đũa chọc hai lỗ mũi, đại công cáo thành.

Mặc dù thời gian vội vàng nhưng giống như đúc. Người khác nhìn thấy rất thú vị.

Mọi người bị thu hút, người một lời ta một lời khen ngợi.

Thiện Năng nhìn một cái, thân nhiên nói: “Tứ tiểu thư quả nhiên khéo tay. Bất quá, Từ Vân am bao người chờ ăn cơm chiều, mỗi ngày phải làm hấp mấy trăm cái bánh bao. Nếu tình thế thế này, chỉ sợ phải nhịn đói qua đêm.”

Ngữ khí lộ ra chế nhạo.

Thạch Trúc không nhịn được, lập tức cá giận nói: “Bà nói lời này có ý gì?”

“Bản ni chỉ nói thật, nếu quý chủ tớ nghe không vừa, cũng không có cách nào.” Thái độ Thiện Năng đậm mạc, như không để ý thái độ cường hãn của Thạch Trúc.

Thạch Trúc đỏ mặt: “Bà!”

“Thạch Trúc!” Mộ Niệm Xuân lên tiếng.

Thạch Trúc đột nhiên bình tĩnh lại, nhất thời thẹn. Tiểu thư tới trừ phòng muốn học trừ nghệ, bản thân lại thiếu kiềm chế, nếu chọc giận Thiện Năng thì nguy rồi.

Thạch Trúc cúi đầu, thấp giọng nói: “Tiểu thư, xin thứ lỗi, nô tỳ đã sai.”

“Ai nói em phạm lỗi?” Phản ứng của Mộ Niệm Xuân ngoài dự kiến của Thạch Trúc: “Em một lòng vì ta, ta vui còn chưa kịp.”

Trong lòng Thạch Trúc ảm áp, giây tiếp theo, mũi cay cay. Tiểu thư luôn đối tốt với nàng, sau này dù có chuyện gì cũng trung thành với tiểu thư.

Mộ Niệm Xuân nhìn về phía Thiện Năng, lần đầu tiên lui lại nụ cười, thân nhiên nói: “Thiện Năng đại sư, thật ngại, nhưng bây giờ là đại sư đang ở Từ Vân am phụ trách đồ ăn cho nhiều người, hẳn phải bận rộn hơn ta, và lại ta không phải làm nhiều, nên có thể bỏ thời gian hạ công phu. Đại sư cần gì tìm người gây sự?”

Thiện Năng cứng họng, sắc mặt có chút khó coi. Lời phản bác tới bên miệng rơi xuống.

Câu “Hiện giờ đại sư đang ở Từ Vân am” khiến bà chấn động mạnh, tâm tình có phần sa sút.

Trong trừ phòng không tiếng động, một mảnh trầm mặc khó xử.

Một tiểu nữ ni vội vàng chạy tới, đánh vỡ trầm mặc: “Thiện Năng sư thúc, am có khách quý tới. Thiện Âm sư thúc báo, nhanh chóng làm chút đồ ăn ngon miệng.”

Khách quý? Giờ đã muộn, còn có khách quý nào?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Săn Sóc

Thiện Năng bình tĩnh trở lại, phân phó nữ ni vừa tới: “Ngăn người cái gì, vội gì thì làm đi.” Nói xong, liền đứng trước chỗ để nồi.

Mọi người ai làm việc người nấy, những chiếc bánh bao lại tiếp tục được chuẩn bị. Nhạc đệm không thoải mái vừa phát sinh, giống như chưa xây ra.

Mộ Niệm Xuân phân phó Thạch Trúc đem số bánh bao vừa làm đem hấp, sau đó đứng coi.

Thiện Năng đã có thể cùng nàng nói chuyện, động tác trên tay cũng chậm đi một ít.

Từ trừ phòng đi ra, đã là canh ba giờ Dậu.

Trời đã tối, cũng may có ánh trăng sáng, chiếu rọi con đường nhỏ trong Từ Vân am.

Mộ Niệm Xuân bước được vài bước, chợt phát hiện phía trước có một thân ảnh, không khỏi dừng bước. Đang muốn hỏi đối phương là ai, thân ảnh đó

đã đi tới.

Bóng dáng đó càng lúc càng gần, thiếu niên thanh tú quen thuộc dần dần rơi vào mắt.

“Biểu muội”, đại khái có lẽ do bóng đêm, Trương Từ Kiều có vẻ đỡ e thẹn hơn bann gày, ánh mắt trong suốt hiện lên sự ảm áp cùng lo lắng: “Nghe cô nói muội tới trừ phòng. Ta không yên lòng nên ở đây chờ muội.”

Mộ Niệm Xuân nao nao, một điểm ảm áp dâng lên, nhanh chóng lan tỏa toàn thân. Nàng nhìn thiếu niên thanh tú dưới ánh trăng, thân nhiên cười: “Biểu ca phí công rồi. Có gì đâu, bắt biểu ca đợi thật lâu.”

Trên đầu Trương Từ Kiều đã phủ một lớp sương, hiển nhiên đã chờ khá lâu, miệng lại nói: “Ta chờ chưa bao lâu.”

Mộ Niệm Xuân không vạch trần hấn, thuận miệng nói: “Chờ không lâu thì tốt. Chúng ta về thôi, nếu không mẹ lại lo lắng.”

Trương Từ Kiều cười đồng ý, yên lặng cùng Mộ Niệm Xuân sánh vai. Như xưa, đi cạnh nhau, có thể trò chuyện với nhau.

Cũng như năm ấy, hấn vẫn là thiếu niên thuần phác khiêm tốn thủ lễ.

Khỏe mắt Mộ Niệm Xuân hơi ánh lên, ngắm gò má phỉm hồng của hấn, cảm thấy rất quen thuộc. Bản thân nàng cũng thật sự nở nụ cười.

Trương Từ Kiều nghe tiếng cười thanh thúy, tim liền đập nhanh, vội nhìn nàng một cái. Dưới ánh trăng, nụ cười kia như phát ra lấp lánh. Hấn không dám nhìn tiếp, vội rời mắt đi.

“Biểu ca, muội là hồ sao?” Mộ Niệm Xuân cười hỏi.

Trương Từ Kiều vội nói: “Đương nhiên không phải. Sao biểu muội lại hỏi như vậy?”

Mộ Niệm Xuân cố ý thờ dài: “Nếu muội không phải là hồ, cũng không ăn thịt người, vì sao lại không đi cạnh muội?”

Trương Từ Kiều hơi hơi hồng má, cổ lẩy dững khi đến gần. Vốn dĩ cách nhau hai thước, giờ biến thành một thước. Vẫn là đúng cự li thủ lễ, tuy nhiên, cũng đã thân cận hơn.

Mộ Niệm Xuân biết da mặt hấn mỏng, không đùa nữa, khôi phục ngữ khí bình thường hỏi: “Huynh ở Từ Vân am có thoải mái không?”

Trương Từ Kiều cũng tự tại không ít, cười đáp: “Chỗ này thanh tĩnh tự tại, mỗi ngày nghe kinh Phật cùng ôn tập bài vở, học tốt hơn ở nhà.” Nói xong, e ngại Mộ Niệm Xuân đa tâm, lập tức lại giải thích: “Kỳ thật, gia học ở nhà không tính là nghiêm khắc. Nhưng ai nấy cũng đều siêng năng, ta không dám buông lỏng, phải dụng công gấp bội.”

Bình tâm mà luận, Trương Từ Kiều mặc dù hảo học siêng năng nhưng tư chất không tính là xuất chúng, còn kém xa Mộ Trường Hù. Cho dù hơn huynh đệ Mộ Trường Bách, Mộ Trường Đồng chỉ thứ hai nhưng vẫn là áp lực với hấn.

Mộ Niệm Xuân cười an ủi: “Đại đường bá tính tình nghiêm khắc, yêu cầu học hành nghiêm túc. Huynh mới tới hơn một tháng, có thể hoàn toàn thích ứng là tốt rồi.”

Trong lòng Trương Từ Kiều cảm động, thấp giọng nói: “Biểu muội, cảm ơn muội an ủi. Nói thật, hơn một tháng nay, ta luôn căng thẳng, vậy nên biểu hiện không tốt, khiến cô dượng thất vọng, cũng sợ cha mẹ ở Thanh Trì xa xôi thất vọng.”

“Nào đâu có.” Mộ Niệm Xuân mỉm cười, trong mắt là sự cổ vũ: “Không ngại chăm chỉ học tập, đại đường bá đối với huynh không biết có bao hải lòng, trước mặt cha mẹ thường khen huynh. Mẹ rất tự hào, cha cũng cảm thấy cao hứng trong lòng.”

Trên đời này, không ngôn ngữ nào có thể hơn một câu khen ngợi.

Hai mắt Trương Từ Kiều sáng lên, khuôn mặt có niềm tự tin.

“Biểu ca, huynh nhớ cậu mợ sao?” Xa nhà, một mình đọc sách ở kinh thành, nhớ người nhà là không tránh được.

Trương Từ Kiều ừ một tiếng, có chút ngượng ngùng thừa nhận: “Mẹ vừa đi vài ngày, ta nửa đêm khóc một trận.”

Thạch Trúc vẫn theo sau nhin không được, bật cười một tiếng.

Khuôn mặt Trương Từ Kiều nóng bừng

Mộ Niệm Xuân nhìn Thạch Trúc một cái cảnh cáo, Thạch Trúc nhún vai, lùi lại hai bước. Như vậy sẽ không nghe thấy biểu thiếu gia nói chuyện cùng tiểu thư, cũng không phải nhin cười!

Rất nhanh đi tới viện.

Trương Từ Kiều dừng ở cửa viện: “Biểu muội, ta không tiễn nữa.” Miễn cho Mộ Nguyên Xuân cùng Mộ Uyển Xuân thấy mình cùng biểu muội ở cùng

một chỗ.

Mộ Niệm Xuân cười: “Không còn sớm, huynh cũng ngủ sớm đi, đừng thức khuya đọc sách.”

Trương Tử Kiều thuận miệng ừ, hiển nhiên là có lẽ.

Hắn vẫn như vậy, tính khí ôn hòa, nhưng khi nào đã quyết định việc gì, liền dị thường cố chấp.

Mộ Niệm Xuân không nhiều lời, nhìn bóng Trương Tử Kiều đi khuất, sau đó mới xoay người tiến vào viện. Viện này không lớn, các gian phòng gần nhau, Mộ Niệm Xuân trở về, tự nhiên Mộ Nguyên Xuân, Mộ Uyển Xuân cũng biết.

Mộ Nguyên Xuân đứng ở cửa sổ, nhú mảy.

Mộ Niệm Xuân không phải là thích biểu ca La Ngọc sao? Sao lại thân cận cùng Trương Tử Kiều? Là có ý làm mình mất cảnh giác sao?

Tự cho mình là thông minh, không đây lại chính là khuyết điểm!

Mộ Uyển Xuân nhìn một màn này, cười hi hi, nháy mắt mấy cái: “Hào một đôi thanh mai trúc mã dưới ánh trăng!”

Tâm tình Mộ Niệm Xuân rất tốt, không thêm đề ý: “Muộn rồi, sao tỷ còn chưa ngủ?”

Mộ Uyển Xuân không nghe được câu trả lời mong muốn, đành nhún vai: “Một ngày nghe kinh Phật đến buồn ngủ, giờ sao còn ngủ được nữa. Muốn tìm muội giải sầu, muội lại đi trù phòng đến giờ mới về. Nói cho ta xem, ngày hôm nay muội học được cái gì?”

Mộ Niệm Xuân thuận miệng cười nói: “Mới một ngày, muội mới chỉ xem, làm sao có thể học được cái gì?”

Lời này có chút không thật. Mặc dù không đủ để học cái gì, nhưng cả ngày hôm nay quan sát nghiên ngắm, năng thu hoạch không ít.

Quy tắc chân thật nhất, phát huy được hết hương vị nấu ăn mới là cảnh giới cao nhất của trù nghệ.

Mộ Uyển Xuân không nghi ngờ năng, cười nói: “Đồ ăn chay Từ Vân am khó nói là mỹ vị. Rõ ràng đều là thức ăn bình thường, cũng không phải thứ gì đặc biệt, nhưng lại có cảm giác không nói nên lời, ăn rất hợp miệng.”

Đúng vậy! Càng khó được chính là, một người phải phụ trách thức ăn từ cao tới thấp trong Từ Vân am. Giờ ăn trưa chỉ ăn một đĩa rau xào. Trong tình huống như vậy, vẫn có thể đứng vững được. Cho dù là ngự trù trong cung cũng không làm được điểm này.” Mộ Niệm Xuân thở dài từ tận đáy lòng nói.

Điểm này khiến năng thực sự kính phục.

Nếu chỉ làm một bàn thức ăn, năng tự thấy tuyệt không kém Thiện Năng. Nhưng xào rau liên tục không ngừng, không chỉ khảo nghiệm thể lực người nấu, càng khảo nghiệm sự kiên nhẫn. Việc này năng không thể theo kịp Thiện Năng.

Nghe nói chương trù Thiện Năng ở Từ Vân am đã mười năm, ngày thường trừ lúc tu hành thì đều ở trù phòng, không tiếp xúc với người ngoài.” Mộ Uyển Xuân hiển nhiên thấy hứng thú với vị Thiện Năng thần bí này, liền nghe ngóng từ một tiểu ni cô: “Nghe nói bà ấy tính tình có chút cổ quái quái gở, không nên thân cận. Hôm nay muội gặp bà ấy, cảm giác thế nào?”

Mộ Niệm Xuân đạm mạc nói: “Tính tình bà ấy xác thật không được tốt lắm.”

Mộ Uyển Xuân hứng thú truy vấn: “Bà ấy bao nhiêu tuổi? Bộ dạng thế nào?”

“Đại khái hơn ba mươi tuổi, tướng mạo cũng bình thường.” Mộ Niệm Xuân cố ý che giấu dung mạo kinh diễm cùng khí chất phi phàm của Thiện Năng.

Dù sao với tính tình Mộ Uyển Xuân, tuyệt sẽ không cố ý chạy đến trù phòng xem bộ dạng Thiện Năng như thế nào.

Năng nói vậy, quả nhiên hứng thú của Mộ Uyển Xuân với Thiện Năng gần như mất hết. Ngắm lại cũng là, một nữ ni trung niên thì có gì đặc biệt.

Tâm tư Mộ Uyển Xuân lại đặt lên vị khách quý mới đến Từ Vân am: “Chạng vạng, Từ Vân am đón một vị khách quý thần bí! Diệu Vân đại sư tự mình chào đón chào!”

Nữ quyến Mộ gia tới, Diệu Vân đại sư không đón. Vị khách quý này rốt cuộc là thần thánh phương nào, có thể khiến Diệu Vân đại sư tự mình chào đón?

Trong đầu Mộ Niệm Xuân hiện lên một ý niệm, nhin không được nhú mảy.

Không phải là người trong cung chứ.

“Tứ muội, muội nói xem rốt cuộc thân phận vị khách quý này là thế nào?” Mộ Uyển Xuân tò mò đoán: “Là nữ quyến nhà huân quý trong kinh thành, hay hoàng thân quốc thích? Nói không chừng là phi tần nương nung.”

Mộ Niệm Xuân cười ngắt lời Mộ Uyển Xuân: “Mặc kệ khách quý này là ai, tóm lại thân phận tôn quý bất tầm thường, chúng ta nên tránh xa một chút là được.”

Đến Từ Vân am hai ngày, chỉ cần ba ngày nữa an phận là được, không nên làm ra chuyện phiền toái. Nàng có bóng ma đối với hai chữ hoàng cung, chỉ cần dính tới hoàng cung, vẫn nay tỏ lòng kính trọng từ xa.

Mộ Uyển Xuân phần nộ trừng mắt nhìn nàng một cái: “Phải phải phải, muội lúc nào cũng an phận. Quên đi, không muốn nói với muội nữa.” Nói xong, liền xoay người về phòng.

Tính tình dễ kích động!

Mộ Niệm Xuân nhún vai, không để trong lòng. Dù sao với tính khí Mộ Uyển Xuân, cũng không giận được bao lâu, nhiều nhất sáng mai liền nhin không được chạy tới nói chuyện với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Khách Quý

Vị khách quý này đến, tạo ảnh hưởng không nhỏ đối với đoàn người Mộ gia.

Rõ ràng nhất chính là, thời gian giảng kinh Phật của Diệu Vân đại sư rút ngắn hơn phân nửa, là Thiện Âm thay Diệu Vân đại sư tiếp đón đám người Chu Thị.

Đối với chuyện này, Mộ Nguyên Xuân, Mộ Uyển Xuân đều âm thầm cao hứng. Đám người Chu Thị lại ảo não. Khách quý này rốt cuộc là ai? Khiến cho Diệu Vân đại sư trịnh trọng như thế?

Chu Thị ra về không lịch sự hỏi: “Thiện Âm đại sư, không biết vị khách quý tới hôm qua đến là nữ quyến nhà ai? Nếu quen biết, ta phải dẫn con cháu đi chào hỏi, miễn cho thất lễ.”

Đúng là gừng càng già càng cay! Rõ ràng là muốn nghe ngóng lai lịch người ta, lại nói đường hoàng cần trọng.

Thiện Âm chần chờ một lát, mới thấp giọng nói: “Lão phu nhân đã hỏi, bản ni cũng không tiện giấu giếm. Vị khách quý này là nương nương trong cung, đến Từ Vân am để cúng Phật cho hoàng hậu nương nương, ở lại đây ít ngày. Vì không muốn phô trương, cho nên sai người không được nhiều lời, không được tùy ý tiết lộ thân phận của vị đó. Thật sự là không nói được!”

Đúng là phi tần trong cung!

Trong lòng Chu Thị vốn có chút khó chịu, lập tức tiêu tan, vội cười nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi, quý nhân yêu thích thanh tĩnh, chúng ta tất nhiên sẽ không quấy nhiễu. Chúng ta ở Từ Vân am cũng đã ba ngày, hai ngày nữa sẽ về, sẽ không tùy ý đi lại.”

Chu Thị thức thời, Thiện Âm mỉm cười nói: “Lão phu nhân thông tình đạt lý, sư phụ bản ni cảm tạ.”

Theo lý mà nói, nữ quyến Mộ gia là khách quý tới trước. Diệu Vân đại sư phải giảng kinh Phật đủ năm ngày mới đúng. Nhưng vị nương nương thân phận tôn quý trong cung tới, Diệu Vân đại sư không thể không ra mặt tiếp đại. Vì vậy, đành chậm trễ nữ quyến Mộ gia.

May mắn đám người Chu Thị không có ý kiến.

Cho dù nghĩ muốn có, cũng không được.

Sau khi Mộ Niệm Xuân biết thân phận vị khách quý này, khóe môi hơi mỉm cười.

“Hoàng hậu nương nương năm nay bận rộn cung vụ, phượng thể hư nhược, tâm vẫn luôn hướng Phật. Hàng năm đều quyên kim ngân tới Từ Vân am, nhiều năm cung phụng, hy vọng Bồ Tát phù hộ bà thân an kiện thọ. Lần này vị nương nương này tới, chính là để thấp hương tạ Phật thay hoàng hậu.”

Trương Thị thấp giọng dẫn dò Mộ Niệm Xuân: “Quý nhân như vậy, Mộ gia chúng ta không dây dưa nổi, hai ngày tới con cần thận một chút, đừng kinh nhiễu quý nhân.”

Trương Thị thận trọng nói, Mộ Niệm Xuân phải trịnh trọng nghe lời.

Hoàng hậu cùng hoàng thượng là vợ chồng son. Thái tử là con hoàng hậu. So với nhất chúng hoàng tử lại càng tự phụ. Đại Tần không có quy củ phải lập

con trưởng, bởi vậy, hoàng tử Chu Dịch đứng hàng thứ năm, năm mươi hai tuổi được phong thái tử. Nhóm hoàng tử sau khi trưởng thành, hoàng thượng liền hạ lệnh đi phiên.

Vài vị phiên vương đến tám tuổi trở về kinh thành, cùng các thế tôn tới thượng thư phòng đọc sách. Triệu vương Chu Tuấn thiên tư thông minh, văn võ song toàn. Ngô vương Chu Quyết trí nhớ tốt đã gặp qua thì không quên, Tấn vương Chu Thiện am hiểu thi họa, văn chương hơn người...

Góc dưới, thái tôn Chu Diễm chỉ có thể dùng sự thiện lương, hàm hậu, thuần phác để hình dung...

Nhất chúng hoàn tôn, hoàng thượng yêu nhất là Triệu vương văn võ song toàn. Ngô vương cũng rất được hoàng thượng yêu thích. Đương nhiên, thái tôn được ưu ái là rõ ràng, thân phận tôn quý, huyết mạch chính thống không ai có thể có được. Quan trọng nhất, chỉ cần trong cung còn hoàng hậu, sẽ không ai có thể vượt qua thái tôn, vị trí thái tử lại càng vững như thái sơn.

Ruộm rà cung vụ, cả ngày hết lòng lo lắng, làm cho hoàng hậu nương nương mới qua năm mươi tuổi đã ăn không tiêu, ba ngày bệnh nhẹ, năm ngày bệnh nặng.

Vì duyên niên thọ mệnh, hoàng hậu thường âm thầm tiêu phí bạc cung phụng hương khói Bồ Tát. Bất quá, loại sự tình này mọi người biết trong lòng là tốt rồi, tuyệt không nên nói bừa bãi bên ngoài.

“Ta xem, hai ngày tới con đừng đi trừ phòng.” Trương Thị nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Đi ra đi vào. Nếu va chạm với quý nhân trong cung thì không tốt lắm.”

Mộ Niệm Xuân lại cười đáp: “Con đi trừ phòng, lại không qua viện bên kia, sẽ không va chạm tới quý nhân.”

Thái độ Thiện Năng đã dần mềm hóa, cố ý vô tình đem thức ăn chay cho nàng xem. Cơ hội hiếm có như vậy, làm sao có thể bỏ qua?

Về phần quý nhân trong cung kia, nàng không có nửa điểm hứng thú. Cách xa là được.

Trương Thị còn muốn nói cái gì, Mộ Niệm Xuân đã làm nũng: “Mẹ, mẹ đáp ứng con đi. Con cam đoan với mẹ, con nhất định cẩn thận, tuyệt không làm chuyện phiền toái.”

Đối với gương mặt ngọt ngào tươi cười kia, Trương Thị làm sao nghiêm nghị được, liền cười lườm nàng một cái: “Đây là con nói đấy, nếu làm loạn, xem mẹ thu thập con thế nào.”

Miệng thì nói vậy, nhưng lòng thì là lão hồ giấy.

“Thiện Năng đại sư, ta lại tới rồi.” Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm nói.

Thiện Năng kinh ngạc nhìn Mộ Niệm Xuân, nhin không được nói: “Quý nhân tới am, cô không biết sao?”

Mộ Niệm Xuân đương nhiên gật gù đầu: “Dĩ nhiên biết! Nghe nói nương nương trong cung tới. Bất quá, cái đó có liên quan gì việc ta tới trừ phòng?”

Thiện Năng: “...”

Thật không biết nàng lớn gan hay vô tâm! Nếu không cẩn thận va chạm nương nương kia, không phải một lời xin lỗi là được.

Thiện Năng luôn mặt lãnh tâm đậm, khó có lúc nhiều chuyện một hồi: “Trong cung quy củ nhiều, nhóm nương nương nhìn thân thiết hòa ái, kỳ thực không dễ hầu hạ. Cô ra vào nên cẩn thận một chút, vạn vạn không thể va chạm nương nương, cho dù là cung nữ cũng đừng để đắc tội. Miễn cho Mộ gia rước phiền toái không cần thiết.”

Nói xong, đã thấy Mộ Niệm Xuân dùng ánh mắt kỳ dị nhìn mình, Thiện Năng có chút không tự nhiên: “Vì sao tứ tiểu thư nhìn bản năng như thế?”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Nhận ra mấy ngày nay, đây là lần đầu tiên đại sư nói nhiều thế.”

Thiện Năng: “...”

Quan tâm không đúng chỗ sao?

Khóe miệng Thiện Năng hơi run rẩy, mặt không chút thay đổi xoay người. Bên tai lại vang lên giọng nói của Mộ Niệm Xuân: “Đại sư, tựa hồ đại sư rất quen thuộc chuyện trong cung.”

Thân mình Thiện Năng cứng đờ, băng quơ đáp: “Sư phụ thường xuyên tiến cung, trở lại am thường xuyên nói chuyện trong cung, bản ni biết thì có gì kỳ quái.”

Mộ Niệm Xuân nhìn biểu tình cứng ngắc của Thiện Năng, trong lòng nhanh chóng hiện ra một ý niệm, ngoài miệng cười nói: “Ta chỉ là thuận miệng nói thôi, đại sư khản trương làm gì.”

Lần này Thiện Năng quyết định để lại bóng lưng cho Mộ Niệm Xuân, cúi đầu bận rộn với công việc.

Mộ Niệm Xuân không tiếp tục truy vấn, chuyên chú nhìn hoạt động của Thiện Năng.

Một người phải làm trăm khẩu phần ăn, tuyệt không phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa đoàn người nướng nướng, đồ ăn càng phải tinh tế, lại càng bận rộn. Dù Thiện Năng làm việc lưu loát, cũng hận không thể có thêm hai cánh tay nữa.

Một tiểu nữ ni vội vàng chạy tới, thấp giọng nói: “Thiện Năng sư thúc, Lục nữ quan bên cạnh nướng nướng phân phó, hôm nay nướng nướng muốn ăn canh chay. Mau làm đưa qua.”

Sắc mặt Thiện Năng trầm xuống, trong giọng nói tràn đầy bất mãn: “Phải ăn canh chay, sao không nói sớm? Giờ đồ ăn chay đã chuẩn bị xong! Bây giờ làm canh chay, đồ ăn những ngày khác thì sao? Chẳng lẽ đều đói bụng chờ?”

Thiện Năng lạnh mặt, toàn thân toát ra lãnh ý chết người.

Về mặt tiểu nữ ni đau khổ: “Sư thúc, đây là ý Lục nữ quan, nướng nướng còn đang chờ...”

Đúng vậy, chỉ có thể để người khác chờ, không thể để nướng nướng chờ.

Thiện Năng lạnh mặt cắt đứt lời: “Được rồi, ta đã biết. Người đi nói Lục nữ quan chờ một lát, sẽ nhanh làm canh chay.”

Tiểu nữ nhi thở phào, vội chạy đi.

Thiện Năng nặng mặt, nồi bếp chuẩn bị đành dừng lại. Mộ Niệm Xuân vẫn im lặng, lúc này nói: “Ta cùng giúp.”

“Không dám làm phiền tứ tiểu thư đại gia.” Thiện Năng không ngẩng đầu đáp: “Tứ tiểu thư yên tĩnh chút, đã là chiều cô bản ni.”

Thật sự là lòng dạ hẹp hòi! Không phải vừa rồi mới giễu cợt nàng mấy câu sao?

Mộ Niệm Xuân không nói gì cả, xắn tay áo, phân phó một nữ ni đứng bên: “Đem đồ ăn chay phải làm hôm nay đến đây.”

Nữ ni đưa mắt nhìn Thiện Năng một cái. Sắc mặt Thiện Năng hòa hảo, cúi đầu, nghe lời này không có nửa điểm phản ứng.

Vâng, đã hiểu!

Nữ ni lập tức đem thức ăn tới, Mộ Niệm Xuân lưu loát xem xét, rất nhanh nấu nướng. Tuy không nhanh được như Thiện Năng nhưng cũng giống như một khuôn.

Có Mộ Niệm Xuân chủ động hỗ trợ, phòng bếp nhanh chóng khôi phục lại sự bận rộn.

Thiện Năng nhanh chóng làm xong canh. Nước canh trong veo, bên trong có thả rau xanh, mộc nhĩ, nấm hương. Màu trắng nước dùng xen với màu xanh của rau, màu hồng sẫm của mộc nhĩ nấm hương rất bắt mắt. Làm người ta nhìn đã muốn ăn.

Thật sự tinh xảo, thập phần hoàn mỹ.

Sau khi đưa chén canh đi, Thiện Năng rút cuộc nguôi giận, liền nhận nồi bếp nấu tiếp, thuận miệng nói: “Còn một chén canh, tứ tiểu thư không chê thì nếm thử xem.”

Ngừ khí lãnh đạm, không tự giác mang theo vài phần thân cận.

Mộ Niệm Xuân cười đáp ứng, trong lòng âm thầm thổn thức. Cố gắng vài ngày, cuối cùng đổi lấy vài phần kính trọng của Thiện Năng.

Hương vị canh rất ngon, hình thức cùng hương vị cân đối, nước nóng nhẹ vừa miệng, ăn một ngụm, không nhịn được muốn ngụm thứ hai.

Tầm ngẩng tầm ngẩng mà đắm chết voi. Trù nghệ cao siêu thế này, không biết Thiện Năng khổ công bao lâu mới luyện ra.

“Sư thúc!” Một tiểu nữ ni lại vội vàng chạy vào trù phòng: “Lục nữ quan nói, nướng nướng chỉ ăn một ngụm canh liền không chịu ăn nữa. Nói sư thúc làm lại chút com canh nhẹ miệng đưa qua.”

Mặt Thiện Năng đen đi: “Không phải muốn ăn canh sao? Đưa canh qua sao lại không ăn?”

Vị nướng nướng này cũng khó hầu hạ quá đi!

Mộ Niệm Xuân không nhịn được phụ họa một câu: “Đúng vậy, canh này rất ngon, vì sao nướng nướng không chịu ăn?”

Một giọng nói ngọt ngào vang lên: “Nướng nướng không thích hương vị nấm hương, việc này các người không biết sao?”

Chương 69: Xung Đột

Ngoài cửa phòng bếp, không biết từ khi nào có thêm một nữ tử trẻ tuổi.

Nữ tử này khoảng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, cũng có vài phần lệ sắc. Gương mặt đầy ngạo khí, hất hàm nói chuyện, khiến người khác không vui.

Nữ tử này chính là Lục nữ quan.

Thiện Năng cúi đầu, không đối diện.

Trù phòng to như vậy, Thiện Năng cùng Mộ Niệm Xuân là hai người đáng chú ý nhất. Ánh mắt Lục nữ quan lướt qua Mộ Niệm Xuân, hiện lên một tia kinh ngạc. Sau khi rơi xuống người Thiện Năng thì ngẩn ra.

Không nghĩ tới, chương trù lại là một ni cô mỹ mạo.

Lục nữ quan ghét bỏ nhìn phòng bếp một cái, phân phó: “Làm lại chút com canh, nhớ rõ đừng cho nấm hương. Nhanh tay một chút, nếu để nướng nướng đối, các người không chịu nổi tội đâu.”

Ngờ khi kia, nghe rõ sự tức giận.

Mộ Niệm Xuân nhũn mày, im lặng.

Thiện Năng vốn xấu tính cũng kiềm chế, ngắn gọn đáp: “Được.”

Lục nữ quan có chút bất mãn. Ngày thường cô ta ở trong cung coi như là nữ quan có vị trí, những người làm việc ở trù phòng đều phải khách khí vài phần. Đẳng này nữ ni kêu Thiện Năng còn không nhìn vào mắt.

Lục nữ quan hừ nhẹ một tiếng, cố ý bới móc: “Tại trù phòng không phải bận rộn sao? Sao lại có người ngoài? Nếu gây ra sai sót trong đồ ăn của nướng nướng thì làm sao?”

Trong mắt Thiện Năng hiện lên tức giận, muốn há miệng, Mộ Niệm Xuân lạnh lùng nói: “Ta ở trù phòng học việc Thiện Năng đại sư, đồ ăn của nướng nướng ta thủy chung chưa chạm qua. Lục nữ quan thuận miệng nói xấu người khác, chỉ sợ không ổn.”

Lục nữ quan không dự đoán được Mộ Niệm Xuân giáp mặt với mình, trong lòng đột nhiên bốc lên một cỗ lửa vô cớ, cười lạnh hỏi: “Không biết tiểu thư quý phủ nhà ai? Tính tình cũng không vừa.”

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nhìn cô ta một cái: “Ồ trước mặt Lục nữ quan, tính tình không vừa kia, ta không dám.”

Luận vô mồm, Lục nữ quan sao có thể là đối thủ của Mộ Niệm Xuân. Nói được hai câu đã tức tối: “Người dám châm chọc ta!”

“Ta làm sao dám châm chọc Lục nữ quan.” Mộ Niệm Xuân cười cười: “Đánh chó còn phải ngoảnh mặt chủ! Nếu Lục nữ quan khó chịu, tới trước mặt nướng nướng cáo trạng, hôm nay ta coi như xong. Nói không chừng còn liên lụy người nhà, cho nên, tiểu nữ tử tuyệt đối không dám có ý làm Lục nữ quan khó xử.”

Lục nữ quan: “...”

Lục nữ quan đáng thương, mặt đỏ bừng, không nói nên lời.

Cái gì kêu ngôn từ như đao? Hôm nay xem như lĩnh giáo.

Nhóm nữ ni trong trù phòng tròn mắt há hốc mồm chứng kiến màn vừa rồi. Chỉ mấy câu nói công phu, Mộ tử tiểu thư liền khiến Lục nữ quan tức thành như thế, thật sự là đại khoái nhân tâm. . . Không phải, là đau đầu mới đúng.

Kế tiếp, như thế nào?

Tâm tình Thiện Năng phức tạp. Bà đau đầu vì Mộ Niệm Xuân cả gan làm loạn, nhưng cũng rõ ràng, vừa rồi là Lục nữ quan cố ý, Mộ Niệm Xuân xuất thủ là vì muốn giúp bà hết giận. . .

Tâm lạnh như băng, một tia âm áp yên lặng lướt qua.

Thiện Năng ho khan một tiếng: “Lục nữ quan, đều là hiểu lầm thôi. Vị này là Mộ tử tiểu thư, mấy ngày trước cùng lão phu nhân Mộ gia tới Từ Vân am. Bởi vì cảm thấy hứng thú với trù nghệ cho nên thường tới trù phòng học trù nghệ cùng bản ni. Đối nướng nướng tuyệt đối không có nửa phần ác ý, Lục nữ

quan làm việc cẩn trọng chu toàn, khó tránh Mộ tứ tiểu thư sinh ra chút cảnh giác. Hiểu lầm thì nên bỏ qua.”

Lời này thập phần xảo diệu, phá bỏ cảnh tượng ngưng ngừng, lại có ý nâng Lục nữ quan lên. Chỉ cần Lục nữ quan không quá đáng, nhất định hiểu được đạo lý thuận thế xuống đài.

Bằng không, nháo loạn tiếp. Chân chính khó xử chưa biết chắc là ai.

Quả nhiên, Lục nữ quan hít sâu khẩu khí, bày ra một nụ cười khó coi: “Bà mau làm chút cơm canh ngon, không thể để nướng nướng chờ lâu. Ta trở về hầu hạ người.”

Nói xong, ra về cao ngạo xoay người rồi đi.

Trong nháy mắt xoay người, nụ cười trên mặt Lục nữ quan tiêu tán, nháy mắt trầm xuống.

Hào Mộ tứ tiểu thư, ta nhớ kỹ người!

Thiện Năng trầm mặc làm đồ ăn, sai người đưa đi cho vị nương nương kia. Sau đó, như không có chuyện gì xảy ra.

Thiện Năng một trận đau đầu.

Mộ Niệm Xuân này, rốt cuộc là gan quá lớn, làm người mà không biết sợ?

Lục nữ quan xác thật không phải nhân vật gì lớn. Nhưng vị nương nương phía sau lưng cô ta được thánh sủng. Nếu Lục nữ quan ở trước mặt nương nương cáo trạng, đến lúc đó có thể Mộ gia sẽ gặp phiền toái.

“Tứ tiểu thư,” Thiện Năng bình tĩnh nói: “Vừa rồi xảy ra chuyện, cô tốt nhất chuyển bị chút tâm lý. Lục nữ quan có khả năng sẽ cáo trạng cô trước mặt nương nương...”

Không phải khả năng, là nhất định!” Mộ Niệm Xuân không chút để ý nói: “Chớ dữ căn người bị đòn, chắc sẽ đi tìm chủ nhân khóc lóc kể lể!”

Thiện Năng: “...”

Còn nhỏ tuổi, sao chanh chua thế. Đúng là hoạt bát.

Gương mặt Thiện Năng vốn lạnh lẽo, bỗng nở nụ cười.

“Yên tâm đi, nếu nương nương phái người triệu kiến ta, ta tự mình có thể ứng phó.” Mộ Niệm Xuân lười nhác nói, giọng nói đầy tự tin.

Thiện Năng hừ nhẹ một tiếng, nhìn nàng nói: “Cô nói thật nhẹ nhàng, nếu nương nương tức giận, cô định thế nào?”

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ.

Phi tần nương nương trong cung diễn xuất thế nào, nên ứng phó thế nào, không ai rõ hơn nàng.

Thiện Năng lại tiếp tục nói: “Chỉ cần hơi nhịn chút, sẽ không có phiền toái như vậy. Cô biết rõ Lục nữ quan kia không tốt đẹp gì, vì sao còn chọc giận cô ta?”

“Ta không chủ động tìm phiền toái.” Mộ Niệm Xuân bình thản, lạnh nhạt nói: “Nhưng nếu có phiền toái tìm tới ta, ta tuyệt không nén con giận đó.”

Đời trước chịu ủy khuất còn chưa đủ sao? Đời này nếu có người tùy ý khi nhục nàng, cho dù là lời nói cũng không được! Lục nữ quan kia nói câu “Nếu gây ra sai sót trong đồ ăn của nương nương thì làm sao” đánh trúng nỗi khổ riêng trong lòng nàng, khiến nàng không chút suy nghĩ liền phản kích.

Cho dù sự tình trầm trọng, nàng vẫn làm vậy.

Thiện Năng không nói được gì, trầm mặc một lúc, hồi lâu mới thấp giọng thở dài: “Nếu có thể, không ai nguyện ý nuốt nỗi giận này. Nhưng rất nhiều thời điểm, con người căn bản không thể lựa chọn vận mệnh chính mình.” Gương mặt xinh đẹp toát ra sự cô đơn buồn bã.

Mộ Niệm Xuân chăm chú nhìn Thiện Năng.

Mỗi người đều không biết người khác có nỗi khổ riêng. Nữ ni xinh đẹp thần bí Thiện Năng, sẽ có quá khứ thế nào?

Chuyện tình trù phòng rốt cuộc xong xuôi.

Mộ Niệm Xuân dẫn Thạch Trúc trở về. Dọc đường đi, Thạch Trúc lo lắng nhìn xung quanh, bộ dạng như sắp có người đến bắt Mộ Niệm Xuân đi.

Mộ Niệm Xuân nhìn ở trong mắt, không khỏi bật cười: “Thạch Trúc, em nhìn gì thế? Trên đường có hổ ăn thịt người sao?”

Thạch Trúc nghe ra ý tứ trên chộc của chủ nhân, nhịn không được dậm chân một cái: “Tiểu thư, bây giờ cô còn tâm tình nói giỡn sao. Lục nữ quan kia,

vừa thấy đã biết không phải người hiền lương gì. Vừa rồi cô đắc tội với cô ta, chỉ sợ sẽ có người đến triệu cô đi gặp nương nương. . .”

“Gặp thì gặp, có gì đáng sợ.” Mộ Niệm Xuân nhún nhún vai, ngữ khí thập phần thoải mái: “Nương nương trong cung cũng là người, cũng phải theo đạo lý. Không thể tùy tiện xử lý tiểu thư Mộ gia. Nếu rơi vào tai hoàng thượng hay hoàng hậu, em cho là sẽ thành ra chuyện gì?”

Nhóm phi tần trong cung, nhìn thì phong cảnh vinh quang, kỳ thực luôn nơm nớp lo sợ như tảng băng mỏng. Nói chuyện làm việc đều phải cẩn thận, e sợ có người lấy chuyện làm câu nói. Nhóm nương nương nhìn cao cao tại thượng, kỳ thật sống còn không tùy ý bằng hạ nhân bên người.

Thạch Trúc có niềm tin mãnh liệt gần như mù quáng với Mộ Niệm Xuân, nghe vậy nhất thời nhẹ nhàng thở ra.

Nếu tiểu thư nói có biện pháp ứng phó, vậy thì không có gì lo lắng. Trên đời này, không có chuyện tiểu thư không làm được.

Trở về viện, Mộ Niệm Xuân nhẹ nhàng bâng quơ đem chuyện phát sinh ở trù phòng kể cho Trương Thị biết, Trương Thị lúc đầu còn cười, dần không cười nổi, cuối cùng mặt mũi trắng bệch: “Niệm Xuân, con thật sự lờ qua tiếng lại với Lục nữ quan?”

“Cũng chưa hẳn như vậy.” Mộ Niệm Xuân ngoan ngoãn đáp: “Là con nhục nhã cô ta một chút.”

Trương Thị: “. . .”

Lão thiên ơi, nữ nhi nhu thuận nghe lời đi đâu rồi?

Mộ Niệm Xuân thấy sắc mặt khó coi của Trương Thị, cười an ủi: “Mẹ, mẹ không cần lo lắng, cho dù nương nương thật sự phái người triệu kiến con, con cũng có thể ứng phó. . .”

Lời còn chưa dứt, Bạch Lan đi vào, sắc mặt vội vã báo: “Phu nhân, Lục nữ quan đến, nói là nương nương triệu kiến tứ tiểu thư.”

Trương Thị thiếu chút không đứng nổi.

Mộ Niệm Xuân hoảng sợ, vội đỡ lấy Trương Thị: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Trương Thị hít sâu một hơi, trong lòng mặc niệm: ta không thể hoảng! Ta không thể hoảng! Có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ muốn thương tổn nữ nhi của ta!

Mặc niệm hồi lâu, rốt cuộc Trương Thị bình tĩnh lại, cứng rắn nói: “Niệm Xuân, con cứ ở trong phòng, không được đi đâu. Mẹ sang bên kia thỉnh tội.”

Ngay cả gió mưa kịch liệt, nàng cũng che chắn phía trước cho nữ nhi.

Đầu tiên Mộ Niệm Xuân ngăn ra, chột trong lòng dâng lên một trận lo lắng, nắm nhẹ tay Trương Thị nói: “Nương nương muốn gặp con, nếu con không đi, chính là tội bất kính. Tự con đi sẽ tốt hơn.”

Đạo lý này, Trương Thị đương nhiên biết. Nhưng nhìn nữ nhi đi chịu nhục, nàng không làm được.

Trương Thị nắm chặt tay Mộ Niệm Xuân, ngữ khí kiên quyết dị thường: “Ta đi cùng con.”

Sống mũi Mộ Niệm Xuân cay cay, nhẹ nhàng vâng một tiếng.

Lục nữ quan chờ ngoài sân viện, nhìn thấy mẹ con Mộ Niệm Xuân, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh lùng, ngạo nghễ nhìn Mộ Niệm Xuân: “Mộ tứ tiểu thư, Dung phi nương nương muốn gặp người, mời người đi theo ta!”

Dung phi nương nương?

Mộ Niệm Xuân không chút để ý, nụ cười đang trên môi đột nhiên ngưng kết.

Khách quý là Dung phi nương nương, trước từng xuất hiện một lần, không biết mọi người có nhớ đến không.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Dung Phi (Nhất)

Dung Phi...

Như thế nào là người này?

Vị Dung phi nương nương này xuất thân hèn mọn, cha là một thương nhân bình thường, gia đạo sa sút, bắt đắ dĩ đưa con gái vào cung làm cung nữ. Bởi vì bên ngoài nhìn tính tình ôn thuận, được hoàng hậu nương nương nhìn trúng, trở thành cung nữ bên người hoàng hậu. Sau trải qua, lại một đoạn chuyện xưa truyền kỳ.

Ngẫu nhiên thừa sủng, liền có thai, sinh ra một hoàng tử khỏe mạnh đáng yêu. Bằng vào có công sinh con, từ một cung nữ bình thường, được phong phi, vượt lên hơn người. Khiến người ta khen là, vị Dung phi nương nương mỹ mạo lại ôn nhu này, ngay cả được sủng ái cũng tuyệt không cao ngạo.

Tin tức truyền miệng này không quan trọng. Quan trọng là, vị Dung phi nương nương này, chính là mẹ đẻ Tề Vương!

Nếu sớm biết vị nương nương trong cung tới là Dung phi, vừa rồi thà rằng nàng nhẫn con giận xuống!

Nàng không muốn tưu chọc đến nhân vật có liên quan tới Tề Vương cao quý, thật sự không có hưng thú ứng phó.

Lục nữ quan hiển nhiên hiểu lầm, đặc ý ngấm thần sắc biến đổi của Mộ Niệm Xuân.

Mộ tử tiểu thư không biết trời cao đất rộng này, nghe được tục danh Dung phi nương nương cuối cùng cũng biết sợ hãi.

Lúc này đã Trương Thị bình tĩnh không ít. Sự tình đã như vậy, cùng làm thì bị nhục nhã một chút. Không tới mức vì chuyện này mà Mộ gia bị xử tội.

“Gặp Dung phi nương nương, con không nói gì hết, hết thảy để ta ứng phó.” Trương Thị thấp giọng dặn dò.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh, nhìn Trương Thị mỉm cười: “Mẹ, mẹ yên tâm. Con không làm sai chuyện gì. Dung phi nương nương sẽ không trách con.”

Những lời này rành mạch rơi vào tai Lục nữ quan, cô ta vừa tức vừa giận, liền tục cười lạnh.

Chết đến nơi còn cứng miệng! Chờ thấy Dung phi nương nương, sẽ là lúc ngươi phải khóc!

Các viện ở Từ Văn am không quá khác biệt nhau, chỗ Dung phi nương nương ở không có gì hơn, chỉ là rộng rãi hơn một chút. Lục nữ quan vào viện, khôi phục sự cao ngạo: “Hai người các ngươi ở đây, ta đi vào bẩm báo nương nương một tiếng.”

Nói xong, không thêm chú ý tới hai người liền đi vào phòng.

Phi! Chó cậy gần nhà, gả cậy gần chuông. Chỉ là một nữ quan, ý vào thanh thế Dung phi nương nương liền dám khinh mạn nữ quyền Mộ gia!

Trương Thị giận mà không dám nói gì, chỉ có thể âm thầm mắng mấy câu trong lòng.

Mộ Niệm Xuân rất hiểu Trương Thị, không cần nhìn cũng biết lúc này mẹ mình có phản ứng thế nào, thấp giọng dặn dò: “Mẹ, gặp Dung phi nương nương, mẹ đừng nói gì cả, hết thảy đều để con ứng phó.”

Trương Thị: “...”

Câu thoại này, sao nghe quen tai?

Không đợi Trương thị há miệng, thân ảnh Lục nữ quan lại xuất hiện trước mặt hai người, vẫn ngừ khí khó chịu như cũ: “Nương nương phân phó, thỉnh Mộ tử tiểu thư đi vào.”

Trương Thị cả kinh, thốt ra nói: “Ta thì sao?”

“Ngươi ở đây.” Lục nữ quan có chút mất kiên nhẫn: “Nương nương muốn gặp là gặp sao?”

Mộ Niệm Xuân đưa mắt ngăn cản chỉ của Trương Thị, sau đó thần nhiên nhìn Lục nữ quan một cái, cái nhìn kia không sắc bén cũng không âm lãnh, không hiểu sao, Lục nữ quan bỗng nhiên có cảm giác lạnh sống lưng.

Nhất định là cô ta nhìn nhầm! Mộ Niệm Xuân bất quá là một tiểu thư nhà quan bình thường, làm sao lại có phong thái như thế...

Mộ Niệm Xuân không nhanh không chậm đi tới bên cửa, cất cao giọng nói: “Mộ Thị Mộ Niệm Xuân, cầu kiến Dung phi nương nương!”

“Vào đi!” giọng nói ôn nhu dễ nghe, cực kỳ êm tai.

Mộ Niệm Xuân không hề động dung. Thần sắc tự nhiên đẩy cửa đi vào.

Hoàng thượng chỉ có một, nhóm cung tần cả mấy chục, địa vị lại càng nhiều. Muốn chiếm được vài phần sủng ái của hoàng thượng, dung mạo xinh đẹp, giọng nói êm tai ắt không thể thiếu. Vị Dung phi nương nương nếu có thể ở trong cung lâu mà không, tự nhiên có những điểm này.

Đã chuẩn bị tâm lý, một khắc nhìn thấy Dung phi nương nương, Mộ Niệm Xuân thập phần bình tĩnh, thông dong.

Tề Vương năm nay mười sáu tuổi, Dung phi ít nhất cũng ba mươi hai tuổi. Nhìn như giai nhân tuổi hai mươi, trang dung thanh nhã, một thân cung trang tinh tế. Mặc kệ người nhìn ở góc độ nào, cũng đều thấy là một mỹ nhân tuyệt sắc.

Tề Vương di truyền mỹ mạo Dung phi. Nhất là cặp mắt kia, giống tới tám phần.

Mộ Niệm Xuân nhìn cặp mắt quen biết kia, nhìn xuống xoay người chạy trốn cảm xúc, định thần hành lễ: “Kiến quá Dung phi nương nương!”

Dung phi nhìn liếc qua, thản nhiên nói: “Miễn lễ!”

Mộ Niệm Xuân thuận thế đứng dậy. Thành thật cúi đầu. Dung phi không nói gì, nàng cũng im lặng, không hé răng.

Không hổ là cháu gái Mộ thái phó, quy củ lễ nghi đúng mức.

Dung phi tinh tế đánh giá Mộ Niệm Xuân một lát, hỏi: “Nghe nói vài ngày trước ở Hà Hoa yến thái tử phi tổ chức, Tề vương tự tay hái hoa sen tặng người, thật không?”

Câu hỏi bất ngờ, hoàn toàn ngoài dự kiến của Mộ Niệm Xuân. Dù là nàng luôn phản ứng mau lẹ cũng không thể không ngẩn ra giây lát. Sau đó nhanh chóng khôi phục như thường, cung kính đáp: “Hồi bẩm Dung phi nương nương, xác thực có việc này.”

Đáp rõ ràng lưu loát, nửa điểm ý tứ phủ nhận cũng không có.”

Đôi mắt Dung phi tối sầm lại, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói: “Tề Vương tuổi còn nhỏ, quá hoang đường hồ nháo. Ta làm mẹ, nên vì nó nói một tiếng xin lỗi không phải.”

Lời này nghe thập phần khách khí, lại thập phần ý vị sâu xa.

Một câu hoang đường hồ nháo, liền đem dụng ý Tề Vương bay xa. Nếu Mộ gia muốn mượn việc này làm cửa ngõ muốn hôn nhân, không nghi ngờ là tự rước lấy nhục.

Phương thức nói chuyện lòng vòng như thế, khiến cho Mộ Niệm Xuân có cảm giác quen thuộc.

“Nương nương nói như vậy, thật sự là nghĩ cho tiểu nữ quá.” Mộ Niệm Xuân cung kính đáp: “Huynh trưởng nay là thư đồng Tề Vương, Tề Vương điện hạ đã từng tới Mộ gia vài lần, bởi vậy tiểu nữ may mắn gặp qua Tề Vương điện hạ. Ngày đó ở Hà Hoa yến, Tề Vương điện hạ đại khái là ngại cầm hoa sen mới tùy ý cho tiểu nữ. Nếu vì chuyện đó mà truyền ra lời đồn gì, thật sự là vớ vẩn buồn cười.”

Lời này rất khiến Dung phi hơi nhú mày.

Là lấy lui làm tiền?

Dung phi mỉm cười nói: “Mặc kệ nói như thế nào, nó làm việc rất bất cần. Khó có được người tuổi nhỏ lòng dạ rộng lớn, không đem việc nhỏ ấy để trong lòng! Lần này ta đến Từ Văn am, không mang theo thứ gì tốt, có một hộp hoa cài rất hợp với cô nương trẻ tuổi đeo, thưởng cho người!”

Được ban thưởng, cũng đại biểu cho việc, chuyện này sau sẽ không nhắc lại nữa. Đây là phương thức xử sự của nhóm phi tần, coi như quy tắc ngầm.

Bất quá, nếu Tề Vương biết mình chỉ trị giá một hộp hoa cài, không biết có biểu tình gì?

Cung nữ một bên cảm qua, Mộ Niệm Xuân mặt không đổi sắc nhận, cung kính nói tạ.

Việc này đã qua. Kế tiếp, chính thức bắt đầu tính sổ đi!

Mộ Niệm Xuân đột một lát, không nghe thấy Dung phi chất vấn, ngược lại nói: “Được rồi, nếu không có chuyện gì, người lui ra đi.” Không hề có một lời về chuyện nàng nhục nhã Lục nữ quan.

Tâm Mộ Niệm Xuân suy nghĩ nhanh chóng, liền hiểu được.

Dung phi căn bản là không thêm đề ý nàng cùng Lục nữ quan lời qua tiếng lại, đây là cố không dấu vết gặp nàng mà thôi. Nếu nàng không biết cách cư xử để nhận được hoa cài, tám chín phần Dung phi liền có đề tài nói chuyện kia. Nay đã đạt được mục đích, liền thuận nước dong thuyền, biểu hiện rộng lượng cùng ung dung.

Nhóm phi tần thông minh lợi hại, Dung phi nhìn hiền hậu này, kỳ thực rất tinh tế.

Ngầm lại cũng đúng, có thể bình yên vô sự sinh hạ hoàng tử, đạt tới vị trí phi tần, thánh sủng vô cùng. Sao có thể thiếu tâm kế thủ đoạn?

Mộ Niệm Xuân mỉm cười cáo lui.

Đối với lần gặp mặt này, nàng coi như vừa lòng. Vị Dung phi nương nương này hẳn thấy nàng không hợp vị trí Tề Vương phi, cho nên mới hi vọng mình

biết khó mà lui. Lại không biết, đây chính là hộp tâm ý nàng.

Đối với lần gặp mặt này, Dung phi cũng coi như vừa lòng. Mộ tứ tiểu thư quả nhiên như lời đồn, trí tuệ lanh lợi, nghe qua liền hiểu rõ nhĩa ý, rất nhanh tiếp thu tâm ý của nàng. Thúc thời nhận hoa cài.

Hai người đều cho rằng, qua lần gặp này, đừng nên gặp lại.

Trương thị đứng ở trong viện, cố gắng dùng tai nghe động tĩnh trong phòng. Đáng tiếc cánh một lớp cửa dày, căn bản không nghe được gì.

Theo thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, Trương Thị bồn chồn lo lắng. Niệm Xuân đi vào lâu như vậy, sao còn chưa ra? Dung phi nương nương xử lý Niệm Xuân thế nào đây?

Lục nữ quan khinh miệt nhìn Trương Thị một cái, tin tưởng nghĩ. Nương nương nhất định sẽ làm chỗ dựa cho mình, như thế này, Mộ Niệm Xuân không khóc lóc đi ra cửa mới là chuyện lạ.

Cửa mở.

Trương Thị cùng Lục nữ quan không hẹn mà cùng nhìn tới. Đã thấy Mộ Niệm Xuân chậm rãi đi ra, vẻ mặt tươi cười. Trên tay còn cầm một hộp gấm. Hộp gấm kia vừa nhìn đã biết tinh xảo, là đồ trong cung.

Dung phi nương nương không xử lý Mộ Niệm Xuân, ngược lại ban thưởng.

Trương Thị ngẩn ra.

Lục nữ quan cũng ngẩn ra.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười đi tới, ngữ khí thoải mái: “Mẹ, Dung phi nương nương thật sự là thân thiết ôn nhu, nói chuyện với con một lát, còn ban thưởng một hộp hoa cài.”

“Không có khả năng!” Lục nữ quan thốt ra, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng, trong mắt lóe lên phần nộ cùng không tin được: “Sao nương nương lại ban thưởng cho người chứ.”

Mộ Niệm Xuân ung dung nhìn lại: “Nếu người không tin, sao không tự mình đi vào hỏi nương nương một câu?”

Lục nữ quan ghen không nói nên lời.

Mộ Niệm Xuân cũng không vội vã rời đi, ngược lại mở hộp gấm ra. Những chiếc hoa cài thật sự tinh xảo, làm người ta nhìn hoa cả mắt.

“Hoa cài này thật tinh xảo.” Mộ Niệm Xuân khen một câu, mỉm cười nói với Lục nữ quan: “Lần này nên đa tạ Lục nữ quan mới phải, bằng không, ta làm sao được gặp mặt nương nương, lại được ban thưởng.”

Lục nữ quan: “...”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Dung Phi (Nhị)

Lục nữ quan mặt đỏ lên. Buồn bực nổi giận không dám tin, đủ loại phức tạp cảm xúc đan vào cùng một chỗ, cuối cùng còn chút tự chủ, mới không thất thố rống giận.

Nương nương còn tại trong phòng, cô ta tuyệt đối không thể thất thố.

Đáng tiếc, Mộ tứ tiểu thư không hiểu cái gì kêu tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, ra sức đánh chó rơi xuống nước: “Nhiều cài hoa như vậy, ta làm sao mang hết, không bằng đưa một đóa cho Lục nữ quan?”

..... Thật sự là không thể nhận được nữa!

Lục nữ quan rốt cục biến sắc, cười lạnh một tiếng nói: “Mộ tứ tiểu thư quả nhiên xảo lười như hoàng, không biết dùng biện pháp gì, lừa gạt cả nương nương. Còn ban thưởng hòm hoa cài.”

“Lục nữ quan nói như vậy không đúng rồi.” Mộ Niệm Xuân chậm chạp đáp: “Nương nương thông minh cơ trí, làm sao dễ bị lừa gạt. Lời này nếu bị nương nương nghe được, chỉ sợ...”

Lời kể tiếp, không cần nói, mọi người đều ngầm hiểu được.

Lục nữ quan hừ lạnh một tiếng, đang muốn đánh trả. Một cung nữ đẩy cửa đi ra, thấp giọng nói: “Nương nương gọi cô vào.”

Chớ ở đây tiếp tục dọa người!

Lúc này Lục nữ quan mới phát hiện, vừa rồi lúc Mộ Niệm Xuân đi ra không đóng kín cửa. Nói cách khác, những lời cô ta vừa nói, Dung phi nương nương đều đã nghe thấy được.

Mặt Lục nữ quan trắng bệch, không còn sự kiêu ngạo đi vào.

Mộ Niệm Xuân cười mỉm nhìn cô ta, sau đó cùng Trương Thị rời đi.

Lục nữ quan này, luôn ý thế hiếp người, Dung phi giữ người như thế bên cạnh, tất nhiên có dụng ý. Bất quá, lần này Lục nữ quan bị nàng sửa lưng, chắc cũng phải nếm chút khổ sở.

Dung phi duy trì tư thái đoan trang, thân nhiên nhìn Lục nữ quan đang quỳ gối trước mặt. Thần sắc không vui cũng không giận.

Lục nữ quan biết rõ tính tình chủ nhân mình, có chút chột dạ. Đợi một lúc lâu không thấy Dung phi nói câu gì, đành phải há miệng: “Nương nương... Không biết nô tỳ làm sai chỗ nào?”

Chiếc ấm trà bay tới, đập chính giữa trán cô ta, sau đó rơi “xoảng” một cái xuống mặt đất, vỡ tan.

Trên trán Lục nữ quan một con bông rách, không cần soi gương cũng biết trán sưng vù. Nước mắt ầng ậc dâng lên nhưng không dám rơi xuống, đập đầu liên tiếp thỉnh tội xin tha: “Nương nương bớt giận, nô tỳ sai rồi ạ.”

Giọng Dung phi không nghe ra vui giận: “Sao? Ngươi nói ta nghe một chút, ngươi làm gì sai?”

Lục nữ quan không dám ngẩng đầu, duy trì đập đầu tư thế đáp: “Nô tỳ không nên ở sau lưng nói nương nương không phải.....”

Lần này, là chén trà bay qua.

Chén trà rơi trúng tay cô ta, nước trà đổ lên quần áo. Nước trà không nóng, chỉ hơi âm ẩm. Cho nên, Lục nữ quan không bị bỏng. Nhưng cô ta bị dọa, toàn thân run run, giọng nói nức nở: “Nương nương tha mạng, nô tỳ biết sai rồi! Nô tỳ thật sự biết sai rồi!”

Giọng Dung phi lạnh lẽo: “Ngươi sai ở chỗ nào?”

Lục nữ quan khóc đáp: “Nô tỳ không nên đi trêu chọc Mộ tứ tiểu thư, lại càng không nên ở trước mặt nương nương thêm mắm thêm muối cáo trạng lung tung. Nương nương là vị hoàng hậu nương nương đến lễ Phật. Nếu ở Từ Vân am xử lý Mộ tứ tiểu thư, hoàng hậu nương nương nhất định tức giận...”

Dung phi nhìn Lục nữ quan khóc lóc, trong mắt hiện lên một tia ghét bỏ.

Cư nhiên đến bây giờ vẫn không hiểu rõ chuyện.

Thân là nữ quan bên người nàng, trêu chọc một tiểu thư nhà quan không tính là gì, cáo trạng tìm chỗ dựa cũng không sao. Việc nhỏ ấy, hoàng hậu nương nương sao để ý? Sai là ánh mắt không đủ sáng sủa, khi trêu chọc đối phương không nghĩ đến đối phương là người thế nào. Không nhìn ra chỗ lợi hại của đối phương. Bị người ta hung hăng nhục nhã, lại bị sửa lưng, đến bây giờ vẫn không biết đường hồi cải.

Không biết tự lượng sức mình! Không biết sống chết! Xuân động như trư!

“Người đâu, đuổi cô ta về cung.” Dung phi thân nhiên phân phó: “Nói cô ta bị cảm phong hàn, cần tĩnh dưỡng trong phòng mấy ngày. Trước khi bản cung hồi cung, không cho ngoài cửa nửa bước.”

Lục nữ quan không dám cầu xin tha thứ, khóc cảm tạ ân. Liền bị dẫn xuống.

Cung nữ khi này bước ra liền nhanh chóng tiến lên thu thập mảnh sứ vỡ. Lại dâng một chén trà khác lên: “Thỉnh nương nương bớt giận, vì cô ta mà bản thân tức giận, thật sự không đáng giá.”

Dung phi cười thờ dãi: “Lục La, nếu cô ta có nửa sự thông minh của ngươi. Bản cung sẽ bớt lo lắng hơn.”

Lục La mỉm môi cười.

Cuộc sống ở trong cung, mỗi người một sinh mệnh, một tâm can. Thời điểm nên nói thì nói, thời điểm không nên nói thì tuyệt đối im miệng.

Lục nữ quan này nông cạn xuân động, không biết lĩnh bao lần họa. Nhưng Dung phi không xử lý cô ta, vẫn giữ bên người làm nữ quan như trước. Thứ

nhất là biểu hiện lòng dạ rộng lớn, thứ hai là để chúng phi tần coi nhẹ mình. Quan trọng nhất, mượn cớ này để hoàng hậu nương nương thấy cỗi lòng mình.

Lục nữ quan, là hoàng hậu ban cho Dung phi. Dung phi cẩn thận, làm sao để xảy ra chuyện?

“Niệm Xuân, rốt cuộc chuyện thế nào?” Vừa rời khỏi viện, Trương Thị liền khẩn cấp truy hỏi: “Vì sao Dung phi không xử lý con, còn thưởng hộp hoa cài?”

Đừng xem thưởng hộp hoa cài này, đây chính là “nhịn đau bỏ qua Tề Vương điện hạ” mới đổi được!

Mộ Niệm Xuân hứng thú nghĩ, cười tủm tỉm đáp: “Mẹ, mẹ đừng hỏi nhiều vậy. Tóm lại, Dung phi nương nương không giận con, không hay ho là Lục nữ quan kia.”

Điều này cũng đúng. Dù sao nữ nhi bảo bối không việc gì, không nên hỏi nhiều.

Trương Thị nghĩ nghĩ, cũng cười lên, trong lòng sinh ra một trận kiêu ngạo.

Hộp hoa cài kia có mười hai cái, mỗi cái một vẻ, giống hệt như thật. Mộ Niệm Xuân chọn một đóa hải đường màu đỏ gài lên mạng tai Trương Thị. Ánh sáng kiêu diễm làm nổi bật sắc mặt hồng nhuận của Trương Thị, đột nhiên trẻ ra vài tuổi.

Mộ Niệm Xuân cười khen: “Mẹ, mẹ cài lên thật đẹp.”

Dung mạo Trương Thị cũng không tầm thường, chỉ cần chăm chú một chút cũng là mỹ nhân.

Trương Thị được nữ nhi khen, miệng lại vờ sảng giọng: “Ta đã có tuổi, làm sao có thể mang cài hoa kiêu diễm như vậy. Nếu như tổ mẫu con thấy, khẳng định không vui.”

“Tổ mẫu không vui không quan trọng, chỉ cần cha thích là được.” Mộ Niệm Xuân cười trêu ghẹo.

Lời này đánh trúng tâm tư Trương Thị. Nữ nhân nào không muốn xinh đẹp, tạo niềm vui cho trượng phu?

Trương Thị do dự trong chốc lát, nhỏ giọng nói: “Bằng không, ta cất hoa này đi, sau khi về phủ sẽ cài?”

Mộ Niệm Xuân cười, nghiêm trang gật đầu phụ họa. Trương Thị thích, sẽ để cho Trương Thị chọn. Một nửa hộp để cho Trương Thị, còn lại đưa cả cho Mộ Uyển Xuân thích chưng diện.

Mộ Uyển Xuân nhìn hoa cài tinh xảo, tâm nở rộ như hoa, hưng phấn tới mức má hây hây đỏ: “Tứ muội, muội thật sự tặng tất cả cho ta sao?”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười gật đầu.

“Tứ muội, muội đối với ta thật tốt.” Mộ Uyển Xuân vui mừng xoay quanh Mộ Niệm Xuân một phen, sau đó hững hờ bưng bưng thử.

Sau khi thử lần lượt toàn bộ, Mộ Uyển Xuân mới như đến một chuyện quan trọng: “Cài hoa tinh xảo như thế, muội lấy ở đâu?”

Nơi này là Từ Vân am, làm sao có đồ tinh xảo như vậy?

Mộ Niệm Xuân nhẹ nhàng bâng quơ cười nói: “À, là Dung phi nương nương thưởng.”

Mộ Uyển Xuân: “...”

“Sẽ không nói nhiều chuyện đã xảy ra.” Mộ Niệm Xuân nói: “Tóm lại, đều tặng cho tỷ. Không nhiều lời, muội muốn đi trù phòng.”

Nói xong, liền đứng dậy đi. Bộ dạng kia, tựa như vừa thoát khỏi một gánh nặng.

Mộ Uyển Xuân kinh ngạc nhìn thân ảnh Mộ Niệm Xuân đi xa. Không biết từ khi nào, tứ muội trở nên khiến người ta khó hiểu. Tựa như đầm nước, nhìn thanh u, lại sâu không thấy đáy.

Ánh mắt dừng trên sổ hoa cài tinh xảo, chút nghi hoặc vừa hiện lên trong lòng Mộ Uyển Xuân lập tức tan thành mây khói. Rạo rực lại gài tới gài lui.

Hôm nay Thiện Năng có chút thấp thỏm, ngồi ở thiện phòng một canh giờ mà không thể bình tĩnh.

Với tính tình Lục nữ quan, khẳng định sẽ hung hăng tố cáo Mộ Niệm Xuân trước mặt Dung phi nương nương. Người hầu mắt mặt, tất nhiên sẽ phải xử lý đến nơi mới bằng lòng bỏ qua. Không biết Dung phi sẽ đối phó với Mộ Niệm Xuân thế nào...

Khoan, khoan! Bản thân làm sao vậy? Bất quá chỉ ở chung với vị tiểu thư này mấy ngày, đắc tội với Dung phi thì có liên quan gì tới mình? Mình ở đây suy nghĩ gì chứ?

Thiện Năng tự giễu kéo kéo khóe môi, nghĩ đến Mộ Niệm Xuân thông minh, khế cười một tiếng. Quên đi, không nghĩ chuyện lộn xộn này nữa. Không còn sớm, cũng nên đi trù phòng rồi.

Vừa tiến vào trù phòng, liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc tươi cười nhìn mình: “Thiện Năng đại sư, đại sư đến muộn, ta đợi khá lâu rồi.”

Thiện Năng im lặng hồi lâu, mới tìm được giọng nói chính mình: “Cô... sao cô lại ở đây? Dung phi nương nương không triệu kiến cô sao?”

Mộ Niệm Xuân tùy ý cười nói: “Dung phi nương nương triệu kiến ta, nói chuyện với ta một lát, lại thưởng ta hộp hoa cài, sau đó cho ta lui.”

Thiện Năng: “...”

Nghe khẩu khí này, ứng phó với nương nương trong cung còn đơn giản hơn ăn rau cải trắng.

Mộ Niệm Xuân hướng Thiện Năng nháy mắt mấy cái, ra về tiếc hận nói: “Hoa cài kia rất tinh xảo, đáng tiếc đại sư không có tóc dài, bằng không, ta sẽ mang cho đại sư hai đóa. Lấy mỹ mạo đại sư, khẳng định làm người ta kinh diễm.”

Thiện Năng phục hồi tinh thần lại, trừng mắt nhìn Mộ Niệm Xuân một cái: “Bản ni là người xuất gia, sớm đã gạt bỏ phù du. Tứ tiểu thư đừng lấy bản ni nói đùa.”

Ngữ khí lãnh đạm không kiên nhẫn như mọi khi, nhưng là có một tia thân thiết.

Mộ Niệm Xuân nhạy cảm nhận ra sự thay đổi vi diệu trong thái độ của Thiện Năng, trong lòng mừng thầm.

Thiện Năng đi đến bên bàn làm bột, chuẩn bị làm bánh bao, không ngẩng đầu lên nói: “Nếu tứ tiểu thư không bận, hỗ trợ làm bánh bao đi!” Không chút khách khí chỉ huy Mộ Niệm Xuân làm việc.

Mộ Niệm Xuân cười cười, xắn tay áo, cùng nhau bận rộn.

P/S: Đưa con lợi hại, thường thường đều có một người mẹ lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Mẫu Tử

Lục nữ quan “bị bệnh hồi cung”, không gây được nhiều chú ý lắm.

Hoàng hậu nghe người bẩm báo việc này, chỉ thản nhiên ừ một tiếng, không nói thêm gì.

Những năm gần đây Dung phi làm việc rất cẩn thận, không dám nghịch tâm ý bà. Lần này còn chủ động thay thế chính mình đi Từ Vân am thắp hương lễ Phật, ăn chay một tháng. Phần tâm ý này, cho dù rõ là ý tứ lấy lòng, cũng khó có được. Nay chỉ xử lý một nữ quan bên người, bà đương nhiên sẽ không những tay.

Hoàng hậu không mở miệng, chúng phi tần tự nhiên sẽ không xúi giục sinh sự. Bởi vậy, chuyện bé nhỏ không đáng kể này, rất nhanh liền bình ổn.

Tề Vương cũng rất nhanh liền biết việc này.

Đang nhàn rỗi trong thượng thư phòng, tùy tùng Trịnh Hi lập tức đi qua, thấp giọng thì thầm mấy câu.

Tề vương không chút để ý ừ một tiếng, trong mắt lại hiện lên một tia lãnh ý không rõ.

Nữ quyến Mộ gia đi Từ Vân am thắp hương lễ Phật, Dung phi cũng vừa vặn đi Từ Vân am. Nữ quan bên người lại xảy ra chuyện với Mộ tứ tiểu thư. Dung phi triệu kiến Mộ tứ tiểu thư, chẳng những không có trách cứ, ngược lại hảo ngôn trấn an, còn ban cho này nọ. Đem nữ quan kia hồi cung...

Nào có chuyện đúng dịp như vậy!

Dung phi rõ ràng là nghe nói về chuyện Hà Hoa yến, cố ý tìm cơ gặp Mộ Niệm Xuân. Về phần Dung phi gặp Mộ Niệm Xuân nói cái gì, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được...

Trịnh Hi hầu hạ đã quen tính tình chủ tử, thấy sắc mặt Tề vương lạnh lùng, trong lòng căng thẳng. Bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt chút nào. Quả nhiên, loại này dự cảm rất nhanh đã được nghiệm chứng.

Tề vương tùy ý xoay người đi ra ngoài.

Trịnh Hi sững sốt, vẻ mặt đau khổ đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, ngài đây là muốn đi đâu nhỉ? Buổi học buổi chiều còn chưa hết, nếu ngài đi rồi, chỉ sợ Mộ thái phó sẽ sinh khí. Hơn nữa, hai ngày nữa hoàng thượng sẽ hỏi bài ngài...”

Tề Vương nhìn hẩn một cái: “Bổn vương làm cái gì, còn cần xin người chỉ thị sao?”

Trịnh Hi lập tức ngậm miệng lại, thành thành thật thật theo đi.

Về phần Mộ Trường Hủ, sau một nén nhang mới biết Tề Vương điện hạ lại trốn học. Mộ thái phó ân cần dạy bảo, lòng Mộ Trường Hủ thực sự đầy nghẹn khuất, khóc không ra nước mắt.

Vị Tề Vương điện hạ này, chăm chỉ không được vài ngày, lại bắt đầu trở lại lối cũ.

Giờ Dậu một khắc. Phòng bếp đưa cơm chiều tới.

Lục La dọn xong cơm chiều, sau đó cung kính bẩm báo: “Dung phi nương nương, cơm chiều đã bày ạ.”

Dung phi tùy ý ừ một tiếng, đem một tờ kinh Phật sao xong rồi bỏ sang một bên, ngừng tay. Rửa tay xong ngồi xuống trước bàn cơm. Cơm chiều rất đơn giản, chút cơm, có thêm bánh ngô, còn có bốn đĩa thức ăn chay. Hương vị nhẹ nhàng lại ngon miệng.

Dung phi nhin không được khen: “Trù nghệ đầu bếp Từ Vân am thực hơn người, thức ăn chay vị nhẹ mà thật mỹ vị. Cho dù là ngự trù trong cung, chỉ sợ không làm ra được thức ăn chay như thế này.”

Lục la cười nói: “Nếu nương nương thích, không bằng nói với Diệu Vân đại sư một tiếng, đưa vị Thiện Năng này tiến cung.”

“Hò nháo!” Dung phi bật cười: “Nữ ni Từ Vân am sao có thể mang tiến cung làm đầu bếp, không hợp quy củ. Nếu như hoàng hậu nương nương biết, khẳng định sẽ nói bản cung khinh cuồng.”

Chủ tử tâm tình không tệ, Lục La lớn mật dám nói vài câu: “Nương nương cũng không tránh khỏi quá cẩn thận rồi. Hoàng hậu nương nương thân mình gầy yếu, hiện giờ ở trong cung, chiếu cố nhất là nương nương. Cho dù nương nương ngẫu nhiên làm việc gì đó, hoàng hậu nương nương cũng sẽ không vì chút việc nhỏ mà sinh khí...”

Dung phi thân nhiên nhìn Lục La liếc mắt một cái.

Lục La lập tức im miệng, quỳ xuống thỉnh tội: “Nô tỳ lảm miệng, không nên hồ ngôn loạn ngữ, thỉnh nương nương trách phạt.”

Giọng Dung phi không cao không thấp, nghe không ra cảm xúc gì: “Xem người hằng ngày tận tâm hầu hạ, lần này tạm thời tha. Nếu ngày sau còn dám vọng ngôn. Tuyệt không tha!”

Lục La tạ ân, sau khi đứng dậy, phía sau lưng đã ướt đầm mồ hôi. Trong lòng âm thầm áo nảo không thôi.

Mình hôm nay thật sự là ăn gan hùm mật gấu, dám nói ra lời đại nghịch bất đạo như vậy. Cũng may hôm nay tâm tình Dung phi không tệ, không truy cứu. Bằng không, hôm nay sẽ chịu tội nặng.

Nhóm nương nương trong cung, khó hầu hạ như thế nào thì đã rõ, Lục La rõ là đã gặp may.

Dung phi tâm tư kín đáo làm việc cẩn thận, đối với bên người bên cạnh yêu cầu cũng phá lệ cao. Phạm vào lỗi, trừng phạt thông thường đó là phạt quỳ nhin đôi vài ngày. Bất quá, so với các phi tần khác. Dung phi xem như đã nhẹ tay. Ít nhất không động roi đánh, Chiêu Dương cung cũng không có “bệnh nặng chết bất đắc kỳ tử”...

“Khởi bẩm nương nương, Tề vương điện hạ tới.” Một cung nữ vội vàng tiến vào bẩm báo.

Việc ngoài ý muốn khiến Dung phi vui vẻ, liền phân phó: “Còn không mau thỉnh Tề Vương vào nói chuyện.

Vừa dứt lời, một thân thiện niên tuấn mỹ đẩy cửa mà vào.

Trong phòng đặt mấy cây đèn, ánh sáng nhu hòa, Tề Vương cười thi lễ: “Mẫu phi mạnh khỏe.”

Dung phi vừa thấy Tề Vương, lạnh nhạt vừa rồi biến thành hư không, cười đứng dậy nói: “Sao con lại rảnh mà chạy tới Từ Vân am thế này.”

Tề vương thuận miệng cười nói: “Không có chuyện gì đặc biệt, chính là nhớ thương mẫu phi, cho nên tới đây.”

Từ Vân am ở thành tây, Tề Vương từ hoàng cung chạy tới đây, ít nhất mất gần nửa buổi. Ấn thời gian suy đoán, hiển nhiên Tề Vương lại trốn học

Dung phi nhin không được nhú nhú mày, quở trách vài câu: “Phụ hoàng con mấy ngày trước vừa khen con đọc sách chăm chỉ, hôm nay sao con lại trốn học rồi? Nếu như bị phụ hoàng con biết được, sẽ thất vọng.”

Tề vương hiển nhiên không đem việc nhỏ nhặt ấy để trong lòng, lười nhác nói: “Con trốn học chỉ có một mình phụ hoàng thất vọng, nếu hiếu học tiến tới, phụ hoàng cao hứng nhưng cũng sẽ có mất hứng.”

Nụ cười của Dung phi ngưng lại một chút.

Đúng vậy, Tề Vương lười nhác hồ nháo không chí tiến thủ, mới là khiến người khác vui vẻ. Chẳng sợ hoàng thượng đặc biệt thiên sủng hấn thêm vài phần, cũng không phải rước lấy vài phần nghi kỵ của mọi người. Bằng không, hoàng cung rộng lớn như vậy có chỗ cho mẫu tử hai người họ dung thân. Không nói người khác, hoàng hậu sẽ là người đầu tiên không dung mẫu tử bọn họ...

Lục La sớm biết tình hình lui xuống, đóng cửa cẩn thận, sau đó ở cách cửa mấy thước đứng trông coi.

Bên trong phòng, Dung phi cùng Tề Vương ngồi đối diện nhau, nhất thời im lặng.

Sau một lúc lâu, Dung phi mở lời: “Con chạy từ xa tới đây, hấn không đơn giản chỉ là nhớ thương ta. Có gì thì mới chạy tới đây, muốn hỏi ta phải không?”

Không có người ngoài, trong lúc nói chuyện, mẫu tử rất tự nhiên.

Tề Vương gọn gàng dứt khoát đáp: “Vâng. Con nghe nói Lục nữ quan bên cạnh mẫu thân bị phái hồi cung, tựa hồ có liên quan tới Mộ tứ tiểu thư. Còn nghe nói mẫu phi giữa trưa triệu kiến Mộ tứ tiểu thư, thường nàng này nọ.”

Dung phi cười nhẹ: “Thế thì sao? Chút việc nhỏ như vậy, cũng khiến con ngạc nhiên sao? Ngày xưa ta thường người này người kia, không thấy con khấn trương như vậy. Chẳng lẽ vị Mộ tứ tiểu thư này, có cái gì đặc biệt?”

Trong giọng nói ẩn chứa một chút bất mãn.

“Con ở Hà Hoa yến tặng Mộ tứ tiểu thư hoa sen, nghĩ mẫu phi sớm đã biết.” Mâu quang Tề Vương lóe lên, ngữ khí lạnh nhạt: “Mẫu phi quả quyết sẽ không vì một nữ quan mà cùng Mộ tứ tiểu thư khó xử, có ý triệu kiến nàng, chẳng lẽ là bởi vì việc này?”

Nụ cười của Dung phi chợt tắt, bình tĩnh nhìn Tề Vương.

Tề Vương không lảng tránh ánh mắt mẹ mình, thản nhiên nhìn lại.

Đối diện một lát, Dung phi chậm rãi nói: “Khác Nhi, nhiều năm qua, ta ở trong cung sống như thế nào, người khác không biết nhưng trong lòng con biết rõ ràng. Bởi vì mẫu phi con xuất thân thấp hèn, cuộc sống của con cũng phá lệ gian nan. Người ngoài nhìn con hoang đường tùy hứng làm bậy, ai biết nỗi khổ của con? Nay con đã đến tuổi định hôn, phải thật thận trọng. Một mối hôn nhân tốt, có thể mang đến cho con rất nhiều trợ lực. Mộ gia đều là người đọc sách thanh bạch, không có danh tiếng gì trong đường làm quan, cũng không phải nhà ngoại lý tưởng, vị Mộ tứ tiểu thư kia, cũng không phải người thích hợp vị trí Tề Vương phi. Con sớm chặt đứt tâm tư này đi!”

Giọng nói của Dung phi trước sau ôn nhuận êm tai, ngữ khí lại thấp phần kiên quyết.

Trên mặt Tề Vương không có ý cười. Đôi đồng tử đen bóng như phủ một tầng sương mỏng, khiến người ta không nhìn thấu cảm xúc chân thật giấu đằng sau.

Giọng nói của Dung phi lại vang lên bên tai: “Sinh ở gia đình đế vương, hưởng thụ vinh hoa phú quý kẻ khác khó có thể tưởng tượng được, nhưng lại cũng có gian nguy hơn người thường. Cho dù con cam tâm làm một phiến vương phú quý, cũng phải có lực tự bảo vệ mình. Đạo lý này, không cần ta nói con cũng nên hiểu được.”

Phải, hấn đương nhiên hiểu được.

Cho nên, hấn kiếp trước nghe theo Dung phi phân phó, cưới Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hầu phủ làm Tề Vương phi.

Lục gia thừa kế huân quý, Vĩnh Ninh hầu Lục Chiêm kiêm nhiệm chức thống lĩnh kỵ binh, lĩnh tam vạn tinh binh, phụ trách thủ vệ kinh đô. Hai nhi tử là thứ xuất, đều khôn khéo thiện chiến hơn người. Duy có nữ nhi Lục Vô Song con vợ cả, thuở nhỏ ngàn kiều vạn sủng, đối với hấn nhất kiến chung tình. Lục Chiêm mặt dày đến trước phụ hoàng cầu, phụ hoàng vốn do dự, lại bị Dung phi thuyết phục đồng ý cử hôn nhân này, hạ thánh chỉ tứ hôn.

Ngày thành thân, Lục gia mướn dặm trang sức màu đỏ, làm người ta chặc lưỡi khen. Lục Vô Song kiều mỹ, là mỹ nhân khó gặp. Theo lý mà nói, mối hôn nhân như vậy, hấn quả thật nên vừa lòng.

Nhưng ngày thành thân đó, hấn đối với Lục Vô Song kiều căng ngạo khí không có nửa điểm thích. Nhìn người trước mặt, thấp phần lạnh lùng, tương kính như băng.

Thành thân hơn một tháng, phụ hoàng liền bệnh nặng bỏ mình, ngay sau đó là thái tử gặp chuyện, Chu Diêm kế vị, phiến vương lãnh binh tạo phản. Hấn là Vương gia nhân tàn, cũng không thoát được một trận tình phong huyết vũ.

Ngày nào đó, thích khách lên vào Tề vương phủ ý đồ ám sát. Lục Vô Song chấn kinh quá độ, sau bệnh nặng không dậy nổi, hương tiêu ngọc vẫn. Hấn bị thương, lấy danh nghĩa dưỡng thương, ở trong Tề Vương phủ né mấy tháng. Về sau, thừa dịp đêm khuya trốn ra kinh thành.

Mười năm đào vong, mười năm chinh chiến, tôi luyện cho hắn thành tâm ma lạnh như băng, cứng rắn như sắt. Lục Vô Song chỉ còn là bóng hình mơ hồ. Cuối cùng khắc trong tâm khảm, là nụ cười yếu ớt coi thường sinh mạng trong Phúc Ninh điện kia...

Một màn hồi ức hiện lên trong óc, rõ ràng như ngày hôm qua. Một đời này, chẳng lẽ hắn sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, lấy một nữ tử mình không thích làm vợ sao?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Tình Địch

Tề vương không nói gì, thần sắc hờ hững, ánh mắt thâm u, làm người ta khó có thể suy đoán gì.

Lúc này Tề vương, làm sao còn có nửa phần vui cười hờ nháo. Hi giận không rõ, giống y hệt Dung phi.

Dung phi nhìn kỹ Tề Vương, than nhẹ một tiếng, ngữ khí dịu đi: “Khác Nhi, mẫu phi làm như vậy cũng là vì tốt cho con. Mộ tứ tiểu thư xinh đẹp động lòng người, lại thông minh lanh lợi, cũng không lạ khiến con động tâm tư. Nhưng nàng không tương xứng với con, sớm dứt ra còn kịp. Nghe nói đại tiểu thư Vĩnh Ninh Hầu phủ tài mạo xuất chúng, lại đối với con vừa gặp đã thương. Nàng mới là Tề Vương phi tốt nhất, ta sẽ nghĩ cách cho con.”

“Mẫu phi” Tề Vương hốt nhiên ngắt lời Dung phi: “Con sẽ không lấy Lục đại tiểu thư!”

Không có bông đùa, thần sắc ngữ khí thập phần nghiêm chỉnh.

Dung phi thu liễm ý cười, lạnh lùng hỏi: “Vì cái gì? Lục đại tiểu thư xuất thân hầu môn, tài mạo song toàn, có điểm nào không xứng với con?”

Tề Vương nhếch nhếch khóe môi, trong mắt hiện lên một tia châm chọc: “Nữ tử xứng đôi với con còn rất nhiều, chẳng lẽ con phải cưới tất cả sao?”

“Con.....” Dung phi không dự đoán được Tề Vương lại trực tiếp phản bác mình, nhất thời chán nản, nói không ra lời.

Thần sắc Tề Vương như thường, giọng nói càng thêm lạnh lùng: “Chung thân đại sự của con, con đều có chủ trương, không nhọc mẫu phi lo lắng. Mẫu phi chỉ cần an tâm ở trong cung, chờ con dâu của người tới đập đầu kính trà thôi.”

Dung phi thật vất vả nuốt tức giận xuống, nghe xong lời này cười nhạt: “Hảo hảo hảo, ta thật sự sinh được đứa con hiếu thảo. Ngay cả chuyện đại sự cũng luyện tiếc ta phiền lòng.”

Nồng đậm châm chọc cùng bất mãn.

Tề vương lại như không nghe ra gì bất thường, thản nhiên nói: “Trời không còn sớm, mẫu phi cũng nên nghỉ ngơi. Con không tiện quá rầy, cáo lui trước.”

Nói xong, thi lễ, xoay người rời đi.

Dung phi bỗng nhiên đứng dậy, sắc giọng: “Đứng lại!”

Tề Vương dừng bước, không quay đầu: “Mẫu phi còn có gì phân phó?”

“Khác Nhi. Con thân là hoàng tử, há có thể tự quyết mọi việc cho mình.” Dung Phi cố gắng kiềm chế tức giận: “Biết giữ, cũng phải biết học buông bỏ.”

Tề Vương xoay người, ánh mắt thâm trầm khó dò. Khóe môi tựa tiểu phi tiếu: “Mẫu phi nói đúng, con quả thật muốn học giữ hay bỏ. Chính là, muốn lấy cái gì, dù sao cũng phải tự mình quyết định.”

Không ai có thể quyết định nhân sinh của hắn. Cho dù là Dung phi cũng không thể!

Dưới ánh nến sáng ngời, gương mặt tuần tú quen thuộc đầy lạnh lùng cùng kiên định, lại làm cho người làm mẹ như nàng có chút xa lạ cùng kinh hãi. Những năm gần đây, Tề Vương ngày càng bản thân quá tốt. Ngay cả nàng cũng vô pháp phân rõ đâu là thật, đâu là giả...

Dung phi hít sâu một hơi, cố ý thuyết phục hắn: “Nếu con thật sự thích Mộ tứ tiểu thư, cũng không phải không thể. Trước cưới Lục đại tiểu thư làm chính phi, sau nạp Mộ tứ tiểu thư làm trắc phi. Với dòng dõi Mộ gia, vị trí trắc phi Tề Vương, cũng không tính là bôi nhọ nàng...”

“Mẫu phi,” ngữ khí Tề Vương tăng thêm một phần: “Con nghĩ, tâm ý con mẹ hắn biết rõ. Con sẽ không cưới Lục Vô Song, việc này không cần nhắc lại.”

Dung phi rút cuộc không kiềm chế được con tức giận trong lòng. Cười lạnh nói: “Hảo, ta cũng không nghĩ con không rõ tâm ý ta. Có ta ở đây, Mộ Niệm

Xuân đừng mơ tưởng làm Tề Vương phi!”

Tề vương thần sắc không thay đổi, không nói gì, xoay người đẩy cửa đi ra.

Lần này, Dung phi không gọi hần lại.

Dung phi đứng một chỗ, nhìn thân ảnh Tề Vương biến mất trong đêm. Trong mắt hiện lên đủ loại cảm xúc phức tạp. Cuối cùng, hóa thành lạnh lùng cứng rắn.

Lựa chọn của nàng không sai. Làm như vậy, đều là vì tốt cho hần.

Hần tức giận là nhất thời, ngày sau sẽ thông cảm cho nỗi khổ tâm của nàng.

“Biểu ca, sao huynh lại chờ muội nửa thế này.” Mộ Niệm Xuân vừa ra khỏi phòng bếp, liền nhìn thấy bóng dáng thiếu niên quen thuộc dưới tàng cây. Trong miệng oán giận, trong mắt lại tràn ý cười.

Đã nhiều ngày ở chung, lá gan Trương Tử Kiều lớn lên không ít, không hề đỏ mặt, cười nói: “Trời đã tối, một mình muội đi về, ta thật sự không yên lòng.”

Thạch Trúc: “...”

Cái gì là một mình đi về? Nàng không tính là người sao?

Mộ Niệm Xuân nhìn Thạch Trúc hơi run run mặt, bật cười.

Lúc này Trương Tử Kiều mới phát hiện bản thân lỡ lời, gấp gáp giải thích với Thạch Trúc: “Thật xin lỗi, không phải ta nói cô không phải là người...” Nói nửa chừng thấy không đúng, lại sửa: “Cô đương nhiên là người. Kỳ thật, ý của ta là...”

“Biểu thiếu gia không cần giải thích, ý tứ của cậu nô tỳ đều hiểu được.” Thạch Trúc không chút đổi sắc nói: “Nô tỳ kế tiếp chính là một cái cây, không nghe, không nhìn, không nghĩ gì hết, không coi là người.”

Gương mặt thanh tú của Trương Tử Kiều nhanh chóng đỏ lên.

Mộ Niệm Xuân nhin cười, liếc mắt nhìn Thạch Trúc một cái: “Lá gan em càng lúc càng lớn, ngay cả biểu thiếu gia cũng dám trêu chọc. Nếu không thành thật yên tĩnh, xem trở về ta xử lý em thế nào.”

Thạch Trúc lè lưỡi, cười hi hi, không hé răng.

“Biểu ca, huynh đừng so đo với Thạch Trúc.” Mộ Niệm Xuân vì Trương Tử Kiều giải vây: “Nàng bị ta chiều hồng rồi, nói chuyện luôn không lớn không nhỏ.”

Trương Tử Kiều bình tĩnh cười nói: “Không có việc gì, là ta nói chuyện không ổn, không thể trách Thạch Trúc.” Trên mặt vẫn còn hơi hồng hồng, may mắn trời tối nên không thấy rõ.

Hai người một đường sóng vai đồng hành, tuy không nói gì nhưng không khí hòa hợp thoải mái.

Đi đến dưới tàng cây quế, Trương Tử Kiều tùy tay hái một nhánh lá cây, đặt ở bên miệng, thổi sáo. Tiếng thổi nghe như chim hót, thấp phàn êm tai.

Thật không nghĩ tới, biểu ca lại dùng chiêu thức ấy.

Mộ Niệm Xuân cảm thấy hứng thú, dừng bước, cẩn thận lắng nghe.

Dưới ánh trăng, thiếu niên thần sắc ôn nhu, mặt mày ản tình, đem lá cây thổi du dương. Cô nương chuyên chú nghe, khi thì khẽ mỉm cười. Những tinh quang trên bầu trời như ở cả trong đôi mắt nàng.

Không ai lưu ý, trên con đường nhỏ cách đó không xa, xuất hiện một thân ảnh thiếu niên.

Ánh sáng âm đạm, sắc quần áo như dung nhập trong bóng đêm. Đôi mắt xưa nay bất cần, lúc này lóe sáng dị thường.

Hào một đôi thanh mai trúc mã, đi dạo dưới ánh trăng!

Mộ Niệm Xuân miễn cảm đã nhận ra cái gì, bất động thanh sắc nhìn một vòng liền phát hiện điểm bất thường. Bóng đen bên kia là ai?

“Là ai?” Mộ Niệm Xuân nhú nhú mày, giương giọng hỏi.

Trương Tử Kiều cũng ngừng thổi lá cây, nhìn theo ánh mắt Mộ Niệm Xuân.

Bóng đen kia chậm rãi tiêu sái tới. Dưới ánh trăng sáng, gương mặt tuấn mỹ quý khí hiện lên một nụ cười yếu ớt nhưng rất chói mắt.

Đúng là Tề Vương!

Theo phản xạ, Mộ Niệm Xuân sinh ra cảnh giác, mặt không đổi sắc: “Nguyên lai là Tề Vương điện hạ. Biểu ca, chúng ta cùng nhau thi lễ với Tề Vương điện hạ.”

Trương Tử Kiều thu thập tâm tư xấu hổ, cùng Mộ Niệm Xuân tiến lên, thi lễ với Tề Vương: “Thảo dân Trương Tử Kiều. Gặp qua Tề vương điện hạ.”

Nguyên lai, hần chính là kẻ kiếp trước si luyến Mộ Niệm Xuân, Trương Tử Kiều!

Tề vương bình thân nhìn Trương Tử Kiều một cái, nhếch khóe môi: “Trương công tử miễn lễ.”

Mộ Niệm Xuân cảm thấy ánh mắt Tề Vương nhìn Trương Tử Kiều có chút quái dị, tiến lên, cố ý vô tình che Trương Tử Kiều sau lưng: “Đã trễ thế này, Tề vương điện hạ sao lại chạy tới Tử Vân am?”

Đến Tử Vân am thì thôi, không ở trong viện Dung phi ở, chạy đến đây làm cái gì?

Tề Vương nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, tựa tiểu phi tiểu đáp: “Tứ tiểu thư thấy bốn vương, nhưng lại không có nửa điểm kinh hi. Thực làm bốn vương thất vọng. Xem ra, tứ tiểu thư có biểu ca làm bạn, sớm đã quên đóa hoa sen kia.”

Lời nửa thật nửa giả nhưng lại như lộ một tia ghen tuông.

Trương Tử Kiều trời sinh tính thuần phác, nhưng không ngu độn. Làm sao có thể nghe không ra khác thường trong giọng nói của Tề Vương. Trong lòng không khỏi lộp bộp. Tề Vương này, đối với biểu muội quả nhiên không giống tầm thường. Bọn hạ nhân vẫn nói chuyện “hoa sen”. Xem ra chuyện này là thật.

..... Chi biết hần vừa xuất hiện, liền có chuyện không tốt.

Mộ Niệm Xuân ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Điện hạ nói chuyện nên cẩn thận chút, nếu như bị người nghe thấy, truyền đến tai Dung phi nương nương, sinh ra hiểu lầm cái gì thì không hay.”

Nhắc tới Dung phi, Tề Vương đang tươi cười liền lạnh lùng, chợt nói: “Bốn vương ngấm trắng, trong lúc vô ý gặp tứ tiểu thư. Việc này cho dù truyền đến tai mẫu phi. Cũng không có hiểu lầm gì. Tứ tiểu thư lo lắng nhiều rồi.”

Nháy mắt, Mộ Niệm Xuân hiểu rõ.

Tề vương đến Tử Vân am, khẳng định đã gặp qua Dung phi. Thật hiển nhiên, mẫu tử gặp nhau không vui vẻ gì. Về phần nguyên nhân. Hy vọng không có liên quan tới nàng!

Mộ Niệm Xuân thuận theo lời hần nói: “Tối nay trăng đẹp, điện hạ có nhã hứng ngấm trắng, ta cùng biểu ca không quấy rầy...”

“Gặp lại tức là duyên phận, tứ tiểu thư khẩn cấp bỏ qua bốn vương một bên như vậy. Không khỏi quá vô tình đi!” Trong mắt Tề Vương bắn ra vài phần ai oán. Giống như bị tình lang lang tâm cầu phế vứt bỏ ở nơi thôn quê xa xôi.

Mộ Niệm Xuân nổi da gà,

Đối thủ mặt dày ngoài sức tưởng tượng! Xem ra, không có khả năng bỏ qua hần.

Mộ Niệm Xuân quyết định thật nhanh sửa lại chủ ý, hướng Trương Tử Kiều mỉm cười: “Biểu ca, ta cùng Tề Vương điện hạ có chút chuyện quan trọng phải nói. Huỳnh đi về trước đi.”

Trương Tử Kiều có chút ảm đạm, miễn cưỡng nở nụ cười: “Hào, ta đây đi về trước.”

So với hào quang bức người của Tề Vương, hần thật sự quá bình thường. Mặc kệ là nữ tử nào đi nữa, cũng không bỏ qua ánh trăng sáng mà cầm đèn lồng...

Ánh mắt cô đơn của Trương Tử Kiều hiện lên trong mắt Mộ Niệm Xuân. Cáo biệt kiếp trước, trùng hợp một màn trước mắt.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh, ôn nhu nói: “Biểu ca, trên đường cẩn thận chút. Đáng tiếc phòng bếp đã đóng cửa, bằng không, ta sẽ làm một chút đồ ăn khuya ngon miệng đưa cho huỳnh.”

Hai câu nói ngắn ngủi làm tinh thần Trương Tử Kiều được kéo lại, trong mắt lại có ý cười: “Làm phiền muội lo lắng, ta không thể không biết xấu hổ như thế.”

Mặc kệ như thế nào, biểu muội vẫn quan tâm hần. Chẳng sợ phần quan tâm này xuất phát từ tình cảm biểu huynh muội, cũng đủ để làm hần vui sướng phần chần.

Mộ Niệm Xuân mỉm môi cười: “Tiện tay, có gì mà suy nghĩ.”

Trước mặt hấn mất đi mây lại liếc mắt đưa tình, nghĩ hấn là bối cảnh sao?

Ý cười yên lặng biến mất nơi đáy mắt Tề Vương.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thổ Lộ

Trương Từ Kiều đi rồi, Mộ Niệm Xuân mới quay đầu, thần sắc hờ hững: “Không biết Tề Vương điện hạ có gì chỉ giáo?”

Chắc chắn! Đãi ngộ cũng quá khác biệt đi!

Tề Vương nhú mày, vẻ mặt nghiêng ngả: “Có phải bốn vương quý rầy em cùng biểu ca tình chàng ý thiếp?”

Lời nói tùy ý lỗ mãng, không khiến cho Mộ Niệm Xuân đổi sắc. Nàng khiêu khích: “Nếu điện hạ biết, vì sao còn làm chuyện sát phong cảnh như vậy?”

Nụ cười của Tề Vương chợt tắt, thờ dãi, trong ánh mắt hàm một tia u oán: “Bốn vương một mảnh tâm ý, đến bây giờ em vẫn còn chưa hiểu? Hôm nay là vì em mà đến, không nghĩ tới chờ đi chờ lại, lại đợi được em cùng Trương Từ Kiều dưới ánh trăng một màn tình ý. Trong lòng bốn vương thật sự không rõ tư vị gì...”

Xương hai ba câu, đôi thân trang phục là có thể lên đài diễn vai khuê oán.

Mộ Niệm Xuân không tự giác rung mình, cau mày, quyết đoán cắt lời Tề Vương: “Như vậy thì còn ra sao nữa, điện hạ nói không chê một nhưng tôi nghe thì mệt. Có cái gì thì nói thẳng ra sẽ tốt hơn.”

Ngữ khí lạnh lùng, không chút bận tâm thân phận hoàng tử của đối phương.

Tề Vương trăm phương ngàn kế tiếp cận nàng, hấn luôn có lý do. Tối hôm nay, vừa lúc để tìm ra tâm ý hấn.

Tề Vương không giận, tùy ý phát phát tay.

Trong bóng đêm, có vài bóng thân ảnh bay tới lui, nhanh chóng tản ra bảo vệ phạm vi hai mươi thước xung quanh.

Thạch Trúc vẫn đứng bên cạnh, bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người, miệng há hốc không khép lại được. Vừa rồi không có ai, sao bỗng nhiên lại ra một đồng?

Một cái gã sai vặt bộ dáng thiếu niên đột nhiên xuất hiện trước mắt nàng, tươi cười nói: “Thạch Trúc cô nương, điện hạ cùng tứ tiểu thư có chút chuyện tư mật trao đổi, không muốn để người ngoài nghe được. Cô theo ta sang bên kia, miễn quấy rầy chủ tử nói chuyện.”

Gã sai vặt này ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, răng trắng môi hồng. Thời điểm cười, còn có má lúm đồng tiền.

Thạch Trúc không bị nụ cười của hấn mê hoặc, ngược lại đề phòng cảnh giác, trừng mắt nhìn hấn: “Người là ai?”

Đột nhiên ân cần cười nói, vừa nhìn đã biết không có gì tốt.

Nếu Trịnh Hi biết Thạch Trúc suy nghĩ gì trong lòng, nhất định sẽ gào oan uổng. So với chủ tử, hấn tuyệt đối được coi là tâm địa thiện lương chứ?

“Thạch Trúc, người theo Trịnh Hi ra sau vài bước.” Tề Vương nhìn về phía Thạch Trúc, ngữ khí có chút ôn hòa: “Yên tâm, ta cùng chủ tử người chỉ trò chuyện, cam đoan không vượt qua chuyện gì.”

Thời điểm nói xong câu cuối cùng, cố ý vô tình ngắm Mộ Niệm Xuân một cái. Đôi mắt hẹp dài hàm chứa ý cười. Dưới ánh trăng, có một loại mị lực vô cùng kỳ dị, dụ hoặc.

Dù là Mộ Niệm Xuân lòng yên tĩnh như nước, cũng có chút cảm giác tê dại.

Đều nói hồng nhan họa thủy, nguyên lai nam tử quá mức tuấn mỹ, cũng sẽ hóa yêu nghiệt.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh lại, trấn an Thạch Trúc bằng cái liếc mắt. Lúc này Thạch Trúc mới buông lỏng tâm tư, theo Trịnh Hi thối lui bảy tám bước.

Trịnh Hi thấy nàng căng thẳng, cố ý tạo không khí, cười an ủi: “Thạch Trúc cô nương, cô không cần khẩn trương, ta là Trịnh Hi, người sai vật bên cạnh điện hạ. Không phải người xấu...”

Nói còn chưa xong, chỉ thấy Thạch Trúc nhìn hẩn đề phòng, không buồn hé răng bước tiếp.

Trịnh Hi: “.....”

Có nhiều chủ tử thế nào, sẽ có dạng nha hoàn như thế! Lời này quả nhiên không sai! Mộ tứ tiểu thư thông minh khó chơi, Thạch Trúc này nhìn hàm hậu trung thực, nguyên lai cũng không phải người dễ chọc.

Dưới tàng cây hoa quế, chỉ còn lại Tề Vương cùng Mộ Niệm Xuân.

Tề vương không chút để ý cười nói: “Thạch Trúc kia đối với em thật trung tâm, đứng từ xa cứ nhìn chăm chăm ta. Ta dám có hành động liều lĩnh gì, chỉ sợ lập tức chạy tới.”

Mộ Niệm Xuân không tiếp lời này, thân nhiên nói: “Nơi này không có ai khác, chỉ có hai chúng ta. Anh có cái gì nói, không ngại nói thẳng.”

Ngay cả qua loa vài câu cũng không chịu, xem ra thật sự coi thường hẩn.

Trong mắt Tề Vương lóe lên ánh sáng, nhíu mày cười nói: “Ta làm gì đắc tội em sao? Vì sao em gặp ta chưa bao giờ thấy sắc mặt hòa nhã một chút?”

Nói như thế nào hẩn cũng là cái thân phận hoàng tử tôn quý, dung mạo tuấn mỹ khí độ xuất chúng, cho dù ngẫu nhiên nói chuyện lỗ mãng một chút, cũng không thể khiến cô nương tuổi thanh xuân thế này chán ghét chứ!

Mộ Niệm Xuân nghe ra trong giọng hẩn có sự nghi hoặc, trong lòng âm thầm rùng mình. Nàng xác thật có phần qua quýt.

Lỗ mãng tùy ý chính là hẩn nguy trang. Chân thật Tề Vương khôn khéo thâm trầm. Nhưng Tề vương nguy trang, vẫn cực kỳ mê người. Nàng bắt quá là một khuê nữ bình thường, lúc nào cũng biểu hiện đề phòng xa cách như vậy, quả thật không hợp lý.

“Nam nữ thụ thụ bất thân, điện hạ khắp nơi đối với tôi phá lệ lưu tâm, lòng tôi luôn thấp thòm lo âu, tự nhiên sinh ra trốn tránh.” Mộ Niệm Xuân nhẹ nhàng băng quơ đáp, xem như giải thích nguyên nhân mình cách xa.

Lý do này khiến trực giác nói cho hẩn biết, nàng kiệt lực giấu giếm cái gì...

Tề Vương bình tĩnh nhìn nàng một cái, bỗng nhiên nở nụ cười. Nụ cười này, giống như mọi tinh tú đều rơi trong mắt hẩn, vô cùng rạng rỡ: “Nếu ta nói cho em, ta quả thật cố ý với em, em nghĩ như thế nào?”

Tâm Mộ Niệm Xuân lạnh như băng: “Đa tạ điện hạ ưu ái. Chính là Mộ gia gia quy nghiêm cẩn, gia phụ đối với tôi vô cùng nghiêm khắc. Chung thân đại sự, đều có gia phụ làm chủ, tôi chưa bao giờ nghĩ quá nhiều.”

Cực tuyệt rõ ràng lưu loát.

Tề Vương nhưn mày cười nói: “Nguyên lai em lo lắng chuyện này. Yên tâm, có ta an bài. Sẽ không để em chờ lâu.”

Gặp được người vô liêm sỉ cỡ này, ngôn ngữ hàm súc uyển chuyển hiển nhiên không dùng nổi!

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi nói: “Điện hạ hiểu lầm, vừa rồi ý của tôi là, tôi đối với điện hạ không có nửa điểm nam nữ chi tư. Cũng không có nửa phần ý niệm muốn làm Tề Vương phi. Điện hạ phá lệ lưu tâm, đã tạo thành phức tạp cho tôi, cũng sẽ khiến cho người bên cạnh tôi hiểu lầm. Cho nên, thỉnh điện hạ tự trọng, miễn ảnh hưởng tới khuê dự của tôi.”

Nói trực tiếp như vậy, muốn giả bộ ngốc là không có khả năng.

Tề Vương không có then quá thành giận phát tay áo chạy lấy người, ngược lại chậm rãi nói: “Thật sự là đáng tiếc. Lưỡng tình tương duyệt là chuyện tốt đẹp nhất trên đời, em cố tình đối ta vô tình. Xem ra, ta chỉ có thể cưỡng cầu một hồi.”

Mộ Niệm Xuân: “...”

Tề vương lần đầu ở trong lời nói chiếm thượng phong, lòng phơi phới: “Em không phải làm gì cả, chờ tin tức tốt là được.”

...Nhìn gương mặt tuấn tú tự cho là đúng kia, lần đầu tiên Mộ Niệm Xuân có xúc động muốn đánh người.

Mộ Niệm Xuân hít sâu một hơi, nhanh chóng tỉnh táo lại: “Điện hạ đừng lừa mình dối người nữa, Mộ gia thanh quý nhưng không có thực quyền. Nữ nhi Mộ gia, không làm nổi Tề Vương phi. Còn nữa, Dung phi nương nương đối với tôi không vui. Hôm nay giữa trưa tìm cơ gặp tôi, đã biểu lộ rõ tâm ý. Điện hạ đã gặp qua Dung phi nương nương, hẩn là cũng biết việc này.”

Từng câu sắc bén đánh đúng chỗ đau của hẩn.

Tề Vương mặt không đổi sắc, thân nhiên nói: “Chung thân đại sự của ta, ta sẽ tự quyết định. Tâm ý mẫu phi như thế nào, là chuyện của bà.” Trong lời nói

để lộ ra tin tức làm người ta âm thầm kinh hãi.

Xem ra, Tề Vương quả nhiên cùng Dung phi nổi lên tranh chấp. Đêm nay, Tề Vương quả thật cố ý chờ nàng. . .

Tâm niệm Mộ Niệm Xuân thay đổi thật nhanh, miệng nói: “Nếu Dung phi nương nương đã có người phù hợp vị trí Tề Vương phi, cầu hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn, điện hạ sẽ làm thế nào?”

Nhân tình Tề Vương sáng lên, vẻ mặt cảm động cùng vui sướng: “Nguyên lai em để ý chuyện của chúng ta như vậy. Bỏn vương thật sự là quá cảm động!”

Mộ Niệm Xuân: “. . .”

Nguyên lai Tề Vương tối am hiểu không phải nguy trang, mà là đôi trắng thay đen vắn vẹo ý tứ người khác trong lời nói!

“Việc nhỏ đó em không cần phải phiền lòng. Ta sẽ xử lý thỏa đáng.” Tề Vương nghiêm trang nói: “Em an tâm chờ thánh chỉ tứ hôn, phong quang gả đến Tề Vương phủ.”

Ngữ khí nửa thật nửa giả, ánh mắt kiên định, hiển nhiên không phải đang nói đùa.

Mộ Niệm Xuân không hề bị thổ lộ làm cho vui sướng, ngược lại trong lòng buồn bực.

Tề vương đúng là thật sự cố ý muốn kết hôn với nàng!

Kiếp trước, Tề Vương không phải cưới Lục Vô Song sao? Đời này rốt cục là ai gây ra sai lầm, Tề Vương như cao bồi trên da chó không rời nàng?

Mộ Niệm Xuân đã khởi tinh thần, tiếp tục thuyết phục Tề Vương một lần nữa: “Điện hạ đã thẳng thắn nói chuyện, ta đây cũng cả gan nói rõ, kỳ thật, ta đã cố ý trung nhân. . .”

Tề Vương giương mắt nhìn lại, khóe môi tựa tiếu phi tiếu. Rõ ràng là không nói, không làm gì, lại khiến cho người ta cảm thấy áp lực nặng nề không thể hô hấp.

Thiếu niên thâm trầm nguy hiểm. Chân chính là Tề Vương!

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh nói: “Ý trung nhân kia, vừa rồi điện hạ đã gặp qua. Chính là biểu ca của tôi Trương Từ Kiều. Tôi cùng biểu ca thuở nhỏ quen biết, cách xa vài năm, giờ lại có thể sớm chiều ở chung, cảm tình vô cùng tốt. Mặc dù không có thể non hẹn biển, nhưng đã ngấm hiểu lẫn nhau. . .”

Tề Vương không nhanh không chậm ngắt lời Mộ Niệm Xuân: “Cha mẹ em nỡ lòng gả em đến huyện Thanh Trì xa xôi sao?”

Huyện Thanh Trì?

Mộ Niệm Xuân cả kinh. Gắt gao nhìn chăm chăm Tề Vương: “Vì sao anh biết biểu ca là người huyện Thanh Trì?” Đây là chuyện Trương gia, làm sao Tề Vương biết được?”

Tề Vương thần nhiên đáp: “Bởi vì ta sớm phái mật thám, âm thầm lưu ý chuyện Mộ gia. Trương Từ Kiều vừa đến kinh thành, ta đã biết thân thế lai lịch của hắn.”

Mộ Niệm Xuân: “. . .”

Tề Vương như không nhìn thấy biểu tình có chút cứng ngắc vắn vẹo của Mộ Niệm Xuân, thâm tình chân thành thổ lộ: “Niệm Xuân. Ta đối với em một mảnh chân tình, kiếp này không phải em không cưới.”

Tôi chết một mảnh chân tình! Không phải nàng không cưới!

Mộ Niệm Xuân rút cuộc nhịn không nổi nữa, dùng sức nắm chặt tay, hung hăng phun ra một chữ: “Lăn!” (Cút)

Tề Vương kinh hi lại có chút xấu hổ: “Vừa mới thổ lộ, liền cùng nhau lăn thì không được thích hợp lắm! Nơi này tuy rằng u tĩnh nhưng còn có người ở xung quanh canh chừng, bị bọn họ nhìn, ta sẽ thẹn thùng. . .”

Mộ Niệm Xuân nhịn xúc động muốn học máu xuống, mặt không chút thay đổi xoay người bỏ chạy.

Người không lăn, ta lăn trước là được!

Tề vương không đuổi theo, đứng nhìn bóng dáng nàng đi xa.

Một ngày nào đó, nàng sẽ mở rộng lòng đón nhận hắn, thẹn thùng vui mừng trở thành vương phi của hắn. Một ngày nào đó!

Chương 75: Mộng Cảnh

Mộ Niệm Xuân nện bước rất nhanh.

Thạch Trúc gần như chạy mới đuổi theo nàng, nhìn thấy bộ dạng tức giận của nàng, không khỏi bị dọa.

Tiểu thư ngày thường luôn cười nói, tuy thỉnh thoảng cũng có lúc thâm trầm. Nhưng giờ phút này chính là tuyệt đối đừng chọc vào. Rốt cuộc Tề Vương nói cái gì, khiến tiểu thư thành như vậy?

Thạch Trúc không dám hỏi nhiều, chờ khi về tới cửa phòng, mới nhẹ hỏi: “Tiểu thư, có phải Tề Vương chọc giận cô?”

Mộ Niệm Xuân hừ mũi, nghĩ tới gương mặt đáng giận của Tề Vương, liền không cách nào bình ổn được: “Đừng nhắc tới hắn, nghe tên của hắn liền tức giận!”

Thạch Trúc thành thành thật thật ngậm miệng, một lát sau không nhịn được, rốt cuộc hỏi: “Rốt cuộc hắn nói cái gì, vì sao cô lại tức giận?”

Mộ Niệm Xuân nghẹn một bụng hỏa khí, thật sự không thể bình thường, cắn giận nói: “Hắn nói hắn đối với ta một mảnh chân tình, kiếp này, không phải ta không cười.”

Thạch Trúc: “...”

“Vô liêm sỉ! Đáng giận đến cực điểm!” Mộ Niệm Xuân nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tự cho là đúng! Tự quyết định.”

Vài ba chữ, đủ biết trong lòng phần nộ thế nào!

Thạch Trúc nhất thời không biết nên bày ra cái dạng biểu tình gì mới thích hợp, nhìn Mộ Niệm Xuân giống một đũa bé bình thường bức bối mắng người, hốt nhiên có cảm giác muốn bật cười.

Tiểu thư ngày thường hi giận không lộ ra ngoài. Thời điểm này mắng chửi, có lẽ là tốt hơn. Hình ảnh này không còn trầm ổn bình tĩnh, lộ vẻ trẻ con lại đáng yêu.

Mộ Niệm Xuân mắng nửa ngày, rốt cuộc giải tỏa bức bối vừa rồi. Vừa quay đầu, đã thấy Thạch Trúc cười dài nhìn chính mình, nhất thời bất mãn: “Ta tức giận như vậy, em còn không an ủi ta, ở bên cười trộm. Cũng quá phận đi.”

Thạch Trúc lập tức thu liễm ý cười, nghiêm trang nói: “Dạ, dạ, dạ, đều là lỗi của nô tỳ! Nô tỳ lập tức bồi tiểu thư cùng nhau mắng chửi Tề Vương đáng giận kia. Hắn đúng là mặt dày vô sỉ đáng giận đến cực điểm, tự cho là đúng...” đem những chữ Mộ Niệm Xuân vừa nói đọc lại một lần không thiếu.

Mộ Niệm Xuân đang cau mày, xì cười một tiếng. Thạch Trúc này lá gan mỗi lúc một lớn, dám trêu chọc nàng!

Bất quá, Thạch Trúc như vậy, so với Thạch Trúc trầm mặc thì đáng yêu hơn.

“Tiểu thư. Nô tỳ nhớ rồi.” Thạch Trúc nghiêm trang tranh công: “Một đoạn dài, nô tỳ đều nhớ kỹ.”

Mộ Niệm Xuân cười tròng mắt nhìn nàng một cái: “Đúng vậy, nhớ rõ đúng vậy. Như thế này ta liền thưởng cho em một trận bản tử.”

Thạch Trúc cười hi hi đáp: “Tiểu thư nên đánh nhẹ một chút. Lần này chỉ có nô tỳ đi theo hầu hạ, nếu bị thương sẽ không ai hầu hạ tiểu thư.”

Nói cười vài câu, ảo não bị đè nén tan hơn phân nửa, tâm tình tốt hơn nhiều.

Mộ Niệm Xuân thu liễm ý cười, nghiêm túc nói: “Việc này trăm ngàn không thể để cho người khác biết được. Cho dù là mẹ ta hỏi, em cũng không được đề lộ ra nửa chữ.”

Thạch Trúc cũng thu hồi vui cười, nghiêm trang đáp: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ biết nặng nhẹ. Chuyện đêm nay Tề Vương gặp tiểu thư. Nô tỳ tuyệt không nói cho bất luận kẻ nào.” Dừng một chút lại nói: “Biểu thiếu gia lúc ấy...”

“Phía biểu ca, ta sẽ nói cho huynh ấy.” Mộ Niệm Xuân khôi phục bình tĩnh, thần nhiên nói: “Tề vương tùy hứng hoang đường, đêm nay đại khái là nhất thời hồ ngôn loạn ngữ. Thời gian qua, hắn tự nhiên sẽ bỏ qua một bên.”

Cho dù tùy hứng hoang đường, cũng sẽ không lấy chung thân đại sự ra nói đùa!

Thạch Trúc trong lòng âm thầm nói như vậy, ngoài miệng lại phụ họa theo.

Rửa mặt xong, Thạch Trúc đi ra gian ngoài, trong phòng chỉ còn lại một mình Mộ Niệm Xuân.

Nàng nằm ở trên giường, lại không hề buồn ngủ, đôi mắt thanh tú gắt gao nhú lại.

Tề Vương đương nhiên không phải nhất thời hồ ngôn loạn ngữ, hẳn nói là thật.

Nguyên nhân vì biết rõ điểm này. Nàng mới đau đầu như vậy.

Kiếp trước nàng cùng Tề Vương căn bản không hề cùng xuất hiện, đời này rốt cuộc là chỗ nào ra sai lầm, vì cái gì trêu chọc một đóa hoa đào?

Mộ Niệm Xuân nhú nhú mày, ngăn lại suy nghĩ như ngựa thoát cương.

Sau lần đầu tiên gặp. Từ đó liên tiếp đến thăm Mộ gia, dùng lời nói kính nàng xuống bếp, về sau tới “thăm bệnh”, diễn trò khôi hài Hà Hoa yến, còn có gặp nhau dưới ánh trăng hôm nay. Thật hiển nhiên, . Tề Vương ngay từ đầu liền đối nàng sinh ra tâm tư “gây rối”, cho nên khổ công xây dựng cơ hội tiếp cận nàng. Luận dung mạo, nàng không kịp Mộ Nguyên Xuân, luận tài hoa, nàng không kịp Lục Vô Song. Nếu nói có gì mạnh hơn người khác, đại khái chính là trù nghệ. Tề Vương rốt cuộc là nhìn trúng điểm nào ở nàng?

..... Nàng hiện tại sửa còn kịp sao?

Mộ Niệm Xuân trở mình, nhìn chằm chằm đỉnh màn, tiếp tục trầm tư suy nghĩ.

Thôi được rồi, hiện tại không truy cứu nguyên nhân, suy nghĩ xem nên giải quyết phiền toái này như thế nào mới là quan trọng.

Chung thân đại sự, phải theo lệnh cha mẹ. Thân là hoàng tử, hôn sự Tề Vương càng thận trọng hơn. Hắn muốn làm theo tâm ý mình, so với việc nàng muốn gả cho Trương Tử Kiều còn khó khăn hơn nhiều.

Trước không nói hoàng thượng phản ứng, riêng một cửa Dung phi đã đủ quyết tuyệt.

Dung phi xuất thân hàn vi, bởi vì sinh hoàng tử mà được phong phi được sủng ái. Ngày thường làm việc cẩn thận vô cùng, nhưng tuyệt nhiên không phải ôn hòa vô hại. Có thể ở trong cung bình yên vô sự sống sót, đương nhiên là có tâm kế. Nếu Dung phi không nhìn trúng nàng, tuyệt không trơ mắt nhìn Tề Vương hồ nháo. Từ giữa ngăn cản là tất nhiên!

Dung phi nương nung, hết thấy trồng cây vào bà. Bà nhất định phải lập trường kiên định! Tuyệt không thể dễ dàng dao động!

Mộ Niệm Xuân nghĩ như vậy, tâm tình cuối cùng tốt lên một chút, dần dần buồn ngủ. Đi vào mộng.

Trong mộng, nàng lại nhớ tới kiếp trước.

La Ngọc cùng Mộ Nguyên Xuân sóng vai đứng chung một chỗ, mặt mày ản tình, đối diện mỉm cười. Nàng yên lặng đứng ở một bên, trong lòng ghen ghét nảy ra. Khi nàng nhận được thư của La Ngọc, vui mừng cơ hồ tim bắn khỏi ngực...

Cảnh tượng thay đổi, biến thành hai năm sau.

Nàng mặc một thân áo mới, vẻ mặt tiêu sái rời Mộ gia. Phía sau là vẻ mặt bi thương cô đơn khổ sở của Trương Tử Kiều. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm thân ảnh của nàng, trong mắt hiện lên thủy quang.....

Bỗng nhiên lại là nàng ở trong cung mười năm.

Nàng ngồi trang điểm trước gương, tinh tế điểm mi tâm, làm cho mình xinh đẹp quyến rũ, mặc vào cung trang bích sắc Lương Võ để thích nhất. Lương Võ để đến đây, đôi mắt dừng trên thân thể nàng, khó khăn có một tia nhu tình cảm xúc...

Cuối cùng, là buổi tối trước khi chết kia.

Đau đớn dần cướp đi hô hấp cùng nhịp tim của nàng. Nàng dị thường bình tĩnh. Hờ hững chờ tử vong tiến đến. Cửa Phúc Ninh điện mở ra, Tề Vương một thân vết máu xông vào. Đôi mắt khiếp sợ gắt gao nhìn chằm chằm nàng. Trước mắt nàng đã là một mảnh mơ hồ, ừ rừ kéo kéo khóe môi, sau đó nhắm hai mắt lại.

Sau khi nhắm mắt lại. Chờ đến không phải sương mù hắc ám. Mà là một thiếu niên tuổi mười sáu tuổi, dưới tàng cây vui đùa đường như nói nhỏ.

Niệm Xuân, ta đối với nàng một mảnh chân tình, kiếp này không phải nàng không cưới!

Như ma chú, trong đầu không ngừng lại.

Mộ Niệm Xuân đột nhiên mở to mắt, ngồi bật dậy, hô hấp dồn dập, ngực phập phồng. Hai tay không ngừng run run, hồi lâu vẫn không thể bình ổn.

Sau khi trọng kinh, nàng từng vài lần ác mộng. Mỗi lần đều là ánh mắt cuồng nộ của Lương Võ để trước khi chết khiến nàng bừng tỉnh. Lần này, nàng lại

mới thấy La Ngọc cùng Trương Tử Kiều, còn có Tề Vương.

Nhất định là mấy ngày nay suy nghĩ quá nhiều làm cho đầu óc hỗn loạn.

Mộ Niệm Xuân cố gắng bình phục hô hấp hỗn loạn, kiệt lực xóa gương mặt Tề Vương khỏi đầu. Cố gắng vài lần vẫn không thành công, gương mặt tuấn tú đang giận vẫn hiện trước mắt, bên tai thỉnh thoảng vang lên câu ma chú kia.

Thật sự là bóng ma.

Mộ Niệm Xuân oán hận cắn chặt răng. Nhẹ giọng hô: “Thạch Trúc, em ngủ chưa?”

Thạch Trúc mơ mơ màng màng do ngái ngủ: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Mộ Niệm Xuân không hé răng, một lát qua đi, Thạch Trúc mặc đồ ngủ đẩy cửa đi vào, gương mặt thanh tú tràn đầy quan tâm cùng lo lắng: “Tiểu thư, cô gặp ác mộng sao?”

Mộ Niệm Xuân ừ một tiếng. Trong lòng dâng lên một trận uly khuất không rõ.

Đều do Tề Vương! Nàng thầm nghĩ tránh xa hoàng cung, tránh thật xa, sống cuộc sống an bình. Hắn dựa vào cái gì đòi xông vào cuộc sống của nàng? Còn lớn tiếng muốn kết hôn với nàng?

Trong phòng chỉ đốt một cây nến, ánh nến yếu ớt, khuôn mặt Mộ Niệm Xuân có chút tiểu tụy, trán toát mồ hôi lạnh, Thạch Trúc nhìn thấy một trận đau lòng. Hơn nửa năm nay, tiểu thư đã vài lần gặp ác mộng, mỗi lần ác mộng qua, đều không ngủ lại được.

“Nô tỳ cùng cô đi ngủ!” Thạch Trúc cố lấy dũng khí nói: “Có người ngủ cùng, sẽ không mơ ác mộng.”

Nói xong, Thạch Trúc có chút không yên nhìn lại, e sợ Mộ Niệm Xuân không vui. Thân là nha hoàn, đối chủ tử như vậy là “bất kính”.

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi gật đầu. Năm đó ở trong cung, đêm dài thê lương, khi Lương Võ đế không triệu nàng thị tẩm, nàng cùng Thạch Trúc đều ngủ cùng nhau. Nàng sớm quen có Thạch Trúc làm bạn.

Thạch Trúc thở phào, lên giường, nằm cạnh bên Mộ Niệm Xuân.

Hơi ấm từ người quen thuộc bên cạnh tỏa ra, Mộ Niệm Xuân cảm thấy an tâm hơn, rất nhanh buồn ngủ lại. Lúc này không còn ác mộng, ngủ tới tận hừng đông.

Sáng sớm hôm sau, vừa rửa mặt thay đồ xong, còn chưa kịp rời viện, Trương Tử Kiều đã tới, cười hô biểu muội. Sắc mặt hắn âm trầm tinh thần không tốt, vừa thấy đã biết đêm qua ngủ không ngon.

Mộ Niệm Xuân hiểu rõ, không vạch trần, mỉm cười nói: “Biểu ca, huynh tới tìm ta, có phải có chuyện muốn hỏi ta?”

Trương Tử Kiều bị nói trúng tâm tư, có chút thẹn thùng gật gật đầu.

Mộ Niệm Xuân hướng Thạch Trúc đưa mắt, Thạch Trúc ngẫm hiểu, lập tức lui ra ngoài, canh giữ ở cửa. Trong phòng chỉ còn lại hai người Mộ Niệm Xuân cùng Trương Tử Kiều.

Mộ Niệm Xuân không có kiên nhẫn cùng khoan dung như ngày thường với Trương Tử Kiều: “Nơi này không có người ngoài, biểu ca muốn biết cái gì, cứ hỏi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Ngoài Ý Muốn

Đôi mắt giống hai hồ nước, yên tĩnh thanh u, trong đó là thân ảnh hắn.

Trương Tử Kiều bỗng nhiên không có dũng khí nhìn thẳng nàng. Biểu muội trí tuệ xinh đẹp lại ôn nhu đáng yêu, Tề Vương đối nàng ái mộ cũng là khó tránh khỏi. Chính mình có tư cách gì để hỏi căn nguyên?

Mộ Niệm Xuân cũng không thúc giục, liền như vậy lẳng lặng đợi.

“Biểu muội, ta nghĩ hỏi muội. ...! Trương Tử Kiều chần chờ một lát, rốt cục hỏi: “Muội, hôm nay còn muốn đi phòng bếp không?”

“Có, nếu không phải huynh tới, ta tính đi phòng bếp.” Mộ Niệm Xuân mỉm cười đáp, trong lòng lại có chút thất vọng.

Trương Tử Kiều đối chính mình rất không tự tin. Kiếp trước chính là như thế, luôn yên lặng canh giữ ở bên cạnh nàng, chưa bao giờ chân chính biểu lộ ý đa nghi. Đến ngày nào đó nàng vào cung, mới bày tỏ tiếng lòng...

Trên đời không có không công mà hưởng hạnh phúc. Thích, phải chính mình giành lấy.

Đợi một lát, Trương Tử Kiều vẫn như cũ không hé răng. Mộ Niệm Xuân không muốn đợi lát nữa, lạnh nhạt nói: “Biểu ca nếu không có chuyện gì, ta đi phòng bếp.”

Nói xong, liền đi hướng ra cửa.

Trương Tử Kiều kinh ngạc nhìn thân ảnh Mộ Niệm Xuân, ư hờ có cái gì trân quý sắp rời xa sinh mệnh. Không biết dừng khí đâu ra, thốt lên: “Biểu muội, có phải Tề Vương điện hạ có ý với muội hay không?”

Mộ Niệm Xuân dừng bước, nhện xoay người, mỉm cười: “Biểu ca vì cái gì hỏi như vậy?”

Gương mặt Trương Tử Kiều phiếm hồng, nhưng không lùi bước, lấy dũng khí nói: “Đêm qua, hần cố ý chờ muội, lại cùng muội nói chuyện riêng...”

Mộ Niệm Xuân im lặng một lát, mới đáp: “Phải, hần xác thật có ý với muội.”

Chuyện lo lắng cả buổi tối, rốt cuộc được chính miệng Mộ Niệm Xuân xác minh.

Trong lòng Trương Tử Kiều ngũ vị tạp trần, nhất thời không biết nên nói cái gì. Sau một lúc lâu mới thốt ra một nụ cười đông cứng: “Tề Vương điện hạ thân phận tôn quý, lại dung mạo tuấn tú lịch sự, có thể được điện hạ ưu ái, chúc mừng biểu muội.”

Mộ Niệm Xuân nhìn Trương Tử Kiều, nhẹ giọng hỏi: “Biểu ca. Đây là thật lòng huynh nói sao?”

Đương nhiên không phải!

Trương Tử Kiều gần như thốt ra, lời đến bên miệng lại đổi thành: “Chuyện tốt như vậy, đương nhiên phải chúc mừng biểu muội.”

Mộ Niệm Xuân âm thầm thở dài trong lòng. Có lẽ, nàng không nên quá mức nghiêm khắc với Trương Tử Kiều.

Trương Tử Kiều thuở nhỏ thuần phác. Căn bản thủ lễ sớm thành tính cách huynh ấy. Huynh ấy không có khả năng giống như Tề Vương tùy ý tùy hứng, lại càng không tùy ý thổ lộ tiếng lòng. Chỉ biết yên lặng đứng ở phía sau ngóng nhìn thân ảnh của nàng.

Nàng trân trọng hần, không phải vì hần thuần phác hàm hậu sao?

“Biểu ca, chuyện này đừng cho người khác biết, cho dù là mẹ muội hỏi, huynh một chữ cũng không nói ra được không?” Mộ Niệm Xuân ôn hòa thỉnh cầu.

Trương Tử Kiều không cần nghĩ ngợi gật đầu ứng: “Hảo, ta đáp ứng muội. Là ai hỏi ta cũng không nói nửa chữ.” Dừng một chút, lại cẩn thận hỏi: “Chuyện tốt như vậy, vì sao muội không chịu nói cho cô biết?”

Lấy tính tình Trương Thị. Không làm hỏng việc mới lạ.

Mộ Niệm Xuân nhẹ nhàng băng quơ nói: “Bởi vì ta đã cự tuyệt Tề Vương.”

Trương Tử Kiều: “.....”

Không đợi hần phản ứng lại, Mộ Niệm Xuân liền xoay người đi.

Trương Tử Kiều ở tại chỗ ngây một lúc, mới cúi đầu tự hỏi: “Biểu muội vì cái gì cự tuyệt Tề Vương?” Có khả năng không, là vì hần?

Ý niệm vừa nổi lên trong đầu, Trương Tử Kiều nóng tai bưng bưng. Không biết là ngượng ngùng hay mừng thầm. Hay là tự giễu xấu hổ. Dù loại cảm xúc phức tạp đan vào một chỗ, giống như làm đổ một bình ngũ vị, tư vị trong đó, một lời khó nói hết.

Nữ quyến Mộ gia đến Từ Vân am đã năm ngày.

Chu Thị tự mình đi chào từ biệt Diệu Vân đại sư: “Đã nhiều ngày làm phiền đại sư giảng giải kinh Phật, thật sự vô cùng cảm kích. Quấy rầy lâu ngày, hôm nay liền hướng đại sư từ biệt.”

Diệu Vân đại sư có chút áy náy đáp: “Nguyên bản giảng giải kinh Phật năm ngày, không nghĩ tới khách quý trong cung bỗng nhiên tới. Tiếp đón không chu toàn, mong lão phu nhân thông cảm.”

Chu Thị vội cười nói: “Đại sư không cần chú ý, ngày sau nếu có chút giờ rỗi, lão thân lại đến Từ Vân am là được.”

Một phen khách sáo qua đi, Chu Thị trở về viện, phân phó mọi người chuẩn bị hành trang xuất phát hồi phủ.

Mộ Uyển Xuân cùng Mộ Nguyên Xuân nhẹ nhàng thở ra. Thức ăn chay dù cho ăn ngon nhưng ăn nhiều không khỏi nhạt nhẽo. Từ Vân am quá đơn sơ, hai người đã sớm tưởng nhớ khuê phòng thoải mái tinh xảo.

“Kỳ quái, tứ muội chạy đi đâu.” Mộ Uyển Xuân không thấy Mộ Niệm Xuân, nhìn không được lâu bầu nói: “Cả ngày không thấy bóng người, sắp hồi phủ rồi, cũng không về thu thập quần áo hành lý.”

Mộ Nguyên Xuân kéo kéo khoe môi. Trong mắt hiện lên một tia đùa cợt: “Muội ấy hăng say học đồ chay, sợ là luyện tiếc đi không biết chừng.

Lời này chột nghe không có gì, nhưng tinh tế nghĩ lại, lại thật sự không tốt.

Nơi này là ni cô am, nói Mộ Niệm Xuân luyện tiếc đi, chẳng phải là nguyên rủa Mộ Niệm Xuân?

Mộ Uyển Xuân bĩu môi: “Đại tỷ, lời này của tỷ thật không phúc hậu. Nếu như bị đại bá mẩu nghe thấy, chi sợ không tha cho tỷ.” Trương Thị có tiếng là bao che khuyết điểm.

Vừa dứt lời, Trương Thị liền đi tiến vào, cười dài hỏi: “Uyển Xuân, vừa rồi cháu cùng Nguyên Xuân đang nói cái gì, sao lại nhắc tới ta?”

Hai mắt Mộ Uyển Xuân đảo nhanh, lập tức đem lời thoại hai người vừa nói đọc lại.

Quả nhiên Trương Thị đổi sắc mặt, nổi giận đùng đùng nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân: “Nguyên Xuân, sao cô có thể nói như vậy? Tuổi còn nhỏ, tâm tư sao ác độc như vậy!”

Mộ Nguyên Xuân không nhanh không chậm đáp: “Mẫu thân hiểu lầm ý tứ của con. Tứ muội hứng thú với trù nghệ, thực sự là chuyện tốt. Thức ăn chay Từ Vân am nổi danh kinh thành, nếu là tứ muội thật sự học xong làm thức ăn chay, nói không chừng có thể lọt vào mắt Dung phi nương nương. Có được một mối hôn nhân tốt, tương lai quý không thể nói.”

Lời này nói thật sự xảo diệu êm tai.

Trương Thị biết rõ Mộ Nguyên Xuân đôi trắng thay đen, nhưng cũng không tiện nói thêm cái gì nữa, phần nộ hừ một tiếng. Phân phó: “Bạch Lan, nhanh đi phòng bếp kêu tứ tiểu thư trở về.”

Bạch Lan lên tiếng, vội vàng đi phòng bếp.

“Thiện Năng đại sư, hôm nay ta phải về rồi.” Mộ Niệm Xuân cười nói lời từ biệt: “Sau này có thời gian, ta đến gặp bà.”

Thiện Năng không lạnh không nóng ừ một tiếng.

Mộ Niệm Xuân không đặt lãnh đạm của bà trong lòng, tiếp tục cười nói: “Mấy ngày nay ta học được ở đại sư không ít, đáng tiếc không có nhiều thời gian, bằng không ta thật sự vẫn muốn theo đại sư học trù nghệ...”

“Coi như xong rồi đi.” Thiện Năng thành linh nói: “Mấy ngày đã đủ khiến bản ni đau đầu.”

Mộ Niệm Xuân không bị mặt lạnh của bà dọa, cười tủm tỉm nói: “Đại sư cũng đừng khắt thị tâm phi. Rõ ràng trong lòng luyện tiếc ta đi, lại mạnh miệng.”

..... Thiện Năng khoe miệng hơi hơi run rẩy một chút, yên lặng xoay người.

Thạch Trúc ở một bên, buồn cười cong khoe môi.

Bạch Lan mỉm cười tiến vào: “Tứ tiểu thư, phu nhân mệnh nô tỳ mời cô trở về. Sắp khởi hành hồi phủ, mau chóng thu thập hành trang.”

Mộ Niệm Xuân ừ một tiếng, dẫn Thạch Trúc rời đi.

Giọng nói của Thiện Năng vang lên phía sau: “Sau này tứ tiểu thư muốn học làm thức ăn chay, có thể đến Từ Vân am tìm bản ni!”

Nhân tình Mộ Niệm Xuân sáng lên, xoay người hướng Thiện Năng ngọt ngào cười: “Đa tạ Thiện Năng đại sư.” Quả nhiên là mạnh miệng mềm lòng!

Về mặt Thiện Năng vẫn lãnh đạm như cũ, ra về không kiên nhẫn phát tay, lại cúi đầu bận rộn, khoe môi không tự giác hơi cong lên.

Ra phòng bếp vài bước, liền từ xa nhìn thấy đoàn người. Mộ Niệm Xuân tùy ý nhìn một cái. Một thân ảnh màu đỏ yếu diệu đập vào mắt.

Như thế nào nàng ta lại tới Từ Vân am?

Mộ Niệm Xuân hơi hơi nhú mi, theo bản năng đi chậm lại.

Xung quanh hồng y thiếu nữ là nha hoàn bà tử, giống như chúng tinh vây quanh trăng. Ánh mắt hồng y thiếu nữ nhìn tới, hơi hơi tươi cười.

Nếu đối phương đã muốn nhìn đến chính mình, tiếp tục né tránh thật sự hẹp hòi. Mộ Niệm Xuân thoải mái tiêu sái tiến lên mỉm cười tiếp đón: “Không nghĩ tới lúc này xảo ngộ Lục đại tiểu thư.”

Lục Vô Song thần sắc lạnh nhạt, tao nhã rụt rè đáp lễ lại: “Đúng vậy, quả thật vừa khéo. Mộ tứ tiểu thư lưu lại Từ Vân am mấy ngày. Ta nhất định đi bái phỏng.”

Mộ Niệm Xuân ra vẻ áy náy cười. “Ta hôm nay theo tổ mẫu hồi phủ.”

“A, thật sự là tiếc nuối.” Lục Vô Song nói như vậy, trong mắt lại hiện lên một tia thoải mái.

Hai người hàn huyên vài câu, đều tự nói lời từ biệt, đi qua nhau.

Quần áo không tính nhiều, rất nhanh thu thập xong.

Thạch Trúc mang tay nải, theo Mộ Niệm Xuân cùng Trương Thị đi ra viện. Mộ Nguyên Xuân, Mộ Uyển Xuân đã sớm thu thập ổn thỏa, Mộ Niệm Xuân khoan thai đến chậm, Mộ Uyển Xuân liền giễu cợt: “Tứ muội, muội chậm chạp, không phải luyến tiếc chứ.”

Đều là một câu nói, từ miệng Mộ Nguyên Xuân chanh chua, từ Mộ Uyển Xuân lại có vẻ vô cùng thân thiết tùy ý.

Mộ Niệm Xuân nhún nhún vai, không chút để ý cười nói: “Nếu tổ mẫu đồng ý cho muội ở lại, muội tình nguyện ở thêm vài ngày.”

Không cần khuê học, không có lục đục tính kế với nhau, được ở trong phòng bếp, ngày nhàn nhã thanh tĩnh như thế, quả thật làm người ta lưu luyến.

Trương Thị nghe như vậy, lòng tràn đầy tư vị, nhìn Mộ Niệm Xuân một cái: “Hồ nháo, lời này có thể nói lung tung sao? Nếu như bị người có dụng tâm kín đáo nghe thấy, nói lung tung thì làm thế nào?”

“Dụng tâm kín đáo” “nói lung tung” đại tiểu thư, thần sắc thân nhiên tự nhiên.

Mộ Niệm Xuân cười khẽ thè lưỡi.

Chu Thị từ trong phòng đi ra, cười nói: “Không còn sớm, chúng ta phải về phủ trước khi trời tối, lập tức xuất phát đi.”

Mọi người cùng đáp lời.

Ngay tại giờ phút này, cửa xuất hiện một cung nữ cung trang lục sắc, là Lục La bên cạnh Dung phi. Lục La mỉm cười đi vào, thi lễ với Chu Thị: “Lão phu nhân, Dung phi nương nương thỉnh ngài, có việc bàn bạc.”

Chu Thị thập phần ngoài ý muốn, cũng không dám chậm trễ, cười đáp: “Lão thân liền đi qua.”

Kỳ quái, Dung phi có chuyện gì tìm Chu Thị thương nghị?

Mọi người hai mặt nhìn nhau. Trong lòng Mộ Niệm Xuân bộp một cái, bỗng nhiên có loại dự cảm không ổn.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Làm Bạn

Chu Thị theo Lục La đi gặp Dung phi.

Dung phi mỉm cười ban thưởng ngồi. Chu Thị vội tạ ơn, chỗi từ một lúc mới ngồi xuống. Đưa mắt nhìn một cái, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng.

Mây liễu, mắt như hồ nước mùa thu, môi đỏ thắm, phong tư trác tuyệt.

Hào Dung phi tuyệt sắc động lòng người.

Có thể từ thân phận một cung nữ được thăng sủng một bước lên mây, lại còn được dưỡng dục hoàng tử. Trong cung không thiếu mỹ nhân, có thể bộc lộ tài năng lại càng ít ỏi. Vị Dung phi nương nương coi như là hiếm có.

Chu Thị cung kính hỏi: “Dung phi nương nương kêu riêng lão thân tới đây, không biết là có chuyện gì?”

Dung phi thân thiết hòa ái cười nói: “Bản cung thỉnh riêng lão phu nhân lại đây, có cái yêu cầu quá đáng. Bản cung giúp hoàng hậu nương nương thấp hương lễ Phật, mỗi ngày sao chép kinh Phật, một mình không khỏi có chút cô tịch lạnh lùng. Ngày hôm qua bản cung thấy tứ tiểu thư quý phủ, cảm thấy nàng trí tuệ lanh lợi, cùng bản cung thập phần hợp ý. Cho nên, bản cung muốn mời tứ tiểu thư ở Từ Vân am mấy ngày, làm bạn nói chuyện giải buồn cùng bản cung. Không biết lão phu nhân đáp ứng không?”

Chu Thị vụn vụn không dự đoán được Dung phi lại đưa ra yêu cầu như vậy, nhất thời sững sờ.

Được Dung phi nương nương nhìn vào mắt đương nhiên là chuyện tốt. Có thể ở lại Từ Vân am làm bạn với Dung phi, tựa hồ lại có chút không ổn...

“Bản cung đưa ra yêu cầu, có phải hay không làm cho lão phu nhân khó xử?” Dung phi thấy Chu Thị không nói gì, cười nói: “Nếu khó xử, coi như bản cung chưa nói gì.”

Chu Thị lập tức phục hồi tinh thần lại, cười nói: “Nửa điểm cũng không khó xử. Niệm Xuân có cơ hội làm bạn nương nương, là phúc khí của nó. Lão thân đang âm thầm vì nó cao hứng, nhất thời chưa kịp đáp lời, khiến nương nương sinh hiểu lầm. Lão thân trở về nói cho con bé một tiếng, để nó đến bên nương nương.”

Dung phi mỉm cười: “Nếu lão phu nhân đồng ý, vậy thì bản cung an tâm.”

Chu Thị cười nói: “Niệm Xuân còn nhỏ, nói chuyện làm việc khó tránh khỏi không chu toàn. Nếu khiến nương nương mất hứng, xin nương nương giáo huấn.”

Dung phi mỉm môi cười: “Mộ tứ tiểu thư thông minh đáng yêu, bản cung rất thích yêu thích. Làm sao giáo huấn chứ.”

Bên môi đang cười kia hiện lên ý vị thâm trường.

Chu Thị trở về viện, tâm tình phức tạp nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, sau đó phân phó: “Chúng ta hồi phủ, Niệm Xuân. Cháu tạm thời ở đây mấy ngày. Vừa vặn đã thu thập thỏa đáng, cháu tới chỗ Dung phi nương nương đi...”

Cái gì?

Mộ Niệm Xuân bỗng nhiên ngẩng đầu: “Tổ mẫu, người nói cái gì?”

Chu Thị hít sâu một hơi, trầm tĩnh nói: “Dung phi nương nương cảm thấy cháu trí tuệ lanh lợi, có ý lưu cháu lại mấy ngày làm bạn. Ta đã thay cháu chấp thuận.”

Lời vừa nói ra, mỗi người một sắc mặt.

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia ghen ghét. Rõ ràng cô ta mới là người xuất sắc ưu tú nhất trong số tỷ muội, vì gì Dung phi nhìn trúng cũng là Mộ Niệm Xuân?

Ngô thị cùng Mộ Uyển Xuân sắc mặt cũng không tốt nhìn đi nơi khác.

Trương Thị lại kinh hi không thôi, trong mắt lóe lên đắc ý kiêu ngạo, lập tức thúc giục: “Niệm Xuân, Dung phi nương nương ưu ái con, là phúc khí của con. Còn không mau đi qua, trăm ngàn đừng làm cho Dung phi nương nương chờ sốt ruột.”

Trên mặt Mộ Niệm Xuân không có nửa điểm thụ sủng nhược kinh, biết rõ không có gì hy vọng từ chối, vẫn thủ thuyết phục Chu Thị: “Tổ mẫu, tính cháu vội vàng hấp tấp. Chỉ sợ không cẩn thận va chạm nương nương. Vẫn nên dịu dàng cự tuyệt ạ.”

Dung phi có ý lưu lại nàng, nghĩ cũng biết không có chuyện gì tốt.

E ngại tất cả mọi người ở đây, Chu Thị không tiện nói rõ, chỉ lập lại: “Dung phi nương nương mở miệng, ta đã thay cháu đáp ứng.”

Dung phi tự mở miệng, Mộ gia nào có đường cự tuyệt? Mặc kệ nguyên ý hay không, cũng chỉ có thể kiên trì đáp ứng.

Điểm này, Mộ Niệm Xuân tự nhiên rất rõ ràng.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân cố đem bất mãn cùng tức giận kiềm chế xuống, mềm mại nói vâng. Trong lòng lại dâng trào ý chí chiến đấu.

Mặc kệ Dung phi muốn làm cái gì, cứ việc phóng ngựa lại đây đi! Trải qua đủ loại kiếp trước, lòng của nàng sớm kiên cố, ngay cả mưa gió bất ngờ, cũng không sợ hãi!

Trương Thị đưa Mộ Niệm Xuân tới viện Dung phi ở. Trước khi đi ngàn dặn dò vụn vụn, chung quy lại là, hảo hảo làm bạn với Dung phi nương nương, tranh thủ vài phần yêu quý của Dung phi nương nương. Chỉ cần làm cho Dung phi nương nương cao hứng, có lẽ vị trí Tề Vương phi chính là của nàng.

Mộ Niệm Xuân nghe dở khóc dở cười.

Việc này thật sự phức tạp, nói hai ba câu căn bản giải thích không rõ. Đơn giản nhất là không nói gì nữa, gặt đầu bừa, cuối cùng cũng tiền Trương Thị đi.

Lục La dẫn Mộ Niệm Xuân đến trong phòng nghỉ: “Phòng này hơi nhỏ, bắt quá, coi như sạch sẽ. Ủy khuất tứ tiểu thư.”

Đâu chỉ là hơi nhỏ một ít! So với gian phòng khách Trương Tử Kiêu ở còn nhỏ hơn. Ngoài cái giường chỉ đặt vừa cái bàn. Hai người đứng đã thấy chật.

Rõ ràng đây là nơi cho hạ nhân ở.

Đường đường Mộ gia tứ tiểu thư, chưa từng chịu quá khuất nhục như vậy! Cho dù đối phương là nương nương trong cung, cũng không thể khi dễ người ta thế!

Thạch Trúc nóng mặt, đang tức giận muốn mở miệng, Mộ Niệm Xuân đã cười đáp: “Nơi này tốt lắm, không có gì ủy khuất. Làm phiền Lục La cô nương lo lắng.”

Thạch Trúc đành đem lời định nói nuốt xuống.

Lục La thấy Mộ Niệm Xuân cười không có nửa điểm dị sắc, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

Vị Mộ tứ tiểu thư này, mới mười hai, mười ba tuổi, đã có khí độ như thế, không thể khinh thường. Nương nương cố ý sai mình làm việc này, thật không quá phúc hậu.

“Tứ tiểu thư nghỉ ngơi chút đi, lúc này nương nương đang chép kinh Phật. Chờ khi rảnh, sẽ mệnh nô tỳ đến thỉnh tứ tiểu thư đi qua.” Ngữ khí Lục La không tự giác có thêm phần tôn kính.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười gật đầu.

Sau khi Lục La rời đi, Thạch Trúc lập tức oán giận: “Tiểu thư, vị Dung phi nương nương này thật sự hơi quá đáng. Rõ ràng là cố ý nhục nhã cô.”

Mộ Niệm Xuân không chút để ý cười nói: “Nếu em để ở trong lòng, đó là nhục nhã. Nếu không ngại, thì cái gì cũng không phải. Chuyện nhỏ này vì sao phải sinh khí?”

Nói là nói như vậy, nhưng chuyện tới trước mắt, có ai có thể nhẫn không tức giận?

Thạch Trúc cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy Dung phi nương nương có ý không tốt. Cô nhất định phải cẩn thận một chút.”

Mộ Niệm Xuân tán dương nhìn Thạch Trúc: “Em nói đúng. Tề Vương đêm qua cố ý tìm ta nói chuyện, chỉ sợ Dung phi đã biết. Trong lòng bà ấy không vui, cố ý lưu ta lại, không thể thiếu chuyện làm khó dễ cho ta. Nếu ta xúc động nói lời không nên, sẽ là lý do gây nên chuyện. Cho nên, ta phải tỉnh táo, không thể nhất thời phản nộ.”

Thạch Trúc tinh tế thương thức mấy câu nói đó, rất nhanh cân nhắc ra hàm xúc ý tứ trong đó, có chút xấu hổ nói: “Thật xin lỗi, vừa rồi nô tỳ thái quá. Nếu không phải tiểu thư ngăn cản kịp lúc, chỉ sợ đã gây rắc rối...”

“Thạch Trúc, em một lòng che chở cho ta, lòng ta cao hứng còn không kịp, làm sao lại giận em.” Mộ Niệm Xuân nhìn Thạch Trúc, ánh mắt trong suốt mà ấm áp: “Mẹ cùng tổ mẫu đều đi rồi, hiện tại chỉ có hai chúng ta. Em có sợ không?”

Thạch Trúc không chút nghĩ ngợi đáp: “Không sợ. Chỉ cần cùng tiểu thư ở một chỗ, nô tỳ không sợ gì cả.”

Hốc mắt Mộ Niệm Xuân nóng lên, trong lòng ấm áp: “Hảo, chúng ta chủ tớ đồng lòng, mặc kệ là ai làm khó dễ cũng không sợ.”

Đợi nửa ngày, vẫn như cũ không thấy Dung phi phái người đến. Thạch Trúc nhịn không được nói thầm: “Dung phi nương nương chưa chép xong kinh Phật sao?”

Mộ Niệm Xuân bật cười: “Em thật sự nghĩ bà ta chép kinh Phật sao?”

Thạch Trúc xấu hổ.

“Nếu đúng như ta đoán, hôm nay bà ta sẽ không gặp ta.” Mộ Niệm Xuân cười nói: “Dù sao ở đây cũng không có việc gì, không bằng ra ngoài đi dạo.”

Thạch Trúc sững sờ: “Đi đâu ạ?”

Mộ Niệm Xuân thân nhiên cười nói: “Đi phòng bếp đi! Thiện Năng đại sư đã đáp ứng ta, muốn học làm thức ăn chay thì tìm bà ấy. Nếu ở lại, thừa dịp mấy ngày này đi học bản lĩnh của bà ấy.”

Kỳ thật đây mới chính là nguyên nhân tiểu thư nguyện ý lưu lại!

Thạch Trúc bị hưng phấn của Mộ Niệm Xuân cuốn hút, cười gật đầu.

Khi thân ảnh Mộ Niệm Xuân xuất hiện ở phòng bếp. Thiện Năng cơ hồ nghĩ hai mắt của mình có vấn đề: “Sao cô lại tới nữa?” Nữ quyến Mộ gia không phải đều đi rồi sao? Vì sao Mộ Niệm Xuân không cùng rời đi?

Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm đáp: “Ta luyện tiếc trừ nghệ của đại sư, cho nên ở lại.”

Thiện Năng nhanh chóng khôi phục biểu tình cứng nhắc, suy nghĩ chút, liền đoán tới tám chín phần: “Không phải là Dung phi nương nương cố ý lưu cô lại chứ.”

Đây là kỹ xảo của nhóm phi tần trong cung.

Nghĩ muốn trị ai liền lấy cớ giữ bên mình. Kín đáo làm khó dễ nhục nhã, chờ đối phương gây sai lầm, quang minh chính đại xử lý. Làm cho người ta không thể kêu oan!

Dung phi này, quả nhiên lòng dạ hẹp hòi tính toán chi li. Bất quá chỉ đắc tội nữ quan bên người bà ta, liền không buông tha, thật là có chút quá phận.

Mộ Niệm Xuân cười: “Đại sư quả nhiên thông minh, ta còn chưa nói liền đoán trúng.”

Thiện Năng rất quen thuộc với những mảnh khốc ở trong cung...

Lúc này đây, Thiện Năng không giả bộ nghe không hiểu, nghiêm túc nhắc nhở: “Dung phi cố ý lưu cô lại, là có lý do của bà ta. Cô làm việc nên trăm ngàn cẩn thận, không được làm ra sai lầm. Bằng không, đến lúc đó không ai có thể cứu được cô.”

Không đợi Mộ Niệm Xuân đáp lại, lại cau mày nói: “Cô không ngoan ngoãn ở trong phòng đợi, chạy tới phòng bếp làm gì? Vạn nhất Dung phi nương nương cho triệu kiến, cô cố tình không ở, thật không ổn...”

Khó có lúc Mộ Niệm Xuân không phản bác, im lặng nhu thuận nghe. Con người hắc bạch phân minh bình tĩnh nhìn Thiện Năng.

Thiện Năng không quen, hỏi: “Bản ni nói, cô nghe lọt không?”

Mộ Niệm Xuân chớp chớp mắt, bỗng nhiên nở nụ cười: “Đại sư, hôm nay ta mới phát hiện, nguyên lai thời điểm đại sư giảng giải, cũng thật dông dài.”

Thiện Năng: “...”

Nha đầu này còn hơn hồ ly giáo hoạt, ai có thể làm khó chứ? Bản thân thật sự quan tâm quá nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Thần Thương

“Nương nương, Mộ tứ tiểu thư buổi chiều đã tới rồi, đợi nửa ngày, nương nương có gặp nàng ta một lần không?” Lục La hầu hạ Dung phi ăn com chiều, thấy tâm tình Dung phi không tệ, mới thật cẩn thận hỏi một câu.

Dung phi nhìn Lục La một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Lục La, người nhận được cái gì của người ta, hôm nay vì gì lại nói thay cho cô ta?”

Lục La hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi quỳ xuống: “Nô tỳ lẩm miệng, thỉnh nương nương thứ tội!” Trong lòng một trận ảo não.

Chính mình hôm nay làm sao vậy, cử chỉ điên rồ, biết rõ dụng ý nương nương lưu lại Mộ tứ tiểu thư, như thế nào còn dám thay Mộ tứ tiểu thư nói chuyện? Nương nương có ý của riêng nương nương, mình làm gì nhiều chuyện...

Kính hồn táng đảm đợi một lát, mới nghe được Dung phi nhàn nhàn nói: “Được rồi, bản cung chỉ thuận miệng nói giỡn, dọa người thành như vậy sao, mau đứng dậy đi.”

Lục La âm thầm nhả ra khí, đứng dậy thăm quyết định, sau không bao giờ nói lung tung nữa.

Dung phi lại chủ động khơi mào câu chuyện: “Lục La, người xem, tâm tính Mộ tứ tiểu thư thế nào?”

Lục La làm sao còn dám lẩm miệng: “Nương nương tuệ nhãn như đuốc, trong lòng đều có phán đoán sáng suốt, nô tỳ không dám vọng ngôn.”

“Cho người nói, người chỉ đề ý nói là được. Bản cung nghe cho vui, cho dù người nói không đúng, cũng sẽ không trị tội người.” Dung phi cười cười, vẻ mặt ôn hòa thân thiết.

Lục La tự nhiên sẽ không cho lời này là thật.

Nhóm nương nương trong cung ai cũng có tâm kế, làm người ta không dám tùy ý đo lường. Dung phi nhìn như ôn nhu hiền hoà, kì thực tâm tư sâu sắc thâm trầm. Người hầu hạ ở bên cạnh, cẩn thận gấp bội mới đủ.

Dung phi lên tiếng, không nói đương nhiên không được, càng không thể nói thật lòng.

“Hồi bẩm nương nương, nô tỳ cảm thấy, Mộ tứ tiểu thư tuổi tuy nhỏ nhưng tâm kế lớn.” Lục La cẩn thận lựa lời: “Hơn nữa, dung mạo thanh tú, muốn thu hút sự chú ý của nam tử không phải việc gì khó.”

Dung phi nhún nhún mày, khoe môi tự tiểu phi tiểu: “Ngươi quan sát rất cẩn thận.” Trong lời nói nghe không ra hi giận.

Lục La lại thoảng thả tâm, tiếp tục nói: “Tề Vương điện hạ chỉ là nhất thời mê hoặc, chờ qua một hồi, có thứ mới. Tự nhiên sẽ buông thả...”

Nếu thật sự là như thế, bản thân đã không lo lắng buồn bực! Tề Vương tính tình thế nào, bà làm mẹ đương nhiên rõ ràng. Hoang đường tùy hứng chỉ là sự nguy trang của nó, nếu nó thật sự quyết giữ ý mình...

Không, bà tuyệt không cho phép!

Trong mắt Dung phi hiện lên một tia lãnh ý, khoe môi khê cong lên.

Giờ điểm tâm hôm sau qua đi, rốt cục Dung phi triệu kiến Mộ Niệm Xuân.

“Gặp qua Dung phi nương nương.” Mộ Niệm Xuân chỉnh đốn trang phục hành lễ, tư thế tiêu chuẩn, không thể bắt bẻ.

Dung phi thân nhiên cười nói: “Mộ tứ tiểu thư không cần đa lễ.”

Mộ Niệm Xuân được miễn lễ, liền mỉm cười đứng ở một bên. Dung phi không lên tiếng. Nàng cũng im lặng đứng.

Trong phòng im ắng, tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy. Không khí dường như ngưng trệ, rất nặng nề, làm người ta hô hấp không thông.

Lục La khoanh tay đứng ở bên người Dung phi, thần sắc tự nhiên. Ở bên dưới, Thạch Trúc cũng không kém, yên lặng đứng, thi thoảng nhìn Mộ Niệm Xuân.

Qua hồi lâu, Dung phi mới từ từ mở miệng: “Bản cung thường ngại người cung hoa, sao không thấy cái? Có phải không thích?”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười đáp: “Nương nương ban cho, không có đạo lý tiểu nữ không yêu thích. Chính là quá mức quý trọng, không thể tùy ý mang cho nên để cho mẹ của tiểu nữ cất đi.”

Câu trả lời cẩn thận, lại uyển chuyển. Nhất là câu “không có đạo lý không yêu thích.”

Mâu quang Dung phi chợt lóe, bình tĩnh nhìn về phía Mộ Niệm Xuân. Thật to gan, dám giáp mặt châm chọc mình!

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nhìn lại, không có nửa điểm chột dạ.

Dung phi làm khó mình, nàng thì không có thói quen chịu đựng nhẫn nhục. Huống chi, nàng không hề hứng thú với danh hiệu Vương phi này. Ước gì Dung phi càng chán ghét nàng.

“Bất quá là chút cung hoa bình thường. Không coi là trân quý.” Dung phi chậm rãi nói: “Là bản cung sơ sót. Cô nương trẻ tuổi, phần lớn là thích châu báu hoa phục. Mấy ngày tới làm bạn với bản cung tốt, bản cung sẽ có hậu thưởng.”

Những lời này có thể phiên dịch. Chỉ cần ngại an phận thủ thường, không có tâm tư không nên có, hết thấy đều có. Nếu không, đừng trách bản cung không khách khí!

Mộ Niệm Xuân cố ý lộ ra bộ dạng kinh hi: “Đa tạ ý tốt nương nương.”

“Hảo ý” của Dung phi đương nhiên không thể cự tuyệt.

Mộ Niệm Xuân thức thời như vậy, tâm tình Dung phi tốt hơn một chút. Ra về lo lắng hỏi: “Đúng rồi, hai ngày trước Tề Vương tới thăm bản cung, sau liền đi dạo trong viện, hình như ngẫu nhiên gặp Mộ tứ tiểu thư?”

Luận làm bộ làm tịch, Mộ Niệm Xuân tự nhiên không thua bất luận kẻ nào, trên mặt lộ ra một chút kinh ngạc: “Nương nương nghe người nào nói? Rõ ràng là tin bịa đặt! Ngày đó buổi tối tiểu nữ đi từ phòng bếp về, cùng biểu ca về viện. Dọc đường căn bản không gặp ai khác. Người này cố ý hướng bát nước bắn lên người tiểu nữ, rốt cuộc làm sao rấp tằm!”

Ngay cả Thạch Trúc cũng nghĩ rằng hết thấy buổi tối đó thấy chỉ là ảo ảnh.

Dung phi coi như vừa lòng với phản ứng của Mộ Niệm Xuân. Chính là câu “bát nước bắn” kia có chút chói tai, đúng là chỉ cây dâu mắng cây hòe, làm trong lòng người ta có chút không vui.

Bất quá, trước mắt không phải tính sổ thời điểm.

Dung phi than nhẹ một tiếng: “Bản cung nghe dạng vô liêm sỉ nói, lòng cũng tràn đầy buồn bực. Gia khuê cô nương quan trọng thế nào, lại nảy sinh chuyện này. Ngươi yên tâm, việc này bản cung nhất định hỏi đến cùng. Chỉ cần có người dám nói láo, bản cung sẽ không nương tay.”

Bốn chữ cuối cùng, cô ý nhấn mạnh. Cảnh cáo trong đó, không nói cũng hiểu.

“Dung phi nương nương nói rất đúng.” Trong lòng Mộ Niệm Xuân âm thầm cười lạnh, ra vẻ muốn nói lại thôi: “Chính là...”

Dung phi quả nhiên hỏi: “Chỉ là cái gì?”

“Chính là Tề Vương điện hạ làm việc theo ý mình, nói chuyện hành động tất bị chú ý.” Mộ Niệm Xuân cố ý biểu hiện ra một chút khó xử cùng buồn rầu: “Nếu là bị người cô ý lấy câu chuyện, có thể không ổn.”

Mộ Niệm Xuân không nói rõ, người thông minh vừa nghe lại đã biết.

Sắc mặt Dung phi hơi đổi.

Buổi tối đó, Tề Vương đi gặp Mộ Niệm Xuân. Mặc dù có ám vệ canh gác nhưng không thể gạt được mình, trong lòng tức giận, muốn tìm Tề Vương tính sổ là không thể, theo tự nhiên giận chó đánh mèo đến trên người Mộ Niệm Xuân. Bởi vậy, mới cố ý tìm cơ lưu lại Mộ Niệm Xuân, ngầm xử trí một phen.

Nhưng nghe trong lời Mộ Niệm Xuân, rõ ràng là cự tuyệt. Chỉ có Tề Vương tự nguyện...

Bản thân bày ra bộ dạng chất vấn lần khó dễ, chẳng phải thành trò cười?

Mộ Niệm Xuân thương thức bộ dáng Dung phi nghẹn lời không nói gì, tâm tình nháy mắt khoái trá.

Trong lòng Dung phi, Tề Vương gặp người hấn thích, phạm làm cô nương, đều rục rịch mong chờ danh hiệu Tề Vương. Các cô nương tiếp cận Tề Vương, đều có rắp tâm bất lương. Không nghĩ, nàng ta nửa điểm cũng không.

Dung phi bình tĩnh, sau một lúc lâu mới nói: “Bản khoản của ngươi, bản cung hiểu được. Ngươi yên tâm, có bản cung, tự nhiên không chấp nhận Tề Vương tùy hứng.”

Mộ Niệm Xuân nhẹ nhàng thở ra, vui vẻ cười nói: “Như thế không thể tốt hơn, đa tạ Dung phi nương nương.”

Khóe môi Dung phi gật gật, ánh mắt bình tĩnh dừng trên gương mặt Mộ Niệm Xuân. Ánh mắt Mộ Niệm Xuân trong suốt thần sắc thản nhiên, tự nhiên hào phóng tùy ý Dung phi đánh giá.

Chẳng lẽ, Mộ Niệm Xuân thật sự không nửa điểm động tâm danh hiệu Vương phi? Hết thảy chính là Tề vương tự mình đa tình?!

Dung phi không muốn tin tưởng chuyện này thật.

Mộ Niệm Xuân nhất định là giả bộ lấy lui làm tiến.

Đại khái đây là bệnh chung của tất cả các bà mẹ trên đời. Cảm thấy con mình là tốt nhất, các cô nương tiếp cận đều có dụng tâm kín đáo. Kiên quyết không chịu tin trên đời này lại có người không muốn với tới con mình, kiên quyết kính nhi viễn chi.

Tâm niệm Dung phi thay đổi thật nhanh, cười đối đãi: “Bản cung nghe nói ngươi trù nghệ xuất chúng, ở Từ Vân am học làm đồ chay nhiều ngày. Không biết bản cung có thể nếm thử thủ nghệ của ngươi?”

Nàng có quyền cự tuyệt sao?

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Nếu nương nương không chê tay nghề tiểu nữ, hôm nay tiểu nữ sẽ xuống bếp, làm chút thức ăn chay thỉnh nương nương nhấm nháp.”

Dung phi mỉm cười gật đầu. Đến tận đây, không khí cuối cùng cũng được thả lỏng.

Thạch Trúc âm thầm nhả ra khí. Vị Dung phi nương nương này lời nào cũng hai nghĩa, nói chuyện vòng vèo, làm cho người ta nghe xong như lọt vào trong sương mù. Nghe nửa ngày mới đoán nổi ý tứ của bà ta. May là tiểu thư trả lời lưu loát, chẳng những không xảy ra sự cố, còn khiến Dung phi không nói nên lời.

Tiểu thư thực thông minh. Chuyện gì cũng không thể làm khó được cô ấy. Thạch Trúc kiêu ngạo nghĩ, theo bản năng thẳng lưng hơn.

Một cung nữ đi đến bẩm báo: “Khởi bẩm Dung phi nương nương, Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ nghe nói nương ở đây, tới thỉnh an.”

Ánh mắt Dung phi lóe lên, không nhanh không chậm nói: “Thỉnh Lục đại tiểu thư tiến vào.”

Lục Vô Song ngày hôm qua đến Từ Vân am, hôm nay buổi sáng cầu kiến... Thật đúng là khẩn cấp!

Mộ Niệm Xuân hạ mí mắt, giấu đi ý cười.

Lục Vô Song thích màu đỏ chói mắt, hôm nay lại cố ý mặc mộ thân thanh lịch nhu hòa, thiếu vài phần bức người điểm quang, lại có vẻ mềm mại: “Vô Song gặp qua Dung phi nương nương.”

Dung phi ôn hòa cười nói: “Mau miễn lễ, Lục La, đi lấy ghế tới.”

Lục La lên tiếng, nhanh nhẹn đi lấy ghế tới. Lục Vô Song hơi có chút thụ sủng nhược kinh, cười nói tạ. Sau khi ngồi, cố ý vô tình nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, trong lòng hiện lên một tia tự đắc.

Mộ Niệm Xuân hiển nhiên đã sớm đến đây, nhưng vẫn đứng. Hiển nhiên, Dung phi nương nương ưu ái mình...

Hai thiếu nữ, một người ngồi, một người đứng, tình hình vậy quả thật vi diệu. Làm người ta không tưởng được.

Thạch Trúc nhìn trong mắt, không khỏi vì chủ tử nhà mình cảm giận bất bình.

Mộ Niệm Xuân lại không đem điểm nhỏ nhất ấy đặt trong lòng. Trên thực tế, một màn này đúng là nàng vui khi nhìn thấy. Lục Vô Song kiếp trước chính là Tề vương phi, kiếp này cũng không biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Vô Song

Lần gặp mặt mẹ chồng tương lai đầu tiên, không khí hòa hợp.

Lục Vô Song thu liễm kiêu ngạo, cố ý xu nịnh lấy lòng, có vẻ ôn nhu nhu thuận.

Dung phi đối với con dâu tương lai mình chọn thập phần vừa lòng về dung mạo gia thế, ngữ khí nhẹ nhàng, thái độ thập phần thân thiết. So sánh với vừa rồi đối Mộ Niệm Xuân lãnh đạm đề phòng, không thể so sánh nổi.

Người ta tán gẫu sôi nổi như vậy, Mộ Niệm Xuân tự giác quyết định rời đi. Miễn cho chính mình đứng ở nơi này làm liên người ta hứng trí nói chuyện.

Mộ Niệm Xuân dò xét thời gian, tiến lên cười nói: “Dung phi nương nương, nếu không còn chuyện gì, tiểu nữ đi phòng bếp.”

“Cũng tốt.” Dung phi làm như tâm tình không tệ, miệng cười nói: “Người đi phòng bếp chuẩn bị nhiều thức ăn chay chút, giữa trưa vừa lúc lưu Lục đại tiểu thư bồi bàn cùng nhau dùng bữa.”

Lục Vô Song cười tiếp lời: “Nhận được Dung phi nương nương ưu ái, Vô Song tạ ơn.”

..... Đây hai vị thật đúng là không khách khí, coi nàng là đầu bếp mà sai bảo!

Gương mặt Mộ Niệm Xuân vẫn bình thản như cũ, cười thi lễ cáo lui.

Ra sân, Mộ Niệm Xuân hứng trí đảo dạt nhìn về phía Thạch Trúc. Thạch Trúc bị nhìn, sửng sốt: “Tiểu thư, vì sao nhìn nô tỳ như thế?”

“Ta đang chờ em sinh khí!” Mộ Niệm Xuân cười trêu chọc: “Dung phi nương nương cùng Lục đại tiểu thư lấy ta làm đầu bếp nữ, em không tức giận mới là việc lạ.”

Thạch Trúc hồng hồng má, sau đó nói: “Tiểu thư cũng quá coi thường người. Hiện tại nô tỳ đã biết rõ, tiểu thư căn bản không nghĩ gả cho Tề Vương điện hạ, ước gì Dung phi nương nương không thích cô. Hiện tại Lục đại tiểu thư đến đây, Dung phi nương nương vừa mất cô ta. Trong lòng tiểu thư lúc này nhất định cao hứng! Nếu tiểu thư cao hứng, nô tỳ cũng không có gì tức giận.”

Quả nhiên hiểu được! Mộ Niệm Xuân mỉm cười: “Em biết là tốt rồi, bây giờ chúng ta đi phòng bếp.”

Nàng thà ở phòng bếp, cũng không nguyện cùng Dung phi Lục Vô Song giao tiếp.

Giữa trưa, Dung phi quả nhiên lưu lại Lục Vô Song dùng cơm trưa.

Tiêu chuẩn đồ ăn chay Từ Vân am là bốn món chay một canh, cho dù là cơm trưa Dung phi nương nương cũng ăn theo quy củ đó, chính là làm tinh xảo hơn chút. Dung phi liếc mắt một cái, nhận ra đồ ăn có sự khác biệt.

Vẫn là đậu hũ rau xanh, bí đao... như trước nhưng được phối hợp thập phần mới mẻ. Đậu hũ nấu cùng bí đao, rau xanh nấu chút mộc nhĩ, đậu cắt thành miếng nhỏ, trộn cùng rau thơm. Canh măng tươi. Cộng thêm món cà tím nóng hổi thơm vô cùng.

Tạm thời bất luận hương vị như thế nào, sắc hương này thật dụ hoặc.

Dung phi gấp một miếng bí đưa vào miệng, cảm thấy vị tươi mới, lại rất ngọt. Nhịn không được tán một tiếng hảo. Mộ Niệm Xuân này, tuy rằng nhanh nhẹn nhưng trù nghệ rất cao minh.

Lục Vô Song thưởng một miếng cà tím. Không tình nguyện khen một câu: “Mộ tứ tiểu thư quả nhiên trù nghệ hơn người, làm cho người ta không tự giác tán thưởng.” Mọi thứ của cô ta đều có người làm thay, không cần phải xuống bếp. Lúc này hiển nhiên âm đạm.

Dung phi là người nhạy cảm, thấy Lục Vô Song tươi cười miễn cưỡng, liền đoán trúng cô ta suy nghĩ cái gì. Từ từ cười nói: “Trên đời này nào có ai thập hoàn thập mỹ. Tiểu thư tướng mạo gia thế đã muốn chiếm mười phần, trù nghệ hơi yếu một chút cũng không tính là gì. Vì sao lại lấy khuyết điểm của mình so với sở trường duy nhất của Mộ tứ tiểu thư?”

Lục Vô Song được khen nở gan nở ruột, nhất là câu “sở trường duy nhất” kia, tinh thần và thể xác cảm giác thư sướng vô cùng. Đúng vậy, Mộ Niệm Xuân trừ bỏ trù nghệ, còn có thể có gì so được với mình?

Lục Vô Song ra vẻ thẹn thùng cúi đầu: “Nương nương khen ngợi như thế. Vô Song hổ thẹn không dám nhận.”

Dung phi cười nói: “Bản cung vừa thấy tiểu thư liền cảm thấy hợp ý, về sau kêu khuê danh Vô Song được chứ?” Kêu khuê danh, tự nhiên biểu lộ sự thân thiết tùy ý vô cùng.

Trong lòng Lục Vô Song mừng thầm, cười nói: “Có thể được nương nương ưu ái, thật sự là Vô Song đã tu luyện mấy đời phúc khí.”

Dùng cơm trưa xong, Dung phi có thói quen nghỉ ngơi một lát.

Lục Vô Song thức thời đứng dậy cáo lui.

Dung phi mỉm cười nói: “Bản cung một mình thấp hương lễ Phật, khó tránh khỏi có chút tịch liêu. Nếu tiểu thư có thời gian rảnh, không ngại đến nói chuyện với ta.”

Lục Vô Song vui vẻ cười đáp ứng.

Rời khỏi viện Dung phi, Lục Vô Song mới phát ra nụ cười từ nội tâm.

Thật tốt quá! Cuối cùng không uổng công chính mình hao hết tâm tư chạy đến Từ Vân am. Chỉ cần lấy được niềm vui của Dung phi nương nương, vị trí Tề Vương phi khẳng định là của cô ta, ai cũng đừng mơ tưởng cướp đi.

Đang nghĩ vậy, chủ tớ Mộ Niệm Xuân đã đi tới.

Đã đổi mặt, tự nhiên khách khí hàn huyên vài câu.

Lục Vô Song cười khen: “Mộ tứ tiểu thư trù nghệ hơn người, hôm nay ta có lộc ăn. Ngay cả Dung phi nương nương cũng khen cô trù nghệ cao siêu.”

Nói thật êm tai. Nhưng bộ dạng kiêu căng kia, làm cho người ta nhận ra không phải thật lòng.

Mộ Niệm Xuân coi như không thấy sự kiêu căng ấy, cười nhẹ đáp: “Điểm trù nghệ ấy không quan trọng. Lục đại tiểu thư quá khen rồi.”

Lục Vô Song ra vẻ lo lắng nói: “Dung phi nương nương nói ngày thường tịch mịch không người nói chuyện, dặn dò riêng ta ngày sau thường đến. Về sau hai chúng ta có cơ hội gặp mặt nhiều rồi.”

Thật khâm phục! Nhìn khoe khoang kia.

Mộ Niệm Xuân tiếp tục mỉm cười: “Đây thật là một tin tức tốt.”

Lục Vô Song chiếm thượng phong, tâm tình vô cùng sung sướng, tỏ vẻ tôn quý cười nói: “Cũng là thường xuyên gặp, xưng hô không tránh khỏi khách sáo. Không bằng theo thứ tự, gọi tỷ muội?”

Hai nàng không phải rất quen thuộc rồi sao? Lại còn có màn ra mắt này?

Mộ Niệm Xuân mặt không đổi sắc cười nói: “Hảo, tiểu muội cả gan một hồi, gọi cô một tiếng Lục tỷ tỷ.”

Lục Vô Song mỉm cười, thân thiết kéo tay Mộ Niệm Xuân: “Cô ở nhà đứng hàng thứ tư, ta đây gọi cô một tiếng Mộ tứ muội muội.”

Mộ Niệm Xuân bất động thanh sắc nổi da gà, cười nói hão. Một hồi nhận thức “hảo tử muội?” xong mới nói lời từ biệt.

Hành động của Lục Vô Song thật sự không tính cao minh. Liền ngay cả Thạch Trúc cũng nhận không được thấp giọng nói: “Lục đại tiểu thư rõ ràng không thích tiểu thư, vì cái gì bỗng nhiên thân thiết với tiểu thư như vậy?”

Rõ ràng là sắp tâm bất lương!

Mâu quang Mộ Niệm Xuân chợt lóe, thân nhiên cười nói: “Trong viện này đều có tai mắt của Dung phi, cô ta làm như vậy, đương nhiên là cho Dung phi xem.” Có thể biểu hiện sự ôn nhu, lòng dạ phong độ. Đối là ai, cũng đều sẽ làm như vậy.

Chỉ bất quá, Lục Vô Song hành động còn kém xa Mộ Niệm Xuân.

Thạch Trúc nghĩ nghĩ hỏi: “Lục đại tiểu thư bỗng nhiên tới Từ Vân am, không phải là vì Dung phi nương nương chứ?”

Mộ Niệm Xuân tán dương nhìn Thạch Trúc một cái: “Đương nhiên đúng rồi. Bằng không, cô ta là tiểu thư chưa chồng, vì gì chạy đến Từ Vân am. Hơn nữa, thân phận Dung phi nương nương vẫn chưa tuyên cáo cho mọi người biết, cô ta ngay hôm sau đã cầu kiến, hiển nhiên là đã sớm biết Dung phi nương nương ở Từ Vân am.”

Theo này cũng có thể nhìn ra, Lục Vô Song đã có sắp xếp!

Thật sự là làm người ta vui mừng.

Thạch Trúc thấy vẻ mặt Mộ Niệm Xuân sung sướng, cũng nở nụ cười: “Người ta tranh đoạt tiếp cận Dung phi nương nương, muốn làm Tề Vương phi. Tiểu thư lại không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt Tề Vương điện hạ. Việc này nếu truyền ra, tiểu thư có thể danh chấn kinh thành.”

“Thanh danh như vậy ta không muốn.” Mộ Niệm Xuân nhún nhún vai cười nói: “Dung phi nhìn trúng con dâu Lục Vô Song, Lục Vô Song lại quyết tâm muốn làm Tề Vương phi. Hai người ăn nhịp với nhau, ta phối hợp diễn, vẫn nên an phận mà xem thì hơn.”

Xem hí kịch, tiện thể nhanh chóng dứt khỏi cơn lốc xoáy này.

Xem tình hình trước mắt, tám chín phần Tề Vương phải theo tâm nguyện Dung phi.

Kể tiếp liên tục vài ngày, Lục Vô Song đều đứng giờ đến bồi Dung phi. Đầu tiên là cùng nói chuyện giải buồn, sau đó là cùng nhau nghe kinh Phật, về sau, đã trở thành bồi Dung phi cùng nhau chép kinh Phật.

Về phần Mộ Niệm Xuân, thực hiện tốt bốn phận nữ đầu bếp, mỗi ngày trừ bỏ ba bữa, tận lực không lộ diện trước mặt Dung phi. Cảm giác tồn tại thật mong manh.

Qua mấy ngày, ngay cả Dung phi luôn cảnh giác cao độ cũng âm thầm có suy nghĩ.

Mộ Niệm Xuân này, biểu hiện thành thật an phận, lại thấp phần thức thời. Cho dù bị đối xử thế nào cũng không lộ ra tật xấu gì. Rốt cuộc là cô ta vô tình với vị trí Tề Vương phi? Hay là biết mình bất lợi, tạm thời lấy lui làm tiến?

Dung phi một bên suy nghĩ, một bên vuốt ve Phật châu. Sau một lúc lâu mới hỏi nói: “Lục La, mấy ngày nay, Mộ tứ tiểu thư trừ bỏ đi phòng bếp, có động tĩnh gì không?”

Lục La cung kính đáp: “Hồi bẩm nương nương, nô tỳ âm thầm lưu ý, mỗi ngày Mộ tứ tiểu thư đều ở phòng bếp khá lâu. Thời gian còn lại ở trong phòng, rất ít khi đi ra ngoài. Cùng nhóm nô tỳ nói chuyện cũng thấp phần lễ phép khách khí.”

Dung phi im lặng không nói.

Lục La lặng yên đứng một bên, nhanh chóng liếc nhìn Dung phi một cái. Trong lòng âm thầm nghĩ, lòng nghi ngờ của nương nương thật quá nặng.

Mộ gia mặc dù không thể so với phủ đệ huân quý, nhưng cũng là dòng dõi thư hương tiếng tăm lừng lẫy. Mộ tứ tiểu thư là danh môn khuê tú đứng đắn, nay lại làm đầu bếp, trong lòng hẳn có bao nhiêu ủy khuất! Nhưng người ta nửa điểm cũng không biểu lộ ra, ngày nào cũng tươi cười với người khác. Chỉ bằng phân lòng dạ hàm dưỡng này, liền đủ để cao hơn vị Lục đại tiểu thư kia.

Trách không được Tề Vương điện hạ có ý với Mộ tứ tiểu thư. Đối là mình. Cũng sẽ thích Mộ tứ tiểu thư.

Thân phận Lục đại tiểu thư lại rất tốt, đích nữ duy nhất Vĩnh Ninh hầu phủ, thân phận như vậy, cho dù là gả cho thái tôn cũng đủ tư cách. Huống chi chỉ là một phiến vương...

Đương nhiên, những lời này Lục La chỉ dám đặt ở trong lòng giấu lại mà thôi, tuyệt không dám lộ một từ trước mặt Dung phi.

Dung phi suy nghĩ một lát, mới thân nhiên nói: “Người tiếp tục lưu ý nhất cử nhất động của cô ta, có nửa điểm dị thường cũng không được bỏ qua, tùy thời bẩm báo bản cung...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe nghe tiếng nói ngoài cửa vang lên: “Khởi bẩm nương nương, Tề Vương điện hạ cùng thái tôn điện hạ tới thỉnh an người.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Khó Chịu Đựng

Sao hai bọn chúng là cùng nhau đến đây?

Mâu quang Dung phi chợt lóe, không nhanh không chậm phân phó: “Thỉnh Tề Vương cùng thái tôn vào nội đường, bản cung sẽ đi qua.”

Cung nữ cung kính ứng vâng mệnh.

Lục La đợi một lát, thấy Dung phi vẫn không nhúc nhích, trong lòng âm thầm kỳ quái, thật cẩn thận hỏi: “Nương nương, hiện tại có phải nên đi qua không? Miễn cho thái tôn điện hạ cùng Tề Vương điện hạ sốt ruột chờ.”

Dung phi nhếch môi, có chút chậm rãi nói: “Nếu vội tới thỉnh an bản cung, chờ một lát làm sao mà sốt ruột.”

Lục La không dám vọng đoán, khúm núm phụ họa vài câu.

“Dung phi nương nương như thế nào còn không tới.” Đợi nửa ngày cũng không thấy Dung phi, Chu Diễm rốt cục nhịn không được nói thầm ra tiếng: “Chúng ta đã chờ rất lâu rồi.”

Dung phi là có tiếng tình tính tốt, hôm nay lại làm sao thế này?

Tề Vương thuận miệng đáp: “Đại khái là vội vàng chép kinh Phật, mới trì hoãn. Dù sao hai chúng ta cũng không có chuyện gì quan trọng, đợi một lát nữa cũng được.”

Chu Diễm không nghi ngờ hần, cười nói: “Lần này Dung phi nương nương vì hoàng tử mẩu đến lễ Phật, thật sự là vất vả.”

Có thể thay Hoàng hậu nương nương đến Từ Văn am đến lễ Phật, là phúc khí, sao dám nói vất vả.” Tề Vương lười biếng nói.

Sự thật là như thế. Có thể thay Hoàng hậu nương nương đến Từ Văn am lễ Phật, là chuyện tốt chúng phi tần cầu còn không được. Lần này bị Dung phi giành, không biết có bao nhiêu đôi mắt âm thầm ghen tị.

Đang nói chuyện, Dung phi nương nương mặc cung trang đi tới.

Chu Diễm tiến lên cười chào. Ân bồi phận, Ân bồi phận, Chu Diễm phải gọi Dung phi một tiếng tử mẫu. Nhưng đối mặt với gương mặt xinh đẹp kiều mỵ, thật sự là kêu không nên lời, đơn giản kêu Dung phi nương nương.

Dung phi mỉm cười, khiến người ta như thấy gió xuân: “Thái tôn thật là có tâm, còn tới thăm bản cung.”

Chu Diễm cười nói: “Hoàng tử mẩu mấy ngày trước hay hoa mắt vầng đầu. Nhóm thái y bắt mạch chẩn không ra nguyên nhân. Nhiều ngày nay thân thể đột nhiên tốt hơn. Có thể thấy được Dung phi nương nương lễ Phật chi tâm thành kính. Ta thay hoàng tử mẩu cảm tạ Dung phi nương nương.”

“Hoàng hậu nương nương Phật trạch thâm hậu, có Bồ Tát phù hộ. Nếu biết thái tôn một mảnh hiếu tâm. Trong lòng tất nhiên vui mừng chi cực. Cho dù thế nào cũng sẽ cũng sẽ nhanh chóng khỏe lại.”

“Nhờ Dung phi nương nương cát ngôn, hy vọng hoàng tử mẩu thân thể an khang.” Chu Diễm nói lời từ tận đáy lòng.

Đối với người khác mà nói, hoàng hậu xây dựng được ảnh hưởng rất lớn. Tuyệt không ai dám trêu chọc. Nhưng đối Chu Diễm mà nói, hoàng hậu là tử mẫu từ ai nhất trên đời này, luôn bao che khuyết điểm cho hần. Một ngày còn có bà, địa vị phủ thái tử sẽ vẫn vững như thái sơn. Cho dù đám Triệu vương thế tử xuất sắc vĩ đại thế nào, cũng không thể làm thái tôn hần lu mờ!

Hai người người tới ta đi, tán gẫu rất hợp ý.

Chu Diễm sơ ý không lưu ý đến Dung phi thủy chung không nói chuyện với Tề Vương. Mà Tề Vương, cũng không có nửa điểm ý tứ đáp lời. Ánh mắt tử mẫu từ hai người lơ đãng giao nhau, rất nhanh trôi qua.

“Khởi bẩm nương nương, Lục đại tiểu thư đến.” Lục La cung kính đến bẩm báo, cổ ý vô tình nhìn Tề Vương một cái.

Tề Vương nghe tên này, không ngoài ý muốn, chỉ là đôi mắt hơi lạnh lùng.

Dung phi lại vui vẻ cười nói: “Mau kêu Vô Song tiến vào.”

Vô Song, kêu thật thân thiết! Xem ra, Dung phi đối vị Lục đại tiểu thư rất vừa ý! Chu Diêm nhìn không được nhìn Tề Vương một cái.

Lần này, Tề Vương không trốn học đi mà là quang minh chính đại bẩm báo hoàng thượng tới thăm Dung phi. Bất quá, có dụng ý khác hay không, thì không rõ.

Lục Vô Song cười khanh khách tiêu sái tiến vào.

Nhìn thấy hai thiếu niên, Lục Vô Song kinh hi, bước lên phía trước hành lễ vấn an: “Gặp qua rất tôn điện hạ, gặp qua Tề Vương điện hạ.”

Thật không nghĩ tới lúc này có thể tình cờ gặp gỡ Tề Vương. Phí nhiều tâm tư cũng đáng!

Tề Vương đối với tình cờ gặp gỡ này không có nửa điểm kinh hi, phản ứng lãnh đạm dị thường, thậm chí lười liếc nhìn đối phương một cái. Tùy ý ừ một tiếng. Liền rời mắt đi.

Lục Vô Song lòng tràn đầy chờ mong vui mừng cùng then thừng, bị chậu nước lạnh thấu tâm, tươi cười ngưng kết ở khóe môi, có vẻ xấu hổ ngại ngùng.

Dung phi cũng không dự đoán được Tề Vương lại vô lễ như thế, trong lòng dâng lên tức giận. Tề Vương không nể mặt Lục Vô Song, rõ ràng là không nể mặt bà...

Không khí đột nhiên đông lạnh.

Chu Diêm phải ho khan một tiếng đã khởi giáng hòa: “Không nghĩ tới Lục đại tiểu thư đã ở Từ Vân am. Còn cùng Dung phi nương nương quen biết như vậy.”

Lục Vô Song miễn cưỡng nở nụ cười: “Nói đến cũng là đúng dịp. Vài ngày trước đó ta đến Từ Vân am, nghe nói Dung phi nương nương đã ở đây, liền vội tới thỉnh an nương nương. Lại có duyên vừa mắt nương nương. Đã nhiều ngày thường tới bồi nương nương nói chuyện...”

“A? Thật đúng là khéo!” Tề Vương cuối cùng há miệng nói chuyện, khóe môi tựa tiểu phi tiểu: “Bất quá, có một điểm bốn vương thấy thật kỳ quái. Vĩnh Ninh hầu phu nhân như thế nào lại chấp thuận Lục đại tiểu thư một mình đến Từ Vân am ở lại vài ngày? Chẳng lẽ không lo lắng Lục đại tiểu thư một mình không có ai chiếu cố?”

Lục Vô Song: “...”

Lời này nhìn như quở trách Vĩnh Ninh hầu phu nhân, kì thực là châm chọc nàng không tuân thủ khuê nghi, một cô nương chưa lấy chồng lại một mình chạy đến Từ Vân am.

Tề Vương không đếm xỉa Lục Vô Song mặt hết đỏ lại trắng, tiếp tục lười nhác dùng lời nói giết người không dao: “Không biết Lục đại tiểu thư khi nào thì hồi phủ, tốt nhất là sai người hồi phủ nói một tiếng, phái nhiều hộ vệ đến. Bốn vương không tiện phái người đưa tiễn, miễn cho tạo thành hiệu lực không cần thiết.”

Lời này, so với trắng trợn cự tuyệt còn khiến người ta khó chịu hơn.

Lục Vô Song quả thực muốn khóc, nước mắt rơm rớm.

Dung phi có đủ cho hàm dưỡng cũng nhìn không được, sắc mặt trầm xuống, cảnh cáo nhìn Tề vương một cái, trong giọng nói mang vài phần lãnh ý: “Vô Song vốn định hồi phủ từ hai ngày trước, là bản cung cố ý giữ con bé lại mấy ngày, bởi bản cung nói chuyện giải buồn.”

Xem như vì Lục Vô Song giải vây.

Tề Vương kéo kéo khóe môi, cuối cùng không nói thêm.

Nhưng cô nương da mặt mỏng, Lục Vô Song bị nói không hề lưu tình, làm sao còn tiếp tục có mặt mũi lưu lại. Miễn cưỡng nở nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Đa tạ nương nương nâng đỡ. Chính là lần này Vô Song ra phủ nhiều ngày, mẫu thân đã sai người tới thúc giục vài lần. Vô Song hôm nay đến, vốn là muốn hướng nương nương chào từ biệt.”

Trong lòng Dung phi âm thầm thở dài, trên mặt lại lộ ra tươi cười ôn hòa: “Đều là do bản cung suy nghĩ không chu toàn, lưu tiểu thư lại mấy ngày. Trong lòng mẫu thân tiểu thư lo lắng cũng là khó tránh khỏi. Thế này đi, bản cung liền phái mấy hộ vệ hộ tống tiểu thư hồi phủ.”

Dung phi trước sau như một hiền lành, cuối cùng làm Lục Vô Song kiếm được lại vài phần mặt mũi.

“Mẫu phi, nghe nói người còn lưu lại Mộ tứ tiểu thư cùng người nói chuyện giải buồn.” Tề Vương nhàn nhã há miệng: “Không biết như thế nào vẫn không thấy Mộ tứ tiểu thư?”

..... Quả nhiên là vì Mộ Niệm Xuân mà đến!

Đôi mắt Dung phi lạnh lùng, không tiện có người ngoài mà trở mặt với Tề Vương, thần sắc lạnh nhạt đáp: “Mộ tứ tiểu thư trù nghệ tuyệt diệu, ở phòng bếp theo Thiện Năng đại sư học làm thức ăn chay, ngày thường rất ít lộ diện. Con cùng Mộ tứ tiểu thư rất quen thuộc sao? Như thế nào tới đây liền hỏi cô ta?”

Biết rõ tính tình Dung phi, liền biết đây là biểu hiện khi tức giận của bà.

Tề Vương hôm nay lại như là cố ý vuốt râu hùm, miễn cưỡng cười nói: “Bệnh hay quên của mẫu phi thật càng lúc càng nghiêm trọng. Trước đó vài ngày ta không phải cùng với người còn nói chuyện sao? Huỳnh trưởng của nàng là thư đồng của ta, tổ phụ nàng là Mộ thái phó. Ta từng đi Mộ gia vài lần, bởi vậy kết bạn với Mộ tứ tiểu thư. Còn từng có dịp lĩnh giáo trù nghệ của nàng. Ngày ngũ tấu thiết Hà Hoa yến, ta từng tự mình hái một đóa hoa sen tặng nàng. Nghĩ kỹ, ta cùng nàng cũng coi như quen thân.”

Lục Vô Song gục đầu xuống, dùng sức cắn môi, lòng đầy xấu hổ cùng ghen ghét.

Dung phi không cười nổi, mặt không biểu cảm nhìn Tề Vương, trong mắt lóe tức giận.

Trong phòng rồi đột nhiên trầm xuống.

Chu Diễm lần này ngay cả dũng khí hòa giải cũng không có, nhìn một màn tranh phong trước mắt, quả thực chỉ có thể tôn thờ Tề Vương.

Thập tứ thức quả nhiên không hổ danh lớn mặt làm loạn, ngay cả mẫu thân của mình cũng dám chế nhạo chống đối! Nếu đối là hần, thái tử phi chỉ cần một ánh mắt thần nhiên tới, hần liền thành thành thật thật cúp đuôi, một tiếng cũng không dám ho hoe.

Dung phi đối Mộ Niệm Xuân bất mãn, lại vừa lòng Lục Vô Song. Tề Vương lại càng muốn trước mặt Dung phi khiến Lục Vô Song khó xử! Không biết chuyện khi nào mới xong...

Một giọng cung nữ đánh vỡ nặng nề trong phòng: “Khởi bẩm nương nương, Mộ tứ tiểu thư sai người tới hỏi, giữa trưa nương nương muốn ăn đồ ăn chay gì?”

Dung phi đang một bụng hỏa khí, nghe thấy tên Mộ Niệm Xuân, cười lạnh một tiếng: “Nói cho cô ta, hôm nay bản cung ăn cái gì cũng không vào, không cần làm thức ăn chay gì hết.”

Cung nữ kia bị giọng nói của Dung phi làm cho hoảng sợ, lắp bắp nói: “Nô, nô tỳ đã biết. Nô tỳ đi nói cho Mộ tứ tiểu thư một tiếng...”

“Ừ ừ,” Tề Vương hôm nay tựa hồ là hạ quyết tâm tới cùng với Dung phi: “Mẫu phi không đói bụng, bốn vương một đường bốn ba đến Từ Vân am, bụng đã rỗng tuếch. Thành Mộ tứ tiểu thư làm chút đồ ăn chay sở trường tới.”

Cung nữ: “...”

Dung phi: “...”

Lục Vô Song rốt cuộc chịu không nổi nữa, vội vàng hướng Dung phi nói lời từ biệt, đi như trốn khỏi phòng.

Đi chưa được vài bước, vừa lúc đụng phải Mộ Niệm Xuân đang đi phòng bếp.

Mộ Niệm Xuân nhìn Lục Vô Song hoa dung thất sắc, mặt trắng bệch, trong lòng âm thầm kinh ngạc, trên mặt lại mỉm cười nói: “Lục tỷ tỷ vội vã đi đâu thế? Hôm nay không lưu lại bồi Dung phi nương nương dùng thức ăn chay sao?”

Nàng lễ phép thiện ý, đổi lại Lục Vô Song trợn mắt.

Lục Vô Song hung hăng trừng mắt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bớt giả mù sa mưa đi!” Nói xong, không thèm nhìn Mộ Niệm Xuân, liền xoay người rời đi.

Mộ Niệm Xuân ngẩn ra.

Lục Vô Song làm sao vậy? Ngày hôm qua gặp mặt không phải rất tốt sao? Hôm nay sao bỗng nhiên bày ra bộ dạng oan gia cừ địch oán hận vậy?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Ân Cản

Mộ Niệm Xuân rất nhanh biết nguyên nhân.

Một cung nữ vội vàng đi tới: “Mộ tứ tiểu thư, Tề Vương điện hạ cùng thái tôn điện hạ tới. Tề Vương điện hạ đói bụng, thỉnh tứ tiểu thư xuống bếp làm chút thức ăn chay.....”

Tề vương đến đây?!

Mộ Niệm Xuân theo bản năng nhú mào.

Tề Vương chạy đến Từ Vân am tới là muốn làm cái gì? Liên tưởng đến ánh mắt ghen ghét vừa rồi của Lục Vô Song, Mộ Niệm Xuân bỗng nhiên có dự cảm không ổn trầm trọng.

Cung nữ kia thấy nàng không nhúc nhích, lặp lại lời nói một lần nữa: “Điện hạ đói bụng, thỉnh tứ tiểu thư nhanh tay, miễn cho điện hạ chờ nóng này.”

Đói chết mới tốt! Mộ Niệm Xuân oán hận nghĩ. Mẫu tử này, không hèn mà cùng nghĩ sai nàng làm đầu bếp, thật không thể nhẫn! Thật muốn bỏ gánh chạy lấy người!

Nhưng trước mắt không phải thời điểm để làm loạn. Mặc kệ nói như thế nào, dù sao cũng phải nghĩ biện pháp ứng phó với chỗ phiền toái này.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh lại, nở nụ cười: “Hảo, ta đi phòng bếp làm thức ăn chay. Thỉnh cầu hồi bẩm điện hạ một tiếng, thức ăn chay sẽ nhanh chóng được làm, không để ngài ấy chờ lâu.”

Tay Mộ Niệm Xuân cầm dao, đằng đằng sát khí hạ xuống cây củ cái đặt trên thớt. Dao sắc bén chặt phập phập trên thớt, phát ra âm thanh chói tai.

Chúng nữ ni phòng bếp đều bận rộn, ngẫu nhiên liếc nhau, trao đổi ánh mắt.

Mộ tứ tiểu thư tâm tình tựa hồ không tốt lắm! Mọi ngày luôn cười ngọt ngào, hôm nay mặt vẫn cười nhưng cây củ cái trên thớt đã vô cùng thô thâm... .

Thiện Năng nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, thỉnh linh hỏi: “Tứ tiểu thư, cây củ cái này trên chộc cô sao?” Trong giọng nói có một chút bất mãn. Cho dù sở hữu tạp niệm, khi xuống bếp, không nên đưa xuống cùng.

Ở chung nhiều ngày, Mộ Niệm Xuân sớm quen thuộc các loại quy củ của Thiện Năng. Nghe vậy thu liễm tâm thần, có chút áy náy cười cười: “Thực xin lỗi, hôm nay tâm tình của ta không tốt lắm. Dùng khí lực hơi lớn.”

Thiện Năng gạt mình, thấp giọng hỏi nói: “Dùng phi nương nương lại làm khó dễ cô sao?”

Tuy rằng Mộ Niệm Xuân không nhiều lời, nhưng đủ loại dấu hiệu không thể gạt được người sáng suốt. Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ ngày ngày làm bạn với Dung phi niệm kinh lễ Phật, Mộ Niệm Xuân lại hầu như xuống bếp. Ngay cả gặp mặt Dung phi cũng ít. Đãi ngộ khác biệt như vậy, đòi là ai cũng cảm thấy ủy khuất. Mộ Niệm Xuân lại hoàn toàn không để ở trong lòng, mỗi ngày cười tủm tỉm giết thời gian trong bếp. Hôm nay bỗng nhiên bức mình, khẳng định có nguyên nhân.

Mộ Niệm Xuân tránh nặng tìm nhẹ đáp: “Dung phi nương nương tính tình ôn hòa, bình dị gần gũi, như thế nào làm khó dễ cho ta.” Chân chính làm nàng thấp thỏm không tiêu, là một kẻ khác!

Thiện Năng thấy nàng không muốn nhiều lời, liền cũng không hỏi thêm, thuận miệng nói: “Nhiều củ cái bị bỏ đi không khỏi đáng tiếc, không bằng lưu lại lột hấp bánh bao.”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Không làm lột hấp bánh bao. Làm củ cái viên.” Không giải quyết được nỗi bức này, trong lòng khó mà tiêu tán oán khí!

Củ vụn được nhào nhuyễn với nước, viên thành hình tròn để vào nồi. Thêm chút dầu đậu nành, rất nhanh viên củ cái nổi lên, gặp hơi lạnh, được đưa qua một chảo khác chiên. Tới khi sắc trắng đổi thành vàng thì bày ra đĩa.

Từng viên củ cái đi ra, thơm mát giòn rụm. Vàng ruộm nóng hổi.

Thiện Năng nhìn một cái, không khỏi âm thầm gật đầu. Mộ tứ tiểu thư vốn là trù nghệ hơn người, mấy ngày nay luôn ở trong phòng bếp học làm đồ ăn chay. Trù nghệ càng lúc càng tinh tiến. Nguyên liệu nấu ăn vô cùng đơn giản lại phát huy được mỹ vị cực hạn.

Viên củ cái ăn nóng mới ngon, lạnh sẽ kém vài phần vị.

Mộ Niệm Xuân phân phó Thạch Trúc: “Thạch Trúc, em mang đĩa viên củ cái này qua, thỉnh Dung phi nương nương cùng Tề Vương điện hạ, thái tôn điện hạ nhắm nháp. Thức ăn chay sẽ được mang ra sau.”

Thạch Trúc cười mang đi.

Gã sai vật Trịnh Hi ở ngoài cửa, vừa nhìn thấy Thạch Trúc, lập tức tươi cười tới đón: “Thạch Trúc cô nương, cô đưa thức ăn chay cho điện hạ sao. Để ta.”

Thạch Trúc liếc mắt nhìn Trịnh Hi thanh tú trắng nõn một cái, thản nhiên nói: “Không nhọc lo lắng. Ta tự đưa vào là được rồi.” Nói xong, liền vòng qua

người Trịnh Hi đi vào.

Trịnh Hi: “...”

Hắn rót cuộc là đắc tội gì với Thạch Trúc? Vì sao mỗi lần gặp mặt đều không hòa nhã?

Hắn rõ ràng là gã sai vặt được bọn nha hoàn trong Tề Vương phủ hoan nghênh nhất, nhưng đến trước mặt Thạch Trúc thì như không khí, thật sự tổn thương lòng tự trọng!

“Nô tỳ gặp qua Dung phi nương nương, gặp qua Tề Vương điện hạ, thái tôn điện hạ.”

Thạch Trúc cả ngày làm bạn ở bên Mộ Niệm Xuân, mưa dầm thấm đất, nói chuyện làm việc cũng có vài phần gặp biến không sợ hãi. Tuy rằng trong phòng không khí quái dị, Dung phi nương nương sắc mặt không tốt, nàng vẫn như cũ không chút hoang mang thính an: “Tiểu thư làm viên củ cải, nói là thừa dịp còn nóng ăn mới ngon nhất, mệnh cho nô tỳ mang tới để nương nương cùng điện hạ nếm thử.”

Dung phi hôm nay hiển nhiên là tức giận, không còn chút hiền hòa thân thiết nào ngày thường, nhìn qua đĩa viên củ cải một cái, cố ý nói: “Mộ tứ tiểu thư vội nửa ngày, chỉ làm một đĩa viên củ cải này sao?”

Thạch Trúc không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hồi nương nương, viên củ cải này, từ chọn, sơ chế, trụng nước, chiên, đều là tự tiểu thư làm, không hề nhờ người bên ngoài. Động tác không khỏi chậm. Thức ăn chay còn lại, tiểu thư sẽ nhanh đưa tới.”

Dung phi sớm quen thói đám cung nữ thái giám trước mặt mình nom nớp lo sợ cẩn thận, không dự đoán được một tiểu nha hoàn lại có dũng khí vậy, nhìn không được nhử mày.

Quả nhiên có nhiều chủ tử thế nào, sẽ có dạng nha hoàn như vậy!

Dung phi đang muốn nói, lại nghe Tề Vương cười xen mồm nói: “Mộ tứ tiểu thư quả nhiên cẩn thận, viên củ cải này ăn nóng mới ngon, lạnh mất ngon. Bồn vương đang đói bụng, mau mang qua đây.”

Viên củ cải không lớn không nhỏ, một viên vừa miệng. Nhai vị giòn, nuốt xuống một lúc, hương vị vẫn còn lưu lại.

“Hảo!” Tề Vương tán một tiếng, tiếp tục ăn không ngừng.

Chu Diễm thấy hắn ăn ngon lành, nhìn không được đi tới, dùng đũa gấp một viên bỏ vào miệng, ơ hồ nháy mắt đã bị mỹ vị chinh phục, sợ hãi than không thôi: “Thật không nghĩ tới, viên củ cải cũng mỹ vị như thế.”

Mộ tứ tiểu thư thật sự là hảo thủ nghề!

Dung phi đầy mình tức giận hờn dỗi, nghe cả hai khen Mộ Niệm Xuân, trong lòng bất khoái, khóe môi trĩu xuống. Xoay đầu sang một bên.

Một viên củ cải vàng óng đột nhiên xuất hiện trước mắt bà.

Dung phi ngẩn ra, đã thấy Tề Vương cười hi hi nhìn chính mình, ân cần đưa viên củ cải tới bên miệng mình: “Mẫu phi, người cũng nếm thử.”

Dung phi mặc dù nổi nóng, nhưng nhi tử ân cần cười lấy lòng, làm sao có thể cự tuyệt? Theo bản năng há miệng.

Viên củ cải nóng, đưa vào miệng, tinh tế thưởng thức, quả nhiên mỹ vị khó gặp.

Vừa nuốt xuống, một viên củ cải khác lại đưa đến bên miệng.

Dung phi theo phản xạ há miệng.

Vài viên củ cải xuống bụng, một bụng hờn dỗi lửa giận bất tri bất giác biến mất hơn phân nửa. Cảm thấy miệng có chút mờ làm khát, một ly trà lại được đưa đến bên tay.

Tuy rằng bà vẫn lạnh mặt không nói chuyện nhưng khóe đuôi mắt nhu hòa không lửa được người.

Chu Diễm nhìn thờ dài. Bắt đầu sâu sắc kiểm điểm chính mình.

Hắn ngày thường theo khuôn phép cũ chăm chỉ đọc sách, nói chuyện làm việc khiêm tốn có lễ, không dám vượt quy củ. Nhưng phụ vương, mẫu phi vẫn không hài lòng với hắn. Vẫn thường xuyên răn dạy. Nhìn thập tứ thức, lúc này thái độ lãnh đạm ác liệt, khẩu khí cũng như đao. Khiến Dung phi giận sôi lên, nhưng trong nháy mắt, đã làm Dung phi tán khí...

Hắn muốn học tập, quả nhiên còn rất dài!

Sau một lúc lâu, thức ăn chay được đưa tới.

Tề Vương ân cần đích cười nói: “Mẫu phi, thức ăn chay đã tới rồi, chúng ta cùng nhau dùng cơm trưa đi!” Không đợi Dung phi há miệng cự tuyệt, lại ra

về hoài niệm thờ dài: “Lâu mới dịp cùng mẫu phi dùng com trưa. Lần trước đã hơn một tháng trước. Mấy ngày nay, con rất nhớ mẫu phi.”

Lời này vốn bình thường, lại làm Dung phi chua xót.

Trong cung tần phi sống nhìn như thanh cảnh, kì thực quy củ trói buộc rất chặt. Con được tám tuổi, sẽ ra cung ở phủ. Ngày thường vội vàng đọc sách, không có việc không thể tùy ý tiến cung thăm. Một tháng có thể gặp hai lần, đã xem như không tệ.

Nhóm công chúa thì đỡ hơn, cùng ở trong cung, luôn có cơ hội gặp mặt. Hoàng tử thì không, ở ngoài cung, nhất cử nhất động bị nhìn chăm chăm. Tương lên gặp, thật sự không dễ. Cho dù tiến cung, cũng phải đi thỉnh an hoàng hậu nương nương trước, sau đó mới đến mẫu thân thân sinh này...

Thân là mẫu thân, nào có đạo lý không yêu không nhớ thương con? Nhưng có nhớ thương thế nào cũng không thể biểu lộ ra, chỉ có thể đem nỗi nhớ giấu trong đáy lòng. Lần này tới Từ Văn am, gần gần nửa tháng có thể gặp Tề Vương hai lần. Tuy rằng lần nào cũng khó chịu, nhưng còn hơn không được gặp.

Thôi! Vấn đề hôn sự tạm thời đặt sang một bên, ngày sau nói lại cũng không muộn. Không thể vì một Mộ Niệm Xuân mà bất hòa với nhi tử.

Dung phi lấy lại bình tĩnh, thần nhiên phân phó một tiếng: “Lục La, đi nhà ăn dọn đồ ăn, bản cung cùng Tề Vương, thái tôn cùng nhau qua dùng com trưa.”

Dung phi mở miệng, không khí đông lạnh trong phòng nhất thời tan rã.

Chu Diễm không thể không cúi đầu bội phục, ngưỡng mộ nhìn thúc thúc.

Thập tứ thúc, từ hôm nay trở đi, thúc chính là thân tượng của ta, ta nhất định phải học tập thật tốt theo thúc, làm cho mẫu phi vui vẻ. Nói không chừng, chuyện của ta cùng Mộ đại tiểu thư còn có chút hy vọng.....

Tề vương có khôn khéo tái lợi hại, cũng đoán không được Chu Diễm lại theo cử chỉ của mình mà làm theo.

Nếu biết, hẳn nhất định không chút khách khí dùng ngôn ngữ cảnh tỉnh Chu Diễm. Mộ Nguyên Xuân không phải thiếu nữ bình thường, Chu Diễm đừng nhớ thương đóa hoa tươi có độc này!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Mặt Dày

Thời điểm rời phòng bếp, Mộ Niệm Xuân đã khôi phục tinh táo.

Phiền toái đã xảy ra trước mắt, tức giận cũng vô bổ. Ngẫm lại vẫn nên nghĩ xem ứng phó với mẫu tử khó chơi Tề Vương như thế nào mới phải.

“Lúc nô tỳ đưa đĩa củ cải viên qua, sắc mặt Dung phi thập phần khó coi. Tề vương điện hạ cùng thái tôn điện hạ cũng không nói chuyện, không khí thập phần cứng nhắc. Bất quá, chỉ một lát sau, Dung phi đã được Tề vương dỗ dành.”

Trong giọng nói Thạch Trúc không khỏi có vài phần khâm phục.

Mộ Niệm Xuân ngắm Thạch Trúc một cái, làm như nhìn ra lòng của nàng: “Làm sao vậy, có phải cảm thấy Tề Vương rất lợi hại?”

Thạch Trúc gật gật đầu, lại e sợ khiến Mộ Niệm Xuân mất hứng, vội giải thích: “Nô tỳ chỉ là cảm thấy, Tề Vương hết sức lấy lòng Dung phi, kỳ thật coi như là hiểu thuận.”

Mộ Niệm Xuân kéo kéo khóe môi.

Đương thời nặng nhất hai chữ hiểu thuận. Tề vương thân phận tôn quý cũng không thể ngoại lệ. Tuyệt đối không thể ngỗ nghịch với Dung phi. Nếu Dung phi ác tâm làm tới tai hoàng thượng, hoàng hậu, chịu thiệt tất là Tề vương không thể nghi ngờ — đương nhiên, đây chỉ là giả thiết. Dung phi dù tâm ngoan thế nào, cũng không làm tới khả năng đó.

Cho nên, mẫu tử tranh chấp có thời điểm, để xem ai lợi hại hơn kiên trì gặp mình. Tề vương khôn khéo thâm trầm, Dung phi thâm trầm khôn khéo, mẫu tử này, không ai kém ai.

Tự đáy lòng Mộ Niệm Xuân hy vọng Dung phi sâu sắc hơn một bậc.

Tuy rằng không nghĩ gặp Tề vương, cũng không thể mất cấp bậc lễ nghĩa. Hơn nữa, lấy tính tình Tề vương, nếu đã tới, chính mình muốn tránh cũng không được. Mộ Niệm Xuân chủ động đi thỉnh an.

Trước mặt Dung phi, Tề vương có hoang đường tùy hứng cũng không dám “hò ngôn loạn ngữ”.

Sự thật chứng minh, nàng thật sự khinh thường độ dày da mặt người nào đó.

Nàng vừa chỉnh đốn trang phục hành lễ, còn chưa kịp há miệng, Tề vương đã vui sướng đứng dậy đi tới: “Mộ tứ muội muội, hôm nay vất vả em xuống bếp.”

Mộ Niệm Xuân: “...”

Dung phi: “...”

Nhìn gương mặt tuấn tú thần thái sáng láng trước mắt, Mộ Niệm Xuân như giếng cạn không gợn sóng, không sợ hãi, chỉ là vô cùng hối hận vì sao rời khỏi phòng bếp không mang dao theo.

Về mặt Tề vương săn sóc: “Mộ tứ muội muội. Sắc mặt của em như không ổn. Có phải xuống bếp vất vả nên mệt không? Mau ngồi nghỉ một lát.” Lại quay đầu phân phó Trịnh Hi: “Còn không mau đi pha trà nóng tới.”

Trịnh Hi cũng bị nhiệt tình của chủ tử nhà mình làm cho choáng váng. Cũng may ngày thường hẳn đã quá quen với những hành vi hoang đường của chủ tử, rất nhanh phản ứng, lưu loát lên tiếng chạy đi.

Mộ Niệm Xuân dùng tốc độ nhanh nhất trấn định lại, buộc chính mình coi như không có chuyện gì, cười yếu ớt, dùng ngữ khí lễ phép mà lãnh đạm xa cách đáp: “Đa tạ điện hạ quan tâm. Tiểu nữ quen xuống bếp, chỉ cảm thấy xuống bếp là chuyện vui, không có gì vất vả.”

Dùng một chút, lại nói: “Điện hạ thân phận cao quý, tiểu nữ thật sự không dám nhận xưng hô của điện hạ. Cả gan thỉnh điện hạ thu hồi, vẫn nên gọi tiểu nữ một tiếng Mộ tứ tiểu thư là được rồi.”

Thái độ cự tuyệt rõ ràng.

Tề vương lại miễn cưỡng cười nói: “Có cái gì không nhận được. Trường Hủ là thư đồng của ta, chúng ta như huynh đệ, em là muội muội Trường Hủ, ta tự nhiên gọi em một tiếng tứ muội muội.”

Lần này rất tốt, trực tiếp có cả quan hệ dòng họ.

..... Nếu luận vô liêm sỉ, Tề vương tuyệt đối là đệ nhất Đại Tàn!

Mộ Niệm Xuân quyết đoán bỏ việc tranh cãi với Tề vương, cười yếu ớt chuyển hướng Dung phi: “Nương nương, điện hạ xưng hô như vậy, trong lòng Niệm Xuân thật sự sợ hãi.”

Dung phi nương nương. Nhanh chóng quán giáo con bà cho tốt đi!

Dung phi nương nương thực đau đầu! Dung phi nương nương thực sinh khí!

Tề vương cố ý trước mặt chính mình kêu thân thiết như vậy, hiển nhiên là cho thấy thái độ cùng quyết tâm. Điều này đương nhiên làm người ta nổi trận lôi đình. Nhưng Mộ Niệm Xuân bài trừ như thế, cũng làm bà hờn giận trong lòng.

Con mình vĩ đại xuất sắc như thế, ưu ái Mộ Niệm Xuân là phúc của cô ta. Nhưng vì sao cô ta ghét bỏ?

Thân là tự tôn kiêu ngạo của mẫu thân, cùng với suy tính kết thân với một lúc. Loại tức giận song song này, khiến người dù bình tĩnh thế nào cũng lâm vào phần nộ phát điên!

Dung phi hít sâu một hơi, trước trừng mắt nhìn Tề vương cảnh cáo: “Khác Nhị, con đường đột quá rồi. Như thế nào có thể tùy tiện gọi cô nương là muội muội, cho dù con không đề ý thì cũng phải bận tâm thanh danh thanh quý Mộ gia. Nếu truyền đi, khiến người ta hiểu lầm, còn còn mặt mũi nào gặp Mộ thái phó cùng Mộ đại công tử?”

Nói đến cuối, ngữ khí đã có phản nghiêm khắc.

Lần này Tề vương không tranh luận. Biết nghe lời phải gật gật đầu: “Mẫu phi giáo huấn rất đúng, thật là con suy nghĩ không chu toàn. Ngày sau trước mặt người ngoài, nhất định sẽ không xưng hô lung tung.” Không đợi Dung phi nhà ra khí, đã cười nói: “Gặp mặt riêng thì gọi là được rồi.”

Dung phi: “...”

Mộ Niệm Xuân: “...”

Bình tĩnh! Không thể bị tức giận làm cho mất bình tĩnh! Nàng không tình nguyện, Dung phi không đồng ý. Tề vương cho dù vô liêm sỉ thế nào, cũng không có khả năng được như nguyện!

Mộ Niệm Xuân mặc niệm mấy lần trong lòng, rất nhanh bình tĩnh lại. Không hề rối rắm vấn đề xưng hô, cung kính cáo lui: “Nương nương cùng điện hạ nhiều ngày không gặp, tất nhiên có lời muốn nói. Niệm Xuân sẽ không làm phiền.”

Dung phi ước gì Mộ Niệm Xuân sớm biến khỏi mắt mình, ngay cả khách khí giữ lại cũng không có, rõ ràng đáp ứng.

Mộ Niệm Xuân âm thầm nhả ra khí, xoay người đang định rời đi, bên người bỗng nhiên có thêm một thân ảnh. Bên tai truyền đến giọng nói của Tề vương: “Từ muội muội, ta tiễn em một đoạn đường.”

Nàng cố gắng bình tĩnh, không thể có hành động sai lầm trước mặt Tề vương, tránh nguy cơ bao vây bên cạnh.

Mộ Niệm Xuân thần sắc lạnh nhạt dịu dàng nói lời cự tuyệt: “Đa tạ ý tốt của điện hạ. Bất quá, dù sao cũng phải bận tâm tình ngay lý gian, nếu để cho người khác nhìn thấy điện hạ tự mình tiền tiếu nữ, sẽ khiến thanh danh điện hạ bị tổn hại.”

Tề Vương nhúu mày, đang muốn há miệng, Mộ Niệm Xuân lại nói tiếp: “Đương nhiên, điện hạ bữa bãi đã quen, không để ý chuyện đó. Nhưng tiểu nữ thì để ý khuê danh. Hơn nữa, Mộ gia chúng tôi gia quy nghiêm cẩn, nếu bị tố phụ hoặc phụ thân biết, không tránh khỏi bị trách cứ. Ngôn ngữ quá lời, thỉnh điện hạ thông cảm.”

Nói xong, tào nhã vén áo thi lễ, nhanh nhẹn rời đi.

Từ đầu đến cuối, không nhìn đối phương một cái, nói xong liền đi, không có nửa điểm quyến luyến.

Tề vương không đuổi theo, đứng ở tại chỗ, bình tĩnh nhìn bóng dáng Mộ Niệm Xuân đi xa. Ánh mắt lóe lên quang mang khác thường. Khóe môi hơi cong cong.

Chu Diễm không cẩn thận nhìn thấy biểu tình này của thúc thúc mình, nhin không được rùng mình.

Biểu tình hiện tại của thập tứ thúc thật là... Dùng từ gì cũng không đủ hình dung. Nếu muốn ví von thô tục, đại khái là như thể đầu người bụng cảm thú... Không đúng, là mãnh thú nhìn chăm chăm kiệt lực con mồi thoát đi. Chính là loại cảm giác này.

Chu Diễm rất bội phục chính mình. Tại thời điểm như vậy có thể đưa ra hình ảnh so sánh thích hợp.

Dung phi nhìn Tề vương một cái, sắc mặt hơi trầm xuống, không lên tiếng.

Thái tôn ở đây, có một số việc không nên nói trắng ra. Tóm lại, một ngày còn bà, Mộ Niệm Xuân đừng mơ tưởng gả vào Tề vương phủ. Cho dù bất đắc dĩ nhượng bộ, nhiều nhất cũng chỉ là trắc phi Tề vương.

Vị trí chính phi, phải là con dâu bà chọn!

Mẫu tử hai người hiểu lòng không nói ra mà đem việc này đề xướng, chỉ nói mấy câu nhàn thoại.

Thái tôn phải hỏi phủ, đợi nửa ngày Tề vương vẫn không có ý đi cùng, lý do đường hoàng là: “Khó có cơ hội bởi mẫu phi tần đạo hiếu. Ở thêm hai ngày về cũng không muộn.”

Chân chính ráp tâm kỳ thật trong lòng mọi người đều rõ ràng.

Chu Diễm thức thời không vạch trần tâm tư của hấn, nháy nháy mắt, nói nhỏ: “Gần quan được ban lộc, thập tứ thúc, có lên! Tranh thủ sớm đã động lòng mỹ nhân. Quan trọng hơn là sớm khiến Dung phi nương nương gặt đầu đáp ứng cuộc hôn nhân này.”

Tề Vương tựa tiểu phi tiểu nữ ngắm Chu Diễm một cái: “Lá gan càng lúc càng lớn. Dám trêu chọc ta!”

Không cần nhiều uy hiếp, lo lắng một câu, Chu Diễm lập tức thành thật, lấy lòng cười nói: “Ta nào có lá gan trêu chọc thập tứ thúc, ta đây là tự đáy lòng chúc phúc thập tứ thúc, sớm đến ngày ôm mỹ nhân về.”

Lời này thật dễ nghe.

Tề vương tiễn Chu Diễm ra Từ Vân am, liền trở về viện Dung phi.

Bởi vì Tề Vương đột nhiên ở lại hai ngày, Trịnh Hi vội vàng hỏi Tề vương phủ thu thập quần áo. Dung phi vội vàng sai người thu thập chỗ ở.

Viện này không tính là nhỏ. Có tới bảy, tám gian phòng khách. Dung phi ở một gian, cung nữ bên người ở hai gian. Mộ Niệm Xuân cùng Thạch Trúc ở hai gian sau. Còn lại ba gian làm phòng khách, đủ để Tề vương ở rộng rãi. Nhưng Dung phi nghĩ tới Tề vương cùng Mộ Niệm Xuân ở chung dưới một mái hiên, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Mẫu tử khó được gặp nhau hai ngày, bà tự nhiên luyến tiếc để Tề vương ở chỗ khác. Xem ra, chỉ có thể sai người đi ám chỉ một tiếng, làm cho Mộ Niệm Xuân chủ động tới viện khác.

Dung phi kêu Lục La tới, thấp giọng thì thầm vài câu.

Lục La có chút ngạc nhiên nhưng không dám nói lại, chỉ thấp giọng vâng mệnh.

Không đợi cô ta ra khỏi phòng, Thạch Trúc liền tới. Cung kính nói: “Dung phi nương nương, tiểu thư cảm thấy chỗ ở hiện tại có chút chật chội, nghĩ muốn sang viện cũ ở. Sai nô tỳ tới bẩm nương nương một tiếng, thỉnh nương nương ân chuẩn.”

Dung phi đầu tiên là ngần ra, chột hiểu ý.

Hào một Mộ Niệm Xuân trí tuệ lanh lợi. Không nói cái khác, chỉ riêng công phu nghiền ngẫm lòng người, Lục Vô Song nhìn thì thông minh kỳ thực nông cạn không có cửa so sánh.

Đúng là con mình, cuối cùng cũng có vài phản ánh mắt!

Đáng tiếc, Tề vương căn cơ quá nhỏ bé, phải có một mối hôn nhân tốt. Vinh Ninh hầu phủ mạnh hơn Mộ gia rất nhiều. Theo điểm này mà nói, Mộ Niệm Xuân vô luận như thế nào cũng không thể hơn Lục Vô Song.

Nghĩ tới đây, tâm Dung phi hơi chút dao động, đột nhiên cứng rắn, thần nhiên nói: “Cũng tốt, chỗ ở hiện tại quả thật là ủy khuất Mộ tứ tiểu thư. Ngươi trở về nói một tiếng, bản cung đáp ứng.”

Thạch Trúc cúi đầu nghe lời.

Tiểu thư nói quả nhiên đúng, Tề vương nhất lưu lại, Dung phi nương nương ước gì nàng thức thời chút.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Kinh Sợ

“Điện hạ, nô tài lặng lẽ hỏi qua Lục La. Mộ tứ tiểu thư đã về viện cũ.” Trịnh Hi một bên thu thập giường, một bên khoe khoang tin tức mình mới hỏi được.

Tề vương không chút để ý ừ một tiếng.

Trịnh Hi thấy Tề vương không có phản ứng đặc biệt gì, sững sờ nói: “Điện hạ, người không chút thất vọng sao?”

Rõ ràng Tề vương vì Mộ tứ tiểu thư mới cố ý lưu lại, Mộ tứ tiểu thư lại không một lời rời đi, quả thật chính là trắng trợn cự tuyệt!

“Không làm như vậy, nàng không phải là Mộ Niệm Xuân.” Tề vương chậm rì rì nói một câu.

Trịnh Hi: “.....”

Hoàn toàn nghe không hiểu! Chẳng lẽ gần đây chỉ số thông minh của hắn xảy ra vấn đề! Trịnh Hi như cầu, biểu tình thập phần rối rắm.

Tề vương hiển nhiên không tính giải thích, đứng dậy đi ra ngoài.

Trịnh Hi kích động đuổi theo, trong giọng nói có vài phần hưng phấn kích động: “Điện hạ, có phải bây giờ người muốn đi ‘bái hội’ Mộ tứ tiểu thư? Nô tài đi gõ cửa cho ngài.”

Tề Vương nhìn hắn một cái, chiết phiến trong tay không nhẹ không nặng gõ đầu Trịnh Hi một cái: “Ai nói hiện tại ta muốn đi? Ban ngày ban mặt, bị người thấy, sẽ ngượng ngùng.”

..... Trịnh Hi cảm động hai mắt đầm lệ lưng tròn. Ai nói Tề vương không hiểu cấp bậc lễ nghĩa nào? Nghe chút lời này, chính là lễ nghĩa!

Tề vương về mặt chính khí tiếp tục nói: “Muốn đi, đương nhiên thừa dịp đêm đen phong cảnh không người. Như vậy mới không bị ai phát hiện, sẽ không làm tổn hao danh tiết Mộ tứ tiểu thư.”

Trịnh Hi: “.....”

Trịnh Hi yên lặng thu hồi lời ca ngợi vừa rồi.

Chủ tử vô liêm sỉ công lực càng ngày càng cao! Đáng thương Mộ tứ tiểu thư, hy vọng đêm nay không bị dọa!

Buổi tối Dung phi vẫn lôi kéo Tề vương nhàn thoai việc nhà. Thẳng tới gần giờ tỵ, Tề vương ngáp liên tiếp, mới thả hần về phòng nghỉ ngơi. Sau khi Tề vương về phòng, rửa mặt chải đầu một phen liền thổi đèn đi ngủ.

Ước chừng một nén nhang qua đi, Lục La vội vàng đi tới phòng Dung phi, thấp giọng hỏi bẩm: “Nương nương, điện hạ đã về phòng đi ngủ. Nô tỳ tận mắt nhìn thấy thổi đèn, cố ý đợi trong chốc lát, điện hạ không có động tĩnh gì. Xem ra đã ngủ thật.”

Dung phi vừa lòng gật gật đầu. Ở dưới mí mắt bà, dường như tưởng làm trò quỷ gì.

Dung phi rửa mặt một phen, yên tâm đi ngủ.

Sau khi Dung phi ngủ say, tự nhiên có một đạo thân ảnh xẹt qua cửa sổ, rất nhanh vào phòng Tề vương: “Điện hạ, Dung phi nương nương đã ngủ. Cửa viện có người thủ vệ, có thể treo tường đi ra ngoài.”

Trong bóng đêm Tề vương cười cười, đôi mắt lấp lánh.

Thân là hoàng tử đều có hộ vệ, nhân số không cho phép vượt qua năm trăm. Hơn phân nửa lưu lại trông coi Tề vương phủ, thân thủ đặc biệt tốt mới có tư cách trở thành thân binh của hần. Nhân số không nhiều lắm, chỉ có một trăm. Một trăm thân binh này chia ca, cách ba canh giờ thay ca một lần.

Nghiêm mật cảnh giác thích khách ám sát mới là chức trách thân vệ. Bất quá, ngẫu nhiên giúp đỡ chủ tử trông chừng để trộm ngọc cũng coi như trách nhiệm.

Nghĩ đến việc sắp gặp, Tề vương khó mà ức chế kích động, mang theo vui sướng cùng phấn khởi, ngay cả máu cơ hồ cũng chảy nhanh hơn không ít, có chút mới mẻ, có chút không yên, khẩn trương đi.

Cảm giác như vậy, đời trước cùng đời này sống hơn một thập niên, hần chưa bao giờ lãnh hội qua.

Tề vương đẩy cửa sổ. Nhẹ phi thân ra, thân thủ thập phần lưu loát.

Kiếp trước mười năm chinh chiến, lại trải qua đủ loại ám sát, hần đã luyện một thân hảo võ nghệ. Sau khi trọng sinh, thân thủ tự nhiên không hạ xuống. Vì không dễ người phát hiện, mỗi đêm hần mới luyện võ một canh giờ. Trừ bỏ Trịnh Hi ở ngoài, bí mật này không ai biết. Ngay cả Dung phi nương nương cũng không ngoại lệ.

Nhiều con bài chưa lật. Đầu là để bảo mệnh. Ở thời điểm mấu chốt, sẽ phát huy được tác dụng không tưởng.

Tề vương lưu loát bay qua đầu tường.

Trịnh Hi nhìn đầu tường cao cao, không khỏi kêu khổ. Các thân vệ đều bị phái đi nơi khác, muốn tìm người hỗ trợ không dễ.

Quên đi, hần vẫn là thành thành thật thật ở chỗ này chờ. Đi cùng chủ tử chỉ khiến chủ tử chậm bước.

Trịnh Hi nghĩ như vậy, rất nhanh liền tha thứ chính mình vô năng. Yên tâm thoải mái đứng ở ngoài tường thủ. Lỡ tai lại nhin không được dựng lên.

Lúc này đã qua giờ tỵ, tất cả mọi người trong Từ Vân am đã ngủ say. Trong viện một mảnh hắc ám, chỉ có mái nhà cong cong tỏa ra ánh đèn trong phòng.

Thân ảnh Tề vương nhanh chóng, không chút do dự nhận thức một phòng nào đó. Công tác “tình báo” của Trịnh Hi làm thập phần cẩn thận. Sớm lặng lẽ nghe được Mộ Niệm Xuân ở chỗ nào.

Trong viện trừ bỏ thủ vệ nữ ni ở ngoài, chỉ có hai chủ tớ Mộ Niệm Xuân.

Tề vương không lo lắng kinh động Thạch Trúc. Nha hoàn kia đối Mộ Niệm Xuân trung thành và tận tâm, ở trong cung làm bạn Mộ Niệm Xuân mười năm, cuối cùng cam tâm cùng nhau chịu chết. Cho dù nhìn thấy mình nửa đêm xuất hiện trong phòng Mộ Niệm Xuân, cũng sẽ giữ miệng như câm.

Đương nhiên, nếu nàng kinh ngạc quá độ hét rầm lên, kinh động mọi người, lúc đó, hần “không thể không” có “trách nhiệm”.

Tề vương vô si lại khoái trá nghĩ, lặng yên không tiếng động vọt đến cạnh cửa, nhẹ nhàng đẩy đẩy cửa.

Thật tốt quá, cửa không chốt.

Có lẽ, Mộ Niệm Xuân âm thầm ngóng trông chính mình nửa đêm đến cùng nàng gặp gỡ?

Không, không đúng! Nha đầu kia cự tuyệt mình không giống làm bộ. Không thể nào nhanh như thế thay đổi thái độ. Có lẽ, nàng chính là nhất thời sơ sẩy, quên chốt cửa...

Tề vương cẩn thận đẩy cửa ra, đi vào.

Trong màn, đệm chăn hở ra. Tư thế ngủ không tính tao nhã, chui cả đầu vào chăn.

Dựa vào ánh sáng mỏng manh của sổ chiếu vào. Tề vương khinh thủ khinh cước tiêu sái đến bên giường. Một khắc nhắc màn lên, tim đột nhiên đập nhanh hơn, tường tượng thấy cảnh xuân quần áo chăn gối hỗn độn, miệng lưỡi khô khốc, yết hầu lên xuống.

Thẳng đến giờ khắc này, hắn mới biết được mình để ý nàng nhiều hơn trong tường tượng thể nào.

Chuyện tới trước mắt, Tề vương ngược lại có chút do dự.

Cô nương da mặt mỏng. Cho dù trong lòng khẳng định muốn, mặt ngoài cũng sẽ giả trang. Huống chi trong lòng nàng không tính là rất tình nguyện. ... Được rồi, là khẳng định không tình nguyện nhìn đến chính mình. Nếu đánh thức nàng, nàng có khi nào thẹn quá thành giận, không bao giờ để ý đến hắn nữa?

Tề Vương điện hạ chưa bao giờ đem mấy chữ lễ nghĩa cấp bậc để vào mắt, lần đầu tiên trong cuộc đời lâm vào do dự.

Ngay tại giờ phút này, đêm chẵn có chuyển động.

Cô gái trên giường trở mình, rớt cuộc lộ ra một bên mặt là đầu trơn bóng. ... Không có tóc???

Ý cười trên môi Tề vương đột nhiên, ngưng kết không dám tin tưởng lớn mắt. Nằm ở trên giường, căn bản không phải Mộ Niệm Xuân, mà là một ni cô! Ít nhất năm mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn.

Nữ ni vốn đang ngủ ngon, lúc này bỗng nhiên có chút hô hấp khó khăn, mơ mơ màng màng mở mắt.

Tề vương ngay cả phản ứng mau lẹ cũng không thể tránh.

Trong bóng đêm, bên giường một đoàn bóng đen, nữ ni bị dọa không hét nên lời. Trong đầu hiện lên một ý niệm, mà...

Tề vương ảo não buồn bực đến cực điểm, đang chuẩn bị một chương vỗ xuống. Đã thấy nữ ni bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Tề vương không dám có nửa điểm trì hoãn chần chờ, lập tức lui đi ra ngoài.

Một khắc bay qua tường, Trịnh Hi vẫn đứng chờ Trịnh Hi nhạc vui vẻ chạy tới: “Điện hạ, sao nhanh vậy đã đi ra? Nhìn thấy Mộ tứ tiểu thư chưa ạ? Cơ hội tốt như vậy, sao không nói nhiều vài lời. ...”

“Câm miệng!” Tề vương phun ra hai chữ lạnh buốt, khiến người ta có cảm giác như trời đông tới.

Trịnh Hi sùng sốt, lúc này mới nhận thấy sắc mặt chủ tử rất tệ. Đêm đã đủ đen, sắc mặt chủ tử còn đen hơn.

Chẳng lẽ, là hẹn hò tiến hành không thuận lợi? Mộ tứ tiểu thư thóa mạ rồi đuổi chủ tử ra?

Trịnh Hi lòng tràn đầy nghi vấn, lại nửa lời không dám hỏi, thành thành thật thật đi theo phía sau chủ tử về phòng. Tề vương không có nhẫn nại đốt đèn, tức giận chất vấn: “Không phải người nghe nói được chỗ ở Mộ tứ tiểu thư sao? Vì sao không đứng?”

“Nô tài thật sự hỏi thăm qua.” Trịnh Hi ủy khuất vì chính mình biện bạch: “Mộ tứ tiểu thư ở tại ba gian phòng khách phía đông, tuyệt đối không sai!

Cái gì tuyệt đối không sai! Hắn nhìn thấy rõ ràng là một nữ ni vừa già vừa xấu!

Tề vương thiếu chút nữa thốt ra, nhưng chuyện tình dọa người thế này, vô luận thế nào cũng không nên nói ra, trong lòng bị đè nén cơ hồ học máu.

Trịnh Hi có thể trở thành tâm phúc của Tề vương, tự nhiên là hạng người linh hoạt am hiểu quan sát sắc mặt người khác. Suy nghĩ một lát, rốt cục hiểu được là làm sao ra sai lầm: “Điện hạ, có phải hay không trong phòng không có người?”

Tề Vương hừ lạnh một tiếng.

Không có người cũng liền thôi, mấu chốt là không biết theo chỗ nào ra một lão ni cô. May mắn bà ta ngất đi đúng lúc, không sợ hãi kêu lên. Bằng không kinh động người khác, hắn còn mặt mũi nào?

Nửa đêm hẹn hò trộm hương thiết ngọc là nhà sự. Nhưng đối phương không phải là một tiểu mỹ nhân trong veo đáng yêu như nước mà là một lão ni cô đủ tuổi làm tổ mẫu chính mình, nửa đêm phong nhã cũng không có. Nếu truyền ra, hắn không thành trò cười cho toàn kinh thành mới là việc lạ!

Chuyện như vậy, tuyệt không thể để người thứ hai biết.

“Người lui ra, ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.” Tề vương mặt không chút thay đổi đuổi người.

Trịnh Hi thức thời không tiếp tục hỏi căn nguyên, ngoan ngoãn lui xuống.

Một đêm này, Tề vương điện hạ hiển nhiên không thể nào ngủ ngon. Thời điểm dậy, sắc mặt không tốt, trong mắt còn có tia máu.

Trịnh Hi thật cẩn thận đề nghị nói: “Nghe nói dùng trứng gà nóng xoa mắt có chút hiệu quả, điện hạ thử xem?” Như thế này đi gặp Dung phi, chỉ sợ không tốt lắm đâu!

Tề vương liếc mắt, tức giận nói: “Không cần.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Trịnh Hi chạy theo.

Vừa bước tới nội đường, đã thấy có người tới sớm hơn, Mộ Niệm Xuân cười khanh khách đứng ở đây, nghe thấy tiếng bước chân, nàng đưa mắt nhìn tới.

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của Tề Vương, trong mắt Mộ Niệm Xuân nhanh chóng hiện lên ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Kinh Ngạc (Nhất)

Xem ra, đêm qua, Tề vương đã trải qua một lần “Tuyệt vời phi phàm” “Cả đời khó quên” một đêm tham hương!

Mộ Niệm Xuân ko chút che giấu, ý cười đầy mắt khiến Tề vương rõ ràng. Mâu quang Tề vương chợt lóe, đột nhiên hiểu được.

Hết thảy đêm qua, căn bản không phải ngoài ý muốn...

Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm hành lễ vấn an: “Gặp qua điện hạ.” Sau đó ra về kinh ngạc kinh hô một tiếng: “Điện hạ hôm nay sắc mặt hình như không tốt, có phải đêm qua ngủ không ngon?”

Tề vương ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Làm phiền tứ muội muội quan tâm, bốn vương tới hôm qua ngủ rất ‘ngon’”. Chữ “ngon” kia, nói nghiêng răng nghiêng lợi.

Mộ Niệm Xuân nhìn Tề Vương biểu tình vận vẹo, tâm tình nháy mắt tiêu thăng. Cố ý xát muối vào vết thương của Tề vương: “Tối hôm qua tôi ngủ không ngon. Nửa đêm trong phòng Tuệ Như náo loạn ma quỷ, dọa bà ấy tới hôn mê bất tỉnh. Lúc tỉnh dậy, khóc tới tìm tôi. Tôi xưa nay nhất gan, vừa nghe nói có quỷ, cũng bị dọa ngủ không được. Tuệ Như nói với tôi, nhất định phải đem việc này nói cho Diệu Văn trụ trì.....”

“Không được!” Tề vương không chút nghĩ ngợi thốt ra.

Loại sự tình này một khi truyền ra, hấn làm sao còn gặp được người?

Mộ Niệm Xuân nhú mày, ra vẻ khó hiểu truy vấn: “Vì sao không được? Chuyện ma quái không phải là việc nhỏ, dù thế nào cũng phải làm trắng cúng bái hành lễ siêu độ, bằng không, về sau lại chạy đến dọa người làm sao bây giờ?”

Tề vương ghen lời. Biết rõ Mộ Niệm Xuân chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, thế nhưng ngay cả phản bác cũng không nói ra được.

Nhìn gương mặt tuần tú của Tề vương vận vẹo, tâm tình Mộ Niệm Xuân thật sáng khoái. Con giận phía trước trở thành hư không!

“Điện hạ, sao sắc mặt ngài khó coi như vậy?” Mộ Niệm Xuân làm bộ làm tịch lo lắng nói: “Không phải đêm qua phòng ngài cũng có chuyện ma quỷ chứ.”

Trong giọng nói chế nhạo cùng đùa cợt, làm cho mặt Tề vương càng đen.

Mộ Niệm Xuân đợi một lát, thấy Tề vương vẫn không hé răng, làm bộ đi ra ngoài, trong miệng còn thì thào nói: “Ôi chao, quả nhiên là bị dọa tới ngây người, ngay cả nói cũng không ra. Tôi phải đi tìm Tuệ Như nói một tiếng. Mau đem việc này nói cho Diệu Văn đại sư.”

Chờ hấn cúi đầu chịu thua!

Khóe miệng Tề vương hơi run rẩy, rốt cục cắn răng nói: “Chờ một chút!”

Mộ Niệm Xuân cười dài nhìn lại đây: “Điện hạ có gì chỉ giáo?”

Bộ dáng kinh ngạc của Tề vương, thật sự khó gặp. Không thương thức một phen, thật có lỗi với chính mình.

Co được dân được mới là đại trượng phu! Cúi đầu một hồi không tính cái gì, ngày sau tổng giải quyết là được rồi. Tề vương mặc niệm mấy lần trong

lòng, mới vạn phần không tình nguyện há mồm nói: “Kỳ thật, đêm qua.....”

Lời còn chưa dứt, liền bị một thanh âm đánh gãy: “Khác Nhi, con cùng Mộ tứ tiểu thư đang nói cái gì?”

Dung phi không biết đứng ở cửa từ khi nào, tươi cười ôn hòa, ánh mắt đã có chút không tốt. Hiển nhiên không vui nhìn Tề vương cùng Mộ Niệm Xuân một chỗ nói chuyện.

Tề vương vốn dĩ không thích điều này, lại không tự giác nhẹ nhàng thờ ra, có lẽ đáp: “Không nói gì ạ.”

Dung phi bán tín bán nghi nhìn Tề vương một cái. Vừa nhìn, liền phát giác không thích hợp: “Sắc mặt của con sao khó coi vậy. Có phải không khỏe không?”

Tề vương mặt không đổi sắc đáp: “Đêm qua con đạp chân xuống đất, nửa đêm bị lạnh, cho nên có chút không thoải mái.”

Dung phi vừa nghe nhất thời đau lòng không thôi, không hỏi thêm nữa, nói: “Lục Lạ. Nhanh đi kêu Vương thái y tới.” May mắn dẫn theo thái y đi cùng.

Tề Vương gọi lại: “Không cần, hiện tại ta thấy tốt hơn nhiều rồi.”

“Con cứ yếu cật mạnh.” Dung phi oán trách nói: “Nhìn sắc mặt con đi, tiêu tụy tái nhợt.”

..... Đó là bởi vì buồn bực ảo não một đêm không ngủ! Tề vương nhanh chóng nhìn thấy nụ cười cố nén của Mộ Niệm Xuân, lòng buồn bực.

Mặc kệ Tề vương nói như thế nào, Dung phi vẫn như cũ kiên trì kêu Vương thái y tới.

Vương thái y ngoài bốn mươi tuổi, người thấp nhỏ, diện mạo xấu xí. Dưới hàm chòm râu thưa thớt. Hắn khép hờ mắt bắt mạch cho Tề vương, trong lòng âm thầm kỳ quái. Mạch tượng Tề vương thập phần bình thường, căn bản không giống như là bị cảm lạnh sinh bệnh.....

“Vương thái y,” Dung phi lo lắng hỏi: “Mạch tượng Tề vương thế nào?”

Vương thái y hơi trầm ngâm, đang muốn há miệng, đã thấy Tề vương nhìn mình cảnh cáo.

Làm thái y trong cung, người nào không phải dạng biết xoay xở? Vương thái y cơ hồ hiểu được, nghiêm mặt nói: “Tề vương điện hạ quả thật bị chút hàn khí, làm cho kinh mạch tích tụ không thông, sắc mặt trở nên trắng. Cũng may điện hạ căn cơ tốt, chỉ cần nấu chút canh giải hàn là được. Vì thần liền viết đơn thuốc.”

Dung phi thở ra nhẹ nhàng, mỉm cười nói: “Làm phiền Vương thái y.”

Tề Vương cũng âm thầm nhả ra khí.

Mộ Niệm Xuân đứng ở một bên, khổ sở nhin cười.

Vương thái y rất nhanh viết xong đơn thuốc. Tề vương thuận tay đem phương thuốc đưa cho Trịnh Hi: “Người đi hiệu thuốc gần nhất một chuyến bốc thuốc theo đơn này.” Khi nói đến ‘theo đơn này’, cố ý vô tình nhìn Trịnh Hi một cái.

Trịnh Hi nháy mắt ngầm hiểu, lĩnh mệnh đi.

Bởi vì Tề vương “Sinh bệnh thể nhược”, Dung phi không chuẩn hần tùy ý đi lại, phân phó hần ở trong phòng hảo hảo tĩnh dưỡng. Chuyện sắc thuốc đương nhiên không tới phiên Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân nhàn nhã về viện.

Thạch Trúc vừa vào cửa, liền nghe chủ tử nhà mình khẽ cười, nhin không được cũng cười: “Tiểu thư, cô thật đúng là thần cơ diệu toán. Đêm qua đối phòng ở với Tuệ Như sư thái. Không nghĩ tới, Tề vương điện hạ nửa đêm cư nhiên thật sự đến đây.”

Mộ Niệm Xuân cười lớn hơn.

Nàng cũng là linh cơ vừa động, mới nghĩ ra diệu kế như vậy. Tề vương quả nhiên “Không phụ sở vọng”, thật sự đêm tham hương khuê. Phòng chường lần này nhớ lại, đủ khiến hần cả đời khó quên. Quan trọng hơn, về sau hần còn lấy mặt mũi nào dây dưa với nàng.

“Tuệ Như sư thái hành động thật sự cao thủ, khiến Tề vương bị hù.” Mộ Niệm Xuân nghĩ đến Tuệ Như miêu tả sinh động như thật, càng buồn cười.

Tuệ Như tối hôm qua căn bản là không ngủ, vẫn thanh tỉnh dựng thẳng lỗ tai. Tuy động tĩnh Tề vương đẩy cửa vào rất nhẹ, nhưng không thể gạt được Tuệ Như. Sau một phen làm về ta đây, lại xảo diệu như tự nhiên. Khiến Tề vương buồn bực học máu, khẳng định sẽ không biết được là chân tướng như vậy!

Ha ha! Thật sự là càng nghĩ càng khoái trá!

Thạch Trúc thấy chủ tử cao hứng, cũng vui vẻ theo: “Tiểu thư, vì cái gì lúc này cô không vạch trần lời nói dối của Tề vương trước mặt Dung phi? Nếu

Dung phi nương nương biết chân tướng sự việc, khẳng định sẽ sinh khí. Đến lúc đó Tề vương chẳng phải là càng khó khăn?”

“Em nghĩ vậy sai rồi.” Mộ Niệm Xuân cười nói: “Nếu ta nói trắng ra, ngược lại là không tốt. Hắn nửa đêm trèo tường, vốn là muốn đến khuê phòng của ta. Nói trắng ra, là bất lợi với ta. Đây là thứ nhất. Lật tẩy hắn, hắn sẽ không có cố kỵ, chuyện này cũng sẽ không thể thành nhược điểm của hắn. Đây là thứ hai. Quan trọng nhất, ta không nghĩ chọc giận Dung phi.”

Thạch Trúc nghe thế sừng sốt, theo bản năng hỏi: “Nếu Tề vương cùng cô gây chuyện, Dung phi nương nương hẳn là cao hứng mới phải, vì sao sinh khí?”

“Nhi tử bừa bãi thế nào, vẫn là con ngoan trong lòng mẹ ruột. Tề vương bị ta trêu đùa như vậy. Dung phi biết, trong lòng sao có thể cao hứng?” Mộ Niệm Xuân tự tin nói: “Cho nên, việc này cứ thế đi. Ta cam đoan với em, hai ngày tới, Tề vương sẽ ngoan ngoan ở trong phòng ‘đường bệnh’, tuyệt không đến phiền ta.”

Thạch Trúc bán tín bán nghi gật gù đầu.

Đang nói chuyện, có tiếng gõ cửa.

Thạch Trúc vội đi mở cửa, ngoài cửa, là một lão ni hơn năm mươi tuổi. Mặt đầy nếp nhăn, dung mạo bình thường, là Tuệ Như.

Mộ Niệm Xuân cười đứng dậy: “Tuệ Như sư thái, mau vào đây.”

Luận bối phận, Tuệ Như thậm chí còn hơn Diệu Vân đại sư. Bất quá, Diệu Vân đại sư thuở nhỏ xuất gia, dốc lòng tu hành, phật hiệu ảo diệu tinh thâm. Tuệ Như lại đối phật hiệu không có tuệ căn gì. Năm đó tiến Từ Vân am, là vì thiên tai thật sự không còn chốn dung thân, vì vậy tâm không tịnh. Thân nhân của bà đều đã chết cả, chỉ còn lại một đứa cháu.

Tuệ Như lớn tuổi, ngày thường vẩy nước quét nhà ở Từ Vân am. Buổi tối, tối trong viện thủ vệ.

Tuệ Như trước chấp tay niệm Phật, sau đó mới thấp giọng nói: “Tứ tiểu thư, bản ni trêu cợt Tề Vương điện hạ như vậy. Tề Vương điện hạ thật sự sẽ không ghi hận trong lòng sao?”

Mộ Niệm Xuân cười an ủi nói: “Đương nhiên sẽ không. Chuyện đùa người như vậy, Tề Vương điện hạ khẳng định sẽ không nói với ai, ước gì nhanh quên được. Như thế nào sẽ tìm sư thái làm phiền? Hơn nữa, sư thái cái gì cũng không biết, chỉ ngủ trong phòng ta một đêm. Gặp chuyện ‘ma quỷ’, từ đầu đến cuối chưa từng thấy qua Tề Vương điện hạ, không phải sao?”

Tối đây Tuệ Như hiểu ý, cười gật gù đầu: “Phải phải phải, tứ tiểu thư nói phải, là bản ni nhất thời hồ hồ.” Dừng một chút, lại cười nói: “Tứ tiểu thư, chuyện tối hôm qua cô nói cùng bản ni...”

“Chuyện ta đáp ứng, tuyệt đối không nuốt lời.” Mộ Niệm Xuân mỉm cười nói: “Người lạng lẽ đưa lời nhấn cho cháu mình, mấy ngày nữa tới Mộ gia, đến lúc đó nói tục danh của ta, sẽ có người an bài cho hắn làm việc ở Mộ gia.”

Tuệ Như vui mừng quá đỗi, liên tục nói lời cảm tạ: “Đa tạ tứ tiểu thư.”

Tuệ Như thân ở chốn cửa Phật, tâm lại nhớ hồng trần. Gia cảnh tầm thường, tự nhiên không thể cho cháu đọc sách, lại không có nghề nghiệp gì. Vẫn vì nghĩ kế sinh nhai cho cháu mà lao tâm.

Cũng bởi vậy, tối hôm qua Mộ Niệm Xuân có ý, bà ấy liền lấy dũng khí nói ra yêu cầu.

Tuệ Như cảm thấy thỏa nguyện rồi đi. Thạch Trúc nhìn thân ảnh gù lưng kia, nhin không được nói: “Tuệ Như sư thái cũng thật sự là đủ khổ, vào cửa Phật còn không thanh tịnh, cả ngày lo lắng sinh kế cho cháu mình.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười không nói.

Đúng vậy, Từ Vân am không chỉ có một mình Thiện Năng bí hiểm, còn có Tuệ Như sống khổ sở hèn mọn vì người khác. Đối với mình chỉ là một cái nhắc tay, đối với Tuệ Như, là việc vô cùng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85: Kinh Ngạc (Nhị)

Hai ngày kế tiếp, Tề vương quả nhiên như Mộ Niệm Xuân sở liệu, luôn luôn ở trong phòng an tâm “đường bệnh”.

Dung phi mỗi ngày trừ bỏ lúc chép kinh Phật thì đều tự tay cho Tề vương uống thuốc. Mỗi ngày ba lượt đúng giờ, tuyệt không trì hoãn.

Dung phi lại bưng bát thuốc nóng bỏng tới.

Tề vương vừa nhìn thấy bát nước đen tuyền, liền buồn nôn từng đợt. Cố gắng tươi cười nói: “Mẫu phi, người chép kinh Phật nửa ngày, nhất định vất vả. Sắc thuốc là việc nhỏ, giao cho Trịnh Hi là được.”

Dung phi không đồng ý nói: “Năm đó khi ta còn hậu hạ bên cạnh hoàng hậu nương nương, mỗi ngày ngủ có một chút, mới là vất vả. Ta làm mẹ, sắc thuốc cho con mình là chuyện đương nhiên, không có gì vất vả.”

Nói đến năm đó, ngữ khí Dung phi thực bình tĩnh.

Tề vương nghe xong, trong lòng đã có chút khó chịu, giống như có gì đó trong ngực chèn tới, thật nặng nề.

Dung phi xuất thân hèn mọn, mọi người trong cung đều biết. Năm đó hoàng thượng thấy nàng mỹ mạo, liền động tâm tư. Hoàng hậu biết thời biết thế, mệnh nàng hậu hạ thánh thượng. Nói đến cũng là nàng vận khí tốt, vài lần ngăn ngừa liền có bầu. Sau khi sinh hạ hoàng tử, mẫu bằng tử quý, được phong phi.

Người khác nhìn phong quang, chỉ có hai mẫu tử rõ ràng, Dung phi luôn lo sợ như đứng trên băng mỏng.

Không có xuất thân hiển hách cùng nhà mẹ đẻ đắc lực, cuộc sống trong cung thật là vất vả. Nhóm phi tần trong hậu cung, không có ai là tử tế. Một đám chen ép Dung phi không thiếu, hoàng hậu phần lớn thờ ơ lạnh nhạt, cực ít ra mặt hộ. Dung phi cẩn thận đi từng bước tới ngày hôm nay, chưa xót trong đó, không thể nói hết.

Tề vương thì khác hơn. Mặc dù mẹ đẻ xuất thân thấp, nhưng dù gì hân cũng là hoàng tử. Lại vì nhỏ tuổi nhất nên được hoàng thượng sủng ái, nhưng thật ra không phải không có người khi dễ. Đối mặt một đám huynh trưởng lợi hại, hân là ấu đệ, cũng chỉ làm một hoàng tử tùy hứng hoang đường...

Cũng đang bởi vì như thế, Dung phi mới kiên trì vì hân tìm một thê tử dòng dõi cao quý. Mặc kệ như thế nào, Dung phi quả thật là một lòng vì hân suy nghĩ.

Chính là, hân không nghĩ dựa vào người khác nguyện ý sống qua ngày. Cho dù người mong muốn kia là mẫu thân mình.

“Mau lại đây, thừa lúc còn nóng uống nhanh đi.” Dung phi lo lắng nói.

Tề vương thuận miệng vâng, nhận chén thuốc đặt lên bàn.

Dung phi buồn cười nhìn hân: “Thuốc lạnh sẽ mất vài phần dược tính. Thừa lúc còn nóng uống đi. Ta ở đây, chờ con uống xong rồi đi.

Tề Vương tử nhỏ ghét nhất uống thuốc, toàn lên đem đồ. Người bên cạnh không dám nói ra, căn bản không ai quản được.

Dung phi rõ ràng biết tật xấu này của hân, cố ý đứng xem.

Tề vương cau mày, bưng lên chén thuốc đưa đến bên miệng. Vẻ mặt khổ sở, như gặp cừu địch. Thuốc vào miệng, không quá khổ sở, bởi vì thời điểm Trịnh Hi bốc thuốc, đã sai người thả rất nhiều cam thảo vào. Chỉ có vài vị thuốc vị nhạt khác.

Ngay cả như vậy, Tề vương vẫn nhăn hết mặt mũi.

Dung phi tận mắt thấy hân uống thuốc. Cuối cùng nhẹ nhàng thở ra. Thấy hân nhăn nhó, nhìn không được buồn cười, quả trách: “Nhìn con đi, lớn thế rồi, vẫn như trẻ con. Không uống thuốc. Sao khỏe được. Ta cũng phải bảo trọng thân thể, còn quan tâm con ngày ngày...”

Hé miệng ra, liền nhắc tới chuyện nọ.

Tề vương ở trong phòng hai ngày, tâm tình vốn buồn bực. Bị mẫu thân nói như vậy, lại cảm thấy đau đầu, cất lời Dung phi: “Mẫu phi, con ở trong phòng thật sự rất buồn, nghĩ ra ngoài một chút.”

Dung phi nghĩ nghĩ, gật đầu đáp ứng: “Cũng tốt, vừa lúc ta rảnh rồi, cùng con đi dạo.” Miễn Tề vương đi ra, vụng trộm gặp Mộ Niệm Xuân.

Tề vương hiểu rõ tâm tư này của Dung phi. Không nói gì, gật gật đầu.

Kỳ thật, Dung phi lo lắng thừa.

Trải qua sự tình đêm đó, Tề vương không sợ trời không sợ đất khó có dịp ở trong phòng. Nghĩ đến gương mặt cười giấu của Mộ Niệm Xuân, hận nghiêng răng. Da mặt dù dày, cũng phải nhịn một thời gian mới có thể đi gặp nàng.

Mẫu tử hai người ra sân, dọc theo đường nhỏ tùy ý tản bước.

Đã cuối thu, thời tiết hơi lạnh. Lá cây ố vàng, một trận gió thổi qua, liền rơi xuống một loạt. Dù con đường hằng ngày đều có người chuyên quét dọn vẫn

đầy lá rụng, bước chân qua xào xạc.

Không biết theo chỗ nào bay tới một trận hương hoa cả. Hồ hấp thật sâu hương thơm ấy, đẩy hết những nặng nề trong lòng ra.

Tâm tình buồn bực của Tề vương cuối cùng cũng tốt hơn một chút, khoe môi không còn trĩu xuống, liền thấy cách đó không xa một thân ảnh.

Nữ ni hơn năm mươi tuổi, lưng gù, cầm chổi chậm rãi quét dọn. Cho dù chỉ nhìn sườn mặt, cũng đủ để Tề vương trí nhớ tốt liếc mắt một cái nhận ra đối phương là ai.

Là Tuệ Như lão ni cô!

Một màn kinh hoàng tối trước nhất thời hiện lên trước mắt.

Dung phi bước vài bước phát hiện điểm không thích hợp, dừng bước, nghi hoặc nhìn Tề vương: “Làm sao vậy?” Là hấn muốn đi tản bộ, sao mới được mấy bước đã không chịu đi? Sắc mặt còn có chút cứng nhắc khó coi.

Tề Vương nhanh chóng khôi phục như thường, dường như không có việc gì cười nói: “Không có gì, con không nghĩ gì cả, vẫn là nên trở về thôi.” Nói xong, liền quay người.

Đùng cái lại quay về, thấy kiểu gì cũng có chút cổ quái! Dung phi nhìn không được thầm nói trong lòng, nhưng không truy vấn, xoay người đi theo.

Mới vừa đi hai bước, liền gặp hai chủ tớ Mộ Niệm Xuân.

Có cần khéo gặp vậy không! Tùy tiện đi dạo, thế nhưng cũng gặp phải? Dung phi nhũ mày, trong lòng có chút không vui, bởi vậy xem nhẹ sắc mặt có chút quái dị của Tề vương.

Bỗng nhiên nhìn thấy nàng, không phải mất hứng, nhưng nghĩ đến chuyện phát sinh buổi tối hôm đó... Liền cảm thấy không được tự nhiên cùng bực mình. Lại càng không nói, Tuệ Như kia hiện tại đang ở không xa quét rác...

So với Tề vương tâm tình mâu thuẫn rối rắm, Mộ Niệm Xuân có vẻ thoải mái tự nhiên hơn. Cười tiêu sái đi đến, hành lễ: “Gặp qua Dung phi nương nương, gặp qua Tề vương điện hạ.”

Dung phi thân nhiên ừ một tiếng.

Mộ Niệm Xuân nâng mắt, ánh mắt đánh giá Tề vương, ra vẻ thân thiết hỏi: “Điện hạ đã khỏe rồi sao?”

Xem ra trước đây hấn đã xem nhẹ nàng. Nàng đứng là vẫn giữ trong lòng, có cơ hội liền tận sức chế nhạo hấn!

Tề vương cao siêu hành động lúc này bó tay, ra vẻ tự nhiên nói: “Đa tạ Mộ tứ muội mọi quan tâm, bệnh của ta đã ổn hơn rồi.”

Mộ Niệm Xuân ý vị thâm trường cười nói: “Ổn là tốt rồi. Về sau điện hạ cần phải bảo trọng thân thể, vạn vạn không thể nửa đêm bị cảm lạnh nữa.” Lời nói hàm ý, trong lòng cả hai biết rõ ràng.

Tề vương híp mắt, khoe môi tựa tiểu phi tiếu: “Tứ muội quả nhiên quan tâm săn sóc, ta nhớ kỹ.”

Nhất định nhớ kỹ, sẽ nhớ kỹ là khác.

Hai người không nói quá gì trong câu nói, nhưng Dung phi là người cẩn thận thế nào, tổng cảm thấy lời nói của hai người lộ ra ý tứ không bình thường. Dung phi nhìn nhìn Mộ Niệm Xuân thân nhiên cười cười, lại nhìn thần sắc khó lường của Tề vương, mày hơi nhăn lại.

Mâu quang Mộ Niệm Xuân chợt lóe, quay lại cười nói với Thạch Trúc: “Quét rác bên kia không phải là Tuệ Như sư thái sao?”

Thạch Trúc rất phối hợp nói: “Đúng vậy, buổi sáng mới gặp bà ấy, không nghĩ lại gặp ở đây nữa. Tiểu thư có muốn đi qua chào Tuệ Như sư thái?”

Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm ừ một tiếng. Thạch Trúc thật là nhanh nhẹn, càng ngày càng ăn ý với nàng.

Trước khi đi, Mộ Niệm Xuân cố ý liếc nhìn Tề vương một cái. Tề vương nghe thấy tên Tuệ Như, quả nhiên khuôn mặt tuấn tú đen đi. Nhìn thật khiến cho người ta thư thái khoái trá.

Cơm trưa xong, Tề vương từ biệt Dung phi, rời Từ Văn am.

Sau khi Mộ Niệm Xuân biết được việc này, cười không ngừng. Cười xong nói: “Lục đại tiểu thư đi rồi, Tề vương cũng đi rồi. Phòng chừng hiện giờ người Dung phi không muốn gặp nhất là ta. Ta thức thời chút, chủ động cáo từ hồi phủ là hợp ý.”

Thạch Trúc không chút nghĩ ngợi gật đầu phụ họa.

Đáng tiếc, lần này, Mộ Niệm Xuân đoán sai phản ứng của Dung phi.

Nàng vừa uyển chuyển đề cập phải về phủ, Dung phi liền cười đánh gãy lời: “Có phải ngài Từ Vân am lạnh lẽo, cả ngày cùng bản cung rất buồn?”

Mộ Niệm Xuân tự nhiên không thể nói lời nói thật, lập tức phủ nhận: “Đương nhiên không phải. Chính là tiểu nữ không biết ăn nói, tính tình ngu ngốc, chỉ sợ nói sai làm sai, khiến nương nương mất hứng. Cho nên mới nghĩ sớm hỏi phủ, miễn cho nương nương ngài chủ động mở miệng đuổi tiểu nữ về.”

Dung phi cười cười, có dụng ý khác nói: “Nếu nguoi ngu ngốc, hôm nay không thể tìm thấy nữ tử nào thông minh lanh lợi. Bản cung thích, chính là sự trí tuệ, hiền lành, am hiểu ý người khác của nguoi.”

Mộ Niệm Xuân tươi cười không thay đổi, đầu óc lại nhanh chóng vòng vo đứng lên.

Nghe trong lời Dung phi, thật đúng không như nàng nghĩ, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cái gì thích làm bạn với nàng, rõ ràng là chế nhạo. Mấy ngày nay, Dung phi đối nàng lạnh nhạt không vui, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra được.

Mặc kệ nói như thế nào, Dung phi đã nói như vậy, Mộ Niệm Xuân cũng không nhắc lại, cười nói: “Nương nương không giận, tiểu nữ liền mặt dày ở lại thêm mấy ngày.”

Cùng lắm thì lưu lại tiếp tục làm đầu bếp.

Mộ Niệm Xuân vừa đi, nụ cười trên mặt Dung phi liền phai nhạt.

Đương nhiên không phải bà ta luyến tiếc Mộ Niệm Xuân.

Tâm tư của bà ta, ước gì Mộ Niệm Xuân sớm rời Từ Vân am, đừng xuất hiện trước mặt mình mới tốt. Nhưng bà ta lo lắng sau khi Mộ Niệm Xuân trở về Mộ gia, Tề vương sẽ quang minh chính đại đi Mộ gia gặp gỡ Mộ Niệm Xuân. Nghĩ như vậy, tình nguyện giữ Mộ Niệm Xuân lại bên cạnh mấy ngày còn hơn. Đợi sau khi bà ta rời Từ Vân am hỏi cung, cho Mộ Niệm Xuân hỏi phủ cũng không muộn.

Chờ bản thân về cung, sẽ tìm cách giải quyết chuyện hôn sự của Tề vương cùng Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ.

Hôn nhân đại sự, phải nghe theo cha mẹ. Tề vương cho dù tùy hứng, cũng không thể làm trái. Có lẽ hấn sẽ tức giận không vui, nhưng thời gian lâu, hấn tự nhiên sẽ hiểu nỗi khổ tâm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Dã Tâm

Tề vương ở Từ Vân am vài ngày, Mộ Trường Hù không cần đi Tề vương phủ. Mỗi ngày tan học liền về Mộ gia.

Một tháng nữa là thi hội, Mộ Trường Hù không dám lơ lửng, buổi tối ôn tập tứ thư ngũ kinh, qua giờ tỵ mới đi ngủ.

Mộ Chính Thiện đối với sự cần cù của hấn thập phần vừa lòng, trước mặt Trương Thị khen: “Trường Hù thiên tư thông minh, lại dụng công học tập, lần này thi tám chín phần mười có thể trúng.”

Trương Thị kiềm chế sự ghen tuông xuống, dụng tâm khen Mộ Trường Hù một phen. Đem bộ đáng kể mẫu trí tuệ cùng rộng lượng không bỏ sót chút nào. Mộ Chính Thiện nghe xong quả nhiên cao hứng, cười nói: “Gia nghiệp hòa thuận mọi việc thịnh vượng thuận lợi. Bà có thể coi Trường Hù cùng Nguyên Xuân như con mình, thật làm ta vui mừng.”

Như không như thế? Thi còn khả năng nào?

Không phải con mình sinh ra, luôn cách một tầng. Có thể tỏ vẻ như vậy đã là công phu lắm rồi. Cho dù bà đối tốt với huynh muội Mộ Trường Hù, thì bọn chúng cũng sẽ không cảm kích. Mộ Trường Hù thì thôi, nhưng Mộ Nguyên Xuân am hiểu diễn kịch, tâm tư kín đáo tàn nhẫn. “Hảo nữ nhi” như vậy, bà làm kẻ mẫu, nhận không nổi.

Trương Thị nói thầm trong lòng, miệng lại theo lời Mộ Chính Thiện: “Lão gia nói phải. Trước đây thiếp thân kiến thức nông cạn, khó tránh có chỗ sơ hở. Hiện tại cuối cùng hiểu được đạo lý này. Trường Hù khiêm tốn có lễ, Nguyên Xuân ôn nhu cẩn thận, hai đứa đều là hài tử ngoan.”

Lời này thật dễ nghe.

Mộ Chính Thiện cười nhìn về phía Trương Thị, thanh âm nhu hòa: “Bà còn phải chiều cổ Niệm Xuân cùng Phong Ca Nhi, sơ sót cũng không tránh được.” Dừng một chút lại nói: “Đúng rồi, Niệm Xuân mấy ngày nay một mình ở Từ Vân am, không biết thế nào? Nó còn nhỏ tuổi, tính tình lại xúc động. Không biết có vô ý chọc giận Dung phi nương nương không?”

Trương Thị kiều ngạo vì nữ nhi, nghe vậy lập tức cười nói: “Lão gia yên tâm. Niệm Xuân trí tuệ lại lanh lợi. Dung phi nương nương thích nó nên mới lưu lại làm bạn, làm sao lại có chuyện được.”

Lại có ý đem chuyện Dung phi ban cung hoa cho Mộ Niệm Xuân nói cho Mộ Chính Thiện, cuối cùng vui vẻ nói: “Dung phi đối Niệm Xuân vài phần thân thiết. Nói không chừng, là nhìn chúng Niệm Xuân chúng ta.”

Mộ Chính Thiện rốt cuộc trong quan trường nhiều năm. Suy nghĩ sâu hơn Trương Thị một tầng, nghĩ nghĩ nói: “Không có khả năng. Dung phi tuy là quý phi, nhưng xuất thân thấp hèn. Tề vương không có nhà ngoại mạnh, so với những hoàng tử khác kém một bậc. Dung phi tất nhiên sẽ vì Tề vương chọn một Tề vương phi dòng dõi hiển hách, trợ lực cho Tề vương. Mộ gia chúng ta chỉ có thanh danh, vô thực quyền. Dung phi sẽ không nhìn trúng Mộ gia chúng ta.”

Lời này có lý, khiến người ta muốn phản bác cũng không phản bác được.

Trương Thị ghen lời, không chịu phục nói: “Nhưng là, Tề vương đối Niệm Xuân...”

“Những lời này về sau chớ có nhắc lại.” Mộ Chính Thiện cau mày ngắt lời Trương Thị: “Nếu không cẩn thận truyền vào tai người khác, Niệm Xuân ngày sau sao còn gặp người được?”

Trương Thị ừ ừ khuất đáp ứng. Điềm nặng nề ấy bà có thể biết, nhưng đây là vợ chồng nói chuyện, mới thốt ra thôi.

Mộ Chính Thiện thấy Trương Thị rom róm nước mắt, mới gạt mình thấy bản thân dừng từ quá nặng. Lập tức dịu giọng: “Bà luôn hiểu rõ Niệm Xuân nhất, một lòng vì nó dự tính, hy vọng tương lai nó có một mối hôn nhân tốt. Tâm tình đó ta hiểu. Ta cũng tự đáy lòng hi vọng tương lai con gái được gả tới nơi tốt đẹp. Nhưng sự thật, dòng dõi Mộ gia chúng ta, không trèo cao nổi Tề vương phủ. Vẫn nên bỏ ý niệm này đi thì hơn.”

Nói xong. Chủ động nắm tay Trương Thị: “Vừa rồi ta nặng lời, bà đừng để bụng.”

Hai má Trương Thị đỏ lên, thuận thế dựa vào lòng Mộ Chính Thiện.

Kế tiếp là thời khắc hai vợ chồng thân mật, mọi người mau lui, không nên xem.

Thư phòng Tùng Đào viện, lúc này đèn vẫn sáng trưng.

Mộ Trường Hủ ngồi ở bàn học, chuyên chú ôn tập. Cửa thư phòng nhẹ nhàng mở ra, Mộ Trường Hủ vừa ngẩng đầu, liền thấy Mộ Nguyên Xuân mỉm cười đi đến: “Đại ca, đã trễ thế này còn đọc sách, nhất định đói bụng! Muội làm đồ ăn khuya cho huynh, còn nóng, mau ăn đi.”

Nói xong, cầm đồ ăn đi tới. Là cháo tổ yến nóng hổi, toát ra hương thơm mê người.

Mộ Trường Hủ cười buông sách vở: “Ta vừa lúc có chút đói bụng. Muội đưa đồ ăn khuya tới đúng là kịp lúc.”

Trù nghệ Mộ Nguyên Xuân không so được với Mộ Niệm Xuân, bát tổ yến này không tính là quá mỹ vị. Nhưng Mộ Trường Hủ uống cạn sạch, lại cảm thấy rất ngon, khen vài tiếng.

Mộ Nguyên Xuân mỉm môi cười: “Đại ca, huynh khen muội thì từ cảm nghệ thì thôi, luận trù nghệ thì chỉ thường thường. So với tứ muội còn kém xa.”

Nhắc tới Mộ Niệm Xuân, ngữ khí Mộ Nguyên Xuân lạnh nhạt, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Lần này đi Từ Vân am, Mộ Niệm Xuân được Dung phi ưu ái, không chỉ ban tặng, còn giữ lại làm bạn. Mấy ngày nay, nghĩ tới điểm này, Mộ Nguyên Xuân liền cảm thấy ngực khó chịu.

Mộ Trường Hủ ngẩng đầu nhìn Mộ Nguyên Xuân, ánh mắt có chút phức tạp.

Mộ Nguyên Xuân bị nhìn có chút không được tự nhiên: “Đại ca, sao huynh nhìn muội thế?”

Mộ Trường Hủ thấp giọng nói: “Tứ muội gần đây không ít nổi bật, ta biết lòng muội không thoải mái. Bất quá, không nên vì điểm nhỏ ấy mà bức bối...”

“Đây làm sao là điểm nhỏ!” trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên ghen ghét: “Tề vương có ý với nó, nay Dung phi nương nương lại ưu ái nó. Nói không chừng, ngày sau nó may mắn gả đến Tề vương phủ, trở thành Tề vương phi. Đến lúc đó, mẫu tử Trương Thị uy phong, nơi nào còn chỗ cho huynh muội ta dung thân.”

“Muội đừng nghĩ nhiều.” Mộ Trường Hủ trấn an: “Tề vương hoang đường tùy hứng, dù sao cũng là hoàng tử Đại Tàn, thân phận tôn quý vô cùng. Hôn nhân của hắn tuyệt không thể tùy tiện định ra. Mộ gia chúng ta chưa đủ tư cách thành nhà ngoại Tề vương. Cửa hôn nhân này tám chín phần mười không được.”

Có một hai phần mười khả năng, đủ để cô ta sinh cảnh giác!

Cô ta tuyệt không dễ dàng tha thứ Mộ Niệm Xuân vượt qua mình. Cho dù là một chút, cô ta cũng không cách nào chịu được.

Mộ Nguyên Xuân cắn cắn môi, hỏi: “Đại ca, Tề vương đã nhiều ngày đi Từ Văn am thật sao?”

Đề tài đột nhiên chuyển nhanh như vậy, Mộ Trường Hù không khỏi sững sốt, theo bản năng gật gật đầu: “Phải, Tề vương đi đã ba ngày. Máy ngày nay hẳn không ở phủ, ta thoải mái không ít.”

Mộ Nguyên Xuân muốn nói lại thôi.

Mộ Trường Hù có chút nghi hoặc nhìn cô ta: “Đêm nay muội sao vậy? Nói chuyện ấp a ấp ứng. Trước mặt ta còn cái gì không nói thẳng được?”

Mộ Nguyên Xuân ngược mắt, nhẹ nhàng hỏi: “Đại ca, huynh có gặp biểu ca không?”

Nguyên lai là nhớ thương La Ngọc.

Mộ Trường Hù tự cho là đoán trúng tâm tư Mộ Nguyên Xuân, cười nói: “Đương nhiên là có, chúng ta cùng nhau đọc sách ở Thượng Thư phòng, cơ hội gặp mặt rất nhiều. Nếu muội có lời gì, ta thay muội nói lại cho huynh ấy.”

Mộ Nguyên Xuân rớt cuộc đem nán nã nhiều ngày trong lòng mình nói ra: “Huynh có cơ hội nói chuyện với biểu ca, chắc cũng có cơ hội lên nói chuyện với thái tôn điện hạ chứ!”

Nụ cười trên môi Mộ Trường Hù tắt ngấm, khiếp sợ nhìn Mộ Nguyên Xuân: “Muội, muội nói cái gì?”

Mộ Nguyên Xuân bình thản, thông thả lặp lại một lần nữa: “Huynh có thể vì muội mang thư cho thái tôn điện hạ không?”

Mộ Trường Hù: “.....”

Không biết qua bao lâu, Mộ Trường Hù mới gian nan tìm được giọng nói của mình: “Muội có biết mình đang nói gì không? Muội làm như vậy, không biết sẽ khiến biểu ca thất vọng sao? Hai người cho dù chưa chính thức đính hôn, nhưng biểu ca đối với muội vẫn tình thâm ý trọng...”

Muội muội như thế nào có thể sinh ra tâm tư khác?

Mấy tháng trước từng sinh ra dự cảm không ổn, rốt cuộc lúc này chứng thật. Nhưng trong lòng Mộ Trường Hù không hề vui mừng, chỉ có nồng đậm thất vọng cùng bi thương.

“Đại ca, muội làm như vậy, quả thật có chút xin lỗi biểu ca.” Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia thủy quang yếu đuối, rất nhanh liền khôi phục kiên định: “Nhưng cơ hội tốt ở trước mắt muội, không thử, muội thật sự không cam lòng. Thái tôn điện hạ có hảo cảm với muội, chỉ cần muội hơi giả vờ, hẳn nhất định sẽ động tâm. Chờ tương lai muội làm thái tôn phi, không ai còn dám coi khinh huynh muội chúng ta nữa phần...”

“Xem trọng như vậy, ta thà không cần.” Mộ Trường Hù không chút nghĩ ngợi ngắt lời Mộ Nguyên Xuân. Sau đó, ngữ khí dịu đi: “Ta dụng công đọc sách, có công danh, sau đó sẽ vững chắc. Đến lúc đó có ta làm chỗ dựa, mẹ con Trương Thị đừng mơ tưởng khi dễ muội. Như vậy có gì không tốt?”

Vì cái gì phải phản bội biểu ca thanh mai trúc mã, đi tiếp cận thái tôn điện hạ? Trong lòng muội muội, vị trí thái tôn phi, so với lưỡng tình tương duyệt quan trọng hơn sao?

Mộ Nguyên Xuân nghe ra khiển trách trong giọng Mộ Trường Hù, im lặng một lát, mới cúi đầu nói: “Đại ca, huynh thật sự không muốn giúp ta sao?”

Mộ Trường Hù nghĩ cự tuyệt, nhưng nhìn ánh mắt biểu lộ khẩn cầu của Mộ Nguyên Xuân, vô luận thế nào cũng không nói nên lời.

Lúc mẫu thân qua đời, hẳn còn nhỏ, không có ấn tượng gì về mẫu thân. Lại xa cách phụ thân, nhiều năm qua, huynh muội bọn họ nương tựa lẫn nhau, tình cảm sâu sắc. Mộ Nguyên Xuân tuy là muội muội, lại trầm ổn cẩn thận trí tuệ lanh lợi, hơn hẳn là huynh trưởng này. Ngày thường, vẫn là muội muội yên lặng chiều cố hân.

Đây là lần đầu tiên muội muội mở miệng cầu hân...

Mộ Nguyên Xuân lẳng lặng nhìn hân, trong ánh mắt mang theo yếu đuối cùng khẩn cầu.

Trong lòng Mộ Trường Hù rối rắm hồi lâu, thông khổ nhắm mắt, thở thật sâu một hơi: “Chỉ một lần này thôi!”

Mộ Nguyên Xuân âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhón miệng cười: “Cám ơn đại ca.”

Cô ta biết, đại ca nhất định sẽ đáp ứng.

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Trường Hù không có biểu tình gì, thản nhiên nói: “Muội muốn ta mang thư gì? Hay muội nói, ta viết.”

Mộ Nguyên Xuân lấy trong tay áo ra một phong thư: “Thư muội đã viết sẵn rồi.”

Mộ Trường Hù: “.....”

P/S: Nguyên Xuân bắt đầu lộ dã tâm

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Thư

Mộ Trường Hủ đầy bụng tâm sự, ngày hôm sau không khỏi có chút tâm thần không yên. Mộ thái phó hỏi bài, hắn đáp sai một chỗ kinh nghĩa.

Mộ thái phó có chút bất mãn, nhưng không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn Mộ Trường Hủ một cái. Kinh nghĩa chắc chắn có trong khảo nhất hạng, cũng là cốt yếu khảo trung hạng. Mộ Trường Hủ ngày thường dụng công khổ đọc, kinh nghĩa cơ hồ lâu lâu, hôm nay là làm sao?

Mộ Trường Hủ xấu hổ nhận sai: “Thực xin lỗi, cháu nhất thời qua quýt, cháu sai rồi.”

Mộ thái phó thần nhiên nói: “Nhất thời sai cũng không có gì, lần sau chú ý là được.”

Mộ Trường Hủ lên tiếng, trở về vị trí.

La Ngọc ngồi ở bên trái phía trước, lặng lẽ quay đầu nhìn hắn một cái, trong mắt tràn đầy lo lắng. Mộ Trường Hủ theo bản năng tránh ánh mắt La Ngọc, nghĩ đến lá thư giấu trong tay áo, trong lòng khó chịu không nói nên lời.

Thừa dịp nghỉ giải lao, La Ngọc tìm tới Mộ Trường Hủ: “Biểu đệ, vừa rồi đệ có chuyện gì vậy? Thiên kinh nghĩa không phải đệ rất thuộc sao?”

Mộ Trường Hủ đã khôi phục tinh thần đáp: “Đại khái là đêm qua ngủ muộn, hôm nay cảm thấy hơi mệt.”

“Ngẫu nhiên đáp sai một chút, cũng không có gì quan trọng. Đệ đừng bức chính mình nghiêm khắc.” La Ngọc cười vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Còn nữa, buổi tối cũng đừng thức quá muộn, miễn cho thân thể mệt mỏi.”

Hai người bọn họ là anh em họ ruột thịt, tuổi tương đương, từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tình cảm thâm hậu hơn so với người khác. Nói chuyện tùy ý mà vô cùng thân thiết.

Mộ Trường Hủ cười gật gật đầu.

La Ngọc lại hỏi: “Đã nhiều ngày ta không thấy biểu muội. Gần đây em ấy thế nào?”

Mộ Trường Hủ tươi cười có chút miễn cưỡng: “Muội muội theo tổ mẫu đi Từ Vân an mấy ngày, sau khi về tâm tình không tệ.”

La Ngọc không quá nhạy cảm, không thấy Mộ Trường Hủ khác thường, cười nói: “Chờ mấy ngày nữa rảnh rồi, ta tới Mộ gia thăm em ấy.”

Mộ Trường Hủ ừ một tiếng.

La Ngọc không nghi ngờ hề hắn, còn tưởng Mộ Trường Hủ hắn không vui vì chuyện vừa rồi. An ủi Mộ Trường Hủ mấy câu. Liền rời đi.

Mộ Trường Hủ nhìn thân ảnh cao gầy của La Ngọc, thở dài trong lòng.

Biểu ca vẫn võ song toàn, tuổi trẻ anh tài, lại tình cảm nồng ấm với muội muội. Hôn nhân tốt như vậy, đốt đèn lòng tìm cũng khó. Đáng tiếc, muội muội tâm khí rất cao, muốn cao hơn...

Ngay tại giờ phút này, một thân ảnh thiếu niên béo trắng hiện vào tầm mắt. Là thái tôn Chu Diễm.

Chu Diễm cùng đám người Triệu vương thế tử không thân cận, chỉ giao hảo với Tề vương, ngày thường cơ hồ không rời nhau. Hai ngày nay Tề Vương điện hạ đi Từ Vân an, Chu Diễm chỉ có một mình.

Mộ Trường Hủ do dự một lát, rốt cuộc lấy dũng khí đi tới bên Chu Diễm: “Thái tôn điện hạ, thần có chút việc muốn nói với người.”

Chu Diễm quay đầu, là Mộ Trường Hủ, không khỏi có chút ngoài ý muốn. Ngày thường tuy rằng gặp mặt, nhưng Mộ Trường Hủ rất ít chủ động nói chuyện với hắn. Hôm nay tìm riêng mình, là có chuyện gì?

Ở đây có nhiều người, không tiện nói chuyện, Chu Diễm suy nghĩ một lát, nói: “Bên kia có lương đình u tĩnh, chúng ta sang bên kia nói chuyện.”

Đi vài bước, liền tới lương đình.

Chu Diễm nhìn về phía Mộ Trường Hủ, tươi cười ôn hòa thân thiết: “Mộ Đại công tử, người có chuyện gì muốn nói với ta?”

Mộ Trường Hủ ngẹn nửa ngày, cũng không bày tỏ nỗi nữa chữ. Loại sự tình này. Hắn phải nói thế nào đây?

Trong lòng Chu Diễm cảm thấy kỳ quái, nhin không được hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?” Ấp a ập ứng như vậy, khiến hắn tò mò.

Mộ Trường Hủ khẽ cắn môi. Nhanh chóng lấy thư trong tay áo nhét vào tay Chu Diễm, cũng không dám nhìn hắn, vội vàng nói: “Điện hạ, phong thư này là muội muội dẫn thần đưa cho người.” Nói xong, quay đầu đi ngay lập tức.

Chu Diễm: “...”

Chu Diễm ngờ ngác nhìn bóng dáng Mộ Trường Hủ hồi lâu, sau đó lại ngờ ngác nhìn lá thư trong tay hồi lâu. Nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Phong thư này, là Mộ Nguyên Xuân viết cho hắn!

Một thiếu nữ, lặng lẽ viết thư cho một thiếu niên, là vì gì? Thư viết gì?

Tâm trạng Chu Diễm căng thẳng. Không có dũng khí mở thư ra, nhanh chóng cho thư vào tay áo. Sau đó giống như đạo tặc bước nhanh về Thượng Thư phòng.

“Chu Diễm!” Lớn giọng gọi thẳng danh tính hắn như vậy, trong hoàng cung, trừ Tề vương không có người thứ hai: “Cháu làm cái gì làm la làm lét thế?”

Chu Diễm theo phản xạ quay người cười nói: “Thập tứ thúc, thúc về lúc nào vậy? Một bên không dấu vết giấu kỹ thư trong tay áo. Thập tứ thúc không thích Mộ đại tiểu thư. Phong thư này vạn vạn không thể để thúc thúc thấy.

Tề Vương hôm nay một thân cảm bào sáng chói, không chút để ý, tùy ý đáp: “Ta về hôm qua.”

Chu Diễm thuận miệng cười hỏi: “Sao về sớm vậy?”

Tề vương nhẹ nhàng băng quơ nói: “Mẫu phi vài lần thúc giục trở về, ta liền trở về.” Không hề đề cập tới chuyện phát sinh ở Từ Vân am, cũng không nhắc tới Mộ Niệm Xuân.

May mắn Chu Diễm cũng đang đầy bụng tâm tư, không hỏi gì. Thúc cháu hai người đều có tâm tư, tùy ý nói chuyện phiếm vài câu, liền cùng nhau trở về Thượng Thư phòng.

Mộ thái phó gặp Tề vương đi tới, lúc đầu còn vui mừng, không quá bao lâu, liền đau đầu.

Trong Thượng Thư phòng, Tề vương dựa bàn ngủ, thái tôn ngẩn người, ngay cả Mộ Trường Hủ luôn chăm chỉ cũng thất thần.

Tan học, Mộ Trường Hủ chủ động tìm đến Tề vương, áy náy nói: “Điện hạ, chỉ còn một tháng nữa là thi hội. Thần nghĩ mỗi ngày phải hồi phủ đọc sách, chuyên tâm thi hội.” Trong phủ Tề vương thật sự dễ dàng phân tâm.

Trừ việc đó ra, còn một lý do không thể tiết lộ. Mộ Nguyên Xuân tha thiết chờ hắn hồi âm, tuy hắn không tình nguyện, nhưng cũng không nhẫn tâm cự tuyệt khẩn cầu của muội muội.

Tề Vương không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý.

..... Kỳ quái, Tề vương hôm nay sao lại tốt bụng thế? Trong lòng Mộ Trường Hủ hiện lên một tia nghi vấn, rất nhanh bỏ qua. Hiện tại đầu óc hắn nhiều việc, làm sao có tâm tình đi nghiên ngẫm tâm tư Tề vương.

Mộ Trường Hủ vừa đi, Chu Diễm liền tới.

Tề Vương ngắm hắn một cái: “Vừa rồi muốn về, sao lại qua đây?”

Chu Diễm có chút chột dạ giải thích nói: “Mộ đại công tử nói chuyện cùng thúc, cháu không thể không biết xấu hổ quấy rầy.” Kỳ thật là không dũng khí đối mặt cùng Mộ Trường Hủ, cho nên mới đợi tới giờ.

Với tình tình Tề vương, không cười nhạo hắn mới là chuyện lạ.

Không nghĩ đến, Tề Vương không hề truy vấn, nhẹ nhàng buông tha hắn.

Hai người sóng vai ra hoàng cung. Phủ thái tử ở cách vách Tề vương phủ, hai người ngồi chung một xe ngựa hồi phủ. Ngày thường cả hai cười nói huyên náo, hôm nay không hện mà cùng ngậm miệng. Ai nấy nhìn một bên cửa sổ xe ngựa tới gần người.

Một lát sau, hai người cũng lại không hện mà cùng quay đầu, hai miệng một lời: “Hôm nay thúc/cháu làm sao vậy, sao nãy giờ không nói gì?”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người đều nở nụ cười. Không khí nặng nề thoáng chốc thành hư không.

Chu Diễm nháy mắt cười hỏi: “Thập tứ thúc, mấy ngày nay, cùng Mộ tứ tiểu thư thân cận thế nào?” Trước mặt người ngoài là thiếu niên thủ lễ đôn hậu, vừa tới trước mặt Tề vương liền thay đổi thành một người khác.

Đây đại khái chính là gần mực thì đen.

Tề Vương sớm đoán được hắn sẽ hỏi chuyện này, đương nhiên sớm có chuẩn bị, không chút hoang mang đáp: “Ta đi Từ Vân am bồi mẫu phi, làm sao có thời giờ cùng nàng thân cận.”

Về mặt thật chính khí!

Chu Diễm không cho hắn mặt mũi, chế nhạo: “Thôi đi! Không phải thúc không có thời gian cùng người ta thân cận, mà là người ta không quan tâm thúc thì có!”

Tề Vương tà nhãn liếc hắn một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Cháu làm thế nào chỉ nhìn ánh mắt thì biết nàng không để ý ta.”

Ha ha! Thẹn quá thành giận! Xem ra, quả nhiên bị hắn nói trúng rồi.

Khó có lúc nói trúng chỗ đau thúc thúc, Chu Diễm tự nhiên không buông tha cơ hội tốt như vậy, nhếch miệng cười nói: “Cháu chỉ thuận miệng nói thôi. Thúc vội vã phản bác làm gì, không lẽ cháu nói trúng!”

Nam nhân vốn sĩ diện, chuyện kinh hoàng trước Mộ Niệm Xuân, đời nào Tề vương thừa nhận, lập tức hừ nhẹ một tiếng nói: “Đương nhiên không phải. Nàng là tuân thủ nghiêm ngặt cấp bậc lễ nghi khuê các, cho nên trước mặt mọi người lãnh đạm bất hòa với ta. Nói chuyện với ta, lại cười ngọt ngào, đáng yêu biết chừng nào.”

Chu Diễm nhin cười, nghiêm trang đáp: “Dạ, dạ, dạ. Thập tứ thúc xuất mã, đương nhiên mã đáo thành công.”

Nói là nói vậy, nhưng ý cười trong mắt rõ là ngược lại.

Tề vương trừng mắt nhìn Chu Diễm một cái. “Uy nghiêm” ngày thường khôi phục, Chu Diễm quả nhiên thành thật yên tĩnh không dám hé răng. Trong xe ngựa lần nữa khôi phục không khí nặng nề.

Tâm tình Tề vương nặng nề. Đáng tiếc không như mong muốn, hắn không kim lòng lại nghĩ tới một đêm kia ở Từ Vân am, cùng với sự đùa cợt của Mộ Niệm Xuân...

Ngày thường chỉ có hắn làm cho người ta ghen ghét, không nghĩ tới, lần này lại bại trong tay một tiểu nha đầu. Thật sự là càng nghĩ càng buồn bực!

“Phía trước quẹo phải.” Tề vương đột ngột hô.

Chu Diễm sửng sốt: “Về phủ, không phải là quẹo trái sao?”

Tề vương quăng cho hắn ánh mắt ghét bỏ xem thường: “Không phải đứa nhỏ ba tuổi, vội vã về nhà làm gì, phụ mẫu cháu chờ cháu ăn cơm chiều sao?”

Chu Diễm đỏ mặt, không kiên trì về phủ nữa: “Không về phủ thì đi đâu?”

Tề vương đã khôi phục tinh thần, xuất ra bộ dáng phóng túng thường ngày, cười nói: “Bên ngoài nhiều chỗ đi mà. Từ lâu uống rượu, quán trà phẩm trà nghe thơ, thuyền hoa nghe điệu hát dân gian, hoặc là trực tiếp đi thanh lâu khai mở mắt giới...”

Lời còn chưa xong, Chu Diễm liền mặt đỏ lên, liên tục xua tay: “Từ lâu quán trà thì thôi, thanh lâu thì không thể đi. Nếu như bị phụ vương mẫu phi biết, không đánh gãy chân của cháu mới lạ.”

Thời điểm tâm tình không tốt, trêu chọc thái tôn thành thật hàm hậu, quả nhiên là lựa chọn giải phiền muộn tốt nhất.”

Tề Vương không có hảo ý nhìn Chu Diễm đánh giá một cái, sau đó nói: “Nhìn bộ dạng cháu, chắc vẫn còn là ‘đứa bé trái’ rồi.”

Chu Diễm: “.....”

Mặt Chu Diễm đã đỏ tới mức có thể lược trúng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Say Rượu

“Không phải gì, bị ta nói đúng rồi!” Tề Vương không phúc hậu nhếch miệng nở nụ cười: “Cháu năm nay cũng đã mười lăm, đã tới lúc làm mai. Làm sao ngũ tẩu còn quản cháu như vậy?”

Chu Diễm đỏ mặt biện giải: “Mẫu phi cũng là vì tốt cho cháu, để cháu chuyên tâm đọc sách, không sớm sa vào nữ sắc.”

Ngay cả nha hoàn hầu hạ bên người hắn cũng do thái tử phi tự mình lựa chọn. Phần lớn tướng mạo bình thường, tâm tư không sâu, những kẻ có dã tâm không được hầu hạ bên cạnh hắn.

Tề vương không cho là đúng cười nói: “Điểm xuất phát của ngũ tẩu thì tốt, nhưng làm ra chuyện lại không tốt.”

Liền bởi vì Chu Diễm tâm tính đơn thuần không quá thân cận nữ sắc, mới càng dễ dàng bị mê sắc. Chỉ thấy Mộ Nguyên Xuân vài lần, đã bị thần hồn điên đảo.

Chu Diễm bị Tề vương giấu cọt, trong lòng có chút không phục, há mồm hỏi: “Đừng chỉ lo nói cháu, thật ra không có người quản thúc, trong phủ phải nhiều mỹ nhân mới đúng. Nhưng chưa từng nghe qua thúc nạp mỹ nhân nào.”

Tề vương tà nghệ liếc hắn một cái, chậm rì rì nói: “Điều này sao có thể giống nhau. Ta chỉ quen nhìn cái đẹp, mắt cao hơn đỉnh. Dong chi tục phản bình thường căn bản không lọt mắt ta.”

Mỹ nhân hoặc là phần thưởng nhóm phi tần trong cung, hoặc là vài vị huynh trưởng “săn sóc” đưa tới. Trở thành bình hoa trong phủ thật ra không sao cả, hắn không có hứng thú chạm tới.

Kiếp trước, hắn vì diễn trò rất thật, phóng túng từng ngày. Đem thanh danh “phong lưu” phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Sau lại mười năm chinh chiến, bên người cũng không thiếu mỹ nhân làm bạn. Công phá hoàng cung đăng cơ, lập đế hậu, mỹ nhân trong cung muốn kiểu gì đều có. Gầy béo cao thấp, muôn hình muôn vẻ, thông dong lựa chọn.

Nhưng trong lòng hắn, thủy chung tịch liêu.

Cả đời này, hắn không nghĩ sẽ tiếp tục sống như vậy. Hắn muốn, là một thế tử tâm ý tương thông, tôn trọng lẫn nhau. Cừ án tề mi cả đời.

Trọng sinh không lâu, hắn liền gặp nữ tử để trong lòng nhiều năm. Một khắc kia, không ai biết hắn vui sướng cỡ nào.

Cho dù nàng đối với mình tràn ngập đề phòng, cho dù nàng không thích mình. Nhưng hắn đã nhận định, kiếp này không phải nàng không cưới. Vì nàng giữ mình trong sạch. Đương nhiên đáng giá.

Sự tình này, không cần giải thích với bất kỳ ai.

Luận võ mồm, Chu Diễm còn xa mới là đối thủ Tề vương. Ngán ngùi mấy câu, liền rơi xuống hạ phong.

Chu Diễm suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nghẹn ra một câu: “Dù sao, cháu cũng không đi thanh lâu.”

Tề vương nhìn thẳng cháu bằng nửa con mắt: “Ai bắt cháu đi thanh lâu? Hơn nữa, nếu thật sự không có phần tâm tư kia, cho dù đến thanh lâu, nữ tử trước mặt cháu, cháu cũng có thể ngồi yên mà lòng không loạn. Có cái gì mà khản trương.”

Chu Diễm theo bản năng sờ sờ tay áo, không hé răng.

Tề vương không lưu ý động tác nhỏ này của hắn, cười nói: “Hôm nay ta mang cháu tới mở mang kiến thức ở tửu lâu nổi danh kinh thành, kêu mấy vò rượu ngon. Thống khoái uống một hồi.”

Chu Diễm nói theo phản xạ: “Mượn rượu tiêu sầu không phải là chuyện tốt!”

Tề Vương: “...”

Chu Diễm hoàn toàn không biết mình vô ý đâm trúng chỗ đau của Tề vương, lại nói tiếp: “Uống xoàng hai chén thật ra không có gì trở ngại, uống chỉ hại thân, không giải quyết được phiền toái gì. Cho nên nói, thời điểm tâm tình không tốt, tuyệt đối không nên uống nhiều rượu...”

Khóe miệng Tề vương run rẩy một chút: “Ai nói cháu lòng ta không tốt? Tâm tình ta rất tốt, mới muốn đi uống rượu?”

Chu Diễm thông minh không tiếp tục tranh cãi vấn đề này. Trong lòng âm thầm hạ quyết định quyết tâm, nhất định phải ngăn cản thập tứ thúc uống say mèm.

Hai canh giờ trôi qua.

Trong nhả gian của tửu lâu nổi danh kinh thành, Đình Hương lâu, trước mặt thúc cháu hai người là hai bầu rượu tình xảo.

Từ kiếp trước Tề vương đã uống rượu rất tốt, uống liền hai bầu, cũng như không. Chu Diễm thì kém xa, gương mặt đáng yêu sớm đã ửng hồng, đôi mắt đen nhấp nháy, nhưng cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện đã lơ đãng, sớm không biết tên mình là gì.

Tề vương bung chén rượu, rầu rĩ trầm nghĩ: Chu Diễm vừa rồi kỳ thật nói đúng. Mượn rượu tiêu sầu quả nhiên không phải chủ ý tốt. Uống một ly lại một ly, buồn bực trong lòng không hề giảm một chút.

“Rầm” một tiếng, Tề vương bừng tỉnh. Vừa nhìn, không khỏi nở nụ cười.

Chu Diễm say bất tỉnh nhân sự. Nằm úp sấp trên mặt bàn.

Gã sai vật Phụng Đồng bên người Chu Diễm đau khổ nói: “Tề Vương diện hạ. Thái tôn diện hạ đã say thành thế này, không thể uống nữa, nên hồi phủ thôi ạ! Nếu chậm trễ, chỉ sợ thái tử phi sẽ tức giận.”

Đến lúc đó chịu đau chính là hần đầu tiên.

Trịnh Hi cũng cười nói theo: “Đúng vậy, đã mượn rồi, cũng nên hồi phủ nghỉ ngơi. Bằng không, sáng ngày mai đi mượn, Mộ thái phó sẽ không vui.”

Mộ thái phó mất hứng! Tề vương nghĩ đến Mộ Niệm Xuân là cháu gái ruột Mộ thái phó, lời đến bên miệng lập tức đổi thành: “Nói có lý, hiện tại trở về phủ!”

Trịnh Hi cảm động cơ hồ khóc ròng. Chủ tử nhà mình rốt cuộc từ khi nào thì nói chuyện tử tế như vậy?

Chu Diễm ngày thường nhu thuận, uống rượu say cũng không có tật xấu gì. Nhiều nhất chính là ngủ một đường xe ngựa về phủ, sau đó dựa vào hai người đỡ vào phủ mà thôi.

Thái tử phi nhìn Chu Diễm cả người đầy mùi rượu, đứng cũng không vững, tức giận dâng lên. Nhưng mặc kệ nói gì Chu Diễm cũng không nghe thấy, chỉ có thể bực tức quở trách Tề vương: “Mình đệ hồ nháo thì cũng thôi, làm sao lại mang thái tôn cùng đi tẩu lộng uống rượu. Say thành như vậy, ngày mai làm sao đi Thượng thư phòng?”

Tề vương thực trạng nghĩa phát phát tay: “Ngũ tẩu không cần lo lắng, ngày mai ta xin phép thái phó cho thái tôn nghỉ là được.”

..... Trọng điểm không phải xin nghỉ, là không nên uống rượu được không?!

Thái tử phi luôn luôn tự giữ thân phận, nặng nhất hàm dưỡng, cũng chưa từng đối diện người mặt đỏ. Giờ phút này, ôn hòa khuyên nhủ: “Lời này vốn ta không nên nói, nhưng Dung phi nương nương đang ở Từ Văn am lễ Phật, đệ cũng nên uống ít một chút mới phải, miễn cho Dung phi nương nương lo lắng.”

Tề vương cười nói: “Ngũ tẩu nói có lý. Ta sẽ phân phó người bên cạnh, không cho phép nói chuyện ta uống rượu cho mẫu phi. Miễn cho mẫu phi lo lắng.”

Thái tử phi: “...”

May mắn con mình ôn thuận nghe lời. Nếu giống người trước mắt tùy ý làm bậy, bản thân sớm tức đến ngất xỉu.

Đang nghĩ, Chu Diễm thấp giọng nỉ non một câu.

Tại thái tử phi nghe thấy một cái tên, rong lòng cả kinh, không chút nghĩ ngợi ho khan một tiếng, cao giọng át lời Chu Diễm: “Thập tứ đệ, trời không còn sớm, đệ cũng về phủ nghỉ ngơi đi! Ta không tiện đệ.”

Tề vương cảm giác say say, cũng mơ màng, không lưu ý lời Chu Diễm thì thảo. Cười lên tiếng rồi đi.

Tề Vương vừa đi, thái tử phi trầm mặt, lạnh lùng nói: “Mau đưa thái tôn vào nhà, hầu hạ tắm rửa thay quần áo.”

Phụng Đồng nom nớp lo sợ làm theo.

Chu Diễm lại lầu bầu một tiếng, lần này giọng nói lớn hơn, cơ hồ mọi người trong phòng có thể nghe thấy rõ ràng một tiếng “Mộ Nguyên Xuân”.

Thái tử phi đen mặt, mắt như dao nhìn qua: “Ngậy ra cái gì, còn không mau đưa thái tôn trở về?”

Chờ Phụng Đồng đi Chu Diễm đi rồi, thái tử phi cho gọi đám nha hoàn lại, lạnh lùng nói: “Vừa rồi thái tôn nói gì, các người nghe thấy không?”

Bọn nha hoàn nào dám nói thật, trăm miệng một lời đáp: “Nô tỳ cái gì cũng không có nghe thấy.”

Thái tử phi lạnh lùng: “Không nghe là tốt. Nếu sau lưng có kẻ dám huyên thuyên, hoặc truyền ra lời bất lợi đối thái tôn, ta sẽ hỏi tới các người!”

Bọn nha hoàn nhất tề quỳ xuống: “Nô tỳ không dám!”

Thái tử phi thân nhiên nhìn bọn nha hoàn một cái, mặt không chút thay đổi xoay người tới viện thái tôn.

Vừa tới viện, Phương Đồng thần sắc quái dị đi lên đón, muốn nói lại thôi.

Thái tử phi nhíu nhíu mày: “Sao thế?”

Phương Đồng kiên trì thấp giọng bẩm báo: “Hồi Thái tử phi, nô tài hầu hạ thái tôn điện hạ thay quần áo, phát hiện trong tay áo ẩn giấu một phong thư, nô tài không dám xem, thỉnh ngài xem qua...” Nói xong, dâng thư trong tay lên.

Thái tử phi tiếp nhận phong thư nhìn thoáng qua, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Trên phong thư không kí tên, chỉ viết bốn chữ thái tôn điện hạ thân khai. Chữ viết thanh tú lệ, vừa thấy đã biết xuất từ thiếu nữ khuê các.

Nhớ lại Chu Diễm vừa thất thố, lại nhìn phong thư, nghĩ qua cũng ra.

Thái tử phi gắt gao nắm chặt phong thư, gân tay lộ ra. Trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh: “Tốt lắm, ta đã biết. Ngươi lui đi.”

Thời điểm say rượu nhẹ nhàng vui vẻ, tư vị sau khi tỉnh say rượu lại rất khổ sở.

Thời điểm Chu Diễm tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau kịch liệt, trước mặt tựa hồ vô số sao bay. Nhịn không được rên rỉ một tiếng, miễn cưỡng mở mắt.

Thái tử phi ảm đạm tức giận hồi lâu, lúc này cất lời: “Cuối cùng con cũng tỉnh! Giờ đã là giữa trưa, nếu không tỉnh, ta định sai người đi thỉnh Thái y.”

Chu Diễm mơ hồ, nhất thời phản ứng: “Mẫu phi, làm sao người lại ở trong phòng con?”

Thái tử phi hừ lạnh một tiếng: “Một thân mùi rượu, nhanh đi tắm rửa, đổi quần áo, ta có việc muốn hỏi ngươi.”

Chu Diễm rất rõ tính tình mẫu thân mình, vừa nghe lời này biết là không ổn, nhất thời nhắm mắt. Thời điểm xuống giường chân mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mắn Phương Đồng đỡ hấn đúng lúc.

Thái tử phi vừa tức lại đau lòng, trừng mắt nhìn hấn một cái, liền đi ra ngoài.

Tắm sạch sẽ, đổi quần áo, cuối cùng Chu Diễm thanh tỉnh không ít. Thuận miệng hỏi một câu: “Phương Đồng, quần áo ta tối hôm qua thay ngươi để ở chỗ nào?” Trong tay áo còn có một phong thư quan trọng!

Phương Đồng rụt cổ: “Điện hạ, nô tài nói thật người đừng sinh khí. Đêm qua thời điểm nô tài thay quần áo cho người, phát hiện trong tay áo có thư. Nô tài đã đem thư đưa cho thái tử phi.”

Chu Diễm: “...”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Lô Đình

Tất cả nhà hoàn, sai vật đều lui xuống. Trong phòng, chỉ có mẫu tử Thái tử phi cùng Chu Diễm.

Chu Diễm cúi đầu, thành thành thật thật đứng, không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt thái tử phi.

Con tức giận tối hôm qua của thái tử phi liền bốc lên, thấy bộ dáng hấn chẳng những không có giảm bớt, ngược lại càng thêm căm tức, trầm giọng hỏi: “Tối hôm qua làm sao con say thành ra như vậy?”

Chu Diễm nhỏ giọng giải thích: “Đêm qua tâm tình thập tứ thúc không tốt, nên kéo con đi tẩu lâu. Con không lay chuyển được thúc ấy, đành phải đi cùng...”

“Hắn sống phóng túng không học vấn không nghề nghiệp không cầu tiến, tương lai làm phiên vương phú quý là xong. Con làm sao có thể giống hắn.” Giọng nói thái tử phi lại tăng thêm vài phần tức giận: “Phụ vương con là thái tử, chờ ông ấy tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế, con chính là thái tử Đại Tàn. Không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm con, chờ con ham mê vui chơi không biết cầu tiến, chờ con sơ sẩy để loại bỏ. Rốt cuộc con có biết hay không?”

Những lời này, câu sau lại nghiêm khắc hơn câu trước.

Chu Diễm cúi đầu, không dám phản bác.

Những lời này, hần sớm nghe xong vô số lần. Từ khi biết suy nghĩ, mẫu phi liền ân cần dạy bảo đạo lý này. Sinh ra trong gia đình đế vương, phụ vương là thái tử, hần lại là trưởng tử của phụ vương, thuận lý được phong làm thái tôn. Hần đương nhiên là phải cố gắng nỗ lực hơn người khác gấp nhiều lần. Lúc nào cũng khắc ghi thân phận mình, không thể bước đi sai lầm.

Vì thế, hần luôn nom nớp lo sợ thập phần cố gắng,

Nhóm đường huynh đệ, ai nấy đều xuất chúng. Nhất là Triệu vương thái tử Chu Tuần, thiên tư thông minh văn võ song toàn, được hoàng tổ phụ rất yêu thích. Triệu vương là hoàng tử đứng hàng thứ nhất, không chỉ am hiểu lãnh binh, còn đi phiên thông trị Triệu Châu, địa vị trong lòng hoàng tổ phụ cũng cực cao.

Phụ vương mẫu phi không nói, nhưng đối với phụ tử Triệu vương thập phần kiêng kị. Mẫu phi luôn lấy Chu Tuần ra để so sánh, sau đó dùng ánh mắt tiếc không rên sắt thành thép nhìn hần.

Hần làm sao không nghĩ cố gắng hơn người? Nhưng là, có một số việc. Không phải cố gắng có thể làm được. Cho dù người khác không nói, trong lòng hần rất rõ ràng.

“Tôi hôm qua Phương Đồng lấy trên người người một phong thư.” Ngữ khí thái tử phi lạnh lùng, trong mắt hiện lên một tia hàn ý: “Con cũng biết phong thư này là ai viết?”

Chu Diễm lấy dừng khí ngẩng đầu lên: “Mẫu phi, người đừng tức giận. Kỳ thật, Mộ đại tiểu thư không phải nữ tử lỗ mãng...”

“Không phải người lỗ mãng, làm sao lại làm ra chuyện không biết liêm sỉ như thế này?” Thái tử phi hừ nhẹ một tiếng, vút “bộp” lá thư lên bàn.

Chu Diễm theo phản xạ co rúm lại, nhanh chóng liếc phong thư một cái. Vừa thấy, trong lòng nhất thời cả kinh, thốt lên: “Mẫu phi, là sao mẹ lại hủy thư của con?”

Thái tử phi lạnh lùng nhìn hần một cái: “Làm sao, thư của con ta không thể xem?”

Chu Diễm nhìn ánh mắt sắc bén của bà, liền cúi đầu thấp xuống. Lần đầu tiên trong cuộc đời dâng lên cảm xúc bất mãn.

Giọng thái tử phi vang lên bên tai: “Hà Hoa yến kết thúc, ta đã nói với con, Mộ đại tiểu thư không phải người được chọn là thái tôn phi, bây giờ cô ta lại làm ra cử chỉ lỗ mãng thế này, chứng minh quyết định của ta là chính xác. Phong thư này ta thay con xử lý, sau này không chuẩn con đi Mộ gia, lại càng không được lên tiếp xúc với Mộ Trường Hủ.”

Với sự khôn khéo của thái tử phi, tự nhiên nhanh chóng đoán ra chân tướng sự tình. Mộ Nguyên Xuân ở khuê các, viết thư làm sao tới được tay Chu Diễm? Người truyền tin, chắc hẳn Mộ Trường Hủ.

Chu Diễm lặng yên nắm chặt tay, không hé răng.

Thái tử phi tiếp tục nói: “Mấy ngày nay ta luôn luôn cân nhắc, chuẩn bị cho con định thân. Thu nương là biểu muội con, tài mạo xuất chúng, đáng tiếc là thứ xuất, nếu làm thái tôn phi, tương lai đối mặt đám thái tử phi thân phận cao quý, sẽ có vài phần lo lắng. La bát tiểu thư xuất thân được nhưng không trí tuệ lanh lợi. Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là Tương tam tiểu thư thích hợp...”

Kỳ thật, thái tử phi vốn hướng về Lục đại tiểu thư Vinh Ninh hầu phủ. Bất quá, nghe nói chuyện Lục đại tiểu thư đi Từ Văn am xong, lập tức bỏ ý niệm này khỏi đầu.

“Việc này ta và phụ vương con đã thương nghị qua, phụ vương con cũng hiểu Tương tam tiểu thư là thích hợp nhất. Chờ qua Trung thu, ta sẽ sai người đến Bình Viễn hầu phủ cầu hôn.” Thái tử phi nói nửa ngày, rốt cục dừng: “Diễm Nhi. Ta nói con có nghe không?”

Chu Diễm rầu rĩ đáp lời.

Thái tử phi thấy phản ứng này của hần, trong lòng khó chịu, nhìn không được cao giọng: “Con không phải đang nhớ thương Mộ đại tiểu thư chứ? Ta nói cho con hay, con sớm bỏ ý niệm này đi! Ta tuyệt không dung loại nữ tử tâm cơ thâm trầm gả đến phủ thái tử!”

Chu Diễm vẫn không buồn hé răng, ngẩng đầu lên: “Mẫu phi, nếu con nói cho người, con không thích Tương tam tiểu thư, chỉ thích Mộ đại tiểu thư. Người còn kiên trì đến Bình Viễn hầu phủ cầu hôn sao?”

Thái tử phi gần như không thể tin được vào tai mình, đứng bật dậy: “Con nói cái gì? Nói lại lần nữa?”

Chu Diễm luôn thành thật nghe lời, hôm nay lại thay đổi, thẳng thắn đem lời trong lòng nói lại một lần nữa.

Thái tử phi ghen lời, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Trong phòng đột nhiên an tĩnh lại.

Mẫu tử hai người giằng co một lát, rốt cuộc vẫn là thái tử phi đánh vỡ trầm mặc: “Chung thân đại sự, há có thể là trò đùa! Như thế nào có thể do cảm

tính của con dính vào?”

Trả lời như vậy, nửa điểm cũng không ngoài dự đoán của mọi người.

Chu Diễm im lặng, sau đó lộ ra nụ cười tự giễu: “Mẫu phi nói phải, là con nhất thời hồ đồ.” Dừng một chút, lại bình tĩnh nói: “Mẫu phi, phong thư của Mộ đại tiểu thư con chưa kịp xem, có thể cho con cầm đi?”

Thái tử phi theo bản năng muốn cự tuyệt, nhìn lại Chu Diễm có chút xa lạ, trong lòng bỗng nhiên có chút không được tự nhiên. Nghĩ nghĩ, rốt cục gạt gậy đầu: “Cũng được, con lấy đi. Bất quá, sau khi xem xong phải thiêu hủy, tuyệt không thể lưu lại.”

Chu Diễm đáp ứng, liến lên vài bước cầm thư, lại cung kính hành lễ cáo lui. Hết thấy vẫn giống như mọi khi, như thể chưa hề phát sinh chuyện gì.

Thái tử phi kinh ngạc nhìn thân ảnh Chu Diễm, trong lòng dâng lên vài phần cảm giác khác thường.

Sau khi Chu Diễm về phòng, đuổi toàn bộ hạ nhân ra ngoài. Hắn mở thư ra, bên trong là mảnh giấy màu hồng nhạt, giấy viết thư tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, chữ viết thanh tú, trên mặt chỉ có ngắn ngủi hai hàng chữ.

Son hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri!

(Núi có cây, cây có lá, trong lòng ta có người, nhưng người lại không biết)

Chu Diễm si ngốc nhìn thư. Những chữ viết dần dần mơ hồ, hóa thành gương mặt một cô nương động lòng người. Hường về hắn mỉm cười...

Không biết hơn bao lâu, hắn rốt cục phục hồi tinh thần lại. Không thiêu hủy lá thư, ngược lại cẩn thận cất dưới gối. Nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng, nha hoàn thu dọn lật gối sẽ phát hiện! Phải tìm chỗ giấu mới được.

Chu Diễm thiêu hủy bì thư, đem giấy viết thư hồng nhạt gấp lại cẩn thận, để trong Kinh Thi lý, sau đó đặt cuốn sách vào góc tối trên kệ. Xong xuôi, thả lỏng tâm tình.

Chạng vạng, Tề vương tới.

Tề vương đánh giá Chu Diễm từ trên xuống dưới, không khách khí cười trêu: “Uống có chút, sao cháu đã thành thế này? Nhìn mặt cháu xem, đến giờ còn đỏ.”

Tâm tình Chu Diễm kém, không có ý cãi lại, tùy ý kéo kéo khóe môi.

Có gì đó không thích hợp! Tề vương nhướn mày nói: “Ngũ tẩu lại răn dạy cháu à.” Ngữ khí thập phần khẳng định.

Trước mặt Tề vương, Chu Diễm không che giấu tâm tình: “Vâng, hôm nay mẫu phi giận dữ, dạy dỗ cháu thật lâu.”

“Ngũ tẩu cũng thật là, bất quá là uống chút rượu, có gì mà nổi giận như thế!” Tề vương không cho là đúng nói: “Cháu cũng không phải đứa nhỏ ba tuổi, còn phải quản đầu quản chân. Cháu cũng là, cứ như vậy thành thật nghe lời. Không biết vì mình tranh thủ sao?”

Chu Diễm thờ dãi, cười khổ một tiếng: “Thập tứ thúc, đừng giễu cợt cháu nữa. Cháu nào có lá gan lớn như vậy.”

Nếu hắn có dũng khí như thập tứ thúc thì tốt biết bao. Thập tứ thúc vì Mộ tứ tiểu thư, dám chống lại Dung phi ngay trước mặt, nửa bước cũng không thoái nhượng. Nhưng hắn, lại chỉ dám vụng trộm giấu thư Mộ đại tiểu thư...

Tâm tư rối rắm của thiếu niên, cho dù đối với Tề vương cũng nói không nên lời.

Tề vương thấy Chu Diễm như vậy, trong lòng không phải không có chút tư vị.

Chu Diễm bản tính thiện lương hàm hậu, hiếu thuận nghe lời. Đây vốn là ưu điểm của hắn, nhưng chút ưu điểm này, đặt trên người thái tôn Đại Tàn lại không thích hợp.

Thiện lương thường thường nghĩa nhân từ nương tay, hàm hậu thường không có tâm cơ. Thân là thái tử Đại Tàn tương lai, lại có tính tình như vậy, cũng không lạ phụ hoàng lại thích Chu Tuần trí tuệ nhiệt huyết hơn người.

Chu Diễm như đoán được hắn suy nghĩ gì, thì thảo hời: “Thập tứ thúc, có phải cháu thật sự vô dụng?”

Thiếu niên trẻ tuổi, gương mặt non nớt làm người ta thật đau lòng.

“Đương nhiên không.” Tề vương thu liễm sự giễu cợt hằng ngày, nghiêm mặt nói: “Cháu thiện lương chính trực ôn hòa, khoan dung độ lượng, chăm chỉ kiên trì. Trong mắt ta, cháu còn mạnh hơn đám Chu Tuần, Chu Quyết nhiều.”

Chu Diễm miễn cưỡng cười cười: “Thập tứ thúc, cảm ơn thúc an ủi cháu.”

Cháu biết, cháu không thể vĩ đại như thúc nói.

Bằng không, vì cái gì hoàng tử phụ luôn thích Chu Tuấn? Vì cái gì phụ vương cùng mẫu hậu luôn dùng ánh mắt thất vọng nhìn hắn? Hắn thậm chí không dám đấu tranh cho hạnh phúc chính mình...

Tề vương không quen nhìn bộ dáng này của hắn, dùng sức vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Nam tử hán đại trượng phu, mặc kệ gặp chuyện gì cũng phải thẳng lưng chống đỡ, đừng ủ rũ. Nói cho ta nghe, rốt cuộc cháu gặp chuyện gì không giải quyết được? Ta giúp cháu nghĩ biện pháp.”

Chu Diễm hàm hồ không chịu nói thật: “Không có gì, chỉ là bị mẫu phi trách cứ vài câu, tâm tình không tốt thôi.”

Trên mặt viết rõ ràng bốn chữ “Cháu đang nói dối”.

Tề vương nhú mày, không cố hỏi nữa.

Chu Diễm xưa nay không giấu được tâm sự, lúc này đây lại tìm mọi cách không chịu nói thẳng. Xem ra, việc này không phải là nhỏ. Ngày sau để ý một chút, sẽ biết vì sao.

P/S: Bỗng nhiên đau lòng thái tôn...

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Từ Biệt

Chu Diễm xin nghỉ một ngày, rước lấy bao nhiêu chú mục.

Thái tử phi phái người đến thượng thư phòng xin nghỉ, lý do là “cảm phong hàn”, Chu Diễm ngày thường theo khuôn phép cũ, không ai nghĩ lý do hắn nghỉ là say rượu.

La Ngọc cùng Trương Quân thấy có chút không thích hợp, nhưng không hện mà cùng trầm mặc.

Mộ Trường Hủ lại không yên đứng lên. Ngày hôm trước hắn vì Mộ Nguyên Xuân đưa thư, ngày hôm sau thái tôn xin nghỉ không đi học. Nếu nói không có nửa điểm liên hệ là không có khả năng.

Hắn lo sợ bất an đợi một ngày, Chu Diễm thủy chung không lên tìm hắn.

Buổi tối hồi phủ, Mộ Nguyên Xuân lặng lẽ hỏi hắn: “Đại ca, hôm nay huynh có gặp thái tôn không? Hắn có nói gì với huynh không?” Hoặc là gửi thư cho mình?

Mộ Trường Hủ thờ dãi: “Có gặp, nhưng thái tôn không nói chuyện với ta.” Về phần gửi thư gì đó, càng không có.

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia thất vọng, trầm mặc.

Mộ Trường Hủ nhin không được khuyên nhủ: “Việc hôn nhân căn bản không phải do thái tôn làm chủ. Ngay cả nếu thái tôn có ý với muội, chỉ cần thái tử phi không gặt đầu, cửa hôn nhân này là bất thành. Muội vẫn nên bỏ ý niệm này trong đầu đi! Việc này biểu ca còn chưa biết, sớm hỏi tâm chuyển ý còn kịp...”

“Đại ca!” Mộ Nguyên Xuân lạnh nhạt cắt lời Mộ Trường Hủ: “Việc này muội đều có chủ trương, huynh đừng quản.”

Mộ Trường Hủ ngẹn không nói nên lời.

Mộ Nguyên Xuân lại tiếp tục nói: “Mặc kệ kết quả như thế nào, muội cũng muốn thử một lần. Bằng không, muội thật sự không cam lòng. Đại ca, huynh là người thân duy nhất của muội, huynh nhất định giúp muội đúng không?”

Mộ Trường Hủ trầm mặc một lát, nhẹ nhàng hít một tiếng.

Mộ Nguyên Xuân biết đây là hắn mềm lòng thỏa hiệp. Trong mắt hiện lên một tia thoải mái.

Những ngày bình yên lặng lẽ lướt qua.

Dung phi ăn chay lễ Phật đã gần một tháng, bắt đầu chuẩn bị hành trang, hồi cung.

Mộ Niệm Xuân cũng nhẹ nhàng thở ra. Nhịn lâu như vậy, cuối cùng là có thể hồi phủ.

Từ sau khi Tề vương rời Từ Vân am, hơn nửa tháng nay, mỗi ngày nàng phụ trách ba bữa ăn chay, còn lại Dung phi cực ít triệu nàng làm bạn. Gặp mặt cực ít, tự nhiên càng chưa nói tới làm khó dễ.

Lúc đầu Mộ Niệm Xuân còn cảm thấy kỳ quái, nghĩ Dung phi có chuẩn bị gì. Đợi về sau, liền dần đoán được dụng ý chân chính Dung phi lưu mình lại. Dung phi đơn giản là lo lắng sau khi nàng hồi phủ, Tề vương cùng nàng lên gặp. Giữ nàng lại Từ Vân am, Tề vương coi như ngoài tầm tay với.

Thật sự là lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Mộ Niệm Xuân lười giải thích, Dung phi hiển nhiên là người quyết giữ ý kiến, nhận định chuyện gì, căn bản sẽ không nghe lời người khác. Nàng cần gì phải lãng phí vô mồm?

Cũng may mắn Dung phi kiên trì phản đối, Tề vương dù khôn khéo lợi hại, cũng không lay chuyển được chính mẹ ruột mình!

Mộ Niệm Xuân thu thập đồ đạc xong xuôi, liền tới lúc cáo biệt Thiện Năng.

Một tháng sớm chiều ở chung, hai người cảm tình từ từ thâm hậu. Tuy rằng không có danh phận thầy trò, nhưng không khác thầy trò. Thiện Năng xưa nay tính tình lạnh nhạt cổ quái, Mộ Niệm Xuân ngoài ý muốn là người đầu tiên hợp mắt bà.

Nay Mộ Niệm Xuân phải về phủ, trong lòng Thiện Năng có vài phần không nỡ. Ngữ khí khó được ôn hòa: “Những thức ăn chay cơ bản, bản ni đều dạy cho cô. Cô thiên tư thông minh, có thiên phú trù nghệ trời cho. Chỉ cần xuống bếp luyện nhiều, trù nghệ vượt qua bản ni là chuyện sớm hay muộn.”

Nói xong, lại cầm một quyển sách mỏng tới: “Bản ni ghi lại những điều trong bếp tâm đắc, còn có một vài món ăn. Cô rảnh thì nhìn xem, để giải buồn cũng tốt.”

Mộ Niệm Xuân ngẩn ra, theo bản năng tiếp nhận.

Bản tập này chỉ hơn mười trang, nét mực còn mới tinh. Rõ ràng là Thiện Năng vì nàng mới viết vài ngày nay... Trên đó, là tinh túy trù nghệ của bà ấy... Vậy nhưng lại nhẹ nhàng cho mình.

Bản tập mong manh, chứa một phần tâm ý lớn. Làm người ta xúc động.

Mộ Niệm Xuân ngửi vị tập tràn, sau một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói một tiếng: “Cảm ơn!”

Thiện Năng mỉm cười, chấp hai tay thành hình chữ thập: “Gặp lại tức là hữu duyên, đại khái bản ni và tứ tiểu thư có duyên phận. Bản ni một thân trù nghệ rớt cuộc có truyền thừa, trong lòng thập phần vui mừng, tiểu thư không cần nói cảm ơn.”

Mộ Niệm Xuân im lặng một lát, đoan đoan chính chính thi lễ lại Thiện Năng.

Thiện Năng không có tránh đi, thản nhiên nhận lễ này.

Người thứ hai từ biệt, là Tuệ Như.

Tuệ Như đang quét lá rụng, gương mặt ngày xưa luôn sầu khổ, nay giãn ra, ánh mắt lộ ý cười nhẹ nhàng.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười nói: “Tuệ Như sư thái, mấy ngày nay phiền nhiều chỗ sư thái, hôm nay ta phải đi.”

Tuệ Như tuy rằng lớn tuổi bối phận cao, lại thập phần bình thường, ở Từ Vân am làm việc vẩy nước quét nhà linh tinh. Nhóm khách quý lui tới chưa từng đối đãi với bà như thế. Gặp Mộ Niệm Xuân trình trọng nói từ biệt với mình, có vài phần thụ sủng nhược kinh: “Tứ tiểu thư khách khí như vậy, bản ni thật sự không dám nhận.”

Mộ Niệm Xuân mỉm môi cười: “Chuyện ta đáp ứng sư thái, tuyệt không nuốt lời. Sư thái yên tâm.”

Tuệ Như nghe xong lời này, thập phần vui mừng, chấp tay nói cảm tạ.

Từ biệt cuối cùng, đương nhiên là Dung phi. Tuy rằng Mộ Niệm Xuân cùng Dung phi không thuận mắt nhau, nhưng hai người đều am hiểu diễn trò, mặt ngoài hòa hợp êm thấm.

Dung phi mỉm cười nói: “Bản cung giữ người lâu như vậy, trong lòng người không giận bản cung chứ!”

“Nương nương nói như vậy, thật đúng là nghĩ oan Niệm Xuân.” Mộ Niệm Xuân cười ngọt ngào ôn nhu: “Có thể làm bạn nương nương, là phúc khí của Niệm Xuân.”

Dung phi kéo tay Mộ Niệm Xuân, cẩn thận quan sát, cười khen: “Xinh như hoa như ngọc, lại trí tuệ lanh lợi, trù nghệ cao siêu, thật sự là cô nương tuyệt vời. Nếu không phải trong cung nhiều quy củ, bản cung thật muốn mang người tiến cung mấy ngày.”

..... Không cần dò xét, nàng đối hoàng cung nửa điểm hứng thú đều không có!

Mộ Niệm Xuân ra về ngượng ngùng cười nói: “Nương nương nói đùa. Niệm Xuân không dám sinh ra hy vọng xa vời như vậy, chỉ nguyện hầu hạ dưới gối cha mẹ. Tương lai một khi già xa, ít có cơ hội gặp cha mẹ.”

Gà xa?

Ánh mắt Dung phi lóe lên, trong lòng trầm suy nghĩ, chẳng lẽ Mộ Niệm Xuân nói thiếu niên họ Trương kia? Mặc kệ lời của nó có mấy phần thật giả, lúc này không phải thời gian theo đuổi.

Dung phi đang muốn nói cái gì. Lục La cười đến bầm báo: “Nương nương, Tề vương điện hạ tự mình tới đón người.”

Nhân tình Dung phi sáng lên, lập tức bỏ tay Mộ Niệm Xuân ra: “Mau để Tề vương tiến vào.” Con hiếu thuận như vậy, bà làm mẹ đương nhiên trong lòng cao hứng.

Mộ Niệm Xuân tuy rằng không muốn đối mặt với Tề vương, nhưng thời điểm này chạy lấy người không khỏi quá mất cấp bậc lễ nghĩa. đành phải nhẫn nại chờ một lát.

Tề vương đang hoàng đế xuất, phe phẩy quạt giấy, chậm rì tiêu sái tới. Đi vào, mới thu quạt, cười tủm tỉm hô: “Mẫu phi”, lại thân thiết hô: “Mộ tứ muội muội.”

Dung phi cùng Mộ Niệm Xuân bị một câu “Mộ tứ muội muội” làm cho chói tai.

“Ta chính mình hồi cung là được, sao con còn phải chạy tới, cáo nghỉ một ngày. Phụ hoàng con lại quở trách.” Trong miệng Dung phi quở trách, ánh mắt lại thấp phần nhu hòa.

Tề vương cười nói: “Con đọc sách thiếu một ngày không quan trọng, an nguy mẫu phi mới là quan trọng. Cho dù phụ hoàng trách cứ, con cũng cam tâm tình nguyện.”

Dung phi bị nịnh nọt tới mức cười tươi: “Miệng lưỡi trơn tru! Nói chuyện không đứng đắn.”

Tề vương nói xạo không hề nháy mắt: “Con nói chuyện với người khác tự nhiên không đứng đắn, không suy nghĩ nói theo tự nhiên. Còn nói chuyện với mẫu phi đều là phát ra từ tâm can, tuyệt không có nửa chữ giả dối. Không tin, con đào tâm can cho mẫu phi xem.”

Dung phi bật cười: “Ăn nói lung tung. Được rồi, mau sai người đem đồ lên xe ngựa. Sớm xuất phát hồi cung, còn có thể kịp ngọc thiện.”

Không cần bà phân phó. Lục La đã phân phó cung nữ xong xuôi.

Tề vương hôm nay biểu hiện vô cùng tốt, từ đầu đến cuối không nói chuyện cùng Mộ Niệm Xuân, tâm tình Dung phi rất tốt, đối Mộ Niệm Xuân cũng hòa khí không ít. Thuận miệng cười nói: “Mộ tứ tiểu thư cứ như thế hỏi phủ, bản cung thật sự không yên lòng. Không bằng bản cung phái chút hộ vệ đưa người hồi phủ?”

Lời khách sáo như vậy, chỉ có kẻ ngốc mới tin thật.

Mộ Niệm Xuân dịu dàng từ chối: “Đa tạ ý tốt nương nương, bắt quá...”

“Mẫu phi nói có lý, hẳn là phái người đưa Mộ tứ muội muội hồi phủ.” Tề vương nghiêm trang nói: “Nhưng hộ vệ quá mức chói mắt, không bằng ta sẽ đưa một đoạn đường?”

Dung phi: “...”

Nhấn nhẹn nửa ngày, ý đồ chân chính hẳn đến là đây!

Mộ Niệm Xuân nhìn sắc mặt khó coi của Dung phi, nhìn không được âm thầm thở dài. Hơn phân nửa tháng tường an vô sự, giờ không còn một mảnh. Xem bộ dáng Dung phi, chỉ sợ ghi hận...

“Không dám làm phiền điện hạ.” Mộ Niệm Xuân thân nhiên đáp: “Tôi đã phái người đưa tin hôm nay hồi phủ. Biểu ca rất nhanh sẽ đón tôi.”

Tề vương tươi cười một chút, chợt thần sắc tự nhiên cười nói: “Đã có Trương công tử tự mình tới đón nàng. Ta đây an tâm.”

..... Yên tâm mới là lạ!

Trương Tử Kiều kia, kiếp trước đối Mộ Niệm Xuân si tình. Sau khi tin Mộ Niệm Xuân truyền ra, Trương Tử Kiều cũng bỏ mình theo. Biết rõ Mộ Niệm Xuân tuyên bố cùng Trương Tử Kiều lưỡng tình tương duyệt là có lệ, nhưng trong lòng hắn, vẫn coi Trương Tử Kiều là tình địch.

Nói như vậy kỳ thật cũng không đúng. Tình địch chân chính, còn chưa xuất hiện...

Ngoài cửa vang lên thanh âm thiếu niên: “Thỉnh cầu thông báo một tiếng, nói Trương Tử Kiều cầu kiến.”

Nói biểu ca, biểu ca đã tới rồi! Mộ Niệm Xuân cong khóe môi, mỉm cười, Tề vương ngắm nhìn bộ dạng này của nàng, thần sắc khó lường.

Sắc mặt Dung phi lại tốt lên không ít, cười phân phó một tiếng: “Mau mời Trương công tử vào đi!”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Hồi Phủ

Trương Tử Kiều lần đầu tiên gặp Dung phi, trong lòng không khỏi có chút khản trương. Huống chi, Tề vương quý khí tuấn mỹ làm người ta tự biết xấu hổ cũng đứng một bên, tựa tiêu phi tiêu nhìn chính mình.

Căng thẳng nên có phần khản trương. Cũng may hành lễ tron tru.

Dung phi liếc mắt đánh giá Trương Tử Kiều một cái. Thiếu niên trước mắt, mi thanh mục tú, cử chỉ cũng coi như nhã nhặn. Chỉ nhìn một cách đơn thuần cũng coi như không sai, nhưng nhìn sang Tề vương bên cạnh, liền lập tức ảm đạm không ánh sáng.

Mặc kệ là cô nương nào đang tuổi thanh xuân, trong lúc này, cũng sẽ lựa chọn người sáng chói kia! Theo như lời Mộ Niệm Xuân, “thanh mai trúc mã”, có thể tin không?

Trong lòng Dung phi liên tiếp hiện lên các ý niệm, ngoài mặt lại như không, ôn hòa cười nói: “Trương công tử miễn lễ.”

Trương Tử Kiều lại hướng Tề Vương thỉnh an.

Mộ Niệm Xuân nhìn lại, Tề vương có khí nào không theo lệ thường miễn lễ, cố ý làm khó biểu ca.

Ánh mắt hoài nghi đề phòng, thực làm cho lòng người ta tràn đầy khó chịu. Tề vương hiền hòa cười nói: “Trương công tử không cần đa lễ. Ngươi là biểu ca Mộ tứ muội muội, bốn vương thấy ngươi liền cảm thấy có vài phần thân cận.”

Trương Tử Kiều: “...”

Trương Tử Kiều trời sanh tính thẹn thùng, cũng không giỏi giao tiếp. Huống chi đối phương là hoàng tử tùy hứng tùy ý nổi danh kinh thành. Nhất thời không biết ứng đối như thế nào.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười tiến lên hai bước: “Tề vương điện hạ vài phần kính trọng, tôi thay mặt biểu ca cảm tạ. Thời gian không còn sớm, tôi cũng nên hồi phủ. Không thể bồi điện hạ thêm.”

Hôm nay một biệt, ngày sau vẫn ít gặp mặt là tốt nhất.

Tề vương bình tĩnh nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, sau đó cong khóe môi: “Mộ tứ muội muội bảo trọng!”

Mộ Niệm Xuân chỉnh đốn trang phục hành lễ cáo lui, cùng Trương Tử Kiều xoay người rời đi. Đi ra thật xa, vẫn như cũ cảm giác có ánh mắt nóng rực nhìn theo.

Mãi cho đến khi lên xe ngựa, Trương Tử Kiều mới yên lặng thở phào.

Tề vương này, tựa như ngọn lửa chói mắt. Hấp dẫn sự chú ý của mọi người, làm thiếu niên cùng tuổi ảm đạm thất sắc. Hơn nữa, Tề vương đối Mộ Niệm Xuân tâm ý rất rõ ràng, biểu hiện quang minh. Điểm này, càng khiến hắn thêm than thở...

“Biểu ca, huynh suy nghĩ gì thế? Sao lại nhú mày thờ dài?” Mộ Niệm Xuân cười hỏi.

Trương Tử Kiều che giấu cười cười, đáp: “Không có gì.”

Rõ ràng là nói dối, tự nhiên không gạt được Mộ Niệm Xuân sâu sắc. Nghĩ nghĩ, liền đoán được nguyên nhân khiến tâm tình Trương Tử Kiều nản lòng: “Biểu ca, huynh vì Tề vương nên tâm tình không tốt?”

Trương Tử Kiều nghĩ muốn phủ nhận, lời đến bên miệng lại nuốt vào.

Mộ Niệm Xuân ôn hòa cười nói: “Mỗi người một thân phận. Tề vương thân phận cao quý tướng mạo tuấn mỹ, biểu ca quả thật xa xa không kịp. Nhưng ưu điểm của đại ca, hắn cũng không so được. Biểu ca không cần cảm thấy tự ti.” Dừng một chút, lại cười khẽ nói: “Nói thật. Ta thấy Tề vương không có gì hay. Ta tình nguyện ở cùng một chỗ với biểu ca còn hơn.”

Trương Tử Kiều đột nhiên đỏ mặt, tay chân không biết để đi chỗ nào.

Mộ Niệm Xuân nhìn bộ dáng khảnh trương của hấn, cảm thấy quen thuộc thân thiết, nhin không được âm thầm buồn cười. Trương Tử Kiều da mặt quá mỏng, bất quá một câu nói đùa, cũng khiến cho hấn tay chân luống cuống.

Quên đi, vẫn là đứa nhỏ thành thật.

Mộ Niệm Xuân rất nhanh cười đổi đề tài: “Mấy ngày nay ta không ở trong phủ, cha mẹ ta khỏe chứ!”

Trương Tử Kiều quả nhiên tự tại hơn, cười đáp: “Đương bạn công vụ, ta rất ít gặp đương. Mấy ngày nay tâm tình cô cô không tệ, mỗi ngày đều tươi cười. Có điều là nhớ thương muội, mỗi ngày phải nhắc tới vài lần.”

Mỗi ngày nhớ thương Mộ Niệm Xuân, làm sao chỉ có mình Trương Thị?

Tâm tư thiếu niên tình tề cất giữ trong đáy lòng. Chính là lúc này ánh mắt ôn nhu mỉm cười lộ ra.

Mộ Niệm Xuân mỉm môi mỉm cười, thời điểm ở cùng một chỗ với Trương Tử Kiều, tâm tình luôn bình thản. Ở cùng Tề vương gây cho nàng cảm giác hoàn toàn tương phản. Mỗi lần gặp Tề vương, cho dù là người bình tĩnh nhất, cũng tránh không được nổi trận lôi đình.

“Niệm Xuân, nữ nhi ngoan của ta, cuối cùng con cũng đã về.” Trương Thị vui mừng kích động ôm lấy Mộ Niệm Xuân: “Mấy ngày nay mẹ nhớ con muốn chết.”

Mộ Niệm Xuân rúc vào lồng ngực ấm áp quen thuộc, cảm thấy vô cùng an tâm.

Phong Ca Nhi cũng chạy lại góp vui, chen vào giữa Mộ Niệm Xuân và Trương Thị. Khuôn mặt mập mạp nhỏ nhắn lên tiếng: “Tứ tỷ, nhiều ngày không gặp. Đệ cũng rất nhớ tỷ.”

Trong lòng Mộ Niệm Xuân ấm áp, cúi đầu hôn liên tiếp lên mặt Phong Ca Nhi.

Phong Ca Nhi lập tức kháng nghị: “Nam nữ thụ thụ bất thân. Sao tỷ lại tùy tiện hôn đệ.” Lời vừa ra khỏi miệng, nhất thời rước lấy một trận cười vang.

Mộ Uyển Xuân cười trêu chọc nói: “Ngũ đệ, đệ được tiện nghi còn khoe mẽ. Trừ tứ tỷ đệ ra, đệ cho là còn cô gái thanh xuân nào nguyện ý thân với đệ?”

Mọi người lại cười vang.

Mộ Niệm Xuân cũng cười lớn. Ở Từ Văn am lâu ngày, mỗi ngày đều im lặng lạnh lùng. Đột nhiên trở về náo nhiệt quen thuộc trong nhà, tâm tình thật sự là khoái trá.

Mộ Nguyên Xuân mỉm cười đi lên: “Tứ muội, nhiều ngày không thấy, muội như gầy đi.”

“Thức ăn chay dù mỹ vị nhưng không có chất béo. Ăn suốt hơn một tháng, không giảm mới là việc lạ.” Mộ Niệm Xuân tùy ý cười đáp.

Mâu quang Mộ Nguyên Xuân lóe lên, nói: “Dung phi nương nương đối tứ muội thật sự là ưu ái, lưu tứ muội lại am làm bạn một tháng. Nếu việc này truyền đi, không biết có bao người ghen tị.”

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Đại tỷ nói như vậy, không khỏi nói quá. Một tháng qua, ta chỉ phụ trách làm thức ăn chay cho Dung phi nương nương. Dung phi nương nương bận rộn lễ Phật, không rảnh triệu ta làm bạn. Việc này nói ra không có gì tự hào.”

..... Thật sự chỉ là làm đầu bếp sao?

Mộ Nguyên Xuân tất nhiên là không tin lý do này, trên mặt không hề lộ ra, cười nói: “Mặc kệ nói như thế nào, có thể thân cận Dung phi nương nương, luôn là chuyện tốt.”

Hai người mỗi người một ý tán hươu tán vượn vài câu.

Sau, Mộ Niệm Xuân lại đi Tu Đức đường thỉnh an Chu Thị: “Tổ mẫu, tôn nữ thỉnh an người.”

Chu Thị cười, ngoắc tay ý bảo Mộ Niệm Xuân đến bên mình. Nắm tay Mộ Niệm Xuân thân thiết hỏi: “Mấy ngày nay cháu vất vả rồi. Dung phi nương nương không làm khó cháu chứ?”

Mộ Niệm Xuân lập tức cười nói: “Đương nhiên không có. Dung phi nương nương đối đãi thập phần hiền lành.”

Chu Thị thờ phào: “Tốt rồi, tốt rồi. Một tháng này, ta luôn lo lắng cho cháu. Lo cháu ngôn ngữ liều lĩnh lỗ mãng, khiến Dung phi nương nương không vui. Không có việc gì là tốt rồi.” Dừng một chút, lại thấp giọng nói: “Niệm Xuân, ta nghe nói, sau đó mấy ngày Tề Vương điện hạ cũng đến ở Từ Văn am mấy ngày.”

Một câu cuối cùng, có vẻ ý vị thâm trường.

Tề vương làm đủ loại hành động đều lộ ra ý tứ hàm xúc bất thường, làm cho người ta liên tưởng tới nhiều thứ. Làm tổ mẫu, bà đương nhiên hi vọng cháu gái được gả tới một mối hôn nhân tốt. Nhưng vị trí Tề vương phi, lấy gia thế Mộ gia, nghĩ cửa hôn nhân này, thực có chút miễn cưỡng.

Dung phi hành động ngoài dự đoán của mọi người, càng khiến cho Chu Thị không an lòng. Nếu Dung phi thật sự vừa ý Mộ Niệm Xuân, có thể nói bóng gió xin Hoàng thượng tứ hôn. Nhưng hành động mơ hồ không rõ, là có chuyện gì?

Càng làm người ta không tưởng được là, Tề vương lại đi Từ Vân am. Nếu nói hẳn không nhân cơ hội lên gặp Mộ Niệm Xuân, Chu Thị không đòi nào tin.

Mộ Niệm Xuân thần sắc tự nhiên cười nói: “Đúng vậy, Tề vương đúng là ở Từ Vân am vài ngày. Bất quá, hẳn bị cảm, ở trong phòng tĩnh dưỡng. Bệnh khỏi liền rời đi.

Chu Thị hỏi hàm xúc, Mộ Niệm Xuân đáp cũng thập phần xảo diệu.

Tề vương đến Từ Vân am là sự thật, “dưỡng bệnh” cũng là sự thật. Sau rất nhanh liền rời Từ Vân am. Hai người lên gặp hay không không ai biết, nhưng Mộ Niệm Xuân đã biểu lộ thái độ bản thân.

Nàng đối vị trí vương phi, căn bản không có nửa điểm dã tâm cùng hứng thú.

Chu Thị nghe xong này lời nói, không biết là nên nhả ra khí, hay là nên thất vọng thở dài. Sau một lúc lâu mới cười nói: “Như vậy cũng tốt. Nam chưa hôn nữ chưa gả, không nên tiếp xúc. Miễn tình ngay lý gian.”

Việc hôn nhân thành đương nhiên là chuyện tốt nhất, nếu bất thành, Mộ Niệm Xuân ngày sau sao lập gia đình được?

Mộ Niệm Xuân như không nghe ra ý tứ Chu Thị, nói: “Tổ mẫu yêu thương cháu, cháu nhất định khắc trong tâm khảm. Thỉnh tổ mẫu thoả tâm, cháu không phải nữ tử nông cạn chờ hư vinh, tuyệt không làm ra chuyện làm nhục gia phong Mộ gia.”

Ngữ khí chân thành tha thiết.

Thần sắc Chu Thị thoả động, ánh mắt nhu hòa: “Cháu còn nhỏ đã hiểu biết, ta an tâm.”

Như vậy mới không hổ là nữ nhi Mộ gia.

Buổi tối, sau khi Mộ Chính Thiện hỏi phủ, cũng thân thiết hỏi vài câu: “Niệm Xuân, mấy ngày nay làm bạn với Dung phi nương nương, không có chuyện gì chứ?”

Không xảy ra sự cố, chính là cùng Dung phi nương nương ghét lẫn nhau thôi.

“Đương nhiên không có.” Mộ Niệm Xuân cười tủm tỉm đáp: “Dung phi nương nương khen con trí tuệ lanh lợi trừ nghệ lại tốt! Vì để Dung phi vui mỗi ngày, một tháng qua con đều xuống bếp làm thức ăn chay. Trừ nghệ tiến bộ không ít.”

Mộ Chính Thiện bật cười.

Nha đầu kia, ngây ngô làm đầu bếp một tháng, còn đắc chí. Làm cho người ta vừa bực mình vừa buồn cười, lại có chút đau lòng.

“Việc làm đầu bếp, con là rõ nhất rồi.” Mộ Chính Thiện nhìn không được nói: “Đừng để truyền ra ngoài, bằng không sẽ bị chê cười.

Mộ Niệm Xuân ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại ung dung cười.

Loại chuyện này như thế nào có khả năng người khác không biết. Cho dù Dung phi không nói, tự nhiên cũng có người đem việc này tán ra ngoài.

Hai cha con đang nói chuyện, Thụy Hương mỉm cười đi đến: “Lão gia, nô tỳ đã chuẩn bị nước ấm. Ngài muốn tắm rửa không ạ?”

Mộ Chính Thiện do dự, Mộ Niệm Xuân lập tức cười nói: “Cha mệt mỏi cả ngày rồi, cũng nên tắm rửa đi ngủ. Ngày mai nữ nhi lại đến bồi cha nói chuyện.”

Mộ Chính Thiện cười gật đầu, trong lòng thập phần vui mừng. Có một nữ nhi biết suy nghĩ, quan tâm như thế, đủ để người làm cha trong lòng kiêu ngạo.

Trước khi Mộ Niệm Xuân bước đi, theo bản năng liếc mắt nhìn Thụy Hương một cái.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đêm

Thụy Hương đang tuổi thanh xuân, lại quyến rũ xinh đẹp. Một thân váy xanh thướt tha, động lòng người.

Xét về tướng mạo, Huyền Thảo không kém một bậc. Tướng mạo không kịp Thụy Hương, trí tuệ lanh lợi lại kém một bậc. Cũng không lạ Mộ Chính Thiện lại muốn Thụy Hương hầu hạ.

Đương nhiên, hai nha hoàn thông phòng mặc kệ ai được sủng ái hơn, đều không có ảnh hưởng gì tới Trương Thị. Gia quy Mộ gia, Mộ Chính Thiện đã có hai nhi tử hai nhi nữ, sẽ không nạp thiếp thất. Trừ phi là Thụy Hương cùng Huyền Thảo có bầu...

Khả năng này cũng có thể xem nhẹ. Mỗi lần hai người thị tẩm qua, Tiễn mama đều tự mình đưa thuốc hoa hồng tới, tận mắt nhìn bọn họ uống xong mới đi.

Mộ Niệm Xuân không chút để ý suy nghĩ, sau khi ra khỏi thư phòng, xoay người đi tới phòng Trương Thị.

Trương Thị thấy Mộ Niệm Xuân, có chút ngoài ý muốn: “Đã trễ thế này, sao còn chưa ngủ?”

Mộ Niệm Xuân cười hi hi làm nũng: “Mẹ, một tháng nay con chưa gặp mẹ. Đêm nay con muốn ngủ với mẹ.”

“Cô nương lớn như vậy, còn ngủ với mẹ thì ra sao nữa, không sợ bị chê cười.” Trương Thị trong miệng oán trách, trong lòng lại thấp phần vui mừng. Lại phân phó Bạch Lan: “Nhanh đi chuẩn bị nước ấm cho tứ tiểu thư tắm rửa.”

Mộ Chính Thiện hôm nay nghỉ ở thư phòng, Thụy Hương hầu hạ. Trương Thị buồn một mình tịch tịch, nữ nhi đến làm bạn, Trương Thị tự nhiên cao hứng.

Tắm rửa xong, hai mẹ con dựa đầu nằm trên giường, nhàn nhạt một lát.

Phần lớn thời điểm, đều là Trương Thị nói, Mộ Niệm Xuân im lặng nghe. Trương Thị kể chuyện Mộ gia một hồi, theo như lời đều là chút việc nhỏ vụn vặt. Hoặc là huynh muội Mộ Nguyên Xuân làm bà không vui, hoặc là hạ nhân nào lười biếng, nhiều nhất là về Phong Ca Nhi cùng Mộ Chính Thiện.

Thời điểm Trương Thị ngẫu nhiên đề cập Thụy Hương, Mộ Niệm Xuân liền hỏi: “Mẹ, cha gần đây có phải hay triệu Thụy Hương hầu hạ?”

Vấn đề thịnh linh, làm Trương Thị ngăn ra: “Cũng không tính là nhiều, tháng này khoảng ba bốn lần. Còn có Huyền Thảo hầu hạ một hai lần. Còn lại, cha con đều nghỉ ở phòng ta.”

Quả thật không tính rất nhiều. Tựa hồ cũng không có gì dị thường, nhưng vì sao lòng nàng luôn có cảm giác không thích hợp.

Mộ Niệm Xuân im lặng.

Trương Thị rất nhanh phản ứng lại, cười nói: “Việc nhỏ ấy, con không cần phiền lòng. Mẹ tuy ánh mắt kém cỏi, nhưng cũng không để hai nha hoàn thông phòng qua được. Người khác hậu viện một đồng thiếp thất, còn có một đồng thứ nữ con vợ kế, ngày ngày tranh giành người tranh ta đấu chường khí mù mịt. Cha con đối với mẹ đã là tốt lắm rồi.”

Đúng vậy, Mộ Chính Thiện không nạp thiếp, cũng cực ít đi thanh lâu thuyền hoa phong lưu. Chỉ thỉnh thoảng gọi thông phòng. Đây đã được coi là hảo tượng phu cực hiếm ở Đại Tần.

Nếu Trương Thị đã không chú ý, nàng là nữ nhi, cũng không nên nhìn chăm chăm điểm nhỏ ấy.

“Niệm Xuân,” Trương Thị vuốt ve mái tóc đen bóng mềm mại của Mộ Niệm Xuân, trong giọng nói tràn đầy từ ái: “Con cũng không tính còn nhỏ, chờ qua năm mới, mẹ bắt đầu thay con lưu tâm. Nhất định phải chọn cho con một mối hôn nhân thích hợp.”

Điều đầu tiên là dòng dõi tương đương, gia phong nghiêm cẩn chính phái, giống như Mộ gia là tốt nhất. Tướng mạo đương nhiên phải xuất chúng, ít nhất cũng tiêu chuẩn như Mộ Trường Hủ.

Trương Thị nói nửa ngày, cuối cùng còn nói thêm: “La thất công tử thật ra mọi thứ đều tốt, chỉ thích La gia là nhà ngoại huynh muội Mộ Niệm Xuân. Cửa hôn nhân tốt này, tám chín phần là Mộ Nguyên Xuân.”

Trong lời nói ý tiếc mười phần, nếu không phải vì một tầng này, bà nhất định vì nữ nhi trù tính một phen. La Ngọc anh khí hơn người, văn võ song toàn. Gia thế lại xuất chúng, thật sự là làm người ta động tâm chọn con rể.

Mâu quang Mộ Niệm Xuân lóe lên, nhiên cười nói: “Là của con chạy không thoát, không phải của con, cưỡng cầu không đến. Bất luận đại tỷ gả hay không gả đến La gia, tóm lại, con đối với La Ngọc không nửa điểm niệm tưởng.”

Những năm niên thiếu hết sức luyến ái, từng yêu say đắm, sớm đã biến mất không còn gì. Nay nàng, bề ngoài trẻ tuổi non nớt, tâm tính lại hờ hững như băng. Cơ hồ không có chuyện gì có thể làm tâm nàng gợn sóng. La Ngọc cũng không ngoại lệ.

Giọng nói thanh thúy của cô nương, lộ ra một tia tang thương từng trải. Trong lòng Trương Thị có vài phần lo sợ cùng nghi hoặc bất an, theo bản năng

nhìn qua.

Dưới ánh đèn yếu ớt, gương mặt thanh tú như phủ một tầng sương mù thần nhiên, đôi mắt sáng ngời như đuốc, sâu không thấy đáy.

Vô cùng quen thuộc, lại vô cùng xa lạ.

Trong lòng Trương Thị nhảy dựng, mạnh mẽ cầm tay Mộ Niệm Xuân: “Niệm Xuân, con không được hành động điên rồ.”

Mộ Niệm Xuân phục hồi tinh thần lại, hướng Trương Thị mỉm cười: “Mẹ, mẹ đừng quá lo lắng, con ổn. Chính là nghe mẹ nhắc đến La Ngọc, nhất thời có chút thất thần mà thôi.”

Vừa cười, lại khôi phục vẻ đáng yêu thường ngày. Tang thương lạnh lùng vừa rồi, giống như Trương Thị gặp ảo giác.

Trương Thị bình tĩnh cười nói: “Hào hảo hảo, con không thích La Ngọc, mẹ không đề cập tới hần nữa. Thanh niên anh tuấn trong kinh thành còn nhiều mà, cũng không phải chỉ có một mình La Ngọc. Chúng ta mở to hai mắt, chọn người khác là được.”

Khẩu khí này, tựa như đi ra vườn rau chọn củ cải trắng.

Mộ Niệm Xuân xì một tiếng vui vẻ: “Mẹ, mẹ thăm nghĩ chọn cho con một mối hôn nhân tốt. Không nghĩ tới người ta có nhìn trúng con không?”

Trương Thị lập tức đáp: “Bảo bối nữ nhi của ta mọi thứ đều tốt, ai lấy được là hần đã tu luyện phúc khí mấy đời. Không nói người khác, liền ngay cả Tề vương điện hạ cũng có ý với con. Đưa mắt nhìn toàn kinh thành, còn có ai vượt được Tề vương?”

Chỉ có hai mẹ con, Trương Thị nói chuyện không có kỵ, lại tiếp tục nói: “Ngày đó ta và cha con nhắc tới việc này, bị cha con quở trách, Mộ gia chúng ta không xứng với Tề vương phủ, còn nói Dung phi sẽ không bao giờ nhìn trúng con. Cũng không ngẫm lại, nếu Dung phi nương nương không thích con, như thế nào có ý lưu con lại Tử Vân am làm bạn?”

Đây thật sự là một chuyện hiểu lầm khó giải thích.

Mộ Niệm Xuân do dự, rốt cuộc không nói gì, chỉ nhẹ nhàng băng quơ đem lời đã nói với Mộ Chính Thiện nói lại: “Kỳ thật, Dung phi nhìn trúng trù nghệ của con. Con ở Tử Vân am một tháng làm thức ăn chay, căn bản không có tiếp xúc khác với Dung phi.”

Trương Thị nghẹn lời, sau một lúc mới không tình nguyện nói: “Xem ra, là mẹ suy nghĩ nhiều. Chuyện Tề vương không đề cập nữa. Đúng rồi, còn có Lục nhị công tử Vĩnh Ninh hầu phủ, tuy rằng là thứ xuất, cũng là còn trẻ anh tài.”

Mộ Niệm Xuân bắt đầu hối hận hành động đêm nay của mình. Nguyên bản là sợ Trương Thị một mình cô tịch, mới cố ý đến. Không nghĩ đến đêm nay Trương Thị nói tới đề tài này. Tướng tượng quá phong phú, quả thực khiến người ta thổ dài.

Khi Trương Thị bắt đầu liệt kê từng thiếu niên ở độ tuổi định hôn trong kinh thành ra, Mộ Niệm Xuân ngắt lời: “Mẹ, đã khuya rồi, chúng ta nên ngủ thôi.”

Trương Thị lại không muốn: “Khó có lúc mẹ con chúng ta có cơ hội tâm sự, ngủ muộn một chút cũng không sao. Đúng rồi, ta vừa nói đến ai nhỉ? Trương nhị công tử Bình Viễn hầu phủ, hần là con vợ cả, nay lại là thư đồng thái tôn, tiền đồ không thể nói hết...”

Mộ Niệm Xuân hoàn toàn bá phục đầu hàng: “Mẹ, con van cầu mẹ, mẹ đừng nghĩ nữa được chứ? Hiện tại con thật sự không hứng trí việc này. Chờ hai năm nữa đi.”

Trương Thị không cho là đúng cười nói: “Nha đầu ngốc, loại sự tình này như thế nào có thể chờ. Đợi hai năm nữa, đối tượng tốt đều bị đoạt đi rồi. Chờ con qua mười ba tuổi, mẹ định hôn nhân cho con.”

Còn cái gì phải tìm? Trước mắt không phải đã có người thích hợp sao?

Tướng mạo thanh tú, phẩm tính thuần lương, hiểu học tiến tới, khiêm tốn thuần phác, ôn nhu cẩn thận. Cậu cùng mẹ lại đều thích nàng, ngày sau nàng gả qua, bọn họ nhất định đối tốt với nàng.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân âm thầm nghĩ, lại không nói nửa lời.

Trương Thị mặc dù yêu thương Trương Tử Kiều, nhưng là trong giới hạn cô cô đối với cháu trai nhà mẹ đẻ. Lấy tiêu chuẩn mẹ vợ nhìn con rể, Trương Tử Kiều không đạt.

Ngày tháng còn dài, dụng công phu, một ngày nào đó, Trương Thị sẽ thay đổi tâm ý.

Không biết nói chuyện phiếm bao lâu, Trương Thị rốt cục mệt mỏi, mơ mơ màng màng ngủ.

Mộ Niệm Xuân cũng nhắm hai mắt lại, lại không hề buồn ngủ.

Từ khi trọng sinh tới nay, mỗi tối đều rất khó để đi vào giấc ngủ. Vừa nhắm mắt lại, quá khứ liền ùn ùn kéo tới, ở trong đầu cuộn cuộn không ngớt...

Ngày trước hình ảnh xuất hiện nhiều nhất là Lương Võ đế trước khi chết, ánh mắt đầy hận ý, nổi giận, khiếp sợ... Nay, lại bị khuôn mặt tươi cười bắt

cần của Tề vương thay thế...

Mộ Niệm Xuân hít sâu một hơi, đem gương mặt phiền phức đuỗi ra khỏi đầu, liền buồn ngủ.

Qua ba ngày, chính là thi hội.

Mộ thái phó trong miệng không nói, trong lòng cũng rất coi trọng chuyện trường tôn tham gia thi hội. Đặc biệt dặn dò: “Ba ngày này cháu nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng tinh thần chuẩn bị thi hội.”

Thi hội ba ngày, thập phần hao tâm tổn sức. Mỗi lần thi hội đều có rất nhiều thí sinh không chịu nổi ngất xỉu ở trường thi.

Mộ Trường Hủ cung kính đáp: “Tôn nhi cần tuân tổ phụ dạy bảo, nhất định tận tâm chuẩn bị thi hội, tuyệt không làm tổ phụ thất vọng.”

Trong mắt Mộ thái phó hiện lên một tia vui mừng.

Trường tôn trí tuệ chăm chỉ, nhỏ như vậy đã có tư cách tham gia thi hội. Ông làm tổ phụ cũng được thom lây. Nếu năm nay Mộ Trường Hủ trúng thi hội, sẽ thật vẻ vang.

Từ biệt Mộ thái phó, Mộ Trường Hủ lại hướng Tề vương xin nghỉ mười ngày, Tề vương không chút nghỉ ngơi đáp ứng, cười vỗ vỗ vai Mộ Trường Hủ: “Đội khi yết bảng, bốn vương nhất định tự mình đi chúc mừng.”

Mộ Trường Hủ vội cười nói tạ.

Tuy rằng hai người tính tình không hợp, bắt quá ở chung mấy tháng, cũng dần dần quen thuộc. Tề vương tuy rằng không học vấn không nghề nghiệp không câu tiền, thích ăn uống nghe nhạc, lại hiền hòa khôi hài, không khiến người ta chán ghét.

Cùng Tề vương nói lời từ biệt, Mộ Trường Hủ lại không vội vã rời đi, cố ý ở cách đó không xa lương đình lý đội một lát.

Đội trong chốc lát, một thiếu niên béo trắng rón rén đi tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Hẹn

Tinh thần Mộ Trường Hủ rung lên, bước lên phía trước hành lễ vấn an.

Chu Diễm cười nói: “Mỗi ngày đều gặp, sao còn khách khí như vậy. Mau miễn lễ.”

Mộ Trường Hủ bình tĩnh, cùng Chu Diễm nhìn nhau, đều có chút xấu hổ.

Từ ngày gửi thư, hai người không có nói chuyện. Gặp ở thượng thư phòng, cũng không phát sinh chuyện gì. Chính là, có một số việc có thể lừa người khác, lại lừa bất quá chính mình.

Trầm mặc một lát, Chu Diễm rốt cục ho khan một tiếng đánh vỡ ngưng ngừng: “Người có ý hẹn ta, có chuyện gì sao?”

Vì tránh La Ngọc, Mộ Trường Hủ mất một phen tâm tư. Lặng lẽ viết tờ giấy, thừa dịp nghỉ ngơi nhìn qua chỗ ngồi của thái tôn, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tay đem tờ giấy bỏ vào quyền sách của thái tôn.

Hành động này đối với người khác không tính là gì, nhưng đối với Mộ Trường Hủ từ nhỏ tuân thủ nghiêm ngặt quy củ mà nói, lại thập phần khó xử, day dứt.

Thời gian không nhiều, không có cơ hội dờ dự, Mộ Trường Hủ thấp giọng nói: “Thái tôn điện hạ, ngày mai huynh muội chúng tôi mời ngài đến Mộ gia làm khách.”

Chu Diễm: “.....”

Vừa rồi Chu Diễm có chút dự cảm, lúc này chính tai nghe được Mộ Trường Hủ nói, lực đại không phải bình thường.

Lời thái tử phi vang lên trong lòng: Con sớm đánh mất ý niệm này trong đầu. Ta tuyệt không chấp nhận Mộ đại tiểu thư gả đến phủ thái tử... Say đó, nhanh chóng đổi thành hai hàng chữ xinh đẹp: “Son hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri.”

Trong đầu Chu Diễm một mảnh hỗn loạn, không nói ra lời.

Ngược lại, lúc này Mộ Trường Hủ lại rất bình tĩnh.

Hắn đáp ứng Mộ Nguyên Xuân, đã làm hết toàn bộ. Nếu thái tôn không có dũng khí, cũng không thể trách hắn. Mộ Nguyên Xuân cũng có thể sớm chết tâm chuyện này.

“Thực xin lỗi, là ta rất đường đột liệu lĩnh.” Mộ Trường Hủ áy náy nói: “Điện hạ xem như ta chưa nói những lời này đi! Đã thất lễ quá rồi, mong điện hạ lượng thứ.”

Nói xong, Bình tĩnh hành lễ cáo lui. Gương mặt Mộ Trường Hủ tuần tú trắng nõn có nét giống Mộ Nguyên Xuân, bộ dáng cúi đầu, lại cực kỳ giống Mộ Nguyên Xuân.

Chu Diễm kinh ngạc nhìn Mộ Trường Hủ xoay người, trong lòng sinh ra một cảm giác không biết gọi tên thế nào. Thốt ra: “Từ từ. Ta đáp ứng.”

Bước chân Mộ Trường Hủ dừng lại, không thể nào xác định xoay người nhìn về phía Chu Diễm “Điện hạ... Ngài thật sự sẽ đi sao.” Lời mời này có ý nghĩa như thế nào, Chu Diễm không có khả năng không hiểu.

Nếu Chu Diễm chủ động đồng ý, không khác đưa cho Mộ Nguyên Xuân một lời hứa hẹn.

Lời nói ra, đã không thể lui, Chu Diễm hít sâu một hơi, thẳng lưng, âm thầm nắm chặt tay, kiên định đáp: “Nếu ta đáp ứng, đương nhiên nhất định sẽ đi.”

Mộ Trường Hủ nghe xong. Không biết là nên cao hứng hay là nên thờ dài. Sau một lúc lâu, mới gật gật đầu, không nói gì xoay người rời đi.

Chu Diễm đứng tại chỗ hồi lâu, sắc mặt biến hóa không ngừng, cuối cùng, hóa thành một chút kiên quyết.

Từ nhỏ đến lớn, hắn vẫn hiếu thuận nghe lời, chưa từng ngộ nghịch tâm ý mẫu phi. Lúc này, hắn nên vì chính mình tranh thủ một hồi.

“Đại ca, huynh nói là thật sự sao? Thái tôn thật sự đáp ứng rồi sao?” giọng nói Mộ Nguyên Xuân tràn ngập kinh hi, đôi mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị.

Cô ta biết, thái tôn nhất định không cự tuyệt được mình!

Mộ Trường Hủ nhìn Mộ Nguyên Xuân vui sướng, trong lòng cũng không biết là tư vị gì: “Phải. Thái tôn điện hạ quả thật đáp ứng lời mời của muội, ngày mai chủ động đến Mộ gia làm khách.” Dừng một lát, cúi đầu nói: “Muội muội, muội thật sự hiểu rõ rồi chứ? Đi những bước này, muội sẽ thấy không thể hối hận cũng không thể quay đầu. Nếu biểu ca biết, không biết huynh ấy sẽ thương tâm khổ sở thế nào...”

Nhắc tới La Ngọc, ý cười trên mặt Mộ Nguyên Xuân phai nhạt đi vài phần, nhưng không chần chờ đáp: “Đại ca, lòng ta đã quyết. Huynh không cần khuyên ta nữa.”

Mộ Nguyên Xuân ngoài mềm trong cứng, nhìn như ôn hòa., kỳ thật cực có chủ kiến. Nhận thức chuyện gì, sẽ vô cùng cố chấp.

Mộ Trường Hủ biết rõ không thể khuyên, vẫn cố gắng một hồi. Gặp thái độ kiên quyết của Mộ Nguyên Xuân, liền trầm mặc.

Mấy ngày nay, huynh muội bởi vì việc này, đã tranh luận không ít lần. Mỗi lần đều là Mộ Trường Hủ im lặng chấm dứt. Tình cảm thân mật khẳng khái ngày xưa, lặng yên xuất hiện một khe nứt...

“Đại ca, chúng ta không nói việc này được chứ?” Mộ Nguyên Xuân nói: “Còn ba ngày nữa là thi hội. Huynh hãy một lòng chuyện thi cử, không cần quan tâm muội.”

Mộ Trường Hủ gật gật đầu, trên mặt như trước không có ý cười, ánh mắt hiện vẻ lo lắng.

Sau khi Mộ Nguyên Xuân đi, Mộ Trường Hủ một mình đến thư phòng, bắt đầu ôn tập tứ thư ngũ kinh. Ngày xưa ngồi xuống bàn học liền đọc sách, tâm lập tức sẽ bình tĩnh trở lại, nhanh chóng đắm chìm trong thế giới sách vở. Nhưng hôm nay, lại thấp thỏm lo âu, nhìn nửa ngày, một tờ cũng không xem vào.

Mộ Trường Hủ buông sách vở, suy sụp thờ dài.

Cũng như thế, buổi đêm, Chu Diễm cũng chìm trong suy nghĩ miên man.

Muốn đi Mộ gia, đầu tiên là phải qua cửa mẫu phi. Khó có ngày được nghỉ, hắn không ở trong phủ, lại chạy ra bên ngoài, dù sao cũng phải có lý do. Hơn nữa, tuyệt không thể làm cho mẫu phi sinh lòng nghi ngờ...

Ngày mai nhìn thấy Mộ Nguyên Xuân, nàng sẽ nói cái gì? Hắn sẽ nói gì? Hắn bỗng nhiên đăng môn làm khách, Mộ gia sẽ nghĩ như thế nào? Nếu mẫu phi biết, sẽ có phản ứng ra sao?

Từng vấn đề nối nhau trong lòng, hắn lẩn qua lộn lại trên giường nửa ngày, cũng không thể ngủ.

Đại khái là xoay người nhiều gây động tĩnh, kinh động Phương Đồng trực đêm bên ngoài. Phương Đồng nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi đến, cúi đầu hỏi: “Điện hạ, ngài chưa ngủ sao? Có phải có chuyện gì không?”

Chu Diễm đáp có lẽ: “Không có gì, hôm nay ngủ trưa hơi nhiều, nên buổi tối không ngủ được. Ngươi ra ngoài đi, có việc ta sẽ gọi ngươi.”

Phương Đồng hầu hạ hần vài năm, cũng coi như lạnh lợi trung tâm. Nhưng Phương Đồng là gan nhỏ, căn bản không dám lừa gạt mẫu phi, nếu bị Phương Đồng phát giác, sẽ lại đi bẩm báo mẫu phi.

Phương Đồng đành phải lui xuống.

Chu Diễm buộc chính mình nhắm mắt lại đi vào giấc ngủ. Lúc này đây, hần rất nhanh liền ngủ, hơn nữa, lại là mộng đẹp.

Ở trong mộng, hần đứng ở cửa viện, ngóng nhìn cô gái đứng trong viện. Cô gái ản tình nhìn lại, khẽ mở môi anh đào: “Điện hạ, từ lần đầu gặp mặt, ta liền thích ngài. Ngài thì sao, trong lòng cũng có ta?”

Đương nhiên là có. Ta đối với nàng cũng là nhất kiến chung tình.

Chu Diễm kích động, cổ lấy dũng khí vươn tay...

Hần cứ nhiên thật sự nắm đến một bàn tay.

Chu Diễm cả kinh, mở mắt.

Hé mắt ra, gương mặt quen thuộc hiện lên, cười nói: “Có phải điện hạ mộng đẹp? Trong mộng cứ thì thảo nói, lại còn kéo tay sờ soạng. Nô tài sợ ngài bị kinh hách, cho nên mới cả gan vươn tay sờ điện hạ nắm.”

Chu Diễm theo phản xạ há tay ra, liếc mắt nhìn Phương Đồng một cái, nói: “Được rồi, đi qua một bên đi. Vừa thấy gương mặt ngươi, mộng đẹp tan hết.”

Phương Đồng cũng không giận, cười hi hi đáp: “Dạ, dạ, dạ, nô tài lui ra. Đi gọi đám Oanh Nhi hầu hạ điện hạ thay quần áo.” Nói xong, định lui ra.

“Quên đi, không cần kêu bọn họ. Ngươi hầu hạ đi.” Chu Diễm không quen có nha hoàn hầu hạ bên người, nghe vậy không chút nghĩ ngợi há mồm nói.

Phương Đồng thuận thế xoay người, ân cần cười hầu hạ thay quần áo.

Chu Diễm có chút bất đắc dĩ trừng mắt nhìn hần một cái. Phương Đồng này, lạnh lợi thông minh. Nghĩ xử lý hần, căn bản là tìm không thấy có.

Thay quần áo rửa mặt chải đầu xong, Chu Diễm liền đi thỉnh an thái tử, thái tử phi.

“Con gặp qua phụ vương, gặp qua mẫu phi.” Chu Diễm cung kính hành lễ vấn an. Huân quý quan lại người ta nhiều quy củ cũng không theo kịp hoàng gia. Mỗi sáng, bắt chấp mưa gió, không được sai sót.

Thái tử ừ một tiếng, thần nhiên nói: “Miễn lễ.”

Chu Diễm cung kính đáp: “Tạ phụ vương, tạ mẫu phi.” Sau đó, đứng dậy đứng ở một bên.

Thái tử phi thái độ cuối cùng thoáng thân thiết một ít: “Con ngày thường mỗi ngày đều phải tiến cung đọc sách, thực vất vả. Khó có ngày nghỉ, ở trong phủ nghỉ ngơi một ngày.”

Chu Diễm ho nhẹ một tiếng: “Mẫu phi, hôm qua con cùng La Ngọc có hẹn, hôm nay muốn đi bờ sông du ngoạn giải sầu. Ra phủ, ước chừng muộn mới trở về.”

Thái tử phi có chút ngoài ý muốn: “Có chuyện như vậy sao? Sao tối hôm qua hỏi phủ không nói cho ta biết.”

Chu Diễm cố gắng hồi tưởng bộ dáng khi lừa người của Tề vương, kiệt lực trấn định đáp: “Đêm qua trở về vội vàng, nhất thời quên mất.”

Thái tử phi còn muốn nói gì nữa, thái tử đã nói: “Diễm Nhi cũng không phải đứa nhỏ, muốn cùng bằng hữu đi ra ngoài du ngoạn, cũng là có thể.”

“Điện hạ nói phải.” Thái tử phi mềm mại lên tiếng, sau đó đối Chu Diễm cười nói: “Khó có lúc phụ vương nói cho con, chuẩn cho con lần này. Ngày sau có chuyện như vậy, phải nói trước cho ta một tiếng.”

Chu Diễm kiềm chế niềm vui như điên trong lòng, cung kính đáp ứng.

Tề vương xuất hành, bên người ít nhất có hai ba cao thủ hộ vệ âm thầm đi theo. Chu Diễm càng khoa trương, minh lý ngầm đi hộ vệ, ít nhất cũng bốn năm mươi người.

Hoành tráng như thế đi Mộ gia, thật sự rất chói mắt.

Chu Diễm vừa ra khỏi phủ, liền tùy ý tìm cơ đuổi hơn phân nửa thị vệ, chỉ để lại vài người thân thủ đặc biệt tốt, còn lại dặn dò bọn họ âm thầm đi theo, miễn cho người khác chú ý.

Phương Đồng vô cùng kinh ngạc, không khỏi sinh ra nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: “Điện hạ, ngài thật sự muốn đi du ngoạn bờ sông sao?”

Chu Diễm tính tình vốn luôn tốt, lúc này nghiêm mặt: “Có chuyện gì, ta muốn đi chỗ nào còn phải hướng người xin chỉ thị sao?”

Phương Đồng cả kinh, cười nói: “Điện hạ đừng nóng giận, đều là nô tài không phải. Nô tài không dám lăm miệng nữa.”

Lúc này Chu Diễm mới hài lòng. Dẫn Phương Đồng lên xe ngựa. Rất nhanh, Phương Đồng liền phát giác không thích hợp. Hướng đi xe ngựa, căn bản không phải là ra bờ sông.

Rốt cuộc thái tôn điện hạ muốn đi chỗ nào?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Cố Nhân

Hôm nay khuê học được nghỉ, Mộ Trường Hủ cùng Mộ Nguyên Xuân đi thành an, lại có tỷ đệ Mộ Niệm Xuân cùng Trương Tử Kiều, Lan Hương viện khó có dịp náo nhiệt như thế.

Mộ Chính Thiện liếc mắt đánh giá Mộ Trường Hủ, nhìn không được nhú mày: “Trường Hủ, sắp thi hội. Tồi khẩn yếu bây giờ của con là dưỡng tin thần thể lực ứng phó ba ngày thi hội. Tuyệt đối không được thức đêm đọc sách.”

Sắc mặt Mộ Trường Hủ tiêu tụy tái nhợt, vừa nhìn đã biết thức trắng đêm không ngủ.

Trước mặt Mộ Chính Thiện, Trương Thị tự nhiên phải biểu hiện một phen, lập tức phụ họa nói: “Phụ thân con nói rất đúng, đọc sách quan trọng, nhưng thân thể cũng quan trọng. Ta sẽ phân phó phòng bếp nấu canh gà cho con bồi bổ.”

Mộ Trường Hủ cười có chút miễn cưỡng: “Phụ thân mẫu thân nói phải, sau này con nhất định chú ý.”

Đêm qua hần suy nghĩ, khó có thể đi vào giấc ngủ, thẳng đến sau nửa đêm mới ngủ trong chốc lát. Tinh thần đương nhiên không tốt. Nhưng lời này, vô luận thế nào cũng không thể nói, chỉ có thể tùy ý Mộ Chính Thiện cùng Trương Thị hiểu lầm.

Lấy Mộ Nguyên Xuân trí tuệ, đương nhiên có thể đoán được là chuyện gì xảy ra. Ấy vậy nhìn Mộ Trường Hủ.

Mộ Trường Hủ tránh ánh mắt Mộ Nguyên Xuân, xoay đầu qua một bên.

Mộ Niệm Xuân thu một màn này trong đáy mắt, trong lòng âm thầm kỳ quái. Bọn họ huynh muội hai người tình cảm thâm hậu, chưa bao giờ có chuyện. Hôm nay làm sao vậy? Chẳng lẽ, sắc mặt Mộ Trường Hủ không tốt, căn bản không phải bởi vì thức đêm đọc sách?

Mộ Niệm Xuân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, bất động thanh sắc lưu ý Mộ Trường Hủ cùng Mộ Nguyên Xuân.

Một lần lưu tâm, quả nhiên phát hiện rất nhiều vi diệu.

Mộ Trường Hủ tâm tình tựa hồ không tốt lắm, vẫn buồn không hé răng. Mà Mộ Nguyên Xuân, hôm nay hiển nhiên phá lệ tỉ mỉ trang điểm, mặc dù không quá mức, nhưng lại hết sức xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc động lòng người. Khóe môi không tự giác hơi hơi nhếch lên, sóng mắt lưu chuyển, toát ra thần thái khác thường.

Về mặt như vậy, Mộ Niệm Xuân rất quen thuộc, là sự tự đắc khi Mộ Nguyên Xuân tính kế thành công.

Mộ Nguyên Xuân rốt cuộc tính kế gì?

Mộ Niệm Xuân suy nghĩ, nghĩ tới một điều, không khỏi cả kinh.

Ngay tại giờ phút này, Thạch Trúc lặng yên đi vào, đến bên người Mộ Niệm Xuân, thấp giọng nói: “Người gác cổng đến báo, nói là có một thiếu niên tên Diêu cầu nhi cầu kiến.”

Diêu cầu nhi?

Mộ Niệm Xuân rất nhanh phản ứng, phụ gia trước đây của Tuệ Như họ Diêu, thiếu niên này chính là tôn tử Tuệ Như.

Mộ Niệm Xuân thấp giọng nói: “Em dẫn hắn đến Y Lan viện trước, ta gặp rồi sẽ tính.” Xem như nể mặt mũi Tuệ Như, cũng nên an bài thiếu niên này một công việc nhẹ nhàng. Chỉ không biết thiếu niên này có quá đàn động không, vẫn nên gặp mới sắp xếp.

Thạch Trúc gật đầu, lại lặng lẽ lui ra.

Người một nhà ngồi cùng nhau ăn điểm tâm.

Điểm tâm xong, Mộ Chính Thiện đi Hàn Lâm viện, Trương Thị vội vàng xử lý việc vặt trong phủ. Mộ Trường Hủ hồi viện ôn tập, Phong Ca Nhi khó có lúc rảnh rỗi, lôi kéo Trương Tử Kiều đi vườn hoa chơi. Tóm lại, mọi người đều bận rộn.

Mộ Niệm Xuân cùng Mộ Nguyên Xuân rời Lan Hương viện.

“Đại tỷ hôm nay trang điểm phá lệ tỉ mỉ, không phải trong phủ có khách quý tới chứ?” Mộ Niệm Xuân thỉnh thoảng hỏi một câu.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân nhảy dựng, mặt lại trấn định tự nhiên: “Tứ muội nói thật buồn cười. Ta đâu phải thần tiên, nào biết được có khách quý đến hay không.” Dừng một chút, cười phản kích: “Tứ muội sao bỗng nhiên nghĩ cái gì vậy? Không phải trông ngóng ai tới chứ?”

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân chột dạ. Bằng không, nói như vậy cô ta sẽ không hề quan tâm.

Nguyên bản Mộ Niệm Xuân còn đoán, hiện tại có thể khẳng định: Mộ Nguyên Xuân thật sự hận thái tôn đến Mộ gia.

“Khuê danh thiếu nữ quan trọng, như thế nào có thể tùy ý mà nói cười. Quên đi, không tính lời tỷ nói.” Mộ Niệm Xuân ra vẻ không hề giận, phát tay áo mà đi.

Mộ Nguyên Xuân nhìn thân ảnh của nàng đi xa, âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Chột lại cười thầm chính mình đa tâm.

Việc này làm thập phần giấu giếm. Chỉ có mình cùng huynh trưởng biết rõ ràng. Phương mama cùng Đỗ Quyên cũng không hề hay biết. Cho dù Mộ Niệm Xuân thông minh lợi hại, cũng không có khả năng biết...

Mộ Niệm Xuân vừa hồi viện, Thạch Trúc liền ra đón: “Tiểu thư, Diêu cầu nhi kia đã chờ ở bên trong hồi lâu.”

Mộ Niệm Xuân tùy ý ừ một tiếng, vẫn chưa vội vã đi gặp hắn, ngược lại nói khẽ với Thạch Trúc: “Làm theo ta nói, nhớ cẩn thận.”

Thạch Trúc mặc dù lòng tràn đầy khó hiểu, nhưng không hỏi nhiều, gật gật đầu liền rời viện.

Sau khi Thạch Trúc đi, Mộ Niệm Xuân mới đi vào.

Rất xa, liền nhìn thấy một bóng dáng thiếu niên gầy yếu. Trên người quần áo vá vúi rất nhiều, đầu cúi thấp, bả vai đơn bạc. Nhìn bóng dáng, nhiều nhất chỉ mười ba, mười bốn tuổi, Tuệ Như từng nói qua, tôn tử bà năm nay mười sáu tuổi. Nhưng thân thể này lại thật sự gầy yếu đáng thương. Cũng không lạ Tuệ Như cả ngày sầu lo lắng, thân thể như vậy, cho dù muốn làm học đồ hoặc là đưa ở, người ta cũng không muốn...

Thiếu niên kia co quắp bất an chờ, nghe được tiếng bước chân phía sau, xoay người lại, căn bản không dám nhìn thẳng Mộ Niệm Xuân, lắp bắp nói: “Tiểu nhân Diêu cầu nhi, gặp qua tứ tiểu thư.”

Thanh âm vừa vào tai, Mộ Niệm Xuân liền giật mình. Không dám tin nhìn thiếu niên gầy yếu kia, sau một lúc lâu mới tìm được giọng nói của mình: “Ngươi ngẩng đầu lên.”

Thanh âm của nàng cực dễ nghe.

Diêu cầu nhi không đọc sách, nghĩ không ra từ gì thích hợp. Chỉ cảm thấy đây là thanh âm cô nương dễ nghe nhất từng nghe qua. Nhất thời không có nghe rõ nội dung.

Thanh âm kia thông thả rõ ràng lặp lại một lần nữa: “Ngươi ngẩng đầu lên, để ta nhìn mặt.”

Diêu cầu nhi lần này nghe hiểu được, lấy dũng khí ngẩng đầu.

Vị tứ tiểu thư này, thật xinh đẹp, đôi mắt trong veo như nước, lạnh lạnh nhìn hắn, trong mắt lóe lên quang mang phức tạp.

Có phải tứ tiểu thư không hài lòng với hắn?

Diêu cầu nhi lo sợ bất an nghĩ, cố nỡ cười lấy lòng: “Tứ tiểu thư, cô đừng thấy tiểu nhân thấp bé, thật ra khí lực rất lớn. Chê củi, nhóm bếp, nấu cơm nấu nước, rửa chén, giặt quần áo, chuyện gì tiểu nhân đều đã làm. Van cầu tứ tiểu thư, lưu lại tiểu nhân đi!”

Gương mặt gầy yếu, nhìn không được tốt lắm, thân thể gầy gò một trận gió nhỏ có thể thổi đi, cùng Tiểu Quý Tử trong trí nhớ tựa hồ có chút bất đồng, nhưng âm thanh quen thuộc, ánh mắt quen thuộc, lại làm cho Mộ Niệm Xuân rõ ràng không có nhận lầm hắn.

Quả nhiên là Tiểu Quý Tử!

Năm đó lúc nàng mới vào cung, không được sủng ái, chỉ là vị trí mỹ nhân thấp bé. Trừ bỏ Thạch Trúc, cung nữ thái giám bên cạnh, không có ai đặc biệt lạnh lùng. Tiểu Quý Tử cũng là một trong số đó. Hắn không biết chữ, cũng không tính thông minh, bắt quá, rất chịu khó và biết bổn phận. Rất nhanh trở thành thái giám tối đặc dụng bên người nàng.

Sau lại, nàng dựa vào ân nhân cứng cỏi cùng trù nghệ cao siêu, dần dần chiếm được niềm vui của Lương Võ đế, ngăn ngừa vài năm liền được phong phi, vào ở Cảnh Dương cung, Tiểu Quý Tử cũng trở thành thái giám quản sự Cảnh Dương cung. Dựa vào địa vị nàng trong cung lúc ấy, Tiểu Quý Tử tự nhiên cũng thành tâm điểm để mọi người nịnh bợ. Thậm chí có đủ loại phi tần âm thầm thu mua hắn, nhưng Tiểu Quý Tử vẫn trung thành và tận tâm với nàng.

Sau đó, nàng vì vô ý, bị Tần phi hãm hại. Lương Võ đế đau con nhỏ, giận dữ, là Tiểu Quý Tử đứng ra, nhận mọi chuyện lên mình.

Nàng bình yên vô sự, có thể thoát thân. Mà Tiểu Quý Tử, lại bị lôi ra bên ngoài Cảnh Dương cung, bị loạn côn đánh.

Lương Võ đế mệnh nàng ở một bên nhìn. Nàng tro mắt nhìn Tiểu Quý Tử bị đánh bong da tróc thịt, kêu thảm thiết liên tục, cho đến không còn hô hấp. Máu tươi nhuộm đỏ bên ngoài Cảnh Dương cung, trong trong lòng, cũng nhuộm đầy thống khổ cùng bi thương.

Tiểu Quý Tử đã chết, Cảnh Dương cung rất nhanh lại có tân thái giám tổng quản. So với Tiểu Quý Tử hiền lành chăm chỉ, tân thái giám lạnh lùng khéo léo hơn. Nhưng nàng cũng không có phần tâm tình tin nhiệm như Tiểu Quý Tử ngày đó.

Ai có thể nghĩ đến, cách vài năm, Tiểu Quý Tử lại xuất hiện trước mắt nàng?

Gương mặt gầy yếu trong trí nhớ cùng thiếu niên trước mắt dần dần trùng hợp.

“Tứ tiểu thư, tiểu nhân không cầu khác, chỉ cầu có thể ở Mộ gia làm việc.” Điều cầu nhi đợi nửa ngày, cũng không thấy Mộ Niệm Xuân đáp lại, trong lòng dùng hết dũng khí mười sáu năm sống trên đời, hèn mọn lại đáng thương khẩn cầu nói: “Tiểu nhân có thể lấy ít tiền công, chỉ cần một nửa là được. Mẹ tiểu nhân sinh bệnh, cần bốc thuốc chữa bệnh.”

Lời năm đó, Tiểu Quý Tử từng nói qua, bán mình vào cung là vì chút bạc cho mẹ chữa bệnh.

May mắn đời này Tiểu Quý Tử gặp mình trước, không cần khuất nhục tiến cung làm thái giám nữa...

Sống mũi Mộ Niệm Xuân cay cay, bên môi cố nở nụ cười, ôn hòa nói: “Ta đáp ứng Tuệ Như sư thái, tự nhiên sẽ an bài tốt cho ngươi, ngươi không cần lo lắng. Vừa rồi là ta nghĩ, công việc này mới thích hợp với ngươi.”

Điều cầu nhi gần như không thể tin được lỗ tai mình, chăm chăm nhìn Mộ Niệm Xuân: “Tứ tiểu thư, cô thật sự đồng ý lưu lại tiểu nhân?”

Đương nhiên. Mộ Niệm Xuân mỉm cười gật đầu.

Bên trong tựa như có một đôi tay vô hình, đẩy Tiểu Quý Tử về bên cạnh nàng, nàng rốt cuộc có cơ hội bù lại áy náy cùng tiếc nuối năm đó.

Điều cầu nhi mừng rỡ, quỳ mạnh xuống, dập đầu bang bang: “Đa tạ tiểu thư, đa tạ tiểu thư! Tiểu nhân về sau nhất định tận tâm hết sức làm việc, tuyệt không lười biếng.”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Tốt lắm, mau đứng lên đi! Đừng quỳ rồi dập đầu nữa, dùng sức như thế, trán sẽ bị sưng đấy. Đi ra ngoài, tính dọa người sao?”

Điều cầu nhi đỏ mặt, nhanh chóng đứng lên.

“Cầu nhi là nữ danh của ngươi đúng không?” Mộ Niệm Xuân mỉm cười hỏi: “Đại danh của ngươi là cái gì?”

Điều cầu nhi ngượng ngùng đáp: “Tiểu nhân không có đại danh.”

Xem ra, cái tên Tiểu Quý Tử, là vào cung mới có. Mộ Niệm Xuân nghĩ nghĩ cười nói: “Ta cho ngươi đại danh, kêu Trường Quý đi!”

Trường Quý, cả đời lâu dài bình an phú quý

Điều cầu nhi mặc niệm vài lần, thập phần vui mừng, lại dập đầu tạ ơn. Bang bang mấy cái, trán sưng lên...

P/S: Từng bước gặp lại cố nhân. Chương tiếp theo phần khích, thái tôn cùng Mộ Nguyên Xuân tư hội.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 95: Si Mê

Điều cầu nhi, hiện tại chính thức thay tên, gọi Trường Quý.

“Tiểu Quý Tử,” Mộ Niệm Xuân nhìn không được kêu cái tên quen thuộc khi xưa: “Người có đặc biệt thích hay am hiểu việc gì không?”

Xung hô tùy ý thân thiết như thế, nhất thời làm cho Tiểu Quý Tử thụ sủng nhược kinh, đỏ mặt đáp: “Hồi tiểu thư, tiểu nhân đều làm qua mọi việc nhà.”

Nói cách khác, không có gì đặc biệt am hiểu.

Mộ Niệm Xuân hơi trầm ngâm.

Trước khi gặp hần, nàng nguyên bản định tùy tiện an bài một việc gì. Hiện tại đương nhiên vì Tiểu Quý Tử tỉ mỉ tính một phen. Nếu làm chân chạy hoặc làm sai vặt làm việc nặng, tương lai không có tiền đồ gì. Đi điền trang, lại cách mình quá xa, không tiện quan tâm. Tiểu Quý Tử sở trường là chịu khó, cũng không tính đặc biệt lanh lợi, lại chưa từng đọc sách, chuyện phòng thu chi không làm được...

Suy nghĩ một lát, Mộ Niệm Xuân rốt cục có chủ ý: “Như vậy đi, ta đi nói với mẹ một tiếng, an bài người đi mã phòng. Việc mã phòng cũng coi như thanh nhân, ngày thường chăm sóc ngựa. Việc này phải học chút ít, người còn phải học giá xe ngựa, sau này xuất hành, sẽ cho người giá ngựa.

Công việc mã phòng, vốn béo bở. Ngày thường thanh nhân tự tại, chỉ có đánh xe cho chủ tử. Được chủ tử tín nhiệm, sẽ có tư cách làm nhiều việc khác, ngay cả tiền công cũng cao hơn nơi khác một ít.

Tiểu Quý Tử vốn chậm chạp, lại có thể cảm nhận được Mộ Niệm Xuân có ý tốt, lại bùm một tiếng quỳ xuống: “Đa tạ tiểu thư, Tiểu Quý Tử nhất định tận tâm tận sức làm việc, tuyệt không làm mất mặt tiểu thư.”

Cũng không tính, nhanh như vậy, đã đem chính mình là người của nàng.

Mộ Niệm Xuân bật cười, ánh mắt nhu hòa: “Người chăm chỉ làm việc, gặp việc gì khó, tới tìm ta, còn nữa, về sau đừng động chút là quỳ. Tuy nói chủ tớ khác biệt, nhưng dưới trướng nam nhi có hoàng kim, sao có thể tùy tiện quỳ. Mau đứng lên.”

Tiểu Quý Tử cảm động không biết nên nói cái gì cho phải. Dập đầu mấy cái, đứng lên ánh mắt đã hồng hồng, trong lòng yên lặng thề. Sau này nhất định phải trung tâm vì tiểu thư làm việc.

Mộ Niệm Xuân gọi Ngọc Trâm tới, phân phó: “Ngọc Trâm, người dẫn Tiểu Quý Tử đi mã phòng, nói một tiếng với quản sự mã phòng. Thành hần an bài Tiểu Quý Tử một công việc, cũng sắp xếp chỗ ở luôn.”

Ngọc Trâm cười vâng lời, tò mò đánh giá Tiểu Quý Tử, thấy hần gầy yếu, nhìn ngơ ngác, nhìn không được xì cười.

Tiểu Quý Tử bị cười cả người không được tự nhiên. Tay chân cũng không biết nên làm gì.

“Còn không mau đi!” Mộ Niệm Xuân trừng mắt Ngọc Trâm, trong ánh mắt ngầm có ý cảnh cáo.

Ngọc Trâm không dám cười, thành thành thật thật lên tiếng, dẫn Tiểu Quý Tử đi mã phòng.

Mộ Niệm Xuân đi qua chỗ Trương Thị, lược qua ước định của mình và Tuệ Như, chỉ nói: “Con ở Từ Vân am hơn một tháng, có thân quen với một người tên Tuệ Như sư thái. Bà cầu riêng con giúp đỡ tôn tử của mình, con đáp ứng. Hôm nay Điều Trường Quý kia tìm tới cửa, con an bài hần đi mã phòng. Đến nói với mẹ một tiếng.”

Trương Thị quả nhiên không đem điểm nhỏ ấy để ở trong lòng, cười nói: “Đã đáp ứng rồi thì phải an bài thỏa đáng. Việc mã phòng coi như thanh nhân, coi như Điều Trường Quý kia được phần tốt.”

Mộ Niệm Xuân nhân cơ hội yêu cầu: “Con đã phân phó hần, không chỉ học việc trông coi xe ngựa, còn phải học đánh xe, qua mấy ngày, chờ hần học tốt, liền cho hần làm xa phu.”

Công việc xa phu thật khong tệ, không cần phải thường xuyên ở mã phòng. Khi chủ tử xuất hành thì có mặt, khi tới quý phủ khác, xa phu cũng được chiêu đãi. Thời điểm vận khí tốt, còn có thể có chút tiền thưởng. Công việc như thế, ai cũng muốn tranh.

Bất quá, ở trong mắt chủ tử, đây không coi là đại sự gì. Trương Thị không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý.

Mộ Niệm Xuân an tâm, ngọt ngào cười: “Mẹ, cảm ơn mẹ.”

“Việc nhỏ ấy, làm sao đáng Mộ tứ tiểu thư chúng ta nói lời cảm tạ.” Trương Thị cười trêu ghẹo: “Nếu con thật sự có lòng biết ơn. Không bằng xuống bếp làm đồ ăn ngon, cho mẹ đỡ thèm.”

Hai mẹ con đang nói đùa, gác cổng vội vàng chạy tới bẩm báo: “Bẩm phu nhân, thái tôn điện hạ tới.”

Trương Thị ngẩn ra. Thái tôn điện hạ sao tự nhiên tới?

Trước đây thái tôn từng tới Mộ gia, bất quá, mỗi lần đều cùng Tề vương tới, chưa từng đăng môn một mình, lúc này khiến người ta cảm thấy có chút quái dị không được tự nhiên.

Trong mắt Mộ Niệm Xuân hiện lên một tia lãnh ý, Mộ Nguyên Xuân quả nhiên lắm thủ đoạn, thuyết phục được Mộ Trường Hủ từ giữa giết dây bắc cầu, hẹn thái tôn đăng môn làm khách.

Trương Thị rất nhanh bình tĩnh trở lại: “Mau thỉnh thái tôn tới ngoại đường, lại phái người đi Tu Đức đường đưa tin.”

Gã sai vặt kia lắp bắp: “Thái tôn điện hạ tới, nói là hôm nay cô ý tới thăm đại thiếu gia. Không cần kinh động lão phu nhân. Hơn nữa, thái tôn điện hạ đã đi Tùng Đào viện.”

Trương Thị: “...”

Mộ Trường Hủ rõ ràng là thư đồng Tề vương, Tề vương tới thăm hẳn thì cũng thôi, thái tôn đăng môn tới thăm là thế nào? Việc này, rõ là kỳ quái...

Không được, bà phải tới Tùng Đào viện nhìn xem.

Trương Thị đang chuẩn bị đứng dậy, Mộ Niệm Xuân cười nói: “Mẹ, điện hạ tới gặp riêng đại ca, nói không chừng có chút chuyện riêng cần nói. Chúng ta đi quấy rầy là không nên, vạn nhất điện hạ không vui thì không tốt. Chẳng tui điện hạ tự nhiên, phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ ăn là được...”

Trò hay mới bắt đầu, tạm thời để Mộ Nguyên Xuân hóa trang lên sân khấu đắc ý một lát.

Trương Thị nghe vậy, nhất thời bỏ ý niệm đi Tùng Đào viện.

Lúc này Chu Diễm đã tới của Tùng Đào viện.

Lúc trước trong lòng lo lắng đi rất nhanh, nhưng đến cửa, lại khẩn trương dừng lại, tim đập thình thịch.

Phương Đồng từ lúc bước vào cửa Mộ gia, liền lộ ra gương mặt đau khổ. Biết rõ không thể khuyên, lại vẫn như cũ không chịu buông tha: “Điện hạ, ngài nói muốn đi du ngoạn bờ sông, hiện tại lại vụng trộm chạy tới Mộ gia, nếu như bị thái tử phát giác, khẳng định giận dữ... Đến lúc đó.....”

Không chỉ có Chu Diễm bị xử tội, hẳn làm người hầu bên cạnh cũng không trốn thoát...

Chu Diễm tính tình luôn tốt, hôm nay thái độ cổ chấp khác thường, lạnh lùng liếc Phương Đồng: “Nếu ngươi sợ hãi, có thể lập tức trở về phủ bẩm báo mẫu phi. Đến lúc đó mẫu phi sinh khí, cũng chỉ xử lý ta, không quan hệ tới ngươi.”

Phương Đồng run toàn thân, không chút nghĩ ngợi nói: “Điện hạ, nô tài đối với ngài một mảnh trung tâm nhật nguyệt chứng giám. Nô tài vừa rồi nói như vậy, cũng là vì ngài suy nghĩ, tuyệt không có ý phản bội ngài...”

Thật sự là tiếng huyền não làm người ta đau đầu!

Nhìn xem Trịnh Hi bên người thập tứ thúc, thật lạnh lợi. Ánh mắt thập tứ thúc bay qua, lập tức sẽ ngoan ngoãn cầm miệng. Người bên cạnh mình lúc này, thật lắm lời.

“Cầm miệng!” Chu Diễm bức bối, làm ra vẻ chủ tử uy nghiêm: “Không được ta phân phó, không chuẩn há mồm nói nửa chữ. Bằng không, sau khi trở về sẽ cho ngươi đi gác cổng.”

Phương Đồng ủy ủy khuất khuất nghe mệnh.

Chu Diễm hít sâu một hơi, bình tĩnh vào Tùng Đào viện.

Hạ nhân trong Tùng Đào viện không biết đi đâu hết, trong viện im ắng. Hình như có tiếng đàn truyền ra. Đúng là khúc Bình sa lạc nhận nghe ở Hà Hoa yến ngày ấy.

Thần sắc Chu Diễm động, theo tiếng đàn đi tìm, tiếng đàn càng ngày càng gần. Tới chỗ hành lang gấp khúc, một lương đình tĩnh xảo dẫn vào mắt.

Một cô nương xiêm y màu lam ngồi trong lương đình, chuyên chú cúi đầu đánh đàn.

Tóc dài đen bóng trút bên vai, khuôn mặt trắng nõn giống như ngọc, tinh xảo vô cùng. Lông mi dày dài, làn môi mọng đỏ. Ngón tay ngọc nhẹ nhàng dừng trên cầm, như cánh bướm cánh hoa lướt trong gió.

Tĩnh cảnh này, mỹ giống một bức họa, kẻ khác không dám tới gần, e sợ quấy nhiễu không khí yên tĩnh.

Chu Diễm không tự giác dừng bước, si ngốc nhìn cô gái cách đó không xa.

Đến giờ phút này, Phương Đồng thể nào còn không rõ. Thái tôn đến Mộ gia, rõ ràng là hướng về vị Mộ đại tiểu thư này. Hiện tại hắn muốn làm gì, đều đã muộn. Lại nghĩ tới thái độ thái tôn vừa rồi, trước mắt hắn chỉ còn một lựa chọn...

Phương Đồng khẽ cắn môi, nhẹ bước thối lui, đứng ở hành lang gấp khúc, vì chủ tử thông khí.

Toàn bộ tâm thần Chu Diễm đều đặt trên người Mộ Nguyên Xuân, căn bản là không lưu ý Phương Đồng rời đi.

Mộ Nguyên Xuân như trước không có ngăn đầu, tiếng đàn lại vang lên, tựa hồ hóa thành đàn chim ca xướng, uyển chuyển du dương biểu đạt tâm tình vui sướng.

Trong lòng Chu Diễm rung động, khó kìm lòng nổi, tiến tới gần vài bước.

Mộ Nguyên Xuân rốt cục ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng như nước, yên lặng đứng ở Chu Diễm. Rõ ràng cái gì cũng chưa nói, lại giống như kể ra thiên ngôn vạn ngữ.

Chu Diễm chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ tựa lông hồng, như ở trên đám mây. Tim đập thành thịch.

“Nguyên Xuân,” Đây là lần đầu tiên hắn kêu khuê danh của cô ta, lại cũng ở trong mộng kêu qua trăm ngàn hồi. Thật cẩn thận, e sợ kinh động tới cô ta: “Ta đến đây.”

Hai má Mộ Nguyên Xuân khẽ đỏ, nhẹ nhàng nói: “Ta còn nghĩ điện hạ sẽ không đến.”

Chu Diễm có chút thẹn thừa nhận: “Thật xin lỗi, lúc trước ta luôn do dự. Nàng viết thư cho ta, bị mẫu phi phát hiện, mẫu phi thập phần sinh khí. Không chuẩn ta và nàng gặp mặt, sau, ta không dám hỏi âm cho nàng... Thực tế, ngay lúc Trường Hủ mở miệng, ta còn do dự. May mắn một khắc cuối cùng, ta nghĩ hiểu được.”

Mộ Nguyên Xuân nhẹ giọng nói: “Là ta làm cho điện hạ khó xử.”

Chu Diễm cố lấy hết dũng khí, nhìn thẳng mắt Mộ Nguyên Xuân: “Nguyên Xuân, biết nàng ái mộ ta, ta thực sự cao hứng. Kỳ thật, từ lần đầu tiên gặp nàng, ta liền thích nàng. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ thuyết phục mẫu phi, đồng ý chuyện hôn nhân hai chúng ta.”

Gương mặt Mộ Nguyên Xuân càng thêm đỏ, trong mắt lóe lên nồng đậm vui mừng cùng ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Đánh Mất (Nhất)

Cuối cùng không uống công cô ta một phen khổ tâm.

Thái tôn vốn có tình ý với cô ta. Thật giận thái tử phi từ giữa giờ trò. Hiện tại thái tôn đã biểu lộ tâm ý, tự nhiên sẽ không “cô phụ” cô ta.

Mộ Nguyên Xuân bất động thanh sắc nghĩ, duy trì ngượng ngùng vui mừng tươi cười, chủ động đứng dậy, đi tới trước mặt Chu Diễm.

Hai người cách xa nhau bất quá ba thước. Chu Diễm có thể nhìn rõ ẩn tình trong đôi mắt cô ta, còn có chút trông mong. Chu Diễm không biết lấy dũng khí đâu ra, đến gần từng bước, run run cầm bàn tay mềm nhẵn của cô ta.

Mặt Mộ Nguyên Xuân ửng hồng, nhưng không giãy dụa, liền mềm mại tùy ý hắn nắm tay mình, thậm chí xấu hổ nhìn hắn một cái.

Chu Diễm cơ hồ hòa tan trong sóng mắt cô ta.

Lúc này im lặng không một tiếng động. Hai người dù không ai nói gì, giờ khắc này còn hơn thiên ngôn vạn ngữ.

Không biết qua bao lâu, Chu Diễm rốt cục buông tay ra, đỏ mặt áy náy nói: “Nguyên Xuân, thực xin lỗi, ta không nên đường đột mạo phạm nàng.” Hắn xưa nay khiêm tốn thủ lễ, hôm nay xúc động, làm hành động mạo phạm. Lúc này mới phục hồi tinh thần lại, e sợ Mộ Nguyên Xuân không vui.

Mộ Nguyên Xuân nhẹ nhàng cắn cắn môi, xấu hổ đáp: “Điện hạ, ngài đối đãi như vậy, lòng ta thập phần vui mừng.”

Một câu ngắn ngủi, làm cho tâm Chu Diễm nở rộ, kích động không biết nói gì. Gương mặt thanh tú đỏ hồng.

Thật sự là một thiếu niên vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

Mộ Nguyên Xuân mỉm môi cười khê: “Điện hạ, ngài tới lương đình, ta đánh đàn cho ngài nghe nhé?”

Chu Diễm thân bất do kỷ gật gật đầu, theo Mộ Nguyên Xuân vào lương đình. Mộ Nguyên Xuân ngồi xuống, nhẹ nhàng gảy cầm, phát ra tiếng đàn vui tai. Chu Diễm ngồi ở một bên, im lặng chuyên tâm nghe.

Từng tiếng đàn vui vẻ đứt quãng truyền vào thư phòng.

Mộ Trường Hủ đang yên lặng cầm sách, một chữ cũng không đi vào đầu.

Thái tôn quả nhiên theo lời mà đến... Lúc này hắn đang cùng muội muội một chỗ. Muội muội cuối cùng như nguyện... Kế tiếp sẽ rất nhiều vấn đề nan giải.

Thái tử phi bất mãn muội muội, như thế nào có khả năng đồng ý cử hôn nhân này? Vạn nhất thái tử phi kiên quyết phản đối. Đến lúc đó nên làm cái gì bây giờ?

Biểu ca đối muội muội tình sâu thắm thiết. Nếu hắn biết chuyện muội muội cùng thái tôn, sẽ khổ sở ra sao?

Còn có, La gia tuy rằng không chính thức đăng môn cầu hôn. Nhưng đã sớm có ý này. Nếu bọn họ biết việc này, sẽ nghĩ như thế nào?

..... Mộ Trường Hủ càng nghĩ càng cảm thấy đau đầu. Nhịn không được thở dài một tiếng, buộc chính mình đem sự chú ý lên quyển sách trước mắt.

Tiếng đàn vẫn như cũ, róc rách chảy trong Tùng Đào viện.

Mộ Nguyên Xuân thường ngẩng đầu, cùng Chu Diễm nhìn nhau, lộ ra sự tươi cười dịu dàng.

Tâm thần Chu Diễm yếu đuối, chỉ cảm thấy tình cảnh tốt đẹp này cuộc đời chưa bao giờ trải qua. Vì giờ phút này, ngộ nghịch tâm ý mẫu phi cũng là đáng giá.

Ở hành lang gấp khúc, gương mặt Phương Đồng thật đau khổ.

Xong rồi! Một hồi phát hiện Mộ đại tiểu thư viết thư, thái tử phi đã rất giận dữ. Nếu lúc này còn biết thái tôn vụng trộm chạy đến Mộ gia cùng Mộ đại tiểu thư gặp gỡ, không biết sẽ sinh khí như thế nào. Đến lúc đó, hắn là người hầu bên cạnh khẳng định là kẻ đứng mũi chịu sào đầu tiên...

Khóe mắt Phương Đồng đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc. Không khỏi sùng sốt. Sao hắn lại đến đây?

Thiếu niên mặc cẩm bào xanh ngọc, anh tuấn vô cùng nổi bật, đứng là thư đồng thái tôn, La Ngọc.

La Ngọc lúc này cũng phát hiện Phương Đồng, tươi cười ngưng kết ở bên môi, trong lòng rồi đột nhiên trầm xuống. Phương Đồng sao lại ở đây? Hắn ở đây, vậy thái tôn...

Phương Đồng ân cần đi lên cười đón: “Nô tài thỉnh an La Ngọc công tử.”

Cổ họng La Ngọc tựa như bị vật gì chặn lại, sau một lúc lâu mới nói: “Sao ngài lại ở đây?”

Kỳ quái, sao sắc mặt La Ngọc lại khó coi như vậy? Trong lòng Phương Đồng âm thầm kinh ngạc, ngoài miệng tự nhiên đáp: “Thái tôn điện hạ muốn tới Mộ gia làm khách, nô tài theo đến đây.”

Khuôn mặt tuấn tú của La Ngọc trở nên hơi trắng, tay không tự giác nắm chặt, giọng nói khô khốc: “Thái tôn điện hạ sao bỗng nhiên có hứng tới Mộ gia làm khách?”

Phương Đồng nháy mắt mấy cái, dùng biểu tình “ngươi biết rồi còn hỏi”, nói: “Nô tài không dám vọng đoán. Bất quá thái tôn điện hạ đang cùng Mộ đại tiểu thư ở trong lương đình bên kia. Đánh đàn tâm sự.....”

Nói còn chưa xong, chỉ thấy La Ngọc đi nhanh qua người hắn.

Phương Đồng sùng sốt, chột phản ứng, nhanh chóng đuổi theo đi ngăn La Ngọc lại. Cười nói: “La công tử, điện hạ đang cùng Mộ Đại tiểu thư nói chuyện. Nếu ngài có việc, không ngại chờ một lát. Lúc này đi qua, chẳng phải là rất sát phong cảnh.....”

“Tránh ra!” La Ngọc lạnh lùng phun ra hai chữ, sắc mặt dị thường tái nhợt khó coi.

Phương Đồng cũng là hạng người thông minh lanh lợi, làm sao lúc này không phát hiện ra dị thường.

Vị Mộ Đại tiểu thư này là biểu muội ruột thịt La Ngọc công tử. Nghe nói Mộ Đại tiểu thư mới trước đây lớn lên ở La gia. Biểu ca biểu muội, thanh mai trúc mã..... vì vậy càng không thể để hắn đi qua. Vạn nhất giáp mặt làm ầm ĩ thì nguy to!

“La công tử. Nếu ngài thật sự vội vã gặp điện hạ, nô tài phải đi thông báo một tiếng. Cứ thế này qua thì quá tùy tiện.” Phương Đồng tiếp tục bồi cười.

Lại kiên quyết che trước mặt La Ngọc.

La Ngọc lúc này làm sao có thể nghe được những lời này, cười lạnh nói: “Phương Đồng, nếu ngươi không tránh ra, đừng trách ta không khách khí với ngươi.” Ánh mắt hiện lên sự nguy hiểm.

Phương Đồng vẫn như cũ kiên trì không chịu tránh, thử thuyết phục La Ngọc: “La công tử trăm ngàn không cần xúc động.....”

Nói còn chưa nói xong, đã bị đẩy ra. Toàn thân lao đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

La Ngọc không thèm xem hán thế nào, bước đi qua hành lang gấp khúc.

Lương đình cách đó không xa, Mộ Nguyên Xuân như trước cúi đầu đánh đàn, Chu Diêm ngồi ở một bên, lặng lẽ nhìn nàng. Mộ Nguyên Xuân ngẫu nhiên ngẩng đầu, hai người đối diện đưa tình.

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân lóe lên vui mừng cùng sung sướng. Hào quang kia, thật sự chói mắt.

La Ngọc sắc mặt trắng bệch, hai tay không thể tự chế dần run rẩy.

Tầm mắt kia thật quá mãnh liệt, làm cho người ta không thể bỏ qua.

Mộ Nguyên Xuân lơ đãng liếc mắt một cái, mặt cười đột nhiên ngưng lại, tươi cười không còn một mảnh. Tiếng đàn im bặt.

Chu Diêm sững sốt, theo ánh mắt Mộ Nguyên Xuân nhìn qua. Đã thấy La Ngọc đứng ở chỗ này, thân thể cứng ngắc, khuôn mặt tuấn tú dị thường tái nhợt, đôi mắt vốn sáng ngời lúc này lóe lên đau đớn khiếp sợ.

Chu Diêm nhất thời không nghĩ nhiều, còn tưởng La Ngọc thấy mình cùng Mộ Nguyên Xuân nên chán kinh, có chút thẹn thùng nói: “La Ngọc, sao ngươi tới đây.”

La Ngọc ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn chằm chằm Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân xưa nay bình tĩnh, lúc này cũng loạn lên. Hết thầy đều an bài thỏa đáng, ngay cả hạ nhân Tùng Đào viện cũng đã rời đi. Ai có thể nghĩ đến, biểu ca lại ngẫu nhiên tới đây?

Chu Diêm gặp La Ngọc không để ý tới chính mình, càng thêm xấu hổ, La Ngọc là biểu ca ruột thịt của Mộ Nguyên Xuân, thấy nàng cùng mình ở một chỗ, trong lòng bất khoái cũng là khó tránh khỏi: “Thực xin lỗi, ta đến không nói trước với ngươi một tiếng. Ta cam đoan với ngươi, đây là ta lần đầu tiên cùng Nguyên Xuân lên một chỗ.....”

Nguyên Xuân? Đã kêu thân thiết như vậy sao?

La Ngọc cười sâu thẳm, thanh âm bình tĩnh khác thường: “Là ta mạo muội, quấy rầy điện hạ cùng biểu muội.”

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân run lên, căn bản không có dũng khí nhìn thẳng mắt La Ngọc. Bên tai lại vang lên tiếng Chu Diêm: “Ngươi tới vừa lúc. Ta đang có chuyện nói với ngươi, hôm qua mẫu phi hỏi hành tung của ta, ta giả xưng cùng ngươi đi du ngoạn bờ sông. Nếu mẫu phi hỏi đến, ngươi trăm ngàn lần đừng làm lộ.”

La Ngọc cố nặn ra nụ cười khó coi, trong giọng nói tràn đầy tự giễu: “Điện hạ yên tâm, nếu thái tử phi hỏi, ta nhất định sẽ thay ngài che giấu một phen.”

Chu Diêm nhả ra khí, mặt giãn ra cười nói: “Vậy thật tốt quá.”

“Điện hạ cùng biểu muội tình đầu ý hợp, có thể nói một đôi bích nhân.” La Ngọc chỉ cảm thấy chính mình như bị chém làm đôi. Một nửa rơi xuống địa ngục, nội tâm đau đớn không chịu nổi. Một bản khác lại thanh tĩnh kỳ dị, cùng thái tôn đối đáp trôi chảy: “Đáng tiếc hôm nay ta mới biết được việc này, bằng không, ta nhất định đã sớm chúc mừng điện hạ cùng biểu muội.”

Sắc mặt hán thật sự tái nhợt rất khó coi.

Chu Diêm tuy rằng đơn thuần, nhưng không ngu độn. Tự nhiên nhìn ra La Ngọc khác hẳn với bình thường. Vài câu chúc phúc này, nghe cũng có chút cảm giác là lạ.

Chu Diêm nhìn không được nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái, lại là hơi kinh hãi. Trên mặt Mộ Nguyên Xuân không có nửa điểm ý cười, gắt gao cắn môi, sắc mặt cũng có chút tái nhợt.....

Mộ Nguyên Xuân rõ ràng đã nhận ra ánh mắt Chu Diêm, vội vàng cười một cái. Sau đó trấn định nhìn về phía La Ngọc: “Biểu ca, hôm nay khó có ngày nghỉ, ta nghe đại ca nói huynh về phủ nghỉ ngơi một ngày. Sao không nói gì đã tới rồi?”

Nếu hôm nay hán không tới, chẳng biết là tiếp tục chẳng hay biết gì sao?

La Ngọc bình tĩnh nhìn Mộ Nguyên Xuân, ánh mắt phức tạp: “Không phải muội sai người đến La phủ truyền tin, để ta tới sao?”

Làm sao có thể?

Mộ Nguyên Xuân thốt ra: “Không phải ta, ta căn bản không cho người đi truyền tin!” Việc này sớm hay muộn cũng sẽ để La Ngọc biết, nhưng không phải là phương thức vô tình như thế. Là ai âm thầm phá rối, tặng tin cho La Ngọc?

Là Mộ Niệm Xuân! Nhất định là nó!

Mộ Nguyên Xuân hồi hận. Sớm biết rằng Mộ Niệm Xuân hồi phủ sẽ phá hư chuyện của cô ta, lúc trước nên thừa dịp Mộ Niệm Xuân còn ở Từ Vân am liền hẹn thái tôn đến Mộ gia. Hiện tại hay rồi, biến thành cục diện nam kham xấu hổ. Làm cho người ta không thể đạt được...

La Ngọc trầm mặc.

Mộ Nguyên Xuân không sai người đưa tin, người truyền tin là người khác. Người kia là ai kỳ thật không quan trọng. Quan trọng là, hần đã thấy được hết thấy.

Chu Diễm cho dù có ngu đần, lúc này cũng nhận thấy không khí vi diệu. Có chút chần chờ thấp giọng hỏi nói: “Nguyên Xuân, nàng có biết là ai đến La gia truyền tin không?” Là ai truyền tin không trọng yếu, quan trọng là, vì cái gì La Ngọc nhanh như vậy đã tới rồi? Hơn nữa, phản ứng còn quái dị như vậy?

Này cũng không giống biểu huỳnh muội đơn thuần.

Mộ Nguyên Xuân biết Chu Diễm đã nổi lên lòng nghi ngờ, trong lòng hốt hoảng, đáp có lệ: “Ta cũng không biết là ai. Khẳng định là có ai có ý trêu đùa.”

Nói xong, khẩn cầu nhìn La Ngọc một cái.

P/S: Kỳ thật, La Ngọc cũng thực bi tình.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đánh Mất (Nhị)

Cái liếc mắt kia, làm tâm La Ngọc như bị đao cắt.

Hai người thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm thâm hậu tâm ý tương thông. Chỉ một ánh mắt, hần đã biết tâm ý Mộ Nguyên Xuân. Nàng khẩn cầu hần, trăm ngàn lần đừng lộ ra dấu vết, đừng để Chu Diễm phát giác không thích hợp.....

Khó có thể hình dung chưa xốt đang lan tràn dưới đáy lòng, nhanh chóng lan tràn tới toàn thân. Tay chân lạnh như băng, đau lòng đau cơ hồ chết lặng.

La Ngọc khó khăn há mồm: “Ta bỗng nhiên nhớ tới trong phủ còn có chút việc. Ta phải đi trước.”

“La gia biểu ca khó được một hồi đến, sao nhanh như thế đã muốn đi?” giọng nói thanh thúy của một cô gái vang lên. Sau đó, thân ảnh hồng nhạt của cô gái xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Mộ Niệm Xuân tươi cười, bước chân nhẹ nhàng, rất nhanh bước đến trước mặt ba người.

Mộ Nguyên Xuân khẽ biến sắc.

Quả nhiên là Mộ Niệm Xuân âm thầm giờ trò quỷ! Ghê tởm hơn là, nó còn đến chê cười chính mình. . .

“Aiz! Đại tỷ, sao sắc mặt tỷ lại khó coi như vậy?” Mộ Niệm Xuân vẻ mặt thân thiết, đáy mắt đùa cợt cùng chế nhạo nhìn thẳng Mộ Nguyên Xuân: “Có phải ai chọc tỷ mất hứng?”

Mộ Nguyên Xuân đã cười không nổi, lửa giận trong ngực hùng hực thiêu đốt. Nhưng Chu Diễm còn ở bên, cô ta tuyệt không thể lộ ra dấu vết, đành phải cứng rắn nói: “Tứ muội nói đùa, ta hiện tại rất tốt.”

Mộ Niệm Xuân nhíu mày, chậm rì rì cười nói: “A? Xem ra, ta vừa rồi là hoa mắt, lại nghĩ đại tỷ sinh khí. Ngẫm lại cũng là, đại tỷ xưa nay tính tình ôn nhu, liền ngay cả tổ phụ tổ mẫu cũng khen ngợi nhiều lần. Như thế nào có khả năng vì một chút việc nhỏ bức bối?”

Tâm Mộ Nguyên Xuân muốn học máu, rốt cuộc duy trì không được nụ cười cứng ngắc, mặt trầm xuống.

Mộ Niệm Xuân lại nhìn về phía La Ngọc, ra vẻ áy náy nói: “La biểu ca, hôm nay thật sự là xin lỗi. Là ta nhất thời bướng bỉnh, mệnh nha hoàn bên người già trang thành Đồ Quyên truyền tin cho huynh. Vốn là muốn cấp đại tỷ một kính hí. Ai nghĩ thái tôn điện hạ tới, thật làm cho biểu ca cùng điện hạ đều bị sợ hãi.”

La Ngọc: “...”

Chu Diễm: “...”

Nghe qua mà không thấy kỳ quái, Chu Diễm thực đã sống uống nhiều năm.

Chu Diễm không dám tin nhìn Mộ Nguyên Xuân. Thanh âm có chút kỳ dị run run: “Nguyên Xuân, nàng cùng La Ngọc.....” Kề tiếp trong lời nói. Vô luận như thế nào cũng hỏi không ra.

Mộ Nguyên Xuân tưởng giải thích, nhưng vừa nhắc đầu, liền đối mặt với đôi mắt đau đớn của La Ngọc. Lời đến bên miệng, liền không thể nói ra.

Chu Diễm ngơ ngác đứng, trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Mộ Nguyên Xuân cùng La Ngọc đúng là hữu tình lẫn nhau. Kia... Mộ Nguyên Xuân đối với hấn là thế nào? Trong lòng nàng rốt cuộc thích ai? Nếu nàng thích La Ngọc, vì cái gì còn muốn chủ động cho mình thấy tâm ý? Nếu nàng thích chính mình, cùng La Ngọc như thế kia thì phải giải thích thế nào?

Ma loạn này, thật không hiểu nổi...

Mộ Niệm Xuân nhắm mắt tái nhợt của Mộ Nguyên Xuân, trong lòng vô cùng thống khoái. Một màn hay hôm nay quả nhiên phấn khích, không uống công chính mình khổ tâm an bài. Qua hôm nay, Chu Diễm đại khái không bao giờ tin tưởng Mộ Nguyên Xuân “tình cảm thiếu nữ” nữa. Còn có La Ngọc, cũng sẽ thấy hoàn toàn bộ mặt thật của Mộ Nguyên Xuân.

Thật sự là đại khoái nhân tâm.

Mộ Nguyên Xuân không hề động. La Ngọc như trước cương trực đứng, Chu Diễm vẻ mặt thất thần cùng mờ mịt.

Mộ Niệm Xuân ho khan một tiếng, đánh vỡ không khí nặng nề xấu hổ: “Mẹ ta đã lệnh phòng bếp chuẩn bị đồ ăn trưa, thỉnh điện hạ cùng La Ngọc biểu ca đến phòng ăn, ăn cơm trưa rồi hãy đi.”

Chu Diễm mờ mịt nháy mắt mấy cái, hiển nhiên căn bản không có nghe được nàng nói gì.

La Ngọc giọng gào nói: “Không cần, ta đi trước.” Nói xong, không quay đầu lại, xoay người rời đi.

“Biểu ca!” Mộ Nguyên Xuân đang suy nghĩ, hoàn toàn theo bản năng hô một tiếng. Bước chân La Ngọc dừng lại, quay đầu, trong mắt ngầm có một tia mong chờ.

Đôi mắt Chu Diễm tối sầm.

Mộ Nguyên Xuân lời vừa ra khỏi miệng. Liền hối hận. Giờ này khắc này, tối quan trọng hơn là làm sao cho thái tôn vui vẻ lại. Về phần La Ngọc..... Hấn luôn là biểu ca của mình, cho dù sinh khí, cũng sẽ không vĩnh viễn không để ý tới mình.

La Ngọc đợi một lát, cũng không đợi thấy câu sau của Mộ Nguyên Xuân, không khỏi lộ ra nụ cười chua xót tự giễu. Dứt khoát quay đầu, nhanh chóng rời đi.

Lúc này đây, hấn không quay đầu.

Mộ Nguyên Xuân trở mặt nhìn thân ảnh La Ngọc biến mất ở trước mắt, trong lòng một trận đau nhức.

Nhưng cô ta không có chần chờ lâu lắm. Rất nhanh liền bước chính mình tỉnh táo lại, dùng ánh mắt áy náy nhìn Chu Diễm. Thấp giọng nói: “Điện hạ, thực xin lỗi. Đầu là tứ muội bướng bỉnh, cho người gọi biểu ca tới. Ta thuở nhỏ ở tại La gia, cùng biểu ca tình cảm huynh muội thâm hậu. Hấn đột nhiên nhìn thấy ta và ngài một mình cùng một chỗ, nhất thời kinh ngạc bất khoái cũng là khó tránh khỏi. Mong rằng điện hạ đừng để ở trong lòng.”

Chu Diễm vốn tính đôn hậu mềm lòng, vừa nghe Mộ Nguyên Xuân giải thích như vậy, không khỏi dao động vài phần.

Mộ Niệm Xuân nhàn nhàn xen mồm nói: “Đại tỷ, ta nhớ rõ mấy tháng trước tỷ còn nói, về sau phải gả cho La biểu ca mà.”

Mộ Nguyên Xuân: “...”

Nụ cười của Mộ Nguyên Xuân có chút vụn vặt, ả nhận tức giận cười nói: “Tứ muội thích nói đùa.” Dừng một chút lại thở dài: “Ta biết muội luyện mộ biểu ca, lo lắng ta cùng biểu ca tình cảm quá mức thâm hậu. Muội yên tâm, ta cùng biểu ca chỉ có tình huynh muội, tuyệt không nửa điểm tư tình. Ta là tỷ ruột thịt của muội, như thế nào lại không mừng cho nhân duyên của muội?”

..... Không hổ là Mộ Nguyên Xuân, ở tình huống bất lợi cho mình, vẫn có thể xoay đổi.

Mộ Niệm Xuân cũng không giận, tựa tiểu phi tiểu kéo kéo khoe môi, đang muốn nói chuyện, Chu Diễm nhìn lại: “Tứ tiểu thư, chuyện cô thích La Ngọc, trăm ngàn lần đừng để thập tứ thức biết. Bằng không, thúc sẽ thành cái bộ đáng gì nữa không biết.”

Mộ Niệm Xuân: “...”

Thái tôn điện hạ, ngài không biết là nãi của ngài rất giỏi suy nghĩ quý dị không? Hiện tại là đang nói chuyện tình giữa Mộ Nguyên Xuân và La Ngọc đấy? Vì sao đột nhiên lại nhắc tới Tề vương?

Chu Diễm lại thì thảo lắm bảm: “Ồi chao, trách không được thập tứ thức lại ăn cần nhưng không dùng được. Nguyên lai tứ tiểu thư đã có người trong lòng. Việc này ta đã biết, rốt cuộc có nên nói cho thúc ấy một tiếng hay không?”

Khóe miệng Mộ Niệm Xuân hơi run run một chút, quyết đoán chuyển câu chuyện quý dị này đi: “Com trưa đã chuẩn bị tốt rồi, hiện tại đi Lan Hương viện thôi.”

Dù sao mục đích hôm nay của nàng cũng đã đạt được. La Ngọc cùng Mộ Nguyên Xuân có ngăn cách thật lớn, trong lòng Chu Diễm cũng có mầm mống hoài nghi. Sau này sẽ không dễ dàng bị Mộ Nguyên Xuân che mắt.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân tràn đầy tức giận, nhưng tuyệt không giờ phút nào khắc này với Mộ Niệm Xuân, cười như không có chuyện gì nói: “Tứ muội nói phải, ta đi gọi đại ca một tiếng.” Tiếp tục ở cạnh, cô ta thực sự sợ chính mình không khắc chế được, trở mặt với Mộ Niệm Xuân.

Khoan đã, không thể tùy ý để Chu Diễm cùng Mộ Niệm Xuân một chỗ. Ai biết Mộ Niệm Xuân thừa dịp không có cô ta sẽ nói gì.

Mộ Nguyên Xuân xoay chuyển rất nhanh, lại hướng Mộ Niệm Xuân cười nói: “Tứ muội, muội cùng ta đi thư phòng đi.”

Mộ Niệm Xuân đương nhiên biết rõ vì sao, miễn cưỡng cười nói: “Không cần, ta ở đây chờ tỷ là được rồi. Tỷ yên tâm, ta cam đoan không nói lung tung đâu...”

..... Mộ Nguyên Xuân cố kiềm chế lửa giận rục rịch xuống, nở nụ cười cứng ngắc, nhanh chóng đi thư phòng.

Chỉ còn lại có Chu Diễm cùng Mộ Niệm Xuân. Mộ Niệm Xuân ngẩng đầu nhìn hướng Chu Diễm, vừa muốn mở miệng nói chuyện, Chu Diễm lại thanh thanh cổ họng, giọng nói: “Phương Đồng, người lại đây.”

Vừa dứt lời, Phương Đồng liền nhanh chóng chạy tới: “Điện hạ có chuyện gì phân phó nô tài sao?”

Chu Diễm nói: “Không có chuyện gì, chính là gọi người tới bên cạnh đợi. Thập tứ thức tính tình ra sao người cũng biết, nhìn hiền hoà, kỳ thật lòng dạ hẹp hòi. Nếu như bị thúc ấy biết ta cùng tứ tiểu thư một chỗ, không tìm ta gây phiền toái mới là việc lạ.”

Mộ Niệm Xuân: “...”

Chu Diễm này, thật sự là không đáng yêu chút nào.

Nguyên bản còn muốn đề điểm hần vài câu, hiện tại Mộ Niệm Xuân không còn tâm tình há mồm. Nếu không lo lắng quan hệ Mộ gia cùng phủ thái tử rơi vào kết cục diệt môn như kiếp trước, nàng còn lâu mới rảnh quản lý chuyện như này. Mặc kệ cho đóa hoa tươi có độc này cắm ở hậu viện Chu Diễm đi.

Cửa thư phòng bị đẩy mạnh ra.

Mộ Trường Hù sững sốt, ngẩng đầu. Nhìn thấy Mộ Nguyên Xuân úy khuất đi vào, không khỏi cả kinh, bật dậy: “Muội sao thế? Có phải thái tôn điện hạ nói lời khó nghe gì với muội?”

Mộ Nguyên Xuân xưa nay bình tĩnh, cho dù trong lòng úy khuất, cũng cực ít khi biểu lộ rõ ràng như vậy.

“Đại ca,” Mộ Nguyên Xuân đầy úy khuất cùng nan kham, thời khắc nhìn thấy Mộ Trường Hù đều trút cả ra, trong mắt nổi lên thủy quang: “Mộ Niệm Xuân phái người báo tin biểu ca, vừa rồi biểu ca đến đây, vừa lúc đụng muội cùng điện hạ một chỗ?”

Cái gì?

Mộ Trường Hù tròn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới tìm lại được giọng nói: “Biểu ca đâu?”

Mộ Nguyên Xuân dùng tay áo xoa xoa khóe mắt, thấp giọng nói: “Biểu ca đã đi rồi. Thái tôn còn ở tại lương đình chờ chúng ta đi qua.”

Lại là một trận trầm mặc.

Qua hồi lâu, Mộ Trường Hù mới khó khăn há mồm: “Muội hiểu rõ rồi chứ? Một lần này trôi qua, đã thật sự không còn đường hối hận. Biểu ca tính tình thế nào muội cũng đã biết...”

Cô ta đương nhiên rất rõ ràng.

La gia nữ nhân phần đông, chỉ có La Ngọc là ấu tử đích tôn, từ nhỏ thiên tư xuất chúng thông minh hơn người, luôn chiếm được niềm vui của ngoại tổ

phụ mẫu. Mười tuổi đã được tuyển làm thư đồng thái tôn, thường xuyên xuất nhập hoàng cung và phủ thái tử, làm cho người ta hâm mộ. La Ngọc như vậy, tự nhiên có sự kiêu ngạo.

Cũng chỉ có ở trước mặt cô ta, La Ngọc mới rút đi sự kiêu ngạo cùng góc cạnh, trở nên ôn nhu sẵn sàng, tìm mọi cách chiều cổ cô ta.

Nhưng lúc này đây, cô ta hoàn toàn làm hấn thương tâm. Lấy tính kiêu ngạo của hấn, làm sao có khả năng tha thứ cô ta?

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân từng đợt chua xót, khóe mắt âm ập như có chất lỏng tràn ra. Nhưng cô ta quật cường nuốt nước mắt trở lại: “Đại ca, đây chính là con đường ta lựa chọn. Ta tuyệt đối sẽ không hối hận!”

Mộ Trường Hù cười có chút chua xót: “Chỉ mong tương lai muội không có ngày hối hận.”

P/S: Chết cũng không hối cải – Mộ Nguyên Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Tức Giận

Thời điểm xuất hiện lại, Mộ Nguyên Xuân đã khôi phục bình tĩnh tự nhiên. Giống như trò khôi hài lúc trước chưa hề xảy ra. Chính là hốc mắt phỉếm hồng.

Mộ Trường Hù nói: “Điện hạ, trời không còn sớm, chúng ta cùng đi Lan Hương viện dùng cơm trưa đi!”

Chu Diễm lấy lại tinh thần đáp ứng.

Hai người ở phía trước sóng vai thông hành. Mộ Niệm Xuân cùng Mộ Nguyên Xuân thực tự nhiên đi sau vài bước.

“Đại tỷ, tâm địa của tỷ cũng thật sắt đá!” Mộ Niệm Xuân lạnh lùng chế ngạo: “Liền như vậy làm cho La biểu ca đi rồi. Tỷ không sợ từ bây giờ về sau này hấn không bao giờ nữa để ý tỷ nữa sao?”

Mộ Nguyên Xuân theo bản năng liếc nhìn bóng dáng Chu Diễm một cái, thấy hấn không có gì phản ứng khác thường mới yên lòng. Cười lạnh thấp giọng đáp: “Việc nhỏ ấy không phiền muội lo lắng, à, đúng rồi, ta thiếu chút nữa đã quên, muội vẫn luyện mộ biểu ca. Hôm nay phái người truyền tin cho biểu ca, chính là muốn cho hấn tận mắt thấy ta cùng thái tôn một chỗ, sớm chết tâm với ta! Đáng tiếc, ngay cả muội hao hết tâm tư, biểu ca cũng sẽ không nhìn muội một cái.”

..... Mộ Niệm Xuân suy nghĩ rất nhanh, trên mặt cố ý toát ra biểu tình ghen ghét phẫn nộ, hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái.

Nếu Mộ Nguyên Xuân nhận định đây là nhược điểm của mình, không ngại khiến cho cô ta tiếp tục duy trì hiểu lầm tuyệt vời này.

Mộ Nguyên Xuân tự giác hòa nhau nhất thành, trong lòng ác khí hơi giải.

.....

Trương Thị cung kính hành lễ với Chu Diễm.

Chu Diễm cười nói: “Phu nhân không cần đa lễ.” Trương Thị là kẻ mẫu Mộ Nguyên Xuân, là trưởng bối, tự nhiên khách khí chút.

Trương Thị không dự đoán được Chu Diễm khiêm tốn biết lễ như vậy, hơi có chút thụ sùng nhược kinh, nhiệt tình hàn huyên. Tự mình dẫn Chu Diễm đến phòng ăn.

Cơm trưa xong, Mộ Trường Hù cùng Chu Diễm đi thư phòng nói chuyện.

Mộ Trường Hù ra vẻ vô tâm nhắc tới chuyện cũ: “..... Ta cùng muội muội từ bé lớn lên ở La gia, biểu ca cùng ta tuổi tương đương, đối huynh muội chúng ta vẫn thập phần chiều cổ. Ở trong lòng chúng ta, biểu ca không khác gì đại ca ruột thịt.”

Chu Diễm không tự giác dựng thẳng lỗ tai nghe.

Mộ Trường Hù lại tiếp tục nói: “Biểu ca đối muội muội có nhiều thương tiếc, khó tránh khỏi sinh ra ý niệm chiều cổ nàng cả đời trong đầu. Muội muội tuy rằng đối hấn chỉ có loại tình cảm huynh muội, cũng không hẳn tâm nói rõ. E sợ khiến thương tổn tâm ý biểu ca. Không nghĩ tới, biểu ca lại bởi vậy nhận định việc này..... Hôm nay mới sinh ra như vậy hiểu lầm. Thỉnh điện hạ không cần để ở trong lòng.”

Lời giải thích thập phần xảo diệu.

Thừa nhận La Ngọc đối Mộ Nguyên Xuân tình ý, như vậy có thể giải thích La Ngọc thất thố cùng Mộ Nguyên Xuân khó xử. Sau đó trọng điểm ám chỉ Mộ Nguyên Xuân đối La Ngọc chỉ có “Tình cảm huynh muội.”

Lo lắng trong lòng Chu Diễm quả nhiên tan hơn phân nửa, mắt sáng rực lên: “Thật là như vậy sao?”

Mộ Trường Hủ không dám chần chờ, khẳng định gật gật đầu. Trong lòng lại bất đắc dĩ thở dài. Quân tử đoan phượng, hấn xưa nay không thích nói dối. Nhưng hiện tại, lại bị bức bất đắc dĩ giúp đỡ giải thích che lấp, trong lòng không rõ tư vị gì.....

Chu Diễm rất quen thuộc tính tình Mộ Trường Hủ, thấy hấn khẳng định như vậy. Không khỏi nhẹ nhàng thở ra: “Nguyên lai là như vậy.” Tuy rằng còn có vài phần tự trách “đoạt người yêu thương”, bất quá, tâm tình không còn rối rắm nữa.

Mộ Trường Hủ miễn cưỡng cười cười, rất nhanh đổi đề tài.

Sau một lúc lâu, cửa thư phòng bị gõ dồn dập. Tiếng Phương Đồng đầy lo lắng ở ngoài cửa vang lên: “Điện hạ, vừa rồi có hộ vệ tìm tới đây, nói là Thái tử phi phân phó ngài sớm hồi phủ.”

Cái gì?

Chu Diễm tươi cười một chút, trong mắt hiện lên một tia kinh hoàng. Hấn sớm đoán được việc này không thể gạt được mẫu phi, cũng không nghĩ đến, mẫu phi nhận ra khác thường nhanh hơn tưởng tượng của hấn. Còn phái người tìm lại đây.....

Mộ Trường Hủ cũng cả kinh. Hấn cũng hiểu biết chuyện thái tử không ít. Thái tử phi đối thái tôn yêu cầu thập phần khắc nghiệt, ngày thường ngôn hành cử chỉ không tha có nửa phần sai lầm. Thái tôn hôm nay vụng trộm đến Mộ gia, Thái tử phi há có thể không tức giận?

“Điện hạ. Hôm nay là ta chủ động mời ngài đến Mộ gia đến, trách không được ngài.” Mộ Trường Hủ thấp giọng nói: “Ta và ngài cùng nhau trở về, tự mình hướng Thái tử phi giải thích.....”

“Không cần.” Chu Diễm cuối cùng phục hồi tinh thần lại, miễn cưỡng cười nói: “Ta sẽ hướng mẫu phi giải thích. Mẫu phi xưa nay trí tuệ rộng lớn, sẽ không giận ta.”

Lời này ngay cả chính hấn đều không tin được, huống chi là Mộ Trường Hủ?

Trong lòng Mộ Trường Hủ bất an, đang muốn nói cái gì, Chu Diễm lại vội vàng nói: “Bây giờ ta trở về phủ, ngày khác có rảnh sẽ đăng môn bái phỏng.” Nói xong. Liền mở cửa thư phòng đi ra.

Phương Đồng không nói chuyện, vẻ mặt đầy lo lắng lo âu.

Chu Diễm bình tĩnh nói: “Chúng ta hồi phủ.”

.....

Mộ Trường Hủ tự mình tiễn Chu Diễm ra phủ. Ngay sau đó đi Thường Mai viện. Về mặt ngưng trọng đem chuyện vừa rồi nói lại: “..... Ta án theo phân phó của muội giải thích, thái tôn điện hạ tựa hồ đã tin.”

Mộ Nguyên Xuân nhẹ nhàng thở ra: “Thật tốt. Cảm ơn đại ca.” Chu Diễm thiện lương lại mềm lòng, quả nhiên dễ lừa bịp.

“Có chuyện muội còn không biết. Thái tử phi sai người tìm thái tôn điện hạ,” Mộ Trường Hủ nhấn mạnh thấp giọng nói: “Thái tôn điện hạ hồi phủ, chỉ sợ sẽ chịu trách cứ của thái tử phi.”

Nụ cười của Mộ Nguyên Xuân nhạt đi.

Mộ Trường Hủ nói, cũng là điều cô ta sầu lo. Thái tử phi hiển nhiên không vừa lòng cô ta, bằng không, sẽ không cường ngạnh phản đối như vậy. Thái tôn tuy rằng thích cô ta, nhưng chút yêu thích này, ở trước mặt thái tử phi cường ngạnh liệu có mấy phần tác dụng?

Bất quá, trong lòng cô ta dù thế nào, cũng không lộ ra. Làm vẻ thoải mái nói: “Đại ca không cần lo lắng. Thái tử phi càng phản đối, thái tôn điện hạ ngược lại càng kiên trì. Dù là đứa con nghe lời, thời điểm lớn lên cũng có chủ kiến. Cản trở quá mức, sẽ khiến cho sự việc tồi tệ. Huynh ngầm lại chính mình sẽ biết. Phụ thân nói chuyện với huynh, huynh tuy rằng không tiện phản bác, nhưng có thật là để trong lòng?”

Điều này cũng đúng.

Mộ Trường Hủ theo bản năng gật gật đầu. Tóm lại, sự tình đã đến bước này, Mộ Nguyên Xuân muốn cũng không có đường lui, chỉ có thể toàn lực lao theo.

.....

Chu Diễm mặt ngoài tràn đầy tin tưởng, trong lòng lại không yên. Dọc theo đường đi trầm mặc, không có tâm tình nói chuyện.

Phuong Đồng ghen nửa ngày, rốt cục không nín được, nhỏ giọng nói: “Điện hạ, Thái tử phi khẳng định không vui. Ngài nên kiềm chế.”

Chu Diễm buồn bã ỉu xiu ừ một tiếng. Trong lòng yên lặng cầu nguyện, hy vọng mẫu phi đừng quá sinh khí.

Thực hiển nhiên, đây chỉ là hi vọng xa vời.

Vừa tiến vào nội sảnh. Đã thấy Thái tử phi xanh mặt nhìn lại đây, trong mắt lóe lên lửa giận không còn nghi ngờ. Dừng khí của Chu Diễm vừa rồi, nháy mắt mất đi hơn phân nửa. Nom nớp lo sợ hô một tiếng: “Mẫu phi, con đã về...”

“Con còn biết trở về!” Thái tử phi lạnh lùng nói.

Chu Diễm cúi đầu không hé răng.

Thái tử phi cười lạnh nói: “Quả nhiên là con lớn rồi tay mẹ! Nay dám nói dối gạt ta. Nói là cùng La Ngọc cùng du ngoạn bờ sông. Không nghĩ tới đúng là đi Mộ gia.”

Bà nguyên bản cũng không phát giác cái gì không thích hợp. Mãi đến khi hạ nhân tới bẩm báo phần lớn hộ vệ bên người thái tôn hồi phủ, lòng bà mới nổi lên nghi ngờ. Phái người đi La gia hỏi người gác cổng một tiếng, đều nói La Ngọc đi Mộ gia, căn bản là không đi du ngoạn bờ sông nào cả.

Bà vừa tức vừa vội, lập tức lại phái người đi Mộ gia. Lúc này đây, quả nhiên tìm được Chu Diễm.

“Lúc trước ta đã nói rõ với con. Mộ Đại tiểu thư gia thế không xuất chúng, căn bản không phải thái tôn phi tốt nhất cho con.” Thái tử phi càng nói càng căm tức: “Hiện tại xem ra, đầu chỉ là gia thế không đủ. Tính tình lỗ mãng. Lại tâm cơ có thủ đoạn. Nữ tử như vậy, vạn vạn không xứng với con. Từ hôm nay trở đi, con đừng mơ tưởng nữa điếm lui tới với cô ta! Ngày mai ta sẽ cho người đi Bình Viễn hầu phủ cầu hôn.”

“Mẫu phi,” Chu Diễm hốt hoảng ngẩng đầu, trong mắt khó có được một tia quật cường cùng cố chấp: “Con cũng đã nói với người, con không thích vị Tương tam tiểu thư kia, con thích là Nguyên Xuân, con muốn cưới hỏi cũng là Nguyên Xuân!”

Thái tử phi vạn vạn không dự đoán được Chu Diễm lại dám tranh luận với mình, vừa kinh vừa giận, bỗng nhiên đứng dậy: “Con nói cái gì? Có lá gan lập lại lần nữa!”

..... Từ nhỏ đến lớn, hẳn chưa bao giờ có dũng khí cãi lời mẫu phi. Mỗi lần mẫu phi bày ra bộ dáng tức giận. Hẳn liền tự động rút cổ ngoan ngoãn nghe lời. Nhưng lần này thì khác!

Trong lòng ngực dâng lên muôn vàn cảm xúc khó nói.

Chu Diễm hít sâu một hơi, rõ ràng lại thông thả nói: “Mẫu phi. Con muốn cưới Mộ Nguyên Xuân!” Thần sắc kiên quyết, giọng nói chắc nịch.

Thái tử phi không dám tin nhìn Chu Diễm.

Gương mặt hàm hậu đáng yêu, lúc này thật xa lạ. Tựa như như biến thành một người khác...

“Chung thân đại sự, vốn nên nghe theo lời cha mẹ. Nhưng mà, người cưới vợ là con, là người sống với con cả đời. Vì cái gì con không thể tự mình làm chủ, cưới nữ tử con thích?” Chu Diễm không quan tâm đem toàn bộ suy nghĩ trong lòng nói ra: “Mẫu phi, con từ nhỏ đến lớn đều nghe lời người nói, chưa bao giờ ngộ nghịch tâm ý của người. Liên lần này. Người theo tâm ý của con đi!”

Sắc mặt thái tử phi đại biến, sau một lúc lâu. Mới lạnh lùng nói: “Chuyện khác ta có thể tùy con, chỉ có chuyện này không được. Mộ Nguyên Xuân tâm kế như thế. Ta tuyệt không nhận nữ tử như vậy làm con dâu mình.”

Cự tuyệt rõ ràng lưu loát, không lưu một đường sống.

Chu Diễm chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, thốt ra: “Mặc kệ mẫu phi có đồng ý hay không, tóm lại, không phải nàng con không cưới!”

.....

Mẫu tử hai người giằng co không dứt, không khí đông lạnh căng thẳng, làm cho người ta cơ hồ không thở nổi.

Một đứa nha hoàn nom nớp lo sợ tiến vào, không dám thở mạnh, thấp giọng bẩm báo: “Khởi bẩm Thái tử phi, Tề vương điện hạ tới, nói là muốn tìm thái tôn điện hạ.”

Thái tử phi đang nổi nóng, nghe được tặc danh Tề vương, lại càng thêm tức tối.

Chu Diễm xưa nay nhu thuận nghe lời, hiện tại cư nhiên dám chống đối bà. Khẳng định đều là bởi vì ở cùng với Tề vương thời gian lâu, bị hắn ảnh hưởng!!!

Thái tử phi không chút nghi ngờ nói: “Người đi nói cho Tề vương, nói hôm nay thái tôn bị ốm nhẹ, không tiện gặp người...”

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Tề vương liền xuất hiện ở cửa, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: “Ngũ tẩu, thái tôn không phải khỏe mạnh đứng đây sao? Bị ốm nhẹ làm sao?”

Thái tử phi: “.....”

P/S: Thái tôn là đứa trẻ đáng thương, lần đầu tiên cố lấy dũng khí phản kháng mẹ ruột, lại là vì Mộ Nguyên Xuân tâm cơ thâm trầm. . .

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Quyết Định

Sắc mặt thái tử phi thập phần khó coi.

Tề vương trong lòng âm thầm kinh ngạc. Thái tử phi nhìn ôn hòa, kỳ thật tính tình kiêu ngạo, trước mặt người khác cực ít thất thố. Hôm nay là có chuyện gì đây?

Còn có Chu Diễm, ngày thường luôn tươi cười hàm hậu đáng yêu. Hôm nay lại thẳng lưng đứng đây, vẻ mặt quật cường cố chấp. Tình huống này thấy thế nào cũng không thích hợp.....

Tề vương suy nghĩ, trong lòng đã ý. Cười đối Thái tử phi nói: “Ngũ tẩu, khẳng định là thái tôn bưng bình chọc giận tẩu mất hứng. Ta đem nó ra ngoài, miễn cho nó ở đây khiến tẩu sinh khí.”

Nói xong, liền hướng Chu Diễm nháy mắt.

Chu Diễm quật cường một hồi, nhiệt huyết dần dần giảm xuống, trong lòng cũng bắt đầu sinh ra hối hận. Lời của Tề vương hợp ý, hẳn yên lặng gật gật đầu, sau đó yên lặng tiêu sái đến bên cạnh người Tề vương.

Tựa như đứa nhỏ bình thường ủy khuất.

Tề vương nhìn hơi có chút đau lòng. Đứng nhìn hẳn ngày thường lấy Chu Diễm trêu ghẹo, khi dễ vài câu, từ đáy lòng hẳn rất thích Chu Diễm.

Sinh ra ở hoàng gia, hưởng thụ vinh hoa phú quý thường nhân khó có thể tưởng tượng. Thừa nhận áp lực cũng là thường nhân không thể tưởng tượng. Nhóm hoàng tử người khôn khéo kẻ lợi hại, nhóm hoàng tôn cũng không hề thua kém. Trong hoàn cảnh này, Chu Diễm thiện lương hàm hậu thuần phác cơ hồ thành đặc biệt. Cũng phá lệ làm người ta quý trọng.

Có lẽ là hẳn là vì hẳn giỏi nguy trang, cũng có thể vì nhiều nguyên do, hẳn hết sức thích ở chung cùng Chu Diễm đơn thuần.

Mặc kệ Chu Diễm là vì cái gì cùng Thái tử phi nổi lên tranh chấp, hẳn đều quyết định đứng ở phía Chu Diễm.

.....

Khi Tề vương cùng thái tôn đi rồi, Thái tử phi lòng tràn đầy lửa giận cũng thoáng bình ổn. Nhưng nghĩ đến Mộ Nguyên Xuân, một bụng hờn dỗi lại nổi lên.

Ngày đó Hà Hoa Yến, Mộ Nguyên Xuân để lại cho bà ấn tượng sâu sắc. Chỉ nhìn dung mạo khí chất lời nói, Mộ Nguyên Xuân quả là ứng viên tốt. Cũng không lạ Chu Diễm liền thần hồn điên đảo. Nếu Mộ Nguyên Xuân gia thế xuất chúng một chút. Đại khái bà cũng sẽ suy nghĩ một phen.

Nhưng là, hợp với hai lần chuyện đã xảy ra, lại khiến bà sinh ra ác cảm kịch liệt với Mộ Nguyên Xuân. Dùng cảm thù đến tận xương tủy hình dung cũng không đủ.

Mộ gia không phải xưa nay gia quy nghiêm cẩn nổi tiếng sao? Vì cái gì giáo dưỡng ra nữ nhi tâm kế không từ thủ đoạn như vậy? Nghĩ đến con luôn miệng nói không phải Mộ Nguyên Xuân không cưới, trong lòng thái tử phi lại sủi sạo.

Không được! Phải sớm giải quyết việc này! Không thể để chuyện đi quá giới hạn.

Thái tử phi rất nhanh hạ quyết tâm. Kêu quân sự trong phủ đến, nói chuyện một phen.

Quân sự kia âm thầm giật mình, cũng không dám nói gì, cung kính vâng mệnh.

.....

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Tề vương cùng Chu Diễm đi đến núi giả thì ngừng lại, hỏi thẳng.

Chu Diễm nhất thời không biết nên nói từ đâu.

Mâu quang Tề vương lóe lên: “Không phải vì Mộ đại tiểu thư chứ!”

Chu Diễm không hé răng, xem như xác nhận.

Tề vương là người sâu sắc thế nào, lập tức liên tưởng đến chuyện nửa tháng trước. Khảng định nói: “Lần ấy, cháu xin nghỉ một ngày không đi Thượng Thư phòng. Ta hỏi cháu tại sao, cháu vòng vo không chịu nói rõ, cũng là bởi vì Mộ Đại tiểu thư.”

Chu Diễm trầm mặc một lát, rốt cục gật đầu thừa nhận: “Phải, hai lần đều là vì nàng.”

Quả thế! Mộ Nguyên Xuân này, đại khái chính là kiếp số Chu Diễm trúng phải. Kiếp trước Chu Diễm đối cô ta nhất kiến chung tình, mối tình thắm thiết, kiếp này vẫn như cũ như thế. Thậm chí không tiếc vì cô ta cùng Thái tử phi đối mặt... .

Tề vương âm thầm thở dài, hỏi tình hình cụ thể.

Đến giờ khắc này, gấu diễm đã không có gì ý nghĩa. Chu Diễm triệt để coi như bình thường, đem ngọn nguồn sự tình nói ra. Theo Mộ Trường Hủ vì Mộ Nguyên Xuân truyền tin. Đến Thái tử phi phát hiện rồi giận dữ, sau đó rồi rầm do dự. Thẳng đến Mộ Trường Hủ há mồm mời, hắn rốt cục hạ quyết tâm. Liên ngay cả hết thấy phát sinh hôm nay ở Mộ gia cũng đều nói ra.

Đối Chu Diễm mà nói, đây là lần đầu tiên trong sinh mệnh hắn vì hạnh phúc chính mình mà phản kháng, ý nghĩa không giống tầm thường. Biểu tình cùng ngữ khí đều phi thường kích động.

Tề vương nhìn như không chút để ý nghe, trong lòng lại hiện lên vô số ý niệm.

Mộ Nguyên Xuân này, quả thật cực có tâm kế. Biết rõ Thái tử phi không đồng ý, liền xuống tay nơi Chu Diễm. Chu Diễm đơn thuần lại si tình, thật sự rất dễ lừa dối. Liên ngay cả “Mộ Nguyên Xuân đối La Ngọc chỉ có tình cảm huynh muội” Chuyện ma quỷ như vậy cũng tin không nghi ngờ. Thái tử phi kiệt lực áp chế, chẳng những không đánh mất ý niệm trong đầu hắn, ngược lại khiến phản tác dụng mạnh mẽ.

Hiện tại với Chu Diễm mà nói. Đối Mộ Nguyên Xuân ưng thuận hứa hẹn, càng muốn thái tử phi ưng thuận. Thái tử phi càng là phản đối. Hắn càng kiên trì.

Này coi như là Chu Diễm phản nghịch.

Vấn đề nan giải trước mắt Tề vương, hắn nên làm như thế nào đây?

Biết rõ Mộ Nguyên Xuân là đoá hoa tươi có độc, lại theo đuổi Chu Diễm lâm vào vòng tình. Thật sự khiến tâm không đành lòng. Nhưng nếu là ngăn cản, chẳng khác nào đứng cùng một phía với Thái tử phi. Đối Chu Diễm mà nói, chẳng phải là càng thêm tàn nhẫn?

“..... Thập tứ thúc, lòng cháu thật sự rất khó chịu.” Hốc mắt Chu Diễm phấp phồng, thanh âm cũng có chút nghẹn ngào: “Vì cái gì lời nói của ta, mẫu phi luôn nghe không vào? Mẫu phi luôn muốn vì ta an bài hết thấy, vì cái gì cũng không nghe một chút ta là nghĩ như thế nào? Cưới vợ là đại sự cả đời ta, ta nghĩ cưới nữ tử mình thích, có cái gì không đúng sao?”

Nói xong, trần ngập mong mỏi nhìn Tề vương: “Mẫu phi không hiểu ta, thúc nhất định có thể lý giải đúng không?”

Ánh mắt như vậy, thật khiến người nhìn chua xót.

Tề vương cơ hồ ở trong phút chốc có quyết định, không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp: “Ta đương nhiên có thể lý giải. Cháu nói, cưới vợ là cả đời chuyện, đương nhiên muốn cưới người mình thích.”

Thiện lương mềm lòng là ưu điểm lớn nhất của Chu Diễm, cũng là hắn khuyết điểm chí mạng của hắn. Thái tử phi tự cho giáo dục khắc nghiệt vì tốt cho hắn, không biết trường kỳ áp chế khiến cho Chu Diễm trở nên không quả quyết, nhân từ nương tay. Đây là khuyết điểm chí mạng, làm cho hắn lúc đầu mất đi sự ưu tú, cuối cùng đã đánh mất tánh mạng cùng gang sơn.

Hiện tại là cơ hội tốt nhất, làm cho Chu Diễm học được cách phản kháng cùng kiên trì. Chẳng sợ kiên trì này là sai lầm, còn hơn nhất gan vô dụng.

Chỉ có người từng trải qua đủ loại suy sụp cùng dả kích, tài năng chân chính trưởng thành thành thực.

Mắt Chu Diễm sáng rực lên, kích động không thôi bắt lấy tay Tề vương: “Thập tứ thúc, ta chỉ biết thúc nhất định có thể giúp ta. Lần này, thúc nhất định phải giúp ta.”

Tề vương thập phần sáng khoái đáp ứng: “Yên tâm, ta nhất định sẽ giúp cháu.”

Giúp cháu tạo tự tin, giúp cháu tìm được chính mình. Quan trọng hơn là, giúp cháu nhận rõ bộ mặt thật của Mộ Nguyên Xuân. Đến ngày nào đó,

cháu tự nhiên đưa ra lựa chọn chính xác.

Ý tại ngôn ngoại phức tạp như vậy, có hai Chu Diễm, hẳn cũng nghe không được.

Chu Diễm vui vô cùng, Tề vương là người hẳn tin tưởng nhất: “Kể tiếp cháu rút cuộc nên làm như thế nào, làm sao để mẫu phi thay đổi tâm ý?”

Tề vương nhún nhún vai, gợn gờng dứt khoát nói: “Mặc kệ cháu làm cái gì, cũng không thay đổi được tâm ý ngũ tẩu.”

Chu Diễm: “.....”

Tề vương thấy hẳn mặt đỏ lên lại nói không ra nói, bộ dáng đến đáng thương, nhìn không được nở nụ cười, vỗ vỗ bờ vai của hẳn, hướng dẫn từng bước nói: “Hôn nhân đại sự, cha mẹ chi mệnh! Hiện tại mẫu phi cháu không đồng ý, nhưng vẫn còn phụ vương cháu. Hôm nay buổi tối chờ phụ vương cháu trở về, cháu đi tìm ông ấy, đem suy nghĩ nói ra. Có lẽ, ngũ ca sẽ bị cháu làm lay động.”

Hắn vừa nói như vậy, tâm tư Chu Diễm lập tức linh hoạt lên.

Đúng vậy, mẫu phi không đồng ý, còn có phụ vương! Chỉ cần phụ vương có lời, mẫu phi cho dù muốn cản trở cũng không được.

Thật tốt quá! Đây thật sự là chủ ý tốt!

“Cám ơn thúc đã cho cháu một ý kiến hay.” Chu Diễm vui rạo rức nói lời cảm tạ, thuận miệng lại hỏi câu: “Đúng rồi, Dung phi nương nương không vừa ý con dâu là Mộ tứ tiểu thư, không phải thúc cũng tính trực tiếp đi tìm hoàng tổ phụ nói cho chứ?”

Tề vương nhíu mày, miễn cưỡng nói: “Ta đương nhiên không thể dùng biện pháp như vậy.”

Chu Diễm: “.....”

Thập tứ thúc, thúc giúp cháu hay hại cháu đấy?

Tề vương xem thấu tâm tư của hẳn, chậm rãi cười nói: “Ta và cháu tình hình hoàn toàn bất đồng, cháu là thái tôn Đại Tần, là thái tử tương lai. Chính thất của cháu, tương lai sẽ là nữ tử thân phận tôn quý bậc nhất Đại Tần. Tự nhiên phải lựa chọn cẩn thận. Ta bất quá là cái vương gia nhàn tản, cưới vương phi thân phận cao thấp không quan trọng. Nói không chừng, ta cưới một vương phi dòng dõi bình thường, nhà mẹ đẻ không có thực quyền, mới chính là hợp tâm ý mọi người. Cháu nói, tình huống này, ta còn cần đi cầu xin phụ hoàng sao?”

Chu Diễm á khẩu.

Tề vương không nghĩ nói thêm về vấn đề này, liền đổi đề tài: “Tối nay cháu gặp phụ vương thì mau nói ra tâm ý với ông ấy. Nếu ta đoán không sai, mẫu phi cháu rất nhanh sẽ có động tác.”

Lấy tính tình thái tử, tuyệt không chấp nhận, tất nhiên sẽ nhanh ra chiêu. Muốn được thái tử phi chấp nhận, chỉ có thể là thái tử,

Chu Diễm trịnh trọng gật đầu.

.....

Đến buổi tối, Mộ Chính Thiện mới trở về phủ.

Vừa đến nội viện, Mộ Chính Thiện liền nhận ra không khí khác thường.

Trương Thị cau mày, vẻ mặt lo âu cùng ưu sầu. Mộ Niệm Xuân đứng ở một bên, đang thấp giọng khuyên giải an ủi cái gì.

Mộ Chính Thiện cả kinh, lập tức hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Trương Thị đứng dậy đón chào, miễn cưỡng nở nụ cười: “Lão gia trở về vừa lúc. Thiếp thân có một việc quan trọng muốn nói với lão gia. Vừa rồi quản sự phủ thái tử đến, nói là Thái tử phi có việc triệu tới. Ngày mai thiếp thân dẫn huynh muội Mộ Trường Hủ tới phủ thái tử.”

Cái gì?

Mộ Chính Thiện đầu tiên là sùng sốt, chợt nghĩ tới cái gì, sắc mặt cũng thay đổi. Thái tử phi triệu kiến riêng, lại còn đích danh Mộ Trường Hủ, Mộ Nguyên Xuân. Có thể là vì cái gì?

Ngay tại giờ phút này, Mộ Trường Hủ cùng Mộ Nguyên Xuân cũng đến đây.

Mộ Trường Hủ gặp Mộ Chính Thiện sắc mặt đông lạnh, trong lòng lộp bộp, theo bản năng tránh ánh mắt cha mình.

P/S: Phần khích bác trước: Phía dưới hai chương ngược huynh muội Mộ Nguyên Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Triệu Kiến (Nhất)

Mộ Chính Thiện thấy Mộ Trường Hủ phản ứng như vậy, bỗng nhiên có không ổn dự cảm.

“Trường Hủ, Nguyên Xuân,” Mộ Chính Thiện trầm giọng hỏi: “Thái tử phi triệu huynh muội các con ngày mai đi Thái tử phủ, các con cũng biết nguyên nhân?”

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Trường Hủ đột nhiên trắng bệch, theo phản xạ nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân.

Gương mặt vốn tươi cười của Mộ Nguyên Xuân cũng trắng bệch, móng tay kháp vào lòng bàn tay, từng đợt đau đớn.

Mộ Chính Thiện nguyên bản còn tồn vài phần may mắn, lúc này trong lòng đột nhiên trầm xuống. Xem bộ dáng hai huynh muội, rõ ràng là thật đã xảy ra chuyện gì: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Mộ Trường Hủ trầm mặc một lát, mới thấp giọng nói: “Phụ thân, ngàn sai vạn sai đều là do con. Ngày mai con sẽ đến thỉnh tội với thái tử phi.”

“Không, đều là do con sai.” Mộ Nguyên Xuân hít sâu ngắt lời Mộ Trường Hủ: “Đại ca, huynh không cần che giấu cho muội.”

Mộ Trường Hủ cả kinh, liên tục hướng Mộ Nguyên Xuân nháy mắt: “Muội muội, muội trăm ngàn đừng hồ ngôn loạn ngữ, việc này cùng muội không hề quan hệ.” Loại sự tình này như thế nào có thể chính mồm thừa nhận. Phụ thân khẳng định giận tím mặt.

Mộ Nguyên Xuân lộ ra nụ cười chua xót.

Sự tình đến bước này, làm sao có thể che giấu. Ngần tính vạn tính cũng không tính đến Thái tử phi thái độ cường ngạnh thế, mặt mũi Mộ gia không để ý, đến ngay thể diện thái tử cũng vậy. Việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể buông tay nói ra: “Phụ thân, con thỉnh đại ca mời thái tôn đến làm khách, hôm nay buổi sáng thái tôn tới đây, buổi chiều mới đi.”

Mộ Chính Thiện chấn động toàn thân, không dám tin nhìn Mộ Nguyên Xuân: “Con nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Mộ Nguyên Xuân cắn cắn môi, trong mắt nổi lên thủy quang.

“Con... Lá gan lớn thật!” Mộ Chính Thiện toàn thân run run, ngay cả cũng không đành mặt: “Con dám mời thái tôn đến Mộ gia. Con làm sao dám!” Bốn chữ cuối cùng, giống như sấm mùa xuân chọt vang long trời lở đất!

Mộ Nguyên Xuân theo phản xạ co rúm lại.

Mộ Chính Thiện cả giận nói: “Khuê nghi khuê huấn con học ai vậy? Nữ tử khiêm cung ôn thuận, tuân thủ tam tông tứ đức. Chung thân đại sự phải nghe theo cha mẹ. Con làm sao có thể cùng thái tôn lên trao nhận, còn há mồm mời hấn đến Mộ gia tư hội? Quả thực chính là không biết liêm sỉ, đối phong bại tục! Mộ gia chúng ta sao có nữ nhi như con!”

Mộ Chính Thiện xưa nay nho nhã ôn hòa. Cực ít phát hỏa trước mặt mọi người. Cho dù ngẫu nhiên tức giận, cũng chỉ trách cứ vài câu thôi. Giờ phút này không để ý giận tím mặt, cơ hồ chưa bao giờ từng có.

Mộ Nguyên Xuân đỏ mắt, nước mắt vòng quanh.

Mộ Trường Hủ không nghĩ ngợi động thân mà ra, tiến lên hai bước bảo vệ Mộ Nguyên Xuân: “Phụ thân. Là con há mồm mời thái tôn đến làm khách. Cha muốn trách thì trách con, không nên trách muội muội.”

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên, đem lời Mộ Trường Hủ đánh trở về.

Gương mặt trắng nõn của Mộ Trường Hủ hiện rõ năm ngón tay đỏ lựng.

Trong phòng đột nhiên an tĩnh

Đây là lần đầu tiên Mộ Chính Thiện động thủ đánh Mộ Trường Hủ.

Mộ Chính Thiện không có nửa điểm hối hận, giận trừng mắt Mộ Trường Hủ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Anh cho là nguoi làm như vậy chính là một huynh trưởng tốt sao? Anh làm như vậy không phải ở giúp nó, mà là hại nó! Lén giao du, truyền đi ra ngoài, về sau nó sao còn dám gặp người? Thể diện Mộ gia chúng ta cũng mất hết! Anh thử nhỏ đọc đủ thứ thánh hiền thư. Hấn phải hiểu rõ. Vì cái gì ngay cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu?”

Mộ Trường Hủ nghe xong lời này, vừa xấu hổ vừa thẹn. Vết rách trên mặt đau đớn, cùng trong lòng xấu hổ đan vào một chỗ, thật sự là xấu hổ vô cùng.

Mộ Nguyên Xuân tiến lên phía trước Mộ Trường Hủ, nước mắt ngừng rơi, vẻ mặt quật cường: “Phụ thân, cha rốt cuộc để ý là thanh danh Mộ gia, là thanh danh của con? Nếu Mộ gia không dung con, con sẽ đi!”

“Con.” Mộ Chính Thiện nghẹn nói không ra lời, ngọn lửa giận trong lòng lại càng lớn.

“Trong lòng con nghĩ tới thái tôn, thái tôn cũng nghĩ đến con. Con nghĩ đến hạnh phúc chung thân mà tranh thủ một hồi, vì cái gì không thể?” Mộ Nguyên Xuân nước mắt không ngừng chảy xuống khóe mắt, nhưng không có lau đi. Liên như vậy thẳng tắp đứng ở trước mặt Mộ Chính Thiện.

Mộ Chính Thiện tức giận, theo phản xạ lại vung tay lên.

Mộ Nguyên Xuân không né tránh, ngược lại ngẩng mặt lên.

Trước gương mặt hoa lệ đài vũ kia, cánh tay Mộ Chính Thiện không thể hạ xuống.

Trương Thị nhìn chỉ cảm thấy hết giận thối khoai. Nhưng nghĩ đến phiền toái sắp tới, nhất thời không có tâm tình xem náo nhiệt. Thở dài nói: “Lão gia, hiện tại sinh khí cũng không giải quyết được chuyện gì. Vẫn là ngẫm lại ngày mai ứng phó với chỉ trích của thái tử phi như thế nào.”

Thái tử phi rõ ràng không ưng Mộ Nguyên Xuân, Mộ Nguyên Xuân lại lên thông đồng với thái tôn. Loại sự tình này không cần đợi tới lúc truyền đi, Mộ gia đã không mặt mũi gặp người. Huống chi, Thái tử phi hiển nhiên không tính mở một con mắt nhắm một con mắt. Chủ động triệu người Mộ gia đến gặp.

Trong phòng không có âm thanh khác, chỉ có tiếng khóc nhỏ của Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Niệm Xuân ho khan một tiếng. Đánh vỡ trầm mặc: “Phụ thân, mẫu thân nói rất đúng. Sự tình đã xảy ra. Có trách cứ đại tỷ cùng đại ca cũng không giải quyết được việc gì. Hiện tại tối quan trọng hơn là như thế nào giải quyết việc này.”

Mộ Chính Thiện chậm chạp hạ tay, cùng Trương thị liếc nhau, trong mắt lo lắng cùng sầu lo. Không hện mà cùng thở dài một tiếng.

Sau một lúc lâu, Mộ Chính Thiện mới lạnh lùng nói: “Hai huynh muội về nghỉ ngơi, ngày mai buổi sáng lại đây, ta tự mình dẫn các người đi gặp Thái tử phi.”

Nói xong, không thèm nhìn huynh muội Mộ Nguyên Xuân, liền xoay người đi vào phòng. Trương Thị liền đuổi theo.

Trong phòng chỉ còn lại ba người Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân tựa tiểu phi tiểu há mồm: “Không còn sớm, đại ca đại tỷ cũng nên trở về nghỉ ngơi, ngày mai còn đi sớm!”

Mộ Nguyên Xuân nước mắt đầm đìa, vẻ mặt chật vật, nhưng không chịu yếu thế: “Đừng có giả mù sa mưa. Chưa tới khắc cuối cùng, kết cục thế nào ai cũng chưa rõ. Ta chưa chắc thất bại!”

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Nếu đại tỷ tin tưởng như vậy, ta đây liền mời mắt mong chờ.”

.....

Huynh muội hai người một đường không nói chuyện, yên lặng tiêu sái đến Thương Mai viện.

Mộ Nguyên Xuân dừng bước, áy náy nhìn về phía Mộ Trường Hủ.

Dưới ánh trăng mát lạnh, vết năm ngón tay trên mặt Mộ Trường Hủ có thể thấy được. Thậm chí hơi sưng lên, gương mặt tuấn tú cũng có chút vằn vẹo biến hình. Ánh mắt lạnh lẽo.

“Đại ca, thực xin lỗi. Đầu là bởi vì muội, mới làm phiền đến huynh.” Trong mắt Mộ Nguyên Xuân nổi lên thủy quang: “Huynh chừng này, đây là lần đầu tiên phụ thân đánh huynh...”

Mộ Trường Hủ thông minh hơn người lại chăm chỉ hiếu học, Mộ Chính Thiện trong miệng không nói, trong lòng vẫn luôn hãnh diện vì có trưởng tử này. Ngày thường ngay cả yêu cầu nghiêm khắc, hay lời nói nặng cũng chưa nói quá. Lần này, Mộ Chính Thiện hiển nhiên là sinh khí thất vọng đến cực điểm, mới có thể động thủ đánh Mộ Trường Hủ.

Mộ Trường Hủ tâm tình sa sút vô cùng, lại gượng cười: “Không có gì, mặt ta sớm đã không còn đau.”

Trên mặt không đau, còn trong lòng?

Mộ Nguyên Xuân dùng sức cắn cắn môi, nghẹn ngào nói: “Huynh không cần an ủi muội. Muội biết huynh trong lòng chịu khổ sở, lòng muội cũng khổ sở.” Sực sực mấy cái, lại nói thêm: “Chuyện tới nước này, ta đã không có đường lui, phải cố gắng hết sức. Chờ muội làm thái tử phi, sẽ không ai dám khi nhục khinh thị huynh muội chúng ta!”

Thẳng đến giờ phút này, cô ta vẫn là không chịu bỏ ý niệm làm thái tôn phi trong đầu.

Mộ Trường Hù trầm mặc, sau một lúc lâu mới nói: “Muội đi vào trước nghỉ ngơi đi! Ta còn muốn ôn tập sách vở, không nói chuyện với muội nữa.” Nói xong, liền xoay người rời đi.

Mộ Nguyên Xuân kinh ngạc nhìn thân ảnh hắn, trong lòng hiện lên một tia kinh hoàng. Đại ca sau khi bị đánh, tâm tình nhất định rất tệ, cũng nhất định rất thất vọng vì cô ta! Hắn có thể bởi vì việc này không bao giờ nữa để ý cô ta nữa

Không, sẽ không. Trên đời này chỉ có đại ca cùng cô ta là người thân nhất. Cho dù trong lòng có chút bất khoái, cũng tuyệt sẽ không bao giờ không để ý tới cô ta.

.....

Buổi tối, Chu Diễm ngóng chờ Thái tử hồi phủ.

Hoàng thượng tuổi mỗi lúc một già, thể lực tinh lực đều không thể ứng phó công vụ rườm rà. Từ vài năm trước, Thái tử liền bắt đầu xử lý công việc triều chính. Trừ một ít quyết sách trọng đại cần từ Hoàng thượng tự mình quyết đoán, còn lại công vụ rườm rà hầu như rơi lên vai thái tử. Áp lực nặng có thể thấy rõ. Thái tử về muộn là có việc.

Chu Diễm ở thư phòng đợi hồi lâu, cũng không thấy Thái tử trở về, không khỏi âm thầm nóng vội. Phái Phụng Đồng đi ra chỗ người gác cổng hỏi.

Phụng Đồng rất nhanh trở lại: “Nghe người gác cổng nói, Thái tử điện hạ vừa phái người trở về, nói là đêm nay ở lại trong cung, không trở về phủ.”

Chu Diễm: “.....”

Như thế nào đúng dịp như vậy?!

Phụng Đồng thấy Chu Diễm sắc mặt khác lạ, cười an ủi nói: “Có chuyện chờ ngày mai nói sau cũng không muộn. Bất quá là một ngày mà thôi, Thái tử phi sẽ không nhanh như vậy đi Bình Viễn hầu phủ cầu hôn.”

Miệng quạ đen!

Chu Diễm trừng mắt nhìn Phụng Đồng một cái, rầu rĩ không vui xoay người rời đi.

Một đêm này, đối với rất nhiều người mà nói đều là đêm dài.

Mộ Chính Thiện cùng Trương Thị khó ngủ, Mộ Trường Hù ngờ ngác ngồi ở thư phòng. Mộ Nguyên Xuân ở phía trước cửa sổ đứng tới nửa đêm, Chu Diễm nằm ở trên giường khi thì mỉm cười khi thì thờ dài, La Ngọc đang luyện công trong phòng, đá hồng năm cọc gỗ rồi.....

Thái tử phi cũng đầy một bụng suy nghĩ, một đêm chỉ ngủ được hai canh giờ. Trời sáng, sắc mặt đương nhiên không tốt. Che một tầng son phấn thật dày, mới có thể lấp được dấu vết tiều tụy.

Thái tử phi thuận miệng hỏi: “Thái tôn đâu, như thế nào đến bây giờ cũng không thấy người?”

Ngày thường, Chu Diễm rửa mặt chải đầu xong sẽ đến thỉnh an, sau đó cùng bà dùng điểm tâm. Hôm nay không thấy hắn đâu, Thái tử phi không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Nha hoàn bên người chần chừ, sau đó thấp giọng đáp: “Bẩm thái tử phi, hôm nay thái tôn chưa đến thỉnh an.”

Thái tử phi thần sắc cứng đờ, nhịn xuống tức giận, ra vẻ bình tĩnh nói: “Có lẽ là nó dậy muộn, phái người đi kêu một tiếng.”

Nha hoàn kia nơm nớp lo sợ đáp: “Nhưng là, thái tôn điện hạ đã đi Thượng Thư phòng”

Cái gì?

Thái tử phi bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt cực kỳ khó coi.

P/S: Chương tiếp theo, Thái tử phi ngược Nguyên Xuân.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Triệu Kiến (Nhị)

Nha hoàn bị hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi quỳ xuống, liên tục dập đầu xin tha: “Thái tử phi thỉnh bớt giận, đều là lỗi của nô tỳ. Không nên lăm lòi, khiến Thái tử phi sinh khí.” Trong lòng âm thầm kêu khổ.

Thái tử phi từ ngày hôm qua bắt đầu tức giận không thôi, thái tôn không chịu sửa thái độ bình thường, không ngoan ngoãn đến thỉnh an nhận sai, ngược lại vô thanh vô tức ra phủ.

Mẫu tử tranh chấp, bọn họ là hạ nhân cũng không thoải mái gì

Thái tử phi hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: “Được rồi, việc này cùng người không quan hệ, người đứng dậy đi!” Ngay cả trong cơn giận dữ, cũng không nên giật chó đánh mèo trên người khác.

Cái kia nha hoàn âm thầm nhả ra khí, ngoan ngoãn đứng dậy đứng ở một bên.

Thái tử phi tâm tình ác liệt, chỉ ăn mấy miếng điểm tâm rồi gác đĩa. Nhất chúng thị thiếp cùng đám nữ tử thứ xuất đến thỉnh an xong, lại xử lý một ít việc vặt trong phủ. Việc này đều là ngày thường đã quen, vụn vặt lại bận rộn. Thái tử phi hôm nay ngay cả miễn cưỡng cười cũng không về mặt lạnh nhạt. Nhóm nha hoàn bà tử hồi bẩm sự tình đều là lo lắng đề phòng.

Chính tỳ, người gác cổng đến bẩm báo: “Khởi bẩm Thái tử phi, Mộ hàn lâm dâng bái thiếp, nói là dẫn gia quyến vội tới thỉnh an Thái tử phi.”

Cuối cùng đã tới!

Mộ Chính Thiện cũng coi như có vài phần đảm đương, tự mình dẫn huynh muội Mộ Nguyên Xuân đến đây.

Thái tử phi trong mắt không có nửa điểm ý cười, thân nhiên phân phó: “Thỉnh bọn họ đến nội sảnh.”

Quần sự lên tiếng, nhanh chóng lui xuống.

Đám người Mộ Chính Thiện lúc này đang chờ ở cổng. Cùng đi trừ bỏ Trương Thị cùng Mộ Trường Hù Mộ Nguyên Xuân, còn có Mộ Niệm Xuân. Nguyên bản Mộ Niệm Xuân không có tư cách theo đến, nhưng đây là trường hợp quan trọng phần khích, nằng thật sự không nghĩ bỏ qua. Ngọt ngào khẩn cầu nửa ngày, cuối cùng Mộ Chính Thiện cũng đồng ý.

Suy nghĩ một đêm cũng không nghĩ ra biện pháp nào ứng phó việc này, Mộ Chính Thiện tâm tình thập phần tối tăm. Liền ngay cả Trương Thị cũng không dám tùy ý hé răng. Lại càng đừng nói là Mộ Trường Hù.

Mộ Nguyên Xuân vẫn cúi đầu, không thấy rõ vẻ mặt như thế nào.

Mộ Niệm Xuân biết rõ tính tình Mộ Nguyên Xuân, biết cô ta tuyệt không dễ dàng như vậy đã bị đánh bại. Không khỏi đã khởi tinh thần, lưu ý động tĩnh của cô ta.

Người gác cổng rất nhanh quay lại, thân nhiên nói: “Thái tử phi thỉnh Mộ hàn lâm dẫn gia quyến đi nội sảnh gặp.” Thái độ thật kiêu căng.

Bọn hạ nhân đều am hiểu xem sắc mặt chủ nhân. Thái tử phi đối người Mộ gia không có chút vui mừng. Người gác cổng này tự nhiên cũng không đem bọn họ để ở trong lòng.

Mộ Chính Thiện tâm tình lung tung đến cực điểm, làm sao còn có nhân tâm cùng người gác cổng so đo, thuận miệng nói thanh tạ, liền theo gã sai vặt dẫn vào phía trong.

.....

Thái tử phi đoan đoan chính chính ngồi. Thời gian ngắn ngủi, bà đã kiểm chế cơn giận, bày ra phong thái cần có của thái tử phi.

Khi đoàn người Mộ Chính Thiện tiến vào, ánh mắt thái tử phi dừng trên người Mộ Nguyên Xuân. Ánh mắt lợi hại lạnh lùng, giống như đao kiếm sắc bén. Làm người ta không rét mà run.

Bất quá. Chính là khoảnh khắc công phu, Thái tử phi liền khôi phục như thường, lộ ra ý cười nhợt nhạt.

“Thần Mộ Chính Thiện, cùng thê nhi gặp qua Thái tử phi.” Mộ Chính Thiện dẫn thê tử nữ tử cùng nhau hành lễ vấn an.

Thái tử phi thân nhiên nói: “Mộ hàn lâm không cần đa lễ.” Cũng không ban thưởng ngồi, tùy ý đoàn người Mộ Chính Thiện đều đứng.

Thái tử phi không lên tiếng, Mộ Chính Thiện cũng không biết nên nói từ đâu, cắn răng một cái, tiến lên từng bước: “Thần giáo nữ vô phương, hôm nay hướng Thái tử phi thỉnh tội.”

“Mộ hàn lâm nói quá lời.” Thái tử phi kéo kéo khóe môi, trong mắt lại lóe quang mang lạnh lùng: “Người có gì sai?”

Loại sự tình này. Thật là làm người ta khó có thể mở miệng.

Mộ Chính Thiện dò mặt, đang muốn kiên trì tiếp tục thỉnh tội. Chợt nghe Thái tử phi hỉ giận không rõ nói: “Kỳ thật, bản cung hôm nay thỉnh nữ quyến Mộ gia đến. Không có dụng ý gì khác. Chính là ngày dài từ từ, chuyện phiếm giải buồn thôi.” Dừng một chút cười nói: “Gặp một lần Hà Hoa Yến, Mộ Đại tiểu thư cùng Mộ tứ tiểu thư câu đều có biểu hiện rất xuất sắc, để lại cho bản cung ấn tượng sâu sắc.”

..... Bản lĩnh trọn mắt nói dối, vị Thái tử phi này hiển nhiên tu luyện thập phần tinh thâm. Không đề cập nửa chữ tới chuyện ngày hôm qua phát sinh, chỉ dùng vài lời hoa mỹ sáo rỗng nói.

Mộ Chính Thiện không hề thoải mái, ngược lại tâm bất an.

Vị thái tử phi Du Thị này xuất thân danh môn, sắp xếp mọi chuyện trong phủ thái tử ngăn nắp, nhất chúng thị thiếp cùng nữ tử thứ xuất cũng đều thành thành thật thật không dậy sóng nổi gió. Càng khó là. Hoàng thượng cùng Hoàng hậu đối vị con dâu này cũng thập phần vừa lòng.

Không có gì bất ngờ xảy ra, chỉ cần Thái tử đăng cơ. Vị Thái tử phi này sẽ là hoàng hậu Đại Tàn.

Người như vậy, nịnh bợ lấy lòng còn không kịp. Nhưng huynh muội Mộ Nguyên Xuân liệu lĩnh hành động. Không thể nghi ngờ đã chọc giận thái tử phi. Cũng không biết Thái tử phi kế tiếp sẽ làm khó dễ như thế nào...

Nhưng mà, Mộ Chính Thiện lúc này nhận định sai lầm rồi.

Thái tử phi không có sinh khí, cũng không có tức giận, ngược lại mỉm cười nói chuyện với Trương Thị: “Mộ phu nhân thật sự là hảo phúc khí, sinh được một nam một nữ. Bản cung lại không có phúc khí này, chỉ có thái tôn là con ruột.”

Thái tử nữ nhân đương nhiên không ít, còn có thêm ba con trai và hai con gái. Nhưng chỉ có thái tôn Chu Diễm là thái tử phi sinh ra. Nhiều năm như vậy, thái tử phi không sinh thêm. Cơ hồ đem toàn bộ tâm tư cùng kỳ vọng đặt ở trên người Chu Diễm.

Trương Thị kinh hồn táng đảm nở nụ cười nói: “Thái tôn thiện lương hiếu thuận, có người con tốt như vậy, Thái tử phi mới là thật có phúc khí.”

Thái tử phi lại cười thờ dãi: “Người khác nhìn đều nói tốt, nhưng ai biết thái tôn một khi làm cho người khác phải quan tâm, đúng là làm cho bản cung này làm mẫu thân cũng không thể nề hà.”

Một câu cảm thán này phát ra, làm cho Trương Thị cùng Mộ Chính Thiện tâm can run lên.

Thái tôn xưa nay hiếu thuận nghe lời, cái gọi là “Làm cho người ta phải quan tâm”, là chuyện gì, còn cần phải nói rõ sao?

“Mộ Đại công tử cùng Mộ Đại tiểu thư đều là do nguyên phối Mộ hàn lâm La Thị sinh ra, đều nói kẻ mẫu không chịu nổi, nhưng bản cung thấy, người làm kẻ mẫu rất tốt. Giáo dưỡng hai đứa rất tốt.”

Một câu cuối cùng, Thái tử phi có chút ý vị thâm trường.

Trương Thị chưa từng trải qua tình huống như thế này bao giờ, nháy mắt ý nghĩ trống rỗng, căn bản không biết nên đáp lại thế nào mới tốt.

Mộ Niệm Xuân nhìn âm thầm nhủ mi. Nhưng tình huống này không tới phiên tiểu bối nói chuyện. Thái tử phi nói chuyện nhìn như ôn hòa, kì thực sắc bén, âm thầm châm chọc Trương Thị không giáo dưỡng tốt con gái nguyên phối. Nàng thân là nữ nhi nếu mạo muội há mồm mất cấp bậc lễ nghĩa, chẳng phải là làm cho Trương Thị càng khó xử?

Mộ Niệm Xuân cố nén xúc động xen mồm, hạ thấp ánh nhìn, tuy nhiên khóe mắt vẫn lưu ý thần sắc biến hóa của thái tử phi.

Khóe môi thái tử phi cong lên, đáy mắt cũng là một mảnh lãnh ý: Bản cung thường giáo dục thái tôn, làm người tốt trọng yếu là vững vàng bản thân. Không nên nhất thời bị mê hoặc. Nếu làm ra chuyện sai lầm, không chỉ có làm trò cười, còn có thể bị người có tâm tư bất chính lợi dụng. Đợi cho ngày sau hối hận có thể đã muộn. Mộ hàn lâm, người nói bản cung nói có phải không?”

Một phen ám chỉ thật sự chanh chua.

Không hổ là con dâu hoàng gia, không cần nói vào vấn đề, chỉ cần nói gió chỉ mưa cũng khiến người ta không ngẩng nổi đầu.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân thầm khen một tiếng, nhìn không được liếc mắt nhìn Mộ Trường Hù cùng Mộ Nguyên Xuân một cái.

Mộ Trường Hù vốn thẹn trong lòng, da mặt lại mỏng, lúc này lại càng xấu hổ không thể ngẩng đầu

Mà Mộ Nguyên Xuân, làm sao từng chịu qua nhục nhã như vậy? Gương mặt đỏ bừng, một mực cúi đầu, không dám biện giải cái gì.

Mộ Chính Thiện tuy rằng tức giận, nữ tử thân sinh bị người giáp mặt chế nhạo châm chọc như vậy, trong lòng cũng thực không ra tư vị gì. Nhưng đuối lý là nữ nhi nhà mình, nhận chỉ trích cũng là đúng. Huống chi đối phương thân phận cao quý, căn bản không phải Mộ gia đắc tội được, chỉ đành khúm núm lên tiếng.

Thái tử phi làm như nổi lên hứng thú nói chuyện, cười nói: “Bản cung chỉ có một đứa con là thái tôn, tự nhiên thập phần để bụng chung thân đại sự của

nó. Không dỗi gặt các người, bản cung đã nhìn trúng Trương tam tiểu thư Bình Viễn hầu phủ, ít ngày nữa sẽ thỉnh người đăng môn cầu hôn. Hôn kỳ đại khái định sang năm.”

..... Còn kém không nói rõ tuyệt không hội nhận Mộ Nguyên Xuân làm con dâu.

Mộ Chính Thiện nghe đến đó, rốt cuộc cười không nổi, sắc mặt thập phần khó coi.

Hắn tuy rằng tức giận nữ nhi, nhưng lúc trước, không khỏi cũng có vài phần ảo tưởng. Nếu Thái tử phi chấp nhận cửa hôn nhân này thì tốt rồi. Sự thật chứng minh, đó bất quá là hân tình nguyện ảo tưởng.

Thái tử phi nói rõ nửa điểm ý niệm đó trong đầu đều không có. Triệu bọn họ đăng môn, bất quá là vì cho thấy thái độ, làm cho Mộ gia biết khó mà lui.....

Mộ Nguyên Xuân vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn Thái tử phi giãy lát.

Thái tử phi nhìn như không chút để ý, kì thực luôn luôn lưu ý nhất cử nhất động Mộ Nguyên Xuân. Lúc này vừa lúc có cơ hội như vậy, nhất định không buông tha. Ra về thân thiết cười nói: “Mộ Đại tiểu thư năm nay cũng không còn nhỏ! Cũng đến tuổi định hôn, không biết trong lòng có ai hợp ý, bản cung tự mình làm mai cho người, thế nào?”

Mộ Nguyên Xuân đỏ bừng mặt, thân mình khẽ run. Không dám nói một chữ.

Nói như vậy, cô ta phải trả lời thế nào? Không thể nào “Ta kỳ thật nhìn trúng chính là con của bà, ta nghĩ làm con dâu của bà, bà xem thế nào?”

Mộ Niệm Xuân ở một bên nhìn, không khỏi thầm nhận xét.

“Sức chiến đấu” vị thái tử phi này quả nhiên rất cường đại! Dem hành động hơn người am hiểu ứng biến bức Mộ Nguyên Xuân thành như vậy.

Kiếp trước Mộ Nguyên Xuân lọt vào mắt Thái tử phi, Thái tử phi bày ra bộ mặt thân thiết ôn hòa với cô ta. Kiếp này, Mộ Nguyên Xuân lại không có vận may đó.

Mộ Chính Thiện bình tĩnh lại, tiến lên từng bước nói: “Đa tạ Thái tử phi quan tâm. Bất quá, việc hôn nhân của Trường Hủ còn chưa định, thần tạm thời còn chưa lo lắng việc hôn nhân của tiểu nữ. Hôm nay đăng môn đã quá rầy, thần thật sự ái ngại. Cũng nên nói lời từ biệt!”

Nói tới mức này, ở thêm cũng chỉ là tự rước lấy nhục.

Thái tử phi đã đạt được mục đích, ngay cả câu khách khí giữ lại cũng không có, liền cười yếu ớt gặt đầu đáp ứng.

Mộ Chính Thiện dẫn thê tử rời nội sảnh. Dọc theo đường đi, mặt âm trầm, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Cơ Hội Chuyển Biến

“Thập tứ thúc, cháu cứ như vậy đi tìm phụ vương, thật sự không thành vấn đề sao?”

Chu Diễm được Tề vương giật dây, lại lấy hết dũng khí. Cùng Tề vương hai người ngoài điện thái tử thường lưu lại khi xử lý cần vụ. Lại không dũng khí đi cầu kiến, tránh ở sau cây cột.

Tề vương không quen nhìn Chu Diễm nao núng thế kia, không nhẹ không nặng đánh lên ót Chu Diễm một cái: “Không tiền đồ, có cái gì phải sợ. Đó cha cháu, còn có thể làm gì cháu? Hiện tại ngẩng đầu ưỡn ngực cho ta, bước đi qua.”

“Thúc nói đương nhiên thoải mái đơn giản.” Chu Diễm nhin không được bầu một tiếng: “Phải đi gấp có phải thúc đâu.”

Trong nhà người khác đều là nghiêm phụ tử mẫu. Nhưng hắn là nghiêm phụ nghiêm mẫu, trời sinh số khổ. Ngày thường bị quản thúc nhiều hơn, lá gan lớn mới là việc lạ.

Tề vương tà nghệ nhìn hắn một cái: “Nếu cháu không dám đi, rõ ràng liền để Ngũ tẩu làm chủ chung thân đại sự cho cháu, như thế nào?”

Những lời này, quả nhiên đánh trúng tim Chu Diễm.

Chu Diễm bình tĩnh lại, cổ chừng lấy hết dũng khí đi vào.

Nhìn thân ảnh Chu Diễm biến mất ở cửa đại điện, ý cười trong mắt Tề vương cũng dần dần rút đi.

Chuyện của Chu Diễm đơn giản hai kết quả, nếu có thể thành công thuyết phục Thái tử, Chu Diễm sẽ giống kiếp trước như vậy cùng Mộ Nguyên Xuân tiến tới hôn nhân. Ngược lại, Chu Diễm thật vất vả toàn tâm toàn ý, dũng khí cùng tự tin sẽ gặp đã kích thật lớn.

Mặc kệ là kết quả thế nào, tựa hồ đều làm cho người ta cao hứng không thôi.

Thật sự là mâu thuẫn rồi rắm.

Đội ước chừng một nén nhang, Chu Diễm đi ra. Gương mặt thanh tú béo trắng có chút kích động ửng hồng, trong mắt lóe quang mang khác thường.

Xem ra là thành công. Tề vương bất động thanh sắc nghĩ, bày ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón: “Thế nào? Có phải phụ vương cháu gạt đầu đồng ý?”

Giọng nói Chu Diễm khó nén kích động cùng hưng phấn: “Phụ vương nói chớ lo lắng, buổi tối hồi phủ sẽ thương nghị với mẫu phi.”

Tề vương: “.....”

Náo loạn nửa ngày, nguyên lai còn không có gạt đầu, bất quá là đáp ứng dừng lo lắng. Chỉ có vậy mà cũng kích động thế sao?

Chu Diễm như trước đắm chìm trong thắng lợi nho nhỏ không thể tự kiềm chế. Thao thao bất tuyệt nói: “Cháu nguyên bản nghĩ phụ vương nghe xong những lời này sẽ sinh khí, sau đó nghiêm khắc răn dạy cháu một chút. Không nghĩ tới phụ vương không tức giận, còn nói đây vốn là tình cảm thiếu niên. Không có gì dọa người, là cái gì quá mức ngạc nhiên. Phụ vương thật sự là rất anh minh thần võ!”

..... Thật sự là đứa nhỏ đáng thương! Thái tử cho nó chút hiền hòa. Liền nghĩ thành như vậy. Bởi vậy cũng biết ngày thường có bao nhiêu áp lực.

Tề vương thương hại nhìn Chu Diễm một cái, nhin xuống xúc động ăn ngay nói thật.

Chu Diễm đã không đủ tự tin, tại thời khắc mấu chốt, vẫn là không nên cho hấn một đòn.

Chu Diễm vui vẻ nói nửa ngày, mới phát hiện Tề vương không hề hé răng: “Thập tứ thúc, sao thúc không nói chuyện? Thúc không cảm thấy cao hứng cho cháu sao?”

Tề vương cố ý cô động: “Đương nhiên cao hứng. Nếu phụ vương cháu đồng ý lo lắng việc này, xem ra việc này còn có cơ hội biến chuyển.”

Lời này Chu Diễm thích nghe, liền cười toe toét. Nét mặt toả sáng. Nói chuyện khác hẳn người hôm qua: “Tốt rồi, hiện tại cuối cùng có thể nhả ra khí. Chúng ta hồi Thượng Thư phòng đi!”

Tề vương cười nói: “Nếu đã muốn trốn học, tốt hơn hết trốn cả ngày. Cả ngày ở thư phòng đọc sách, có cái gì lạc thú. Đi, hôm nay ta mang cháu đi quán trà, chúng ta thúc cháu hai người nghe thơ uống trà đi.”

Chu Diễm nghe xong nhất thời tâm động.

Án theo tính tình ngày thường của hấn, tuyệt không dám trốn học. Nhưng chuyện Mộ Nguyên Xuân khiến hấn tâm hoảng ý loạn hoang mang lo sợ, căn bản không thể tĩnh tâm. Trọng yếu hơn là, hấn không biết nên đối mặt La Ngọc như thế nào.

Chu Diễm do dự một lát, liền gạt đầu đồng ý.

Thúc cháu hai người bỏ lại tùy tùng. Lặng lẽ chuồn ra cửa cung.

.....

Quán trà nổi danh kinh thành, xuất hiện thân ảnh hai thiếu niên.

Một người quần áo là lượt tuần mỹ phi phạm, phe phẩy quạt lông điều. Một bộ thể gia danh môn. Một người gương mặt thanh tú mượt mà béo trắng, tươi cười hàm hậu đáng yêu. Hai người một thân quý khí, vừa thấy đã biết xuất thân bất phàm.

Bất quá, kinh thành xưa nay “Huân quý khắp chốn, hoàng thân nhiều như câu”. Hai người tuy rằng hấp dẫn ánh mắt mọi người nhưng là không tính chói mắt.

Nhàn nhả nghe thơ nửa ngày, uống đầy một bụng trà, tiếp theo lại đi phố phường xem người chơi gà, trở lên thuyền hoa nghe điệu hát dân gian. Thẳng đến khi trời tối, Tề vương cùng Chu Diễm mới hồi phủ.

Chu Diễm về mặt chưa hết cười nói: “Thập tứ thúc, trách không được thúc ngày thường thích trốn học đi du ngoạn. Một ngày này quả nhiên thú vị.”

Tề vương nhú mày, trêu chọc: “Cháu cũng đã thích. Không bằng ngày mai chúng ta tiếp tục trốn học đi dạo, thế nào?”

Chu Diễm không chút nghỉ ngơi liên tục lắc đầu: “Việc này vạn vạn không được. Hôm nay trốn học một ngày, Mộ thái phó khẳng định sinh khí. Vạn nhất đến trước mặt hoàng tổ phụ cáo thượng nhất trạng, đến lúc đó cháu không chịu nổi.”

Hắn không thể so được với thập tứ thúc. Thập tứ thúc cho dù trốn học vài ngày. Mộ thái phó cũng không sinh khí. Nếu đổi người trốn học là hắn, sẽ không giống nhau. Để phụ vương mẫu phi biết, không hung hăng răn dạy hắn một chút mới là việc lạ.

Tề vương hiểu rõ điểm tâm tư này của hắn, miễn cưỡng tà nghệ liếc hắn một cái: “Được rồi, cháu đừng suy nghĩ nhiều. Nên suy ngẫm lại buổi tối hồi phủ hướng mẫu phi cháu thế nào đòi công đạo đi!”

Lời vừa nói ra, Chu Diễm quả nhiên nhắm mắt.

Tề vương không phúc hậu nhếch miệng nở nụ cười.

Tề vương phủ cùng Thái tử phủ nằm cùng nhau. Xe ngựa dừng ở cửa, Chu Diễm xuống xe ngựa. Tề vương hướng hắn khoát tay, đang muốn vào phủ, ống tay áo bỗng nhiên bị kéo lại.

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Chu Diễm dùng ánh mắt đáng thương nhìn mình: “Thập tứ thúc, thúc hồi phủ cùng cháu giúp cháu đi!”

Tề vương dở khóc dở cười liếc mắt: “Xem cháu điểm này chẳng có tiền đồ gì. Đó là mẹ ruột cháu, không phải cọp mẹ. Có cái gì phải sợ.”

Chu Diễm vẫn gắt gao nắm ống tay áo hắn không buông: “Thập tứ thúc.....”

Tề vương tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái: “Được rồi được rồi, ta chịu cháu rồi. Ta cùng cháu đi vào là được chứ gì! Đơn giản là cùng cháu đi gặp phụ vương cùng mẫu phi cháu, xem hai người bọn họ thương nghị ra cái kết quả gì.”

Chu Diễm mừng rỡ, liên tục gật đầu.

Tề vương: “.....”

Đứng trước Chu Diễm, hắn cho dù giỏi nhất việc chế ngạo cũng không có đất dụng võ.

.....

Trong phủ thái tử, Thái tử cùng Thái tử phi ngồi ở vị trí chính, không ai nói chuyện, không khí đông lạnh.

Sắc mặt thái tử phi có chút khó coi.

Chu Diễm một ngày không thấy bóng dáng, phái người tiến cung hỏi, mới biết được Chu Diễm căn bản không đi Thượng Thư phòng, theo Tề vương trốn học cả ngày. Sau khi biết việc này, Thái tử phi tâm can đều đau.

Càng không nghĩ tới là, Thái tử sau khi hồi phủ, liền nói chuyện Chu Diễm cùng Mộ Nguyên Xuân. Ngụ ý là xem xét việc này. Thực hiển nhiên, Chu Diễm hôm nay tiến cung cầu Thái tử

Thái tử phi chịu đựng tức giận, kiệt lực mềm mòng nói: “Điện hạ, thái tôn thành thân cưới vợ là đại sự, vạn vạn không thể do nó muốn là được. Mộ Đại tiểu thư kia tính tình lỗ mãng thâm sâu, thật sự không phải xứng với thái tôn. Nô tì là mẹ ruột thái tôn, lẽ nào có đạo lý không thương con? Nhưng cưới vợ chọn người hiền, nữ tử như vậy nếu gả vào phủ, ngày sau khẳng định gây sóng gió không thể yên tĩnh. Nô tì vẫn là cảm thấy Tương tam tiểu thư Bình Viễn hầu phù thích hợp hơn.”

Thái tử không dự đoán được Thái tử phi bác bỏ ý kiến của mình, trong lòng có chút bất khoái. Thản nhiên nói: “Nàng chỉ thấy qua Mộ Đại tiểu thư một hồi, lại không chân chính tiếp xúc, như thế nào có thể kết luận cô ta không thích hợp?”

Thái tử phi ghen lời giây lát. Rất nhanh phản ứng lại: “Nô tì quả thật không tiếp xúc với Mộ Đại tiểu thư. Nhưng chỉ cần dựa vào việc cô ta lên truyền tin cho Chu Diễm, lại mời Diễm Nhi đi Mộ gia, chỉ hai điểm này, liền đủ nhìn ra phẩm tính của cô ta.”

Thái tử cũng không chấp nhận: “Thiếu niên nam nữ, nhất thời kim lòng không được cũng không tính cái gì. Khó được Diễm Nhi thích, lại kiên trì muốn kết hôn với cô ta, cần gì nhất định phải định Tương tam tiểu thư.”

Thái tử phi lại ghen lời.

Sự việc lớn, lập trường Thái tử cùng bà hiển nhiên bất đồng.

Đối Thái tử mà nói, thiên gia địa vị đã đủ, con dâu gia thế hiển hách hay không cũng không trọng yếu. Bà lo lắng là vì một tầng sâu sa. Chu Diễm có mấy cái đường huynh xuất sắc vĩ đại, còn có hai đệ đệ. Nếu cưới một thái tôn phi xuất thân kém một bậc, sau này chẳng phải là kém một bậc với đám huynh đệ đó?

Trừ bỏ một tầng này, Mộ Nguyên Xuân tâm cơ cũng làm bà đề phòng không vui. Bất tự còn chưa so, Chu Diễm liền vì Mộ Nguyên Xuân cùng bà là mẹ ruột tranh chấp, vạn nhất thật sự vào cửa, Chu Diễm chẳng phải là chỉ nhìn tới cô ta?

Không được, bà tuyệt không chấp nhận Mộ Nguyên Xuân làm con dâu.

Thái tử phi bình tĩnh lại, lại một lần bày tỏ thái độ: “Điện hạ, nô tì vẫn là cảm thấy Tương tam tiểu thư thích hợp làm thái tôn phi hơn.”

Thái tử nhíu nhíu mày.

Hôm nay Chu Diễm tội nghiệp ở trước mặt hấn khẩn cầu, hấn khó được một hồi phụ thân từ ái chi tâm. Cái gọi là lo lắng thương nghị, kỳ thật chính là biến thành đáp ứng. Vốn tưởng rằng hồi phủ cùng Thái tử phi nói một tiếng là được, không nghĩ tới Thái tử phi thái độ kiên quyết như vậy.....

Ngay tại giờ phút này, một nha hoàn tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm Thái tử điện hạ Thái tử phi, thái tôn điện hạ cùng Tề vương điện hạ cầu kiến.”

Thái tử phi nghe được tước danh Chu Diễm cùng Tề vương, con tức bùng lên, lạnh lùng nói: “Cho cả hai tiến vào.”

Nha hoàn không dám ngẩng đầu, nom nớp lo sợ lui ra.

Sau một lát, Tề vương cùng Chu Diễm đi vào.

Ánh mắt Thái tử phi sắc bén, khóe mím lại. Thời điểm Chu Diễm hành lễ, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên: “Nhi thần gặp qua phụ vương, gặp qua mẫu phi.”

Không đợi Thái tử há mồm, Thái tử phi liền dẫn đầu làm khó dễ, cười lạnh nói: “Con còn biết trở về. Một ngày này con không ở Thượng Thư phòng đọc sách, đi đâu vậy?”

Thói quen nhiều năm, Thái tử phi vừa hé miệng chỉ trích, Chu Diễm liền co rúm lại, cúi đầu không hé răng.

Mâu quang Tề vương lóe lên, cười nói: “Hôm nay là ta lôi kéo thái tôn trốn học, ngũ tẩu sinh khí, cứ trách ta là được.”

Thái tử phi ghen một bụng hờn dỗi, phong độ hàm dưỡng ngày thường không duy trì được, hừ lạnh một tiếng nói: “Thập tứ đệ, không phải ta làm tẩu tử mà nói đệ, nhưng đệ trốn học ra cung cũng liền thôi, vì cái gì còn đem theo Diễm Nhi?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Thoái Nhượng

Chu Diễm theo phản xạ ngẩng đầu lên: “Mẫu phi, hết thầy đều lỗi của con, là con tâm tình không tốt nghĩ ra cung giải sầu. Mẫu phi đừng trách thập tứ thúc.....”

“Im miệng cho ta!” Thái tử phi xanh mặt trừng mắt nhìn hấn một cái: “Con còn mặt mũi nói sao. Vì một nữ tử cùng ta tranh cãi, còn trốn học ra cung. Ta ngày thường dạy con như vậy sao?”

Chu Diễm vốn là đuối lý, lại không giỏi nói, bị răn dạy ghen lời không nói gì.

Thái tử đối với hành vi trốn học của Chu Diễm hiển nhiên cũng không hưởng ứng, nhíu mày nói: “Buổi sáng lúc con tới tìm cô, cô không phải đã đáp ứng lo lắng của con sao? Con còn có cái gì tâm tình không tốt, còn trốn học ra cung!”

Đầu Chu Diễm càng thấp.

Tề vương nhíu nhíu mày.

Xem đi, cũng không lạ Chu Diễm tính tình mềm yếu như vậy. Thái tử là Nghiêm phụ, Thái tử phi là Nghiêm mẫu. Hai người nói đều là quân giáo nghiêm khắc, Chu Diễm luôn luôn chịu áp lực nặng nề, hoàn cảnh lớn lên như vậy, lá gan có thể lớn được sao?

“Ngũ ca, huynh đừng quở trách thái tôn.” Tề vương cười vì Chu Diễm giải vây: “Là ta không tốt, không nên lôi kéo nó trốn học. Nó ngày thường nhất theo khuôn phép, không có ta giật dây, nó nào có lá gan trốn học.”

Lời này cũng có vài phần đạo lý.

Vợ chồng thái tử không hện mà cùng nghĩ, sau đó rất ấn ý nhìn Tề vương một cái.

Cố tình Tề vương không hề nửa điểm tự giác, tiếp tục nói: “Ngũ ca ngũ tẩu hai người yên tâm, ta về sau không mang theo nó cùng nhau trốn học là được.

Nhiều lắm chính là mang chút thú vị tiến cung cho nó giải sầu.”

Thái tử: “.....”

Thái tử phi: “.....”

Thái tử nhin xuống xúc động, thần nhiên nói: “Quên đi, việc này bỏ qua đi. Thập tứ đệ, đi suốt một ngày, chắc đệ cũng đã mệt mỏi. Sớm hồi phủ nghỉ ngơi đi!”

Vốn đã đủ loạn, lại có Tề vương đi theo làm loạn. Càng làm cho người ta đau đầu

Tề vương tự nhiên không chịu đi. Xem tư thế vợ chồng ngũ ca, rõ ràng là muốn “Khai đường thăm vấn”. Hắn làm sao nhẫn tâm để Chu Diễm một người ứng phó. Dù sao hắn cho tới bây giờ không có hình tượng gì đáng nói, không hiểu cấp bậc lễ nghĩa cần quấy cái gì cũng có thể hạ bút thành văn.

“Ngũ ca. Có phải huynh cùng ngũ tẩu đang thương nghị việc định hôn của thái tôn?” Tề vương không chút để ý cười nói: “Vừa lúc ta cũng thực cảm thấy hứng thú, lưu lại nghe một chút cũng không sao.”

..... Tề vương không chịu đi. Bọn họ lại không thể sai người đuổi Tề vương đi ra ngoài!

Thái tử bắt đầu dĩ cười cười, Thái tử phi khoe miệng hơi hơi run rẩy, không nói lời nào.

Tề vương nửa điểm cũng chưa cảm thấy chính mình không được hoan nghênh, hưng trí bừng bừng hỏi: “Hai người thương nghị thế nào? Rốt cuộc là muốn đi Bình Viễn hầu phủ cầu hôn? Hay là muốn đi Mộ gia?”

Thái tử thanh thanh cổ họng: “Còn đang thương nghị, tạm thời chưa định ra.....”

Mâu quang Tề vương chợt lóe, cười nói: “Việc này kỳ thật cũng không có gì khó xử. Tương tam tiểu thư Bình Viễn hầu phủ xuất thân cao quý đoàn chính nhân nhâ, là lựa chọn tốt nhất cho thái tôn. Mộ Đại tiểu thư mạo mĩ đa tài, uyển chuyển hàm xúc động lòng người. Lại là người trong lòng thái tôn. Vậy gả vào phủ, làm trắc phi thái tôn. Như vậy, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên?”

.....

Lời vừa nói ra, thần sắc mọi người đều thực vi diệu.

Thái tử không tự giác gật gật đầu, đây thật sự là chủ ý không tệ. Lấy thân phận Chu Diễm, đừng nói là nhất thế nhất thiếp, cho dù là nạp nhiều trắc phi cũng là phải tình phải lý.

Trong lòng Thái tử phi cũng là vừa động.

Chu Diễm làm âm ỉ muốn lấy Mộ Nguyên Xuân, Thái tử lại cũng tán thành. Bà một mình một cây chẳng chống vững nhà, làm gì cũng không lay chuyển được phụ tử bọn họ. Chẳng bằng tiếp thu biện pháp Tề vương, làm cho Mộ Nguyên Xuân lấy thân phận trắc phi vào cửa. Có nàng bà cùng con cháu thái tôn phi. Mộ Nguyên Xuân chỉ là một cái tiểu thiếp há có thể làm sóng to gió lớn?

Chu Diễm cũng là cả kinh, không chút nghĩ ngợi thốt ra nói: “Làm trắc phi thì quá ủy khuất Nguyên Xuân.”

Trắc phi nghe dễ nghe, nhưng chính là thiếp thất.

Mộ gia mặc dù không phải huân quý thế gia. Nhưng cũng là dòng dõi thanh quý tiếng tăm lừng lẫy. Mộ Nguyên Xuân là trưởng nữ Mộ gia, nếu chỉ làm trắc phi, không chỉ có là ủy khuất Mộ Nguyên Xuân, cũng là làm nhục Mộ gia.

Thái tử phi càng nghĩ càng cảm thấy chủ ý này không sai. Đúng là có ủy khuất Mộ Nguyên Xuân hay làm nhục thanh danh Mộ gia không, nửa điểm không thêm để ý, há mồm nói: “Con đường đường là tôn, cũng là thái tử tương lai của Đại Tàn. Có thể làm trắc phi của con, tương lai cũng là quý không thể nói. Làm sao có nửa phần bôi nhọ Mộ Đại tiểu thư?”

Vừa khéo, Thái tử cũng hiểu được đây là cách tốt nhất giải quyết vấn đề, lập tức cùng Thái tử phi đứng chung trận tuyến: “Mẫu phi con nói phải, liền quyết định như vậy đi! Quá mấy ngày. Cô liền hướng phụ hoàng thỉnh chỉ hôn.”

Giải quyết dứt khoát!

Chu Diễm căn bản là không có quyền lợi phản đối.

Người khởi xướng Tề vương, tạo ra kết quả này.

Làm cho Mộ Nguyên Xuân liền như vậy phong cảnh gả tiến Thái tử phủ. Trong lòng hắn thật sự không thoải mái. Cho nên mới đưa ra biện pháp trung bình này. Lấy Mộ Nguyên Xuân tâm cao khí ngạo, nếu biết mình chỉ có thể làm thiếp thất. Khăng định học máu đi!

Tề vương phi thường khoái trá cáo từ.

Việc này có định luận, Thái tử phi cũng bớt tâm tình lo lắng chút ít. Ngữ khí cuối cùng không lạnh nữa: “Diễm Nhi, con tiến thập tứ thức đi.”

Chu Diễm đang có một bụng lời muốn nói với Tề vương, nghe vậy lập tức gật đầu.

.....

“Thập tứ thức, sao tự nhiên thức lại nói ra như thế?” Chu Diễm bất mãn oán giận: “Thức biết rõ cháu không thích Tương tam tiểu thư, cháu chỉ muốn lấy Nguyên Xuân.”

Tề vương tà nghệ nhìn hẩn một cái, tựa tiểu phi tiểu nói: “Làm sao vậy? Có phải chê ta lắm miệng?”

Chu Diễm không hề rầy, xem như cam chịu.

“Sao cháu không nghĩ, nếu chịu nhượng bộ một ít, làm sao mẫu phi cháu gật đầu?” Lấy tài ăn nói của Tề vương, ứng phó với Chu Diễm đơn thuần tự nhiên là dư dả: “Hiện tại kết quả này không phải tốt lắm sao? Tương tam tiểu thư gả tới, Mộ Nguyên Xuân cũng có thể rất nhanh gả vào phủ. Đến lúc đó cháu trái ôm phải ấp, hưởng hết tề nhân chi phúc, chẳng phải là tuyệt nhất!”

Chu Diễm mặt đỏ lên: “Nhưng là, cháu căn bản không nghĩ hưởng cái gì tề nhân chi phúc, cháu chỉ muốn lấy một mình Nguyên Xuân thôi.”

Tề vương chặc chặc một tiếng: “Thực nhìn không ra cháu lại ngây thơ si tình vậy. Lời này về sau yên tâm ngầm nghĩ là được rồi, trăm ngàn đừng nói ra. Không sợ đám Chu Tuần nghe xong giễu cợt sao. Cháu tương lai làm Thái tử, náo trác phi thị thiếp, sao có thể chỉ cưới một nữ tử?”

Vì cái gì không thể?

Chu Diễm đang muốn há mồm, chợt nhớ tới bên người phụ vương một đồng thị thiếp mỹ nhân, yên lặng đem lời nói nuốt trở vào.

Sinh ở gia tộc đế vương, có rất nhiều chuyện đều theo đại cục lo lắng, không thể chỉ dựa vào bản thân yêu thích làm việc. Không chỉ có hẩn, mà còn cả chuyện con nối dòng, hẩn tuyệt đối không thể có một thê tử.....

“Danh phận cái gì, đều là cho người ngoài nhìn. Chờ cưới về, thích ai sủng ai còn không phải từ tâm ý của cháu.” Tề vương tiếp tục lừa dối: “Mộ Nguyên Xuân nếu đối với cháu một mảnh tâm ý thật, nghĩ cũng sẽ không để này nọ.”

Trên thực tế, có mẹ chồng lợi hại, còn có chính phi xuất thân tài trí hơn người, Mộ Nguyên Xuân cho dù gả đến phủ Thái tử, ngày trôi qua cũng thực “tốt”.

Chu Diễm rốt cục bị thuyết phục, trịnh trọng gật gật đầu: “Thức nói phải, hiện tại tạm thời ủy khuất Nguyên Xuân một ít. Về sau cháu nhất định sẽ đổi đãi tốt với nàng.”

Tề vương chậm rì rì cười nói: “Cái này đúng rồi! Gặp được sự tình không thể lập tức giải quyết được, thì phải đi vòng, nhiều cái vòng luẩn quẩn là được.”

Chu Diễm thụ giáo, bưng bình đại ngộ: “Nói cách khác, nếu Dung phi nương nương không chịu đáp ứng thức cưới Mộ tứ tiểu thư, thức cũng sẽ dùng biện pháp như vậy giải quyết. Đến lúc đó để Lục đại tiểu thư làm chính phi, Mộ tứ tiểu thư làm trắc phi là được.”

Tề vương liếc trắng: “Ta như thế nào có khả năng ủy khuất nàng như vậy.”

Chu Diễm: “.....”

Vì cái gì hẩn luôn luôn có cảm giác bị hớ?

Mặc kệ nói như thế nào, khối đá nặng trong lòng được khai mở. Chu Diễm chỉ cảm thấy toàn thân thoải mái rất nhiều, phẫn chấn nói: “Ngày mai cháu sẽ phái người đi Mộ gia báo tin, miễn cho Nguyên Xuân lo lắng chờ.”

Đáng thương Chu Diễm, thẳng đến giờ phút này còn không biết người Mộ gia bị triệu đến phủ thái tử.

Tề vương cười nói: “Cứ như vậy cấp tin làm cái gì. Chờ Ngũ Ca thánh thánh chỉ tứ hôn, đến lúc đó cấp nàng một kinh hi chẳng phải là rất tốt? Hơn nữa, trong lòng ngũ tẩu không thoải mái, cháu lại vội vàng sai người đi Mộ gia truyền tin, tẩu ấy lại càng không có hảo cảm với Mộ Nguyên Xuân. Tương lai Mộ Nguyên Xuân gả tới, cố ý làm khó, thì không tốt.”

Tất cả đều là lừa dối Chu Diễm.

Kỳ thật, Tề vương chính là muốn cho Mộ Nguyên Xuân chịu giày vò mấy ngày mà thôi. Đợi cho thánh chỉ đến Mộ gia, tin tưởng Mộ Nguyên Xuân nhất định thực “Kinh hi”!

Chu Diễm chấp nhận, lập tức nói: “Hảo, cháu nghe lời thức, không cho người đi đưa tin.”

..... Thật sự là đứa nhỏ đơn thuần, bị người bán còn vui rạo rức.

Tề vương một bên thôn thức, một bên phúc hậu kéo kéo khoe môi.

.....

Chuyện như vậy, Mộ Chính Thiện đương nhiên không dám giấu diếm, vào lúc ban đêm, liền lên nói cho Chu thị.

Nét mặt già nua của Chu Thị nhăn lại, tức giận vô cùng: “Hoang đường! Thật hoang đường! Chúng ta Mộ gia mấy đời thanh danh, xem như hủy ở trong tay Mộ Nguyên Xuân.”

Chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm. Chuyện Thái tử phi triệu kiến người Mộ gia, sớm hay muộn sẽ lọt vào tai mọi người. Đến lúc đó tiền căn hậu quả, căn bản lừa không được người.

Nghĩ đến người khác sẽ ở sau lưng chỉ trích chế giễu, Chu Thị cảm thấy tức ngực. Mộ gia luôn luôn lấy gia phong nghiêm cẩn làm hãnh diện, cô tình gây ra loại chuyện này, sau này còn mặt mũi nào xuất môn gặp người?

Mộ Chính Thiện xấu hổ đứng ở một bên, không dám biện giải.

Chu Thị trải qua khiếp sợ ban đầu cùng tức giận xong, rốt cục thoáng tỉnh táo lại, trầm đĩnh chặt sắt phân phó: “Từ hôm nay trở đi, không chuẩn Nguyên Xuân ra khuê phòng nửa bước. Còn nữa, không chuẩn Trường Hủ tiếp tục âm thầm vì nó truyền tin đưa tin tức. Thái tử phi đã muốn bỏ qua thái độ, không thể để cho huynh muội chúng tiếp tục làm ra chuyện ngu ngốc, để người ta nghĩ Mộ gia chúng ta không dạy được người.”

Nói như vậy, cũng chính cảm tức Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Chính Thiện không chút nghĩ ngợi gật đầu.

Chu Thị nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Việc này tạm thời im lặng, miễn cho trong phủ ồn ào huyên náo khó coi.”

Nói xong này đó, mẫu tử hai người câu đều câu này, im lặng không nói.

P/S: Mộ Nguyên Xuân chỉ có thể lấy thân phận thiếp thất gả nhập phủ Thái tử. Hơn nữa, mẹ chồng Thái tử lợi hại không có hảo cảm, thập phần chán ghét cô ta, về sau nhất định khiến Mộ Nguyên Xuân khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Sinh Bệnh

Ngày hôm sau, Mộ Nguyên Xuân liền bị cảm chùng. Trừ bỏ Đỗ Quyên đưa cơm, toàn bộ nha hoàn bà tử không chuẩn tới gần nửa bước.

Mộ Uyển Xuân âm thầm tò mò, lập tức tới tìm Mộ Niệm Xuân tìm lý do.

Mộ Niệm Xuân không chút để ý đáp: “Nghe nói đại tỷ sinh một loại bệnh kỳ quái, trên mặt nổi nốt hồng, hơn nữa còn lây bệnh.”

Mộ Uyển Xuân lập tức đánh mất ý định đi Thương Mai uyển tìm tòi trong đầu, thân thiết kéo tay Mộ Niệm Xuân cười nói: “Chúng ta vẫn là đừng đi quấy nhiễu đại tỷ, để cho tỷ ấy an dưỡng.”

Mộ Niệm Xuân nở nụ cười, cùng Mộ Uyển Xuân dắt tay cùng đi khuê học.

Lấy tính tình Mộ Uyển Xuân, không quá hai ngày, tin tức này sẽ gặp truyền khắp cao thấp trong phủ. Tội diệu là, Mộ Nguyên Xuân ngay cả cơ hội biện giải đều không có.

Mộ Nguyên Xuân thỉnh linh xảy ra “Sinh bệnh”, khiến vợ chồng chi thứ hai Mộ Chính Đức nghi ngờ

“Lão gia, Nguyên Xuân hai ngày trước vẫn tốt, như thế nào đi một chuyến phủ Thái tử trở về liền sinh bệnh?” Ngô thị lòng tràn đầy nghi hoặc: “Cũng không thấy thỉnh đại phu đến, bỗng nhiên liền đóng viện tĩnh dưỡng. Thấy thế nào đều có chút không thích hợp.”

Mộ Chính Đức suy nghĩ nói: “Việc này quả thật có chút kỳ quái. Bất quá, nếu đại ca đại tẩu đã không chịu nói rõ, chúng ta coi như không biết gì.”

Ngô thị trong miệng vâng dạ, ở trước mặt Trương thị, đã có ý vô tình nhắc tới việc này: “..... Đại tẩu, nghe nói Nguyên Xuân bỗng nhiên sinh bệnh cấp tính, trên mặt nổi nốt hồng, còn có thể lây bệnh. Có phải hay không nên thỉnh đại phu đến xem xem? Thể diện cô nương quan trọng, nhưng nếu để lại sẹo thì còn đáng lo hơn.”

Trương thị cố nở một nụ cười đông cứng: “Đã mời đại phu xem, nói là chỉ cần tránh ánh sáng, nghỉ ngơi mấy ngày là đỡ.” Đây là lý do tốt nhất, miễn cho mọi người nghỉ ngơi.

Ngô thị không phải kẻ ngốc, đương nhiên sẽ không đơn giản như vậy bị lừa. Bất quá. Trương thị không chịu nói, bà ta cũng không hỏi nhiều. đành cười đôi mắt.

.....

Mộ Chính Thiện đối Mộ Trường Hủ thập phần thất vọng, nhưng thi hội là chuyện đại sự. Tự nhiên không thể không hỏi.

Sáng sớm, trời còn chưa sáng. Mộ Chính Thiện liền đứng lên. Trương thị cũng theo rời giường, một bên phân phó chuẩn bị xe ngựa, một bên sai người đi gọi Mộ Trường Hủ.

Mã phòng rất nhanh liền chuẩn bị tốt xe ngựa. Hạ nhân phái đi Tùng Đào viện cũng rất nhanh đến quay lại: “Đại thiếu gia đã chuẩn bị xong xuôi, lập tức qua.”

Sau một lúc lâu, Mộ Trường Hủ quả nhiên đến đây.

Mộ Chính Thiện nhìn Mộ Trường Hủ một cái, không khỏi cả kinh: “Trường Hủ, con làm sao?”

Mộ Trường Hủ sắc mặt đen tối, còn có vẻ hơi sốt. Vừa thấy đã biết không ổn.

“Không có gì. Con vẫn ổn.” Mộ Trường Hủ hé miệng, liền lại càng không tốt, thanh âm lại có chút khàn khàn khác thường.

Mộ Chính Thiện trong lòng trầm xuống, bước lên, lấy tay xem trán Mộ Trường Hủ, tay nóng bỏng. Thời điểm mấu chốt quan trọng như vậy, Mộ Trường Hủ lại phát sốt.

Mộ Chính Thiện sắc mặt khó coi vô cùng, nhưng không tới mức rối loạn, trầm giọng nói: “Trương thị, bà cho người đi thỉnh đại phu đến.”

“Con thật sự không sao.” Mộ Trường Hủ khàn khàn nói: “Thời gian không còn nhiều. Con phải đi trường thi, bằng không sẽ không được nhập trường thi.”

Mộ Chính Thiện nhíu mày nói: “Con đã sinh bệnh, làm sao còn có thể đi thi.” Thi hội khảo suốt ba ngày. Mộ Trường Hủ sinh bệnh làm sao có thể chống đỡ?

Mộ Trường Hủ lại dị thường kiên trì: “Phụ thân, con thật sự không sao. Con lập tức đi trường thi.” Nói xong, xoay người liền đi. Mộ Chính Thiện trở tay không kịp, chỉ có thể thở dài đuổi theo.

Mộ Chính Thiện tự mình đưa Mộ Trường Hủ đến bên ngoài trường thi.

Lúc này bên ngoài trường thi có không ít thí sinh. Hơn nữa cũng có nhiều người thân đưa thí sinh tới, nói nhao nhao ồn ào ầm ĩ. Mộ Trường Hủ xuống xe ngựa, không cẩn thận bị thí sinh bên cạnh húc một cái, lao đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

Mộ Chính Thiện cả kinh, đưa tay đỡ Mộ Trường Hủ: “Cẩn thận chút.”

Mộ Trường Hủ ổn định thân mình, lấy lại bình tĩnh nói: “Cảm ơn phụ thân.”

“Trường Hủ. Con bỏ lần thi hội này đi!” Cho dù sinh khí cũng là trường tử của mình, Mộ Chính Thiện từ đáy lòng lý lo lắng thân thể hần: “Bộ dáng này của con. Căn bản không có khả năng chống đỡ qua ba ngày thi hội.”

Mộ Trường Hủ im lặng một lát, mới ngẩng đầu. Trong ánh mắt tràn đầy khẩn cầu: “Phụ thân, con vì lần thi hội này, đã chuẩn bị hai năm. Con thật sự không nghĩ bỏ thi, van cầu cha, cho con đi vào thử một lần. Con nhất định có thể!”

Thân thể tình trạng như thế nào, không có người nào rõ ràng hơn Mộ Trường Hủ.

Gần đây sự tình phát sinh liên tiếp, một chuyện tiếp một chuyện lại càng nghiêm trọng hơn. Nhất sau khi từ phủ thái tử về, Mộ Trường Hủ lại tâm tư ưu kết. Hai ngày rồi không ngủ, ngày hôm qua ban đêm ở thư phòng ngồi đến nửa đêm.

Sáng sớm đứng lên, hần liền cảm thấy sức khỏe yếu trầm trọng, trong lòng biết là sầu lo quá độ lại bị hàn khí. Nhưng hần không nghĩ bỏ thi hội.

Trong lòng Mộ Chính Thiện run lên, bỗng nhiên có chút đau xót. Rốt cục không nói gì, trở mắt nhìn Mộ Trường Hủ xếp hàng vào trường thi.

.....

“Trường Hủ phát sốt, còn kiên trì muốn đi tham gia thi hội.” Trong giọng nói của Trương Thị cũng không bao nhiêu thân thiết, vui sướng khi người gặp họ: “Cũng không biết nó có thể bình yên chống đỡ qua ba ngày không.”

Thi hội cường độ cao, người thường không có khả năng tương tượng. Ba ngày chỉ có một người ở ngoài truyền lời, trừ bỏ ăn ngủ, còn lại thời gian đều

dùng để hoàn thành khảo đề. Dù là như thế, thời điểm cuộc thi chấm dứt, cũng sẽ xuất hiện không ít thí sinh không thể hoàn thành khảo đề. Lấy tình trạng thân thể Mộ Trường Hủ trước mắt, có thể chống đỡ hay không thật khó mà nói.

Mộ Niệm Xuân cười nhắc nhở nói: “Mẹ, trước mặt cha, mẹ nên thu liễm một chút. Trăm ngàn đừng để cha phát giác.”

Một kiếp này, có rất nhiều sự tình không giống kiếp trước.

Kiếp trước, Mộ Trường Hủ trải qua tỉ mỉ chuẩn bị, ở thi hội đại tỏa sáng. Ở kế tiếp thi đình giành được ưu ái của Hoàng thượng, trở thành thám hoa. Tuổi còn trẻ liền vào hàn lâm, nhất thời truyền thành giai thoại. Mộ Trường Hủ đường làm quan rộng mở, địa vị Mộ Nguyên Xuân cũng theo nước lên thì thuyền lên. Đem tỷ đệ các nàng không còn chút ánh sáng nào.

Mà hiện tại, Mộ Nguyên Xuân cùng vị trí thái tôn phi xa vời, bị giam lỏng ở trong khuê phòng. Mộ Trường Hủ ưu tư quá độ, mang bệnh đi tham gia thi hội.

Kết quả rốt cuộc như thế nào, thật khiến cho người ta chờ mong.

Trương Thị tâm tình thư sướng, vẻ mặt tươi cười: “Con yên tâm đi! Điểm ấy việc nhỏ ta há có thể không biết, sẽ không ở trước mặt cha con lòi đuôi.” Dừng một chút, lại thấp giọng nói: “Nguyên Xuân lần này chọc họa, mặt cha con không chút vui vẻ, đối với nó hoàn toàn thất vọng. Liền ngay cả tổ mẫu con cũng buồn bực vô cùng. Ta xem, từ nay về sau, nó chớ mơ tưởng xoay người.”

Rốt cục có thể nhờ được cái đình trong mắt.

Mộ Niệm Xuân lại cười nhẹ: “Chúng ta lúc này đang chiếm thượng phong. Bất quá, không thể bởi vậy liền khinh thường chị ta.” Mộ Nguyên Xuân nếu khinh địch như vậy có thể đối phó, năng kiếp trước lại sao lại bị hại thảm như vậy?

Trương Thị không cho là đúng nói: “Nó muốn làm thái tôn phi là hoàn toàn không có khả năng. Thái tử phi thái độ thế nào con cũng đã thấy, tuyệt không dung nó vào cửa. Nó còn có biện pháp gì?”

“Cái này con không rõ. Con chỉ là cảm thấy, chị ta sẽ không chủ quan như vậy.” Mộ Niệm Xuân tăng thêm ngữ khí: “Mẹ, mẹ trăm ngàn lần không thể sơ suất.”

Nàng nói thận trọng như vậy, Trương Thị rốt cục thu liễm tâm tư khinh thị, gật gật đầu.

Trương Thị nghĩ nghĩ, cười nói: “Chuyện Trường Hủ mang bệnh đi tham gia thi hội, người trong phủ khẳng định đều biết Mộ Nguyên Xuân hiện tại cũng biết rồi mới đúng!”

Mộ Nguyên Xuân bị giam lỏng ở trong phòng, mỗi ngày chỉ tiếp xúc với nha hoàn đưa cơm. Bất quá, chuyện quan trọng như vậy, khẳng định nha hoàn đưa cơm kia không dám giấu diếm.

Nếu Mộ Nguyên Xuân biết Mộ Trường Hủ sinh bệnh, trong lòng sẽ tư vị gì?

.....

Trong Thương Mai viện, im lặng gần như nặng nề.

Bọn nha hoàn đều thành thành thật thật đứng trong phòn, không dám tùy ý đi ra đi lại. Liền ngay cả Phương mama cũng không dám tùy ý xuất viện, tùy ý thuê thừa. Không cần thận, liền bị kim đâm trúng ngón tay.

Phương mama nhú mảy, dừng tay, kinh ngạc ngăn người một lát.

Tiểu thư bị lệnh cường chế cầm chừng, cửa khuê phòng bị khóa trái, chỉ có một ngày ba bữa mở cửa. Trừ bỏ Đỗ Quyên đưa cơm tới bên ngoài, ngay cả bà ta là vú nuôi cũng không chuẩn tới gần nửa bước.

Tiểu thư luôn luôn mạnh mẽ, như bây giờ, trong lòng nhất định rất khó chịu.

“Phương mama,” Thân ảnh Đỗ Quyên nhanh nhẹn tiến vào tiến vào, vẻ mặt không yên nói nhỏ vài câu.

Phương mama bỗng nhiên đứng dậy, vẻ mặt kinh hoảng: “Ngươi nói cái gì? Thật là như vậy sao?”

Đỗ Quyên cười khổ một tiếng thở dài: “Chuyện như vậy, ta làm sao dám nói lung tung. Việc này ta cũng nghe người ở trù phòng nói, chuyện này mà cũng dám nói, sợ rằng không phải giả.” Dừng một chút lại chân chờ hỏi: “Phương mama, việc này có phải nên bẩm báo tiểu thư một tiếng?”

Phương mama cũng do dự, sau một lúc lâu mới đáp: “Chuyện quan trọng như vậy, không thể gạt.” Có thể lừa gạt được nhất thời chứ không lừa được mãi, ngày sau Mộ Nguyên Xuân sớm hay muộn sẽ biết. Nếu bọn họ giấu diếm không báo, chỉ sợ Mộ Nguyên Xuân càng thêm tức giận.

Buổi tối lúc đưa cơm, Đỗ Quyên lấy dũng khí nói tới việc này: “Tiểu thư, nô tỳ nghe nói, đại thiếu gia hôm nay thân mình không khoẻ, cũng không ở lại trong phủ thỉnh đại phu đến xem, dám chống đỡ đi tham gia thi hội.”

“Choang” một tiếng, cắt lòi Đỗ Quyên.

Bát com trong tay Mộ Nguyên Xuân rơi xuống đất, vỡ tan.

Giương mặt tiểu tụy tái nhợt của cô ta không thể tin được, run run hỏi: “Người nói cái gì? Đại ca làm sao bị bệnh?”

Đỗ Quyên bị hoảng sợ, ngập ngừng nói: “Cụ thể sao lại thế này, nô tỳ cũng không rõ ràng. Chỉ nghe phòng bếp người ta nói, đại thiếu gia khả năng ưu tú quá độ lại bị hàn khí, buổi sáng bị sốt. Lão gia nói đại thiếu gia ở lại trong phủ, đại thiếu gia không nghe, kiên trì đi trường thi.”

Mộ Nguyên Xuân nghe, tim như bị đao cắt, rơi lệ đầy mặt.

Đều do cô ta! Đều là do lỗi của cô ta!

Vì cái gì không thể chờ qua mấy ngày này? Vì cái gì lại bắt ép đại ca truyền tin cho mình thời điểm này? Đều là mình bức đại ca tới mức này.....

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Té Xỉu

Chu Thị sau khi biết việc này, cũng nhủu mày hồi lâu. Sau đó thở dài một tiếng nói: “Hy vọng Trường Hủ có thể chống đỡ qua ba ngày này.”

Mộ Chính Thiện miễn cưỡng cười nói: “Trường Hủ ý chí cứng cỏi, hẳn là có thể chống đỡ qua ba ngày. Cho dù lần này khảo không trúng cũng không có gì, nó còn trẻ, chờ ba năm sau tái khảo cũng được.”

Lời tuy rằng lạc quan, trong lòng lại không ra tư vị gì.

Mộ Trường Hủ thiên tư thông minh, là người xuất sắc nhất trong số con cháu đồng lứa. Mộ gia cao thấp đối hắn kỳ vọng rất cao, đều ngóng trông hắn có thể ở thi hội năm nay tỏa sáng. Vì không cho hắn phân tâm, liền ngay cả việc hôn nhân cũng tạm thời chưa định.

Không thể tưởng được, mấy ngày nay liên tiếp phát sinh chuyện lại có ảnh hưởng lớn như vậy tới Mộ Trường Hủ.....

Mẫu tử hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng thở dài.

Sau một lúc lâu, Chu Thị mới đã khôi phục tinh thần nói: “Nhớ rõ phái người đến bên ngoài trường thi đề phòng.” Để ngừa Mộ Trường Hủ phải ra ngoài bất ngờ.

Mộ Chính Thiện gật đầu. Ngày hôm sau liền phái vài người đứng chờ bên ngoài trường thi, cách hai canh giờ về báo tin một lần. Một ngày trôi qua, bình an vô sự.

Mộ Chính Thiện nhẹ nhàng thở ra. Còn một ngày cuối cùng, chỉ cần Mộ Trường Hủ bình yên vô sự chống đỡ qua là tốt rồi.

Không ngờ tới, ngày thứ ba rốt cuộc vẫn xảy ra chuyện.

.....

Chính Ngọ, Trương Thị đang ăn bài com trưa. Mộ Niệm Xuân dẫn Phong Ca Nhi ở một bên chơi đùa, Trương Từ Kiều cũng mỉm cười đứng ở một bên, thoải mái vui vẻ, không khí hòa thuận đầm ấm.

Người gác cổng vội vàng chạy tới, dồn dập bẩm báo: “Phu nhân, không tốt, đại thiếu gia ở trường thi té xỉu. Bọn họ đành phải phái người đưa đại thiếu gia về.....”

Cái gì?

Trương Thị vừa kinh vừa vui, cố gắng không biểu lộ ở trên mặt: “Đại thiếu gia hiện tại ở đâu?” Kết quả như dự kiến. Lấy tình trạng thân thể Mộ Trường Hủ, có thể chống được ngày thứ ba đã là không dễ.

Gã sai vặt kia đáp: “Bọn họ đã đưa đại thiếu gia đến Tùng Đào viện.”

Trương Thị lập tức nói: “Được rồi, ta lập tức đi Tùng Đào viện nhìn xem.”

“Mẹ, con đi cùng mẹ.” Mộ Niệm Xuân không cần nghĩ ngợi nói. Hai người định đi. Trương Tử Kiều cùng Phong Ca Nhi tự nhiên cũng muốn theo cùng đi.

Mọi người vội vàng đi Tùng Đào viện.

Lúc này Tùng Đào viện đang gà bay chó sủa, luống cuống tay chân.

Mộ Trường Hù nằm ở trên giường, chau mày, trên trán đầy mồ hôi lạnh. Vài gã sai vặt đứng ở bên giường. Tất cả vẻ mặt kinh hoàng.

Trương Thị tới, bọn họ như được ăn thuốc an thần. Nhất loạt mở miệng bẩm báo.

Trương Thị không có kiên nhẫn nghe, chỉ vào một tên trong đó: “Người khác đều im miệng, ngươi tới nói một câu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.”

Gã sai vặt kia lập tức tiến lên từng bước, đem sự tình ngọn nguồn nói ra: “Phu nhân, chúng nô tài vẫn luôn chờ bên ngoài trường thi. Bỗng nhiên có người đi ra hô một tiếng, nói là có thí sinh ở trường thi té xỉu. Nô tài vừa nghe liền cảm thấy không ổn, lập tức tiến lên hỏi thăm.”

Này sau khi nghe ngóng. Quả nhiên là Mộ Trường Hù không thể nghi ngờ. Vài gã sai vặt vừa sợ lại hoảng, mang Mộ Trường Hù trở về.

Trương Thị nhìn Mộ Trường Hù trên giường một cái, thấy hắc mặt không còn chút máu hôn mê bất tỉnh, cũng không dám chậm trễ. Ở trường thi té xỉu đương nhiên là chuyện đáng vui mừng, hiện tại lại vạn vạn không thể ra biểu lộ. Bằng không chính mình cũng sẽ gánh vác can hệ.

Trương Thị lập tức phản phó: “Người đâu, nhanh đi thỉnh đại phu đến.” Lại phái người đến Tu Đức đường truyền tin.

Mộ Niệm Xuân nhắc nhở: “Mẹ, không phải mẹ nên phái người báo tin cho cha?”

Trương Thị bừng tỉnh đại ngộ, liên tục gật đầu: “Phải phải phải, chuyện quan trọng thế mà ta quên mất. Ta phải báo người đưa tin cho cha con.”

.....

Chu Thị nghe tin, lập tức chạy tới Tùng Đào viện.

Nhìn sắc mặt tái nhợt như tờ giấy của Mộ Trường Hù. Chu Thị vừa đau lòng vừa ảo não, kim lòng không được thờ dài một tiếng. Nhưng việc đã đến nước này, có tiếc hận tái đau lòng cũng không thể giải quyết sự việc. Trước hết cứu người mới là quan trọng nhất.

Chu Thị đã khôi phục thần hồn: “Đại phu như thế nào còn chưa đến?”

Trương Thị không dám chậm trễ, đáp: “Con dâu đã phái người đi thỉnh, một lát có thể đến.”

“Có cho người báo tin cho Chính Thiện không?” Chu Thị lại hỏi.

Trương Thị đáp: “Đã phái người đi Hàn Lâm viện.” Bất quá, Hàn Lâm viện ở cách xa, gần nhất cũng phải một canh giờ. Mộ Chính Thiện được đến tin tức gấp trở về, ít nhất cũng là sau giờ Ngọ.

Nước xa không cứu được lửa gần. Chu Thị cũng không hỏi nhiều, yên lặng ngồi xuống bên giường.

Có Chu Thị tọa trấn, Trương Thị tâm cũng yên ổn hơn.

Sau một lúc lâu, đại phu cũng tới. Bắt mạch qua đi. Đại phu về mặt ngưng trọng nói: “Mộ công tử mạch tượng suy yếu, lúc nhanh lúc chậm. Tựa hồ là bị phong hàn lại không trị liệu kịp thời.”

Chu Thị thờ dài: “Đúng vậy, Trường Hù không muốn trì hoãn thi hội. Cố chống đỡ đi thi. Không nghĩ tới, hôm nay lại bị té xỉu ở trường thi, bị bọn hạ nhân nâng trở về.”

Nói xong, trong mắt ươn ướt.

Mộ Trường Hù là trưởng tôn Mộ gia, Chu Thị trong miệng không nói, trong lòng đối lần thi hội này của hắc lại thập phần để ý. Trước mắt Mộ Trường Hù hôn mê bất tỉnh được đỡ hồi phủ, Chu Thị đau lòng rất nhiều, sớm đem bất mãn lúc trước quăng ra sau đầu.

Vị đại phu kia thấy Chu Thị kích động, không dám nói thêm nữa, cười an ủi nói: “Lão phu nhân không cần lo lắng. Mộ công tử tuổi trẻ thân thể tốt, chỉ cần an tâm nằm trên giường tĩnh dưỡng, thân thể rất nhanh khôi phục. Lão hủ viết đơn thuốc.”

Nói xong, rất nhanh viết phượng thuốc.

Trương Thị vội cảm tạ, sai người lập tức đi bốc thuốc. Lại an bài chỗ ở, thỉnh đại phu ở lại Mộ gia đề phòng. Ít nhất cũng phải chờ Mộ Trường Hù bình yên tĩnh lại thân thể không việc gì, lúc ấy mới yên tâm tiễn đại phu.

Vị đại phu này là danh y kinh thành, ngày thường xuất nhập các phủ đệ là chuyện bình thường, rất quen thuộc chuyện thế này. Cũng không nói gì, vui vẻ ở lại.

Bốc thuốc ngao được, đều có hạ nhân bận rộn.

Được bụng tới, đã là chuyện một canh giờ sau.

Trước mặt Chu Thị, Trương Thị tự nhiên biểu hiện một phen, bụng chén thuốc lên, tự mình giúp Mộ Trường Hủ uống được. Mộ Trường Hủ hôn mê bất tỉnh như trước, được người đỡ tựa đầu giường, thìa đến bên miệng lại không há mồm.

Thuốc này phải cho uống thế nào? Cũng không phải đùa nhỏ ba tuổi, tổng không thể làm cho người ta nuốt được đồ qua miệng!

Trương thị đang khó xử, Mộ Niệm Xuân nói: “Mẹ, thân thể đại ca quan trọng, hiện tại bất chấp nghĩ nhiều. Vẫn nên đồ thuốc vào miệng!”

Chu Thị cũng nói: “Niệm Xuân nói rất đúng, cứu người quan trọng hơn.”

Nếu Chu Thị đã nói như vậy, Trương Thị cũng liền thuận theo. Trương Tử Kiều tới hỗ trợ, bóp cằm để Mộ Trường Hủ há miệng, Trương Thị đồ thuốc vào.

Có chút nuốt đi vào, còn lại theo khóe miệng chảy xuống dưới. Nước thuốc màu nâu rơi trên cổ áo vào đệm, có vẻ chật vật không chịu nổi.

Mộ Niệm Xuân thân là muội muội, không tiện nhúng tay hỗ trợ, chỉ ở một bên lẳng lẳng nhìn Mộ Trường Hủ hôn mê bất tỉnh, sắc mặt lộ vẻ sầu thảm.

Mộ Nguyên Xuân, là cô đại huynh trưởng thành như vậy.

Nếu cô biết, có thể khi nào suy nghĩ đã không làm như thế?

.....

Chi thứ hai nhận được tin tức, cũng tới thăm. Ngô Thị vẻ mặt tiếc hận thở dài: “Thật sự là rất đáng tiếc. Trường Hủ đã kiên trì đến ngày thứ ba, rốt cuộc vẫn là không thể chống đỡ được.”

Ngôn ngữ tiếc nuối. Về phần trong lòng rốt cuộc là nghĩ như thế nào, không ai biết được.

Trương Thị đỏ mắt, nghẹn ngào nói: “Đứa nhỏ không may. Ngày thường vẫn rất ổn, tới thời điểm mấu chốt lại sinh bệnh. Bỏ qua lần thi hội này, đợi ba năm nữa không nói. Thân mình còn thành như vậy, nếu lão gia về thấy, không biết đau lòng như thế.....” vừa nói, vừa dùng khăn tay lau khóe mắt.

Mộ Niệm Xuân trong lòng âm thầm tán thưởng.

Trương thị nay hành động đã thành thạo hơn, vừa rồi tuy thể hiện hơi quá mức, nhưng cũng không quá giả tạo.

Ngô thị cùng Trương thị thổn thức vài câu, lại khuyên Chu thị: “Mẹ cũng đừng quá thương tâm. Chỉ cần Trường Hủ không có việc gì là tốt rồi. Về phần thi hội, đợi ba năm nữa cũng giống nhau.”

Chu thị cười khổ thở dài: “Cũng chỉ có thể như thế.”

Mộ Uyển Xuân lại lặng lẽ đến một bên Mộ Niệm Xuân, thấp giọng hỏi: “Từ muội, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Đại ca như thế nào lại bệnh nặng như vậy? Mấy ngày trước đây không phải hoàn hảo sao?”

Liên tưởng đến Mộ Nguyên Xuân thỉnh thoảng xảy ra chứng bệnh, việc này lộ ra vài phần không thích hợp.

Mộ Niệm Xuân tự nhiên không chịu nói rõ, hàm hồ đáp: “Có thể là đại ca áp lực quá lớn, cả ngày suy nghĩ quá độ, lại bị phong hàn, mới có thể bệnh nặng như vậy. Huynh ấy còn cứng rắn chống đỡ hai ngày, cuối cùng thể lực chống đỡ hết nổi, thật sự chống đỡ không được, mới té xỉu.”

Liên đơn giản như vậy sao?

Mộ Uyển Xuân hoài nghi nhìn Mộ Niệm Xuân một cái.

Mộ Niệm Xuân cho nàng ta một ánh mắt khẳng định.

Mộ Uyển Xuân bán tín bán nghi, đang muốn truy vấn, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng bước chân khẩn cấp. Giọng nói lo lắng của Mộ Chính Thiện vang lên: “Trường Hủ đâu? Nó hiện tại thế nào?”

Vừa dứt lời, Mộ Chính Thiện liền vội vàng bước vào.

Mộ Chính Thiện ngày thường nặng nhất phong độ, đi đường không nhanh không chậm, giờ phút này lo lắng cuống quýt như vậy, thực hiếm thấy.

Trương thị đỏ hồng mặt nghênh đón, khóc nức nở nói: “Lão gia, cuối cùng lão gia đã về. Trường Hủ thể lực chống đỡ hết nổi, té xỉu ở trường thi. Bọn hạ nhân đem nó hồi phủ, thiếp thân cũng sai người thỉnh đại phu xem qua. Được cũng đã uống, nhưng Trường Hủ vẫn chưa tỉnh.....”

Mộ Chính Thiện đến bên giường, nhìn Mộ Trường Hủ bất tỉnh một cái, trong lòng một trận chua xót.

Bất quá, nam tử rốt cuộc kiên cường hơn nữ tử. Mộ Chính Thiện sớm đã chuẩn bị tâm lý chuyện ngày hôm nay, khổ sở một trận, rất nhanh liền khôi phục như thường: “Mẫu thân, nơi này có chúng con, mẫu thân về Tu Đức đường nghỉ ngơi đi!”

Chu Thị lúc này cũng đã mệt mỏi, nghe vậy gật gật đầu. Đứng lên, nha hoàn bên người nâng đi ra ngoài.

Ngay tại giờ phút này, một thân ảnh vọt tiến vào.

Chu thị tránh không kịp, thiếu chút nữa bị đụng vào. May mắn bọn nha hoàn tay mắt lanh lẹ đỡ bà lại.

Chu thị trừng mắt nhìn kẻ liều lĩnh này, khi nhìn rõ, không khỏi sùng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Hồi Hận

Đúng là “Sinh bệnh tình dường không thể tùy ý ra ngoài” – Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân sắc mặt tái nhợt, bộ dáng thất hồn lạc phách. Hoàn toàn không còn trí tuệ linh động ngày thường. Thiếu chút nữa va chạm đến Chu thị, cũng không giải thích bồi lễ.

Chu thị có chút bức mình. Nghĩ đến vì cô ta nên Mộ Trường Hủ mới có thể rơi vào tình trạng ngày hôm nay, trong lòng không vui, lạnh lùng nói: “Sao ngươi lại tới đây?”

Mộ Nguyên Xuân không nghe thấy, vội vàng đi qua.

Mộ Trường Hủ không nhúc nhích nằm ở trên giường, sắc mặt trắng bệch, hô hấp thập phần mỏng manh, có lúc như thể không hô hấp.

Mộ Nguyên Xuân nước mắt tuôn rơi, lao đảo bỏ nhào vào bên giường, găt gao bắt lấy bàn tay lạnh như băng của Mộ Trường Hủ: “Đại ca, đại ca.....” Thanh âm thê lương mang theo vô tận hối hận.

Sau đó, cô ta quỳ gối bên giường khóc rống lên.

Tất cả mọi người bị một màn này làm cho sợ ngây người.

Mộ Uyển Xuân theo bản năng nắm chặt tay Mộ Niệm Xuân, nhanh chóng hỏi: “Tứ muội, không phải muội nói đại tỷ sinh bệnh kỳ quái, trên mặt nổi nốt hồng sao?” Nhưng trên mặt Mộ Nguyên Xuân, trừ bỏ nước mắt, rõ ràng là sạch sẽ.

Mộ Niệm Xuân không chút để ý đáp: “Có lẽ là hai ngày này đã đỡ.”

Mộ Uyển Xuân: “.....”

Đừng dùng lời dối trẻ ngọc lừa dối nàng ta được không?!

Bất quá, trước mắt không phải thời điểm truy cứu chuyện đó. Mộ Nguyên Xuân còn quỳ gối bên giường khóc cực kỳ bi ai, tức giận trên mặt Chu thị cũng dần dần mất đi, ánh mắt hiện lên một tia thổn thức.

Lão nhân luôn mềm lòng. Hành vi của cô ta khiến mọi người tức giận, nhưng cô ta gặp huynh trưởng rồi thập phần thống khổ như vậy, cũng đủ để cho Chu thị động lòng.

Mộ Chính Thiện cũng có chút mềm lòng, ngoài miệng lại quát lớn nói: “Nguyên Xuân, sao con dám chạy đến? Ta không phải phân phó con phải ở trong phòng không được đi ra ngoài?”

Mộ Nguyên Xuân quay đầu, vẻ mặt đầy nước mắt khẩn cầu: “Phụ thân. Nữ nhi biết sai rồi. Van cầu người, cho con ở chỗ này chăm sóc đại ca. Chờ đại ca bình yên tĩnh lại, con trở về phòng. Phụ thân. Nữ nhi van cầu người.....”

Nói đến đây, cơ hồ lại khóc không thành tiếng. gương mặt xinh tươi hằng ngày. Lúc này vẻ mặt nước mắt chật vật vô cùng.

Mộ Chính Thiện chung quy mềm lòng, im lặng một lát, mới thở dài nói: “Cũng được, cho con ở lại đây. Chờ Trường Hủ tỉnh, con lập tức liền rời đi. Không thể cùng Trường Hủ nói chuyện.”

Mộ Nguyên Xuân lúc này làm sao còn dám cò kè mặc cả, rung rung gật đầu. Vừa chuyển đầu, lại thấy Mộ Trường Hủ tiều tụy nằm đó, nhất thời nước mắt rơi như mưa. Đau lòng như cắt.

Đều là cô ta sai!

Nếu không phải vì cô ta, đại ca không cần hao hết tâm tư truyền tin, không cần cả ngày suy nghĩ lo lắng, sẽ không bị phụ thân trách cứ tức giận mắng, sẽ không chịu Thái tử phi nhục nhã, cũng sẽ không sẽ ở thời điểm mấu chốt như vậy bị phong hàn kéo bệnh mà đi tham gia thi hội, rơi vào bộ dáng thê thảm như vậy.....

Bỏ qua lần này, đại ca phải chờ thêm ba năm.

Nhân sinh có bao lần ba năm để lãng phí? Liên ngay cả sau này làm mai cũng sẽ chịu ảnh hưởng lớn. Càng làm người ta đau lòng là, đại ca đến bây giờ vẫn chưa tỉnh. Vạn nhất bị bệnh gì. Đời này cô ta hối hận.....

“Đại ca, thực xin lỗi, đều là muội hại huynh.” Mộ Nguyên Xuân hai mắt đầm lệ mơ hồ. Hối hận không thôi nói: “Đều là do muội sai. Về sau muội không bao giờ bức huynh nữa, là tại muội.....”

Lời nói đứt quãng cùng với tiếng khóc truyền vào tai mọi người.

Biết nội tình rõ ràng là chuyện gì xảy ra, không biết nội tình, nghe không hiểu ra sao.

Ngô thị trong lòng âm thầm nói thầm, nhưng cũng biết giờ phút này không tiện hỏi hỏi thăm. Đơn giản dẫn nữ nhi cáo từ. Chu thị cũng được nâng trở về Tu Đức đường.

Trong phòng, chỉ còn lại vài người.

Mộ Chính Thiện nhìn trưởng tử hôn mê bất tỉnh, nhìn nữ nhi khóc sấm hối, trong lòng đau xót khó chịu, không rõ tư vị gì. Trương thị nhìn huynh muội này. Lại chỉ cảm thấy thể xác và tinh thần thư sướng vô cùng sung sướng.

Trương thị cố gắng khống chế biểu tình, e sợ chính mình không cẩn thận lộ ra: “Lão gia. Nếu Nguyên Xuân bồi ở trong này, không bằng chúng ta đi về trước dùng chút cơm trưa. Sau đó trở lại.”

Mộ Chính Thiện vừa nhận được tin tức liền vội vàng trở về. Lúc này trong bụng trống rỗng, yên lặng gật gật đầu.

.....

Cơm trưa rất nhanh mang lên bàn, Mộ Chính Thiện miễn cưỡng ăn mấy gắp.

Trương thị mặc dù có khẩu vị, lúc này đành phải buông đũa theo, ra về lo lắng nói: “Cũng không biết Trường Hủ khi nào thì có thể tỉnh. Chuyện lần này, sinh đã kích không nhỏ với nó, chờ nó tỉnh, lão gia nên khuyên giải an ủi một phen.”

Lời này đi vào tâm khảm Mộ Chính Thiện, hẳn vui mừng nhìn Trương thị một cái: “Phu nhân nhắc nhở rất đúng.”

Mộ Niệm Xuân một mực yên lặng không hề rằng, đột nhiên xen mồm nói: “Cha, chuyện lớn như vậy, có phải hay không nên phái người đến La gia đưa tin?”

Lấy tính tình người La gia, nếu biết được việc này, không đáng môn làm âm ỉ mới là lạ. Hẳn là thừa dịp phía sau làm cho La gia nhân đăng môn, vừa lúc “Thuận tiện” làm cho người La gia biết nguyên nhân hậu quả sự việc.

Đến lúc đó, xem người La gia là đau lòng con cháu nhà mình, hay là đau lòng cháu ngoại nam, cháu ngoại nữ....

Mộ Chính Thiện như thế nào cũng không nghĩ đến đơn giản một câu nhắc nhở như vậy sau lưng giấu diếm nhiều dụng ý, lập tức gật đầu nói: “Niệm Xuân nói có lý, chuyện lớn như vậy, quả thật nên cấp La gia một cái tin.”

Trương thị tiếp lời nói: “Thiếp thân sai người đi truyền tin.”

La gia cùng Mộ gia cách nhau không xa, nửa canh giờ liền tới.

Sau nửa canh giờ, Mộ Trường Hủ vẫn không tỉnh, người La gia đã mau tới.

Bọn nam tử ban ngày đang đi đọc sách, nghe thấy rồi tới là đại cữu mẫu Lý thị cùng nhị cữu mẫu Vương thị. Cùng đi, còn có các vị tiểu thư La gia, trong đó có bát tiểu thư La Kỳ.

Mộ Nguyên Xuân quỳ khóc suốt nửa ngày, thanh âm sớm đã khàn khàn.

Lý thị ngày thường hiểu rõ cháu ngoại nữ này, thấy bộ dạng cô ta như thế, đau lòng, bước lên phía trước kéo Mộ Nguyên Xuân: “Đứa nhỏ này, cho dù đau lòng huynh trưởng, cũng không nên giày xéo chính mình thân mình như vậy. Chờ Trường Hủ tỉnh lại, nếu nhìn thấy cháu như vậy, trong lòng không biết sẽ khó chịu thế nào.”

Mộ Nguyên Xuân ngày xưa nhanh nhẹn nhanh miệng, giỏi về ứng đối, hôm nay lại giống đầu gỗ, nghe vậy lộ vẻ sầu thảm cười. Ánh mắt sớm hồng lên.

Mộ Niệm Xuân mắt lạnh nhìn một màn này, trong lòng nhất thời hiểu rõ.

Xem ra, La Ngọc ngày đó sau khi hồi phủ không đề cập chuyện đã phát sinh ra. Lý thị bây giờ vẫn chẳng hay biết gì, cho nên đối với Mộ Nguyên Xuân vẫn thân thiết yêu thương như ngày xưa.

Lý thị an ủi Mộ Nguyên Xuân vài câu, lại ngồi xuống bên giường. Đánh giá Mộ Trường Hủ vài lần, nhất thời đỏ hốc mắt, cùng Vương thị cùng nhau rút nước mắt.

“Đứa nhỏ đáng thương, như thế nào mệnh khổ như vậy.” Lý thị vừa khóc vừa nói: “Khi nào thì sinh bệnh không tốt, cô tình vượt qua mấy ngày nay.....”

“Đúng vậy, như thế nào liền có tình là trước thi hội bị phong hàn?” Vương thị khi nói lời này liếc nhìn Trương thị, ý chỉ trích không nói cũng hiểu.

Ấn lễ thường mà nói, Trương thị là kẻ mẩu quả thật thoát không được can hệ. Không phải cố ý hăm dọa, ít nhất cũng là chiếu cố không chu toàn. Vương thị tỏ thái độ như vậy, là nhắc nhở Mộ Chính Thiện đừng quên phát tác Trương thị.

Không nghĩ tới, Mộ Chính Thiện nghe xong lời nói này không hề phản ứng, ngược lại giận tái mặt, lạnh lùng nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái.

Mộ Nguyên Xuân cụp mắt.

Vương thị trong lòng thập phần bất mãn, lập tức dùng khăn tay lau nước mắt: “Xin hỏi cô gia một tiếng, Trường Hủ sinh bệnh chậm trễ thi hội, bây giờ hôn mê bất tỉnh. Trách nhiệm này hẳn là do ai phụ trách? Cô gia nhìn Nguyên Xuân là ý tứ gì?”

Lý thị lòng cũng tràn đầy buồn bực khó chịu, lạnh lùng nói: “Đúng vậy, việc này dù sao cũng phải cho La gia chúng ta một cái công đạo.”

Các vị tiểu thư La gia, không hận mà cùng đứng ở bên người Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Chính Thiện nhíu mày, trầm giọng nói: “Nơi này không tiện nói, thỉnh đại tẩu nhị tẩu rời bước nội đường.”

Lý thị cùng Vương thị nhất tề sùng sốt. Xem tư thế Mộ Chính Thiện, trong đó đúng là có ẩn tình khác. Hai người không có do dự lâu lắm, rất nhanh liền theo vợ chồng Mộ Chính Thiện đi nội đường.

Nói chuyện như vậy, bọn tiểu bối tất nhiên là không tư cách tham gia. Các vị tiểu thư La gia liền vây quanh bên người Mộ Nguyên Xuân, ngơ ngác một lời ta một chữ an ủi.

Mộ Niệm Xuân cô linh đứng ở một bên, có vẻ thể đàn lực cô.

Chính là, Mộ Niệm Xuân có vẻ thập phần trấn tĩnh tự nhiên, khéo môi thậm chí di động một tia trào phúng.

Lý thị cùng Vương thị rất nhanh sẽ biết tình hình thực tế. Cho đến lúc này, hai người bọn họ còn có mặt mũi đến trách cứ Trương thị sao?

.....

“Cô gia nói cái gì?” Lý thị vẻ mặt khiếp sợ: “Nguyên Xuân từ nhỏ tuân thủ nghiêm ngặt khuê huấn lễ nghi, như thế nào có khả năng làm ra chuyện không biết liêm sỉ kia?”

Không có khả năng! Tuyệt đối không thể có!

Vương thị cũng giận dữ nói: “Cô gia cho dù đối Nguyên Xuân không vừa mắt, cũng không nên bịa ra lý do vớ vẩn buồn cười như thế. Nếu là truyền ra, Nguyên Xuân sao còn có thể gặp người?”

Mộ Chính Thiện mặt không chút thay đổi, ngữ khí lãnh liệt: “Hai người xem ta là người thế nào. Ta cho dù không thích, còn có thể hướng nữ nhi chính mình bát nước bẩn sao?”

Lý thị, Vương thị á khẩu.

Đúng vậy, Mộ Chính Thiện tính tình ngay ngắn, quả quyết không có khả năng tại nói dối. Chẳng lẽ, Mộ Nguyên Xuân thật sự chủ động câu dẫn thái tôn?

“Thái tử phi sau khi biết việc này, giận tím mặt, triệu Nguyên Xuân, Trường Hủ đến phủ Thái tử. Ta cùng Trương thị đành phải dẫn huynh muội bọn chúng tiến đến bái kiến Thái tử phi.....” Mộ Chính Thiện lúc này cũng bất chấp việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, đem chuyện ngày đó kể lại:

“..... Hồi phủ, ta thập phần ảo não phẫn nộ, hung hăng răn dạy Trường Hủ thông suốt. Lại mệnh Nguyên Xuân cầm chày, Trường Hủ liền tâm tư trầm trọng, tâm tình tích tụ bị phong hàn, ngày thi hội sốt cao. Ta khuyên nó bỏ thi, nó lại kiên trì muốn đi. Ta không lay chuyển được nó, đành phải cho nó đi. Không nghĩ tới, nó có thể chống đỡ được hai ngày, lại không thể chống đỡ được cuối cùng. Hôm nay được đỡ rồi khỏi trường thi.”

“Nó rơi vào tình cảnh như bây giờ, có đạo lý nào ta làm phụ thân mà không đau lòng? Nhưng việc này, không thể trách ai cả. Chỉ có thể trách hai huynh muội bọn chúng.”

Mộ Chính Thiện bình tĩnh nói xong .

Nội đường một mảnh im lặng.

.....

P/S: Mộ Nguyên Xuân rốt cục tự thưởng quả đắng ~

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ly Tâm (Nhất)

Vương thị á khẩu không trả lời được.

Việc này xét đến cùng, quả thật muốn trách là trách Mộ Nguyên Xuân khởi xướng. Mà Mộ Trường Hủ, thân là “đồng lõa”, rơi vào kết cục như vậy, cũng thật sự trách không được người khác.

Lý thị tâm tình càng phức tạp, càng mâu thuẫn.

Vừa đau lòng huynh muội Mộ Trường Hủ, vừa giận không kém. Tức giận vì con mình không đáng giá.

Tâm tư La Ngọc đối Mộ Nguyên Xuân, bà làm mẫu thân trong lòng biết rõ ràng, cũng vui vẻ xem như đồng ý. Bà tận mắt nhìn Mộ Nguyên Xuân lớn lên, dung mạo tài tình đều xuất chúng, cùng La Ngọc thanh mai trúc mã tình cảm thâm hậu rất là xứng. Nếu không phải cố kỵ Mộ Trường Hủ chưa đính hôn, bà đã sớm đến Mộ gia chính thức cầu hôn.

Ai có thể nghĩ đến, Mộ Nguyên Xuân đã tâm bưng bưng phải làm thái tôn phi.

Vương thị lúc này cũng đã có phản ứng, do dự nhìn Lý thị một cái. Ngày đó La Ngọc khác thường nặng nề, thậm chí liên tục xin nghỉ nhiều ngày không đi Thượng Thư phòng. Không phải là vì chuyện này chứ...

Vương thị có thể nghĩ đến, Lý thị tự nhiên còn nghĩ trước một bước.

Chính là, có tức giận cũng không tiện biểu lộ ra thôi.

Lý thị kiềm chế con tức, về mặt đau lòng tiếc hận: “Nguyên Xuân, Trường Hủ đều là tôi nhìn chúng nó lớn lên, thật không nghĩ tới hai đứa lại có lá gan như vậy. Hiện tại rơi vào kết cục này, coi như là cho bọn chúng một lần giáo huấn.”

Nghe qua là vì huynh muội Mộ Trường Hủ nói chuyện, kì thực thái độ đã lặng yên thay đổi.

Đây là chuyện Mộ gia, bà thân là mẹ, có đau lòng cũng không tiện can thiệp.

Lý thị thái độ biến hóa, rất nhanh ảnh hưởng đến Vương thị.

Vương thị không còn khí thế bức người nữa, ngữ khí ôn hòa không ít: “Việc đã đến nước này, truy nguyên cũng không có ý nghĩa gì. Trước mắt quan trọng nhất là chữa khỏi bệnh cho Trường Hủ.”

Về phần Mộ Nguyên Xuân, không đề cập tới nữa chứ.

Làm ra cử chỉ lỗ mãng bại hoại môn phong như vậy, đừng nói là cấm chửi. Cho dù là trực tiếp phải đến điền trang một năm rưỡi, La gia cũng không hề rầy.

Trương thị rốt cục có cơ hội nói chuyện: “Các vị yên tâm, tôi sớm phái người thỉnh đại phu đến. Dàn xếp ở tại trong phủ. Cũng an bài hạ nhân thay phiên chiếu cố Trường Hủ. Chờ nó bình yên tĩnh, tôi nhất định phái người truyền tin La gia.”

So với trước kia. Trương thị nay hành động rất có tiến bộ. Một phen lời nói cũng coi như chu toàn, không có gì để chỉ trích.

Lý thị cùng Vương thị liếc nhau, không còn chút khí thế. Qua loa ứng đối vài câu, liền trở về phòng ở Mộ Trường Hủ.

Mộ Nguyên Xuân được nhóm biểu tỳ muối vây xung quanh, vẫn chưa cảm nhận được nhiều áp lực, ngược lại hoảng sợ bất an. Đến khi hai mộ đi vào, lập tức ngẩng đầu nhìn đi qua.

Vương thị ánh mắt có chút phức tạp, Lý thị lại tránh ánh mắt cô ta.

Mộ Nguyên Xuân trong lòng run lên. Biết chuyện mình sợ nhất đã xảy ra. Các mộ đã biết chân tướng sự việc

Cô ta cô phụ một mảnh tình ý của biểu ca, cũng cô phụ chiếu cố cùng thương tiếc của cữu gia với cô ta. Bởi vậy, bọn họ còn có thể đối đãi như bình thường với cô ta sao?

.....

Lý thị nói vài câu, liền cáo từ.

Các vị tiểu thư La gia trong lòng âm thầm kinh ngạc. Lúc về, La Kỳ nhện không được nói: “Mẫu thân, biểu ca sinh bệnh chậm trễ thi hội, biểu muội lại tiêu tụy, suy yếu, khẳng định là mẹ con Trương thị lại khi dễ bọn họ. Mẹ cùng nhị thẩm như thế nào không nói gì lại về?”

Điểm này không giống tính tình Lý thị, Vương thị.

Đổi là ngày xưa, hai người khẳng định không thuận theo, không buông tha, đại náo một hồi. Hôm nay lại lặng yên không tiếng động sẽ trở về, thấy thế nào đều có điểm lạ.

Lý thị bình tĩnh nói: “Việc này chúng ta đều có chủ trương. Con không cần quan tâm.”

La Kỳ nhăn mũi, tự giác ủy khuất, nhất thời trề môi. Hốc mắt cũng hơi hơi phồng hông.

Vương thị biết nội tình, tự nhiên rõ ràng nguyên nhân Lý thị tâm tình không tốt. Lập tức giảng hòa: “Đại tẩu, Kỳ Nhi cũng là quan tâm Trương Hủ cùng Nguyên Xuân, mới hỏi nhiều vài câu. Tẩu cần gì phải sinh khí?”

Lý thị ghen một bụng con tức, ở Mộ gia không tiện phát tác, lúc này nhện không được, cười lạnh nói: “Đúng vậy, chúng ta có ý tốt quan tâm bọn họ. Chỉ sợ người ta vị tất thật sự cảm kích.”

Lời này như thế nào nghe đều có chút không thích hợp.

La Kỳ mặc dù cảm thấy kỳ quái, cũng không dám hỏi lại.

Vương thị hướng Lý thị nháy mắt. Loại sự tình này. Không nên để bọn trẻ biết. Vạn nhất xảy ra điều gì thì không hay.

Lý thị hít sâu một hơi, không mở miệng nữa. Trong xe ngựa không người nói chuyện. Không khí nặng nề đầy áp lực. Không khí như vậy, duy trì đến hồi phủ.

.....

Hồi phủ. Lý thị đuổi nhóm nữ nhi về, sau đó liền đi viện La Ngọc ở.

“Thiếu gia đâu?” Lý thị thân nhiên hỏi.

Gã sai vật đáp: “Thất thiếu gia đầu tiên là luyện công, sau lại cưỡi ngựa đi ra ngoài.”

Nói cách khác, La Ngọc căn bản không ở trong phủ.

Lý thị phía trước không biết cũng liền thôi, hiện tại rõ ràng ngọn nguồn sự tình, đau lòng xót con.

La Ngọc mấy ngày xin nghỉ, hoặc là ở trong phòng luyện quyền, hoặc là cưỡi ngựa đi ra ngoài. Một ngày so với một ngày càng thêm trầm mặc uể oải. Nguyên lai, đều là bởi vì Mộ Nguyên Xuân!

“Thất thiếu gia trở về, lập tức nói tới gặp ta.” Lý thị bình tĩnh phân phó.

Gã sai vật không dám chậm trễ, gạt đầu vâng mệnh.

Đợi tới chạng vạng, La Ngọc rốt cục trở về. Khuôn mặt tuần tú ngày thường thần thái sáng láng, lúc này lại có vẻ thập phần uể oải. Mạnh mẽ đã khôi phục thần nói: “Mẫu thân tìm con, có chuyện gì sao?”

Lý thị nhìn La Ngọc, chậm rãi hỏi: “Ngọc Nhi, gần đây con xin nghỉ không đi Thượng Thư phòng, là vì cái gì?”

La Ngọc miễn cưỡng nở một nụ cười: “Không có gì. Chỉ là có chút mệt mỏi, nghỉ ngơi ngơi mấy ngày.”

Đến lúc này, vẫn giấu diếm. Lý thị vừa đau lòng vừa sinh khí, không vòng vo nữa, gọn gàng dứt khoát nói: “Ta hôm nay đi qua Mộ gia, chuyện gì cũng đều đã biết.”

La Ngọc cả kinh, thốt lên: “Mẫu thân, người biết chuyện gì?”

Lý thị tức giận đáp: “Biểu muội Nguyên Xuân của con không vừa mắt La gia, một lòng phải làm thái tôn phi. Chuyện như vậy, con cho là có thể gạt cả đời sao?”

La Ngọc á khẩu, khuôn mặt tuấn tú trở nên trắng bệch.

Lời nói này, hung hăng đánh trúng chỗ đau trong lòng hắn.

Lý thị thấy La Ngọc sắc mặt lộ vẻ sầu thảm, không khỏi âm thầm hối hận chính mình nói quá lời, liền giảm ngữ khí: “Nó có tâm tư lớn, chúng ta tự nhiên sẽ không ngăn trở. Cô nương tốt trong kinh thành còn nhiều, ta ngày sau nhất định cho con một người tài mạo xuất chúng xứng đôi.”

La Ngọc im lặng không nói.

Tài mạo xuất chúng, cũng so ra kém thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, thâm hậu tình ý. Trong mắt hắn chỉ có cô gái với nụ cười yếu ớt thân nhiên kia, rốt cuộc không dung được bóng hình người khác.

Nghĩ đến đến Mộ Nguyên Xuân, tình hình ngày nào đó nhất thời lại nổi lên trong lòng.

La Ngọc trong lòng một trận co rút đau đớn, cắn chặt môi.

Hiểu con ai bằng mẹ. Lý thị gặp La Ngọc phản ứng như vậy, liền biết lời mình nói nó nghe không vào, không khỏi than một tiếng. Đợi đề tài: “Có chuyện con chưa biết! Trường Hủ hai ngày trước bị phong hàn, đám chống đỡ đi tham gia thi hội, hôm nay buổi sáng bị hôn mê bất tỉnh ở trường thi.”

Cái gì?

La Ngọc không dám tin tưởng lỗ tai mình, vội vàng truy vấn: “Biểu đệ hiện tại thế nào?”

“Đã được đưa về phủ, ta và nhị thẩm con nhận được tin, đi Mộ gia thăm. Tới lúc về, nó vẫn còn hôn mê bất tỉnh.” Trong giọng nói Lý thị có vài phần tiếc hận: “Thật sự là rất đáng tiếc. Trường Hủ vẫn thái xuất chúng, lần này thi hội vốn là nắm chắc có thể khảo trung. Tri hoãn như vậy, lại mất thêm ba năm”

Chuyện này đối với tương lai Mộ Trường Hủ, đương nhiên là có ảnh hưởng sâu xa.

Không từ mà biệt, chính là chuyện chung thân đại sự cũng bị ảnh hưởng. Nếu là có thể ở năm nay khảo trung tiến sĩ, muốn tìm mối hôn nhân tốt là chuyện dễ dàng. Nếu không, chỉ bằng thân phận trưởng tôn Mộ gia, muốn kết hôn một quý nữ thế gia là không dễ.

La Ngọc cùng Mộ Trường Hủ luôn luôn giao hảo, nghe thế, trong lòng thực tại không rõ tư vị gì. Không cần nghĩ ngợi nói: “Ngày mai con đi thăm biểu đệ.”

Lý thị phản đối: “Không được! Con đã quên Nguyên Xuân cùng Trường Hủ đối với con thế nào sao? Bây giờ còn tới cửa, không sợ người Mộ gia chê cười.”

Cháu ngoại trai, cháu ngoại gái, nhưng đây là con mình. Lập trường Lý thị kiên định!

La Ngọc há miệng thở dốc, lại nghĩ không ra nửa câu phản bác, không khỏi suy sụp cúi đầu.

.....

Vào lúc ban đêm, Lý thị cảm giận đem việc này nói cho trượng phu: “..... Uống chúng ta nhiều năm đối chiếu cổ huynh muội bọn chúng, hiện tại xem ra, đúng là dưỡng một đôi sói mất trắng. Ngọc Nhi vẫn vô song toàn, còn trẻ hiếm có, thiếu niên xuất chúng như nó đâu phải dễ tìm. Nguyên Xuân là cháu ngoại ruột chúng ta, lại ở La gia lớn lên, cho nên tiếp mới bắt kẻ dòng dõi Mộ gia. Hiện tại hay rồi, người ta lòng tràn đầy chí khí, xem thường Ngọc Nhi. Ngọc nhi mấy ngày nay thất hồn lạc phách, đều là bởi vì Nguyên Xuân. Cháu ngoại như thế, thật sự làm cho người ta thất vọng đau khổ.”

La Uẩn cau mày, thật lâu không nói chuyện.

Chuyện này, quả thật là Mộ Nguyên Xuân không đúng. Hắn thân là cậu muốn khuyên vài câu vì cháu, cũng không lời nào để nói.

Lý thị càng nói càng kích động, hốc mắt đỏ lên: “Lão gia, tiếp biết lão gia đau lòng hai đứa nó. Tiếp làm sao không đau lòng bọn chúng? Mẹ ruột mất sớm, cha tái giá lại có thêm một đứa con gái, một đứa con trai. Kể thất Trương thị, xuất thân của nhỏ nhà nghèo kiến thức hạn hẹp. Lão gia e sợ bọn chúng chịu ủy khuất, cho nên kiên trì đón chúng tới La gia. Tiếp làm vợ, không có nửa điểm không vui. Nhiều năm qua, vẫn tận tâm hết sức chiều chuộng chúng. Nhưng hai đứa chúng, hồi báo chúng ta thế nào? Sau này bọn chúng có chuyện gì, tiếp không có tâm tư xen vào nữa. Thời gian rảnh rỗi, không bằng nghĩ tìm mối hôn nhân tốt cho Ngọc Nhi.”

Nếu không phải vì chờ Mộ Nguyên Xuân, việc hôn nhân La Ngọc làm sao lại kéo dài đến nay?

La Uẩn rút cục thở dài nói: “Bọn nhỏ lớn, có tâm tư tính toán chính mình cũng là khó tránh khỏi. Nếu Nguyên Xuân cùng La gia chúng ta không có duyên phận, cũng không tất cường cầu. Coi như chưa phát sinh chuyện gì là được.”

Tình cảm cậu cháu là không bỏ được. Nhưng trải qua chuyện như vậy, khó tránh khỏi lạnh tâm.

.....

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Ly Tâm (Hạ)

Mộ Trường Hủ gặp một con ác mộng dài.

Ở trong mộng, hắn giúp đỡ muội muội Nguyên Xuân truyền tin tới thái tôn, giúp đỡ hện thái tôn đến Mộ gia, từng chữ nhục nhã của Thái tử phi ở trong lòng, còn có phụ thân phần nộ cùng thất vọng.

Không, hắn đọc đủ thứ thi thư khiếm tốn thủ lễ, như thế nào có thể là người như vậy?

Đây khẳng định chính là một giấc mộng.

Chân chính hắn, hắn là ngồi ở trường thi, tập trung tinh thần hoàn thành khảo đề mới đúng.

Nhưng là, bài thi vì cái gì mà lóa như thế kia? Một đám ngay ngắn màu đen mơ hồ phiêu xa, hắn hoảng sợ lo lắng chạy về phía trước. Lại một cước đạp không khí, giống như từ vách núi cao rơi xuống vực sâu, trước mắt một mảnh tối sầm.

Mộ Trường Hủ cố sức mở mắt ra.

Đập vào mắt, là đỉnh màn quen thuộc.

Hắn rõ ràng là ở trường thi, vì cái gì bỗng nhiên về trong phòng mình?

Mộ Trường Hủ hỗn loạn nghĩ, dùng hết khí lực há mồm hô một tiếng: “Người đâu.” Thanh âm khàn khàn suy yếu.

“Đại ca,” Một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, thanh âm ảm ách run run, lại hàm chứa vô hạn kinh hi: “Huynh rút cục tỉnh!”

Là muội muội Nguyên Xuân.

Mộ Trường Hủ mờ mịt nhìn cô ta một cái.

Khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy, ánh mắt sưng đỏ giống quả đào, khóe mắt còn có nước mắt chưa khô, sợi tóc hỗn độn. So với người ngày thường sạch sẽ, tao nhã, xinh đẹp, thật sự là hai người.

Muội muội như thế nào biến thành chật vật như vậy?

Mộ Trường Hủ nhú mày, tổng cảm thấy chính mình quên đi chuyện trọng yếu nhất.

“Đại ca, huynh cuối cùng cũng tỉnh.” Mộ Nguyên Xuân vừa vui mừng vừa hối hận, nước mắt tuôn rơi: “Huynh mê man đã hai ngày rồi, muội luôn ở cạnh giường với huynh, huynh cuối cùng đã mở mắt ra.”

Hai ngày hai đêm?

Ý nghĩ hỗn độn của Mộ Trường Hủ giống bị một đạo tia chớp xẹt qua, rồi đột nhiên bùng tỉnh. Trong lòng một trận hoảng sợ bối rối.

Ác mộng phía trước, nguyên lai đều là sự thật. Như vậy, hắn thi hội thế nào?

“Ta không phải ở trường thi sao? Vì sao lại ở chỗ này?” Mộ Trường Hủ cố hết sức hỏi. Thanh âm giống đi mượn: “Ta không thi hết được sao?”

Mộ Nguyên Xuân nước mắt rơi như mưa.

Mộ Trường Hủ nhìn phản ứng của cô ta, liền hiểu. Khuôn mặt tuấn tú vốn tái nhợt gần như không còn sắc, thì thảo lẩm bẩm: “Không có khả năng, ta rõ ràng đã thi hết cuộc thi.”

Cửa bị đẩy ra.

Trương thị đi đến, bên người còn có tỷ đệ Mộ Niệm Xuân cùng Trương Tử Kiều.

“Trường Hủ, cuối cùng cậu cũng tỉnh!” Trương thị thoải mái cùng vui mừng, đây không phải là giả vờ. Hai ngày nay Mộ Trường Hủ vẫn hôn mê bất tỉnh, ngày hôm qua còn sốt cao, còn mê sảng. Tất cả mọi người bị dọa không nhẹ, Chu thị đã sai người truyền tin cho Mộ thái phó trong cung.

May mắn. Mộ Trường Hủ cuối cùng tỉnh lại.

Trương thị lập tức phân phó hạ nhân đi Tu Đức đường truyền tin, lại sai người đi Hàn Lâm viện báo tin cho Mộ Chính Thiện.

Giữa cảnh tượng rối ren, Mộ Trường Hủ lại không hề phản ứng, liền như vậy thẳng tắp cứng ngắc nằm. Mộ Nguyên Xuân ngồi ở bên giường, khóc không thành tiếng.

Phong ca nhi tuổi nhỏ căn bản không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đi đến bên giường an ủi Mộ Trường Hủ: “Đại ca, sinh bệnh cũng không có gì không tốt, có thể không phải đi học, cả ngày đều nằm ở trên giường.”

Lời trẻ con như vậy, ngày thường có thể đưa tới một trận cười vang. Nhưng mà lúc này. Ai cũng không cười.

Mộ Trường Hủ nằm ở chỗ, thần sắc đen tối, ánh mắt đại ra.

Mộ Niệm Xuân cũng đi lên. Ôn hòa nói: “Đại ca, huynh cũng đừng bi quan. Bỏ qua lần này, bất quá là đợi ba năm sau.”

Đợi ba năm sau! Nói thì nhẹ. Với hắn mà nói, bỏ qua đâu chỉ là ba năm. Thiếu niên hùng tâm hảo học tiến tới, cơ hồ không còn.

Mộ Trường Hủ nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt theo khóe mắt chậm rãi chảy xuống.

Mộ Nguyên Xuân nhìn thấy, tim như bị đao cắt, phần nộ trùng mắt với Mộ Niệm Xuân: “Mộ Niệm Xuân, ngươi cảm niệm! Đại ca căn bản không muốn nghe ngươi giả mù sa mả an ủi!”

Mộ Niệm Xuân không sinh khí, chậm rãi đánh trả: “Tỷ xác định sao? Có lẽ. Đại ca chân chính không muốn gặp chính là tỷ.”

Lời nói nhẹ, tựa như một thanh sắc bén kiếm. Hung hăng cắm vào trong ngực Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân mặt mày trắng bệch, toàn thân không tự giác run run. Có nghĩ rằng phân bác. Ý nghĩ lại trống rỗng. Đúng vậy, kết cục này hết thảy do cô ta. Đại ca hiện tại không muốn gặp nhất, chỉ sợ chính là cô ta.

Mộ Nguyên Xuân nhìn Mộ Trường Hủ phía trên giường.

Mộ Trường Hủ tựa hồ cái gì cũng không nghe được, im lặng nhắm mắt.

Mộ Nguyên Xuân như bị đâm trong lòng, thống khổ không thể hô hấp. Nước mắt không ngừng theo khóe mắt tuôn rơi. Lại ngay cả dừng khí kêu một tiếng đại ca cũng không có.

“Đại tỷ, lúc trước cha nói, cho phép tỷ ở lại đây đến khi đại ca tỉnh lại. Hiện tại đại ca đã tỉnh, tỷ cũng yên tâm rồi!” Giọng nói Mộ Nguyên Xuân hận thấu xương lại vang lên.

Mộ Nguyên Xuân đương nhiên không muốn đi, cô ta bất chấp mặt mũi, đối với Trương thị rơi lệ khẩn cầu: “Mẫu thân, cầu người đừng ta ở lâu một lát. Đại ca hiện tại thế này, ta thật sự không yên lòng.”

Công lực của Trương thị cũng có tiến bộ bay vọt, nghe vậy ra vẻ khó xử đáp: “Không phải lòng ta cứng rắn, nhưng cha cô quả thật phân phó như vậy. Hơn nữa, Trường Hủ hiện tại tâm tình tối tăm. Nếu cô muốn tốt cho nó, vẫn là sớm hồi Thường Mai viện đi!”

Mộ Nguyên Xuân không nói gì nữa, đành chậm chạp rời đi.

Đáng tiếc, tới cùng, Mộ Trường Hủ cũng không mở mắt ra liếc nhìn cô ta một cái.

Tin tức Mộ Trường Hủ tỉnh lại, làm cao thấp Mộ gia nhốn nháo.

Chu thị thập phần vui mừng, lập tức đến Tùng Đào viện thăm. Chỉ thứ hai Ngô thị cũng dẫn người thân lại đây. Phòng ở tuy rằng không nhỏ, nhưng có nhiều người như vậy, nhất thời có vẻ chật chội mà náo nhiệt.

“Thật tốt quá, thật sự là ông trời phù hộ, Trường Hủ cuối cùng là bình yên vô sự.” Giọng nói này, đương nhiên là Chu thị.

Ngô thị lập tức cười phụ họa: “Cái này kêu là cát nhân đều có thiên tướng.”

Trương thị cũng cười nói: “Đúng vậy, hai ngày nay ta luôn lo lắng, hiện tại cuối cùng là có thể buông xuống.”

Mặc kệ là thật tâm hoặc là giả ý, tóm lại, trong thanh âm đều lộ ra không khí vui mừng.

Cả phòng vui vẻ, chỉ có Mộ Trường Hủ trầm mặc có vẻ không hợp nhau. Bất quá, lúc này ai cũng không đi quấy rầy hắn. Gặp đã kích như vậy, dù sao cũng phải mất một đoạn thời gian dài mới chậm rãi khôi phục.

.....

La gia cũng nhận được tin tức.

Vương thị nhẹ nhàng thở ra, đối với Lý thị cười nói: “Thật đúng là thật tốt quá! Trường Hủ hôn mê hai ngày, hiện tại xem như tỉnh.”

Lý thị phản ứng lạnh nhạt, mặc dù cũng phụ họa có chút cao hứng trong lời nói, thần sắc lại không có bao nhiêu vui mừng.

Vương thị hiểu rõ khúc mắc của Lý thị, thấp giọng nói: “Đại tẩu, ta biết trong lòng tẩu không thoải mái. Nói thật, ta biết Nguyên Xuân làm chuyện xấu xa như thế, trong lòng cũng không thoải mái. Cũng may chuyện Ngọc nhi cùng Nguyên Xuân, vẫn chưa truyền ra. Hiện tại không làm gì cả, miễn cho ngày sau đi lại xấu hổ.”

Việc này không phát sinh trên người con cô, đương nhiên nói nhẹ nhàng. Lý thị kéo kéo khóe môi, trong mắt lại không có gì ý cười: “Đa tạ đệ muội nhắc nhở.”

Vương thị thấy Lý thị không chịu nói tiếp, qua loa nói hai câu, liền rời đi.

Vương thị chân trước mới vừa đi, La Ngọc sau lưng đã tới rồi: “Mẫu thân, nghe nói Trường Hủ biểu đệ đã tỉnh?”

Lý thị gật gù đầu, sau đó cảnh cáo trừng mắt nhìn La Ngọc: “Không chuẩn con đi Mộ gia thăm.”

La Ngọc chưa kịp nói đành nuốt lại lời. Im lặng một lát lên tiếng: “Con đã mấy ngày chưa đi Thượng Thư phòng, cũng không gặp thái tôn điện hạ, con phải đi.”

Không gặp cũng không phải là biện pháp giải quyết vấn đề. Nên đối mặt, thì nên gặp.

Lý thị vừa cảm thấy vui mừng, lại vừa chút đau lòng con, thấp giọng dặn dò nói: “Ở trước mặt thái tôn, vạn vạn không được nhắc tới chuyện ngày ấy ở Mộ gia. Miễn cho rất tôn xấu hổ nan khat thái tôn xấu hổ.”

La Ngọc từ mười tuổi được chọn làm thư đồng của thái tôn, cùng thái tôn vẫn quan hệ hòa thuận hòa hợp. Bởi vì một tầng quan hệ này, La gia cùng phủ Thái tử quan hệ cũng biến thấp phần chặt chẽ. Tổng không thể bởi vì một Mộ Nguyên Xuân, liền trở mặt.

Đạo lý này, Lý thị không nói ra, La Ngọc cũng biết, lấy lại tinh thần vâng lời.

Nhưng mà, dường như “không có việc gì”, bốn chữ này nói thì đơn giản, muốn làm lại là không đơn giản.

.....

Khoảnh khắc La Ngọc gặp Chu Diễm, ghen ghét thống khổ cơ hồ nháy mắt này lên trong lòng. Phải dựa vào tự chủ hơn người mới không thất thố.

Chu Diễm cũng có chút ngưng ngững, do dự một lát, chủ động mở lời: “Ngươi mấy ngày nay như thế nào xin nghỉ? Có phải thân mình không khỏe?”

La Ngọc miễn cưỡng nở một nụ cười: “Phải, mấy ngày nay ta không được khỏe, liền xin Mộ thái phó nghỉ mấy ngày.”

Sự tình chân tướng rốt cuộc vì sao, trong lòng hai người biết rõ ràng. Một phen cảnh thái bình giả tạo trong lời nói, bất quá là vì giữ thể diện.

Hai người tán hươu tán vượn hàn huyên vài câu.

Tề vương chậm chậm đi tới, cười hi hi vô vô bả vai La Ngọc: “Tiểu tử này, trốn học nhiều ngày như vậy. Ta còn nghĩ đến ngươi về sau không bao giờ nữa lộ diện.”

La Ngọc cười cứng ngắc: “Tề vương điện hạ nói đùa, ta trước đó vài ngày là vì thân mình không khỏe, cho nên mới ở nhà nghỉ ngơi vài ngày.....”

Tề vương không cho là đúng cười nói: “Cũng không phải cái gì dọa người, có cái gì mà che giấu. Thái tôn tâm địa thiện lương làm người rộng lượng, sẽ không so đo chuyện ngươi cùng Mộ Đại tiểu thư thanh mai trúc mã.”

La Ngọc: “.....”

Chu Diễm: “.....”

Tề vương không nhìn sắc mặt hai người xấu hổ, tiêu sái nhún nhún vai: “Được rồi, hiện tại hết thấy đều nói ra, không cần giấu diếm trong lòng chuyện nhỏ ấy”

“Thập tứ thúc,” Chu Diễm e sợ Tề vương nói ra càng làm đôi bên xấu hổ, kiên trì ngắt lời: “Hôm nay thúc vẫn ở Thượng Thư phòng sao, không chê buồn sao?”

Tề vương nhếch miệng cười nói: “Cháu thật hiểu ta. Ta đang chuẩn bị chuẩn ra đi uống trà. Hai người muốn đi cùng không?”

Chu Diễm vừa bị Thái tử phi răn dạy á, làm sao còn dám tùy ý trốn học, liên tục lắc đầu.

Tề vương nhìn hần không đồng tình, chuẩn bị phát tay áo chạy lấy người.

Một bên La Ngọc, vội há mồm: “Điện hạ, có chuyện điện hạ còn chưa biết! Trường Hủ biểu đệ ở trường thi té xỉu, được đưa về Mộ gia, hôn mê hai ngày mới tỉnh.”

P/S: Cứu gia đôi Mộ Nguyên Xuân hoàn toàn thất vọng đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Thăm

Chuyện quan trọng như thế, hần như thế nào có khả năng không biết?

Hần sớm phái người lưu ý chặt chẽ nhất cử nhất động Mộ gia, đừng nói là chuyện lớn như vậy, liền ngay cả Mộ gia một ngày ba bữa ăn cái gì, cũng là nhất thanh nhị sở. Hần ra cung vốn là tính đi Mộ gia nhìn xem.

Nhưng thật ra La Ngọc, bỗng nhiên ở trước mặt hần nhắc tới chuyện đó, có ý đồ gì?

Tề vương tâm niệm thay đổi thật nhanh, trên mặt lộ ra ngạc nhiên: “Tại sao có thể như vậy?”

Chu Diễm cũng là cả kinh, nhin không được thờ dài Trường Hủ hiện tại nhất định rất buồn bã.”

“Đúng vậy, biểu đệ vì lần này thi hội, ước chừng chuẩn bị hai năm. Không nghĩ tới lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Nhắc tới Mộ Trường Hủ, trong lòng La Ngọc có chút phức tạp vì diều. Tuy rằng buồn bực khó chịu, dù sao cũng là lên anh em bà con cùng nhau lớn, trong lòng cũng thực nhớ thương: “Điện hạ nếu là muốn xuất cung, không bằng đến Mộ gia thăm một phen, an ủi biểu đệ vài câu.”

Mộ Trường Hủ là thư đồng hần, xảy ra như vậy chuyện, hần tự mình đi thăm đều đúng tình đúng lý. Tề vương biết thời biết thế đáp: “Cũng tốt, ta đi Mộ gia một chuyến.”

La Ngọc không chút nghĩ ngợi nói tiếp: “Điện hạ, ta đi cùng ngài.”

..... Trách không được có ý nhắc nhở hần việc này, nguyên lai là mục đích này!

Tề vương bất động thanh sắc liếc mắt Chu Diễm một cái.

Chu Diễm quả nhiên rồi rầm. chuyện như vậy đi thăm cũng là bình thường. Một bên lại kìm lòng không được lo lắng, vạn nhất La Ngọc nương cơ hội thăm Mộ Trường Hủ, lén đi gặp Mộ Nguyên Xuân làm sao bây giờ?

Tâm tư Chu Diễm về điểm này, cơ hồ rõ ràng viết ở trên mặt.

Tề vương nhin cười, có ý hỏi hần: “Cháu muốn đi cùng không?”

Chu Diễm ai oán nhìn Tề vương. Biết rõ mẫu phi đã nghiêm lệnh không chuẩn hần đi Mộ gia, còn hỏi hần như thế, một chút cũng không phúc hậu!

Từ hôn thánh chỉ còn chưa hạ, hần không dám làm bừa sau lưng mẫu phi. Miễn cho việc hôn nhân lại rồi rầm.

Đáng thương thái tôn, nhìn theo bóng dáng Tề vương cùng La Ngọc đi, sau đó buồn bã thờ dài.

.....

Đọc theo đường đi. La Ngọc tâm sự đầy bụng, rất ít nói chuyện. Ngẫu nhiên há mồm. Cũng là tâm thần hoảng hốt.

Tề vương bất động thanh sắc lưu ý La Ngọc thần sắc biến hóa, trong lòng rối cuộc tính kế gì, cũng là không được biết rồi.

Rất nhanh đi tới Mộ gia.

Tề vương danh nghĩa tới thăm Mộ Trường Hủ, tự nhiên chiếm được nhiệt liệt hoan nghênh Mộ cao thấp gia. Trịnh Hi lấy trên xe ngựa xuống hai chiếc hộp gấm xa hoa, ân cần đưa đến trước mặt Trương thị.

“Ta đến đường đột, không kịp chuẩn bị thứ gì.” Tề vương tùy ý cười nói: “Đây là hai cù nhân sâm trăm năm, đưa Trường Hủ bồi bổ thân thể.”

Một cù nhân sâm trăm năm, ít nhất cũng hai ba trăm lượng bạc. Tề vương đưa một lần chính là hai cù. Xuất thủ bất phàm.

Chu thị tự nhiên biết hàng, cười nói tạ. Trương thị cũng nói không ít cảm tạ.

Thẳng đến giờ phút này, La Ngọc mới phát giác điểm không thích hợp. Tề vương này làm sao là nhất thời đi thăm, nhất định là sớm có chuẩn bị muốn tới Mộ gia. Bằng không, hai cù nhân sâm này sao đúng dịp ở trên xe ngựa vậy?

Tề vương tâm phân làm đôi, một bên cùng đám người Chu thị nói chuyện, một bên lưu ý cửa.

Đội một lát, Mộ Niệm Xuân quả nhiên đến đây.

Hon tháng không thấy, gương mặt nhỏ nhắn giờ đã có nét mỹ mạo, cặp môi hồng nhuận. Đôi mắt linh động liếc hần một cái, trong đó hiện lên ý cười. Tựa hồ nhắc nhở hần chuyện phát sinh ở Từ Vân am.

Nhưng mà, Tề vương là người thế nào? Nếu chủ động đến Mộ gia. Tự nhiên sẽ không biến sắc, ngược lại còn mỉm cười.

Không hổ là Tề vương, độ dày da mặt người thường không thể so sánh.

Mộ Niệm Xuân cũng không thất vọng, cười yếu ớt tiến vào thi lễ, sau đó im lặng đứng ở bên cạnh Trương thị. Nương thân hình Trương thị, che lấp thân mình hơn phân nửa.

Trước mặt nhiều người, da mặt Tề vương dẫu có dày, cũng không dám chủ động đến gần nàng!

Đáng tiếc, Mộ Niệm Xuân vẫn là xem nhẹ độ dày da mặt Tề vương.

“Mẫu phi trước đó vài ngày ở Từ Vân am. Ít nhiều Mộ tứ tiểu thư chiếu cố làm bạn.” Tề vương cười nhìn tới: “Bổn vương còn chưa tự mình hướng tứ tiểu thư nói lời cảm tạ.”

Mộ Niệm Xuân đành phải mỉm cười đáp: “Điện hạ đa lễ. Có thể làm bạn Dung phi nương nương, là ta đã tu luyện phúc khí mấy đời.”

Có thể không chớp mắt cũng nói ra những lời ghê tởm buồn nôn như vậy. Dù có thể thấy công lực cao thâm. Trách không được liền ngay cả mẫu phi cũng không chống lại được nàng.

Trong mắt Tề vương bớt đi chút cười. Ý vị thâm trường nhìn Mộ Niệm Xuân một cái.

Một cái liếc mắt này, làm Mộ Niệm Xuân sinh cảnh giác.

Tề vương, lại muốn nói ra cái gì?

Bất quá, lần này Mộ Niệm Xuân dự liệu sai. Tề vương hôm nay biểu hiện thập phần bình thường, không có nửa điểm làm loạn, dùng ngữ khí thành khẩn nói: “Ta nghĩ hiện tại đi Tùng Đào viện thăm Trường Hủ. Không biết có tiện không?”

Trương thị lập tức đáp: “Đương nhiên tiện.”

Tề vương tiếp tục nho nhã lễ độ nói: “Vậy làm phiền tứ tiểu thư dẫn đường.”

..... Mọi người bao gồm cả Chu thị, đều có dụng ý nhìn lại đây.

Nàng nên sớm biết, chỉ cần Tề vương vừa xuất hiện liền không có chuyện gì tốt. Mộ Niệm Xuân lén trừng mắt nhìn hần một cái, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Điện hạ tới qua vài lần, đường tới Tùng Đào viện hần là rất quen thuộc mới phải, chắc không cần dẫn đường!”

Tề vương làm ra vẻ áy náy lại tiếc nuối nói: “Gần đây mỗi ngày bận rộn, trí nhớ giảm sút, nguyên bản nhớ rõ đường, hiện tại lại không nhớ. Đành phải phiền toái tứ tiểu thư một hồi.”

Mọi người: “.....”

Coi nhiều người bọn họ như phong cảnh sao? Không coi ai ra gì liếc mắt đưa tình, gia quy nghiêm cấm cùng môn phong Mộ gia còn được dùng không

đây?

Chu thị ho khan một tiếng, ngăn hai người ân tình đưa tình [kỳ thật là đối chọi gay gắt]: “Niệm Xuân, nếu điện hạ nói như vậy, cháu cũng đừng chối từ. Trương thị, Ngô thị, hai chị cũng đi cùng đi, trăm ngàn đừng chậm trễ Tề vương điện hạ.”

Gừng càng già càng cay! Nói hai ba câu đã đem sự tình giải quyết .

.....

Đoàn người rất nhanh đến Tùng Đào viện.

La Ngọc cố ý vô tình dừng đi cuối cùng. Càng tới gần phòng Mộ Trường Hủ, trong lòng càng mâu thuẫn. Vì Mộ Trường Hủ lo lắng, lại bởi vì Mộ Trường Hủ lừa gạt mình nên bất mãn sinh khí. Còn có, vừa không muốn gặp Mộ Nguyên Xuân, lại mãnh liệt một gặp cô ta một lần. Dù loại tâm tình phức tạp đan vào cùng một chỗ, trong đó tư vị. Thật sự là không thể dùng ngôn ngữ hình dung.

Cửa mở, mọi người nhất loạt vào phòng.

La Ngọc hít sâu, vững vàng đi vào. Ánh mắt nhanh chóng nhìn quét một vòng. Không thấy thân ảnh Mộ Nguyên Xuân. Không biết là nhả ra khí hay là thất vọng, tâm tình không hiểu có chút trầm xuống.

Nhiều người như vậy tiến vào. Mộ Trường Hủ nằm ở trên giường tự nhiên nghe được. Nhưng hắn lại không có phản ứng gì, lẳng lặng nằm ở trên giường. Giương mắt vốn trắng nõn tuấn tú, giờ gầy yếu tiêu tụy.

Tề vương tiến đến bên giường, ngữ khí khó có lúc ôn nhuận như lúc này: “Trường Hủ, bốn vương đến thăm ngươi .”

Mộ Trường Hủ vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt đại ra ánh mắt vô thần, giống như ở một thế giới khác.

Bộ dáng này, thật là chua xót lòng người.

Nhưng mà. Chuyện hắn trải qua, so với Tề vương kinh qua gió tanh mưa máu, cái chết kề cận, căn bản không là cái gì. Đối diện với bộ dáng này của Mộ Trường Hủ, thật sự sinh ra nhiều đồng tình lắm.

Mộ Nguyên Xuân cùng Mộ Niệm Xuân kiếp trước tuy là thân tỷ muội, lại giống như cừu địch. Cuối cùng, Mộ Niệm Xuân thất bại thảm hại, bị đại tỷ buộc vào cung. Mộ Trường Hủ tự nhiên là trợ lực lớn nhất của Mộ Nguyên Xuân.

Chính là, có một chút thật là làm người ta nghi ngờ.

Kiếp trước Mộ Trường Hủ, thuận lợi khảo trúng thi hội, ở thi đình đỗ thám hoa. Sau ở lại Hàn Lâm viện nhậm chức. Sau đó, cùng Du lục tiểu thư Trịnh quốc công phủ định việc hôn nhân. Đường làm quan rộng mở, tuổi trẻ đắc chí. Phong quang vô hạn.

Kiếp này, rốt cuộc là làm sao ra lệch lạc, vì cái gì Mộ Trường Hủ biến thành tình hình thế này? Mộ Nguyên Xuân cùng Chu Diễm tư hội, làm sao bị La Ngọc biết được?

Tựa hồ có một đôi mắt bí mật, đang âm thầm theo dõi hết thảy.

Người kia, sẽ là ai?

Trong đầu Tề vương nhanh chóng hiện lên một ý niệm mơ hồ trong đầu. Nhanh chóng lướt đi. . .

“Trường Hủ,” Giọng nói Trương thị vang lên, ngắt dòng suy nghĩ của hắn: “Tề vương điện hạ tự mình đến thăm con, còn mang tặng hai củ nhân sâm cho con bồi bổ thân thể. Con còn không mau cảm tạ điện hạ.”

Mộ Trường Hủ vẫn như cũ không hề phản ứng.

Trương thị trong lòng vừa vội vừa giận. Lại không thể nề hà, đành phải cười giải thích: “Trường Hủ hôn mê hai ngày. Hôm nay vừa tỉnh, ý nghĩ còn có chút mơ màng. Có chỗ thất lễ. Mong rằng điện hạ không lấy làm phiền lòng.”

Xưa nay Tề vương điện hạ khó chơi, ở Trương thị trước mặt lại hết sức hòa khí: “Phụ nhân yên tâm, điểm ấy việc nhỏ bốn vương như thế nào để bụng.”

Tề vương tuần mỹ phi phạm, quý khí bức người, lúc này cố ý hạ mình, thân thiết hiền hòa khiến người ta như thấy gió xuân.

Trương thị nhất thời thụ sủng nhược kinh: “Điện hạ khoan hồng độ lượng, thật sự là phúc khí của Trường Hủ.”

Tề vương thái độ ôn hòa dễ thân: “Trường Hủ trên danh nghĩa là thư đồng của ta, kỳ thật cùng ta tình như huynh đệ. Ta thấy phụ nhân, trong lòng lại thêm vài phần thân cận. Thỉnh phụ nhân đừng khách khí, về sau thấy ta tùy ý chút là tốt rồi. Coi như con cháu nhà mình bình thường đối đãi, không cần một câu lại điện hạ, ngược lại có vẻ xa lạ khách khí.”

..... Trương thị cơ hồ nói không suy nghĩ: “Tề vương điện hạ ưu ái như vậy, thiếp thân thật là không dám nhận.”

Đối phương đường đường hoàng tử, mình bắt quá là một phụ nhân, nào dám đem Tề vương trở thành con cháu đối đãi.

Ngô thị một bên nghe ra một ít bất thường ý tứ hàm xúc, nhin không được nhìn Mộ Niệm Xuân một cái.

Tề vương đối Mộ Niệm Xuân vài phần kính trọng, hiện tại lại có ý cúi người lấy niềm vui của Trương thị, dụng ý này, thật sự đáng giá cân nhắc.....

Mất thấy Trương thị đã vui sướng quên cả phương hướng, Mộ Niệm Xuân rốt cục nhìn không được, không nhẹ không nặng ho khan một tiếng.

Trương thị cuối cùng phục hồi tinh thần lại, áy náy nhìn Mộ Niệm Xuân một cái.

Nữ nhi, không phải nương lập trường không kiên định, mà là Tề vương điện hạ rất mê hoặc người. Nương thật sự ngăn cản không được!

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: “Tâm Ý”

La Ngọc đi đến bên giường.

Nhìn Mộ Trường Hủ gầy yếu, oán khí trong lòng La Ngọc bất tri bất giác mất đi vài phần, thấp giọng hô: “Biểu đệ, ta đến thăm đệ.”

Giọng nói quen thuộc chui vào trong tai, Mộ Trường Hủ cuối cùng có một tia phản ứng. Ánh mắt đại ra dần có tiêu cự. Khoảnh khắc nhìn thấy gương mặt La Ngọc, trong mắt Mộ Trường Hủ hiện lên nồng đậm xấu hổ.

Ánh mắt như vậy, nhanh chóng khiến La Ngọc không chịu nổi nhớ lại, ngực giống bị cái gì đè lên, buồn không thở nổi. Bất quá, La Ngọc lại nửa điểm cũng không biểu lộ ra, ôn hòa an ủi nói: “Biểu đệ, hiện tại đừng nghĩ nhiều, an tâm tĩnh dưỡng. Cơ thể khôi phục rồi nói sau.”

Đúng vậy! Mọi người đều nói với hần như vậy. Không cần nghĩ nhiều, an tâm dưỡng bệnh quan trọng hơn.

Nhưng là, lời này nói ra đơn giản, muốn làm thì nói dễ hơn làm phải không?

Mộ Trường Hủ trong lòng dâng lên một trận khó có thể hình dung, đầy chua xót, nhắm mắt lại.

Trương thị bất đắc dĩ, đành phải vì Mộ Trường Hủ giải thích hành vi thất lễ. La Ngọc đã khôi phục tinh thần đáp: “Biểu đệ tâm tình không tốt, không muốn nói chuyện cũng là khó tránh khỏi. Chờ mấy ngày nữa, ta lại đến thăm đệ.” Dừng một chút, rốt cục nhin không được hỏi: “Đúng rồi, sao không thấy biểu muội đâu?”

Trương thị ho khan một tiếng đáp: “Nguyên Xuân gần đây thân mình không khoẻ, luôn dưỡng bệnh trong Thường Mai viện, không ra ngoài.”

Tề vương tựa tiểu phi tiểu kéo kéo khoe môi.

La Ngọc cũng không phải kẻ ngu dốt, há có thể nghe không ra đây chính là lý do? Mộ Nguyên Xuân cùng Mộ Trường Hủ huynh muội tình thâm, Mộ Trường Hủ hiện tại như vậy, Mộ Nguyên Xuân lại làm bạn ở cạnh bào huynh. Hiển nhiên là bị cấm chường.....

Đổi lại ngày xưa, La Ngọc đại khái lập tức sẽ đi Thường Mai viện thăm. Hôm nay cái gì cũng không nói.

Thăm Mộ Trường Hủ xong, La Ngọc tâm tình chẳng những không có chuyển biến tốt, ngược lại tệ thêm, thấp giọng hỏi: “Tề vương điện hạ. Chúng ta đã thăm Trường Hủ rồi, hiện tại có nên cáo từ?”

Tề vương không chút để ý đáp: “Nếu người có việc, không ngại đi trước một bước. Bỏn vương tính lưu lại ăn cơm trưa rồi mới đi.”

La Ngọc: “.....”

Mọi người: “.....”

Tề vương nhìn về phía Trương thị. Ra vẻ áy náy nói: “Hôm nay vừa muốn làm phiền.”

Trương thị á khẩu, sau một lúc lâu mới tìm được giọng nói chính mình: “Không quấy rầy, không quấy rầy. Điện hạ muốn lưu lại ăn cơm trưa, ta cao hứng còn không kịp.”

Đường đường hoàng tử tự mình mở miệng, tổng không thể chính diện cự tuyệt!

Tề vương vừa cười nhìn về phía Mộ Niệm Xuân: “Nghe nói tứ tiểu thư ở Từ Vân am học một tháng thức ăn chay, trù nghệ rất có tiến bộ. Không biết hôm nay giữa trưa có thể làm chút gì nhắm nháp?”

Mộ Niệm Xuân tựa hồ sớm đoán được Tề vương sẽ xuất chiêu, cũng không buồn bực tức giận, thản nhiên cười nói: “Nếu điện hạ không chê, như thế này, tôi đi làm vài món đồ ăn chay.”

..... Phản ứng bình tĩnh như vậy, Tề vương không kịp thích ứng.

Mộ Niệm Xuân khi nào thì nhu thuận ôn thuận như vậy. Không phải lại có chủ ý quỷ quái gì chứ!

.....

Tề vương dự cảm rất nhanh đã được chứng thật.

Nha hoàn thanh tú tên gọi Thạch Trúc, cười yếu ớt bưng một khay đồ ăn tới: “Điện hạ, đây là tiểu thư tự mình xuống bếp làm thức ăn chay, thỉnh điện hạ nếm thử.”

Nói xong, đem bốn chiếc đĩa tinh xảo khéo léo giống nhau bày lên trên bàn.

Một mâm đậu hũ, một mâm đậu xanh, một mâm rau xanh, cộng thêm một mâm nấm Đông Cô.

Đậu hũ là rau trộn, không có mùi vị gì cả. Đậu xanh luộc, rau xanh cùng nấm còn lại là dùng nước sôi trụng qua. Ngay cả điểm váng dầu đều không có. Lại càng không có sắc hương vị. Cùng những món ăn mỹ vị quý và lạ bày ra, hình thành tương phản mãnh liệt.

La Ngọc liếc mắt một cái. Thật sự vô phúc tiêu thụ thức ăn chay như vậy.

Tề vương vươn chiếc đũa, gắp một miếng đậu hũ đưa vào trong miệng.

Không mặn không nhạt, cơ hồ không có tư vị gì. Đậu xanh, rau xanh, nấm cũng là như thế. Thật sự khó ăn chứ đừng nói ngon. Hẳn đối thực vật khủng hoảng là có tiếng. Bình thường thức ăn được chọn lựa kỹ càng còn chưa vừa miệng hẳn, huống chi là thức ăn chay nhạt nhẽo vô vị như vậy?

Nha đầu kia, căn bản chính là cố ý.

Tề vương âm thầm nghiêng răng thầm nghĩ.

Cố tình Thạch Trúc còn tại một bên mỉm cười nói: “Trước khi nô tỳ đến, tiểu thư riêng dặn dò, đây là tiểu thư ‘tỉ mỉ’ vì Tề vương điện hạ làm thức ăn chay. Mong rằng Tề vương điện hạ không cô phụ của một mảnh ‘tâm ý’ của tiểu thư, ăn nhiều một ít. Nếu mang trở lại phòng bếp, tiểu thư nhất định rất thất vọng.”

Tề vương: “.....”

Tề vương khoe miệng hơi hơi run rẩy một chút, Thạch Trúc ở một bên phóng ra ánh mắt mong chờ nhìn hắn. Lại anh dùng vươn chiếc đũa. Mặt không đổi sắc ăn xong một mâm đậu hũ, sau đó lại bắt đầu ăn sao đậu xanh.

Thạch Trúc trước còn nhân nhân cười xem kịch vui. Sau một lúc lâu, đã có chút cười không nổi.

Tiểu thư cố ý chính Tề vương. Tốt nhất là khiến Tề vương tức giận, không bao giờ đến đây nữa mới tốt. Không nghĩ tới, Tề vương chẳng những không trở mặt, ngược lại thật sự ăn hết thức ăn chay.....

Rau xanh cũng ăn xong rồi, Tề vương đem chiếc đũa hướng qua mâm nấm.

La Ngọc nhìn không được nhắc nhở nói: “Điện hạ, đừng ăn thêm sẽ đau bụng.” Tuy rằng mỗi món phân lượng cũng không nhiều, nhưng nếu ăn sạch, khẳng định sẽ bị đau bụng.

Tề vương mặt không đổi sắc đáp: “Đây là một mảnh tâm ý của tứ tiểu thư, bốn vương đương nhiên nhận lấy toàn bộ mới được.”

La Ngọc: “.....”

Thạch Trúc: “.....”

Thạch Trúc trở mắt nhìn Tề vương ăn sạch món nấm, nhìn không được hỏi: “Điện hạ, điện hạ có khỏe không!” Vạn nhất không cẩn thận đau bụng, tiểu thư không thể liên quan được.

“Ta rất tốt.” Tề vương rõ ràng đã chống đỡ không được, lại dám làm ra dường như không có việc gì: “Ngươi trở về nói cho tiểu thư các ngươi tiếng, tâm ý của nàng, bốn vương một chút không bỏ rơi, đã nhận đủ.”

Thạch Trúc khâm phục nhìn Tề vương một cái, cung kính thi lễ. Thu dọn bốn đĩa chay, mang về phòng bếp phục mệnh.

.....

Tại trù phòng, Mộ Niệm Xuân nhàn nhã tự đắc hát điệu dân gian.

Nàng tỉ mỉ chuẩn bị thức ăn chay, nhất định sẽ làm Tề vương “Kính hĩ”! Ha ha!

Nghĩ đến khuôn mặt tuấn tú của Tề vương đôi sắc, tâm tình Mộ Niệm Xuân hết sức vui vẻ. Tốt nhất là khiến hắn tức giận, từ nay về sau đừng đến Mộ gia quấy rầy nàng mới tốt.....

“Tiểu thư,” Thạch Trúc bung mâm lại, thần sắc có vài phần quái dị: “Nô tỳ đã trở lại.”

Mộ Niệm Xuân tâm tình vô cùng tốt hỏi: “Thế nào? Tề vương có tức tái mặt?”

Thạch Trúc đáp: “Không có, Tề vương không sinh khí. Ăn hết bốn đĩa đồ chay. Còn nói nô tỳ nhấn tiểu thư, nói là một mảnh tâm ý của tiểu thư, hắn một chút không bỏ, đã nhận đủ.”

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Mộ Niệm Xuân không dám tin tưởng mắt nhìn bốn đĩa trống không.

Như thế nào có khả năng này?! Thức ăn chay không cho chút gia vị nào. Căn bản không có hương vị gì. Tề vương kén chọn món ăn thật sự ăn hết bốn đĩa?

Thạch Trúc nhất thời không rõ tâm tư Mộ Niệm Xuân, thật cẩn thận nói: “Tiểu thư. Theo nô tỳ xem, Tề vương đối với cô thực để ý. Bàn thức ăn không làm hắn sinh khí. Bằng không, cô thử biện pháp khác?”

Ngay cả Thạch Trúc cũng có thể nhìn ra sự việc, Mộ Niệm Xuân lại há có thể không biết?

Mộ Niệm Xuân day day mi tâm, bình tĩnh nói: “Không cần. Hắn thích ăn thì để hắn ăn. Ta trở về Y Lan viện, mặc kệ chuyện gì ta cũng không lộ diện.”

Tề vương da mặt dù dày, cũng không thể âm ỉ chạy tới khuê phòng cô nương!

Thạch Trúc thốt lên: “Tiểu thư, cô cứ trốn tránh thế cũng không phải biện pháp. Vạn nhất Tề vương cầu Hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn làm sao bây giờ?”

Thạch Trúc khó được sâu sắc một hồi.

Mộ Niệm Xuân bị hỏi tới sững sốt. Theo bản năng đáp: “Tuyệt không có khả năng này!” Kiếp trước Tề vương cưới rõ ràng là Lục Vô Song.

“Vì cái gì không có khả năng?” Thạch Trúc có chút không cho là đúng: “Tuy nói có Dung phi nương nương cản trở, nhưng nếu là Tề vương cầu đến trước mặt hoàng thượng, chỉ sợ Dung phi nương nương cũng không lay chuyển được tâm ý Hoàng thượng.”

Mộ Niệm Xuân trầm mặc, yên lặng suy nghĩ.

Đúng vậy, khả năng này không thể không đề phòng.

Không biết là làm sao ra lịch lạc, kiếp trước cơ bản không cùng xuất hiện với Tề vương, kiếp này tựa như thuốc cao bôi trên da chó. Nàng dù mưu tính sâu xa, trí tuệ nhạy bén, cũng vô pháp biết trước hành động tiếp theo của Tề vương. Phải phòng bị thế nào?

..... Càng nghĩ, tựa hồ chỉ còn một biện pháp.

Mộ Niệm Xuân hít sâu một hơi, ngăn ngắn chỉ khoảng nửa khắc. Ra một quyết định quan trọng.

Nàng muốn tìm cơ hội thuyết phục Trương thị, đồng ý nàng cùng Trương Tử Kiêu việc hôn nhân. Chỉ cần nàng định hôn rồi, Tề vương muốn dây dưa cũng không khả năng.

Lấy tính tình Trương thị. Phản đối là tất nhiên. Cũng may Mộ Trường Hù cùng Mộ Nguyên Xuân đều chưa đính hôn, nàng còn có không ít thời gian có thể dùng để thuyết phục Trương thị.

.....

Lúc này Tề vương, dĩ nhiên không rõ nhưng tính toán của Mộ Niệm Xuân. Ăn xong cơm trưa, hắn cùng La Ngọc rời Mộ gia.

La Ngọc kiên trì phải về Thượng Thư phòng, Tề vương cũng không miễn cưỡng hắn, cười nói: “Ngươi đi về trước đi, nếu là Thái Phó hỏi hành tung bôn vương, ngươi liền ăn ngay nói thật là được.”

La Ngọc: “.....”

Cũng chỉ có Tề vương, có thể đem trốn học coi là thiên kinh địa nghĩa.

La Ngọc đi rồi. Tề vương vẫn ngồi trên xe ngựa, nụ cười tươi rói đột nhiên tắt, sắc mặt xấu đi.

Trịnh Hi hoảng sợ: “Điện hạ. Người làm sao?”

Tề vương thở dài: “Ăn nhiều, khó chịu.”

Trịnh Hi: “.....”

Trịnh Hi khòe miệng run rẩy vài cái. Uyển chuyển nói: “Kỳ thật, vừa rồi bốn món ăn chay, điện hạ không cần đều ăn sạch. Mỗi món ăn vài gắp là được. Từ tiểu thư đã rất cảm kích.”

“Chỉ là cảm kích sao được.” Tề vương xoa cái bụng đang khó chịu: “Ta còn muốn làm cho nàng biết rõ ràng quyết tâm của ta.”

Hắn nói muốn lấy nàng, là thật sự.

Cho nên, hắn quyết tâm biểu hiện thành ý đến cùng.

Trịnh Hi nghĩ nghĩ, thật cẩn thận hỏi: “Nếu, nô tài là nói nếu từ tiểu thư vẫn là không tình nguyện, điện hạ định làm thế nào? Quả xanh hái không ngọt.....”

Tề vương tà nghệ liếc mắt Trịnh Hi một cái.

Trịnh Hi sờ sờ cái mũi, thức thời đem lời nói kế tiếp nuốt trở vào.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Ngoài Ý Muốn

Thời gian thoáng lên một cái, lại là hơn phân nửa tháng đi qua, đã là đầu mùa đông.

Thời tiết một ngày một lạnh. Bọn nha hoàn đều thay miên váy, nhóm chủ tử cũng không ngoại lệ, đều tự thay quần áo dày. Trong phòng cũng bắt đầu đặt chậu than.

Trương thị phân phó riêng: “Đại thiếu gia còn bệnh, trong phòng đặt hai chậu than.”

Bọn hạ nhân đều đồn đãi đại phu nhân tâm địa nhân hậu. Những lời này, tự nhiên rất nhanh rơi vào tai Mộ Chính Thiện. Mộ Chính Thiện buổi tối thời điểm hỏi phủ, khen Trương thị vài câu.

Trương thị trong lòng hoan hỉ. Mấy ngày nay, bà nghe lời Mộ Niệm Xuân, thập phần để bụng bệnh tình Mộ Trường Hủ. Hành động như vậy, quả nhiên giành niềm vui của Mộ Chính Thiện.

Mộ Chính Thiện lại nhớ tới Mộ Trường Hủ nằm trên giường không dậy nổi như trước, tâm tình một trận lo lắng.

Hơn phân nửa tháng trôi qua, theo lý mà nói bệnh tình Mộ Trường Hủ sớm đã tốt lên. Nhưng sự thật là, bệnh tình Mộ Trường Hủ căn bản không thấy chuyển biến. Mỗi ngày nằm ở trên giường, một câu cũng không chịu nói. Thiếu niên tuần tú vốn đầy nhiệt huyết, nay gầy yếu đáng thương, nặng nề làm người ta hoảng hốt.

Trên đời khó trị nhất, đó là tâm bệnh.

Tâm bệnh phải tâm được giải. Liền ngay cả hắn là phụ thân, cũng thật sự bất lực.

Mộ Nguyên Xuân vẫn bị cảm chừng. Mộ Chính Thiện đến nay cũng chưa gặp qua cô ta một lần.

Mộ Chính Thiện nhin không được thờ dài, bỗng nhiên không có khẩu vị, buồn ngủ xuống. Tình hình như vậy, gần đây nhìn mãi quen mắt. Lời an ủi quen thuộc của Trương Thị vang lên: “Lão gia, lão gia không cần vì Trường Hủ lo lắng. Chỉ cần qua được thời gian này, về sau sẽ khá lên.”

“Ta nguyên bản cũng là nghĩ như vậy. Nhưng hiện tại đã nhiều ngày như thế, tình hình của nó vẫn không có tiến triển, cả ngày tinh thần sa sút, ngay cả câu cũng không chịu nói.” Mộ Chính Thiện nhíu mày: “Cứ tiếp tục thế này, như thế nào được.”

Tiếp tục thế này, mới là chuyện tốt.

Trương thị trong lòng âm thầm nói thầm. Đang muốn há mồm, chợt nghe Mộ Niệm Xuân cười xen mồm nói: “Cha, đại ca là tâm bệnh. Muốn huynh ấy nhanh khỏi bệnh. Không bằng để đại tỷ đi chăm sóc huynh ấy.”

Trương thị cả kinh, liên tục hướng Mộ Niệm Xuân nháy mắt.

Nha đầu kia. Như thế nào lại ngốc như vậy. Nếu là Mộ Nguyên Xuân đi bồi Mộ Trường Hủ, cảm chừng coi như bỏ.

Mộ Niệm Xuân hướng Trương thị cười trấn an.

Hai ngày này Mộ Chính Thiện bởi vì chuyện Mộ Trường Hủ thập phần lo lắng, chỉ sợ trong lòng đã sớm nghĩ tới chủ ý này, chính là không thể không biết xấu hổ há mồm mà thôi. Nếu chờ Mộ Chính Thiện há mồm, chẳng bằng chủ động chút. Còn có thể thuận tiện mang lại niềm vui cho Mộ Chính Thiện.

Quả nhiên, Mộ Chính Thiện vừa nghe lời này, trên mặt liền có ý cười, ánh mắt lại ôn hòa: “Niệm Xuân thật sự là trưởng thành. Đã biết suy nghĩ cho người khác.”

Trương thị vạn phần không tình nguyện phụ họa: “Thiếp thân cũng hiểu được Niệm Xuân nói có đạo lý. Tuy nói Nguyên Xuân phạm lỗi làm bị cấm chửi, nhưng trước mặt thân thể Trường Hủ quan trọng hơn. Không bằng để Nguyên Xuân mỗi ngày cùng Trường Hủ, chờ Trường Hủ thân thể có chuyển biến, lúc ấy Nguyên Xuân hồi Thường Mai trong viện đợi.”

Cuối cùng một câu, rốt cục vẫn là để lộ ra tâm ý chân chính Trương thị.

Mộ Chính Thiện lúc này bất chấp chuyện đó, lập tức nói: “Hảo, ta đi về phía mẫu thân nói một tiếng. Ngày mai cho Nguyên Xuân đi Tùng Đào viện.”

Trương thị còn chưa kịp phản ứng, Mộ Niệm Xuân đã cười tủm tỉm nói: “Cha, con đi tới chỗ đại tỷ, đem tin tức này tốt nói cho tỷ ấy.”

Mộ Chính Thiện vui mừng gật gật đầu. Niệm Xuân ngày càng biết săn sóc mọi người!

.....

Thường Mai viện ban ngày đóng cửa. Đến buổi tối, lại sớm khóa.

Mộ Niệm Xuân đứng ở ngoài cửa viện, Thạch Trúc tiến lên gõ cửa. Nha hoàn canh cửa nghe được thanh âm. Lập tức mở khóa. Mở cửa gấp là Mộ Niệm Xuân, cả kinh, lập tức hành lễ: “Nô tỳ gặp qua tứ tiểu thư.”

Kỳ quái! Đã trễ thế này, tứ tiểu thư đến Thường Mai viện làm cái gì?

Mộ Niệm Xuân tùy ý ừ một tiếng. Rất nhanh đi tới trước khuê phòng Mộ Nguyên Xuân. Nơi đó cũng đã khóa, chỉ có thể mở từ bên ngoài.

“Đỗ Quyên, mở cửa.” Mộ Niệm Xuân thân nhiên phân phó.

Đỗ Quyên ngăn ra: “Nhưng là, lão gia nói qua, không chuẩn bắt luận kẻ nào đi vào thăm tiểu thư.....”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười: “Là cha để cho ta tới.”

Đỗ Quyên ngoan ngoãn xuất ra chìa khóa mở cửa.

Trong phòng đốt hai ngọn nến, coi như sáng sủa. Khuê phòng Mộ Nguyên Xuân vẫn sạch sẽ như xưa. Mộ Nguyên Xuân ngồi ở trước bàn, cúi đầu theo thùa. Thân ảnh tiêm nhọc mà im lặng.

Cô ta rõ ràng sớm nghe được động tĩnh mở cửa, nhưng không quay đầu. Chỉ thân nhiên nói: “Người tới làm cái gì? Nếu là muốn ở trước mặt ta điều vô dương oai, vậy không cần. Ta hiện tại đang bận, không rảnh phụng bồi!”

Ánh mắt Mộ Niệm Xuân lộ ra một chút trào phúng. Nếu Mộ Nguyên Xuân đứng như mặt ngoài biểu hiện bình tĩnh như vậy, cũng sẽ không đưa lưng về phía chính mình không chịu quay đầu: “Đại tỷ, tỷ thật sự hiểu lầm. Ta hôm nay đến, là có chuyện tốt muốn nói cho tỷ.”

Mộ Nguyên Xuân như trước không quay đầu, trong thanh âm lại hơn một tia lãnh ý cùng oán hận: “Người tốt như vậy sao?”

Mộ Niệm Xuân không nhanh không chậm nói: “Ta hôm nay hướng cha cầu tình, cha đã đồng ý giải cấm chửi của tỷ. Từ ngày mai, tỷ có thể đi bồi đại ca.....”

Nói còn chưa dứt, Mộ Nguyên Xuân bỗng nhiên đứng dậy xoay người, thanh âm không tự giác run run: “Người nói là thật sự?”

Hơn phân nửa tháng cấm chửi, chỉ làm cho Mộ Nguyên Xuân hơi hao gầy, dung mạo vẫn như xưa, thậm chí còn thêm phần yếu đuối động lòng người.

Gương mặt xinh đẹp yếu ớt động lòng người, là lợi khí lớn nhất của nữ tử. Mộ Nguyên Xuân chưa bao giờ chủ quan, cho dù là bị cầm chừng nhốt tại trong phòng, cũng vẫn chỉnh tề.

Mộ Niệm Xuân cười khanh khách nói: “Đương nhiên là thật. Cha đã đi Tu Đức đường tìm tổ mẫu thương nghị việc này. Ta khi nào đã lừa gạt tý?”

Mộ Nguyên Xuân đổi một câu cuối cùng cười nhạt, bất quá, trước mắt tối quan trọng hơn là Mộ Niệm Xuân mang đến tin tức tốt.

Cô ta rốt cục có thể đi ra khỏi Thương Mai viện, có thể đi xem đại ca.

Mộ Nguyên Xuân kích động khó có thể tự chế, tạm thời bất chấp cùng Mộ Niệm Xuân ân oán, khẩn cấp hỏi: “Đại ca hiện tại thân thể khá hơn sao?”

Mộ Niệm Xuân vẻ mặt tiếc nuối: “Đại ca cả ngày nằm ở trên giường, không chịu uống được cũng không chịu ăn cơm, cũng không nói lời nào. Tình huống thật sự không ổn.”

Mộ Nguyên Xuân đang cười mặt lạnh đi, dùng sức cắn cắn môi. Trong lòng dâng lên chua xót cùng khổ sở, cơ hồ bao phủ toàn bộ cô ta.

Đại ca sinh là tâm bệnh, cho nên mới chậm chạp không thấy chuyển biến.

“Đại ca sinh là tâm bệnh. Cho nên chậm chạp không thấy chuyển biến.” Mộ Niệm Xuân làm như biết tâm tư cô ta, nói ra những lời này.

Mộ Nguyên Xuân hốc mắt đỏ lên, nước mắt lặng yên chảy xuống.

Chính mình quả nhiên không có đến không công. Những lời này. Cũng đủ Mộ Nguyên Xuân khóc một buổi tối.

Mộ Niệm Xuân khoái trá nghĩ, cũng không định ở lâu: “Được rồi. Ta đã nói lời cha truyền tới. Cũng nên đi.” Nói xong, xoay người đi ra ngoài. Thời điểm đi tới cửa, dường như nghĩ cái gì, lại ném một câu: “Ngày đó La biểu ca tới thăm đại ca, có hỏi tới tý.”

Chút tự chủ cuối cùng của Mộ Nguyên Xuân, bị những lời này đánh tan. Nước mắt nhanh chóng bùng lên.

.....

Một buổi tối này, Mộ Nguyên Xuân khóc suốt nửa đêm. Buổi sáng ngày hôm sau, dùng nước lạnh thấm mắt hồi lâu. Dùng tới một tảng son phấn thật dày, vẫn như cũ không che đậy được ánh mắt sưng đỏ.

Nghĩ rất nhanh có thể nhìn thấy huynh trưởng, tâm tình Mộ Nguyên Xuân lại tốt lên.

Phương mama chần chờ hỏi: “Tiểu thư, có phải hay không nên đi thỉnh an lão gia, phu nhân?”

“Không cần.” Mộ Nguyên Xuân bình thản nói: “Phụ thân đại khái cũng không nguyên thủy ta. Ta đi gặp đại ca được rồi.”

Nhưng là, đại thiếu gia chẳng lẽ sẽ nguyên ý thấy cô sao?

Phương mama không đành lòng nói thẳng, yên lặng đem lời nói nuốt vào.

Mộ Nguyên Xuân không có lưu ý đến Phương mama muốn nói lại thôi, lòng tràn đầy vui mừng chờ mong đi Tùng Đào viện. Gã coi cửa thấy Mộ Nguyên Xuân, trong lòng thầm giật mình, trên mặt cũng không dám hiện lộ ra.

Cửa phòng khép hờ, đẩy tay có thể đi vào.

Mộ Nguyên Xuân đứng ở ngoài cửa. Bỗng nhiên có chút chột dạ, do dự một lát, rốt cục có lấy dũng khí đẩy cửa ra.

Chậu than một đêm chưa tàn. Trong phòng ẩm áp. Mùi than, mùi dược hòa với nhau bay tới. Gã sai vật ở một bên nhìn thấy, bước lên phía trước hành lễ: “Nô tài ra mắt đại tiểu thư.”

Ba chữ đại tiểu thư rơi vào tai, thân mình trên giường có chút cử động.

Mộ Nguyên Xuân khẩn cấp đến bên giường: “Đại ca.”

Thanh âm ở cổ họng nghẹn lại.

Thiếu niên trên giường gương mặt có bệnh lâu ngày, tái nhợt gầy yếu, hai mắt lõm xuống thật sâu. Làm sao còn có nửa điểm tuấn tú nhã nhặn phong thái ngày xưa?

Bất quá ngắn ngủn hơn hai mươi ngày, đại ca lại biến thành bộ dáng này!

Mộ Nguyên Xuân nước mắt tràn mi, nghẹn ngào nói: “Đại ca. Muội đến thăm huynh.”

Mộ Trường Hủ ánh mắt đại ra mờ mịt, nhìn cô ta một cái. Lại rời tầm mắt đi.

Mộ Nguyên Xuân cố nén nước mắt, ngồi vào bên giường. Cúi đầu nói: “Đại ca, ngàn sai vạn sai đều là do muội. Là muội làm phiền hà huynh, làm hại huynh chịu quả trách nhục nhà, làm hại huynh lo lắng quá độ sinh bệnh tri hoãn thi hội. Hết thấy đều là do muội sai, chờ huynh khỏe lại, nghĩ trách phạt muội thế nào, muội cũng không dám có câu oán hận. Nhưng huynh không thể ép buộc chính mình thế này...”

Nói đến đây, đã khóc không thành tiếng.

Mộ Trường Hủ vẫn như mọi ngày, trầm mặc ngẩn người. Giống như cái gì cũng nghe thấy, lại giống như cái gì cũng chưa nghe được.

Mộ Nguyên Xuân nghẹn ngào. Nhưng ánh mắt lại quật cường cùng cố chấp chờ Mộ Trường Hủ đáp lại.

.....

“Để cho Mộ Nguyên Xuân ở cùng chỗ Mộ Trường Hủ, thật sự được chứ?” Trương thị vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Đương nhiên là tốt. Đại ca khúc mắc chưa giải, nhìn đến Mộ Nguyên Xuân, trong lòng càng khó chịu. Về phần Mộ Nguyên Xuân, để cho cô ta mỗi ngày tránh ở trong phòng thanh nhàn, chẳng phải là rất tiện nghi cho cô ta? Khiến cho cô ta khóc vài ngày thì tốt hơn.”

Nói như vậy, tựa hồ cũng có chút đạo lý.

Trương thị rất nhanh liền bình thường trở lại.

Mẹ con hai người nói chuyện phiếm, Bạch Lan thần sắc quái dị đi vào bẩm báo: “Phu nhân, Thụy Hương cô nương đi Tu Đức đường tặng đồ, nhưng lại không khéo ở Tu Đức đường té xỉu.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Có Bầu

Trương thị theo phản xạ nhíu mày: “Ngày thường không phải êm đẹp sao? Như thế nào bỗng nhiên té xỉu?”

Bạch Lan vẻ mặt khó xử: “Cụ thể là chuyện gì xảy ra, nô tỳ cũng không rõ ràng. Lão phu nhân vừa phái người đến báo tin, còn nói trong phủ vừa lúc có đại phu, cho đại phu bắt mạch cho Thụy Hương cô nương xem là làm sao.”

Thụy Hương là thông phòng của Mộ Chính Thiện, so với nha hoàn bình thường cũng có hơn vài phần thể diện.

Trương thị trong lòng tuy rằng bất khoái, nhưng cũng khó mà nói cái gì, tùy ý ừ một tiếng.

Mộ Niệm Xuân nhíu nhíu mày, trong lòng bỗng nhiên có loại bất an không hiểu. Tựa hồ có cái gì không ổn phát sinh. Kiếp trước nàng đều dựa vào trực giác linh nhãn này, không biết tránh thoát bao nhiêu âm mưu tính kế.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh nói: “Mẹ, chúng ta hiện tại cũng đi Tu Đức đường.”

Trương thị ngẩn ra, theo bản năng đáp: “Có đại phu đi xem là được, chúng ta không nhất thiết phải đi!” Bất quá là cái nha hoàn thông phòng, làm sao đáng giá lo lắng như vậy.

Mộ Niệm Xuân dễ dàng xem thấu tâm tư Trương thị, cười khuyên nhủ: “Mẹ, Thụy Hương thân phận thấp kém, tự nhiên không cần để ở trong lòng. Bất quá, tổ mẫu phái người đến truyền tin, mẹ nên lộ mặt. Miễn cho tổ mẫu trong lòng bất khoái.”

Lời này cũng có vài phần đạo lý. Tả hữu hiện tại vô sự, đi Tu Đức đường xem thế nào cũng được.

Trương thị rất nhanh sửa lại chủ ý: “Cũng tốt, con đi cùng mẹ!”

.....

Mộ Niệm Xuân theo Trương thị cùng đi Tu Đức đường.

Đại phu đã đến trước, mắt khép hờ bắt mạch cho Thụy Hương.

Thụy Hương nom nóp lo sợ ngồi, sắc mặt hoảng sợ bất an. Gặp Trương thị cất bước tiến vào, Thụy Hương cả kinh, theo phản xạ đứng dậy: “Phu nhân.....”

Đại phu đang bắt mạch bị gián đoạn, trong lòng có chút bất khoái, tuy nhiên không nói gì.

“Được rồi. Ngươi an tâm ngồi để đại phu bắt mạch.” Trương thị thản nhiên phân phó.

Thụy Hương thật cẩn thận lại ngồi xuống.

Trương thị bày ra khuôn mặt tươi cười, tiến lên vấn an Chu Thị: “Con dâu gặp qua mẹ. Thụy Hương đã làm phiền mẹ rồi.”

Chu thị lo lắng đáp: “Người nào có không sinh bệnh, cũng không có gì phiền toái. Thụy Hương dù sao cũng là người hầu bên cạnh Chính Thiện. Để cô ta té xỉu ở Tu Đức đường cũng không hay.”

Chu thị giải thích như vậy, Trương thị ngược lại ngượng ngùng, gượng cười nói: “Đều là con dâu sơ sẩy, lại không phát hiện Thụy Hương gần đây thân mình không khỏe. Làm cho mẹ bị sợ hãi.”

Bên này mẹ chồng con dâu hai người người tới ta đi thập phần khách sáo.

Bên kia, Thụy Hương tái nhợt mặt cười, thành thành thật thật ngồi ở ghế để đại phu bắt mạch.

Mộ Niệm Xuân sau khi vào Tu Đức đường, ánh mắt liếc gắt gao nhìn chằm chằm Thụy Hương, một chút thần sắc biến hóa vì diệu cũng không buông tha.

Thụy Hương nhìn không có gì khác thường, chính là sắc mặt có chút tiêu tụy, người tựa hồ cũng gầy một ít. Ánh mắt trầm . Một bộ thành thật an phận, nhìn không có gì xấu. Nhưng thời điểm đại phu buông tay, khóe môi cô ta im lặng cong lên.

Mộ Niệm Xuân trong lòng cảnh tỉnh mãnh liệt, nồng đậm dự cảm không ổn lại một lần nữa rõ ràng mà đến.

Rất nhanh, dự cảm của nàng thành việc thật.

Đại phu khẳng định: “Thụy Hương cô nương không có sinh bệnh, mà là có bầu.”

Trương thị biến sắc, bỗng nhiên đứng dậy: “Không có khả năng! Tuyệt không có khả năng này!” Thụy Hương mỗi lần thị tẩm xong đều đã uống tị tử canh, chưa từng quên. Như thế nào khả năng hoài thai?!

Thụy Hương cũng là sắc mặt đại biến, vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ, run rẩy quỳ xuống: “Phu nhân minh giám. Nô tỳ cái gì cũng không biết.”

..... Ngày thường bà xem thường Thụy Hương. Thật không nghĩ tới, Thụy Hương lại cũng có hành động như vậy!

Dự cảm không tốt được chứng thật, tâm tình Mộ Niệm Xuân tất nhiên là nghĩ đến một chuyện.

Mộ Chính Thiện sùng ái thông phòng nào không tính đại sự. Nhưng nha hoàn thông phòng có bầu không giống nhau. Lấy tính tình Trương thị, căn bản nhẫn không được. Không làm âm ỉ một phen mới là việc lạ.

Trương thị mang tia hi vọng cuối cùng nhìn về phía đại phu: “Có thể hay không là ông chẩn mạch sai? Thụy Hương vẫn uống tị tử canh đều, như thế nào khả năng hoài thai?”

Bị nghi ngờ y thuật, thân là đại phu trong lòng tự nhiên bất khoái, thản nhiên đáp: “Lão hủ bất tài, làm nghề y ba mươi năm. Nếu là ngay cả hi mạch cũng chẩn không được, thật sự không còn mặt mũi làm thầy thuốc.”

Trương thị như nuốt phải đinh. Lại nhìn đến gương mặt khó ưa của Thụy Hương. Nhất thời bất chấp Chu thị còn tại một bên. Cười lạnh nói: “Hảo Thụy Hương! Ngày xưa là ta coi thường ngươi, không nghĩ tới ngươi còn có thủ đoạn này. Uống tị tử còn có thể mang thai.”

Thụy Hương đỏ mặt. Vẻ mặt ủy khuất: “Hồi bẩm phu nhân, nô tỳ thật sự không biết là chuyện gì xảy ra. Mỗi lần Tiền mama đưa thuốc. Nô tỳ đều uống cạn. Nếu phu nhân không tin, xin mời Tiền mama đến đối chất.”

Không cần Thụy Hương nói, Trương thị hiển nhiên cũng có quyết định này, lập tức phân phó: “Bạch Lan, đi gọi Tiền mama đến.”

“Khoan đã!” Mộ Niệm Xuân há mồm ngăn cản.

Trương thị đang nổi nóng, cơ hồ không chút nghĩ ngợi đến mặt mũi: “Con là cô nương chưa lấy chồng, loại chuyện bản này không nên nhiều nghe, về Y Lan viện trước đi.”

Mặt ngoài nhìn tiến bộ không ít, trong lòng vẫn như kiếp trước. Gặp sự tình luôn xúc động như vậy.

Mộ Niệm Xuân bất đắc dĩ nghĩ, ngoài miệng nói: “Mẹ, tổ mẫu tuổi lớn, thích thanh tĩnh. Mẹ muốn hỏi Tiền mama, không bằng hỏi Lan Hương viện. Cũng miễn làm phiền tổ mẫu thanh tĩnh.”

Trước mặt mẹ chồng mặt phát tác nha hoàn thông phòng, thật sự không phải cử chỉ sáng suốt.

Chu thị tuy rằng vẫn chưa hé răng, nhưng nghe tới việc Thụy Hương có thai, trong mắt rõ ràng hiện lên một tia vui mừng. Thực hiển nhiên, Chu thị không để ý việc tôn tử hay tôn nữ xuất thân thứ xuất.

Trương thị trì độn nửa nhịp, mới nghe ra Mộ Niệm Xuân ý tại ngôn ngoại. Cuối cùng không bị tức giận làm mất suy nghĩ, rất nhanh liền phản ứng.

Bà vừa rồi hành động quả thật không ổn.

Trương thị hít sâu một hơi, đem lửa giận trong lòng kiềm chế xuống dưới, miễn cưỡng mở nụ cười: “Con nói cũng có đạo lý, đều là ta suy nghĩ không chu toàn.” Nói xong, chuyển hướng Chu thị: “Con dâu hồi Lan Hương viện, điều tra rõ là chuyện gì xảy ra.”

Chu thị ừ một tiếng: “Cũng tốt, chuyện như vậy lộ ra, dù sao cũng phải hỏi rõ ràng nguyên do. Mặc kệ là Thụy Hương hay Tiền mama xảy ra vấn đề, đều phải nghiêm trị.”

Thái độ mẹ chồng coi như công chính. Trương thị âm thầm nhả ra khí, vâng lời.

Ngoài dự đoán, Chu thị nói thêm một câu: “Đừng bắt Thụy Hương quỳ. Cô ta hoài thai cốt nhục Chính Thiện, đứa nhỏ luôn vô tội.”

Trương thị tươi cười đột nhiên sững lại.

Chu thị nói như vậy, là ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn lưu lại đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương?

Mộ gia có quy củ “Qua tuổi 40 dưới gối vô tử lại vừa nạp thiếp”. Xưa tới giờ, cơ bản đều là con vợ cả, thứ xuất cực nhỏ. Thông phòng nha hoàn thị tẩm uống tị tử cũng là lệ thường. Tình huống như Thụy Hương, đúng là hiếm thấy. Nên xử lý như thế nào, cơ hồ không có tiền lệ.

Lấy tâm ý Trương thị, đương nhiên là một chén đưa ra, giải quyết “Phiền toái” trong bụng Thụy Hương. Nhưng Chu thị, hiển nhiên không nghĩ như vậy.....

Mộ Niệm Xuân e sợ Trương thị xúc động, nói ra lời không nên nói, ho khan một tiếng nói: “Tổ mẫu nhắc nhở rất phải. Mẹ, chúng ta hồi Lan Hương viện đi!”

Vừa nói vừa hướng Trương thị nháy mắt.

Trương thị phục hồi tinh thần lại, nhưng vẫn có chút cứng nhắc cáo lui, dẫn Mộ Niệm Xuân rời khỏi Tu Đức đường. Thụy Hương cũng đỏ hồng mặt yên lặng theo đi.

Chu thị nhìn theo bóng dáng cứng nhắc của Trương thị, nhin không được lắc lắc đầu. Trương thị này, mặc dù không có khuyết điểm gì lớn, nhưng lòng dạ thật sự chưa thể nói là dày rộng. Một đứa nha hoàn thông phòng có bầu, đã tâm trí đại loạn. Còn không bằng Mộ Niệm Xuân mười hai tuổi thật bình tĩnh.

.....

Trương thị một đường cổ nén lửa giận, sắc mặt âm trầm.

Nhóm nha hoàn bà từ trong Lan Hương viện, vừa thấy động tĩnh này đều biết có điều không hay xảy ra, đi ra đi vào nói năng đều cẩn thận.

Thụy Hương thật ra là kẻ thông minh, vừa mới tiến nội đường, liền quỳ xuống.

“Ngươi nay có bầu, quỳ như vậy, ta làm sao đảm đương được.” Trương thị cười lạnh một tiếng, ngữ khí bén nhọn: “Mau đứng dậy đi, miễn cho lão phu nhân biết, còn tưởng rằng ta là chủ mẫu mà lòng dạ hẹp hòi, dung không được một cái nha hoàn thông phòng.”

Thụy Hương không dám biện giải, nước mắt giàn dụa.

Chủ mẫu xử lý thông phòng không tính là gì, nhưng nếu là bị người hữu tâm thêm mắm thêm muối roi vào tai Mộ Chính Thiện, khó tránh khỏi khiến hấn bất khoái. Trương thị cũng sẽ mang tiếng “Lòng dạ hẹp hòi”.

Mộ Niệm Xuân nhú nhú mày, há mồm nói: “Bạch Lan, đi gọi Tiền mama lại đây. Còn lại mọi người lui ra.”

Mộ Niệm Xuân ra lệnh một tiếng, nội đường lập tức biến thành tĩnh.

Không có người ngoài ở đây, Trương thị nói chuyện cũng sẽ không có cố kỵ: “Thụy Hương, ngươi thành thật cho ta, ngươi rốt cuộc là như thế nào có bầu? Có phải hay không vụng trộm không uống tị tử canh?”

“Nô tỳ làm sao dám có lá gan như vậy.” Thụy Hương nghẹn ngào nói: “Mỗi lần được bụng tới, nô tỳ đều uống sạch sẽ. Điểm này, Tiền mama có thể làm chứng. Nếu là nô tỳ có nửa chữ giả dối, nô tỳ chết không được từ tể!”

Lúc này mọi người tín Phật, càng tín nhân quả. Sẽ không dễ dàng thề độc. Thụy Hương lại không chút nghĩ ngợi thốt ra, khiến cho tức giận của Trương

thị thiêu giảm.

Mộ Niệm Xuân lại miễn cảm bất ổn hồng trong lời nói của Thụy Hương.

Thụy Hương chỉ nói đem được uống sạch sẽ, lại chưa nói tị tử canh.

Chẳng lẽ, được có vấn đề?

.....

Tiền mama rất nhanh liền đến đây.

Tiền mama năm nay hơn năm mươi tuổi, cũng là lão nhân trong phủ. Năm đó từng làm bà vú cho Mộ Chính Thiệp, dựa vào phân tình đó, địa vị ở Lan Hương viện tất nhiên là không giống bình thường. Cho dù là Trương thị, nhìn thấy cũng khách khí kêu một tiếng Tiền mama.

Tiền mama thời điểm tuổi trẻ cũng rất có vài phần tư sắc, khi có tuổi, thân mình phát phúc. Bất quá, vẫn thập phần sạch sẽ. Vào nội đường, Tiền mama liền cấp Trương thị hành lễ: “Lão nô gặp qua phu nhân.”

Trương thị cũng không vòng vo, gọn gàng dứt khoát hỏi: “Tiền mama, ta hỏi bà, Thụy Hương uống tị tử canh, bà tận mắt nhìn cô ta uống xong?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Điều Nô

Tiền mama đầu tiên là ngần người, sau đó đáp: “Hỏi bẩm phu nhân, lão nô mỗi lần đều tận mắt nhìn Thụy Hương uống hết được rồi mới đi. Lão nô có thể hướng phu nhân cam đoan, tuyệt không có sai lầm.”

“Vi sao Thụy Hương có bầu?” Trương thị lạnh giọng hỏi.

Tiền mama toàn thân một cái run run, bùm một tiếng quỳ xuống: “Lão nô không biết, lão nô thật sự không biết!”

Trương thị làm sao chịu tin, mặt âm trầm truy vấn: “Mỗi lần tị tử canh đều là người tự tay ngao, lại là người tận mắt thấy Thụy Hương uống xong. Nay ra sai lầm, không phải vấn đề của người, còn có thể là ai?”

Tiền mama một phen nước mũi một phen nước mắt khóc kè: “Lão nô dám thề với trời, việc này cùng lão nô không có nửa điểm quan hệ. Nếu là có nửa chữ giả dối, tùy ý phu nhân xử lý, tuyệt không nửa câu chữ oán hận.”

Trương thị lặp lại truy vấn, Tiền mama nói đi nói lại đều là vài câu này.

Thụy Hương cũng không dám đứng dậy, ở một bên thút tha thút thít đáp khóc không ngừng.

Trương thị hỏi không ra nguyên do, không khỏi thấp thỏm lo âu. Lại nghe Thụy Hương nức nở khóc, tức giận trong lòng: “Nếu nói như vậy, đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương là thật sự?”

Tiền mama ngập ngừng một lát, mới ý vào lá gan nói: “Phu nhân, tị tử canh cũng có lúc không có hiệu quả. Lão nô trước kia từng nghe nói qua, có người uống tị tử canh, vẫn có bầu. Có lẽ, Thụy Hương cũng là như thế.”

Chuyện như vậy quả thật từng có quá. Chính là một trăm trường hợp chưa chắc có một, chẳng lẽ thật sự như vậy trúng phải Thụy Hương?

Trương thị á khẩu.

Không đứng, này căn bản không phải ngẫu nhiên.

Đôi mắt Mộ Niệm Xuân hơi hơi nheo lại.

Tiền mama là có tiếng tham tài, mười phần chắc là bị Thụy Hương thu mua Hiện tại lấy lý do thoái thác, rõ ràng là đã sớm dự bị tốt.

Tiền mama lặng lẽ giương mắt nhìn Trương thị một cái, lại đánh bạo nói: “Phu nhân vạn vạn không cần tức giận, miễn chọc tức thân mình. Thụy Hương ngoài ý muốn mang thai. Có lẽ là thiên ý. Lão gia đã gần bốn mươi còn có thể có con nói dòng, đây chính là phúc khí người khác hâm mộ không được. Phu nhân lại xưa nay trạch tâm nhân hậu, tất nhiên luyện tiết cốt nhục lão gia. Lưu lại đứa nhỏ này. Thụy Hương đương nhiên cảm kích ân đức phu nhân,

chính là lão gia trong lòng cũng sẽ thấp phần vui mừng.”

Trương thị nghe những lời này. Mặt đen lại: “Câm miệng cho ta!”

Tiền mama không dám hé răng .

Trương thị đang muốn nổi giận quát, Mộ Niệm Xuân đột nhiên nói: “Mẹ, trước xin mẹ bớt giận, miễn cho tức giận quá bị thương thân mình. Chuyện này, giao cho con là được.”

Trương thị cảm xúc quá mức kích động, căn bản không thể bình tĩnh. Dưới con thịnh nộ cực dễ dàng nói lời. Một cái vô ý, rơi xuống đầu sẽ khiến câu chuyện theo hướng không ổn.

Trương thị đối nữ nhi cơ hồ là trăm phần trăm tín nhiệm, nghe vậy hít sâu một hơi. Không hề hé răng. Chính là sắc mặt thật sự khó coi.

.....

Mộ Niệm Xuân nhìn về phía Thụy Hương, thanh âm bình tĩnh: “Thụy Hương, người hiện tại là phụ nữ có mang, không nên quý lâu, mau đứng dậy đi!”

Thụy Hương hoảng sợ ngẩng đầu, vẻ mặt nước mắt: “Nô tỳ không dám. Phu nhân còn không có nguôi giận, nô tỳ không dám đứng dậy.”

Điểm kỳ xảo đáng thương ấy, tất nhiên là không thể gạt được mắt Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân kéo kéo khóe môi, trong mắt lại không có ý cười: “Người vẫn quý như vậy, nếu ảnh hưởng không tốt tới đứa nhỏ. Cha trở về. Chẳng phải là muốn trách tội lên người mẹ ta? Nếu là bởi vì việc này bức bối tranh cãi âm ỉ, người chẳng phải được lợi sao? Hay là, đây mới là nguyên nhân chân chính người kiên trì quý?”

Giọng nói cô nương nhỏ tuổi mang theo vài phần non nớt. Lúc này lại đông lạnh mà bén nhọn, ánh mắt lãnh liệt như hàn băng.

Thụy Hương chấn động toàn thân, không dũng khí đối diện với Mộ Niệm Xuân: “Nô tỳ tuyệt không ý này.”

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nói: “Ồ? Theo như người nói, đúng là ta hiểu lầm người?”

Âm lượng không tính cao, cũng không tính sáng giọng. So với Trương thị phần nộ càng làm người ta sợ hãi. Thụy Hương lúc này quý cũng không phải, đứng cũng không được, thừa nhận không phải, phản bác tựa hồ cũng không phải. Nhất thời nghẹn họng.

“Đứng lên đi!” Mộ Niệm Xuân ném một câu này, liền không hề nhìn cô ta thêm lần nào. Lại nhìn về phía Tiền mama.

Tiền mama bị cặp mắt bình tĩnh thâm u kia nhìn thì âm thầm kinh hãi, tiếng khóc không tự giác dần dần nhỏ.

Nội đường rất nhanh yên tĩnh không tiếng động.

“Tiền mama.” Mộ Niệm Xuân không nhanh không chậm há mồm nói: “Nhiều năm qua như vậy, cha ta đối với bà tôn kính chỉ có tăng không giảm. Mẹ ta cũng phân cho bà việc thanh nhân mà quan trọng. Đối với bà vô cùng tín nhiệm và coi trọng. Điểm này, trong lòng bà tổng nên rõ ràng.”

Áp chế lên đỉnh đầu như vậy, Tiền mama không dám lên tiếng, khúm núm gật đầu.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh nhìn Tiền mama, tăng thêm ngữ khí: “Tị tử canh là bà tự mình ngao, lại tận mắt nhìn Thụy Hương uống xong. Nay lại ngoài ý muốn, chỉ có một khả năng. Bà sớm âm thầm bị Thụy Hương thu mua, chén tị tử bị đổi thành chén thuốc khác.”

.....

Tự cho là không người biết bí mật bỗng nhiên bị vạch trần. Tiền mama cùng Thụy Hương trong mắt cơ hồ đồng thời hiện lên một tia kinh hoảng.

Chuyện ẩn giấu như vậy, tứ tiểu thư như thế nào sẽ biết?

Trương thị bị lời này làm cho bừng tỉnh, bỗng nhiên nhìn qua, gương mặt có chút vặn vẹo, cơ hồ nghiêng rằng: “Thụy Hương, Tiền mama, các người dám hợp lại lừa bịp ta!”

Tiền mama phản ứng cực nhanh, lập tức khóc lên: “Phu nhân, lão nô oan uổng! Lão nô cho tới bây giờ không hề lấy bạc của Thụy Hương, càng không có can đảm đổi tị tử canh. Thuốc này đều là quân sự mua về, lão nô chỉ phụ trách ngao được. Nếu là được liệu xảy ra vấn đề, cùng lão nô nửa điểm quan hệ đều không có.”

Tiền mama giải thích thật hay, khóc cũng thật lâm li.

Thụy Hương cũng khóc nói: “Phu nhân, nô tỳ luôn luôn an phận thủ thường, làm sao dám âm thầm thu mua Tiền mama. Nô tỳ thật sự oan uổng.” Bộ dạng khóc lóc như hoa lê đài vũ, thật làm người ta thương tâm.

Trương thị ngay cả nói cũng không nói được.

Mộ Niệm Xuân ánh mắt lạnh lùng: “Các người khóc suốt suốt, nếu người khác thấy, còn tưởng rằng là mẹ con hai chúng ta cố ý ức hiếp hạ nhân. Nếu các người trong sạch như lời các người nói, ai cũng sẽ không oan uổng các người. Bất quá, sự thật là chuyện gì xảy ra, các người hai người đều rất rõ ràng. Mặc kệ làm chuyện gì, nhất định lưu lại dấu vết. Tìm được chứng cứ là chuyện sớm hay muộn, ta xin khuyên các người một câu, sớm nói rõ ràng. Có lẽ mẹ ta còn nương tay, tha các người một con đường sống. Nếu không, tuyệt không tha thứ!”

Một câu cuối cùng, ngữ khí lạnh lẽo, làm người ta kinh hãi.

Tiền mama trong lòng rốt cục có ý sợ hãi. Nhưng chuyện tới bước này, chỉ có thể kiên trì chống đỡ: “Tiểu thư, lão nô thật sự cái gì cũng không biết.”

Lời còn chưa dứt, cửa liền vang lên tiếng bước chân quen thuộc.

Lão gia đã trở lại!

Tiền mama trong lòng vui vẻ, tiếng khóc đột nhiên vang thêm vài phần: “..... Lão nô năm đó từng chăm sóc lão gia, nhiều như vậy năm qua, lão gia vẫn đối lão nô chiếu cố. Lão nô trong lòng cảm kích, toàn tâm toàn ý làm việc, làm sao dám làm làm chuyện có lỗi với lão gia phu nhân. Cầu phu nhân khai ân.” Nói xong đập đầu mấy cái bùm bùm.

Mộ Chính Thiện đi tới. Ánh mắt đảo qua, chân mày cau lại.

Thụy Hương về mặt nước mắt, Tiền mama quỳ trên mặt đất khóc đáng thương.

“Xảy ra chuyện gì?” Mộ Chính Thiện trầm giọng hỏi.

Trương thị cố nén tức giận, đem chân tướng sự tình nói lại một lần: “..... Chuyện tử tử canh, luôn luôn là Tiền mama phụ trách. Việc này cùng bà ta khẳng định thoát không được can hệ. Cho nên thiếp thân cho gọi cả hai để truy vấn. Nhưng Thụy Hương một mực nói không biết, Tiền mama cũng không chịu thừa nhận.”

Thụy Hương có bầu?!

Mộ Chính Thiện bị tin tức này làm cho bất ngờ, nhất thời căn bản không lưu ý Trương thị mặt sau nói cái gì, ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống người Thụy Hương.

Thụy Hương đứng vào lúc này ngẩng đầu lên, mặt tràn đầy nước mắt, trong mắt toát ra nồng đậm ủy khuất. Cô ta nhanh chóng liếc nhìn Mộ Chính Thiện một cái, làm như không tiếng động khăn cầu.

Mộ Chính Thiện thần sắc vừa động.

Mộ Niệm Xuân lưu ý đến một màn này, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Trương thị lại hồn nhiên không chú ý, tiếp tục nói: “Lão gia, việc này tuyệt không thể bỏ qua. Nhất định phải truy tra. Đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương, cũng tuyệt không thể lưu lại. Miễn cho hồng gia phong Mộ gia chúng ta.”

Thụy Hương toàn thân run lên, kinh hoàng không thôi quỳ xuống khăn cầu: “Lão gia phu nhân, nô tỳ thân phận ti tiện, không dám có cái gì xa cầu. Nhưng đứa nhỏ trong bụng nô tỳ vô tội, cầu lão gia phu nhân cho nô tỳ sinh hạ đứa nhỏ đi! Đứa nhỏ gởi nuôi dưới danh nghĩa phu nhân, nô tỳ không một câu oán hận. Nếu phu nhân còn không yên tâm, nô tỳ nguyện ý rời khỏi lão gia, tùy tiện gả cho người nào đó ở điền trang. Van cầu lão gia, van cầu phu nhân.”

Vừa khóc vừa nói, lại không ngừng đập đầu.

Mộ Niệm Xuân trầm nghĩ một tiếng không tốt. Thụy Hương này, quả nhiên là có chuẩn bị mà đến. Như vậy một phen lí do thoái thác, Mộ Chính Thiện có thể cứng rắn quyết tâm mới là việc lạ.

Quả nhiên, Mộ Chính Thiện nhìn không được, há mồm nói: “Được rồi, Thụy Hương, người trước đứng dậy nói sau. Người nay là phụ nữ có mang, làm sao lại khóc lóc như thế.”

Thụy Hương rung rung ngẩng đầu: “Lão gia, nô tỳ tiện mện, ép buộc như thế nào còn không sợ. Nhưng nô tỳ thật sự luyến tiếc đứa nhỏ trong bụng, này dù sao cũng là cốt nhục lão gia, van cầu người cùng phu nhân khai ân, cho nô tỳ sinh hạ đứa nhỏ này. Nô tỳ danh phận gì cũng không cần.”

Mộ Chính Thiện do dự giây lát, liền đáp: “Việc này ta sẽ làm chủ cho người. Người trước đứng lên đi!”

..... Trương thị biến sắc, trong thanh âm tràn đầy không dám tin: “Lão gia, lão gia nói như vậy là ý tứ gì? Muốn lưu lại nghiệt chủng trong bụng cô ta sao?”

Mộ Chính Thiện trừng mắt nhìn Trương thị: “Đó là cốt nhục của ta. Cái gì nghiệt chủng, nói thật khó nghe! Thân là chủ mẫu, như thế nào ngay cả điểm độ lượng ấy cũng không có. Hơn nữa, đứa nhỏ cho dù sinh ra, cũng phải gọi bà một tiếng mẫu thân.”

Trương thị đen mặt, một trận thiên toàn địa chuyển, cả người lung lay.

Mộ Niệm Xuân tay mát lạnh lệ đỡ lấy Trương thị, lo lắng hô: “Mẹ, mẹ làm sao vậy?”

Trương thị nhất thời khó thở công tâm, nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Mộ Chính Thiện thấy Trương thị như vậy, không khỏi sinh chút hối ý.

Vợ chồng nhiều năm, hẳn đối tính tình Trương thị cũng rất quen thuộc. Khí lượng cẩn thận nhưng hẹp hòi nông cạn, đột nhiên gặp chuyện như vậy, cũng không lạ năng không thể nhận.

P/S: Sức chiến đấu của Trương Thị quá yếu.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Tranh Chấp

Mộ Niệm Xuân giúp đỡ Trương thị ngồi xuống, lại rót chén trà nóng, hảo ngôn nói: “Mẹ, mẹ đừng vội. Đây không phải việc nhỏ, dù sao cũng phải thương nghị tốt rồi mới quyết định.”

Trương thị run run tiếp nhận chén trà, trong lòng bàn tay lạnh lẽo vài phần lo lắng hơn.

Mộ Niệm Xuân trấn an Trương thị xong, lại đối Mộ Chính Thiện nói: “Cha, việc này dù sao cũng là mẹ nghĩ nhiều hơn tất cả. Hơn nữa, Thụy Hương rốt cuộc là hoài thai thế nào, cũng phải điều tra rõ ràng. Đến lúc đó chân tướng rõ ràng, cha quyết định cũng không muộn.”

Mộ Chính Thiện phục hồi tinh thần lại, cũng hiểu được chính mình vừa rồi có chút xúc động, ngữ khí ôn tồn nói: “Con nói cũng có đạo lý.” Quay đầu phân phó nói: “Thụy Hương, Tiền mama, các người về phòng ở đi. Không có phu nhân phân phó, không chuẩn gặp bất luận kẻ nào.”

Cuối cùng là vẫn là duy trì thể diện cho Trương Thị.

Thụy Hương cùng Tiền mama khúm núm vâng mệnh, cùng nhau lui xuống.

.....

Vừa rời khỏi nội đường, biểu tình trên mặt Tiền mama liền thay đổi. Con mắt quay tròn vòng vo chuyển, đề thấp thanh âm nói: “Thụy Hương, lần này vì người, ta đã bất chấp mọi giá.”

Thụy Hương cũng rút đi thần sắc điềm đạm đáng yêu, thấp giọng nói: “Tiền mama yên tâm, sự thành, ta sẽ lại cho người một trăm lượng bạc.”

Tiền mama nghe được một trăm lượng bạc, trong mắt nhất thời hiện lên một tia tham lam cùng ý mừng.

Tiền tiêu vật mỗi tháng của bà ta được hai lượng, cộng thêm được thưởng dịp tết, cũng chỉ ba mươi lượng. Lúc trước Thụy Hương đã cho bà ta một trăm lượng bạc, sau khi chuyển thành thêm một trăm lượng, chính là hai trăm lượng bạc. Số bạc này, cũng đủ bà ta vất vả gần mười năm.

Vì số bạc này, mạo hiểm một hồi cũng là đáng giá.

Phu nhân khí lượng hẹp hòi, tất nhiên là sẽ không dung đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương. Bất quá, Mộ Chính Thiện sẽ không như thế. Hẳn thuở nhỏ tâm địa hiền lương, cho tới bây giờ vẫn là như thế. Chỉ cần nữ tử khóc sụt sùi nước mắt. Mộ Chính Thiện sẽ không chịu nổi. Nguyên nhân vì rõ ràng tính tình Mộ Chính Thiện, Tiền mama mới hạ quyết định, quyết tâm bí quá hoá liều.

Vừa rời xem ra, chiêu lấy lui làm tiến của Thụy Hương đã thành công hơn phân nửa.

Chỉ cần có thể bình yên sinh hạ đứa nhỏ. Danh phận còn không phải chuyện sớm hay muộn?

Đang nghĩ tới đây, thanh âm của Thụy Hương vang lên ở bên tai: “Phu nhân. Phu nhân bên kia không đủ gây ra sợ hãi. Nhưng tứ tiểu thư, thập phần khôn khéo, không thể không phòng. Hai ngày tới là thời điểm máu chót, bà nên đã khôi phục tinh thần ứng phó, vạn vạn không thể ra sai lầm.”

Tiền mama cũng biết nặng nhẹ, lập tức trịnh trọng gật đầu.

Hai người nói nhỏ vài câu, liền đều tự trở về phòng ở.

.....

Lúc này nội đường, một mảnh yên lặng.

Trương thị không hé răng. Mộ Chính Thiện cũng không nói chuyện. Vốn vợ chồng đang ân ái chan hòa, bởi vì một chuyện Thụy Hương mang thai sinh ra hiểm khích.

Cuối cùng, vẫn là từ Mộ Niệm Xuân mở miệng đánh vỡ trầm mặc: “Cha, cha thật sự tính lưu lại đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương?”

Trương thị không tự giác ngừng thở, nhìn về phía Mộ Chính Thiện.

Mộ Chính Thiện do dự chốc lát, nói: “Thụy Hương không cầu danh phận, sinh hạ đứa nhỏ cũng sẽ dưới danh nghĩa mẹ con. Tuyệt không uy hiếp đến địa vị mẹ con. Cũng sẽ không ảnh hưởng đến các tỷ đệ con. Cho nên, hai mẹ con đừng có lo lắng nữa.....”

Trương thị sắc mặt lạnh yên trắng bệch, theo bản năng nắm chặt tay, cứng rắn phun ra hai chữ: “Không được!”

Mộ Chính Thiện không dự đoán được Trương thị cự tuyệt cường ngạnh rõ ràng như thế. Sắc mặt khó coi đứng lên: “Bà như thế nào lòng dạ hẹp hòi như thế, ngay cả một đứa nhỏ cũng dung không được?”

Trương thị cười lạnh một tiếng, ngữ khí bén nhọn: “Phải. Tôi lòng dạ hẹp hòi. Nhưng ông đừng quên gia quy Mộ gia. Có con nối dòng không thể nạp thiếp. Ông đã có hai đứa con, giờ lại còn muốn nạp Thụy Hương làm thiếp thất sao?”

Mộ Chính Thiện cau mày đáp: “Ta chỉ nói để Thụy Hương sinh hạ đứa nhỏ, khi nào thì nói nạp cô ta làm thiếp thất? Hơn nữa, Thụy Hương căn bản là không cầu danh phận gì.”

“Loại chuyện ma quỷ này, chỉ có lão gia mới tin!” Lòng tràn đầy ghen ghét cơ hồ hướng khiến Trương Thị nói mà không nghĩ: “Thụy Hương đây là lấy lui làm tiền, chờ sanh ra đứa nhỏ, cả ngày khóc suốt muốn gặp đứa nhỏ. Lấy lão gia nhuyển tâm, lại há có thể cự tuyệt được? Như vậy từng bước một. Nâng thành thiếp thất. Còn có đứa nhỏ, đừng nói gởi nuôi dưới danh nghĩa tôi. Cho dù là tặng cho tôi, tôi cũng không cần!”

Mộ Chính Thiện nghẹn không ra lời.

Trương thị còn định nói thêm. Tay áo lại bị níu lại.

Mộ Niệm Xuân lại là sốt ruột, bất đắc dĩ hướng Trương thị nháy mắt. Việc này không phải là sinh khí phát hỏa có thể giải quyết. Đối phó Mộ Chính Thiện, biện pháp tốt nhất, là cúi người giả đáng thương. Như vậy cứng đối cứng, chịu thiệt sẽ chỉ là Trương thị.

Trương thị dùng sức cắn môi, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Dù là như thế, không khí cũng đủ đông lạnh cứng ngắt.

Mộ Niệm Xuân đành phải ho khan một tiếng, lại đánh vỡ cục diện bế tắc: “Cha, cha đừng sinh khí mẹ. Mẹ cũng là trong lòng chịu khổ sở, cho nên nói chuyện mới kích động thế.”

Mộ Chính Thiện bình tĩnh nói: “Cũng phải, tốt nhất là đi nghỉ ngơi. Có chuyện gì, chờ buổi sáng ngày mai nói sau cũng không muộn.” Nói xong, liền xoay người đi ra ngoài.

Ông định đi đâu?

Trương thị nói đến bên miệng, lại nuốt trở vào. Trơ mắt nhìn Mộ Chính Thiện đi, nước mắt xôn xao bùng lên: “Niệm Xuân, mẹ như thế nào mệnh khổ như vậy. Sống yên ổn chưa được vài ngày, liền gặp phải loại sự tình này.....”

Kỳ thật, loại chuyện này có cái gì ngạc nhiên?

Phù đệ huân quý, nam tử nào không phải một đồng tiểu thiếp thông phòng. Con vợ kẻ thứ nữ lại là càng không hiếm. Thân là đương gia chủ mẫu, không chỉ phải có kế áp chế. Thời điểm mâu chốt, phải quyết tâm.

Kiếp trước ở trong cung, loại chuyện tình tranh đấu gay gắt này không biết đã trải qua bao nhiêu. Điểm kỳ xảo ấy của Thụy Hương, thật sự không tính cái gì. Muốn đối phó với cô ta, biện pháp còn nhiều.

Đáng tiếc, Trương thị không có bao nhiêu thủ đoạn cao siêu, khí lượng lại nhỏ. Một chút việc như thế khiến cho bà không biết tiến lui, chỉ có thể thương tâm khổ sở.....

Mộ Niệm Xuân trong lòng âm thầm thổn thức, nhìn Trương thị khóc nức nở, lại không đành lòng nói cái gì, đành hào ngôn an ủi: “Mẹ, mẹ cũng đừng quá thương tâm khổ sở. Loại sự tình này ở quý phủ khác đều nhìn quen lắm rồi, không tính ngạc nhiên. Cho dù thật sự đem đứa nhỏ lưu lại, Thụy Hương cũng không dậy nổi sóng gió gì.”

Trương thị vừa khóc vừa nói: “Thụy Hương trăm phương ngàn kế có bầu. Liền như vậy lưu lại nghiệt chủng này, ta thật sự nuốt không trôi khẩu khí này.”

Mộ Niệm Xuân lập tức nói: “Nếu là như thế này, vậy nửa bước cũng không đồng ý. Con hiện tại khiến cho người đi mua được sảy thai, đêm nay cho người đưa được tới phòng Thụy Hương, buộc cô ta uống. Đến ngày mai, Thụy Hương đã sảy thai, cha cho dù là sinh khí cũng đã muộn.”

Trương thị: “.....”

Này cũng quá tàn nhẫn đi! Thật sự làm như vậy, lấy tính tình Mộ Chính Thiện, bất hòa trở mặt là đương nhiên.

“Mẹ, mẹ cũng hiểu đây là chủ ý tốt đúng không?” Mộ Niệm Xuân đờ đờ sát khí xắn tay áo, khóe môi tràn ra cười lạnh: “Thụy Hương kia, nghĩ có cha đỡ lời, muốn làm gì thì làm. Thật sự là mơ mộng hão huyền!”

Nói xong, liền cao giọng gọi người.

Trương thị khóc không nổi nữa, nhanh chóng che miệng Mộ Niệm Xuân: “Này này!”

Mộ Niệm Xuân ra vẻ kinh ngạc khó hiểu: “Làm sao vậy? Như vậy giải quyết không tốt sao?”

Trương thị lúc này đã bình tĩnh lại, làm sao không biết đây là Mộ Niệm Xuân cố ý kích mình, ngượng ngùng nói: “Như vậy quả thật hết giận, lại hậu hoạn vô cùng. Dù sao cũng phải tìm lý do quang minh chính đại xử lý Thụy Hương, như vậy cha con không lời nào để nói.”

..... Cuối cùng đã hiểu!

Mộ Niệm Xuân nhả ra khí, sau đó trầm giọng nói: “Mẹ, mẹ có thể nghĩ thông suốt điểm này là tốt rồi. Gặp chuyện như vậy, trong lòng mẹ khẳng định chịu khổ sở. Nhưng khóc nháo cần bản giải không quyết được vấn đề gì, ngược lại càng đẩy cha ra xa hơn. Nếu vậy, chẳng phải là để cho người khác vừa lòng đẹp ý?”

Trương thị có chút xấu hổ gật gật đầu: “Con nói phải. Phía trước là ta quá xúc động, chỉ lo sinh khí khóc kêu, khiến cha con tức giận bỏ đi.”

Bà là một phụ nhân, gặp chuyện còn không bằng nữ nhi mười hai tuổi bình tĩnh, nhớ tới thật mặt đỏ xấu hổ.

Mộ Niệm Xuân thấy Trương thị rốt cục tỉnh táo lại, trong lòng có chút vui mừng, lại nói tiếp: “Lui từng bước nói, nếu thật sự không lay chuyển được cha, đáp ứng lưu lại đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương cũng không có gì quan trọng.”

Trương thị sùng sốt: “Như vậy còn không quan trọng?”

Mộ Niệm Xuân thân nhiên cười nói: “Bất quá là đứa nhỏ trong bụng, đối chúng ta có thể có ảnh hưởng gì? Thụy Hương có bầu còn không chưa được hai tháng, đúng là thời điểm chưa ổn định nhất. Cho dù cô ta tránh thoát mấy tháng, đợi cho nhiều tháng nữa, cũng khó tránh lúc gặp chuyện. Sinh sản là qua một lần đạo quý môn quan. Ai biết Thụy Hương có phúc khí sinh ra đứa nhỏ hay không?”

Trương thị hít một ngụm khí lạnh, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Biện pháp nham hiểm như vậy, Niệm Xuân học ở đâu ra?

Mộ Niệm Xuân không nhìn khuôn mặt Trương thị rồi rầm rập lại vắn vẹo, tiếp tục nói: “Thụy Hương không phải luôn miệng nói không cầu danh phận sao? Còn nói nguyện ý sau khi sinh hạ đứa nhỏ sẽ đi điền trang, phẩm tính cao thượng như thế, thật là làm người ta khâm phục. Mẹ, mẹ nghe thỉnh cầu của cô ta rồi thì thành toàn cho cô ta.”

Trương thị: “.....”

Được rồi! Bà hiện tại rốt cục lĩnh ngộ đến chính mình phía trước là ngu xuẩn cỡ nào.

Rõ ràng có nhiều biện pháp có thể đối phó Thụy Hương như vậy, bà lại chỉ biết khóc nháo!

“Còn Tiền mama kia, khẳng định là bị Thụy Hương thu mua, động tay động chân vào tị tử canh.” Ngờ khí Mộ Niệm Xuân thập phần khẳng định: “Tìm không thấy chứng cứ, Tiền mama tuyệt không thừa nhận. Được liệu khẳng định bị Tiền mama trên đường đánh tráo. Tiền mama gần đây nhất định vụng trộm xuất phủ. Thừa dịp Tiền mama bị nhốt trong phòng, vừa lúc thẩm tra đám nha hoàn bà tử trong phủ. Nói không chừng sẽ phát hiện chút manh mối.”

“Còn nữa, Tiền mama được bạc, tất nhiên sẽ giấu ở trong phòng. Sai người đi tra phòng ở của bà ta, chỉ cần tìm được bạc rồi, xem bà ta còn dám đối trá thế nào!”

“Cho dù tìm không thấy bạc, cũng có thể cho người lạng lẹ bỏ một ít trong rương bà ta. Đến lúc đó, cho dù bà ta có trăm cái miệng cũng không cãi được.”

Trương thị: “.....”

Chương 115: Giải Quyết (Nhất)

Mộ Chính Thiện sau khi rời Lan Hương viện, tâm tình phiền muộn, liền đi Tu Đức đường.

Chu thị tựa hồ đã sớm dự đoán được Mộ Chính Thiện sẽ đến, nửa điểm cũng không ngoài ý muốn: “Con còn chưa ăn cơm chiều đúng không! Ta cho người dọn cơm.”

Mộ Chính Thiện ừ một tiếng.

Mẫu tử hai người trầm mặc ăn cơm chiều. Sau khi ăn xong, rời bước đến nội đường nói chuyện.

“Đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương, con tính thế nào?” Chu thị không vòng vo, gọn gàng dứt khoát hỏi.

Mộ Chính Thiện do dự một lát, mới thấp giọng nói: “Con nghĩ lưu lại đứa nhỏ. Tuy nói Thụy Hương thân phận thấp kém, đứa nhỏ dù sao cũng là cốt nhục của con. Chính là, Trương thị phản đối rất kịch liệt.....”

Nam chủ ngoại nữ chủ nội, sự vụ bên trong vốn là nên từ Trương thị làm chủ. Nếu là Trương thị kiên trì phản đối, việc này cũng thực làm người ta đau đầu.

Chu thị nhũn mày nói: “Trương thị tâm nhãn cũng quá hẹp. Từ lúc nó gả lại đây, Mộ gia cao thấp chưa từng bạc đãi nó. Nhiều năm qua như vậy, con cũng không nạp thiệp thất. Nay bất quá là một đứa nhỏ thứ xuất, nó như thế nào không dung được? Thay đổi là quý phủ khác, đừng nói là một đứa nhỏ, cho dù là nạp thiệp thất cũng không tính là gì.”

Mộ gia bên trong im lặng bình thản, ở kinh thành đúng là ít có.

Chu thị tuổi lớn, nghĩ đến đứa nhỏ trắng trẻo đáng yêu, trong lòng liền cảm thấy vui mừng. Bởi vậy liền tán thành lưu lại đứa nhỏ.

Mộ Chính Thiện nguyên bản có chút dao động, lúc này cũng hạ quyết tâm: “Mẫu thân nói có lý. Đêm nay để cho Trương thị hảo hảo ngẫm lại, ngày mai nói sau.”

Chu thị suy nghĩ một lúc, nói: “Nếu nó vẫn là quyết giữ ý mình không chịu gặt đầu, để ta nói với nó.”

.....

Chuyện Thụy Hương có bầu, cơ hồ trong một canh giờ truyền khắp phủ.

Chuyện không liên quan đến Tùng Đào viện, nhưng đám hạ nhân không khỏi cũng muốn thấp giọng nghị luận vài câu: “Thụy Hương thật đúng là vận khí tốt, lại có bầu. Xem ra, lúc này mẹ quý nhờ con.....”

“Cũng chưa chắc. Mộ gia có gia quy, dưới trướng có tử không thể nạp thiệp. Lão gia đã có đại thiếu gia, ngũ thiếu gia. Hẳn là sẽ không nạp thiệp chứ.....”

“Cũng không hẳn. Nếu Thụy Hương sinh tiểu thiếu gia, mẫu bằng tử quý cũng là có khả năng.....”

“Không biết lúc này phu nhân tức giận thành bộ dáng thế nào nữa.....”

Đỗ Quyên mỉm cười đi tới: “Các người nói chuyện gì đấy?”

Lập tức có người đem chuyện Thụy Hương mang thai nói ra. Đỗ Quyên cũng là cả kinh, trên mặt không động thanh sắc phụ họa vài câu. Sau đó. Rất nhanh liền vào phòng.

.....

Mộ Nguyên Xuân ở trong phòng Mộ Trường Hù đợi cả ngày. Một ngày này, cô ta khóc khàn cả cổ. Nhưng Mộ Trường Hù tới thùy chung cũng không cùng cô ta nói nửa câu nói.

Mộ Nguyên Xuân ngồi bên giường. Cõi lòng vốn đầy hi vọng dần lạnh đi.

Nhiều ngày như vậy trôi qua, đại ca vẫn không nguôi giận.

Đại ca nhất định từ nay về sau không để ý cô ta?

Không, sẽ không. Bọn họ huynh muội sống nương tựa lẫn nhau nhiều như vậy năm, đại ca luôn thương cô ta. Cho dù sinh khí cũng là chuyện tình nhất thời, sớm hay muộn sẽ tha thứ cho cô ta.

“Tiểu thư,” Đỗ Quyên nhẹ bước đi tới, thấp giọng nói: “Nô tỳ nghe nói, Thụy Hương bên người lão gia có bầu.”

Cái gì? Thụy Hương có bầu?

Mộ Trường Hủ vẫn nhắm mắt đột nhiên cả kinh. Theo bản năng dựng thẳng lỗ tai.

Chợt nghe Mộ Nguyên Xuân thần nhiên nói: “Ồ? Đây chính là chuyện tốt, ngày mai thấy mẫu thân, ta nên chúc mừng vài câu mới phải.” Trong thanh âm lộ ra nông đậm châm chọc cùng đùa cợt.

Mộ Trường Hủ theo bản năng mở mắt, vừa vận nhìn tròn nụ cười lạnh trên mặt Mộ Nguyên Xuân.

Từ khi nào, muội muội biến thành như vậy?

Muội muội từ nhỏ ngoài mềm trong cứng huệ chất lan tâm, hẳn vẫn luôn kiêu ngạo vì có muội muội. Ở trong lòng hắn, muội muội gần như hoàn mỹ. Không biết từ khi nào, muội muội lại thay đổi như thế. Ruồng bỏ biểu ca thanh mai trúc mã, một lòng tham niệm vị trí thái tôn phi, vì thế hao hết tâm tư thù đoạn.

Mộ Trường Hủ mờ mịt nghĩ. Trong lòng một trận đau đớn.

Mộ Nguyên Xuân đắm chìm trong vui sướng của tin tức tốt nghe được, nhất thời lại không lưu ý Mộ Trường Hủ đã mở mắt: “Đỗ quyên, người đi dò la. Đêm nay phụ thân nghỉ ở đâu? Còn nữa. Thụy Hương cùng Tiên mama hiện tại thế nào ?”

Đỗ Quyên lên tiếng, liền vội vàng lui xuống.

Một thanh âm quen thuộc vang lên: “Vì cái gì muội hỏi Tiên mama?”

Đúng là Mộ Trường Hủ mở miệng nói chuyện .

Mộ Nguyên Xuân vừa kinh vừa vui: “Đại ca, rốt cuộc huynh cũng nói chuyện với muội.” Ngược lại không có nghe Mộ Trường Hủ rốt cuộc nói gì đó.

Mộ Trường Hủ nhìn Mộ Nguyên Xuân thật sâu, nặng nề nhắc lại: “Vừa rồi muội sai Đỗ Quyên đi hỏi tin Thụy Hương, vì cái gì lại hỏi cả Tiên mama?”

Nụ cười bên môi Mộ Nguyên Xuân ngừng lại một chút, dường như không có việc gì đáp: “Muội bất quá là thuận miệng nói thôi. Đại ca, đến giờ huynh vẫn chưa ăn gì, nhất định đói bụng đi! Ta đi phòng bếp.”

Mộ Trường Hủ thấy cô ta đánh trống lảng không trả lời mình hỏi, liền đoán được là chuyện gì xảy ra. Trong thanh âm tràn đầy chua xót: “Chuyện này, không phải là muội từ giữa ‘Xuất lực’ chứ?”

Mộ Nguyên Xuân không chút nghĩ ngợi phủ nhận: “Đương nhiên không có. Đại ca. Sao huynh nghĩ như thế. Thụy Hương là người bên phụ nhân, muội không qua lại với cô ta. Liền ngay cả chuyện cô ta mang thai. Muội cũng từ Đỗ Quyên mới biết được. Vừa rồi nhớ tới Tiên mama, là vì Tiên mama ngày thường phụ trách từ tì canh của hai nha hoàn thông phòng. Thụy Hương ngoài ý muốn mang thai, khẳng định cùng Tiên mama thoát không được can hệ.”

Thật là như vậy sao?

Mộ Nguyên Xuân một phen lí do thoái thác hợp tình hợp lý, căn bản tìm không thấy lỗ hổng. Nhưng Mộ Trường Hủ bi thương phát hiện, chính mình không ngờ không dám hoàn toàn tin tưởng lời của cô ta.

Mặc kệ nói như thế nào, cục diện bế tắc giữa hai huynh muội đã được phá vỡ.

Mộ Nguyên Xuân trong lòng thập phần vui mừng, cười nói: “Đại ca, muội đi lấy chút gì cho huynh ăn.”

“Không cần, ta không có khẩu vị.” Mộ Trường Hủ thần sắc mệt mỏi: “Muội ở đây đã cả ngày, đi về trước nghỉ ngơi đi!”

Nói xong, liền xoay người quay vào trong.

Nụ cười Mộ Nguyên Xuân cứng đờ, lại khuyên nhủ một phen. Nhưng mặc kệ cô ta nói gì, Mộ Trường Hủ cũng không chịu xoay người lại. Mộ Nguyên Xuân bất đắc dĩ đành phải trở về Thương Mai viện.

.....

Vừa hồi Thương Mai viện, Phương mama liền đi ra đón, vẻ mặt không giấu được hưng phấn kích động: “Tiểu thư, chuyện Thụy Hương mang thai, cô đã biết chưa!”

Mộ Nguyên Xuân ừ một tiếng, có chút ra hiệu nhìn Phương mama một cái.

Những lời này, như thế nào có thể tùy tiện nói ra?

Phuong mama nghe thấy cảnh giác, ngượng ngùng ngậm miệng.

Vào phòng, Mộ Nguyên Xuân thân nhiên hỏi: “Phuong mama, đem chuyện bà nghe được kể lại đi.”

Phuong mama đã khôi tỉnh thần, đem toàn bộ tin tức mình nghe ngóng được nói ra. Kỳ thật, việc này không cần hỏi thăm, sớm truyền ồn ào huyên náo.

Thụy Hương ở Tu Đức đường té xỉu, đại phu chẩn ra có thai. Trương thị ở đó thay đổi sắc mặt, sau kêu Tiền mama tới hỏi. Buổi tối, Mộ Chính Thiện hỏi phủ, vì đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương, cùng Trương thị nổi lên tranh chấp.

“..... Nghe nói, lão gia muốn lưu lại đứa nhỏ này. Phu nhân không đồng ý, vì thế, còn cùng lão gia cãi cọ một trận. Tứ tiểu thư ở lại Lan Hương viện, khẳng định là an ủi phu nhân!”

Mộ Nguyên Xuân nhếch miệng cười lạnh: “Trương thị lòng dạ hẹp hòi, Mộ Niệm Xuân cho dù nhanh mồm nhanh miệng cũng vô dụng. Chúng ta sẽ chờ xem kịch vui.”

Phuong mama liên tục cười phụ họa: “Chính là. Lần này, không nháo long trời lở đất mới là việc lạ.”

Bọn họ sẽ chờ xem náo nhiệt tốt lắm!

.....

Sáng sớm hôm sau

Nhóm nha hoàn bà từ Lan Hương viện đi đứng, nói năng hoàn toàn cẩn thận, đi ra đi vào đều dụng tâm phóng nhẹ tay chân. Người có giao hảo với Bạch Lan, cố ý hảo tâm nhắc nhở một tiếng: “Bạch Lan, cô hầu hạ bên phu nhân, nên cẩn thận chút.”

Đã xảy ra chuyện như vậy, tâm tình phu nhân khẳng định không tốt. Cẩn thận thành nơi trút giận.

Bạch Lan cười khổ một tiếng, nom nớp lo sợ vào phòng, hầu hạ Trương thị rửa mặt chải đầu. Một bên thật cẩn thận quan sát sắc mặt Trương thị.

Kỳ quái là, Trương thị lại vẫn bình tĩnh.

Bạch Lan trong lòng âm thầm kinh ngạc. Nàng hầu hạ phu nhân cũng có vài năm, tính tình phu nhân thế nào nàng rất rõ ràng. Chuyện Thụy Hương mang thai, phu nhân nhất định rất tức giận. Sao vẫn bình tĩnh thế này?

Mộ Niệm Xuân mỉm cười đi đến: “Mẹ, con tự mình làm điểm tâm, mẹ như thế này cần phải ăn nhiều chút.” Ăn no mới có khí lực đánh trận đánh ác liệt này!

Trương thị nghe hiểu ý tại ngôn ngoại của Mộ Niệm Xuân, hít sâu một hơi, dùng sức gật gật đầu.

Mộ Chính Thiện đêm qua nghỉ ở thư phòng, sáng sớm rửa mặt chải đầu, cũng đến nhà ăn. Vừa lúc gặp mẹ con Trương Thị.

Trương thị chủ động mở miệng “Lão gia”, thần sắc có chút bình tĩnh.

..... Phu nhân bình tĩnh như vậy, làm cho Mộ Chính Thiện sững sờ.

Mộ Niệm Xuân cười khanh khách nói: “Cha, hôm nay điểm tâm là con tự mình làm, cha cần phải ăn nhiều chút.”

Mộ Chính Thiện bình tĩnh lại, cười ừ một tiếng.

Sau một lát, Phong ca nhi cùng Trương Từ Kiều cũng đến đây. Năm người ngồi ở trước bàn cơm, im lặng dùng xong điểm tâm. Trương Từ Kiều hiển nhiên cũng nghe nói chuyện Thụy Hương, nhìn lên Trương thị một cái, lại xem Mộ Chính Thiện một cái.

Phong ca nhi hồn nhiên không biết đại nhân gian gọn sóng, ăn điểm tâm xong, liền làm âm ỉ muốn đi trong vườn chơi đùa: “Tỷ tỷ, tỷ đi với đệ.”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Ta còn có việc, để Từ Kiều biểu ca đi với đệ!” Vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu với Từ Kiều.

Tuy rằng nàng đã khuyên nhủ Trương thị nhưng vẫn thật sự lo lắng Trương thị một mình ứng phó Mộ Chính Thiện.

Trương Từ Kiều ngầm hiểu, gật gật đầu, dẫn Phong ca nhi đi trước. Trong phòng chỉ còn lại có vợ chồng Mộ Chính Thiện cùng Mộ Niệm Xuân. Trương thị không biết nghĩ đến cái gì, vẫn không hé răng.

Mộ Chính Thiện thanh thanh cổ họng nói: “Chuyện Thụy Hương, bà nghĩ thế nào?”

Mộ Niệm Xuân cổ vũ nhìn Trương thị một cái.

Trương thị hít sâu khẩu khí, mở miệng nói: “Lão gia, hôm qua thiếp đã suy nghĩ cả đêm. Lão gia nói phải, mặc kệ là thế nào Thụy Hương có bầu, đứa nhỏ là cốt nhục lão gia, hẳn là lưu lại.”

Lời này, ngoài ý muốn của Mộ Chính Thiện, trong lòng hẳn một trận vui sướng.

Trương thị chấp nhận, bên trong bình thân, tất nhiên là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Giải Quyết (Nhị)

Trương thị buộc chính mình ra về bình tĩnh nói ra những lời này.

Mộ Chính Thiện về mặt chói lọi sắc mặt vui mừng, trong mắt bà, chỉ cảm thấy hết sức chói mắt. Trong lòng khí huyết cuộn cuộn không ngớt, cơ hồ đường trường đã nghĩ lật lọng.

Một bàn tay lặng yên cầm tay bà.

Trong ánh mắt Mộ Niệm Xuân tràn đầy cổ vũ.

Trương thị lấy lại tinh thần, gắng gượng nở nụ cười cứng ngắt. Dựa theo đối sách tối hôm qua nói: “Thụy Hương uống tị tử canh, lại có bầu. Việc này có vài phần kỳ quái. Tiền mama khẳng định thoát không được can hệ. Thiếp thân sai người đi phòng Tiền mama tra xét, có lẽ có thể tìm được chút manh mối.”

Mộ Chính Thiện do dự chốc lát, biện hộ cho Tiền mama: “Tiền mama hẳn là sẽ không làm ra loại chuyện này!”

Trong lòng Trương thị như có ngọn lửa bùng lên. Đang muốn nói, Mộ Niệm Xuân đã cướp lời: “Cha, kỳ thật con cũng không tin Tiền mama sẽ làm ra những loại chuyện này. Cho nên, càng càng nên điều tra rõ ràng, trả lại trong sạch cho Tiền mama. Cũng miễn cho bọn hạ nhân sau lưng loạn nói láo.”

Lời này dễ nghe hơn. Mộ Chính Thiện lần này không phản đối.

Mộ Niệm Xuân cười khẽ hướng Trương thị nháy mắt mấy cái. Mẹ xem, kỳ thật thuyết phục cha cũng không phải cái gì khó khăn.

Trương thị tự giễu kéo kéo khóe môi. So với nữ nhi trí tuệ bình tĩnh, bà làm mẹ thật xấu hổ không dám ngắt đầu.

.....

Tối điều tra phòng Tiền mama, là thị tì của Trương thị, Giang mama.

Giang mama năm nay hơn ba mươi tuổi, tướng mạo thường thường, khôn khéo giỏi giang.

Tiền mama ý mình là vú nuôi của Mộ Chính Thiện, ngày thường cậy già lên mặt, không thiếu ức hiếp mama, quản sự trong phủ. Cùng Giang mama xưa nay không hòa hợp. Lúc này thấy Giang mama hùng hổ xông vào, trong lòng nhất thời cả kinh.

Giang mụ mụ ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Tiền mama, phu nhân mệnh ta đến phòng người điều tra một lần. Hôm nay nhất định phải tra.”

Tiền mama sớm đoán được sẽ như vậy, không chút kinh hoảng. Cười lạnh đáp: “Ta không hề làm gì cả, tùy người tra xét.”

Một trăm lượng bạc kia, bà ta sớm đã đem đi cất ở nơi khác. Căn bản là không ở trong phòng.

Giang mama thấy bà ta không có sợ hãi. Trong lòng nhất thời hiểu rõ. Tứ tiểu thư nói đúng như vậy, Tiền mama sẽ không ngu xuẩn đến mức đem bạc giấu ở trong phòng. Hôm nay không thiếu được dùng chút biện pháp “Đặc biệt”.....

Giang mama phân phó mấy nha hoàn: “Hai người các người cẩn thận xem xét. Nửa điểm khả nghi gì đó cũng không có thể bỏ qua.” Bất động thanh sắc hướng trong đó một ánh mắt.

Bọn nha hoàn cùng vâng mệnh.

Tiền mama đứng ở một bên, mặt lạnh nhìn đám nha hoàn, châm chọc khiêu khích vài câu: “Các người kiểm tra nên cẩn thận chút. Cẩn thận làm hư đồ.

Còn có, bình hoa kia là lão gia ban cho cho ta. Nếu làm vỡ, các người không đền bù nổi đâu.”

Khí điểm kiêu ngạo, quả thực làm người ta chán nản.

Trong mắt Giang mama hiện lên một tia cười lạnh.

Sau một lúc lâu, một đứa nha hoàn sợ hãi kêu lên một tiếng: “Giang mama, chỗ này có một túi tiền.”

Giang mama lập tức đi qua rất nhanh.

Tiền mama liền phản đối: “Túi tiền thì sao. Hàng tháng sau khi lĩnh tiền tiêu vặt, ta còn để được một ít, chỉ là chút bạc vụn”

Giang mama giơ túi tiền trong tay lên, cười lạnh đánh gãy lời Tiền mama: “Đây coi là chút bạc vụn sao?” Nói xong, luơt mở túi tiền ra, bên trong rõ ràng có không ít đĩnh bạc sáng bóng.

Tiền mama: “. . .”

Cái này từ đâu đến?!

Không phải, túi tiền này căn bản không phải của bà ta.

Tiền mama nháy mắt hiểu được cái gì, trong mắt hiện lên một tia bối rối cùng phẫn nộ, lớn tiếng kêu la: “Đây không phải bạc của ta, người dám hãm hại ta.”

Giang mama ung dung cầm túi tiền: “Lời này. Người hướng lão gia, phu nhân giải thích đi!”

.

“Khỏi bẩm lão gia hu nhân, nô tỳ lục soát được một túi bạc trong phòng Tiền mama.” Giang mama cung kính dâng túi tiền lên.

Trương thị tiếp nhận túi tiền, mở ra. Chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền tức giận, mạnh mẽ vỗ bàn: “Hảo Tiền mama! Quả nhiên là bị tiền tài mê mắt!”

Trong lòng Mộ Chính Thiện trầm xuống. Túi tiền kia không ít bạc, nhìn thoáng qua, cũng phải hơn một trăm lượng.

Tiền tiêu vặt hàng tháng của Tiền mama tuy rằng không thấp, nhưng ngày thường thích đánh bạc. Căn bản không có khả năng có nhiều bạc như vậy.

Tiền mama quý súp xuống, khóc hô: “Lão gia, phu nhân. Lão nô oan uổng mà! Túi tiền này không phải của lão nô. . .”

Trương thị lạnh lùng cắt lời mụ ta: “Thật kỳ quái, túi tiền này không phải của người, tại sao lại ở trong phòng người? Có người vụng trộm tặng người bạc. Người cũng không biết?”

Không đợi Tiền mama phản ứng, lập tức lại lớn tiếng hỏi: “Thành thật trả lời. Bạc này có phải là Thụy Hương đưa cho bà? Cho nên bà âm thầm thay đổi chén thuốc, thế nên Thụy Hương mới có bầu?”

Trừ bỏ bạc không đúng, còn lại đều là sự thật.

Tiền mama lại kiệt lực biện giải, ánh mắt không khỏi có vài phần chột dạ cùng né tránh: “Lão nô chưa từng nhận bạc của Thụy Hương, càng không đổi chén thuốc. Bạc này, lão nô chưa từng thấy qua.”

Mộ Chính Thiện đối Tiền mama thập phần quen thuộc, thấy trong mắt bà ta lộ ra vẻ chột dạ, trong lòng chột lạnh, trầm giọng hỏi: “Tiền mama, rốt cuộc bạc này ở đâu ra?”

Tiền mama khóc nói: “Lão gia, ngay cả người cũng không tin tưởng lão nô sao? Lão nô hầu hạ ngài nhiều năm như vậy, khi nào thì có nói dối? Bạc này căn bản không phải của lão nô.”

“Bạc là từ phòng bà tìm ra, không phải của bà còn có thể là ai?” Mộ Niệm Xuân tựa tiếu phi tiếu nhìn tới, ánh mắt lợi hại đông lạnh.

Tiền mama run lên, trong lòng biết không ổn. Kiên trì biện giải: “Lão nô chưa bao giờ nhìn thấy vật này. Khẳng định là Giang mama sai nha hoàn đem bạc đặt ở trong rương, sau đó vu oan lên người lão nô.”

Nói còn chưa xong, Mộ Niệm Xuân cả giận quát: “Vô liêm sỉ! Bà chỉ trích mẹ ta sao?”

Giang mama là thị tì tâm phúc của Trương thị. Tiền mama chỉ trích Giang mụ mụ vu oan, rõ ràng là ở ám chỉ việc này là Trương thị gây nên.

Tiền mama nào dám thừa nhận: “Lão nô tuyệt không có ý chỉ trích phu nhân, việc này khẳng định là Giang mama gây nên. Lão nô thật là trong sạch, lão gia, ngài nhất định phải tin tưởng lão nô. Lão nô thật sự cái gì cũng không làm.”

Vừa nói vừa khóc, nước mũi nước mắt cùng nhau tuôn ra, không có nửa điểm mỹ cảm, chỉ làm cho người ta cảm thấy ghê tởm.

Giang mama cũng quỳ xuống, hồng đôi mắt nói: “Lão gia, nô tỳ phụng mệnh phu nhân, mang mấy nha hoàn tới tra phòng Tiền mama. Đứa nha hoàn phát hiện túi tiền, liền giao cho nô tỳ. Nô tỳ căn bản là không chạm qua thứ gì trong phòng Tiền mama. Tiền mama đem bát nước bẩn hắt lên người nô tỳ, nô tỳ thật sự oan uổng.”

So với nước mắt của Tiền mama, Giang mama ủy khuất thoái thác, hiển nhiên có độ tin cậy lớn hơn.

Mộ Chính Thiện cau mày, nhìn về phía Tiền mama.

Tiền mama hoảng hốt, nói năng loạn xạ: “Giang mama đang nói dối, đứa nha hoàn kia là của cô ta. Bạc kia, cũng là cô ta lạng lẹ đưa cho nó”

Mộ Chính Thiện hít sâu một hơi, lạnh lùng quát lớn: “Ngươi cầm miệng cho ta!”

Tiền mama bị dọa một cái run run, không dám khóc kêu.

“Bạc này rốt cuộc là ai đưa cho ngươi?” Mộ Chính Thiện trầm giọng hỏi.

Xong rồi!

Tiền mama sắc mặt trắng bệch. Một chiêu vu oan đã thành công! Mặc kệ bà ta thừa nhận hay phủ nhận, Mộ Chính Thiện cũng không sẽ không tin tưởng bà ta “trong sạch”

Quan trọng nhất, bà ta đã từng nhận bạc của Thụy Hương.

Ngươi làm chuyện đuối lý, khó tránh khỏi có vài phần chột dạ. Bị Mộ Chính Thiện sắc giọng chất vấn, bà ta cơ hồ đã không thể tiếp tục biện giải

“Cha, ha hỏi như vậy, Tiền mama căn bản sẽ không thừa nhận.” Mộ Niệm Xuân xen vào: “Không bằng gọi Thụy Hương tới hỏi.”

Mộ Chính Thiện đối Tiền mama thất vọng vô cùng, liền cũng bất mãn cực điểm với Thụy Hương. Nghe vậy lập tức gật đầu nói: “Cũng tốt, lập tức gọi Thụy Hương tới, đối chất với Tiền mama”

Mộ Niệm Xuân thân nhiên cười nói: “Đối chất sẽ không ra.”

Mộ Chính Thiện nghi hoặc nhìn lại.

Mộ Niệm Xuân không nhiều giải thích, thông dong cười nói: “Cha, câu hỏi kế tiếp giao cho con đi! Cha cùng mẹ chỉ cần ở một bên nhìn là tốt rồi. Có điều, mặc kệ con nói cái gì, hai người cũng đừng nghi ngờ lên tiếng. Con cam đoan sẽ để hai người nhìn ra chân tướng sự tình.”

.....

Thụy Hương rất nhanh bị gọi tới.

Thụy Hương vốn xinh đẹp, nay sắc mặt tái nhợt mày nhíu lại, tăng thêm vài phần động lòng người.

Sau khi cô ta tiến vào, liền quỳ xuống: “Nô tỳ gặp qua lão gia phu nhân, gặp qua tứ tiểu thư.”

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nói: “Thụy Hương, ngươi ngẩng đầu nhìn xem, túi bạc này, ngươi hẳn là nhìn quen mắt chứ!”

Thụy Hương trong lòng căng thẳng, ra vẻ mờ mịt ngẩng đầu. Khi nhìn tới túi bạc to trắng bóng, trong mắt hiện lên một tia bối rối. Tiền mama không phải nói đã đem bạc giấu chỗ kín rồi sao? Sao lại còn bị tìm ra?

“Bạc này, là tìm ra từ phòng Tiền mama.” Mộ Niệm Xuân chậm rãi nói: “Tiền mama cũng thừa nhận, bạc này là ngươi đưa cho bà ta”

Mặt Thụy Hương trắng bệch, ra vẻ trấn tĩnh đáp: “Hồi tứ tiểu thư, nô tỳ chưa từng đưa bạc cho Tiền mama.”

Mộ Niệm Xuân nhíu mày, trong mắt cười lộ ra lãnh ý: “Như thế thật kỳ quái, Tiền mama nhất mực nói là bạc này ngươi đưa cho bà ta. Còn nói sau khi thành công sẽ đưa nốt một nửa.”

Sắc mặt Thụy Hương hơi đổi.

Mộ Niệm Xuân trong lòng hiểu rõ. Chính mình thuận miệng, không ngờ lại trúng. Số lượng cụ thể không cần nói, chỉ cần theo ý này nói tiếp, nhất định Thụy Hương sẽ lòi đuôi.

Mộ Niệm Xuân lạnh lùng nói: “Thụy Hương, Tiền mama đã nhận. Ngươi còn gì để nói?”

Thụy Hương cố cãi: “Nô tỳ thật sự không có.....”

Ngay tại giờ phút này, truyền đến một tiếng “A” thảm thiết. Ngay sau đó, là tiếng gậy gõ đánh vào lưng khô khốc. Tiếng thét của phụ nhân mỗi lúc một

lớn hơn.

Là tiếng kêu thảm thiết của Tiền mama.....

Trong lòng Thụy Hương nhảy dựng, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Xử Lý

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh nhìn Thụy Hương, ngữ khí lạnh lùng: “Tiền mama lên thu bạc của ngươi, âm thầm thay đổi tị tử canh. Thử vài gây gỗ, đã biến chuyển tâm ý bà ta.”

Lại uyển chuyển nói tiếp: “Mẹ ta tâm địa nhân hậu, đã chấp thuận để ngươi sinh hạ đứa nhỏ.”

Thụy Hương không dám tin ngẩng đầu, tâm tình từ lo âu khẩn trương vì khiếp sợ chuyển thành mừng như điên.

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nói: “Mặc kệ đứa nhỏ này là như thế nào đến, tóm lại đều là cốt nhục của cha. Ngươi là mẹ đẻ đứa nhỏ, tương lai Mộ gia dù sao cũng phải cho ngươi một cái công đạo.....”

Công đạo?

Tâm cơ Thụy Hương cơ hồ nhảy ra khỏi ngực.

Nếu không phải lúc trước Mộ Niệm Xuân lập đi lập lại dằn dò, chỉ sợ Trương thị đã sớm nhịn không được há mồm cắt lời nàng.

Liền ngay cả Mộ Chính Thiện cũng nhú mày. Đứa nhỏ sinh ra thì không sao, nhưng danh phận thiếp thất không thể tùy tiện ưng thuận.....

Mộ Niệm Xuân như là không thấy được sắc mặt quái dị của hai người, tiếp tục nói: “Thụy Hương, kỳ thật mặc kệ ngươi thừa nhận hay phủ nhận, sự thật đã rõ ràng. Hiện tại, chúng ta thăm nghĩ nghe ngươi nói một câu nói thật. Nay ngươi có bầu, cho dù thừa nhận, cũng sẽ không xử lý ngươi.”

Vừa đám vừa xoa, lại dụ dỗ, cơ hồ đã sử dụng hết các chiêu.

Thụy Hương cho dù thông minh, cũng chỉ là một đứa nha hoàn trong phủ. Chưa từng gặp qua thủ đoạn như vậy, lập tức dao động.

Mộ Chính Thiện tâm không ngừng đi xuống. Thụy Hương tuy rằng không thừa nhận, nhưng thần sắc chân chờ đã đủ để thuyết minh hết thấy. Bạc này, quả nhiên là thù lao Thụy Hương trả cho Tiền mama...

Mộ Niệm Xuân không cho Thụy Hương thời gian, lập tức lại ép hỏi: “Thụy Hương, ngươi hiểu rõ rồi chứ. Nếu ngươi còn không thừa nhận, ta sẽ cho Tiền mama tới đối chất với ngươi.”

Mộ Niệm Xuân từng bước ép sát, tiếng kêu thảm thiết của Tiền mama không ngừng quanh quẩn ở bên tai. Trán Thụy Hương toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch.

“Người đâu. Đỡ Tiền mama tới đây. Đối chất với Thụy Hương.”

Những lời cuối cùng này, hoàn toàn đánh tan Thụy Hương

Thụy Hương run run há mồm nói: “Vâng. Bạc này, là thù lao nô tỳ trả Tiền mama.....”

Cuối cùng hù thành công Thụy Hương! Mộ Niệm Xuân âm thầm nhả ra khí. Cùng Trương thị nhanh chóng trao đổi ánh mắt.

Mộ Chính Thiện rút cuộc nhìn không được, bỗng nhiên đứng dậy, nổi giận quát: “Hào, ngươi thật giỏi, ai cho ngươi lá gan lớn như vậy, dám lừa gạt.” Bị lừa gạt xấu hổ cùng lừa gạt đan vào một chỗ, khiến cho Mộ Chính Thiện luôn luôn tự giữ bản thân giận tím mặt.

Thụy Hương run lên, mặt trắng bệch, căn bản không dám đối diện cùng Mộ Chính Thiện: “Lão gia bớt giận, nô tỳ chính là muốn vì lão gia sinh đứa nhỏ. Tuyệt không có niệm tưởng khác...”

Tuyệt không có niệm tưởng khác?

Lời này chỉ lừa quỷ thôi!

Mộ Chính Thiện mặt mũi trắng bệch, tức giận nghĩ muốn mắng, ý nghĩ lại trống rỗng.

Mộ Niệm Xuân hướng Trương thị ra hiệu. Trương thị hiểu ý, đứng dậ đi tới, giả mù sa mưa khuyên nhủ: “Lão gia đừng để việc nhỏ chọc tức thân mình. Trước ngồi nghỉ ngơi, chuyện kể tiếp để Niệm Xuân xử lý.”

Mộ Chính Thiện không nói được một lời, ngồi xuống, sắc mặt xanh mét.

.....

“Bạch Lan, đưa Tiền mama vào đây!” Mộ Niệm Xuân thần nhiên nói: “Còn nữa, cả Giang mama cùng đám nha hoàn.”

Tiền mama đi vào, thần sắc hoảng sợ, tóc tai tán loạn.

Thụy Hương kinh ngạc nhìn Tiền mama, trong đầu lung tung như ma.

Tại sao có thể như vậy? Tiền mẹ mẹ không phải bị đánh sao? Vì sao lại bình thường xuất hiện ở đây? Tiếng gậy đánh cùng tiếng la thảm thiết vừa rồi nghe được là thế nào.....

Cô ta bị lừa! Tiền mama chưa hề nhận tội, hết thấy, đều là Mộ Niệm Xuân thiết kế, dù cô ta mắc mưu mà thôi!

Thụy Hương nháy mắt hiểu, trong lòng hồi hận vô cùng.

Đáng tiếc, hiện tại hồi hận đã muộn. Lão gia cái gì cũng đã nghe được.....

“Tiền mama, Thụy Hương đã nhận.” Mộ Niệm Xuân ung dung nhìn Tiền mama: “Người bây giờ còn có cái gì để nói?”

Cái gì? Thụy Hương đã thừa nhận?!

Tiền mama vừa kinh vừa giận, oán hận nhìn Thụy Hương. Không phải nói là dù thế nào cũng không thừa nhận sao? Chính mình còn chưa há mồm, cô ta là chủ mưu sao đã khai?

Thụy Hương lúc này một bụng suy nghĩ đảo điên, bị ánh mắt oán hận của Tiền mama nhìn trừng trừng, ảo não chán nản ngay cả muốn học máu đều có.

Nếu Thụy Hương đã nhận, mình cũng không thể cố chối cãi.

Tiền mama đơn giản thống khoái nhận chiêu: “Phải, bạc này là Thụy Hương cho lão nô. Chỉ cần lão nô lên đem chén thuốc thay đổi là được. Trước cho một trăm lượng. Sự thành, lại cho một trăm lượng. Lão nô tuổi đã nhiều. Nếu có chứng đó bạc, cũng đủ dưỡng lão. Thụy Hương còn nói, chỉ cần đem bạc cất giữ cẩn thận, có chết không thừa nhận, cho dù là phu nhân cũng không làm gì được chúng cả hai. Lão gia lại nhớ tình cũ mềm lòng, chỉ cần ở trước mặt lão gia khóc kể một phen, lão gia tự nhiên sẽ mềm lòng.....”

Mộ Chính Thiện nghe tới đây mặt đen sì, trừng mắt nhìn Thụy Hương.

Thụy Hương xấu hổ gục đầu xuống.

Tiền mama một hơi nói xong, lại khóc: “..... Lão nô nhất thời tham tiền, phạm vào đại sai. Thành lão gia phu nhân tha thứ lão nô lần này. Lão nô về sau không dám nữa, lão gia khai ân, phu nhân khai ân.”

Nói xong, liên tục dập đầu xin tha.

“Lão gia, lão gia xem, nên xử lý Tiền mama như thế nào?” Trương thị ghen một ngày một đêm hờn dỗi, lúc này phải trừ khử sạch sẽ. Ra vẻ rộng lượng hỏi Mộ Chính Thiện: “Tuy nói Tiền mama phạm sai lầm, bất quá, bà ấy cũng từng là bà vú của lão gia, xử lý cũng nên nhẹ tay.....”

Mộ Chính Thiện hừ một tiếng thật mạnh: “Loại điều nô này, vạn vạn không thể nuông chiều. Hiện tại liền sai người thu thập quần áo của bà ta, đưa đến đền trang làm việc.” Tiền mama vốn là mama có vị trí trong phủ, bỗng nhiên bị xử lý đến đền trang thượng làm việc nặng. Xử phạt như vậy thật sự rất nặng rồi.

Tiền mama hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi dập đầu cầu xin tha thứ: “Lão gia khai ân, lão nô tới tuổi này, thật sự làm không được việc nặng. Lão gia khai ân.....”

Mộ Chính Thiện đã quyết định, giương giọng nói: “Người đâu, đem Tiền mama ra ngoài.”

.....

Tiền mama bị đưa đi.

Thụy Hương vẫn quỳ trên mặt đất, mặt không còn chút máu chờ đợi vận mệnh của mình.

Mộ Chính Thiện nhìn về phía Thụy Hương, trong mắt hiện lên một tia đau lòng cùng phần nộ.

Thụy Hương tuy chỉ là nha hoàn thông phòng, nhưng biết chữ, biết lấy lòng người, rất hợp ý hắn. Biết Thụy Hương có bầu, trong lòng hắn rất là kinh hãi. Lại không nghĩ rằng, Thụy Hương tâm cơ như thế, dùng tiền đẻ thực hiện kế sách với cả hắn.

Trong mắt Thụy Hương, hắn là kẻ ngu ngốc để lợi dụng như thế sao?

Bị lừa gạt cùng bị khinh thị nhục nhã đan vào một chỗ, tư vị đó, một lời khó nói hết!

Mộ Chính Thiện bình tĩnh lại, trầm giọng nói: “Đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương không thể giữ lại!”

Trương thị nhăn tình sáng lên, khoe môi cong lên.

Thụy Hương bị dọa hồn phi phách tán, nước mắt rơi như mưa, quỳ đi đến Thiện trước mặt Mộ Chính, khóc cầu xin: “Lão gia, nô tỳ biết sai rồi, lão gia xử lý nô tỳ như thế nào đều được. Nhưng đứa nhỏ trong bụng nô tỳ là cốt nhục của ngài, sao ngài có thể nhẫn tâm như vậy.....”

“Có mẹ đẻ như ngươi, đứa nhỏ cho dù bình yên sinh ra, ngày sau không dám ngẩng đầu.” Mộ Chính Thiện mặt không chút thay đổi, ngữ khí kiên quyết.

Thụy Hương khóc ngã xuống đất, tuyệt vọng bi thương.

Giao gió gắt bão!

Mộ Niệm Xuân thân nhiên nhìn Thụy Hương một cái, liền rời mắt đi. Đã có dã tâm này, nên thừa quả đắng thất bại.

Lòng Trương Thị vui mừng, cố nén xuống, ho khan một tiếng nói: “Lão gia, có nên gọi mẹ Thụy Hương tới. Để cho bà ta biết chuyện gì xảy ra.”

Mộ Chính Thiện làm sao có tâm tư nghĩ tới chuyện đó, tùy ý ừ một tiếng, liền quay đi. Rốt cuộc không nhìn Thụy Hương lần nào nữa.

.....

Mẹ Thụy Hương rất nhanh tới đây.

Trong lòng bà ta vốn có chút không ổn dự cảm, khi nhìn thấy con gái mình khóc lóc vật vã trên mặt đất, trong lòng trầm xuống. Không chút nghĩ ngợi liền quỳ xuống: “Cầu lão gia phu nhân bỏ qua cho Thụy Hương lần này. Con bé đang có thai, cầu lão gia phu nhân khai ân!”

Trương thị cười lạnh một tiếng: “Thụy Hương như thế nào có bầu, ngươi làm mẹ mà không biết vì sao ư.”

Mẹ Thụy Hương á khẩu không trả lời được, trong lòng một mảnh bối rối. Đã có chuyện gì? Thụy Hương không phải đã dùng bạc mua chuộc Tiền mama sao? Chuyện gì thế này?

Trương thị lạnh lùng nói: “Gọi ngươi lại đây, là nói cho ngươi một tiếng. Đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương, không thể lưu!”

Mẹ Thụy Hương hoảng sợ hít một ngụm khí lạnh, dập đầu thật mạnh cầu xin tha thứ: “Phu nhân tha mạng. Phu nhân tha mạng, trong bụng Thụy Hương là cốt nhục của lão gia.....”

“Câm miệng!” Mộ Chính Thiện nghe thế. Chẳng những không lay động, sắc mặt ngược lại càng thêm âm trầm. Những lời từng nói, tựa như một cái tát vang dội thật mạnh trên mặt mình, nóng bừng bừng từng trận đau đớn: “Cô ta là một nữ nhân tâm cơ thâm trầm, căn bản là không xứng sinh con nối dòng Mộ gia. Đứa nhỏ này không thể lưu.”

Mẹ Thụy Hương còn muốn cầu tình, khoe mắt nhìn qua con gái, trên mặt không còn một mảnh huyết sắc.

Thụy Hương không biết ngất từ khi nào. Làn váy đỏ sẫm

“Thụy Hương.” Mẹ Thụy Hương kinh hô một tiếng, khóc lão đảo xông đến: “Thụy Hương đáng thương của ta...”

Thụy Hương cảm xúc thay đổi rất nhanh quá mức kích động, không giữ được đứa nhỏ trong bụng.

Đứa nhỏ không có, sủng ái lão gia cũng không có. Thanh danh Thụy Hương mất theo, đời này xem như xong rồi.

Trương thị nhú nhú mày, lập tức phản phó kêu đại phu đến.

Mẹ Thụy Hương nhào tới bên người cô ta, hối hận không thôi khóc kêu: “Đều là mẹ hại con. Nghe ai không nghe, lại nghe Phương mama kia, là mẹ hại con.....”

Phương mama?

Mộ Niệm Xuân gạt mình, đi lên trước hỏi: “Việc này cùng Phương mama có quan hệ gì?”

Mẹ Thụy Hương lúc này làm sao còn lo lắng giấu diếm, khóc nói: “Đây đều là chủ ý của Phương mama. Bằng không, ta nào có lá gan giật dây Thụy Hương. Liền ngay cả bạc cũng là Phương mama cấp, còn nói nếu không đủ, cứ tới tìm bà t.....”

Mộ Chính Thiện không thể tin được lỗi tại chính mình, khiếp sợ nói: “Ngươi nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Việc này có quan hệ tới Phương mama

Chủ mưu sau lưng, chẳng lẽ lại là Mộ Nguyên Xuân?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quý* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Chủ Mưu

Mộ Nguyên Xuân đang ở Tùng Đào viện cùng Mộ Trường Hủ. Phương mama cũng bồi ở một bên.

Mộ Trường Hủ uống thuốc xong, nhắm mắt dưỡng thần.

Mộ Nguyên Xuân cùng Phương mama đều có tâm sự, câu được câu không nói chuyện. Ngẫu nhiên trao đổi một ánh mắt. Sáng sớm hôm nay, Tiền mama cùng Thụy Hương đã bị vợ chồng Mộ Chính Thiện kêu đến hỏi. Không biết hiện tại rốt cuộc thế nào

Ngoài cửa vang lên một trận tiếng bước chân vội vàng.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân trong lòng có chút khó chịu, nhíu mày nói: “Phương mama, bà đi nhìn xem là ai ở bên ngoài?” Phương mama lên tiếng, đứng dậy liền đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, đã thấy Mộ Chính Thiện xanh mặt đứng ở cửa.

Phương mama trong lòng nhảy dựng, bỗng nhiên có dự cảm không ổn, cười nói: “Lão gia, phu nhân.....”

“Ba” một tiếng thanh thúy vang lên.

Phương mama mặt bỗng rất, nhanh chóng hiện lên năm ngón tay.

Phương mama không ngờ bị đánh. Mộ Nguyên Xuân cả kinh, theo phản xạ đứng dậy: “Phụ thân, Phương mama làm sai chuyện gì?”

Mộ Chính Thiện đi đến, mặt không chút thay đổi nói: “Phương mama rốt cuộc làm cái gì, trong lòng con không rõ sao?”

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân nhảy dựng lên.

Trương thị, Mộ Niệm Xuân cùng nhau đi đến, ngay sau đó, đám người Giang mama cũng tới.

Mộ Chính Thiện không cho cô ta thời gian suy nghĩ, lạnh lùng chất vấn: “Thụy Hương âm thầm dùng bạc mua chuộc Tiền mama thay đổi tỷ tử canh, bạc này là con sai Phương mama cấp cho mẹ Thụy Hương đúng không?”

Mộ Nguyên Xuân không chút nghĩ ngợi phủ nhận: “Phụ thân đang nói cái gì, nữ nhi thật sự không biết.” Trong lòng đột nhiên trầm xuống. Ngắn ngủn một đêm, Thụy Hương cùng Tiền mama đã thừa nhận cả rồi sao.

Mộ Chính Thiện bình tĩnh nhìn Mộ Nguyên Xuân, trong mắt hiện lên đau lòng cùng thất vọng.

Nữ nhi vốn ôn nhu hiền chuyện, vì cái gì biến thành như vậy?

Phương mama này giờ khiếp sợ đã phục hồi lại, không chút nghĩ ngợi quỳ xuống: “Lão gia thỉnh bớt giận. Nô tỳ mặc dù cùng Thụy Hương có quen biết, nhưng ngày thường cũng không lui tới. Nhất định là cô ta cố ý hãm hại nô tỳ.....”

Mộ Chính Thiện đang nổi nóng, làm sao nghe được những lời đó: “Câm miệng! Người đâu. Trước đem Phương mama ra ngoài, đánh hai mươi trượng.”

Hai bà tử trắng kiện sau lưng Giang mama đi tới. Lướt đem Phương mama ra bên ngoài.

Phương mama vừa kinh vừa sợ, một bên giãy dụa một bên nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân: “Tiểu thư, tiểu thư cứu nô tỳ, nô tỳ cái gì cũng không

làm.” Một bà tử ngại bà ta huyền não, tùy tay lấy một miếng vải nhét vào miệng Phuong mama.

Phuong mama không nói được gì, chỉ có thể phát ra thanh âm “um, um”.

Nhưng là, giờ phút này ai cũng không cứu được bà ta.

.....

Mộ Nguyên Xuân cắn cắn môi, trong mắt dâng lên nước mắt. Nghẹn ngào nói: “Phụ thân, cha chỉ nghe lời của một mình mẹ Thụy Hương, liền nhận định là con sai Phuong mama gây nên. Ở trong lòng của cha, nữ nhi là người không rõ thị phi tâm cơ thâm trầm sao?”

Không phải con sao?

Mộ Chính Thiện không nói gì, ánh mắt thất vọng vô cùng.

Khóe mắt Mộ Nguyên Xuân ươn ướt, một bộ diện đạm đáng thương, đáy lòng lại dâng lên từng đợt hàn ý.

Đây là vũ khí hiệu quả nhất cô ta có thể đối phó với Mộ Chính Thiện. Kế tiếp, cô ta nên làm cái gì bây giờ? Loại sự tình này, cô ta vạn vạn không thể thừa nhận

Mộ Niệm Xuân mâu quang chột lóe. Bỗng nhiên mở miệng khuyên nhủ: “Cha, trước xin cha bớt giận. Việc này có lẽ là nghĩ sai rồi. Bên trong có cái gì hiểu lầm nói không chừng. Đại tỷ là một cô nương chưa chồng, như thế âm thầm cùng Thụy Hương lui đến.”

Mộ Niệm Xuân lại vì cô ta nói chuyện?

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia đề phòng. Nhưng cũng không buông tha cơ hội tốt như vậy, lập tức nức nở nói: “Phụ thân, nữ nhi đối việc này thật sự hoàn toàn không biết gì cả.”

Con tức giận của Mộ Chính Thiện hơi hoãn, thần sắc có chút buông lỏng.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân rung lên, trên mặt toát ra ủy khuất buồn bã: “Nếu phụ thân cố ý không tin lời nữ nhi nói, nữ nhi cũng không có gì biện giải. Mặc cho phụ thân xử lý là được.” Nói xong, nước mắt tuôn như mưa.

Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống, tạo thành hai vệt trên gương mặt xinh đẹp.

Mộ Chính Thiện chần chờ một lát, mơ hồ hỏi: “Nguyên Xuân. Chuyện này con thật sự không biết sao? Nhưng, bạc này rõ ràng là Phuong mama cấp cho mẹ Thụy Hương. Con làm sao lại không biết?”

“Đúng vậy. Đại tỷ, việc này là Phuong mama tự chủ trương làm sau lưng tỷ?” Mộ Niệm Xuân tựa tiểu phi tiểu phụ họa một câu.

Trong lòng Mộ Nguyên Xuân căng thẳng. Theo bản năng nhìn về phía Mộ Niệm Xuân.

Trong mắt Mộ Niệm Xuân lóe lạnh lùng đùa cợt. Trước mắt chỉ có hai con đường, hoặc là chủ động thừa nhận hết thảy, hoặc là đưa Phuong mama ra chịu tội.

Mộ Nguyên Xuân, người sẽ chọn con đường nào?

Mặt Mộ Nguyên Xuân trắng bệch, trong phút chốc, trong đầu hiện lên vô số ý niệm, rốt cục đưa ra lựa chọn.

Mộ Nguyên Xuân đột nhiên quỳ xuống, rơi lệ cầu xin: “Phụ thân, Phuong mama là bà vú của con. Nhiều năm qua như vậy, vẫn trung thành và tận tâm chiếu cố hầu hạ con. Chuyện Thụy Hương là bà ấy âm thầm gạt con làm. Thỉnh phụ thân, giờ cao đánh khẽ tha cho Phuong mama.”

Nói xong, dập đầu thật mạnh.

Mộ Niệm Xuân kéo kéo khóe môi.

Mộ Nguyên Xuân quả nhiên ích kỷ vô cùng. Tại thời điểm mấu chốt, quyết đoán lựa chọn bảo toàn chính mình. Đem toàn bộ tội lỗi đổ lên đầu Phuong mama, còn làm ra vẻ giả mù sa mưa.

Nếu Phuong mama biết, sẽ thất vọng đau khổ thế nào?

.....

Mộ Chính Thiện lại động dung, tự mình nâng Mộ Nguyên Xuân dậy: “Phuong mama thật sự cả gan làm loạn, dám sau lưng con làm ra loại chuyện này. Loại ác nô như thế, thật sự không thể lưu lại. Chờ đánh xong, liền xử cùng Tiên mama đến đền trang làm việc nặng.”

Mộ Nguyên Xuân cả kinh, lại muốn vì Phuong mama cầu tình.

Trương thị đã nhanh chóng nói: “Lão gia xin yên tâm, thiếp thân nhất định tỉ mỉ chọn một quán sữ tận tâm đến hầu hạ Mộ Nguyên Xuân.”

Mộ Chính Thiện ừ một tiếng.

Việc này xem như giải quyết xong.

Mộ Nguyên Xuân đành bắt đắc dĩ vâng mệnh, trong lòng lại một mảnh lạnh lẽo.

Liên Kiều ăn cây táo, rào cây sung, bị chính mình âm thầm xử lý. Phương mama cũng sắp sửa rời khỏi mình. Về sau bên cạnh cô ta chẳng phải không có một ai đáng tin?

Mộ Nguyên Xuân trong lòng ảo não bức mình, Mộ Niệm Xuân lại đi tới, một lời hai ý, thờ dài: “Đại tỷ, chuyện xảy ra như vậy, trong lòng tỷ nhất định cũng không chịu nổi. Sau này nên chặt chẽ giáo huấn. Cần thận dạy dỗ người bên cạnh, miễn cho sau này người bên cạnh tự chủ trương làm loạn, liên lụy thanh danh tốt đẹp của tỷ.”

Mộ Nguyên Xuân âm thầm cắn răng. Cố nở nụ cười gượng gạo.

Mộ Trường Hủ trên giường, không biết đã mở mắt từ khi nào. Thu hết thấy một màn này trong đáy mắt.

Trong mắt Mộ Trường Hủ hiện lên một tia nồng đậm bi thương cùng đau đớn. Rốt cuộc là từ khi nào thì thành ra thế này. Mười mười ôn nhu đáng yêu trong trí nhớ, từ khi nào đã trở nên tàn nhẫn vô tình như thế?

.....

Phương mama sau khi trúng hai mươi gậy, được nâng vào.

Hai bà tử trắng kiện, hai mươi gậy kia đánh thật mạnh tay. Phương mama cũng là mama quán sữ có mặt mũi, ngày thường áo xống ngăn nắp cử chỉ rụt rè. Hôm nay trước mặt mọi người bị ăn đòn, thật sự mặt mũi khó coi.

Phương mama cố nén đau đớn, run run quỳ trên mặt đất.

Mộ Chính Thiện lạnh lùng nói: “Phương mama, hiện tại đã nhận mình sai?”

Không. Không thể nhận.

Nếu nhận, chẳng phải là liên lụy đến trên người tiểu thư? Bà ta chỉ có cái tiện mệnh này, hôm nay cho dù là bị đánh chết, cũng tuyệt đối không thừa nhận!

Phương mama khề cần môi đáp: “Nô tỳ cái gì cũng không biết.”

“Phương mama,” Mộ Nguyên Xuân rung rung cất lời bà ta: “Vì sao bà ở sau lưng ta làm ra chuyện như vậy? Bà cho là làm như vậy là vì ta sao? Bà đây là khiến ta thành bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa.”

Phương mama: “.....”

Phương mama không dám tin nhìn Mộ Nguyên Xuân, hai tay không thể ức chế run run đứng lên.

Mộ Nguyên Xuân e sợ Phương mama nói lung tung, lại ghen ngào nói: “Ta vừa rồi đã hưởng phụ thân cầu tình. Bà hãy thu thập đi điền trang. Nhớ rõ sau này ăn năm làm việc, có lẽ ngày sau còn có cơ hội trở về trong phủ.”

Đây là ám chỉ Phương mama, sau này chỉ cần có cơ hội, nhất định sẽ đưa bà ta về bên người.

..... Tiểu thư cũng coi như hết lòng quan tâm giúp đỡ đi!

Phương mama cố gắng bình tĩnh lại. Lại vô luận như thế nào cũng không thể nở nụ cười. Nước mắt bất tri bất dâng lên. gương mặt quen thuộc của tiểu thư cũng trở nên mơ hồ.

Bà là của hồi môn nhà hoàn năm đó của La thị.

Sau khi La thị sinh Mộ Trường Hủ một năm, bà ta gả cho một quán sữ trong phủ. La thị có mang Mộ Nguyên Xuân, bà ta đã có bầu năm tháng.

La thị sinh hạ Mộ Nguyên Xuân. Băng huyết mà chết. Trước khi chết, La thị gắt gao nắm lấy tay bà, hơi thở mong manh dặn dò: “Xảo Vân, ta đem nữ nhi giao cho người, người nhất định phải chiều cố tốt cho con bé.”

Bà ta quỳ gối bên giường, rung rung thề: “Nô tỳ nhất định đem hết toàn lực chiều cố tốt tiểu thư, nhìn tiểu thư trưởng thành. Thiếu phu nhân, người hãy an tâm!”

La thị vui mừng nhắm hai mắt lại.

Bà ta ôm đứa bé bọc trong tã lót đang khóc lớn, trong lòng chua xót. Âm thầm hạ quyết tâm. Vô luận như thế nào cũng phải chiều cố tiểu thư bình an lớn lên.

Bà ta làm vú nuôi cho tiểu thư, sữa chỉ đủ cho tiểu thư. Tiểu thư được nuôi nấng khỏe mạnh béo trắng. Nhưng nữ nhi đáng thương của bà ta, không có sữa mà ăn. Lại ít được chiều cố, lúc tám tháng, sốt cao mà qua đời.

Bà ta bị ai vô cùng, cơ hồ đem hết tinh lực cùng tâm tư lên người tiểu thư. Tuy chủ tớ có khác, nhưng trong lòng bà ta, tiểu thư không khác gì nữ nhi bà ta. Mười mấy năm qua, bà ta toàn tâm toàn ý hầu hạ tiểu thư, toàn tâm toàn ý vì tiểu thư lo lắng, chưa bao giờ từng có nửa điểm tư tâm. Vì tiểu thư, cho dù chết bà ta cũng cam nguyện.

Nhưng là, bà ta vô luận như thế nào cũng không thể nghĩ ra, tiểu thư lại đối xử với bà ta như vậy...

Gương mặt quen thuộc của Mộ Nguyên Xuân, lúc này xa lạ làm trái tim người ta băng giá.

Phương mama sắc mặt trắng bệch, roi lệ đầy mặt, rốt cục thừa nhận: “Phải, đều là nô tỳ tự chủ trương, gạt tiểu thư làm ra chuyện đại nghịch bất đạo này.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Xa Cách

Phương mama rốt cục nhận sai.

Thụy Hương mang thai khiến cho phong ba, rốt cục có thể lắng xuống.

Mộ Nguyên Xuân âm thầm nhả ra khí. Khi nhìn đến Phương mama vẻ mặt đen tối chết lặng vẻ, trong lòng cũng không ra tư vị gì. Chợt lại an ủi chính mình, cô ta cũng là bất đắc dĩ làm vậy. Tại tình huống này, chỉ có thể làm cho Phương mama chịu tội. Chờ qua vài ngày, sẽ hướng phụ thân cầu tình, làm cho Phương mama một lần nữa trở lại bên người.

Phương mama nhất định có thể lượng giải nỗi khổ tâm của cô ta.

Trương thị muốn nói, lại bị ánh mắt kiên quyết của Mộ Niệm Xuân ngăn lại.

Trương thị đem lời đến bên miệng nuốt trở vào.

Mộ Chính Thiện thần sắc phức tạp nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái, rất nhanh lại rời ánh mắt đi, lạnh lùng phân phó: “Phương mama, người hiện tại thu thập quần áo đi diện trang.”

Phương mama run run dùng tay áo lau nước mắt, dập đầu lĩnh mệnh: “Nô tỳ xin đi.” Lại cấp Mộ Nguyên Xuân dập đầu: “Nô tỳ ngày sau không thể ở ánh mắt kiên quyết tiểu thư hầu hạ, thỉnh tiểu thư bảo trọng.”

Lúc này đây, xem như bà ta vì tiểu thư dùng chút sức lực cuối cùng.

Phương mama đi rồi, vết thương trên lưng và đùi khiến bà ta chậm chạp, từng bước đi đều là toàn tâm đau đớn. Nhưng phần đau đớn này so với đau đớn trong lòng, là không đáng kể.

.....

“Muội không đi tiễn Phương mama sao?”

Tất cả mọi người rời đi. Mộ Nguyên Xuân lại không đứng dậy, như trước ở lại trong phòng. Mộ Trường Hủ nhìn nửa ngày, rốt cục há mồm hỏi.

Mộ Nguyên Xuân đã khôi phục tinh thần đáp: “Phương mama phạm vào sai, chịu chút trừng phạt cũng là phải, nếu muội tiễn bà ấy. Chỉ sợ trong lòng bà ấy càng xấu hổ càng khó chịu.”

Xấu hổ khó chịu, hẳn là muội chứ.....

Mộ Trường Hủ không nói gì, ánh mắt nhìn cô ta thất vọng cùng bi thương tột cùng.

Mộ Nguyên Xuân vốn chợt dạ, bị Mộ Trường Hủ nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng lại một trận bối rối. Trên mặt trấn định như cũ. Thậm chí nở nụ

cười: “Đại ca, sao lại nhìn muội? Không nhận ra muội sao?”

Câu nói vui đùa này, không khiến Mộ Trường Hủ thoải mái.

Mộ Trường Hủ bình tĩnh nhìn Mộ Nguyên Xuân. Thấp giọng nói: “Ta quả thật cảm thấy rất xa lạ.”

Xa lạ làm trái tim người ta băng giá.

Mộ Nguyên Xuân cười thập phần miễn cưỡng: “Đại ca, huynh nói đùa muội sao?”

“Ta đang nói cái gì. Trong lòng muội rất rõ ràng.” Trên mặt Mộ Trường Hủ không chút biểu cảm: “Chuyện Thụy Hương, có lẽ thật là Phuong mama làm. Nhưng muội nhất định cảm kích. Phuong mama đối với muội trung thành và tận tâm, tuyệt đối không thể có thể ở sau lưng muội làm loại sự tình này.”

Mộ Nguyên Xuân tưởng biện giải, lại phát hiện mọi ngôn ngữ đều có vẻ vô lực.

Phuong mama hầu hạ cô ta mười mấy năm, Mộ Trường Hủ rất quen thuộc tính tình Phuong mama. Hắn chỉ cần để ý, có thể nhìn ra điểm không thích hợp.....

“Muội rốt cuộc là muốn cái gì?” Trong giọng nói Mộ Trường Hủ lộ ra ử rử cùng thất vọng: “Muội không cần tình cảm thanh mai trúc mã thâm hậu với biểu ca, không cần chiếu cố muội nhiều như vậy năm như vậy của cậu mợ, không cần Phuong mama đối với muội một mảnh trung tâm. Liên ngay cả ta này, huynh trưởng của muội. Ở trong mắt muội cũng là người có thể dễ lợi dụng. Nếu có một ngày, muội vì vinh hoa phú quý, có phải hay không sẽ ruồng bỏ mọi người? Bao gồm cả đại ca ruột thịt là ta?”

Liên tiếp chỉ trích, hung hăng đâm vào ngực cô ta.

Trong mắt Mộ Nguyên Xuân nhấp nháy lệ quang, trong thanh âm tràn đầy đau đớn: “Đại ca, sao huynh lại nghĩ như vậy? Huynh là người thân nhất với muội trên đời này, mặc kệ thế nào, muội cũng sẽ không làm ra chuyện bất lợi với huynh. Mấy ngày nay, muội luôn hối hận tự trách. Nếu sớm biết rằng sẽ hại huynh thành ra thế này, muội tuyệt không làm như vậy.”

“Ruồng bỏ tình ý biểu ca. Lòng muội giống đao cắt. Chiếu cố của cậu mợ với muội, muội suốt đời khắc trong tâm khảm. Phuong mama là bà vú của muội, nhiều như vậy năm vẫn trung thành và tận tâm. Huynh nghĩ rằng muội và huynh sẽ bỏ bà ấy sao? Vừa rồi tình hình thế nào huynh cũng thấy, muội chỉ có một con đường. Đành phải nhẫn đau, ủy khuất Phuong mama, ngày sau muội sẽ cố gắng đưa bà ấy trở lại.....”

Mộ Nguyên Xuân mặt đầy nước mắt, khiến người ta thương tiếc.

Mộ Trường Hủ hoàn toàn không động dung, im lặng một lát, mới cười khò nói: “Ta không biết câu nào của muội là nói thật, câu nào là nói dối.”

Những lời này. So với những lời chỉ trích lúc trước càng đã thương người.

Mộ Nguyên Xuân nguyên bản còn có ba phần là diễn trò, đến lúc này thật sự không chịu nổi, nước mắt ào tuôn: “Đại ca, ngay cả huynh cũng muốn bỏ rơi muội sao?”

Biểu ca bị cô ta làm cho thương tâm. Mợ đối cô ta thất vọng đến cực điểm, Phuong mama cũng rời đi. Hiện tại, liên ngay cả huynh trưởng sống nương tựa lẫn nhau cũng muốn vứt bỏ cô ta sao?

Ý niệm đáng sợ trong đầu, làm cho cuộc đời cô ta lần đầu tiên chân chính sinh ra khủng hoảng.

Cô ta gạt gao rất nhanh nắm lấy vạt áo Mộ Trường Hủ, tựa như rơi xuống nước không có ai cứu.

Lòng Mộ Trường Hủ chua xót. Hồi lâu sau, mới thấp giọng nói: “Muội là muội muội ta, cũng là người thân nhất trên đời của ta. Mặc kệ tới khi nào, ta vẫn là huynh trưởng của muội.”

Tình huynh muội là không dứt bỏ được.

Nhưng hẳn đối Mộ Nguyên Xuân, trái tim băng giá thất vọng đã là thật. Hai huynh muội bọn họ, rốt cuộc trong lời nói đã không hoàn toàn tín nhiệm lẫn nhau.

Mộ Nguyên Xuân vốn thông minh, há có thể nghe không ra hàm ý trong lời nói của Mộ Trường Hủ? Nhất thời như tiến vào hầm băng, trong lòng một trận lạnh buốt.

.....

“Niệm Xuân, vì sao vừa rồi không cho mẹ nói?” Trương thị đối với hành vi không đánh chó rơi xuống nước rất khó hiểu: “Phuong mama khẳng định là Mộ Nguyên Xuân âm thầm ra lệnh, chỉ cần ta ở trước mặt cha con vạch trần, cha con nhất định rất tức giận Mộ Nguyên Xuân.”

Cơ hội tốt như vậy, chỉ giải quyết mình Phuong mama, chân chính chủ mưu Mộ Nguyên Xuân lại tránh được, thật là tiếc nuối.

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Mẹ, chuyện rõ ràng như vậy, mẹ cho là cha không nhìn ra sao?”

Trương thị á khẩu.

“Chuyện Thụy Hương đã khiến cha đủ phần nộ thương tâm. Mộ Nguyên Xuân dù sao cũng là đích tôn trưởng nữ Mộ gia, là cốt nhục của cha. Cha cho dù sinh khí, cũng không muốn làm mất thanh danh cô ta. Để cho Phương mama nhận tội, là thích hợp nhất.”

Mộ Niệm Xuân không nhanh không chậm êm tai nói tiếp: “Mộ Nguyên Xuân lần này là trộm gà bắt thành còn mất nắm gạo. Không những không tính kể được chúng ta, còn mất Phương mama, về sau bên người không có ai có thể tin dùng. Cha cũng sẽ bởi vì hành vi của cô ta mà lạnh tâm. Tổ mẫu biết hết thấy, cũng sẽ thập phần thất vọng về cô ta. Cô ta bị xa lánh, về sau còn lấy cái gì đầu với chúng?”

Trương thị kim lòng không được gât gât đầu, sau đó thở dài một hơi: “May mắn có con bày mưu tính kế, nhanh như vậy liền giải quyết chuyện Thụy Hương. Nếu không có con, một mình ta, đại khái chỉ biết cùng cha con làm âm i, làm cho hồngбет.”

..... Có thể hiểu ra, coi như là ưu điểm lớn nhất của Trương thị.

Mộ Niệm Xuân mỉm môi cười nói: “May mắn mẹ toàn tâm toàn ý tín nhiệm con, bằng không, con dù có nhiều thủ đoạn, cũng không thi triển được.”

Trương thị đương nhiên cười nói: “Nha đầu ngốc, mẹ không tin con còn có thể tin ai?”

Câu này không phải lời gì đặc biệt, lại làm Mộ Niệm Xuân cay mũi. Hai chữ tín nhiệm nói thì đơn giản, làm đến lại thật sự quá khó khăn. Trên đời này, trừ bỏ Trương thị, có ai toàn tâm toàn ý tín nhiệm nàng?

Đúng rồi, còn có Phong ca nhi cùng Từ Kiều biểu ca. Còn có Thạch Trúc cùng Tiểu Quý tử trung thành và tận tâm.

Nghĩ đến người bên mình, trong lòng Mộ Niệm Xuân dâng lên một trận lo lắng.

Ông trời đãi nàng thật sự không tệ. Trọng sinh lần này, nàng rốt cục có thể bù lại tiếc nuối kiếp trước. Chỉ cần nàng thấy mọi người có thể bình an hạnh phúc còn sống, hết thấy trả giá nàng cũng cam tâm tình nguyện!

.....

“Con nói cái gì?” Chu thị vẻ mặt kinh ngạc truy vấn: “Đứa nhỏ trong bụng Thụy Hương đã không còn?”

Nhắc tới Thụy Hương, lòng Mộ Chính Thiện tràn đầy nổi giận, trầm giọng nói: “Nữ tử tâm kế sâu nặng, căn bản không xứng sinh con nối dòng Mộ gia. Như vậy cũng là thiên ý.”

Chu thị trong lòng thổn thức một lát, cũng là không đặc biệt để ở trong lòng.

Mộ gia đã có bốn cháu trai ba cháu gái, con nối dòng cũng coi như thịnh vượng. Nhiều con vợ kế thứ nữ, bắt quá là dẹt hoa trên gấm. Không có cũng không có gì đáng tiếc.

Mộ Chính Thiện ầm nhẩn tức giận thấp giọng nói: “Thụy Hương cả gan làm loạn, là có người ở sau lưng cô ta bày mưu tính kế.”

Chu thị nhíu mày: “Là ai?”

Mộ Chính Thiện có chút ngập ngừng: “Là Phương mama bên người Nguyên Xuân.”

Ngán ngẩm một câu, làm cho sắc mặt Chu thị đột nhiên biến đổi. Trong mắt hiện lên tức giận: “Nguyên Xuân này, thật sự là rất kỳ cục. Dám làm ra sự tình như vậy. Loại chuyện này nếu truyền ra, liền ngay cả thanh danh Uyển Xuân cùng Niệm Xuân cũng sẽ bị liên lụy.”

Mộ gia nhiều năm thanh cửa chính phong, xem như hoàn toàn hỷ ở trong tay Mộ Nguyên Xuân.

“Chuyện lần này, Phương mama chịu toàn bộ tội, sẽ không liên lụy đến trên người Nguyên Xuân.” Mộ Chính Thiện thấp giọng nói: “Đều do con quản giáo sơ suất, Nguyên Xuân mới có thể biến thành như vậy.....”

“Điều này sao có thể trách con.” Chu thị thở dài: “La thị chết sớm, Nguyên Xuân từ nhỏ không có mẹ ruột quản giáo. Lại lớn lên ở La gia, tuy cậu mợ nó đối với nó không tệ, ai có thể dạy dỗ nó như con ruột? Tình tình đã biến thành như vậy, ngày sau nên lưu ý quản giáo gấp bội, sớm ngày định ra việc hôn nhân.”

Miến cho Mộ Nguyên Xuân làm ra nhiều loại chuyện bại hoại môn phong.

Mộ Chính Thiện đã khởi tinh thần nói: “Mẫu thân nói phải. Con sẽ nói Trương thị lưu tâm, trước vì Trường Hủ định ra việc hôn nhân, sau đó vì Nguyên Xuân làm mai.”

Lấy gia thế Mộ gia, tuy rằng dòng dõi tuy không cao, nhưng muốn tìm một mối hôn nhân tốt cũng không phải quá khó.

Chu thị ừ một tiếng: “Không cần tìm dòng dõi quá cao, không quá cách biệt Mộ gia chúng ta là được. Tốt nhất là người đọc sách nhà gia phong.....”

Đang bàn bạc, người gác cổng hốt hoảng tiến vào, đại khái là chạy quá mau, vừa thở vừa lắp bắp: “Lão phu nhân, người trong cung tới, mau, mau chuẩn bị tiếp chi.”

Chu thị cùng Mộ Chính Thiện đều cả kinh.

Không lý do như thế nào một đạo thánh chi đến?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Tứ Hôn

Phuong mama rất cục nhận sai.

Mặc kệ trong lòng nghi hoặc như thế nào, trước mắt tiếp chi mới là tối trọng yếu.

Chu thị lập tức phái người đến các viện truyền tin, bản thân thay triều phục tam phẩm cáo mệnh.

Rất nhanh, đích tôn hai chi tất cả mọi người vội vàng chạy đến. Trừ bỏ Mộ Chính Đức đang trực không ở trong phủ, còn lại mọi người đến đông đủ. Liền ngay cả Mộ Trường Hủ cũng cứng rần xuống giường tới đón chi.

Thình lình xảy ra thánh chi, rốt cuộc sẽ là ý chi gì?

Tất cả mọi người trong lòng âm thầm đoán.

Mộ Nguyên Xuân im lặng đứng ở góc sáng cửa, hơi hơi cúi đầu, trong lòng không bình thản như bên ngoài. Cô ta có loại dự cảm mãnh liệt, đạo thánh chi này nhất định là thái tôn cầu đến. Chờ thánh chi tuyên đọc, cô ta sẽ danh chính ngôn thuận là thái tôn phi

Nghĩ vậy, trong lòng Mộ Nguyên Xuân một trận kích động, cơ hồ nhảy khỏi ngực.

Mộ Niệm Xuân đứng ở bên cạnh người Trương thị, trong lòng cũng có loại dự cảm không ổn.

Ông trời phù hộ, trăm ngàn lần là thánh chi tứ hôn rồi! Lời của Tề vương ngày ấy còn vang vọng bên tai. Nhưng thời gian ngắn như vậy, hẳn tổng không có khả năng thuyết phục Dung phi cùng hoàng thượng hạ chi tứ hôn.

Tỷ muội hai người, khó được cùng nhau lâm vào khăn trương không yên.

Trên thực tế, không yên bất an làm sao chỉ hai người bọn họ?

Chu thị hít sâu khẩu khí, đem lo sợ nghi hoặc trong lòng kiềm chế đi xuống, dẫn mọi người cùng nhau quỳ xuống tiếp chi.

Đến tuyên chi là Chu công công người hoàng thượng. Vị Chu công công đã quá bốn mươi tuổi, mặt mũi hiền lành, vẻ mặt hòa khí. Nhưng người biết rõ tình hình trong cung, lại không ai dám khinh thường hắn. Có thể làm đến Tư lễ tổng quản, tâm kế tự nhiên không thiếu.

Chu công công mở thánh chi, giọng nói của vị thái giám vang lên: “. Mộ thị Nguyên Xuân, mạo mĩ đa tài, ôn nhu thanh nhã. Lương xứng thái tôn.”

Mộ Nguyên Xuân tâm nhảy dòn, mặt kích động ửng hồng. Đôi mắt hiện lên mừng như điên.

Quả nhiên là ý chi tứ hôn!

Không uống công cô ta hao hết tâm tư một hồi. Thái tôn thật sự vì cô ta cầu thánh chi, cô ta sắp sửa gả nhập hoàng gia, trở thành thái tôn phi. Tương lai. Cô ta sẽ là nữ tử thân phận tôn quý nhất Đại Tần.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân trầm xuống.

Như thế nào sẽ là như vậy? Ngày nào đó, Thái tử phi hung hăng nhục nhã Mộ Nguyên Xuân. Thái độ kiên quyết không thể kiên quyết hơn. Vì cái gì hiện tại có thánh chi tứ hôn?

Trương thị trong lòng ảo não. Mộ Chính Thiện có chút ngoài ý muốn. Thế nhưng phần lớn là vui mừng. Mộ Trường Hủ không biết là nên vui mừng hay buồn bã, trong lòng một mảnh mờ mịt.

“..... Đặc ban thưởng Mộ thị Nguyên Xuân là trắc phi thái tôn. Khâm thờ!”

Một câu cuối cùng lọt tai, sắc mặt mọi người biến đổi.

Mộ Nguyên Xuân còn chưa kịp mỉm cười, đã tắt ngấm.

Như thế nào lại là trắc phi?

Cô ta nghe làm sao! Cô ta là trưởng nữ con vợ cả Mộ gia, phải gả cũng là chính phi. Như thế nào lại là trắc phi?

Chu thị nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, quên cả tiếp chi.

Chu công công đợi một lát, thấy không có người tiếp chi, không khỏi nhú nhú mày đầu. Ho nhẹ một tiếng: “Thỉnh Mộ lão phu nhân tiếp chi đi!”

Chu thị lúc này mới run rẩy đứng dậy tiếp thánh chi. Trên mặt lại không có gì vui mừng.

Trắc phi thái tôn..... Nghe thì dễ nghe, nhưng trắc phi chính là thiếp thất. Nữ nhi Mộ gia, cho tới bây giờ đều là gả vị trí chính thê. Chưa từng làm thiếp thất.

Một đạo thánh chi như vậy, thật sự làm cho người ta cao hứng không đứng dậy nổi.

Chu công công trong lòng rõ ràng, trên mặt lại ra vẻ không biết, cười chúc mừng vài câu: “Chúc mừng lão phu nhân, đại tiểu thư quý phủ sau này sẽ gả đến phủ Thái tử làm trắc phi thái tôn. Chuyện tốt như vậy, không biết bao người mong muốn.”

Chu thị cười thập phần miễn cưỡng: “Đa tạ Chu công công.”

Mộ Chính Thiện tâm tình cũng là ngũ vị tạp trần, nhưng không dám chậm trễ Chu công công, nhét vào trong tay tương Chu công công tráp đã chuẩn bị trước: “Chu công công vất vả. Chút tâm ý nhỏ, thỉnh Chu công công xin vui lòng nhận cho.”

Chu công công ồm ồm nhận “Tâm ý”. Khi Mộ Chính Thiện khách khí giữ lại dùng cơm chưa, liền từ chối. Cười nói: “Chúng ta còn có một đạo thánh chi chưa tuyên đọc, sẽ không ở lâu.”

Mộ Chính Thiện theo bản năng truy vấn một câu: “Không biết Chu công công còn muốn đến quý phủ nào tuyên chỉ?”

Chu công công cười đáp: “Không đối gạt Mộ đại nhân. Chúng ta hôm nay kỳ thật lĩnh ba đạo thánh chi, đều là vì thái tôn điện hạ tứ hôn. Thánh chi thứ nhất là đến Bình Viễn hầu phủ, Tương tam tiểu thư được tứ hôn là thái tử phi. Còn có một đạo thánh chi, là đến hộ bộ Thị Lang Lưu đại nhân quý phủ, Lưu nhị tiểu thư cũng được tứ hôn là trắc phi thái tôn. Thái tôn hôm nay xem như tam hỉ lâm môn.”

Mộ Chính Thiện: “.....”

Mọi người: “.....”

Chu công công làm như không thấy sắc mặt mọi người, rất nhanh liền cáo từ.

Chu thị dẫn mọi người tiễn Chu công công ra phủ, sau đó cùng nhau trở về Tu Đức đường. Vừa tiếp thánh chi ứ hôn, nhưng mọi người Mộ gia lại không hề ý mừng.

Lưu nhị tiểu thư cũng được phong trắc phi thái tôn!

Lưu nhị tiểu thư là thứ xuất. Mẹ đẻ xuất thân ca cơ ti tiện thấp kém. Nay Mộ Nguyên Xuân lại cùng Lưu nhị tiểu thư cùng nhau thành trắc phi thái tôn, này đối Mộ gia mà nói. Quả thực chính là nhục nhã!

Mộ Nguyên Xuân mặt cười sớm trắng bệch không có huyết sắc.

Ngô thị ho khan một tiếng, đánh vỡ trầm mặc: “Hoàng thượng tự mình tứ hôn. Luôn là việc vui. Từ hôm nay, Nguyên Xuân cũng nên an tâm gả đi.”

Tuy rằng hôn kỳ không có chỉ định, bất quá, ần lệ thường, thái tôn đại hôn sau nửa năm, sẽ cưới trắc phi qua cửa. Chiều như vậy tính ra, Mộ Nguyên Xuân đại khái sẽ cuối năm sau mới có thể xuất giá.

Trương thị tâm tình thật ra có chút thư sướng, nghe vậy cười nói: “Cũng nên sớm chuẩn bị đồ cưới. Miễn cho hôn kỳ bận rộn, không kịp chuẩn bị.”

Lời này cũng là cố ý khó coi Mộ Nguyên Xuân. Thái tôn phi không đến lượt cô ta, cô ta chỉ là trắc phi, muốn gả tới phủ thái tử còn phải có một đoạn ngày Như thế nào không đủ khả năng chuẩn bị đồ cưới?

Mộ Nguyên Xuân gắt gao dùng sức cắn môi, e sợ cho chính mình trước mặt mọi người khóc thành tiếng.

Mộ Chính Thiện tâm tình không tốt, nghe được Trương thị chế ngạo Mộ Nguyên Xuân như vậy nhất thời nhú mày trừng mắt nhìn Trương thị một cái.

Trương thị có chút ngượng ngừng im miệng.

Chu thị bình tĩnh nói: “Được rồi, các người trước đều trở về đi, Nguyên Xuân cùng Trương Hủ lưu lại.”

.....

“Nguyên Xuân, chuyện tình trước kia phát sinh ta không nghĩ nhắc lại.” Chu thị ngữ khí nghiêm khắc: “Hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn, cháu không thể gây ra chuyện nữa, từ hôm nay trở đi liền thành thật an phận ở trong Thương Mai viện. Không chuẩn ra phủ nữa bước. Lại càng không lên cùng thái tôn gặp mặt.”

Mộ Nguyên Xuân trong lòng ủy khuất khổ sở, nghe thế, lại càng khó chịu. Đôi mắt đỏ lên, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống.

Chu thị thấy cô ta rơi lệ, không thương tiếc, ngược lại mặt nhăn càng sâu, lạnh lùng nói: “Đường đường Mộ gia đại tiểu thư, nay lại phải làm thiếp thất thái tôn, trong lòng cháu có phải hay không cảm thấy ủy khuất? Là ai có năng lực làm chuyện này? Hết thấy đều là cháu tự làm tự chịu, gieo gió gặt bão. Lén truyền tin, mời gặp mặt, chuyện như vậy, một cháu làm ra. Nếu là truyền ra ngoài, còn có người nào trong sạch nguyện ý đăng môn cầu hôn? Nay có đạo thánh chỉ này, thật ra là che xấu cho cháu.”

Bà vai Mộ Nguyên Xuân hơi hơi run, nước mắt không ngừng bùng lên.

Chu thị không muốn nhìn cô ta nhiều, bà nhìn về phía Mộ Trương Hủ: “Trương Hủ, cháu nhất thời đã làm sai chuyện, nay cũng coi như nhận quả đắng. Biết xấu hổ hối cải là chuyện tốt. Máy ngày nay, cháu vẫn nằm trên giường không dậy nổi ép buộc chính mình, chẳng lẽ cháu tính nản lòng mãi sao? Con cháu Mộ gia chúng ta, như thế nào có thể yếu đuối không tiền đồ như vậy, ngay cả một chút suy sụp cũng không chịu nổi sao?”

Mộ Trương Hủ đỏ mặt, xấu hổ đáp: “Tổ mẫu giáo huấn phải, là cháu không dám đối diện, luôn luẩn quẩn trong lòng. Từ ngày mai, cháu nhất định đứng hạn uống được xuống giường đi lại, tranh thủ sớm ngày khôi phục. Hồi Thương Thư phòng đọc sách.”

Chu thị mảy giần ra: “Nghĩ như vậy là được rồi. Một lần thi hội không coi là cái gì. Phụ thân cháu năm đó hai mươi tuổi trúng tiến sĩ, cháu năm nay mới mười sáu tuổi, tiếp qua ba năm cũng mới mười chín tuổi, không cần quá mức nóng vội.”

Mộ Trương Hủ vâng dạ.

Chu thị lại tăng thêm ngữ khí: “Hai cháu là huynh muội, từ nhỏ ở La gia lớn lên. Nhưng trong lòng ta, các cháu cùng những đứa cháu khác đều giống nhau. Ta từ trong lòng ngóng trông các cháu có tiền đồ, cũng hy vọng hai huynh muội có thể cùng tỷ đệ Niệm Xuân ở chung hòa thuận. Người một nhà luôn là người một nhà, máu mủ tình thâm. Ngày sau tương thân tương ái lẫn nhau, tranh đến đâu đi có được gì. Chỉ làm cho người ngoài chê giễu thôi.”

Mộ Trương Hủ xấu hổ ngay cả đầu cũng không ngẩng nổi.

Mộ Nguyên Xuân lại bỗng nhiên lau nước mắt, quát cường nói: “Tổ mẫu, huynh muội chúng cháu thuở nhỏ không có mẹ ruột, lớn lên ở nhà ngoại. Hồi phụ chưa đến hai năm. Cao thấp trong phủ, có ai là thực yêu thương chúng cháu? Phải, từ trước đến nay cháu cùng mẫu thân tứ muội đầu khỉ. Bằng không, phụ thân liệu có liếc mắt nhìn chúng cháu một cái?”

Chu thị vụn vụn không dự đoán được Mộ Nguyên Xuân sẽ tranh luận, tức tới nổi mặt mũi trắng bệch.

Mộ Trương Hủ cũng bị hoảng sợ, quát lớn nói: “Muội nói bậy bạ gì đó, mau câm miệng!”

Mộ Nguyên Xuân không có câm miệng, ngược lại đứng thẳng, âm lượng không tự giác nâng lên: “Muội nói bậy gì. Từ ngày huynh muội chúng ta trở về, cao thấp trong phủ nào có người thật sự quan tâm chúng ta. Trong mắt phụ thân chỉ có tứ muội, ngũ đệ, đối chúng ta đậm nhạt. Liền ngay cả tổ mẫu cũng.....”

Mộ Trương Hủ không chút nghĩ ngợi vung tay.

Một tiếng ba thanh thúy!

Lời Mộ Nguyên Xuân định nói nghẹn lại trong họng, không dám tin nhìn Mộ Trương Hủ: “Đại ca.....”

Đại ca động thủ đánh cô ta!

Mộ Trương Hủ nhất thời tình thế cấp bách động thủ, mặc dù đang bệnh không có khí lực, nhưng da thịt cô nương mềm mại, đầu hồng in rõ trên mặt, dĩ thường bắt mắt.

Mộ Trương Hủ vừa vừa động qua tay liền hối hận. Nhưng đánh đã đánh, hiện tại hối hận cũng đã muộn...

Mộ Trương Hủ thu liễm tâm thần nói: “Phụ thân cùng tổ mẫu đối chúng ta tốt như vậy, muội nói như thế, thật sự rất làm cho người ta thất vọng đau khổ. Còn không mau giải thích với tổ mẫu?”

Mộ Nguyên Xuân ngỡ như cái tát này là mộng, ngo ngắc đứng tại chỗ.

Mộ Trương Hủ đành phải áy náy đối Chu thị nói: “Muội muội hôm nay cảm xúc kích động, nói chuyện mất đúng mực, mong rằng tổ mẫu đừng để ở

trong lòng.”

Chu thị vô lực phát tay: “Thôi, ta cùng nó đều nóng giận. Đều trở về đi, để cho ta thanh tĩnh.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Nguy Cơ

Thật sự là đại khoái nhân tâm!

Trương thị tâm tình thập phần thư sướng, bất quá, phải cố kiềm chế sự hoan hỉ xuống, trước mặt Mộ Chính Thiện giả bộ âm trầm. Ra về tiếc hận thở dài: “Thật không nghĩ tới, lại có đạo thánh chỉ tứ hôn như vậy. Nguyên Xuân là trưởng nữ con vợ cả Mộ gia chúng ta, hiện tại lại phải làm trắc phi.”

Mộ Chính Thiện nào có tâm tình tiếp lời.

Thánh chỉ tứ hôn, lớn như vậy động tĩnh không quá hai ngày sẽ truyền khắp kinh thành. Đến lúc đó, Mộ gia khẳng định sẽ trở thành chuyện cười trong miệng mọi người. Hắn còn mặt mũi nào đi gặp đồng liêu?

Trương thị lại nói: “Nói đến cũng là kỳ quái. Thái tử phi ngày đó thái độ kiên quyết, như thế nào bỗng nhiên lại đổi ý cho Nguyên Xuân qua cửa?”

Đạo lý này còn không đơn giản sao?

Thái tôn kiên trì muốn cưới Mộ Nguyên Xuân, Thái tử phi nhìn như thoái nhượng, kì thực bất an. Tương tam tiểu thư Bình Viễn hầu phủ thân phận cao quý, làm thái tôn phi cũng là thích hợp. Nhưng Lưu nhị tiểu thư xuất thân thấp hèn vì lại cũng được phong là trắc phi thái tử, thuần túy chính là ghê tởm người Mộ gia...

Mộ Chính Thiện càng nghĩ càng là bức mình, phải nghe Trương thị làm bộ tiếc hận, càng cảm thấy khó chịu.

Ngột ngạt không chịu được!

“Ta còn có một số việc, đi thư phòng.” Mộ Chính Thiện nói một tiếng, liền đứng dậy rời đi.

Mộ Chính Thiện vừa đi, Trương thị lập tức liền nở nụ cười: “Thật tốt quá! Xem như hả dạ! Xem huynh muội bọn chúng sau này còn mặt mũi nào gặp người? Ân quy củ, Tương tam tiểu thư qua cửa xong. Ít nhất cũng phải chờ nửa năm sau trắc phi mới được gả qua. Thành thân ngày đó áo cưới đỏ thẫm cũng không chuẩn mặc”

Thao thao bất tuyệt nói nửa ngày, Mộ Niệm Xuân vẫn im lặng, không có nửa điểm ý cười, gắt gao nhú mày.

Trương thị rốt cục nhận thấy được không thích hợp: “Niệm Xuân, con làm sao? Sao không có chút nào cao hứng?”

Nàng sao có khả năng cao hứng đây?

Hơn nửa năm nay. Nàng hao hết tâm tư cản trở Mộ Nguyên Xuân cùng thái tôn việc hôn nhân. Vì làm cho Mộ gia cùng phủ Thái tử quan hệ xa cách. Một đạo thánh chỉ tứ hôn, làm cho tâm tư của nàng thành uổng phí

Chỉ cần Mộ Nguyên Xuân gả đến phủ Thái tử, mặc kệ là chính phi hay là trắc phi. Tóm lại, Mộ gia cùng phủ Thái tử là quan hệ thông gia.

Hết thấy tựa hồ lại thành nguyên điểm

Tháng năm sang năm. Hoàng thượng một hồi bệnh nặng quy thiên. Nhóm phiên vương sẽ tới kinh thành, Thái tử cũng sẽ giống kiếp trước bình thường bị âm thầm ám sát. Thái tôn kế vị, sau đó phiên vương tác loạn, tàn hoàng đăng cơ, bắt đầu huyết tinh giết hại cùng tây trừ.....

Mộ gia như thế nào tránh thoát trận kiếp nạn này?

Nghĩ đến kiếp trước đủ loại, cảm giác vô lực cùng đau đớn lại đi lên.

Nàng có trí tuệ, lại hiểu rõ hết thấy, có năng lực thì như thế nào? Nói đến cùng, nàng bất quá là một cô nương. Khả năng hữu hạn, nghĩ bảo hộ cao thấp Mộ gia nhiều người như vậy. Nói dễ hơn làm?

“Niệm Xuân, con làm sao đây?” Trương thị thấy sắc mặt Mộ Niệm Xuân tái nhợt như tờ giấy, vừa sợ vừa vội, không cần nghĩ ngợi đem nàng ôm sát

trong lòng Không cần sợ, có mẹ ở đây.”

Cái ôm quen thuộc ấm áp, nhưng tâm Mộ Niệm Xuân một mảnh lạnh như băng. Nước mắt theo khóe mắt lặng yên chảy xuống.

Nàng rút cuộc còn có thể làm chút gì?

Trương thị thấp giọng dỗ Mộ Niệm Xuân ngưng rơi lệ, trong lòng vừa lo âu vừa nghi hoặc.

Từ sau khi Mộ Niệm Xuân đẩy Mộ Nguyên Xuân rơi xuống nước, tựa như thay đổi. Có trí tuệ bình tĩnh quá mức, mặc kệ gặp chuyện gì, đều bình thản ung dung định liệu trước. Không bối rối luống cuống. Chuyện Thụy Hương mang thai, giờ tay nhắc chân gian lận lưu loát giải quyết sạch sẽ.

Mộ Nguyên Xuân bị tứ hôn cùng con bé căn bản không quan hệ. Con bé vì cái gì khóc bất lực thương tâm như vậy?

Trương thị rất nhanh cũng đỏ mắt, nghẹn ngào nói: “Niệm Xuân. Con rút cuộc là làm sao vậy. Nói cho mẹ nghe, đừng buồn ở trong lòng. Nhìn con như vậy, ta lòng mẹ như dao cắt, rất khó chịu...”

Nghe được Trương thị khóc, Mộ Niệm Xuân rút cục thanh tĩnh.

Sự tình còn chưa tới một khúc cuối cùng, nàng không thể buông tay.

Mộ Niệm Xuân hít sâu một hơi, dùng tay áo lau nước mắt, nở nụ cười: “Mẹ, vừa rồi tâm tình con không tốt, là lo lắng đại tỷ làm trắc phi thái tôn. Sẽ liên lụy chúng ta thanh danh Mộ gia. Sau này, con muốn tìm một mối hôn nhân tốt cũng là khó khăn.”

Giải thích này. Cũng không tính là gượng ép.

Lực chú ý của Trương thị quả nhiên bị hấp dẫn lại đây, oán hận nói: “Mộ Nguyên Xuân này. Hại chính mình còn chưa đủ, còn liên lụy con. Thật sự là bực mình!”

Mộ Niệm Xuân cũng làm bộ căm giận: “Đúng vậy, ngày sau xuất môn làm khách, tỷ đệ chúng con đều sẽ bị người ta khinh thường.”

Trương thị hung hăng mắng Mộ Nguyên Xuân một hồi, cuối cùng hết giận, lại an ủi Mộ Niệm Xuân: “Con không cần quá lo lắng. Tóm lại con tuổi còn nhỏ, chờ thêm hai năm, lời đồn đãi bình ổn, nói chuyện thành thân cũng không muộn.”

Mộ Niệm Xuân ra về thẹn thùng gật gật đầu.

Hành động của nàng, Trương thị tất nhiên là không thể so sánh nổi. Một phen giả vờ, Trương thị không thấy ra nửa điểm sơ hở.

.....

Trở về Y Lan viện, Mộ Niệm Xuân đã không thể tươi cười nổi nữa.

Thánh chi đã hạ, Mộ Nguyên Xuân gả nhập phủ Thái tử đã thành kết cục đã định.

Trên thực tế, từ giờ khắc này, Mộ gia ở trong mắt mọi người đã thành Thái tử đáng. Bao gồm Bình Viễn hầu phủ cùng Lưu phủ, còn có La gia. Một khi Thái tử xảy ra chuyện, mấy nhà này đều đi theo không hay ho.

Kiếp trước nội loạn, khởi đầu là Thái tử bị âm thầm ám sát. Thái tôn Chu Diêm kế thừa ngôi vị hoàng đế, nhưng hấn trung hậu mềm lòng tài năng bình thường, căn bản không phải đối thủ nhóm thúc bá. Ngăn ngừa hai năm, liền đã đánh mất tánh mạng cùng giang sơn.

Nếu Thái tử không chết, hết thảy sẽ không như vậy.

Thái tử để ý triều chính nhiều năm, ở trong triều danh dự cực cao, văn võ bá quan ủng hộ. Nếu hấn kế thừa ngôi vị hoàng đế, phiên vương tác loạn không thể thành công. Nam tử tàn nhẫn ham giết chóc cũng sẽ không đăng cơ. Mộ gia cao thấp sẽ bình yên vô sự.

Cho nên, an nguy Thái tử mới là mấu chốt.

Nghĩ thông suốt điểm này, tâm tình Mộ Niệm Xuân vẫn chưa tiến triển tốt.

Loại tranh đấu cấp bậc này, nàng căn bản ngay tư cách xem cũng không có. Tưởng nhắc nhở giúp Thái tử, lại không thể nào nói đến. Lui từng bước nói, cho dù nàng có cơ hội tiếp cận Thái tử, lại nên mở miệng thế nào? Chẳng lẽ nói “Cha ngài sắp chết, huynh đệ của ngài sẽ phái người ám sát ngài, ngài sẽ bỏ mình”?

Thật sự là hao tổn tâm trí.....

Mộ Niệm Xuân xoa xoa huyệt Thái Dương, đã khôi phục tinh thần an ủi chính mình. Mặc kệ nói như thế nào, ít nhất có cố gắng phương hướng cùng mục tiêu.

Còn nửa năm thời gian, nàng nhất định có thể nghĩ ra biện pháp!

Mộ Niệm Xuân đứng dậy đi mở cửa, không ngoài sở liệu, Thạch Trúc quả nhiên vẫn đứng ở cạnh cửa. Mộ Niệm Xuân bắt đầu đi lại đau lòng: “Thạch Trúc, ta không phải mới vừa phân phó em về phòng nghỉ ngơi sao?”

Thạch Trúc hàm hậu cười cười: “Tiểu thư tâm tình không tốt, nô tỳ ở chỗ này canh chừng mới yên tâm.”

Mộ Niệm Xuân ra vẻ tức giận, trừng mắt: “Về sau không chuẩn như vậy.”

Thạch Trúc lập tức nghe lời vâng dạ. Trong lòng lại nghĩ, về sau gặp tình huống cùng loại, nàng vẫn sẽ kiên trì ở bên tiểu thư.

Bắt quả, tiểu thư luôn luôn bình tĩnh, luôn không chế được cảm xúc, thật sự ít có.

“Tiểu thư, hiện tại tâm tình cô đã tốt hơn chưa?” Thạch Trúc thân thiết hỏi. Tiểu thư rất cuộc vì cái gì tâm tình không tốt, nàng sẽ không hỏi. Thứ nhất là bản phận của nha hoàn, thứ hai là hỏi tiểu thư cũng không nói.

Mộ Niệm Xuân đã khỏi tinh thần cười nói: “Uhm, đã tốt hơn nhiều. Lúc trước có một số việc không nghĩ thông suốt, hiện tại nghĩ thông suốt.”

Thạch Trúc luôn tin tưởng mà quảng cùng tín nhiệm tiểu thư nhà mình, nghe vậy cười nói: “Trên đời này nào có việc nào có thể làm khó tiểu thư.”

Mộ Niệm Xuân cười lớn: “Em nói ra thật nhẹ. Trên đời luôn luôn rất nhiều chuyện, làm cho người ta bất lực. Cho dù em biết nó như thế nào, cũng không ngăn cản được.”

Thạch Trúc không cần nghĩ ngợi đáp: “Tiểu thư khẳng định có thể nghĩ ra biện pháp ngăn cản.”

Mộ Niệm Xuân bị chọc cười, vẻ lo lắng trầm thấp trở thành hư không: “Em nói đúng, ta khẳng định có thể nghĩ ra biện pháp.” Thạch Trúc có ý giả ngốc để nàng vui vẻ, nàng tất nhiên là lĩnh tình.

Thạch Trúc thấy Mộ Niệm Xuân rốt cục có ý cười, tâm tình cũng tốt lên: “Tiểu thư, kế tiếp muốn đi chỗ nào?”

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi nói: “Đi phòng bếp đi!”

Tâm tình phiền muộn hoặc là thời điểm khoái trá, nàng yêu nhất đi phòng bếp. Hết sức chuyên chú xuống bếp dùng thời gian, sau đó một chút một chút khôi phục lý trí bình tĩnh.

Thạch Trúc biết thói quen của nàng, lập tức cười vâng lời.

.....

Hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn của thái tôn, n việc vui hỷ vậy tất nhiên là chấn động. Không đến nửa ngày, cơ hồ liên truyền khắp kinh thành.

La gia tự nhiên cũng biết việc này.

Vương thị cùng Lý thị tương ngồi đối diện nhau, trên mặt âm trầm. Mộ Nguyên Xuân ngay cả làm chuyện sai lầm, nhưng dù sao cũng là bọn họ nhìn thấy lớn lên, mắt thấy Mộ Nguyên Xuân rơi vào kết cục như bây giờ, trong lòng thực không rõ tư vị gì.

“Thái tử phi đây là cố ý nhục nhã Mộ gia.” Vương thị thờ dài, đánh vỡ trầm mặc: “Một cái ca cơ sinh thứ nữ cùng trưởng nữ con vợ cả Mộ gia đồng thời thành trắc phi thái tôn. Sau này Mộ gia còn mặt mũi nào.”

Lý thị thân sắc phức tạp: “Đâu chỉ là nhục nhã Mộ gia, tiểu cô chết sớm dưới đất có biết, không biết thành bộ dáng gì nữa.”

Vương thị lòng cũng không yên.

Việc hôn nhân như vậy, liền ngay cả La gia vô hình trung cũng bị làm nhục một hồi. Mộ Nguyên Xuân nhưng là cháu ngoại La gia. Nhưng cũng bất lực, đây là thánh chỉ hoàng thượng tứ hôn, không thể thay đổi.

Hai người thấp giọng thôn thốc, La Kỳ đỏ mắt xông vào: “Mẫu thân, biểu tỷ thật sự bị tứ hôn là trắc phi thái tôn sao?”

Lý chút có chút bức mình nhìn La Kỳ một cái, quở trách nói: “Lớn như vậy, như thế nào vẫn lỗ mãng như thế. Không thấy ta và thím hai đang nói chuyện sao đang nói chuyện sao?”

La Kỳ lòng tràn đầy ủy khuất, không dám tranh luận.

Khi nghe tin kia, nàng thật sự chấn kinh. Biểu tỷ nếu làm trắc phi thái tôn, thất ca làm sao bây giờ? Huỳnh ấy thích biểu tỷ nhiều năm như vậy. Mọi người cũng đều nghĩ đến bọn họ sẽ là một đôi.

Ai có thể nghĩ đến, bỗng nhiên lại ra một đạo thánh chỉ như thế?

Chương 122: Tam Hỉ

Đứng ở Thượng Thư phòng, Mộ thái phó tuổi già bỗng nhiên có chút đầu vầng mắt hoa, trong lòng một trận cảm giác mất mát.

Mộ Nguyên Xuân cùng thái tôn lên qua lại, Mộ thái phó vừa biết không lâu. Tuy rằng buồn bực nhưng sự tình đã phát sinh, cũng chỉ có thể dằn dò đám người Chu thị xem chừng Mộ Nguyên Xuân, tuyệt không để đứa cháu gái làm ra chuyện bại hoại môn phong.

Thình lình xảy ra thánh chỉ tứ hôn, khiến Mộ thái phó chịu kích động mạnh.

Trắc phi thái tôn.....

Trưởng nữ con vợ cả Mộ gia, thế nhưng phải gả làm thiếp thất. Nghĩ đến đó, Mộ thái phó nét mặt già nua thêm vài phần.

Tình huống như vậy, ông thật sự không thể đối mặt thái tôn, càng không thể thân nhiên tự nhiên giảng bài. Đơn giản lấy lý do “Thân mình không khỏe” cáo giả, một vị Thái Phó khác thế thân giảng bài.

Mộ thái phó bỗng nhiên rời đi, trong mắt mọi người, tất nhiên là có ý tứ hàm xúc bất đồng.

Triệu vương thế tử Chu Tuần là người đầu tiên tiến lên chúc mừng Chu Diễm: “Đường đệ hôm nay tam hỉ lâm môn, thật sự là đáng mừng.”

Chu Tuần mày kiếm mắt sáng ngọc thụ lâm phong, vừa đứng bên người Chu Diễm béo trắng, lập tức khiến Chu Diễm mắt điểm thâm hại.

Chu Tuần so với Chu Diễm lớn tuổi ba tuổi, hai năm trước đã thành thân. Thế tử phi Trầm thị xuất thân hiển hách, cái bụng lại không chịu thua kém. Quá môn không đến nửa năm đã có bầu, năm sau liền sinh con. Hoàng thượng đối Chu Tuần vài phần ưu ái, trong đó không phải không có duyên cớ huyền tôn.

Chu Diễm tươi cười đã có vài phần miễn cưỡng: “Đa tạ đường huynh.”

Ngô vương thế tử Chu Quyết cũng cười, dùng sức vỗ vỗ bả vai Chu Diễm: “Hoàng tổ phụ một hồi liền chọn cho cậu một chính phi, hai trắc phi, điểm phúc này, thật đúng là làm cho người ta lóa mắt.”

“Nghe nói Tương tam tiểu thư nhân nhã trình tĩnh, Mộ Đại tiểu thư lại mạo mã động lòng người, còn có vị Lưu nhị tiểu thư, am hiểu ca múa.” Tấn vương cũng đến góp vui: “Đường huynh về sau cần phải tá ứng hữu âm, hưởng hết tề nhân chi phúc.”

Chu Diễm cười miễn cưỡng.

Lưu nhị tiểu thư?

Ai biết hôm nay thánh chỉ tứ hôn lại bỗng nhiên toát ra như vậy?

Không cần hẳn đi hỏi thăm, đều có người đem xuất thân lai lịch Lưu nhị tiểu thư nói nhất thanh nhị sở. Phụ thân là hộ bộ Thị Lang, nhưng thật ra chỉ là chân chạy chọt được. Mẹ đẻ Lưu nhị tiểu thư, là một ca cơ trong Lưu phủ. Ngay cả danh phận thiếp thất cũng không có.

Xuất thân như vậy, có thể làm trắc phi thái tôn, đương nhiên là kinh hi.

Nhưng Nguyên Xuân đâu? Làm trắc phi vốn đã đủ ủy khuất, nay lại cùng Lưu nhị tiểu thư đều là trắc phi..... Nhục nhã như vậy, người ôn nhu như Nguyên Xuân sao có thể chịu được?

Đám người Chu Tuần tất nhiên là không biết tâm sự Chu Diễm, hãy còn vui đùa: “Vì chuyện vui này, hôm nay nên hảo hảo ăn mừng một phen. Không bằng chúng ta buổi tối cùng nhau đến phủ Thái tử uống rượu, như thế nào?”

Chu Diễm không thể từ chối, đành phải cười ứng.

Một thanh âm thiếu niên lười biếng vang lên: “Buổi tối uống rượu như thế nào có thể thiếu ta.” Nói chuyện, tự nhiên là Tề vương.

Đám người Chu Tuần lập tức cười phụ họa.

Tề vương tuy rằng là bậc tiền bối, luận tuổi so với Chu Tuần còn nhỏ hơn ba tuổi. Lại thích náo nhiệt, không tỏ ra là trưởng bối, luôn được hoan nghênh.

La Ngọc đứng ở cách đó không xa, nhìn mọi người vây quanh tung hứng Chu Diễm, trong lòng từng đợt đau đớn.

Từ hôm nay trở đi, biểu muội chính là trắc phi thái tôn tương lai

Chu Diễm nếu là thật tâm thích nàng, vì cái gì để nàng chịu ủy khuất như vậy? Trắc phi đã đủ khổ sở, càng khổ hơn, là cùng Lưu nhị tiểu thư cùng nhau gả thái tử phủ.

La Ngọc đột nhiên sinh ra xúc động tiến lên chất vấn. Cuối cùng còn vài phần lý trí, nhịn xuống.

Tương Quân nét mặt toả sáng tiêu sái lại đây.

Tương tam tiểu thư là muội muội hần, nay danh phận nhất định, hần cùng thái tôn quan hệ tự nhiên càng mật thiết. Gặp La Ngọc thần sắc âm đạm, Tương Quân không nghĩ nhiều, chỉ nhiệt tình cười nói: “Thái tôn cùng mọi người uống rượu, chúng ta không nên cản trở. Không bằng buổi tối đến nhà của ta, chúng ta cùng nhau uống mấy chén.”

La Ngọc nào có tâm tình uống rượu, miễn cưỡng nở nụ cười: “Đa tạ ý tốt của huynh, bất quá, nhà của ta còn có chút việc, vẫn nên về sớm!”

Tương Quân mời thêm vài câu, La Ngọc vẫn như cũ chối từ không đi, Tương Quân đành từ bỏ.

.

Thượng Thư phòng tan học, đám người Chu Diễm đều tự ngồi trên xe ngựa, chậm rãi hướng phủ Thái tử đi.

Chu Diễm vẫn cố nở nụ cười, đến rốt cục chống đỡ không được, có vẻ không vui thờ dài.

Tề vương trong lòng hiểu rõ, lại cố ý giấu cợt: “Cháu hôm nay tam hi lâm môn, không biết tiễn sát bao nhiêu người. Bây giờ thờ dài, không sợ đám Chu Tuần giấu cợt sao?”

“Thập tứ thúc, thúc cũng đừng cười cháu.” Chu Diễm vẻ mặt đau khổ nói: “Đột nhiên toát ra một cái Lưu nhị tiểu thư, ta hiện tại đau đầu lắm!”

Này còn phải nghĩ sao? Đương nhiên lại là bút tích Thái tử phi.

Xem ra, Thái tử phi đối Mộ Nguyên Xuân quả thật không nửa phần hảo cảm. Cố ý dùng vị Lưu nhị tiểu thư này nhục nhã Mộ Nguyên Xuân. Bởi vậy cũng biết, tương lai Mộ Nguyên Xuân cho dù gả đến Thái tử phủ, cũng không có ngày nào an ổn.

Tề vương khoát trá nghĩ, trong miệng lại an ủi nói: “Thêm Lưu nhị tiểu thư không có gì. Dù sao trong lòng cháu thích là Mộ Nguyên Xuân, về sau đối tốt với người ta là được.”

Chu Diễm lại thờ dài: “Cũng chỉ có thể như vậy. Chính là bởi vậy, thật không phải với Nguyên Xuân.”

Chu Diễm cũng không quá dốt, tất nhiên là đoán được đây là chủ ý mẫu phi. Trong lòng nhất thời lại thêm một tầng ảm u. Mẫu phi không ưa Mộ Nguyên Xuân, sau này Mộ Nguyên Xuân qua cửa, sẽ gặp không ít khó khăn.

Tề vương cười trêu chọc nói: “Đừng sầu mi khổ kiếm. Như thế này ở trước mặt đám Chu Tuần sẽ vô cùng cao hứng, trăm ngàn dễ xảy ra. Nếu như bị bọn họ biết chuyện cháu cùng Mộ Nguyên Xuân, ngày sau Mộ Nguyên Xuân ở trước mặt nhóm nữ quyến, sẽ không còn mặt mũi nào.”

Lời này nói có lý.

Chu Diễm trịnh trọng gật gật đầu.

Vào lúc ban đêm, trong phủ Thái tử tất nhiên là náo nhiệt phi thường.

Đám người Chu Tuần tuy là văn bối, Thái tử phi vẫn tiếp đón thập phần nhiệt tình chu đáo. Mỹ vị món ngon không cần phải nói, rượu cống trong cung thường cũng cầm vài hũ ra. Lại có ca múa ti trúc trợ hứng, bữa tiệc rượu này, uống đến giờ tý mới tan cuộc.

Đám người Chu Tuần say khướt trở về phủ, Chu Diễm mắt say lơ đãng nhập nhèm gương mặt đỏ bừng. Chỉ có Tề vương còn bảo trì vài phần thanh tỉnh.

Thái tử phi hôm nay tâm tình hiển nhiên không tệ, vẻ mặt tươi cười: “Thập tứ đệ đệ, Tề vương phủ ngay cách vách, không cần phải người đưa đệ đi!”

Tề vương miễn cưỡng cười nói: “Không cần tiễn, ta đêm nay không tính trở về.”

Thái tử phi: “.”

Tề vương muốn lưu lại, Thái tử phi tổng không thể đuổi người, đành phải cười nói: “Cũng tốt, ta sai người chuẩn bị phòng.” Nói xong, liền phân phó đi xuống.

Chu Diễm mơ mơ màng màng, xiêu vẹo thân mình.

Thái tử phi bị hần làm cho hoảng sợ, vội hỏi: “Con hiện tại cảm giác thế nào? Ta sai phòng bếp nấu canh giải rượu. . .”

Nói còn chưa nói dứt, Chu Diễm liền ỏi ra.

.....

Thái tử phi mặt biến thành màu đen, e ngại Tề vương ở đây, không tiện tức giận. đành phải chờ Chu Diễm phun xong rồi, sai người tới thu thập sạch sẽ. Lại phân phó Phương Đồng: “Còn không mau phù thái tôn trở về nghỉ ngơi?”

“Vâng vâng!”

Chu Diễm phun xong, thật ra thanh tỉnh không ít, khoát tay ý bảo Phương Đồng lui ra, chính mình cứng rắn đứng thẳng thân mình: “Mẫu phi, ta có chuyện muốn hỏi người.”

Thái tử phi trong lòng hiểu rõ, lại ra vẻ không biết: “Có chuyện gì vội vã hỏi vậy? Ngày mai nói sau cũng không muộn.”

Chu Diễm dĩ thường kiên trì: “Không, ta hiện tại sẽ hỏi.”

Quả nhiên là rượu vào thay đổi con người! Ngày thường Chu Diễm nào dám như vậy cùng Thái tử phi nói chuyện. Trong mắt Tề vương hiện lên một tia hứng thú, ung dung khoanh tay trước ngực chờ xem kịch vui.

Thái tử phi có chút bất đắc dĩ nói: “Hào hảo hảo, con muốn hỏi gì thì hỏi đi!”

“Mẫu phi lúc trước đã đồng ý cho Nguyên Xuân lấy danh phận trắc phi qua cửa, hiện tại vì cái gì lại thêm một vị Lưu nhị tiểu thư?” Chu Diễm cũng không vòng vo, gọn gàng dứt khoát liên hỏi.

Thái tử phi không nhanh không chậm đáp: “Lưu nhị tiểu thư là ta đã sớm nhìn trúng. Mẹ đẻ cô ta thân phận hơi thấp, bất quá, dù sao là trắc phi, không cần quá so đo. Làm sao vậy, có cái gì không ổn sao?”

Chu Diễm trong lòng ghen một cổ oán khí, lúc này nương rượu phát ra: “Đương nhiên không ổn, rất không ổn. Nguyên Xuân là trắc phi đã đủ ủy khuất, hiện tại bỗng nhiên thêm một thân phận thấp kém Lưu nhị tiểu thư, bởi vậy, chẳng phải là nhục nhã Nguyên Xuân?”

Nói đúng! Đây chính là dụng ý của bà. Cho dù Mộ Nguyên Xuân qua cửa, cũng đừng mơ tưởng thư thái.

Thái tử phi kéo kéo khóe môi, tựa tiểu phi tiểu nói: “Ồ trong mắt con, trừ bỏ Mộ Nguyên Xuân quan trọng, có phải hay không rốt cuộc không có mẫu phi ta? Ta tuyên thêm trắc phi cho con, cũng là hy vọng nhiều người hầu hạ con, lại xuất phát từ con lo lắng nổi dòng. Chu Tuấn lớn hơn con ba tuổi, hẳn thành thân hai năm liền có con, trong phủ thị thiếp còn sinh một nữ nhi. Con sang năm sẽ đại hôn, nên sớm có con nối dòng. Một chính phi hai trắc phi, đều có thể sinh con cho con. Như vậy, ta làm không đúng chỗ nào sao?”

Chu Diễm cảm giác say nháy mắt bị dọa chạy một nửa, giải thích: “Mẫu phi thỉnh bớt giận, ta tuyệt không có ý này. Ta chỉ là.....” Suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra từ thích hợp, mặt ghen đỏ bừng.

“Chính là bỗng nhiên thêm một Lưu nhị tiểu thư đến, có điểm khiếp sợ thôi.” Tề vương không quen nhìn bộ dạng đáng thương hại kia của hân, trôi chảy đỡ lời thay.

Chu Diễm cảm kích nhìn Tề vương một cái, phụ họa: “Thập tứ thúc nói rất đúng, ta chính là khiếp sợ, cho nên mới muốn hỏi lại mẫu phi.”

Thái tử phi khinh phiêu “Uhm” một tiếng, thần nhiên ngắm hân: “Ta vừa rồi đã giải thích qua, bây giờ con còn gì nghi vấn không?”

Chu Diễm uể oải, rầu rĩ đáp: “Không có nữa.”

“Nếu không có nghi vấn, vậy sớm trở về nghỉ ngơi.” Thái tử phi thần sắc lạnh nhạt.

Chu Diễm thấp giọng ứng.

.....

Tề vương ghét bỏ nhìn Chu Diễm một cái.

Chút sức chiến đấu, còn muốn cùng Thái tử phi đấu, thật sự là..... Các loại làm người ta ghét bỏ!

Đổi thành là hân, chung thân đại sự sẽ không tùy ý người bài bố như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 123: Tần Phi (Nhất)

Hôn sự thái tôn được định, trong ngoài cung có người vui có kẻ sầu. Cao hứng nhất đương nhiên là Hoàng hậu.

Thái tôn là trưởng tử thái tử, Hoàng hậu đối thái tôn vẫn yêu thương hết mực. Đối việc hôn nhân của hắn cũng phá lệ coi trọng. Nay định ra một chính phi hai trắc phi, Hoàng hậu trong lòng thấp phần vừa lòng.

Đường đường Hoàng hậu, tự nhiên sẽ không lo lắng cảm thụ Mộ gia. Trong mắt bà, nữ nhi Mộ gia có thể làm trắc phi thái tôn là phúc khí Mộ gia.

Các nhóm cung tần phi đều góp vui, tự mình đến chúc mừng.

Hoàng hậu tâm tình vô cùng tốt, cười dài cùng chúng tần phi nói chuyện. Mẹ đẻ Triệu vương Huệ phi mười mấy năm trước lâm bệnh qua đời, mẹ đẻ Ngô vương Đức phi ba năm trước đây chết bệnh. Nay trong đám tần phi, tối cao là mẹ đẻ Tần vương Thục phi.

Hoàng hậu đã qua tuổi năm mươi, ngay cả bảo dưỡng dù cho tỉ mỉ, cũng không che được dấu vết năm tháng, khóe mắt rất nhiều nếp nhăn cùng bọng mắt, đủ để tỏ rõ Hoàng hậu già đi.

Nhưng đám tần phi ngồi đây, ai cũng không dám khinh thường vị Hoàng hậu nương nương này.

Hoàng hậu chấp chương cung đình đã hơn ba mươi năm, số phi tần được sủng ái không ít, sinh hạ con nối dòng cũng không thiếu, nhưng không ai có thể lay động được địa vị của bà. Năm đó Huệ phi cùng bà đấu tranh kịch liệt nhất sớm đã bệnh mà chết, Đức phi cũng không thể sống hơn bà. Thục phi tự giác, tự động cụp đuôi làm người.

Có thể nói, chỉ cần có Hoàng hậu còn một ngày, hậu cung không thể nổi sóng gió.

Nhưng là, Hoàng hậu thân thể ngày càng kém đi là chuyện thật. Bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, mới vừa vào đông, bệnh hiểm nghèo năm xưa liền lại bắt đầu phát tác. Khi nói chuyện thường thường ho khan một tiếng.

Chúng tần phi không khỏi âm thầm ngó trông Hoàng hậu sớm mất vị trí. Nhất là đám tần phi tuổi trẻ mạo mĩ được sủng ái, không ngừng tranh thủ tình cảm. Tuổi trẻ chính là ưu thế lớn nhất của các nàng. Hoàng hậu cùng Thục phi đều đã già, vị trí cao tới đâu cao tới đâu, chung quy như cũng như mặt trời xuống núi.

Điểm này, Hoàng hậu biết rõ. Nhìn như thân thiết hòa ái nói chuyện, ánh mắt vẫn lưu ý thần sắc biến hóa mọi người.

Tình cảnh này. Dung phi xưa nay hiểu, mỉm cười ngồi ở bên cạnh Hoàng hậu, nhỏ nhẹ nói chuyện.

Chỉ tiếc. Bà cố lu mờ, có người cố tình không chịu buông tha bà.

“Thái tôn điện hạ đã định thân rồi.” Lệ quý nhân đang được sủng ái cười nói: “Tề vương điện hạ so với thái tôn điện hạ còn lớn tuổi hơn, việc hôn nhân vẫn chưa định! Dung phi nương nương cũng nên vì Tề vương điện hạ quan tâm mới phải.”

Tề vương lớn tuổi hơn thái tôn, vốn nên định hôn Tề vương trước. Hiện tại lại bị thái tôn giành trước. Trong lòng Dung phi khẳng định không thể bình thản.

An Tần cười nói: “Dung tỷ tỷ trong lòng đại khái sớm có chủ định, nói không chừng sẽ chờ Hoàng hậu nương nương làm chủ!”

Dung phi tuy là đứng đầu một cung, nhưng vẫn lấy Hoàng hậu [làm chủ, sai đâu đánh đó]. Chính việc hôn nhân của con mình cũng không thể làm chủ, chờ Hoàng hậu cho phép.

Hai người đều là vẻ mặt ý cười trong suốt, lời nói lại như có đao, ngầm có ý châm chọc.

Dung phi làm như không nghe ra trong lời nói hai người có ý khác. Cười đáp: “Lệ quý nhân cùng An Tần quan tâm Tề vương như thế, lòng ta vô cùng cảm kích.” Chỉ ứng phó qua loa.

Bọn họ cố ý ở trước mặt Hoàng hậu nhắc tới việc hôn nhân Tề vương, đơn giản là muốn châm ngòi bất hòa giữa Hoàng hậu cùng Dung phi. Bất quá, Dung phi xưa nay cẩn thận, sao lại dễ dàng toát ra cảm xúc?

Lệ quý nhân mất mặt, liền không hề rảnh.

An Tần không dễ bỏ qua, cười đối Hoàng hậu nói: “Hoàng hậu nương nương, Dung phi cả ngày chính là cái hũ nút, có tâm tư gì cũng không mở miệng. Bất quá, lòng của nàng khẳng định không thể gạt được tuệ nhãn ngài. Nàng rốt cuộc là nhìn trúng cô nương nhà ai? Nói ra cho chúng ta cùng thưởng thức một phen.”

An Tần này. Hôm nay là hạ quyết tâm đấu với bà đến cùng. Cũng không biết là nghe được tin đồn gì, lời nào cũng lộ ra dụng tâm kín đáo.

Dung phi trong lòng âm thầm cười lạnh, trên mặt bất động thanh sắc.

Hoàng hậu tuy không có cố ý bảo vệ bà. Bất quá, cũng không dễ dàng với bà. Mặc kệ nói như thế nào, bà luôn là người Hoàng hậu. An Tàn khiêu khích như vậy, không chỉ làm khó bà, mà còn làm mất mặt hoàng hậu.

Quả nhiên, chợt nghe Hoàng hậu cười nói: “Chung thân đại sự Tề vương, dù sao cũng phải từ Hoàng thượng định đến. Đừng nói các ngươi không biết, liền ngay cả bản cung cũng không biết tâm ý Hoàng thượng. An Tàn nếu là cảm thấy hứng thú, không ngại tự mình đi hỏi Hoàng thượng một câu.”

Hoàng hậu nhẹ nhàng bâng quơ nói mấy câu. Liền làm cho An Tàn ngượng ngùng im miệng.

Trong điện đột nhiên lặng im, không khí đông lạnh xấu hổ.

Thục phi cười đã khởi giảng hòa: “Sang năm Thái tử phủ có thể nói việc vui liên tục. Đến lúc đó, chúng ta cần phải mặt dày đến Hoàng hậu nương nương uống chén rượu mừng.”

Hoàng hậu cười nói: “Đến lúc đó. Các ngươi chỉ để ý buông ra cái bụng uống, bản cung điểm ấy có thể làm được.”

Mặc kệ lời này có buồn cười không, tất cả mọi người đều nở nụ cười. Chuyện xấu hổ vừa rồi, dường như chưa từng phát sinh.

Khi nhóm phi tần nhất nhất cáo lui, Hoàng hậu mới thu liễm tươi cười.

Ngay cả An Tàn đều nghe được chút tiếng gió, bà đương nhiên sẽ không thể nào không biết gì.

Hai tháng trước, Dung phi ở Từ Vân am thấp hương lễ Phật, “Xảo ngộ” Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ. Sau, Tề vương lại đi Từ Vân am, Lục đại tiểu thư ngày đó trở về phủ.

Dung phi hồi cung, lại sai người tặng vài thứ đến Vĩnh Ninh hầu phủ.

Chuyện liên tiếp này, dường như trong mắt người có để ý, tự nhiên có ý tứ hàm xúc bất đồng.

Tề vương chậm chạp chưa đính hôn, Dung phi có chút tâm tư cũng là khó tránh khỏi. Chính là không nghĩ tới, người được nhìn trúng là trưởng nữ con vợ cả Vĩnh Ninh hầu phủ. Ngày thường cúi đầu cẩn thận, lúc này rốt cuộc lộ hành tích.

Hoàng hậu kéo kéo khóe môi, trong mắt hiện lên một tia thần nhiên châm chọc cùng tự giễu.

Năm đó là một cung nữ thành thật, nay đã là mẹ đẻ Tề vương, đứng đầu lục phi, ở trong cung lâu dài sủng không suy. Bà là Hoàng hậu nương nương bao năm, há không biết Dung phi không có tâm tư?

Nếu Tề vương định ra cửa hôn nhân với Vĩnh Ninh hầu phủ, có thể bù lại thân phận ngoại gia thấp kém xấu hổ tiếc nuôi. Mượn dùng thế lực nhạc gia, tự bảo vệ mình dư dả, nói không chừng còn có chút tâm tư khác.

Dung phi tính toán chiều thức ấy, thật là một chiêu vang dội.

.....

Chiều Dương cung

Dung phi sau khi ở Nhân Minh điện trở về, mặt vẫn bình tĩnh.

Đám cung nữ hầu hạ một bên hoàn toàn cẩn thận, e sợ không cẩn thận liền làm nơi trút giận.

Dung phi ôn hoà nói: “Bản cung sai người đưa vật liệu may mặc đến Vĩnh Ninh hầu phủ, chỉ có các ngươi biết. Bản cung lúc ấy đã dặn dò, việc này phải giữ bí mật, không chuẩn bất luận kẻ nào truyền ra ngoài. Bất quá, hôm nay lại kỳ quái, ngay cả An Tàn cũng biết.”

Không người dám hé răng.

Dung phi ngắm chừng cung nữ một cái, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý: “Lần này cho qua. Ngày sau nếu lại có tiếng phong thanh, đừng trách bản cung không khách khí.”

Đám cung nữ sợ hãi quỳ xuống: “Nương nương minh giám, nô tỳ không dám!”

“Nô tỳ hướng nương nương thề, chưa bao giờ ở trước mặt người khác nhắc tới quá việc này.”

“Cho dù nô tỳ có thêm lá gan lớn, cũng tuyệt không dám nói lung tung.”

Dung phi thần nhiên nói: “Được rồi, các ngươi không cần bày ra bộ dáng kinh sợ này. Bản cung nói không truy cứu, thật sự không tính truy cứu. Bất quá, chỉ một lần này, lần sau không được viến dẫn lễ này nữa. Các ngươi đều lui ra đi! Bản cung cần thanh tĩnh.”

Các cung nữ nom nóp lo sợ lui xuống.

Cửa đóng, tức giận trên mặt Dung phi đều rút đi, lộ ra nụ cười mỉm.

Hoàng hậu chính đại quang minh phái Lục nữ quan đến, chúng phi tần cũng âm thầm gian lận an bài cơ sở ngầm tiến Chiêu Dương cung. Động tác nhỏ này, há có thể qua mắt bà?

Bà sai người tặng đồ đi Vĩnh Ninh hầu phủ, cố ý để lan tin. Quả nhiên rất nhanh liền rơi vào tai mọi người. An Tần hôm nay thử một phen, chính là ý của bà.

Qua hôm nay, Hoàng hậu không thể tiếp tục giả điên nữa!

Chờ qua mấy ngày, bà phải đi trước mặt Hoàng hậu khẩn cầu cửa hôn nhân này. Hoàng hậu cho dù không tình nguyện, cũng tìm không ra lý do gì để cự tuyệt! Sau đó thỉnh Hoàng thượng hạ thánh chỉ tứ hôn, đến lúc đó, không còn cho Tề vương thay đổi ý được.

Dung phi trong lòng tính toán, trong mắt hiện lên một tia hào quang.

.....

Không biết qua bao lâu, thanh âm Lục La ở ngoài cửa vang lên: “Khởi bẩm nương nương, Tề vương điện hạ tới.”

Dung phi lập tức cười nói: “Mau thỉnh Tề vương tiến vào nói chuyện.” Tề vương tuy rằng mỗi ngày tiến cung, nhưng không thể lúc nào cũng đến hậu cung. Một tháng nhiều nhất tới thăm bà hai lần.

Bất quá, so với đi phiên xa vài năm không được hồi kinh thành, Tề vương cuối cùng còn có thể ở lại kinh thành. Chờ thành thân có con nối dòng sau mới đi phiên. Như vậy tính ra, mẫu tử hai người còn có vài năm gặp nhau.

Tề vương cười đi đến: “Mẫu phi, sao mẫu phi lại ở trong phòng một mình?”

Dung phi thuận miệng cười nói: “Ta muốn thanh tĩnh, cho bọn họ lui xuống.”

Tề vương không chút để ý cười cười.

Trước khi đến Chiêu Dương cung, hắn đã đi Nhân Minh điện. Hoàng hậu ra vẻ vui đùa dường như vô tình nhắc tới lời An Tần nói, còn thêm lời: “Lại nói tiếp, người tuổi cũng quá thật không tính nhỏ. Diêm Nhi so với người còn nhỏ hơn mấy tháng, đã định hôn. Cũng không lạ Dung phi trong lòng sốt ruột.”

Cuối cùng một câu, ý vị thâm trường.

Tề vương làm như chưa nghe được cái gì, cười hi hi đáp: “Mẫu phi sốt ruột, nhi thần thì không gấp. Nhi thần một người tự do tự tại, tạm thời chưa nghĩ thành thân.”

Trong mắt Hoàng hậu nhanh hiện lên một tia thoải mái.

Hắn sờ liệu không sai. Hoàng hậu căn bản không vui thấy hắn cười Lục đại tiểu thư. Kịp trước là Dung phi ở trước mặt hoàng thượng cầu thánh chỉ, Hoàng hậu mới không thể can thiệp.

Một chuyện này, rất nhiều ý kiến bất đồng.

Mẫu tử khó được gặp nhau, Dung phi không muốn nhắc tới việc hôn nhân linh tinh trong lời nói, miễn cho không vui. Chỉ thân thiết hỏi việc vật mấy ngày nay, lại phân phó ngự phòng chuẩn bị ngộ thiện.

Dung phi không muốn nói, Tề vương cũng vui vẻ không đề cập tới. Mẫu tử hai người dùng cơm trưa thật phần hòa hợp.

Cơm trưa xong, Tề vương không đi Thượng Thư phòng, lại lặng lẽ ra cung. Đi nơi nào làm cái gì, trừ bỏ Trịnh Hi, không ai biết.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Tần Phi (Nhị)

Mùng một ngày rằm, là ngày Diệu Văn đại sư tiến cung giảng giải kinh Phật. Hoàng hậu nương nương tin Phật chí tâm thành kính, mỗi khi Diệu Văn đại sư tiến cung, luôn tắm rửa trai giới.

Hoàng hậu nương nương đều làm như vậy, các phi tần tự nhiên không cam lòng thua ai. Dung phi cũng không ngoại lệ.

Ngày mười lăm tháng này, Dung phi sáng sớm tắm rửa thay quần áo, ăn thức ăn chay xong, liền đi Nhân Minh điện.

Dung phi tới đã sớm, nhưng An tần lại đến sớm hơn.

An tần so với Dung phi lớn tuổi hai tuổi, tiến cung liền được phong quý nhân. Sau khi sinh thập nhị công chúa, liền được phong làm An tần. Được sủng ái nhất thời, thập phần phong cảnh. Không nghĩ, ngày vui ngắn chẳng tày gang. Dung phi lấy thân phận cung nữ thừa sủng sinh thập tứ hoàng tử, lại được phong phi, đem An tần đè ép đi xuống.

An tần trong lòng buồn bực không bút nào tả nổi. Trong cung phi vị là có định số. Trừ bỏ chính cung Hoàng hậu, có lục phi cứu tần, mỹ nhân thấp nhất là quý nhân thật ra không có định số. Bà đã là tần, thăng bước chính là phi. Đáng tiếc, còn sót lại phi vị nhưng lại bị Dung phi xuất thân thấp hèn đoạt đi.

Nhiều năm qua như vậy, An tần vẫn coi Dung phi như cái gai trong mắt. Có cơ hội sẽ châm chọc đùa cợt vài câu, không cơ hội liền chế tạo cơ hội, tóm lại, chỉ cần có thể làm cho Dung phi không thoải mái, An tần đều rất thích ý làm.

An tần vị phân thấp hơn Dung phi, ăn quy củ trong cung, gặp mặt phải hành lễ vấn an.

An tần cố ý thả chậm động tác hành lễ thỉnh an. Đôi ngày thường, Dung phi thoải mái, lễ này có thể miễn. Bất quá, Dung phi hôm nay lại cười khanh khách chờ An tần lễ xong, mới ra vẻ oán trách nói: “Chúng ta tỷ muội ngày ngày gặp nhau, còn chú ý nghi thức xã giao làm cái gì.”

Nữ tử trong cung người người đều là cao thủ hành động. An tần trong lòng tức tối, trên mặt lại thân thiết cười nói: “Lễ không thể phế, ta phải làm gương cho bọn muội muội.”

Dung phi khen: “Hoàng hậu nương nương thường khen ngợi cô biết cấp bậc lễ nghĩa, biết tiến thoái, quả thế.” Tư thế nhất cung bày ra, lập tức khí thế thượng áp An tần.

An tần tươi cười không thể phản bác.

Hiệp thứ nhất. An tần bại.

.....

Dung phi thường thức khuôn mặt An tần có chút vặn vẹo, tâm tình đột nhiên tốt lên. Bà ngày thường cẩn thận, mang theo cái đuôi làm người. Không biết bị An tần này làm tức giận bao con. Nếu thật muốn đối trận. An tần căn bản không phải đối thủ của bà.

Sau một lúc lâu, Lệ quý nhân cũng đến đây.

Lệ quý nhân tiến cung chỉ có vài năm. Tuổi trẻ mạo mĩ lại thiện vũ, được Thánh Thượng sủng ái, không khỏi còn có vài phần thị sủng sinh kiêu. Những phi tần khác nhà mẹ đẻ căn cơ thâm hậu, trêu chọc không nổi. Vì thế, Lệ quý nhân liền nhắm vào Dung phi xuất thân cung nữ.

Lại nói tiếp, Dung phi cũng quả thật đủ ghen khuấy.

Trong cung Hoàng hậu lớn nhất, kế tiếp chính là lục phi. Huệ phi Đức phi đã qua đời, không cần nhắc lại. Còn lại tứ phi. Thực phi tuổi lớn nhất tư cách nhất, là mẹ đẻ Tân vương, tự nhiên không người dám trêu chọc. Mai phi xuất thân tướng môn, Lan phi là xuất thân từ vọng tộc trăm năm. Xuất thân của bà thấp nhất, quả thật phá lệ chú ý.

Tâm cao khí ngạo xuất thân tốt An tần khắp nơi nhằm vào bà, liền ngay cả một tân tấn quý nhân cũng không để bà vào mắt. Liền ngay cả Hoàng hậu, làm sao thường không phải âm thầm chèn ép đề phòng bà?

Khổ sở của bà, có thể thấy rõ.

Nguyên nhân vì chịu hết đau khổ như vậy, Dung phi mới quyết ý vì Tề vương mưu một mối hôn sự tốt. Có nhạc gia thế lực mạnh mẽ, có thể từ xuất thân hiển hách. Còn có ai dám coi khinh Tề vương?

Nhưng mà, bà một mảnh từ mẫu tâm, Tề vương không để vào lòng. Thực tại làm người ta bực mình ảo não.

Lệ quý nhân cấp Dung phi thỉnh an xong, liền cố ý nói: “Ta thật ra vốn đến sớm một chút. Đáng tiếc buổi sáng dậy muộn.” Đây là khoe khoang tới hôm qua được thị tẩm.

Dung phi cái gì chưa thấy qua, nghe vậy ra vẻ thân thiết nói: “Hoàng thượng gần đây long thể bất an, Thái y dặn dò Hoàng thượng an tâm tĩnh dưỡng. Liền ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng phân phó kính sự phòng, gần nhất đừng cho Hoàng thượng lật thẻ bài. Chuyện Lệ quý nhân thị tẩm, như thế này nhưng đừng để Hoàng hậu nương nương biết. Miễn cho bị trách cứ.”

Lệ quý nhân: “.....”

Đổi mặt, Lệ quý nhân bại.

.....

An tần tập hợp lại, cười đổi đề tài: “Trước đó vài ngày, ta ngẫu nhiên nghe cung nữ bên người nói một chuyện mới mẻ. Nói là Dung phi nương nương sai người tặng chút vật liệu may mặc trong cung tới Vĩnh Ninh hầu phủ cho Lục đại tiểu thư. Ta lúc ấy nghe xong, liền cảm thấy thú vị. Không biết Dung phi nương nương khi nào thì kết bạn vị Lục đại tiểu thư này?”

Công kích này, đúng như Dung phi dự kiến.

Dung phi thân nhiên cười nói: “Nói đến cũng là đúng dịp. Trước đó vài ngày ta thay Hoàng hậu nương nương đi Từ Vân am thấp hương lễ Phật. Vừa vặn gặp gỡ Lục đại tiểu thư. Lục đại tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa tính tình ôn nhu, lòng ta có chút yêu thích. Lưu nàng ở Từ Vân am bồi ta mấy ngày. Hồi cung, liền sai người thưởng chút vật liệu may mặc cho nàng.”

An tần nhú mày, tựa tiểu phi tiểu nói: “Nghe nói tứ tiểu thư Mộ gia ở Từ Vân am bồi nương nương suốt một tháng, như thế nào không thấy Dung phi nương nương thưởng vài thứ?”

Dung phi: “.....”

Dung phi trúng cạm bẫy ngôn ngữ An tần. Nhất thời nghẹn lời.

Hiệp này, An tần nho nhỏ hòa nhau một ván.

Lệ quý nhân vừa rồi nghẹn một bụng hòn sỏi, cơ hội tốt như vậy tất nhiên là không chịu buông tha, lập tức cười nói: “Này còn hỏi sao? Khẳng định là Dung phi nương nương nhìn trúng vị Lục đại tiểu thư làm Tề vương phi. Lại nói tiếp, Lục đại tiểu thư quả thật là lương xứng. Không từ mà biệt, nhìn xuất thân đã thắng một bậc.”

Cố ý vô tình xuất hiện hai chữ “xuất thân”, ý này không nói cũng hiểu.

Dung phi bị đánh trúng chỗ đau, trong lòng ảo não vô cùng, trên mặt lại không hề lộ ra. Ra vẻ thân nhiên cười nói: “Tề vương tuổi cũng không nhỏ, ta này làm mẫu phi tất nhiên để ý chung thân đại sự của hắn. Gặp được cô nương tuổi thích hợp đương nhiên sẽ đánh giá vài lần. Lệ quý nhân dưới gối vô từ, đương nhiên không hiểu. Bất quá, An tần cũng có thể có cơ hội.”

Lệ quý nhân: “.....”

An tần: “.....”

Hai câu nói cuối cùng thật sự quá độc ác!

Hoàng thượng đã qua năm mươi tuổi, đã là lão. Rất ít triệu hạnh tần phi thị tẩm. Lệ quý nhân tuy rằng thừa sủng cơ hội nhiều một ít, nhưng không có hy vọng hoài long thai. Dưới gối vô từ, là nỗi đau lớn nhất của Lệ quý nhân.

An tần sinh được một công chúa. Chỉ tiếc vị thập nhị công chúa này trời sinh phúc bạc. Xuất giá không đến một năm, Phò mã đi săn bắn chẳng may ngã ngựa, nay cả ngày ngồi ở trên giường. Thập nhị công chúa mỗi lần tiến cung đều phải gạt lệ khóc kể một phen.

Dung phi khinh phiêu hai câu nói, chính giữa chỗ đau hai người.

Lệ quý nhân cùng An tần đều cười không nổi, đều tự âm thầm cắn răng.

Ngày thường Dung phi tính tình ôn nhu khiêm tốn, cho dù bọn họ nói chút lời nói chói tai, bà cũng chỉ mỉm cười không hé răng. Hôm nay lại thái độ khác thường, trả lời lưu loát, ngôn ngữ lại sắc bén tàn nhẫn. Khác hẳn ngữ điệu thấp nhỏ, cẩn thận ngày trước một trời một vực.

..... Dung phi khác thường như vậy, đương nhiên cũng là có lý do.

Ngày thường nén giận, là cố ý kiềm lời. Miễn cho đưa tới càng nhiều ghen ghét, cũng là mượn hương này để Hoàng hậu thấy tâm ý.

Nhưng hôm nay, bà đã quyết định vì hôn sự Tề vương tranh thủ. Tự nhiên không thể quá mức yếu đuối.

.....

Ba người đứng chung một chỗ, lặng im không nói gì nữa.

Rất nhanh, đám người Thục phi, Mai phi đến đến đây.

Ở trong cung nhiều năm, người người đều có ánh mắt sắc bén, ai có thể nhìn không ra không khí đông lạnh cùng xấu hổ giữa ba người gian? Cố tình người người đều xem nhẹ, nhưng không có ai tới giải vây, đều chờ xem náo nhiệt kịch vui!

..... Đứng nhìn ngày thường một đám tỷ tỷ muội muội kêu thân thiết, một khi gặp được sự tình, ai cũng sẽ không làm việc xuẩn ngốc. Nhân nhân ở một bên xem kịch vui thật tốt.

An tần cùng Lê quý nhân cũng không ngốc. Nhiều người như vậy ở đây, nếu hai người bọn họ giống như vừa rồi rơi xuống hạ phong, thật sự dọa người.

Hai người liếc nhau, không hẹn mà cùng lựa chọn trầm mặc.

Bọn họ không hé răng, Dung phi cũng sẽ không ngốc chủ động khiêu khích. Cười khanh khách tiêu sái đến bên Lan phi, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Trong nhóm phi tần tranh đấu gay gắt không ngớt, Dung phi còn có thể chơi thân với Lan phi.

Lan phi tiến cung rất sớm, nay đã ngoài bốn mươi. Bà chỉ sinh được bát công chúa, bát công chúa từ nhỏ thể nhược, bảy tuổi sốt cao liền chết non, sau không thể sinh con nữa. Có thể được phong phi, bà tự nhiên cũng từng được sủng ái một đoạn thời gian. Bất quá, nay lại không có ân sủng gì. Cũng không có gì có thể tranh, cả ngày ăn chay niệm phật, tính tình bình thản, ở trong cung khó được hảo nhân duyên.

Lan phi cười nói: “Ta trước đó vài ngày sao kinh Phật, lại có linh ngộ. Chờ Diệu Vân đại sư đến đây, sẽ thỉnh bà ấy vài điểm.”

Dung phi cười phụ họa vài câu, trong lòng lại không nghĩ thế.

Hoàng thượng Hoàng hậu đều tin phật, trong cung trong ngoài phật phong thịnh hành, bà không thể ngoại lệ, tự nhiên cũng phải giả bộ dáng vóc tiêu tụy. Bất quá, từ đáy lòng bà không tin.

Nếu gặp chuyện cầu Phật tổ có thể dùng được, bà nhất định dốc lòng tu phật. Nhưng cuộc sống nhiều năm tàn khốc trong cung, sớm làm cho bà hoàn toàn nhận rõ mọi chuyện.

Làm việc chỉ có thể dựa vào chính mình. Muốn gì đó, chỉ có chính mình cố gắng tranh đoạt.

Thục phi cũng cảm thấy hứng thú gia nhập chủ đề kinh Phật.

Bà chỉ trẻ hơn Hoàng hậu vài tuổi, đối với nữ nhân, đã là xế chiều. Hoàng thượng sủng ái gì đó đã sớm không còn nghĩ. Cho dù Hoàng thượng quy thiên, bà cũng có thể đến vùng đất của Tần vương bình yên dưỡng lão.

Đây là điểm tốt nhất khi sinh hoàng tử.

Mượn Dung phi mà nói, xuất thân có thấp thế nào. Tóm lại sinh con, con còn bình an trưởng thành. Lại là ấu tử của Hoàng thượng, là niềm vui nhất của Hoàng thượng, chỉ điểm này, liền cũng đủ nhóm tần phi hâm mộ ghen tị.

.....

Một nữ quan mặc cung trang màu hồng phấn mỉm cười đi đến.

Khâu nữ quan chừng hai ba hai tư tuổi, xinh đẹp đoan trang, lời nói cử chỉ đều khí độ. Khâu nữ quan là người thân tín nhân bên cạnh Hoàng hậu. Chúng phi tần tất nhiên là sẽ không chậm trễ, lập tức đều đứng thẳng thân mình.

Khâu nữ quan cười nói: “Diệu Vân đại sư đã đến phật đường, Hoàng hậu nương nương thỉnh chư vị nương nương đi phật đường.”

P/S: Hoàng hậu cùng Dung phi đối trận, sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Đấu Pháp

Tề vương kéo kéo khóe môi: “Không cần.”

Thật sự không cần thiết.

Lấy tính tình Hoàng hậu, cho dù đối trong lời nói Diệu Vân đại sư không hoàn toàn tin tưởng, cũng tuyệt không bỏ qua. Tất nhiên sẽ nghĩ phương pháp cản trở. Mẫu phi tuy có tâm kế, nhưng sao đấu được Hoàng hậu đầy khôn khéo?

Kế tiếp, tạm thời tình xem biến.

Dù sao, bên người mẫu phi cùng Hoàng hậu đều có cơ sở ngầm của hần. Nhất cử nhất động đều không thể gạt được hần.

Trịnh Hi tò mò hỏi: “Điện hạ, người rốt cuộc là nói như thế nào để Diệu Vân đại sư hỗ trợ?” Diệu Vân đại sư là người ngoài, mong danh lợi, Tề vương rốt cuộc là như thế nào đã động Diệu Vân đại sư?

Tề vương tựa tiểu phi tiểu ngấm Trịnh Hi một cái.

Trịnh Hi lập tức ngượng ngùng nói: “Nô tài lẩm miệng, không nên loạn hỏi. Điện hạ cứ coi như nô tài chưa nói qua gì là tốt rồi.”

.....

Sau, liên tục mấy ngày trong cung đều gió êm sóng lặng. Dung phi như mọi khi, mỗi ngày đi Nhân Minh điện thỉnh an Hoàng hậu. Tựa như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Nhưng tần phi trong cung ai không sâu sắc khôn khéo, rất nhanh liền phát giác khác thường.

Dung phi căn cơ nông cạn, vì có thể ở trong cung sống yên, chặt chẽ ôm chặt cây đại thụ Hoàng hậu. Bởi vậy, ngày thường thường ân cần bồi Hoàng hậu nói chuyện giải buồn. Nhưng mấy ngày nay, Hoàng hậu lại không lưu Dung phi lại nói chuyện, liền ngay cả thái độ cũng lãnh đạm.

Hoàng hậu cùng Dung phi vì sự tình gì sinh ra hiềm khích?

Nhóm tần phi trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại đều tự suy nghĩ tìm nguyên nhân.

Trong đó cao hứng nhất, chính là An tần cùng Lệ quý nhân. Hai người vốn không đấu lại Dung phi, trước mắt Hoàng hậu lại là thái độ như vậy, cơ hội tốt như vậy đương nhiên nắm chặt. Vì thế, mỗi ngày thời điểm gặp mặt thỉnh an, Nhân Minh điện luôn hết sức náo nhiệt.

Không có chỗ dựa Hoàng hậu, Dung phi vô mồm cho dù lợi hại. Cũng không phải đối thủ đám người An tần. Mỗi ngày đều bị ngầm chèn ép.

Dung phi lại như không có việc gì xảy ra.

Nhiều năm qua như vậy, bà vẫn cẩn thận làm việc. Con giận không đâu không biết chịu quá nhiều.

Hoàng hậu xem ở trong mắt, càng thêm vài phần cảnh giác.

.....

Một ngày này. Hoàng thượng rốt cục lật thẻ bài Dung phi.

Hoàng thượng tuổi già, số lần đặt chân hậu cung càng ngày càng ít. Một tháng bắt quá vài lần, trong cung tần phi lại nhiều, mấy tháng không thấy được Hoàng thượng cũng là sự thường. Lệ quý nhân gần đây được sủng ái, cũng bắt quá là một tháng thị tẩm một hai hồi. Dung phi nổi bật không kịp Lệ quý nhân, hai tháng nay, vẫn là lần đầu tiên thị tẩm.

Cơ hội tốt khó có được như vậy, Dung phi đương nhiên không thể buông tha.

Dung phi tỉ mỉ trang điểm một phen. Bà vốn là xinh đẹp động lòng người. Lại bảo dưỡng vô cùng tốt, tuy rằng qua tuổi ba mươi, nhìn lại như giai nhân hai mươi. Một phen tỉ mỉ trang điểm, quyến rũ động lòng người.

“Nô tì gặp qua Hoàng thượng.” Dung phi cười khanh khách hành lễ.

Hoàng thượng cười nâng Dung phi dậy: “Ái phi không cần đa lễ.”

Hoàng thượng khi tuổi trẻ tướng mạo oai hùng bất phàm, nay đã qua tuổi năm mươi. Làn da chảy xệ, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, cười lộ lên có điểm nhìn thấy ghê người.

Dung phi mỉm môi cười khê, thuận thế dựa sát vào trong lòng Hoàng thượng: “Hoàng thượng lâu như vậy không có tới Chiêu Dương cung, còn tưởng rằng Hoàng thượng đã quên nô tì.”

Trong giọng nói dẫn theo một tia u oán, trong ánh mắt lại nhu tình là lướt.

Phàm là nam nhân. Đều không chống cự được mỹ nhân hờn dỗi như vậy. Hoàng thượng cũng không ngoại lệ, thuận tay đặt trên eo nhỏ của Dung phi, trêu đùa: “Trẫm có quên ai cũng quên không được nàng.”

Dung phi vẻ mặt thẹn thùng vui mừng. Trong lòng lại lạnh lùng cười. Nói như vậy, số mỹ nhân mới tiến cung bị lãng quên nhiều lắm. Hoàng thượng chuyên tình đem ai để ở trong lòng, đây mới là chân chính chê cười!

Trong cung nhiều tần phi như vậy, đều mong chờ Hoàng thượng sủng ái. Đối Hoàng thượng mà nói, các mỹ nhân ta cần ta cứ lấy, sao có thể quý trọng? Nghĩ ở trong cung sủng dãi không suy, thật sự quá khó khăn.

Bất quá, Dung phi lại kỳ tích làm được điểm này. Trừ bỏ mẫu bằng tử quý, ôn nhu sẵn sóc am hiểu tâm ý người khác, thủ đoạn đầy đủ đương nhiên cũng là ít không thể thiếu.

Dung phi hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa tối. Lại hầu hạ tắm rửa thay quần áo, tận tâm thị tẩm. Đem hết cả người chiêu thức. Đem Hoàng thượng long tâm đại duyệt. Thừa dịp Hoàng thượng tâm tình tốt, nhắc tới việc hôn nhân Tề vương.

“..... Hoàng thượng. Thái tôn đã định việc hôn nhân. Tề vương còn lớn hơn thái tôn mấy tháng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Hoàng thượng cũng nên vì Tề vương hảo hảo chọn một mối hôn nhân mới phải.”

Hoàng thượng nghe vậy cười nói: “Này không cần nàng nói, trăm tự nhiên để bụng.”

Tề vương là áu tử, luôn luôn là niềm vui của Hoàng thượng. Việc hôn nhân, Hoàng thượng sao có thể không quan tâm?

Hoàng thượng thái độ như vậy, làm Dung phi thập phần vui mừng: “Nô tì tạ Hoàng thượng.”

“Kỳ thật, trăm ba tháng trước còn có ý nên vì Tề vương chỉ hôn.” Hoàng thượng cười nói: “Lúc ấy nàng vừa đi Từ Văn am, trăm liền nghĩ chờ nàng trở về nói sau. Sau, Tề vương vội tới trăm thỉnh an, trăm còn cố ý hỏi hân một hồi.”

Ý cười trên mặt Dung phi đột nhiên ngừng lại một chút, hỏi dò: “Tề vương hỏi bẩm Hoàng thượng như thế nào?”

“Nó nói, muốn chậm chuyện thành thân lại một chút.” Hoàng thượng nghĩ đến phản ứng Tề vương ngay lúc đó, không khỏi bật cười: “Nó được nuông chiều từ bé, quen thói ở kinh thành. Nếu là sớm thành thân có con nối dòng, phải đi phiên. Nó luyện tiệc phải rồi kinh thành, càng luyện tiệc rồi khỏi trăm cùng mẫu phi nàng, bởi vậy xin trăm chậm lại chuyện hôn sự. Trăm lúc ấy tâm mềm nhũn, liền đáp ứng nó. Bằng không, trăm như thế nào khả năng lướt qua nó trước khi ban hôn cho thái tôn?”

..... Dung phi á khẩu.

Hoàng thượng lướt qua Tề vương, trước chỉ hôn thái tôn. Nàng trong lòng vẫn bởi vì việc này buồn bực bất khoái, tổng cảm thấy là Hoàng thượng bất công thái tôn xem nhẹ Tề vương. Lại không nghĩ rằng, trung gian còn có một tầng nguyên nhân này.

Đúng vậy, Tề vương một khi thành thân có con nối dòng, sẽ rời kinh thành. Theo điểm này mà nói, chậm chuyện thành thân lại, cũng không phải chuyện tốt không tốt.....

Khoan khoan, đây không phải là Tề vương dùng kế hoãn binh chứ!

Dung phi tâm niệm thay đổi thật nhanh, trong miệng nói: “Tề vương hiểu tâm, nô tì nghe xong cũng thập phần vui mừng. Nhưng là, Tề vương qua năm liền mười sáu, nếu không định ra việc hôn nhân, chỉ sợ sẽ bị người chê cười. Nếu nó muốn trì hoãn lại cũng không sao, dù sao cũng phải định hôn trước đã.”

Hoàng thượng cảm thấy lời này rất có đạo lý, nghe vậy gật đầu nói: “Nàng nói không phải không có lý.”

Dung phi tinh thần rung lên, không ngừng cố gắng: “Không biết trong lòng Hoàng thượng đã có ai hợp ý?”

Hoàng thượng nếu nghe không ra ý tứ trong lời nói của Dung phi thì uống là thiên tử, thuận miệng cười nói: “Hay là trong lòng nàng đã có người vừa ý?”

Dung phi đang muốn xác nhận, bỗng nhiên cảm thấy không ổn, lập tức sửa miệng cười nói: “Nô tì cả ngày ở trong cung, chưa từng gặp qua cô nương nhà ai, làm sao có vừa ý. Hết thấy xin Hoàng thượng làm chủ.”

Nếu là nói thẳng ra tục danh Lục đại tiểu thư, Hoàng thượng không dậy lòng nghi ngờ mới là việc lạ. Từ từ mới là lẽ phải.

Hoàng thượng nghĩ nghĩ nói: “Việc này vẫn là án lệ thường làm. Thịnh Hoàng hậu trước chọn những quý nữ trong kinh thành, sau trăm sẽ chọn một người xuất chúng. Tóm lại sẽ không ủy khuất Tề vương.”

Hôn nhân các hoàng tử, đều là như vậy định ra.

Hoàng hậu xử sự cũng coi như công chính, khi lựa chọn chính thê cho nhóm hoàng tử, gia thế tướng mạo nhân phẩm đều là tốt nhất. Án như vậy điều kiện, Lục đại tiểu thư khẳng định hội trúng cử. Đến lúc đó, bà bên tai ở Hoàng thượng thêm lời, của hôn nhân này mười phần thành.

Dung phi trong lòng buông lỏng, ngọt ngào cười nói: “Nô tì tạ ơn Hoàng thượng.”

.....

Ngày hôm sau Hoàng thượng đến Nhân Minh điện bởi Hoàng hậu dùng cơm trưa, tiện nhắc tới việc này.

Hảo một cái Dung phi, tối hôm qua thị tẩm cũng không biết thổi bao nhiêu gió bên gối.

Hoàng hậu sớm chuẩn bị tâm lý, nghe vậy cũng không kích động, cười đáp: “Hoàng thượng xin yên tâm, nô tì nhất định cẩn thận chọn người. Bất quá, việc này không thể một lần là xong, năm nay, trong cung sự vụ rườm rà, nô tì thật sự bận rộn. Chỉ sợ là kéo dài đến năm sau.”

Một lời, đã đem việc này kéo dài ba bốn tháng. Về phần mấy tháng tới sẽ phát sinh chuyện gì, khó mà nói.

Hoàng thượng không nghĩ ngờ, nghe vậy cười nói: “Vậy làm phiền Hoàng hậu.”

Hoàng hậu lại cười nói: “Đây đều là chuyện thuộc bổn phận nô tì, Hoàng thượng nói như vậy, thật sự là đề cao nô tì.” Dừng một chút còn nói thêm: “Tề vương thiên tính khiêu thoát bướng bỉnh, còn chưa định tính. Chậm việc hôn nhân lại cũng không phải chuyện không tốt. Dung phi không khỏi có chút nóng vội.”

Hoàng thượng lại nói: “Cũng không lạ Dung phi nóng vội. Thái tôn ít tuổi hơn Tề vương, lại giành trước việc hôn nhân. Người ở bên ngoài xem, chỉ sợ đều là nghĩ đến trăm không để tâm chuyện này. Dung phi vội vã vì Tề vương đính hôn, cũng là một mảnh tâm ý mẫu thân.”

Hoàng hậu tươi cười, chợt dường như không có việc gì đáp: “Hoàng thượng nói phải.”

Trong cung nhiều tần phi như vậy, được sủng ái nhất thời cũng không hiếm thấy. Tựa như Lệ quý nhân, mấy tháng qua thị tẩm nhiều nhất, nổi bật tới kinh. Nhưng so với Dung phi, lại kém xa lắm. Dung phi lại sủng dài không suy. Tề vương là niềm vui nhất của Hoàng thượng. Việc này, làm Hoàng hậu kiêng kỵ không thôi.

May mắn, Tề vương tùy ý tùy hứng hoang đường. Bằng không, tuyệt đối sẽ là một mối uy hiếp lớn.

.....

Lời nói của Hoàng hậu, rất nhanh liền rơi vào tai Dung phi.

Dung phi trong lòng biết rõ ràng Hoàng hậu là cố ý kéo dài, nhưng cũng không thể nề hà. Vì hoàng tử tuyển thê, vốn chính là nghĩa vụ cùng quyền lợi của Hoàng hậu. Bà là mẹ đẻ chỉ có đề nghị quyền lợi, nhưng không có chân chính quyền quyết định.

Mấy tháng tới, bà nên đã khởi tinh thần ứng phó. Tuyệt không có thể ra nửa điểm sai lệch.

Chuyện tuyển phi cho Tề vương, rất nhanh liền ở trong cung truyền ra.

Chu Diễm cuối cùng có cơ hội báo thù, cười nói: “Thập tứ thúc, nghe nói hoàng tử mẫu đang chọn người hợp ý cho thúc, thúc có cao hứng không?”

Tề vương cười nói: “Cao hứng tới đâu cũng không so được với cháu. Một chính phi hai trắc phi, ai không hâm mộ diễm phúc của cháu?”

Chu Diễm: “.....”

Hé ra liền đánh vào chỗ đau của hắn, hơi quá đáng!

Chu Diễm về mặt ai oán nhìn Tề vương, không có gì lo lắng uy hiếp: “Ta đi gặp hoàng tử mẫu, nói thúc cùng Lục đại tiểu thư lưỡng tình tương duyệt. Thỉnh hoàng tử mẫu thành toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đấu Pháp

Tề vương kéo kéo khóe môi: “Không cần.”

Thật sự không cần thiết.

Lấy tính tình Hoàng hậu, cho dù đối trong lời nói Diệu Văn đại sư không hoàn toàn tin tưởng, cũng tuyệt không bỏ qua. Tất nhiên sẽ nghĩ phương pháp cản trở. Mẫu phi tuy có tâm kế, nhưng sao đấu được Hoàng hậu đầy khôn khéo?

Kế tiếp, tạm thời tĩnh xem biến.

Dù sao, bên người mẫu phi cùng Hoàng hậu đều có cơ sở ngầm của hắn. Nhất cử nhất động đều không thể gạt được hắn.

Trịnh Hi tò mò hỏi: “Điện hạ, người rốt cuộc là nói như thế nào để Diệu Văn đại sư hỗ trợ?” Diệu Văn đại sư là người ngoài, mong danh lợi, Tề vương rốt cuộc là như thế nào đã động Diệu Văn đại sư?

Tề vương tựa tiểu phi tiểu ngấm Trịnh Hi một cái.

Trịnh Hi lập tức ngượng ngừng nói: “Nô tài lẩm miệng, không nên loạn hỏi. Điện hạ cứ coi như nô tài chưa nói qua gì là tốt rồi.”

.....

Sau, liên tục mấy ngày trong cung đều gió êm sóng lặng. Dung phi như mọi khi, mỗi ngày đi Nhân Minh điện thỉnh an Hoàng hậu. Tựa như chuyện gì cũng chưa phát sinh.

Nhưng tần phi trong cung ai không sâu sắc khôn khéo, rất nhanh liền phát giác khác thường.

Dung phi căn cơ nông cạn, vì có thể ở trong cung sống yên, chặt chẽ ôm chặt cây đại thụ Hoàng hậu. Bởi vậy, ngày thường thường ân cần bồi Hoàng hậu nói chuyện giải buồn. Nhưng mấy ngày nay, Hoàng hậu lại không lưu Dung phi lại nói chuyện, liền ngay cả thái độ cũng lạnh nhạt.

Hoàng hậu cùng Dung phi vì sự tình gì sinh ra hiềm khích?

Nhóm tần phi trên mặt bất động thanh sắc, trong lòng lại đều tự suy nghĩ tìm nguyên nhân.

Trong đó cao hứng nhất, chính là An tần cùng Lệ quý nhân. Hai người vốn không đấu lại Dung phi, trước mắt Hoàng hậu lại là thái độ như vậy, cơ hội tốt như vậy đương nhiên nắm chặt. Vì thế, mỗi ngày thời điểm gặp mặt thỉnh an, Nhân Minh điện luôn hết sức náo nhiệt.

Không có chỗ dựa Hoàng hậu, Dung phi vô mồm cho dù lợi hại. Cũng không phải đối thủ đám người An tần. Mỗi ngày đều bị ngầm chèn ép.

Dung phi lại như không có việc gì xảy ra.

Nhiều năm qua như vậy, bà vẫn cẩn thận làm việc. Con giận không đâu không biết chịu quá nhiều.

Hoàng hậu xem ở trong mắt, càng thêm vài phần cảnh giác.

.....

Một ngày này. Hoàng thượng rốt cục lật thẻ bài Dung phi.

Hoàng thượng tuổi già, số lần đặt chân hậu cung càng ngày càng ít. Một tháng bất quá vài lần, trong cung tần phi lại nhiều, mấy tháng không thấy được Hoàng thượng cũng là sự thường. Lệ quý nhân gần đây được sủng ái, cũng bất quá là một tháng thị tẩm một hai hồi. Dung phi nổi bật không kịp Lệ quý nhân, hai tháng nay, vẫn là lần đầu tiên thị tẩm.

Cơ hội tốt khó có được như vậy, Dung phi đương nhiên không thể buông tha.

Dung phi tỉ mỉ trang điểm một phen. Bà vốn là xinh đẹp động lòng người. Lại bảo dưỡng vô cùng tốt, tuy rằng qua tuổi ba mươi, nhìn lại như giai nhân hai mươi. Một phen tỉ mỉ trang điểm, quyến rũ động lòng người.

“Nô tì gặp qua Hoàng thượng.” Dung phi cười khanh khách hành lễ.

Hoàng thượng cười nâng Dung phi dậy: “Ái phi không cần đa lễ.”

Hoàng thượng khi tuổi trẻ tướng mạo oai hùng bất phàm, nay đã qua tuổi năm mươi. Làn da chảy xệ, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, cười lộ lên có điểm nhìn thấy ghê người.

Dung phi mỉm môi cười khê, thuận thế dựa sát vào trong lòng Hoàng thượng: “Hoàng thượng lâu như vậy không có tới Chiêu Dương cung, còn tưởng rằng Hoàng thượng đã quên nô tì.”

Trong giọng nói dẫn theo một tia u oán, trong ánh mắt lại nhu tình là lướt.

Phàm là nam nhân. Đều không chống cự được mỹ nhân hòn đồi như vậy. Hoàng thượng cũng không ngoại lệ, thuận tay đặt trên eo nhỏ của Dung phi, trêu đùa: “Trẫm có quên ai cũng quên không được nàng.”

Dung phi vẻ mặt thẹn thùng vui mừng. Trong lòng lại lạnh lùng cười. Nói như vậy, số mỹ nhân mới tiến cung bị lãng quên nhiều lắm. Hoàng thượng chuyên tình đem ai để ở trong lòng, đây mới là chân chính chê cười!

Trong cung nhiều tần phi như vậy, đều mong chờ Hoàng thượng sủng ái. Đối Hoàng thượng mà nói, các mỹ nhân ta cần ta cứ lấy, sao có thể quý trọng? Nghỉ ở trong cung sủng đãi không suy, thật sự quá khó khăn.

Bất quá, Dung phi lại kỳ tích làm được điểm này. Trừ bỏ mẫu bằng tử quý, ôn nhu sẵn sóc am hiểu tâm ý người khác, thủ đoạn đầy đủ đương nhiên cũng là ắt không thể thiếu.

Dung phi hầu hạ Hoàng thượng dùng bữa tối. Lại hầu hạ tắm rửa thay quần áo, tận tâm thị tẩm. Đem hết cả người chiêu thức. Đem Hoàng thượng long tâm đại duyệt. Thừa dịp Hoàng thượng tâm tình tốt, nhắc tới việc hôn nhân Tề vương.

“..... Hoàng thượng. Thái tôn đã định việc hôn nhân. Tề vương còn lớn hơn thái tôn mấy tháng, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, Hoàng thượng cũng nên vì Tề vương hào hào chọn một mối hôn nhân mới phải.”

Hoàng thượng nghe vậy cười nói: “Này không cần nàng nói, trăm tự nhiên để bụng.”

Tề vương là ấu tử, luôn luôn là niềm vui của Hoàng thượng. Việc hôn nhân, Hoàng thượng sao có thể không quan tâm?

Hoàng thượng thái độ như vậy, làm Dung phi thập phần vui mừng: “Nô tì đa tạ Hoàng thượng.”

“Kỳ thật, trăm ba tháng trước còn có ý nên vì Tề vương chi hôn.” Hoàng thượng cười nói: “Lúc ấy nàng vừa đi Từ Vân am, trăm liền nghĩ chờ nàng trở về nói sau. Sau, Tề vương vội tới trăm thỉnh an, trăm còn cố ý hỏi hân một hồi.”

Ý cười trên mặt Dung phi đột nhiên ngừng lại một chút, hỏi dò: “Tề vương hỏi bẩm Hoàng thượng như thế nào?”

“Nó nói, muốn chậm chuyện thành thân lại một chút.” Hoàng thượng nghĩ đến phản ứng Tề vương ngay lúc đó, không khỏi bật cười: “Nó được nuông chiều từ bé, quen thói ở kinh thành. Nếu là sớm thành thân có con nối dòng, phải đi phiên. Nó luyến tiếc phải rời kinh thành, càng luyến tiếc rời khỏi trăm cùng mẫu phi nàng, bởi vậy xin trăm chậm lại chuyện hôn sự. Trăm lúc ấy tâm mềm nhũn, liền đáp ứng nó. Bằng không, trăm như thế nào khả năng lướt qua nó trước khi ban hôn cho thái tôn?”

..... Dung phi á khẩu.

Hoàng thượng lướt qua Tề vương, trước chi hôn thái tôn. Nàng trong lòng vẫn bởi vì việc này buồn bực bất khoái, tổng cảm thấy là Hoàng thượng bắt công thái tôn xem nhẹ Tề vương. Lại không nghĩ rằng, trung gian còn có một tầng nguyên nhân này.

Đúng vậy, Tề vương một khi thành thân có con nối dòng, sẽ rời kinh thành. Theo điểm này mà nói, chậm chuyện thành thân lại, cũng không phải chuyện tốt không tốt.

Khoan khoan, đây không phải là Tề vương dùng kế hoãn binh chứ!

Dung phi tâm niệm thay đổi thật nhanh, trong miệng nói: “Tề vương hiếu tâm, nô tì nghe xong cũng thập phần vui mừng. Nhưng là, Tề vương qua năm liền mười sáu, nếu không định ra việc hôn nhân, chỉ sợ sẽ bị người chê cười. Nếu nó muốn trì hoãn lại cũng không sao, dù sao cũng phải định hôn trước đã.”

Hoàng thượng cảm thấy lời này rất có đạo lý, nghe vậy gật đầu nói: “Nàng nói không phải không có lý.”

Dung phi tinh thần rung lên, không ngừng cố gắng: “Không biết trong lòng Hoàng thượng đã có ai hợp ý?”

Hoàng thượng nếu nghe không ra ý tứ trong lời nói của Dung phi thì uống là thiên tử, thuận miệng cười nói: “Hay là trong lòng nàng đã có người vừa ý?”

Dung phi đang muốn xác nhận, bỗng nhiên cảm thấy không ổn, lập tức sửa miệng cười nói: “Nô tì cả ngày ở trong cung, chưa từng gặp qua cô nương nhà ai, làm sao có vừa ý. Hết thấy xin Hoàng thượng làm chủ.”

Nếu là nói thẳng ra tục danh Lục đại tiểu thư, Hoàng thượng không dậy lòng nghi ngờ mới là việc lạ. Từ từ mới là lẽ phải.

Hoàng thượng nghĩ nghĩ nói: “Việc này vẫn là án lệ thường làm. Thịnh Hoàng hậu trước chọn những quý nữ trong kinh thành, sau trăm sẽ chọn một người xuất chúng. Tóm lại sẽ không ủy khuất Tề vương.”

Hôn nhân các hoàng tử, đều là như vậy định ra.

Hoàng hậu xử sự cũng coi như công chính, khi lựa chọn chính thê cho nhóm hoàng tử, gia thế tướng mạo nhân phẩm đều là tốt nhất. Án như vậy điều kiện, Lục đại tiểu thư khẳng định hội trúng cử. Đến lúc đó, bà bên tai ở Hoàng thượng thêm lời, của hôn nhân này mười phần thành.

Dung phi trong lòng buông lỏng, ngọt ngào cười nói: “Nô tì tạ ơn Hoàng thượng.”

.....

Ngày hôm sau Hoàng thượng đến Nhân Minh điện bồi Hoàng hậu dùng cơm trưa, tiện nhắc tới việc này.

Hào một cái Dung phi, tối hôm qua thị tẩm cũng không biết thổi bao nhiêu gió bên gối.

Hoàng hậu sớm chuẩn bị tâm lý, nghe vậy cũng không kích động, cười đáp: “Hoàng thượng xin yên tâm, nô tì nhất định cẩn thận chọn người. Bất quá, việc này không thể một lần là xong, năm nay, trong cung sự vụ rườm rà, nô tì thật sự bận rộn. Chỉ sợ là kéo dài đến năm sau.”

Một lời, đã đem việc này kéo dài ba bốn tháng. Về phần mấy tháng tới sẽ phát sinh chuyện gì, khó mà nói.

Hoàng thượng không nghi ngờ, nghe vậy cười nói: “Vậy làm phiền Hoàng hậu.”

Hoàng hậu lại cười nói: “Đây đều là chuyện thuộc bổn phận nô tì, Hoàng thượng nói như vậy, thật sự là đề cao nô tì.” Dừng một chút còn nói thêm: “Tề

vuơng thiên tính khiêu thoát bướng bỉnh, còn chưa định tính. Chậm việc hôn nhân lại cũng không phải chuyện không tốt. Dung phi không khỏi có chút nóng vội.”

Hoàng thượng lại nói: “Cũng không lạ Dung phi nóng vội. Thái tôn ít tuổi hơn Tề vương, lại giành trước việc hôn nhân. Người ở bên ngoài xem, chỉ sợ đều là nghĩ đến trăm không để tâm chuyện này. Dung phi vội vã vì Tề vương đính hôn, cũng là một mảnh tâm ý mẫu thân.”

Hoàng hậu tươi cười, chợt dường như không có việc gì đáp: “Hoàng thượng nói phải.”

Trong cung nhiều tần phi như vậy, được sủng ái nhất thời cũng không hiếm thấy. Tựa như Lệ quý nhân, mấy tháng qua thị tẩm nhiều nhất, nổi bật tối kình. Nhưng so với Dung phi, lại kém xa lắm. Dung phi lại sủng dài không suy. Tề vương là niềm vui nhất của Hoàng thượng. Việc này, làm Hoàng hậu kiêng kị không thôi.

May mắn, Tề vương tùy ý tùy hứng hoang đường. Bằng không, tuyệt đối sẽ là một mối uy hiếp lớn.

.....

Lời nói của Hoàng hậu, rất nhanh liền rơi vào tai Dung phi.

Dung phi trong lòng biết rõ ràng Hoàng hậu là cố ý kéo dài, nhưng cũng không thể nề hà. Vì hoàng tử tuyển thê, vốn chính là nghĩa vụ cùng quyền lợi của Hoàng hậu. Bà là mẹ đẻ chỉ có thể nghĩ quyền lợi, nhưng không có chân chính quyền quyết định.

Mấy tháng tới, bà nên đã khởi tinh thần ứng phó. Tuyệt không có thể ra nửa điểm sai lệch.

Chuyện tuyển phi cho Tề vương, rất nhanh liền ở trong cung truyền ra.

Chu Diễm cuối cùng có cơ hội báo thù, cười nói: “Thập tứ thúc, nghe nói hoàng tử mẫu đang chọn người hợp ý cho thúc, thúc có cao hứng không?”

Tề vương cười nói: “Cao hứng tới đâu cũng không so được với cháu. Một chính phi hai trắc phi, ai không hâm mộ điểm phúc của cháu?”

Chu Diễm: “.....”

Hé ra liền đánh vào chỗ đau của hắn, hơi quá đáng!

Chu Diễm về mặt ai oán nhìn Tề vương, không có gì lo lắng uy hiếp: “Ta đi gặp hoàng tử mẫu, nói thúc cùng Lục đại tiểu thư lưỡng tình tương duyệt. Thành hoàng tử mẫu thành toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Diễn Trò

Mỗi lần nhắc tới Lục đại tiểu thư, sắc mặt Tề vương rất không tốt.

Lần này, Tề vương lại có vẻ phá lệ bình tĩnh, thậm chí cười giật dây nói: “Chú ý này không sai, hôm nay tan học cháu phải đi Nhân Minh điện.”

Chu Diễm: “.....”

Đã xảy ra chuyện gì hắn không biết? Thái độ của thập tứ thúc quá quỷ dị!

Tề vương nói như vậy, không phải là vui đùa. Hoàng hậu vốn là đa nghi đa tâm, đã đem chuyện tuyển Tề vương phi kéo dài đến năm sau. Nếu Chu Diễm mở miệng trợ giúp, “Hiệu quả” Nhất định rất tốt!

Tề vương tùy ý ngăn đề tài: “Đừng rồi, Sắp đến sinh thần sáu mươi Anh Dừng bá. Cháu tính tự mình dâng môn chúc sao?”

Anh Dừng bá La Khải Công, đúng là tổ phụ La Ngọc. La gia cùng phủ Thái tử quan hệ xưa nay chặt chẽ, La lão gia sinh thần sáu mươi, phủ Thái tử khẳng định sẽ dâng môn chúc.

Chu Diễm hiển nhiên đã sớm lo lắng về vấn đề này, không chút nghĩ ngợi nói: “Đương nhiên đi. La Ngọc cùng ta tình đồng huynh đệ, La lão gia lại là trưởng bối, ta là tiểu bối nên tự mình dâng môn.”

Lời này thật sự là đường hoàng, nhìn không ra nửa điểm tư tâm.

Tề vương đối Chu Diễm về điểm này rõ như lòng bàn tay, cười chế nhạo nói: “Không chỉ như vậy! La lão gia là ngoại tổ phụ Mộ đại tiểu thư, sinh thân sau mười La lão gia, Mộ Đại tiểu thư khẳng định đi La gia. Đến lúc đó ‘Ngẫu ngộ’, ngũ tẩu cũng không thể trách cháu.”

..... Chu Diễm bị nói trúng tâm tư, có chút chột dạ đỏ mặt. Cũng không phản bác, xem như cam chịu.

Thái tử phi từng nghiêm lệnh không chuẩn đi Mộ gia. Hắn muốn gặp Mộ Nguyên Xuân, chỉ có thể hao hết tâm tư nghĩ biện pháp khác.

Nửa tháng sau La gia thọ yến, chính là một cơ hội tuyệt hảo. Chẳng sợ không thể lên nói chuyện, từ xa liếc nhìn một cái giải tương tư cũng là tốt.

Tề vương nghĩa khí vỗ vỗ bả vai Chu Diễm: “Yên tâm, đến lúc đó ta cùng cháu đi La gia. Đến lúc ngũ tẩu sinh khí phát hỏa, cháu cứ nói là ta cứng rắn kéo cháu đi.”

Chu Diễm cảm động: “Thập tứ thúc. Thúc đối ta thật sự là quá tốt! Ngày sau ta có thể giúp gì, thúc mờ lờ, ta tuyệt không chối từ.”

Tề vương không chút khách khí gật gù đầu.

Chu Diễm cảm động xong. Chậm rãi nghĩ tiếp: “Khoan khoan, thúc muốn đi La gia. Không chỉ là vì theo giúp ta!”

La lão gia mừng thọ, huynh muội Mộ Nguyên Xuân khẳng định đi. Vợ chồng Mộ Chính Thiện, khẳng định cũng sẽ trình diện. Bởi vậy, Mộ tứ tiểu thư có thể không lộ diện sao?

Tề vương đương nhiên đáp: “Cùng cháu đương nhiên là thuận tiện, chủ yếu là muốn gặp Niệm Xuân. Nhiều ngày như vậy không gặp nàng, lòng ta cũng nhớ nhung.”

Chu Diễm: “.....”

Rõ ràng chỉ kém mấy tháng, độ dày da mặt vì cái gì kém nhiều như vậy?!

“Đúng rồi, Mộ thái phó xin nghỉ đã mấy ngày!” Tề vương đột nhiên hỏi.

Chu Diễm ừ một tiếng.

Từ lúc có thánh chỉ tứ hôn. Mộ thái phó liền xin nghỉ hồi phủ dưỡng bệnh. Mộ thái phó cả đời thanh danh, luôn luôn lấy môn phong kiêu ngạo. Hiện tại cháu gái con vợ cả lại bị tứ hôn là trắc phi thái tôn, thật sự là mất mặt. Cũng không lạ ông cáo bệnh.

Nghĩ vậy, trong lòng Chu Diễm một trận áy náy, thở dài: “Đều là do ta sai.”

Tề vương không cho là đúng nói: “Điều này sao có thể trách cháu. Chuyện Thánh chỉ tứ hôn, không phải cháu làm chủ. Mộ thái phó đột nhiên không tiếp nhận được, thời gian lâu tự nhiên sẽ thông suốt.”

Nói là nói như vậy, nhưng Chu Diễm vẫn suy tư. Hai người tùy ý chuyện phiếm vài câu, liền tự tan.

.....

Tề vương không xuất cung, ngược lại đi Nhân Minh điện.

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương. Tề vương điện hạ cầu kiến.” Khâu nữ quan cung kính đến bẩm báo.

Hoàng hậu nao nao, chột đường như không có việc gì cười nói: “Mau cho Tề vương tiến vào.” Trong lòng không khỏi âm thầm suy nghĩ ý đồ Tề vương đến.

Tuyển Tề vương phi tiếng gió lớn như vậy, Tề vương không có khả năng không biết. Hắn hôm nay riêng đến cầu kiến. Cũng là vì việc này mà đến sao?

Tề vương luôn luôn lười nhác tùy hứng, cấp bậc lễ nghĩa qua loa. Chính là thấy Hoàng hậu, cũng không biểu hiện ra bao nhiêu cung kính: “Nhi thần gặp qua mẫu hậu.”

Hoàng hậu nửa điểm cũng không lộ ra mặt, vẻ mặt ôn hòa cười hỏi: “Ngươi hôm nay như thế nào lại rảnh tới đây?”

Bình tĩnh mà xem xét, Hoàng hậu vẫn là ưa Tề vương. Tuổi nhỏ hoang đường, không cầu tiến tới, vô bình không có quyền. So với Triệu vương, Ngô vương, Tấn vương đã đi phiên nhiều năm, làm cho người ta yên tâm hơn.

Tề vương cười đáp: “Nhi thần không giống thái tôn chăm chỉ đọc sách, cả ngày giờ rồi còn nhiều mà. Cho nên tới gặp mẫu hậu thỉnh an.”

..... Diễn hình cách trả lời của Tề vương.

Hoàng hậu cũng có chút dở khóc dở cười. Nhưng không có quả trách Tề vương không học vấn không nghề nghiệp, ngược lại ôn hòa cười nói: “Ngươi nhớ thương bản cung như vậy. Thực làm bản cung vui mừng. Hôm nay vừa lúc lưu lại dùng ngọ thiện đi!”

Tề vương vui vẻ đồng ý.

Hoàng hậu ra về lơ đãng nói: “Bản cung sai người đi Chiêu Dương cung, kêu Dung phi cũng đến cùng nhau dùng bữa! Mẫu tử hai người cũng lâu ngày không gặp rồi!”

Nhìn như lời nói tùy ý. Lại hàm chứa thù ý.

Tề vương phản ứng lại thực ngoài dự đoán mọi người, không chút nghĩ ngợi há mồm cự tuyệt: “Vẫn là không cần, miễn cho nhi thần khiến mẫu phi sinh khí.”

Hoàng hậu mâu quang chợt lóe, theo Tề vương nói: “Dung phi có tiếng hảo tính tình, sao lại sinh giận dữ với ngươi. Khẳng định là ngươi gây chuyện!”

Tề vương vẻ mặt buồn bực: “Thật không có. Chính là mỗi lần gặp mặt, mẫu phi đều ở bên tai nhắc tới chuyện thành thân của nhi thần. Nghe tới ong đầu. Nhi thần đã nói với mẫu phi mấy lần, nhi thần không nghĩ sớm thành thân như vậy, mẫu phi chính là không nghe.”

Hoàng hậu trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc, bất động thanh sắc cười nói: “Dung phi cũng là một mảnh tử mẫu tâm, hy vọng ngươi sớm ngày thành thân sinh con. Lại nói tiếp, ngươi tuổi cũng quả thật không tính nhỏ, thái tôn còn nhỏ hơn ngươi mấy tháng, đã định việc hôn nhân rồi. Hiện tại cũng nên quan tâm việc hôn nhân ngươi. Phụ hoàng ngươi mấy ngày trước đây qua phân phó, bản cung cũng đang tính bắt tay vào làm việc này.”

Dừng một chút, lại hỏi dò: “Hôm nay ngươi tới vừa lúc, bản cung đang muốn hỏi ngươi, ngươi trong lòng có hợp ý ai không?”

Tề vương cười nói: “Đương nhiên là có.”

Hoàng hậu: “.....”

Hoàng hậu đòi nào không có tâm ý. Cho dù có, cũng nên ấp a ấp úng che che lấp dấu đi! Nào có xuất khẩu dễ dàng như vậy.

Hoàng hậu bình tĩnh lại, nở một chút tươi cười: “Ồ? Là cô nương quý phủ nào?” Không phải là Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ đi!

Tề vương đáp: “Là cháu gái Mộ thái phó, tiểu thư Mộ gia tứ!”

Hoàng hậu: “.....”

Đáp án này thật ngoài dự đoán của mọi người !

Không phải Lục đại tiểu thư, mà là tứ tiểu thư Mộ gia.

Từ Vân am xảy ra chuyện, tự nhiên không thể gạt được hiểu biết của Hoàng hậu. Dung phi cố ý để lại Mộ tứ tiểu thư ở am làm bạn, làm Hoàng hậu nghi hoặc. Dung phi nhìn trúng Lục đại tiểu thư, nhưng tại sao lại lưu Mộ tứ tiểu thư lại là có ý tứ gì?

Hiện tại, rốt cục tra ra manh mối.

Lấy hiểu biết Hoàng hậu đối Dung phi, cơ hồ lập tức liền đoán được ngọn nguồn sự tình.

Tề vương thích là Mộ tứ tiểu thư, Dung phi lại nhìn trúng Lục đại tiểu thư xuất thân hiển hách..... Nguyên lai, mẫu tử hai người căn bản không phải một lòng!

Hoàng hậu trong lòng mừng thầm, lại cố ý nghiêm mặt: “Hoang đường! Hồ nháo! Mộ gia đại tiểu thư đã muốn bị ban cho thái tôn làm trắc phi, Mộ tứ tiểu thư như thế nào có thể làm Tề vương phi? Hơn nữa, Mộ gia tuy là thư hương dòng dõi, cũng là thanh lưu quan văn, không có gì thực quyền. Thật sự không xứng làm nhạc gia của ngươi. Việc này không cần nhắc lại, vạ vạ không thể.”

Tề vương phẫn nộ nói: “Mẫu hậu, người khẩu khí như thế nào cùng mẫu phi giống nhau như đúc. Mẫu phi cũng luôn khuyên ta như vậy, còn nói Lục đại tiểu thư Vĩnh Ninh hầu phủ mới là lương xứng.”

Hoàng hậu trong lòng cười lạnh mấy tiếng, trên mặt lại toát ra khen ngợi: “Dung phi quả nhiên ánh mắt tốt. Vĩnh Ninh hầu phủ là nhất đẳng nhất huân quý kinh thành, Lục gia chỉ có hai con trai thứ xuất, Lục đại tiểu thư là con vợ cả duy nhất, vợ chồng Vĩnh Ninh hầu đều yêu như hòn ngọc quý trên tay. Cô gái như vậy, mới xứng làm Tề vương phi.”

“Mẫu phi thích, nhi thần không thích.” Tề vương ngữ khí vẫn tùy hứng: “Nhi thần hôm nay đến, chính là cầu mẫu hậu thành toàn. Nếu mẫu hậu không đồng ý, nhi thần đi tìm phụ hoàng.”

Hoàng hậu bắt đầu dĩ trường mắt nhìn hấn một cái: “Phụ hoàng ngươi mỗi ngày bận việc.. hướng vụ, phí sức lại hao tổn tinh thần. Việc vặt đó, không chuẩn ngươi đến trước mặt phụ hoàng hồ nháo.”

Tề vương không tình nguyện lên tiếng: “Nhi thần cần tuân mẫu hậu dạy bảo.” Vẻ mặt có vẻ không vui.

Hoàng hậu ngữ khí lại phóng nhiên một ít: “Ngươi hôm nay nói chuyện, bản cung tạm thời nhớ kỹ. Ít hôm nữa rảnh, thì sẽ cùng phụ hoàng ngươi thương

ngợi.”

Tề vương sáng mắt lên, hưng phấn nói: “Nhi thần tạ mẫu hậu.”

Ngo thiện, Tề vương biểu hiện hết sức ân cần, không ngừng vì Hoàng hậu gấp đồ ăn: “Mẫu hậu, thịt cua này mẫu thân thích nhất, ăn nhiều một ít.”

Hoàng hậu tâm tình vui vẻ, khẩu vị cũng tốt hơn ngày thường không ít, ăn một chén cơm đầy.

Ngo thiện xong, Hoàng hậu thói quen ngủ trưa. Tề vương thức thoir cáo lui, lúc gần đi không quên tha thiết dặn dò: “Mẫu hậu, chuyện nhi thần cầu ngài, ngài nhất định không thể quên.”

Hoàng hậu ra về bất đắc dĩ thở dài: “Bản cung thật sự là sợ người. Hào hào hào, bản cung nhất định sẽ không quên. Người yên tâm đi!”

Tề vương nhếch miệng nở nụ cười, gương mặt tuần mĩ lờ sáng chói.

Hoàng hậu nhìn đuôi lông mày Tề vương hi thượng, khóe môi lặng yên giờ lên. Dung phi a Dung phi, người một phen khổ tâm tính kế nhưng là uống phí.

Tề vương thái độ như vậy, kế tiếp bà có thể làm nhiều việc.

.....

Tề vương nhìn Hoàng hậu ôn hòa thân thiết, trong lòng ung dung.

Hoàng hậu quả nhiên giống như kiếp trước, trời sanh tính đa nghi tâm cơ thâm trầm, thà rằng sai sót tuyệt không buông tha. Diệu Vân đại sư khinh phiêu nói mấy câu, liền làm cho Hoàng hậu sinh ra cảnh giác. Lây tính tình Hoàng hậu, tuyệt không để tâm ý Dung phi như nguyên.

Hắn hôm nay đến Nhân Minh điện, nửa thật nửa giả một phen diễn trò, là vì cấp Hoàng hậu một cái cơ thích hợp.

Đối Hoàng hậu mà nói, Mộ gia tử tiểu thư làm Tề vương phi, khẳng định không thể thắng được Lục đại tiểu thư.

Tới gặp một lúc, hắn cùng Hoàng hậu hình thành đồng minh ngăn ngại.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Thọ Yến (Nhất)

“Tiểu thư, Bạch Lan đến đây.” Thạch Trúc mắt sắc ngấm thân ảnh đến gần phòng bếp.

Mộ Niệm Xuân tùy ý ừ một tiếng, như trước chuyên chú nấu ăn.

Bạch Lan cười đi đến: “Tiểu thư, phu nhân mời cô tới Lan Hương viện, nói là có việc thương nghị.”

“Chờ ta làm xong chỗ hạnh nhân này.” Mộ Niệm Xuân không vội. Chờ làm xong bánh hạnh nhân, mới chậm rãi bê bánh hạnh nhân tới Lan Hương viện

“Mẹ, con vừa làm bánh hạnh nhân, thừa dịp còn nóng mẹ nếm thử.” Mộ Niệm Xuân cười khanh khách nói.

Trương thị lúc này nào có tâm tình ăn cái gì.

Hơn nửa tháng nay, Mộ gia cao thấp đều tinh thần sa sút. Mộ Nguyên Xuân đóng cửa không ra, Mộ thái phó cáo bệnh hồi phủ tĩnh dưỡng. Mộ Chính Thiện xin miễn xã giao, mỗi ngày đều sớm hồi phủ.

Trương thị ngay từ đầu còn cao hứng, vài ngày sau liền lo lắng.

Trương thị lôi kéo tay Mộ Niệm Xuân, tỏ khổ: “Niệm Xuân, cha con đêm qua sớm trở về, cơm chiều ăn vài miếng. Không nói gì, đi ngủ ở thư phòng. Ta để Huyền Thảo đi hầu hạ, ông ấy lại đuổi Huyền Thảo đi. Cứ như thế không thể được.....”

Như vậy lải nhải, cơ hồ mỗi ngày đều phải có một hồi.

Mộ Niệm Xuân nghe xong trong chốc lát, nhìn Trương thị thở dài thở ngắn về mặt u sầu, nhin không được nói: “Mẹ, chuyện Thụy Hương vừa qua khỏi không lâu, lại có chuyện đại tỷ, cha tâm tình không tốt cũng là khó tránh khỏi. Dù sao cũng phải phải có thời gian chấp nhận. Mẹ không cần quá mức lo

lắng sốt ruột.”

“Nói là nói như vậy, con không hiểu được đâu.” Trương thị tiếp tục về mặt đau khổ thở dài.

Mộ Niệm Xuân ý đồ ngăn đề tài: “Mẹ, bánh hạnh nhân để nguội không ngon, mẹ mau nếm thử.”

Trương thị miễn cưỡng ăn một miếng, vị ngon ngọt của bánh hạnh nhân rất nhanh tràn đầy khoang miệng: “Quả thật ăn ngon.” Không tới một lát, lại bắt đầu nhắc tới: “Nếu đêm nay cha con trở về còn như vậy, ta nên làm cái gì bây giờ?”

..... Mộ Niệm Xuân hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Trương thị sở hữu hi nộ ái ô đều ở trên người trượng phu. Nàng tuy rằng không quen nhìn. Nhưng ai bảo đây là mẹ ruột nàng chứ? Đành phải giúp đỡ nghĩ biện pháp.

Mộ Niệm Xuân đã khởi tinh thần nói: “Cha tâm tình trầm thấp, không nghĩ nói chuyện, cần là im lặng. Mẹ đừng luôn hỏi đông hỏi tây. Miễn cho cha càng phiền lòng.”

Trương thị bị nhắc như vậy, nhất thời giật mình.

Như vậy sao? Mỗi ngày buổi tối Mộ Chính Thiện hỏi phủ. Bà đều hỏi han ân cần. Bà tự cho là đúng, có lẽ càng làm hấn phiền lòng. Cho nên mới trốn đi thư phòng.

“Con nói đúng, từ hôm nay, mẹ sẽ nói ít đi.” Trương thị trên mặt lại có ý cười.

Mộ Niệm Xuân cười nhắc nhở: “Cũng không phải không nói gì. Mẹ đừng nói chuyện Thụy Hương, càng miễn bàn đại tỷ. Nói chuyện về Phong ca nhi với cha.”

Trương thị có chút sở ngộ, liên tục gật đầu.

.....

Chạng vạng, Mộ Chính Thiện như thường ngày sớm trở về phủ.

Vừa tiến Lan Hương viện, Trương thị liền cười đón.

Mộ Chính Thiện nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Trương thị. Theo bản năng nhú nhú mày. Bất quá, mấy câu hỏi han ân cần không có, Trương thị biểu hiện thập phần ôn nhu im lặng.

Mộ Chính Thiện nhất thời có loại cảm giác thế giới thanh tĩnh.

Chuyện Thụy Hương với hấn mà nói là sự nhục nhã, Mộ Nguyên Xuân bị tứ hôn, càng làm hấn mất mặt. Trương thị ngày ngày nói lại mấy câu này, quả thực chính là lúc nào cũng nhắc nhở hấn chuyện đã phát sinh. Hấn nghe xong tất nhiên là ảo não buồn bực, liền đi thư phòng, để tai thanh tĩnh.

Hôm nay Trương thị không há mồm, so với ngày xưa thuận mắt hơn.

Mộ Chính Thiện thái độ dịu đi, Trương thị trong lòng tất nhiên là cao hứng. Nghe lời Mộ Niệm Xuân. Toàn bộ buổi tối cơ bản không nói chuyện, ngẫu nhiên há mồm, chỉ nói chút chuyện Phong ca nhi.

Đến thời điểm đi ngủ. Mộ Chính Thiện thói quen định đi thư phòng. Trương thị quýnh lên, theo bản năng kéo lấy ống tay áo Mộ Chính Thiện: “Lão gia, đêm nay lão gia còn muốn đi thư phòng sao?”

Mộ Chính Thiện nhìn Trương thị điềm đạm đáng yêu, tâm mềm nhũn, không đi thư phòng. Vợ chồng lại yên ả.

.....

Sáng hôm sau, thời điểm đến thỉnh an Mộ Niệm Xuân, nhìn thấy chính là Trương thị mặt mày mỉm cười.

Giờ khắc này, Mộ Niệm Xuân trong lòng thổn thức không thôi. Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng Trương thị có thể tự cường độc lập một ít. Không cần luôn vây quanh Mộ Chính Thiện. Nhưng nàng rất hiểu biết Trương thị. Kiểu này nói cũng vô dụng.

“Nữ nhi cấp cha mẹ thỉnh an.” Mộ Niệm Xuân đã khởi tinh thần, cười tủm tỉm hành lễ.

Mộ Chính Thiện lộ ra nụ cười nhiều ngày không thấy: “Không cần đã lễ. Chờ Phong ca nhi cùng Từ Kiều đến đây. Vừa lúc cùng nhau ăn điểm tâm.”

Vừa dứt lời, Trương Từ Kiều liền cùng Phong ca nhi cùng nhau đến.

Mộ Niệm Xuân cười hô biểu ca.

Trương Tử Kiều ở Mộ gia ở mấy tháng. Cùng Mộ Niệm Xuân đã quen thuộc, cũng không có câu nệ, cười nói: “Biểu muội, bánh hạnh nhân hôm qua muội sai người đem tới, thật sự là thập phần mỹ vị.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười. Làm điểm tâm ăn khuya, vốn là sở trường nàng am hiểu nhất. Một tháng cũng không trùng lặp.

Phong ca nhi vừa nghe đến bánh hạnh nhân, liền liếm liếm miệng, một bộ thèm thuồng.

Trong Lan Hương viện, cuối cùng lại có tiếng cười.

Bọn nha hoàn cũng đều âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Mấy ngày nay, Mộ Chính Thiện tâm tình không tốt, Trương thị đầy nỗi lòng, bọn họ một đám đều lo lắng đề phòng, e sợ một cái vô ý liền chọc giận chủ tử. Hôm nay cuối cùng là trời quang mây tạnh.

Không khí hài hòa này, trong mắt Mộ Trường Hủ, thật sự quá chói lóa.

Mộ Trường Hủ bệnh nặng mới khỏi, sắc mặt còn có chút tái nhợt, cả người gầy yếu. Ánh mắt nhiệt huyết không còn, chỉ còn vẻ tang thương cô đơn.

Về phần Mộ Nguyên Xuân, vẫn ở Thường Mai uyển, đã nhiều ngày không lộ diện trước mặt mọi người.

Mộ Trường Hủ cung kính hành lễ vấn an: “Con gặp qua phụ thân mẫu thân.”

Từ giận của Mộ Chính Thiện đối Mộ Trường Hủ, trải qua nhiều chuyện như vậy, sớm tiêu tán không còn. Nhìn Mộ Trường Hủ tái nhợt gầy yếu như vậy, không khỏi nhủ thầm: “Ta không phải dặn dò con nghỉ ngơi cho tốt sao? Như thế nào sắc mặt vẫn khó coi như vậy?”

Ngữ khí tuy rằng nghiêm khắc, lại lộ ra một tia thân thiết.

“Lão gia, ngài đừng nóng vội. Trường Hủ nằm trên giường lâu như vậy, nay có thể bình yên xuống giường đi lại, đã rất tốt.” Trương thị cười nói: “Trường Hủ tuổi trẻ, thân thể tốt, chỉ cần điều dưỡng một thời gian là sẽ ổn.”

Mộ Chính Thiện nói: “Thỉnh đại phu kê phương thuốc điều dưỡng thân thể. Điều dưỡng tốt, là có thể hồi Thượng Thư phòng.”

Nhắc tới Thượng Thư phòng, Mộ Trường Hủ phản xạ nghĩ đến thái tôn, sau đó nghĩ đến muội muội Mộ Nguyên Xuân.....

Mộ Trường Hủ âm thầm thở dài, thu liễm tâm thần, vắng dạ.

Mọi người rất ấn ý, không người nhắc tới Mộ Nguyên Xuân.

.....

Điểm tâm xong, Mộ Chính Thiện dẫn mọi người đi Tu Đức đường.

Mộ thái phó cáo bệnh hồi phủ tính dưỡng đã hơn nửa tháng, mọi người trong lòng biết rõ ràng là chuyện gì xảy ra, nhưng không nói trắng ra. Nhất nhất tiến lên cấp Mộ thái phó vấn an.

Mộ thái phó tùy ý ừ một tiếng, sau đó nhìn Mộ Trường Hủ liếc mắt một cái: “Trường Hủ, mấy ngày nữa, là thọ yến sáu mươi của ngoại tổ phụ cháu. Đến lúc đó, cháu cùng Nguyên Xuân đều hồi La gia hạ thọ.”

Nếu có thể, Mộ thái phó thực không nghĩ để cho Mộ Nguyên Xuân xuất môn gặp người. Bất quá, La lão gia mừng thọ, cháu gái ruột thịt giấu mặt thật sự là thất lễ. Cho nên, không tình nguyện cũng phải như vậy phân phó.

Mộ Trường Hủ đối điểm này rất rõ ràng, do dự nói: “Tổ phụ, cháu đi La gia hạ thọ là được, muội muội không nên đi! Nói là muội muội thân mình không khoẻ.....”

“Không được.” Chu Thị mở miệng ngắt lời Mộ Trường Hủ: “Như vậy rõ ràng lấy cớ, ai có thể nghe không hiểu? Hơn nữa, Nguyên Xuân tổng không thể trốn tránh không gặp người!”

Đã đến bước này, chỉ có thể đối mặt hết thấy.

Mộ Trường Hủ im lặng.

Chuyện tứ hôn, đã làm cho Mộ Nguyên Xuân thành trò cười trong mắt mọi người. Liền ngay cả La gia cũng bị chút ảnh hưởng. Ngoại tổ phụ mẫu trong lòng sẽ nghĩ như thế nào? Cậu mợ sẽ nhìn huynh muội bọn họ ra sao? Còn có La Ngọc, thấy bọn họ sẽ phản ứng thế nào?

..... Nhưng mà, mấy vấn đề này chung quy là trốn không thoát.

Mộ Nguyên Xuân không có khả năng ở Thường Mai uyển mãi, cuối cùng cũng phải ra gặp người. Một cửa này, phải chính cô ta chống đỡ.

Chu thị đang cùng Trương thị Ngô thị nói chuyện thọ yến.

Mộ gia cùng La gia là quan hệ thông gia, nhưng từ khi La Thị qua đời, quan hệ liền từ từ bất hòa. Cho đến ngày nay, Mộ gia cùng La gia thật sự không thẳng bao nhiêu tình cảm. Bất quá, trường hợp chuyện lớn, dù sao cũng phải làm tốt một chút.

Mộ thái phó cùng Chu thị sẽ không đi. Từ Mộ Chính Thiện huynh đệ hai người, dẫn thê nhi cùng đi La gia hạ thọ. Hạ lễ đương nhiên yếu tí mĩ chuẩn bị, không thể làm cho người ta coi thường đi.

Các trưởng bối nói chuyện, không có phần tiểu bối xen mồm.

Mộ Uyển Xuân dắt Mộ Niệm Xuân đến một bên nói lặng lẽ nói: “Tứ muội, đến lúc đó đại tỷ thật sự muốn đi La gia sao?”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Tỷ không có nghe tổ mẫu nói sao? Đó là ngoại tổ phụ đại tỷ, nếu đại tỷ không quay về, thật quá thất lễ.”

Mộ Uyển Xuân bĩu môi: “Tỷ ấy lộ diện, không biết rước lấy bao nhiêu người chê cười đâu!” La gia chuẩn bị tiệc thọ yến, nữ quyền đi chúc mừng khẳng định không ít. Đến lúc đó sẽ thành tiêu điểm ánh mắt mọi người.

Mộ Niệm Xuân nhũn mày: “Trong lòng tỷ có tính toán gì không?”

Mộ Uyển Xuân ánh mắt quay tròn vòng vo chuyển, rốt cục nói ra tính toán trong lòng: “Đến lúc đó hai người chúng ta cách xa tỷ ấy một chút, miễn cho bị tỷ ấy liên lụy.”

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Tam tỷ, tỷ nghĩ như vậy không khỏi quá ngây thơ rồi. Chúng ta dù cách xa tỷ ấy, cũng thay đổi không được cùng là nữ nhi Mộ gia. Thật muốn làm như vậy, nói không chừng càng sẽ rước lấy chỉ trở, nói tỷ muội chúng ta không có tình cảm!”

Những lời này không phải không có lý.

Mộ Uyển Xuân nhất thời bất mãn lâu bầu nói: “Một mình tỷ ấy, liên lụy chúng ta đều bị người chê cười.”

Mộ Niệm Xuân không để ý đến Mộ Uyển Xuân bức tức, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Lần này đi La gia hạ thọ, khẳng định hội ngộ rất nhiều người. La Ngọc nhất định sẽ gặp, chúc mừng nữ quyền, có lẽ cũng sẽ có chút “Kính hĩ”.

.....

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Thọ Yến (Nhị)

Thương nghị thỏa đáng xong, Chu thị lại phân phó Trương thị: “Đi La gia hạ thọ, dù sao cũng phải nói cho Nguyên Xuân. Chị đi Thương Mai uyển một chuyến. Nhớ rõ dặn dò Nguyên Xuân một tiếng, nói chuyện làm việc phải đúng mực.”

Loại sự tình ra sức đánh chó rơi xuống nước, Trương thị luôn luôn thích, lập tức vâng lời.

Mộ Niệm Xuân không yên lòng, theo Trương thị cùng đi Thương Mai uyển.

Cảnh vậy nơi này tiêu điều, chỉ có mấy cọng hoa mai thưa thớt mở ra, lộ ra vài phần thê lương cô đơn.

Đại tiểu thư cả ngày ở khuê phòng, ngay cả cửa phòng cũng không ra nửa bước. Vài đứa nha hoàn vô sự, đứng bên hiên nhà nhàn thoại.

“Liên Kiều đi rồi, Phương mama cũng đi rồi. Kế tiếp không biết lại đến phiên ai.” Một nha hoàn lên tiếng thờ dài.

Đám nha hoàn đều không yên lòng.

Liên Kiều rốt cuộc phạm vào cái gì sai, ai cũng không rõ. Chuyện Phương mama mọi người đều biết. Mặc kệ là nguyên nhân gì, hai người đều bị đuổi ra phủ là sự thật. Bọn họ hoảng sợ, cũng là khó tránh khỏi.

Ngoài cửa viện vang lên tiếng bước chân.

Đoàn người Trương thị đã đến đây.

Bọn nha hoàn nào dám chậm trễ, nhanh tiến lên thỉnh an: “Nô tỳ gặp qua phu nhân, gặp qua tứ tiểu thư.”

Trương thị hỏi: “Đại tiểu thư đâu?”

Quả thực chính là biết rõ còn cố hỏi. Đại tiểu thư trừ bỏ ở khuê phòng, còn có thể chỗ nào? Bọn nha hoàn trong lòng âm thầm nói thầm, trên mặt không dám toát ra, đáp: “Bẩm phu nhân, đại tiểu thư ở trong khuê phòng.”

Trương thị tùy ý ừ một tiếng, trong lòng một trận khoái ý.

Mộ Niệm Xuân thấp giọng nhắc nhở: “Mẹ, chúng ta đi thôi!” Dừng ở chỗ này trì hoãn thời gian.

Trương thị bị nói trắng ra tâm tư, ngượng ngừng lên tiếng, phóng nhanh cước bộ.

.....

Đỗ Quyên buồn bã ỉu xiu canh giữ ở ngoài cửa, gặp đám người Trương thị đến đây, cũng là cả kinh. Bước lên phía trước hành lễ, nhanh chóng mở cửa.

Chủ tử tranh đầu, bọn họ là hạ nhân nên tránh xa một chút. Miễn cho bị vô tội lan đến. Roi vào kết cục giống Liên Kiều cùng Phương mama.

Cửa mở.

Mộ Nguyên Xuân đang thêu thùa ngẩng đầu lên. Nháy mắt nhìn thấy đám người đến, tay Mộ Nguyên Xuân run lên. Châm kim trúng ngón tay, ngón tay nhất thời chảy máu.

Đột nhiên đau đớn, nhưng thật ra làm cho Mộ Nguyên Xuân nhanh chóng tỉnh táo lại. Cô ta đứng dậy, hành lễ vắn an Trương thị: “Nữ nhi gặp qua mẫu thân. Không biết mẫu thân hôm nay đến có chuyện gì?”

Hơn nửa tháng qua, Mộ Nguyên Xuân hiển nhiên không tốt chút nào. Gương mặt vốn xinh đẹp nay tiêu tụy, ánh mắt tối đi. Biểu tình có chút cứng nhắc, cấp bậc lễ nghĩa lại thấp phần chu toàn.

Trương thị không dự đoán được Mộ Nguyên Xuân biểu hiện bình tĩnh như vậy, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Mộ Niệm Xuân mỉm cười tiến lên từng bước. Không nhanh không chậm nói: “Chúng ta hôm nay đến, là có tin tức tốt muốn nói cho tỷ.”

Tin tức tốt? Trong mắt Mộ Nguyên Xuân hiện lên một tia châm chọc cười lạnh. Mẹ con bọn họ sao có khả năng tốt tâm như vậy? Đến bỏ đá xuống giếng còn thì đúng hơn!

Quả nhiên, chợt nghe Mộ Niệm Xuân tiếp tục nói: “Còn mấy ngày nữa, là thọ yến sinh thần sáu mươi của ngoại tổ phụ tỷ. Tổ mẫu cố ý dặn qua, cho tỷ cùng đại ca đi La gia hạ thọ.”

Đi La gia.

Giờ phút này, cô ta còn mặt mũi nào đi La gia?

Lần đầu tiên trong cuộc đời Mộ Nguyên Xuân sinh ra ý lùi bước, theo bản năng nói: “Ta thân mình không khoẻ, sẽ không đi.”

“Lời này của đại tỷ không thỏa. Đó là ngoại tổ phụ ruột thịt của tỷ, nếu tỷ không đi, chẳng phải là khiến cao thấp La gia lạnh tâm?” Mộ Niệm Xuân chậm rãi phản bác.

Mộ Nguyên Xuân á khẩu. Đúng vậy. Nếu cô ta không đi, về sau liên càng không mặt mũi gặp người La gia.

Mộ Niệm Xuân lại về mặt thân thiết khuyên giải an ủi nói: “Đại tỷ, ta biết tỷ còn vì chuyện thánh chỉ tứ hôn không thoải mái. Nhưng trốn tránh không gặp người. Cũng không phải biện pháp. Dù thế nào, cũng đi La gia một hồi. Người ta trong lòng âm thầm chê cười, nhưng sẽ không thể giễu cợt chê cười trước mặt tỷ.”

Mộ Nguyên Xuân: “.....”

Này là an ủi sao, căn bản chính là đâm dao vào lòng cô ta!

Trương thị như nguyện thưởng thức sắc mặt cực kỳ khó coi của Mộ Nguyên Xuân, tâm tình nháy mắt tốt, giả mù sa mưa nói: “Niệm Xuân nói phải. Nguyên Xuân, cô không cần sợ, đến lúc đó chúng ta đến cùng cô, sẽ không để cô phải chịu khi dễ.”

..... Sẽ không để cho cô ta chịu khi dễ? Là cùng nhau xem cô ta bị chê cười mới đúng!

Mộ Nguyên Xuân sắc mặt biến lại biến. Rốt cục buộc chính mình tỉnh táo lại: “Nữ nhi đã biết.”

Nếu tránh không khỏi đi, chỉ có thể kiên trì trước mặt người khác.

.....

Năm ngày nhaoáng cái đã tới.

Sáng hôm nay. Mộ gia cao thấp đều đến Tu Đức đường, mọi người vừa nói vừa cười. Cũng là náo nhiệt.

Khi thân ảnh Mộ Nguyên Xuân xuất hiện, không khí nguyên bản náo nhiệt nhất thời đông lạnh. Mọi người không hẹn mà cùng nhìn qua. Mộ Nguyên Xuân hiển nhiên tỉ mỉ trang điểm, như trước xinh đẹp uyển chuyển hàm xúc phong tư yếu điệu. Khóe môi cười yếu ớt, thoát nhìn cùng mọi khi không khác.

Trương thị nhìn về mặt Mộ Nguyên Xuân dường như không có việc gì, trong lòng có chút không vui.

Mộ Niệm Xuân lại cười nhẹ.

Mộ Nguyên Xuân giỏi nhất diễn trò, mấy ngày nay chỉ sợ đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt, tất nhiên là sẽ không dễ dàng khiến cho người khác chê cười.

.....

Nam nhân ngồi một xe ngựa, nhóm nữ quyền ngồi một xe khác. Trương thị cùng Ngô thị tựa hồ đều có chút tâm sự, vẫn chưa nói chuyện.

Tam tỷ muội ngồi ở một bên. Mộ Uyển Xuân cố ý tiến đến bên người Mộ Niệm Xuân nói chuyện, Mộ Nguyên Xuân bị cô linh vắng vẻ ở một bên.

Mộ Nguyên Xuân không chú ý, chỉ lẳng lặng ngồi ở một bên. Nhưng mà, lúc này tâm tình cô ta lại nửa điểm cũng không bình tĩnh.

Như thế này đến La gia, nhất định sẽ gặp La Ngọc biểu ca, cô ta nên làm cái gì bây giờ? Cậu cùng mợ, cũng nhất định sẽ rất thất vọng về cô ta! Còn có nhóm biểu tỷ biểu muội biểu tẩu, sẽ dùng ánh mắt gì nhìn cô ta?

Mọi người đều có tâm tư, một đường không nói chuyện, rất nhanh đi tới La gia.

Lúc này vừa qua chính Ty, trước cửa La gia xe ngựa xếp hàng dài. Hôm nay La gia mở cửa chính đón khách, tam huynh đệ La Uẩn tự mình tiếp đón lại khách, Lý thị Vương thị cũng dẫn nhóm con dâu tiếp đón nữ quyền.

Khi đoàn người Mộ gia xuất hiện, La Uẩn cùng Lý thị lập tức tự mình đón. Dẫn đoàn người Mộ gia vào chính đường.

Các trưởng bối hàn huyên, bọn tiểu bối cũng chào nhau. Nhưng mà, bình thường vui vẻ chào hỏi, hôm nay lại hiện ra vài phần xấu hổ ý tứ hàm xúc. Nhóm biểu tẩu biểu tỷ muội La gia, thấy Mộ Nguyên Xuân. Đầu chỉ chào hỏi có lễ, không nói thêm gì.

Này không lạ. Bọn họ thật sự tìm không thấy lời thích hợp để có thể nói.

Biểu muội, chúc mừng cô được thánh chỉ tứ hôn? Này rõ là không thể nói.

Biểu muội. Gần đây cô thế nào? Hỏi thế này, chỉ bằng không hỏi.

Biểu muội. Cô cùng La Ngọc rõ ràng mới là tình đầu ý hợp một đôi. Vì cái gì bỗng nhiên toát ra một vị thái tôn? Lời này liền càng không thể hỏi.

Vì thế, thiếu phu nhân La gia cùng các tiểu thư không hẹn mà cùng im lặng.

Mộ Nguyên Xuân tuy rằng sớm có chuẩn bị trong lòng, chính đến giờ phút này, vẫn như cũ cảm thấy xấu hổ nan kham. Kiệt lực bài trừ tươi cười bình tĩnh ôn hòa.

Mộ Niệm Xuân vẫn lưu ý nhất cử nhất động Mộ Nguyên Xuân, tự nhiên trong mắt Mộ Nguyên Xuân chột lóe rồi biến mất.

Bất quá, thế này mới vừa mới bắt đầu, trò hay còn ở phía sau!

Các trưởng bối rất nhanh hàn huyên qua. Mộ Trường Hù dẫn Mộ Nguyên Xuân tiến lên, vẫn an vợ chồng La Uẩn.

La uẩn đánh giá Mộ Trường Hù. Trong mắt hiện lên một tia đau lòng: “Trường Hù, cháu mấy ngày nay gầy rất nhiều. Chuyện thi hội không tốt, cháu đừng để trong lòng quá mức. Cháu còn trẻ, trước bảo dưỡng thân thể quan trọng hơn.”

Mộ Trường Hù đã khôi phục thân thể đáp: “Đại cữu nói phải, đều là cháu không tốt, để mọi người phải lo lắng.”

La Uẩn lại nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân. Đối với đứa cháu gái ngoại ngày xưa yêu thương đến cực điểm, La Uẩn lúc này tâm tình phức tạp nói không nên lời. Do dự một lát mới nói: “Nguyên Xuân, nay việc hôn nhân của cháu đã định, an tâm mà gả đi.”

Trong giọng nói, đã lộ ra vài phần xa cách.

Mộ Nguyên Xuân trong lòng một trận chua xót. Nước mắt cơ hồ tràn mi mà ra.

Mấy ngày nay, Mộ gia cao thấp, trừ bỏ huynh trưởng. Cơ hồ mỗi người đều đang chờ xem cô ta bị chê cười. Cô ta cứng rắn chống không cho chính

mình trước mặt người khác thất thố. Lần này đến La gia, cô ta tuy rằng chột dạ không yên, ở chỗ sâu trong lòng trong khó không tồn vài phần mong đợi. Hy vọng cậu mợ có thể giống như trước yêu thương cô ta, là chỗ dựa cho cô ta.....

Sự thật cũng là như vậy, lãnh khốc vô tình.

Từ khi tới La gia tới giờ, Lý thị căn bản không nhìn cô ta. Cậu ngày xưa yêu thương cô ta nhất, cũng đậm nhạt rất nhiều.

Chúng bạn xa lánh.....

Nghĩ tới đây. Mộ Nguyên Xuân âm thầm cắn răng, buộc chính mình nở nụ cười: “Đa tạ đại cứu cứu quan tâm”

La Uẩn thấy Mộ Nguyên Xuân lã chã chực khóc đáng thương, tâm địa mềm nhũn, đang muốn nói cái gì. Lý thị ho nhẹ một tiếng. La Uẩn liền trầm mặc.

Ngay tại giờ phút này, vài vị thiếu gia La gia vào chính đường. La Ngọc rõ ràng ở trong đó.

.....

Mộ Nguyên Xuân nhìn qua.

La Ngọc cũng nhìn lại đây.

Bốn mắt nhìn nhau. Hai người trong lòng run lên. Giờ khắc này, chính đường giống như không có ai. Bọn họ trong mắt chỉ nhìn thấy đối phương.

Nhưng mà, một cái chớp mắt, chưa xót liền đều tự tràn đầy trong lòng.

Cô ta nay là trác phi thái tôn. Bọn họ hết thấy đều đã xong. La Ngọc thống khổ nói cho chính mình, làm như không có việc gì đi lên, gọi hai tiếng biểu muội.

Mộ Nguyên Xuân cố gắng mỉm cười: “Biểu ca, đã lâu không thấy.”

La Ngọc cũng mỉm cười nói: “Đúng vậy, quả thật có chút ngày không gặp. Muội gần đây có khỏe không!” Nhiều năm đã dường thành thói quen, làm hấn kìm lòng không được thân thiết hỏi tình hình gần đây của cô ta.

Một chút cũng không tốt.

“Muội tốt lắm” Mộ Nguyên Xuân tiếp tục cố gắng mỉm cười: “Đa tạ biểu ca quan tâm”

La Ngọc tựa hồ còn muốn nói cái gì, lại không biết nói từ đâu.

Mọi người thấy giống như hàn huyên nói chuyện, kì thực đều lưu ý hai người bọn họ. Nhất là Lý thị, đã muốn nhử mày. Lúc này, vừa vặn người gác cổng đến bẩm báo, lại có khách quý đến đây.

Lý thị gọi: “Ngọc nhi, theo ta đi ra ngoài tiếp đón khách.”

La Ngọc theo Lý thị đi rồi.

Mộ Nguyên Xuân hạ mí mắt, trong lòng một trận đau đớn không thể nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Đôi Trận

Rất nhanh, khách quý liền nhất nhất đến đây.

Nếu luận thân phận, Trần quốc công phu nhân, Thái tử phi Du thị là muội muội ruột thịt Trần quốc công, vị Trần quốc công phu nhân là tẩu tử nhà mẹ đẻ Thái tử phi. Chỉ bằng một tầng thân phận này, liền đủ để ngạo thị chúng nữ quyền ở đây.

Lý thị Vương thị tự nhiên sẽ không chậm trễ khách quý như vậy, rất có vài phần chúng tinh phùng nguyệt.

Cô gái tú lệ bên người Trần quốc công phu nhân, đúng là từng có gặp mặt một lần ở Hà Hoa Yên Du lục tiểu thư. Vị Du lục tiểu thư này là biểu muội thái

tôn, lại tài mạo xuất chúng, chỉ tiếc là thứ xuất. Bằng không, vị trí thái tôn phi mười phần là của cô ấy.

Mọi người nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Du lục tiểu thư hơn vài phần vì diệu.

Mộ Niệm Xuân cũng nhìn Du lục tiểu thư.

Kiếp trước, Mộ Trường Hủ thi hội suôn sẻ, ở thi đình đỗ thám hoa, trở thành học sĩ hàn lâm tuổi trẻ nhất. Trần quốc công phu nhìn trúng Mộ Trường Hủ, chủ động mở cửa hôn nhân này. Du Thu Nương gả đến Mộ gia, thành đại thiếu phu nhân. Hai vợ chồng cũng coi như ân ái hòa thuận.

Kiếp này, còn có đoạn nhân duyên này sao?

Hẳn là sẽ không!

Trần quốc công phu nhân dưới gối có ba người con, thứ xuất hai người con. Du Thu Nương tuy là thứ xuất, cũng là tiểu thư duy nhất của Trần quốc công phu. Thuở nhỏ liền dưỡng ở bên người Trần quốc công phu nhân, được sủng ái. Thân phận như vậy, so với tiểu thư con vợ cả huân quý phu đệ bình thường, cũng kém không có mấy.

Mộ Trường Hủ không có phong cảnh kiếp trước, làm sao có thể lọt vào mắt vợ chồng Trần quốc công?

Trên thực tế, Mộ Chính Thiện cùng Trương thị hôm nay đến La gia hạ thọ, còn có một mục đích quan trọng. Vì Mộ Trường Hủ tìm một mối hôn nhân tốt! Trường hợp này, đến hạ thọ nữ quyền phần lớn sẽ mang theo khuê nữ nữ nhi tới cùng, đúng là thời cơ tốt.

Trương thị từ đáy lòng không tình nguyện hỏi đến việc hôn nhân Mộ Trường Hủ, nhưng nà thân là kẻ mẫu không thể lảng tránh trách nhiệm. Đành đã khởi tinh thần, cùng nhóm nữ quyền bắt chuyện. Một bên bất động thanh sắc nhìn xem.

Có thể hiểu rõ, với gia thế Mộ gia, lương xứng thì chỉ có thể gia cảnh bình thường. Bà nguyện ý, chỉ sợ không qua được cửa Mộ Chính Thiện.

Như vậy xem ra nhìn lại. Nhất thời lại không có hợp ý.

Trương thị tới thủy chung cũng không nghĩ tới Du lục tiểu thư.

Sau một lúc lâu, Bình Viễn hầu phu nhân cũng đến đây, cô gái thanh lệ ôn nhã bên cạnh người, đúng là bị tứ hôn thành thái tôn phi Trương tam tiểu thư.

.....

Cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân. Châm chọc đùa cợt chế nhạo vui sướng khi người gặp họa đều có cả.

Mộ Nguyên Xuân ý nghĩ trống rỗng, hai tay mắt không chế run rẩy không thôi.

Cô ta từng nghĩ khi gặp Trương tam tiểu thư nên như thế nào ứng đối. Giờ khắc này cô ta mới biết được, mình suy nghĩ an ủi đều là lừa mình dối người thôi. Trương tam tiểu thư là chính phi, mà cô ta về sau chỉ có thể làm thiếp thất.

Trương tam tiểu thư hiển nhiên cũng lưu ý đến Mộ Nguyên Xuân, ngăn ra giấy lát. Liền mỉm cười tiến lên cùng Mộ Nguyên Xuân “Ta nói là ai như vậy nhìn quen mắt, nguyên lai là Mộ gia muội muội.”

Thái độ coi như thân mật. Câu Mộ gia muội muội, lại dễ thường chói tai.

Mộ Nguyên Xuân cố nở một nụ cười cứng ngắc: “Không nghĩ tới Trương tam tiểu thư hôm nay cũng đến đây.”

Trương tam tiểu thư mỉm môi cười, ý vị thâm trường nói: “Mộ muội muội không cần khách sáo như vậy, xưng hô ta một tiếng Trương tỷ tỷ là được.”

..... Vị Trương tam tiểu thư này cũng không vừa. Một câu tỷ tỷ một câu muội muội, rõ ràng là có ý ở trước mặt mọi người làm cho Mộ Nguyên Xuân khó xử.

Mộ Niệm Xuân ngấm sắc mặt tái nhợt Mộ Nguyên Xuân một cái, tiếp tục xem kịch vui.

Mộ Nguyên Xuân rút cuộc vẫn chưa trước mặt mọi người cùng Trương tam tiểu thư trở mặt. Bất quá, kia một tiếng tỷ tỷ vô luận như thế nào cũng kêu không ra lời.

“Trương tỷ tỷ,” Một giọng thiếu nữ kinh hi vang lên.

Trương tam tiểu thư cùng Mộ Nguyên Xuân đều sững sốt. Không hẹn mà cùng quay đầu nhìn qua.

Cô gái này ước chừng mười lăm sáu tuổi, gương mặt xinh xắn, đôi mắt sắc sảo. Mặc áo xanh, váy hồng. Mặc dù không tính đặc biệt nữ, nhưng cũng là quyền rũ.

Chính là, cô gái này rất lạ mặt. Như thế nào lại kêu tỷ tỷ?

Tương tam tiểu thư trong lòng nghi hoặc, trên mặt lại không động thanh sắc, cười hỏi: “Thứ ta thất lễ, xin hỏi cô là tiểu thư quý phủ nào?”

Cô gái kia cười đáp: “Là ta rất mạo muội, đã quên tự giới thiệu. Gia phụ là Hộ bộ Thị Lang, ta họ Lư. Khuê danh một chữ Phụng. Ở nhà đứng hàng thứ hai, tỷ tỷ nếu không chê. Xin gọi ta một tiếng Lư muội muội!”

Đúng là Lư nhị tiểu thư!

Tương tam tiểu thư ngẩn ra, rất nhanh phản ứng lại. Cười hô Lư muội muội.

Mộ Nguyên Xuân mặt cười lạnh đi vài phần.

Mộ Niệm Xuân cũng không thể không thăm than. Thật sự là rất trùng hợp! Ai có thể nghĩ đến, ba người lại đồng thời đến La gia, còn tiến đến cùng nhau. Cái này thật đúng là náo nhiệt

Mộ Uyển Xuân đối vị Lư nhị tiểu thư trong truyền thuyết này rất tò mò, cố ý vô tình đứng sát vào, cùng Mộ Niệm Xuân xem kịch vui.

Lư nhị tiểu thư thập phần lạnh lợi biết điều, cùng Tương tam tiểu thư riu rít. Không đến chốc lát công phu, hai người liền huyền não một góc. Giải về ứng đối Mộ Nguyên Xuân, hôm nay lại dị thường trầm mặc, biểu tình cũng có chút dờ dẫm.

La Kỳ nhìn này một màn, trong lòng thực không thoải mái. Liền tiến lên, cười kéo tay Mộ Nguyên Xuân: “Biểu muội, người ở đây nhiều không tiện nói nói, không bằng cùng ta đi dạo trong vườn tán giải sầu đi.”

Mộ Nguyên Xuân cảm kích nhìn La Kỳ, không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Nơi này cô ta thật sự không chống cự nổi nữa! Nếu không né tránh, cô ta sợ mình sẽ sụp đổ.

.....

Mộ Nguyên Xuân vừa đi, Tương tam tiểu thư cùng Lư nhị tiểu thư cũng đều tự tan.

Mộ Uyển Xuân hơi có chút tiếc nuối, ghé vào bên tai thấp giọng Mộ Niệm Xuân cười nói: “Thấy không, vị Lư nhị tiểu thư này còn lạnh lợi hơn đại tỷ. Một câu tỷ tỷ, kêu thật sự là thân thiết.” Lời nói lộ ra vài phần vui sướng khi người gặp họa.

Mộ Niệm Xuân mâu quang lóe lên, kéo kéo khóe môi: “Đại tỷ rất nhanh sẽ nghĩ thông suốt, nói không chừng về sau kêu so với Lư nhị tiểu thư còn thân thiết hơn!”

Mộ Uyển Xuân bán tín bán nghi: “Không phải đâu! Đại tỷ nhìn ôn nhu, kỳ thật tâm cao khí ngạo, làm sao chịu được ủy khuất như vậy.”

Mộ Nguyên Xuân cười mà không nói.

Trên đời này không ai so với nàng về hiểu biết Mộ Nguyên Xuân. Lấy tính tình Mộ Nguyên Xuân, sẽ không khinh địch như vậy. Chờ cô ta nhận rõ sự thật, tự nhiên sẽ nghĩ biện pháp ứng đối.

Lúc này, lại có khách quý đến đây.

Vĩnh Ninh hầu phu nhân vẻ mặt rụt rè tao nhã tươi cười, hồng y thiếu nữ bên cạnh, không phải Lục Vô Song còn có thể là ai?

Mộ Niệm Xuân vừa thấy Lục Vô Song đến, phản xạ tính nghiêng mình, lặng lẽ dắt Mộ Uyển Xuân trốn vào góc vắng. Nàng thật ra không sợ Lục Vô Song, chính là lười cùng Lục Vô Song phân cao thấp.

La gia chính đường lớn như vậy, khách nhân lại nhiều, có nhiều người chống đỡ tầm mắt, Lục Vô Song sẽ không nhìn đến nàng.

“Mộ tứ muội muội, đã lâu không thấy.” Thanh âm quen thuộc ở sau người vang lên.

Mộ Niệm Xuân nhin xuống xúc động thở dài, cười xoay người tiếp đón: “Không nghĩ tới Lục tỷ tỷ hôm nay cũng đến đây.”

Lục Vô Song tựa tiểu phi tiểu nói: “Ta vừa rồi mới tới. Cô không muốn tiếp ta, còn trốn đi. Không nghĩ gặp ta sao?”

Một màn Từ Vân am qua đi, hai người lần đầu tiên gặp mặt. Kiểm gương nó trương hình dung cũng không đủ.

Đương nhiên, là Lục Vô Song đơn phương khiêu khích. Mộ Niệm Xuân căn bản không có ý tứ tiếp chiêu, thản nhiên cười nói: “Lục tỷ tỷ hiểu lầm. Ta vừa rồi cùng Tam tỷ đang nói chuyện, không lưu ý tỷ cũng đến đây.”

Lục Vô Song hơi cong môi châm chọc: “Ồ? Chiều theo cô nói, nhãn lực của cô không được tốt lắm sao!”

Mộ Niệm Xuân mặt không đổi sắc cười nói: “Đúng vậy, ta không thể sánh được tuệ nhãn của Lục tỷ tỷ. Cách nhiều người như vậy, lại cũng có thể nhìn đến ta.” Bởi vậy dù có thể hiểu Lục Vô Song đối nàng ghen ghét oán hận sâu đậm thế nào.

Lục vô mồm, Lục Vô Song làm sao là đối thủ Mộ Niệm Xuân. Chưa tới hai hiệp, liền á khẩu không trả lời được.

Mộ Uyển Xuân đưa mắt dạo qua một vòng.

Vị Lục đại tiểu thư này biểu tình cùng ngữ khí đều không thích hợp, một bộ lai giả bất thiện. May mắn tứ muội phản ứng mau, nói mấy câu liền khiến cô ta không lời nào để nói.

Lục Vô Song hít sâu khẩu khí, ra vẻ lơ đãng nói: “Từ lúc Từ Vân am hồi phủ, Dung phi nương nương thưởng ta một ít vật liệu may mặc, còn sai người đưa đến hầu phủ. Quần áo hôm nay ta mặc, chính là vật liệu nương nương thưởng may nên.”

..... Đây quả thực chính là khoe khoang!

Mộ Niệm Xuân đánh giá Lục Vô Song một cái, cười khen: “Dung phi nương nương thưởng vật liệu may mặc dĩ nhiên là thượng phẩm, làm được quần áo cũng phá lệ xinh đẹp. Cũng chỉ có Lục tỷ tỷ tài năng mặc mới đẹp như thế.”

Không có nửa điểm hâm mộ ghen ghét!

Không có khả năng! Mộ Niệm Xuân nhất định là ở giả vờ!

Lục Vô Song trong lòng âm thầm nghĩ, cố ý cười hỏi: “Đừng chỉ lo nói ta. Cô ở Từ Vân am làm bạn Dung phi nương nương suốt một tháng, Dung phi nương nương ban cho cô khẳng định còn nhiều đồ tốt hơn!”

Mộ Niệm Xuân vẻ mặt tiếc nuối: “Nói ra không sợ Lục tỷ tỷ chê cười. Dung phi nương nương căn bản là không ban cho ta cái gì, xem ra, Dung phi nương nương thích Lục tỷ tỷ!”

Lời này, Lục Vô Song nghe xong, tâm tình thư sướng cực độ. Mấy tháng qua ghen hờn dỗi, cuối cùng thoáng thư giải. Bất quá, cô ta không tính nhanh như vậy đã bỏ qua Mộ Niệm Xuân: “Có chuyện cô nên biết! Hoàng hậu nương nương đang định chọn lựa Tề vương phi, nhiều nhất đến năm sau sẽ định ra người được chọn.”

Thật sự là tin tức tốt!

Lấy gia thế Mộ gia, khẳng định nhập không được mắt Hoàng hậu. Huống chi, Mộ Nguyên Xuân đã là trắc phi thái tôn. Tổng không thể để nữ nhi Mộ gia làm Tề vương phi!

Mộ Niệm Xuân tâm tình đột nhiên tốt lên, cười tủm tỉm đáp: “Lục tỷ tỷ tài mạo hơn người, gia thế hiển hách, vị trí Tề vương phi, khẳng định là Lục tỷ tỷ.”

Cuối cùng còn có vài phần tự mình hiểu lấy.

Lục Vô Song khinh miệt nở nụ cười, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên nghe được một tiếng thét kinh hãi: “Tề vương điện hạ cùng thái tôn điện hạ tới.”

.....

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Quấy Rầy

Tề vương đến đây?

Lục Vô Song một trận kinh hãi. Nghĩ đến lần trước ở Từ Vân am đã bị lạnh nhạt nhục nhã, trong lòng một trận ủy khuất nan kham.

Dung phi nương nương vừa ý cô ta. Nhưng Tề vương thích là Mộ Niệm Xuân.

Chuyện này là thật, làm tâm cao khí ngạo Lục Vô Song bị đè nén sinh ghen ghét. Cho nên, hôm nay vừa nhìn thấy thân ảnh Mộ Nguyên Xuân, cô ta liền khản cập tiến đến khiêu khích. Hiện tại Tề vương đến đây, cô ta nên làm cái gì bây giờ?

Vứt bỏ nữ tử rụt rè tiến lên đáp lời?

Một màn mấy tháng trước vẫn như cũ rõ ràng khắc trong lòng đầu, cô ta thật sự không có dũng khí thử lại một lần. Nếu là ở trước công chúng bị nhục nhã, cô ta còn lấy cái gì mặt gặp người.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô ta có thể làm chỉ có lẳng lặng đứng ở góc sáng sủa, rất xa ngóng nhìn thiếu niên phóng khoáng kia. Nếu là hắn có thể chủ động đến cùng cô ta chào hỏi thì thật tốt.....

Đại khái là Phật tổ nghe được khẩn cầu của cô ta. Ánh mắt Tề vương ánh mắt, lại dừng lại tại đây.

Lục Vô Song tâm loạn khiêu, hai gò má nhiễm đỏ, si ngốc nhìn thiếu niên tùy hứng đang cười đùa kia. Trong đầu hốt nhiên hiện ra một khắc hai người sơ ngộ kia.

Chính là liếc mắt một cái, tâm của cô ta hoàn toàn luân hồi, âm thầm thề kiếp này không phải hắn không lấy chồng. Thậm chí mất đi Từ Văn am bồi Dung phi tìm niềm vui. Sự thật chứng minh, mưu kế của cô ta đã thành công. Dung phi sai người đưa vật liệu may mặc đến Vĩnh Ninh hầu phủ, là một tín hiệu rõ ràng.

Tề vương cho dù kiêu ngạo tùy hứng, hôn nhân đại sự cũng phải nghe Dung phi! Hắn hiện tại đến hàn huyên với mình, khẳng định là vì Dung phi thuyết phục hắn.

Tề vương càng ngày càng gần.

Tim Lục Vô Song cơ hồ mau nhảy khỏi lồng ngực, kìm lòng không được tiến lên từng bước, ẩn tình hô: “Tề vương điện hạ.....”

Nói còn chưa nói hoàn, thân thể Tề vương liền đi qua bên cạnh cô ta, đứng ở trước mặt Mộ Niệm Xuân, thân thiết hô “Mộ muội muội”.

Lục Vô Song: “.....”

Lục Vô Song mặt đỏ lại trắng. Trắng lại hồng, cực kỳ khó coi.

Trừ bỏ Mộ Uyển Xuân nhìn cô ta một cái, Tề vương cùng Mộ Niệm Xuân căn bản là không nhìn cô ta.

Mỗi lần gặp gỡ Tề vương, Mộ Niệm Xuân đều phải dả khỏi toàn bộ tinh thần ứng phó, tất nhiên là không rảnh lưu ý biểu tình của Lục Vô Song xấu hổ và giận dữ: “Tề vương điện hạ xưng hô như vậy. Tiểu nữ không dám nhận.”

Tề vương không nhìn Mộ Niệm Xuân lãnh đạm, tiếp tục nhiệt tình cười nói: “Có chút ngày không gặp cô, tôi vốn đang tính dâng môn bài phụng. Không nghĩ tới hôm nay trùng hợp như vậy, lại gặp cô ở La gia.”

..... Cái gì “trùng hợp”, căn bản là cố ý!

Chu Diễm trong lòng âm thầm phun tào, ngoài miệng cũng rất phối hợp: “Đúng vậy, quả thật trùng hợp.” Vừa nói vừa nhanh chóng ngẩng một vòng, lại không thấy được cái thân ảnh quen thuộc kia. Không khỏi một trận thất vọng.

Mộ Niệm Xuân, Mộ Uyển Xuân đều ở trong này, Mộ Nguyên Xuân lại không ở. Chẳng lẽ, nàng hôm nay không có tới?

Mộ Niệm Xuân làm như xem thấu tâm tư Chu Diễm, ra vẻ lơ đãng nói: “Người ở đây nhiều không thoải mái, đại tỷ cùng biểu tỷ La gia đi dạo trong vườn rồi.”

Hai mắt Chu Diễm sáng lên, lập tức đưa mắt ra hiệu. Thập tứ thúc, nhanh lên tìm cái lý do, ta phải đi hoa viên La gia.

Khóe môi Mộ Niệm Xuân hơi hơi cong lên. Đúng vậy, nhanh lên tìm cái lý do, cùng Chu Diễm đi thôi! Dừng ở chỗ này quấy rầy ta.

Tề vương quả nhiên thực nghĩa khí. Lập tức nói: “Người ở đây nhiều không thoải mái, chúng ta cũng đi dạo trong vườn đi.”

Chu Diễm nhướn mày, liên tục gật đầu.

Sau đó. Chỉ thấy Tề vương lại bảo Mộ Trường Hủ cùng La Ngọc lại đây.

Chu Diễm: “.....”

Nhiều người như vậy, hắn cùng Nguyên Xuân còn như thế nào lên gặp mặt nói chuyện? Nhất là La Ngọc cũng ở đây.....

Hắn mặc dù không phải đoạt người trong mộng, nhưng La Ngọc đối Mộ Nguyên Xuân khẳng định chưa hề vong tình. Ba người gặp như vậy, có bao nhiêu xấu hổ!!!

Tề vương xem nhẹ ánh mắt của Chu Diễm, cười đối La Ngọc nói: “Chúng ta là lần đầu tiên đến La gia, hôm nay làm phiền người tận tình, dẫn chúng ta đi dạo trong vườn.”

La Ngọc cười cũng có vài phần miễn cưỡng, nhưng không cách nào chối từ, đành phải đồng ý.

Mộ Trường Hủ xấu hổ liền lại càng không nói. Một bên là biểu ca từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Một bên là thái tôn, trọng phụ trọng lai muội muội tương lai. Hắn ở giữa, miễn bàn là tư vị gì.

Tạo thành cục diện xấu hổ này, Tề vương, lại nửa điểm xấu hổ cũng không có, cười tiếp đón Mộ Niệm Xuân Mộ Uyển Xuân: “Nhiều người đi vườn cũng náo nhiệt. Hai người cũng cùng đi đi!”

Mộ Niệm Xuân còn không chưa kịp cự tuyệt, Mộ Uyển Xuân liền vui vẻ đồng ý.

..... Mộ Niệm Xuân buồn bực lại bắt đắc dĩ liếc mắt Mộ Uyển Xuân một cái. Không phải tỷ luôn luôn trốn tránh Tề vương sao? Sao còn muốn đi?

Mộ Uyển Xuân cười hi hi nháy mắt mấy cái. Muốn không muốn xem cảnh tượng lúc đại tỷ gặp thái tôn cùng La thiếu gia sao?

Được rồi! Một màn phấn khích như vậy, bỏ lỡ quả thật đáng tiếc! Mộ Niệm Xuân rất nhanh liền điều chỉnh tâm tình, cùng Mộ Uyển Xuân dắt tay đi ra chính đường.

Lục Vô Song trở mắt nhìn đám người Tề vương rời đi, trong lòng bi phẫn muốn chết.

Cô ta đứng ở đây, lại không có người mời cô ta cùng đi.

Từ đầu đến cuối, cô ta chỉ như phong cảnh bên cạnh.

.....

Nhiều người như vậy cùng nhau rời chính đường, tự nhiên khiến cho mọi người chú ý.

Trương tam tiểu thư nhìn chăm chăm bóng dáng thái tôn, dùng sức cắn cắn môi.

Cô ta mới là thái tôn phi tương lai, thái tôn không hề nhìn cô ta một cái, liền vội vàng đi ra vườn tìm Mộ Nguyên Xuân. Hành vi như vậy, quả thật như giáng cho cô ta một cái tát.

Khoái ý nhục nhã Mộ Nguyên Xuân lúc trước, lúc này sớm biến mất vô tung, trong lòng bịt kín một tầng bóng ma thật dày.

Ở bên cạnh, Lưu nhị tiểu thư bình tĩnh hơn.

Thánh chi tứ hôn, đối cô ta mà nói không thể nghi ngờ là một kinh hi thật lớn. Cho dù là trắc phi, cũng hơn là gả cho một gia đình gia thế tầm thường khác. Thái tôn thích ai, lúc này không quan trọng. Ngày sau gả đến Thái tử phủ, còn nhiều cơ hội.

Trương thị đang cố gắng cùng nhất chúng nữ quyền bất chuyện, thuận tiện xem nhóm nữ quyền bên người, cân nhắc suy nghĩ ai thích hợp hơn. Nhất thời không lưu ý Mộ Niệm Xuân rời đi. Thẳng đến lúc Ngô thị cúi đầu kinh hô một tiếng.

Trương thị sùng sốt, thấp giọng hỏi nói: “Xảy ra chuyện gì?” Chuyện gì khiến Ngô thị lớn tiếng như vậy.

Ngô thị đè thấp thanh âm nói: “Uyển Xuân, Niệm Xuân, theo thái tôn, Tề vương bọn họ đi ra.”

Cái gì? Trương thị nhũn mảy.

Tề vương đối Niệm Xuân vài phần yêu thích là rõ ràng. Lúc trước bà cũng có vài phần niệm tưởng. Bất quá, niệm tưởng này đã sớm theo thánh chi tứ hôn tan thành mây khói.

Trưởng nữ con vợ cả Mộ gia sẽ là trắc phi thái tôn. Nữ nhi Mộ gia như thế nào khả năng làm Tề vương phi? Trước không nói gia thế có đủ hay không, chỉ là bối phận cũng đã là kém.

Nếu có thể, Niệm Xuân cùng Tề vương lại có lui tới thật quá tuyệt vời. Nhưng Mộ Nguyên Xuân đã nói rõ.....

Trương thị nháy mắt thoát khỏi xúc động.

Ngô thị hiển nhiên cũng không vui khi biết Mộ Uyển Xuân theo thái tôn, Tề vương cùng đi trong vườn, thấp giọng phát ra câu bực tức: “Hai tỷ muội chúng nó, thật sự là rất khinh suất.”

Người đi đã đi rồi, oán giận cũng không giải quyết được gì. Trương thị đành phải trấn an Ngô thị: “Yên tâm đi, hai đứa đều trí tuệ lanh lợi, không có việc gì.”

Ngô thị than nhẹ một tiếng, tạm thời gác chuyện này qua một bên.

Khó có được cơ hội nhìn nhiều thiếu nữ khuê các thế này, bà phải đả kích tinh thần tướng xem một phen. Mộ Trường Bách mười bốn tuổi, cũng đến tuổi chọn lựa con dâu.

.....

Hoa viên La gia lớn hơn Mộ gia không ít, đình đài lầu các thấp thoáng núi giả lưu thủy cây cối, thập phần tinh xảo.

Chu Diễm lại vô tâm thương thức, vào vườn, liền nhìn xung quanh, dụng ý không nói cũng hiểu.

Mộ Trường Hủ không tiện nói cái gì, áy náy nhìn La Ngọc một cái. La Ngọc cảm xúc đi xuống cũng là rõ ràng, mím môi, một lời chưa phát.

Tề vương một đường huyền não, nói chuyện không dừng: “Mộ muội muội, nhiều ngày không gặp, hình như cao hơn một chút, cũng xinh đẹp hơn.”

Đùa giỡn, này quả thực chính là đùa giỡn!

Mộ Niệm Xuân ngoài cười nhưng trong không cười kéo kéo khóe môi: “Cảm ơn Tề vương điện hạ khen. Nghe nói Tề vương phủ mỹ nhân như mây, tôi không tư sắc, làm sao lọt mắt Tề vương điện hạ.” Lãnh đạm lại lộ ra đùa cợt.

Tề vương như không nghe ra hàm ý, thần nhiên cười nói: “Cô như vậy, kỳ thật rất hợp mắt tôi.”

..... So với vô liêm sỉ, quả thực không người là đối thủ Tề vương.

Mộ Niệm Xuân âm thầm xem thường, cố ý thả chậm cước bộ.

Đáng tiếc, Tề vương hôm nay như là quyết tâm quấy rầy, cũng thả chậm cước bộ, vừa cười nói: “Lần tới Mộ gia, may mắn nhắm nháp thức ăn chay cô tự làm. Tôi đến nay vẫn nhớ mãi không quên.”

Ngày nào đó ăn rất chóng đờ, sau hai ba ngày khẩu vị cũng chưa lại. Thực tại là khó quên nhớ đời.

Mộ Niệm Xuân lại theo những lời này, nghe ra một tầng ý tứ sâu xa.

Ngày nào đó, hần kêu Thạch Trúc nói lại cho nàng một câu: Tâm ý của cô, tôi toàn bộ đều nhận.

Vẫn nhớ mãi không quên, chẳng phải là đang nói hần luôn luôn nhớ thương nàng? Lại liên tưởng đến Lục Vô Song vừa mới theo như lời Hoàng hậu muốn chọn Tề vương phi, nàng bỗng nhiên không thể bình tĩnh.

Tuy rằng trước mắt xem ra khó khăn nhiều, nhưng vạn nhất Tề vương thật sự cầu đến thánh chỉ tứ hôn làm sao bây giờ?

Người khác đều nghĩ đến Tề vương hoang đường tùy hứng, chỉ có nàng biết, Tề vương này chờ tâm cơ thâm trầm ra sao. Nhìn như chuyện không có khả năng, có lẽ Tề vương thật sự có thể nghĩ ra biện pháp cũng không biết.....

Mộ Niệm Xuân nhú mày.

Tề vương nhìn như không chút để ý, kì thực vẫn lưu ý thần sắc biến hóa của nàng. Lúc này thấy nàng mày nhú lại vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, lại không cảm thấy bị nhục nản lòng, ngược lại cong khóe môi.

Không hổ là nữ tử hần muốn cùng cả đời, trí tuệ bình tĩnh, phản ứng cực nhanh. Minh chỉ nói mấy câu ngắn ngủi, liền đoán được sẽ phát sinh cái gì. Không biết nguyên nhân gì, nàng luôn luôn bài xích kháng cự hần tiếp cận, thậm chí bao hàm địch ý cùng đề phòng.

Bất quá, chuyện đó không quan trọng. Đợi mấy tháng nữa, thánh chỉ tứ hôn tới, nàng sẽ thấy đừng hòng mơ tưởng chạy ra.

Một ngày nào đó, nàng sẽ biết, bọn họ hai người mới là một đôi trời đất tạo nên.

Về quảng cáo

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Tam Giác

Mọi người theo La Ngọc dẫn đường, đã đi hơn nửa hoa viên.

Rốt cục, ở một chỗ lương đình, gặp Mộ Nguyên Xuân.

Chu Diễm rất xa chỉ thấy thân ảnh Mộ Nguyên Xuân, ánh mắt nháy mắt sáng đứng lên.

La Ngọc tự nhiên cũng thấy được Mộ Nguyên Xuân. Hần phản ứng cùng Chu Diễm hoàn toàn bất đồng, cước bộ chần chờ, cơ hồ không dừng khí tiến lên.

Mấy ngày nay, hần buộc chính mình cái gì cũng không nghĩ, buộc chính mình quên Mộ Nguyên Xuân. Trước hôm nay, hần cảm thấy chính mình đã làm

được. Thẳng đến giờ phút này, hắn mới rõ ràng thấy được chính mình yếu ớt cùng thống khổ, còn có ghen tị cùng không thể nể hà.

Mộ Nguyên Xuân rõ ràng là thích hắn. Trước kia khi đối mặt nhau trong nháy mắt, đáy mắt nàng toát ra tình ý không phải giả vờ.

Nhưng là, ở trong lòng nàng, có chút này nọ quan trọng hơn so với này phân tình ý thanh mai trúc mã.

Mộ Trường Hủ nhìn khuôn mặt tuần tú La Ngọc trở nên tái đi, trong lòng một trận chua xót khó chịu, thấp giọng nói: “Biểu ca, huynh. Đừng đi qua. Ta cùng điện hạ đến lương đình đi.”

Chu Diễm ý đồ đến thập phần rõ ràng. Tuy nói nam nữ thụ thụ bất thân, nhưng hôm nay hai người đã định hôn rồi, gặp mặt nói chuyện cũng là không tính vượt qua.

Mộ Nguyên Xuân gả cho thái tôn là chuyện đã định, Mộ Trường Hủ tất nhiên là hy vọng thái tôn đối Mộ Nguyên Xuân quan tâm hơn một ít. Cho nên mới không hề rằng, yên lặng cùng thái tôn đi dạo trong vườn. Nhưng như thế, đối La Ngọc lại rất tàn nhẫn.

La Ngọc bình tĩnh lại, nở nụ cười cứng ngắt: “Không cần lo lắng, ta không sao.” Nói xong, liền hướng lương đình đi đến.

Mộ Trường Hủ thầm than một tiếng, cũng theo đi lên.

.....

Mộ Nguyên Xuân hôm nay tâm tình thập phần sa sút, cùng La Kỳ ở lương đình ngồi hồi lâu, chỉ nói vài câu, đôi mắt liền đỏ, yên lặng rơi lệ.

La Kỳ an ủi một phen. Không có hiệu quả, trong lòng cũng cảm thấy bất đắc dĩ, cũng trầm mặc.

La Kỳ lo lắng nhìn thoáng qua. Ngắm đến thân ảnh mọi người, lập tức kéo kéo ống tay áo Mộ Nguyên Xuân: “Biểu muội. Bên kia có người lại đây.”

Sao? Đi đầu là thiếu niên béo trắng nhìn quen mắt!

Phản ứng đầu tiên của Mộ Nguyên Xuân đó là dùng khăn tay lau nước mắt. Sinh thân ngoại tổ phụ, đây chính là đại hỷ sự. Cô ta vốn trốn người dễ rơi nước mắt, giờ để ai thấy thì không hay.

Vừa quay đầu, dẫn vào mi mắt là La Ngọc với khuôn mặt tuần tú tái nhợt. Mộ Nguyên Xuân trong lòng một trận đau đớn, rời ánh mắt, vừa lúc đón nhận đôi mắt kinh hi của Chu Diễm.

..... Hắn như thế nào lại đến ?!

Một khắc này, Mộ Nguyên Xuân không rõ trong lòng là loại tư vị gì.

Oán hận, phẫn nộ. Thất vọng, không cam lòng, duy độc không có vui mừng.

Chu Diễm thề son sắt nói sẽ không cô phụ cô ta. Cô ta đau khổ chờ đợi cuối cùng là một đạo thánh chỉ. Lòng cô ta như thế nào không oán. Nhưng vạn đã đóng thuyền, cô ta nhất định phải gả đến Thái tử phủ, lúc này còn có thể như thên ào?

Mộ Nguyên Xuân thoáng ngẩn ngẩn một lát liền điều chỉnh tốt tâm tình, đứng dậy: “Gặp qua thái tôn điện hạ.”

Đột nhiên gặp mặt mừng như điên, rất nhanh liền bị đau lòng thay thế. Chu Diễm nhìn Mộ Nguyên Xuân cười mà vẫn còn đọng nước mắt nơi khóe mắt, trong lòng một trận áy náy, thấp giọng nói: “Thực xin lỗi, mấy ngày nay nhất định trong lòng nàng không tốt. Ta cầu quá mẫu phi. Cũng cầu quá phụ vương, nhưng bọn họ.”

Mộ Nguyên Xuân cắn cắn môi, ngắt lời Chu Diễm: “Ta ổn. Điện hạ không cần lo lắng cho ta.”

Lúc này, đúng là thời cơ tốt nhất để chiếm sự thương tiếc của thái tôn. Nhưng La Ngọc lại ở đây. Mộ Nguyên Xuân cho dù hành động cao siêu tới đâu, cũng không làm ra chuyện như vậy.

Chu Diễm vốn là lòng tràn đầy vui mừng, Mộ Nguyên Xuân đông cứng lãnh đạm, tựa như một chậu nước lạnh hắt vào hắn.

Chu Diễm nhất thời có chút không biết làm sao, theo bản năng nhìn về phía Tề vương.

Ngốc tiểu tử! Tề vương nhin xuống xúc động, mắt tròn trắng

Hắn kêu La Ngọc cùng Mộ Trường Hủ đến, vốn không có hảo tâm. La Ngọc đau đớn, Mộ Trường Hủ xấu hổ, Mộ Nguyên Xuân nan kham. Đều ở trong dự kiến của hắn. Nhưng là, Chu Diễm lại vẫn không thấy ra chân tướng.

Tề vương lười giải vây. Ánh mắt rời đi, làm như không thấy được ánh mắt Chu Diễm cầu cứu.

Mộ Trường Hủ trong lòng thầm than một tiếng. Gắng đã khởi giảng hòa: “Muội muội, thái tôn điện hạ cùng Tề vương điện hạ đi dạo trong hoa viên,

không nghĩ tới lại trùng hợp gặp muội ở đây. Nếu muội không có việc gì, không bằng cũng cùng chúng ta đi dạo!”

Mộ Nguyên Xuân lúc này cũng đã lấy lại tinh thần, âm thầm ảo não chính mình xúc động. Nếu làm cho Chu Diễm nhìn ra chính mình cùng La Ngọc không thích hợp, sau này có nhiều miệng tới đâu cũng giải thích không rõ.

Cùng La Ngọc hết thấy đều đã là đi qua, trọng phụ tương lai của cô ta, là Chu Diễm.

Mộ Nguyên Xuân bình tĩnh lại, rốt cục khôi phục như thường, mỉm cười nói: “Đại ca nói phải.” Lại nhìn về phía La Kỳ: “Biểu tỷ, tỷ cũng đi cùng đi!”

La Kỳ thấy La Ngọc âm thầm tâm ưu, nghe vậy không chút nghĩ ngợi gật đầu. Bước nhanh đi đến bên người La Ngọc, trong ánh mắt tràn đầy thân thiết.

La Ngọc cố nở một nụ cười.

Yên tâm đi, ta có thể chịu đựng được.

.....

Mộ Niệm Xuân đứng xa xa nhìn La Ngọc, trong lòng đậm đặc lạnh lùng, chính nàng cũng có chút kinh ngạc.

Thiếu niên nàng từng toàn tâm toàn ý luyện mộ, nay trong mắt nàng dường như người xa lạ bình thường. Nhìn hần thống khổ khổ sở, lòng nàng lại không một giọt sóng, không vui mừng, cũng không có gì kích động cao hứng. Trải qua tang thương tâm, tựa như kết một tảng băng thật dày, không có gì có thể dễ dàng lay động nàng.

Nàng không bao giờ giống kiếp trước nữa, ngốc nghếch thích một người thích đến mê.

Có lẽ, hai chữ yêu thích đối nàng mà nói, đã thực xa xôi thực xa xỉ

Mộ Niệm Xuân thôn thức cảm thán, lại không lưu ý đến, Tề vương bên người luôn luôn bình tĩnh nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm, lóe quang mang khó lường.

Mộ Niệm Xuân rốt cục thu hồi ánh mắt, lơ đãng quay đầu, đón nhận ánh mắt Tề vương.

Rút đi vui cười cùng không đứng đắn, hần ánh mắt đông lạnh thật lợi hại.

Giờ khắc này Tề vương, làm cho người ta cảm thấy thập phần nguy hiểm.

Trong lòng Mộ Niệm Xuân nhảy dựng, trong đầu nhanh chóng hiện lên một ý niệm mơ hồ.

Hai người kiếp trước căn bản không cùng xuất hiện, kiếp này, Tề vương lại dị thường có chấp bỏ lên nàng, một bộ thề không bỏ qua. Nàng tự hỏi mình không có gì đặc biệt hấp dẫn, Tề vương vẫn có chấp, rốt cuộc là vì cái gì?

Ánh mắt giao hội ngắn ngủn nháy mắt, hai người trong lòng đều tự nổi lên nghi ngờ.

.....

Hoa viên không có gì đặc biệt thưởng thức, chỉ có một chỗ núi giả còn có chút thú vị. Quan trọng là, chỗ núi giả này rất lớn. Là chỗ rất hợp để lên nói chuyện.

Mọi người có ăn ý ngừng lại.

Chu Diễm chờ mong nhìn Mộ Nguyên Xuân liếc mắt một cái, hiển nhiên là hy vọng cùng Mộ Nguyên Xuân một chỗ một lát.

Mộ Nguyên Xuân không dám nhìn tới phản ứng La Ngọc, buộc chính mình mỉm cười, yên lặng tiêu sái đến bên người Chu Diễm. Chu Diễm thập phần vui mừng, ôn nhu nói: “Chúng ta đến bên kia đi.”

Mộ Nguyên Xuân nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Hai người yên lặng tiêu sái ra mấy thước xa, tới chỗ nói chuyện không bị người khác nghe thấy.

“Nguyên Xuân, thực xin lỗi.” Chu Diễm khẩn cấp há mồm nói: “Phụ vương cùng mẫu phi thương nghị qua, mới làm ra quyết định này. Ta thật sự không có biện pháp. Chuyện Lưu nhị tiểu thư kia, ta căn bản không hề biết. Chờ thánh chỉ tuyên đọc qua ta mới biết được, nhưng vô kế khả thi. Thực xin lỗi, khiến nàng ủy khuất.”

Chu Diễm càng nói thanh âm càng thấp, trong lòng áy náy vô cùng.

Mộ Nguyên Xuân đưa mắt nhìn, trong mắt tràn đầy tín nhiệm cùng ý lại: “Điện hạ, ta tin tưởng chàng. Chàng nhất định có nổi khó xử.”

Chu Diễm trong lòng kinh vừa vui, kích động nói: “Nguyên Xuân, tâm lý của ta chỉ có nàng. Ta cam đoan với nàng, sau này ta chỉ đối tốt với một mình

nàng. Tuyệt không sẽ không để bất luận kẻ nào khi dễ nàng.”

Mộ Nguyên Xuân trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt lại nổi lên cảm động cùng thẹn thùng.

.....

La Ngọc trở mắt nhìn hai người đi xa.

Chu Diễm đề thấp thanh âm, hẩn nghe không rõ Chu Diễm đang nói cái gì, nhưng Chu Diễm trong mắt vui mừng tới chói mắt. Còn có Mộ Nguyên Xuân khóe môi ý cười.....

“Biểu ca,” thanh âm Mộ Trường Hủ ở bên tai vang lên: “Chúng ta đi bên kia nhìn xem”

La Ngọc thất hồn lạc phách, tất cả mọi người nhìn ở đáy mắt. Giờ này khắc này, chỉ có thể đem La Ngọc rời đi, không còn biện pháp nào hơn.

La Ngọc thuận miệng đáp ứng, cùng Mộ Trường Hủ đi tới bên kia núi giả. La Kỳ không yên lòng, cũng theo đi qua.

Nơi này liền chỉ còn lại có ba người Tề vương, Mộ Niệm Xuân cùng Mộ Uyển Xuân.

Đây chính là cơ hội khó có được. Mộ Niệm Xuân đang muốn tìm cơ rời Mộ Uyển Xuân, chợt nghe Tề vương cười nói: “Ta cùng tứ muội muội có chuyện cần nói, không biết Tam muội muội có tiện rời đi?”

Mộ Uyển Xuân đầu tiên là ngần ra, sau đó rất nhanh phản ứng lại đây, gật đầu đáp ứng. Lúc gần đi, đưa cho Mộ Niệm Xuân một ánh mắt “Cố lên”.

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Mọi người đều rời xa năm sáu thước.

Rốt cục, chỉ còn Tề vương cùng Mộ Niệm Xuân bốn mắt nhìn nhau.

Tề vương nhìn Mộ Niệm Xuân, cười nói: “Hai người chúng ta, hình như là lần thứ hai một mình nói chuyện.”

Lần đầu tiên, đương nhiên là Từ Vân am. Ngày nào đó buổi tối, hẩn thổ lộ, nhiều nàng vài ngày đều tâm thần không yên.

Đối Mộ Niệm Xuân mà nói, thật sự không tính là cái gì khoái trá. Nàng không biểu tình đáp: “Tôi tự đáy lòng hy vọng, đây là lần cuối cùng.”

Tề vương không sinh khí, ngược lại hứng thú nở nụ cười: “Em chán ghét tôi như vậy?”

Mộ Niệm Xuân rõ ràng lưu loát đáp: “Phải.”

“Vì cái gì?” Tề vương không giận không xấu hổ, tò mò khó hiểu truy vấn: “Tôi rốt cuộc là làm sao mà em không thích? Cho dù Tề vương phi danh hiệu em không hiếm lạ, cũng không nên chán ghét tôi như vậy! Tôi anh tuấn, nói chuyện khôi hài, tính tình hiền hoà, lại chuyên tình, em không đạo lý không thích tôi!”

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Rốt cuộc còn biết xấu hổ không?

Tề vương tiếp tục hèn mọn trước mặt Mộ Niệm Xuân, như trước bình thân ung dung: “Cho nên, em như vậy bài xích kháng cự tôi, khẳng định có nguyên nhân đặc biệt.”

“Quả thật có.” Mộ Niệm Xuân không chút khách khí phản kích: “Tôi đã nói qua với anh, tôi đã có người mình thích, chính là Từ Kiều biểu ca.....”

“Nói dối!” Tề vương không chút để ý phun ra một câu: “Người em thích chân chính, không phải La Ngọc sao?”

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Ngờ Vực Vô Căn Cứ

Như thế nào có khả năng? Chuyện bí ẩn như vậy, hấn sao lại biết?

Mộ gia cao thấp, chỉ có một người Mộ Nguyên Xuân biết bí mật này. Tề vương mật thám cho dù lợi hại, cũng tuyệt đối không thể điều tra đến chuyện bí ẩn như vậy.

Mộ Niệm Xuân trong lòng có chút kinh hãi, rốt cuộc không thể duy trì bình tĩnh tự nhiên, gắt gao nhìn chăm chăm Tề vương: “Sao anh biết?”

Tề vương nhìn nàng đột nhiên biến sắc, tâm tình cũng không tính tuyệt vời, tựa tiểu phi tiểu đáp: “Tôi tùy tiện đoán, bất quá, nhìn phản ứng của em, hiển nhiên tôi đã đoán đúng rồi.”

Đoán được? Loại này nói lừa quý thôi!

Mộ Niệm Xuân nhìn thẳng Tề vương, ý đồ từ trong ánh mắt hấn phát hiện cái gì.

Nhưng là, đôi mắt hoa đào Tề vương lơ đãng lại tùy ý như trước đi động ý cười, căn bản không thể nhìn thấu.

Tề vương há mồm nói chuyện: “La Ngọc có cái gì tốt. Tính cách không thú vị, lại một lòng thích Mộ Nguyên Xuân, căn bản sẽ không nhìn em một cái. La gia cùng Mộ gia quan hệ lãnh đạm như vậy, kết thân khả năng bằng không. Cho nên, em cùng La Ngọc căn bản không thể nào. Vẫn là sớm quên hấn đi!”

Mộ Niệm Xuân ý nghĩ một mảnh lung tung, theo bản năng phản bác một câu: “Anh luôn miệng nói tôi cùng hấn không có khả năng, chẳng lẽ cùng anh có khả năng sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận.

Quả nhiên, Tề vương không buông tha tốt cơ hội như vậy, lập tức nói: “Đâu chỉ là có khả năng, quả thực chính là một đôi trời đất tạo nên. Phóng mắt toàn bộ kinh thành, còn có ai so được với tôi sự vĩ đại, xuất sắc? Có thể gả cho vị hôn phu như tôi, không chỉ có phong cảnh, hơn nữa sau này nhất định quá thư thái thông thuận. Em còn gì lo lắng do dự?”

Mộ Niệm Xuân rốt cuộc không thể nhịn làm thực nữ nữa, hung hăng nói: “Ai nói tôi muốn gả cho anh? Phiền toái anh đừng tự quyết định được không!”

Bài xích cùng kháng cự của nàng, lại một lần nữa rõ ràng không có làm xuất hiện ở trước mắt.

Tề vương thu liễm ý cười, bình tĩnh nhìn Mộ Niệm Xuân: “Niệm Xuân, em sợ hãi cái gì?”

Hấn là ấu tử Hoàng thượng, là thân phận tôn quý Tề vương. Tuy rằng thanh danh không được tốt lắm, không ai phủ nhận hấn không được là một vị hôn phu như ý. Nhưng từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng liền đối hấn tràn ngập cảnh giác. Đạm mạc mà xa cách. Lễ phép lộ ra đề phòng. Hấn thổ lộ, hấn tình ý. Nàng e sợ không kịp.

Nàng sợ hãi hấn tiếp cận, rốt cuộc là vì cái gì?

Đôi mắt Tề vương, chợt biến đông lạnh lợi hại, giống như muốn tiến lên xem lòng của nàng nghĩ gì.

Mộ Niệm Xuân trong lòng chấn động, âm thầm hối hận không thôi. Nàng như thế nào có thể quên thiếu niên trước mắt này tình mình lợi hại ra sao? Cho dù là một chút sơ sẩy, cũng không trốn được ánh mắt hấn.

Lý do nàng cự tuyệt, có vẻ yếu đuối lại buồn cười.

Lúc này Mộ Niệm Xuân, đã muốn bị buộc lui đến góc tường. Vẫn không thừa nhận, như trước ương ngạnh chống cự: “Anh nói đúng, là tôi sợ hãi. Tôi sợ hãi thân phận hoàng tử của anh, tôi sợ hãi anh dám cầu thánh chỉ từ hôn, tôi sợ sự theo đuổi dai dẳng của anh.”

Một câu lại một câu sắc bén.

Không đợi Tề vương phản ứng, Mộ Niệm Xuân lại lạnh lùng nói: “Tôi thích La Ngọc hay Từ Kiều biểu ca, đều là chuyện của tôi, không quan hệ tới anh. Anh vì cái gì cật vấn tôi? Anh dựa vào cái gì cho là đúng, muốn kết hôn với tôi? Tôi chính là không muốn gả cho anh, không được sao?”

Tề vương lại không bị chọc giận. Như trước thật sâu dừng ở trước mặt nàng: “Niệm Xuân, em đừng nghĩ nói mấy câu này có thể khiến tôi tức giận bỏ đi!”

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Hấn liếc mắt một cái liền xem thấu dụng ý của nàng.

“Niệm Xuân, so với em tưởng tượng, tôi hiểu về em hơn nhiều.” Tề vương không còn bông đùa ngày thường. Giờ phút này hấn, xem ra thật sự nguy hiểm đáng sợ: “Tâm ý của tôi đối với em, so với em tưởng tượng, còn kiên quyết hơn nhiều!”

Trời xanh ban thưởng cho ta một sinh mệnh mới, có lẽ, vì làm cho ta khi thiếu niên khi gặp được nàng.

Cho nên, ta sẽ không tha cho nàng né tránh!

Mộ Niệm Xuân nhìn Tề vương kiên định lại bướng bỉnh, chỉ cảm thấy một trận vô lực.

Tâm ý của Tề vương là thật. Hắn muốn cưới nàng, cũng là thật. Nàng vọng tưởng dùng mấy câu nói liền đánh mất ý niệm trong đầu hắn. Hiển nhiên là không có khả năng.

Mộ Niệm Xuân miễn cưỡng tìm về thanh âm chính mình: “Anh đây là ý thể hiếp người! Anh rõ ràng biết tôi không thích anh, vì cái gì còn cố ép buộc?”

Tề vương im lặng một lát, thở dài: “Đã thương em trong lời nói, em liền suy nghĩ. Vì cái gì nói trực tiếp như vậy? Em cho là, tôi sẽ không bị thương sao?”

Mộ Niệm Xuân á khẩu, nhất thời cũng không biết nói cái gì cho phải.

Nàng đã quen đối mặt là Tề vương hết sức lòng bông tùy ý vô liêm sỉ, nhưng lần này, thần sắc âm trầm, vẻ mặt bị thương. Gọi lên trong đáy lòng Mộ Niệm Xuân áy náy cực hiếm thấy.

Sau đó, nàng rất nhanh liền vì chính mình mềm lòng mà hối hận.

Tề vương âm trầm duy trì trong nháy mắt, nhú mày, đặc ý dào dạt nở nụ cười: “Nguyên lai em vẫn để ý tôi.” Chẳng sợ chỉ có một chút điểm, cũng đủ để làm hắn phần chân.

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Cứ tiếp tục nói chuyện cùng hắn như thế, nàng chắc chắn sẽ thất thố!

Mộ Niệm Xuân quyết đoán ra quyết định, nhanh chóng xoay người, bước nhanh đi tới bên người Mộ Uyển Xuân.

Tề vương: “.....”

Đây là kết cục đặc ý vênh váo! Vừa rồi tốt thời cơ như vậy, hắn như thế nào không thừa thắng xông lên, ngược lại lại tiện miệng trêu chọc nàng?

Tề vương trong lòng âm thầm ảo não, nhưng cũng vô kế khả thi.

Vừa rồi tránh được Mộ Uyển Xuân, cùng nàng nói trong chốc lát, đã là hành vi mặt dày vô cùng. Tiếp tục, sẽ không ổn. Hắn không cần lời đồn đãi, khi việc hôn nhân chưa định, cũng không nguyện tổn hại khuê dự Mộ Niệm Xuân.

.....

Mộ Uyển Xuân nhìn như chuyên chú thưởng thức núi giả, kì thực luôn luôn lưu ý Tề vương cùng Mộ Niệm Xuân.

Bọn họ hai người rốt cuộc đang nói cái gì? Vì cái gì tứ muội thần sắc kích động như vậy? Còn có Tề vương, tựa hồ cũng khác ngày thường. Không đợi cân nhắc xong, Mộ Niệm Xuân đã tiêu sái lại đây.

Mộ Uyển Xuân ngăn ra, nói: “Hai người nói xong rồi?”

Mộ Niệm Xuân ngắn gọn ừ một tiếng, trên mặt không hề ý cười.

Giờ này khắc này, thật sự không tiện hỏi. Mộ Uyển Xuân đem lòng hiếu kỳ tạm thời kiềm chế đi xuống, mỉm cười nói: “Không còn sớm, chúng ta cũng nên gọi đại ca và mọi người trở về.”

Mộ Niệm Xuân lại ừ một tiếng.

Mộ Uyển Xuân nắm gấu áo Mộ Niệm Xuân, trong lòng âm thầm cảm khái. Tề vương rốt cuộc nói gì đó, lại đem tứ muội luôn luôn bình tĩnh khí thành như vậy.

“Đại ca, chúng ta đi ra lâu như vậy, cũng nên trở về.” Tứ muội Mộ Uyển Xuân đi đến bên người Mộ Trường Hủ, thấp giọng nhắc nhở.

Mộ Trường Hủ lên tiếng, do dự một lát, mới đi đến bên Chu Diễm Mộ Nguyên Xuân: “Điện hạ, chúng ta đi lâu như vậy, có phải hay không cần phải trở về?”

Chu Diễm lúc này mới thấy thời gian trôi qua lâu, có chút thẹn thùng cười cười.

Mộ Nguyên Xuân lúc này đã điều chỉnh lại cảm xúc, xuất hiện trước mắt mọi người, lại dịu dàng khả ái như xưa. Khẽ cười nói: “Điện hạ, hôm nay ngài tới gặp ta, lòng ta thật vui mừng. Bất quá, từ sau này, không thể mạo muội tới gặp ta nữa. Miễn cho Thái tử phi mất hứng.”

Chu Diễm cười đồng ý.. Trong lòng cao hứng thầm nghĩ, hôm nay đến La gia, thật sự quyết định sáng suốt. Nguyên Xuân không có chút oán hận, trái lại còn an ủi hắn không cần chú ý.

Nữ tử ôn nhu lương thiện thấu hiểu như thế, là bạn đời hần.

Ánh mắt hần, quả nhiên rất tốt!

Chu Diễm cảm thấy mỹ mãn tươi cười, La Ngọc xem ra tất nhiên là chói mắt. Bất quá, giây lát, hần cũng đã điều chỉnh tâm tình. Như không có việc gì đi tới bên cạnh: “Yến hội hần là đã bắt đầu. Chúng ta tới đó thôi!”

Mọi người đều không ý kiến, theo La Ngọc cùng nhau rời đi.

Mọi người đều có tâm tư, không ai nói chuyện, không khí tất nhiên là có chút quái dị.

Mộ Niệm Xuân cùng Mộ Uyển Xuân sóng vai đồng hành, cố ý vô tình nương thân hình Mộ Uyển Xuân, tránh ánh mắt Tề vương. Trong đầu không ngừng hồi tưởng về lời Tề vương nói.

Người em thích chân chính, không phải La Ngọc sao.....

So với em tưởng tượng, tôi hiểu về em hơn nhiều.....

Tâm ý của tôi đối với em, so với em tưởng tượng, còn kiên quyết hơn nhiều.....

Bọn họ nguyên bản chưa từng gặp qua nhau, nàng đối hần hiểu biết cùng quen thuộc, là vì kiếp trước. Hần đối của nàng hiểu biết lại là từ đâu mà đến? Tâm ý của hần lại vì sao như thế kiên quyết?

Chẳng lẽ.....

Mộ Niệm Xuân trong đầu chợt lóe mà ý niệm chấn kinh!

Nàng đột nhiên dừng cước bộ. Kinh ngạc nhìn thân ảnh Tề vương, trong đầu một mảnh lung tung. Nhưng mà, ý nghĩ kinh người kia càng ngày càng rõ ràng.

Từ lần đầu tiên gặp mặt, hần liền đối nàng phá lệ lưu tâm. Sau lại, hần liên tiếp đến thăm Mộ gia, luôn luôn cố ý vô tình tiếp cận nàng. Hà Hoa Yến, hần tự mình hái hoa sen đưa đến tay nàng. Sau này, hần ở Từ Văn am thổ lộ. Bị bắt làm cho chặt vật như vậy, như trước không thay đổi ước nguyện ban đầu.....

Nàng chỉ là một cái cô gái khuê các chưa trưởng thành, không tính đặc biệt mỹ mạo, trừ bỏ trù nghệ cũng không đặc biệt hơn người. Rốt cuộc là làm sao hấp dẫn Tề vương? Vấn đề này, vẫn làm nàng hoang mang khó hiểu.

Mà hiện tại, này hết thấy rốt cục có đáp án.

Tề vương cùng nàng giống nhau, mang theo trí nhớ kiếp trước trọng sinh.

Cho nên, Tề vương có rất nhiều hành vi cùng kiếp trước có vi diệu bất đồng.

Cho nên, hần đối nàng phá lệ chú ý, nhất định là vì thế!

.....

“Từ muội, sao lại dừng lại không đi?” Mộ Uyển Xuân nghi hoặc nhìn Mộ Niệm Xuân một cái.

Mộ Uyển Xuân nói, nhất thời rước lấy mọi người chú mục.

Ánh mắt Tề vương, nhanh chóng dừng ở trên mặt Mộ Niệm Xuân. Mặt nàng như không có huyết sắc, dị thường tái nhợt, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Nàng nghĩ tới cái gì? Vì cái gì khiếp sợ thất thố như thế?

Một khắc này, Tề vương giống như cũng nghĩ đến cái gì, mâu quang bỗng nhiên tối sầm lại.

Bốn mắt đối diện, cơ hồ là nháy mắt hiểu rõ đăm chiêu trong lòng lẫn nhau.

Hai người trong lòng đều hung hăng chấn động. Nhưng mà, giờ này khắc này, hai người lại không có cơ hội một chỗ nói chuyện với nhau. Chỉ có thể cường tự áp chế trong lòng cuộn cuộn không thôi.

Nhất định phải tìm một cơ hội, thân thiết “Câu thông” Một phen.

Hai người trong lòng không hận mà cùng xẹt qua cùng ý niệm trong đầu.

.....

ps: Hai người đều đoán được thân phận chân thật đối phương

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Giao Phong

La gia hôm nay lai khách khá đông, yến hội xiêm áo hơn mười bàn.

Nam nữ ngồi riêng phòng.

Nhìn thấy tỷ muội ba người Mộ Niệm Xuân, Trương thị rốt cục nhẹ nhàng thở ra, có chút hờn giận thấp giọng quở trách: “Các người sao chạy loạn như thế. Đi cùng thái tôn, Tề vương, còn ngại nhân ngôn toái ngữ không đủ nhiều sao?”

Lời này là hướng về phía Mộ Nguyên Xuân.

Mộ Nguyên Xuân vốn đã ổn định nổi lòng, tự nhiên sẽ không bị mấy câu nói đó ảnh hưởng, thần sắc tự nhiên đáp: “Ta cùng La biểu tỷ đến trong vườn giải sầu, không nghĩ tới hội ngộ thái tôn, Tề vương điện hạ.”

Trương thị ghen lời. Đúng vậy, lần này là thái tôn chủ động đi tìm. Như thế nào có thể trách Mộ Nguyên Xuân?

Mộ Niệm Xuân hôm nay đầy bụng tâm sự, thái độ trầm mặc khác thường không nói chuyện.

Ngô thị ho khan một tiếng, cười dả khôi giảng hòa: “Sự tình đã qua đi, nhiều lời vô ích. Chúng ta mau ngồi vào vị trí đi!”

Trương thị phẫn nộ đáp ứng.

Phòng khách bày tám bàn tiệc. Mọi ghế đã an bài. Đoàn người Trương thị vừa tới, có hai mama quản sự khôn khéo giới giang cười đón.

Trương thị Ngô thị an bài ngồi ở bàn thứ ba. Bàn đầu, phần lớn là nữ quyền. quan hệ thông La gia gia

Mộ Niệm Xuân tỷ muội ba người, ngồi ở bàn thứ sáu. Bàn này đều là các cô gái chưa lấy chồng tuổi thanh xuân, Mộ Niệm Xuân ngay cả tâm sự thật mạnh, nhưng cũng lưu ý đến những cô gái ở bàn này.

Tương tam tiểu thư, Lưu nhị tiểu thư..... Đây cũng quá “trùng hợp” đi! Nếu nói không phải cố ý an bài, ai cũng sẽ không tin.

Người “Khô tâm” An bài, hẳn chính là Lý thị. Làm như vậy, rõ ràng là muốn làm cho Mộ Nguyên Xuân nan kham.....

Mộ Niệm Xuân có thể nghĩ đến chuyện này, Mộ Nguyên Xuân lại há có thể không thể nghĩ được?

Mộ Nguyên Xuân âm thầm cắn răng, trên mặt lại dường như không có việc gì mỉm cười. Ngồi xuống bên người Tương tam tiểu thư. Mộ Niệm Xuân cùng Mộ Uyển Xuân cũng cùng ngồi cùng.

Tương tam tiểu thư vừa rồi ghen một bụng hờn dỗi, trước mắt thấy Mộ Nguyên Xuân, làm sao còn có thể nhẫn được: “Mộ muội muội vừa rồi đi trong vườn giải sầu. Không biết có gặp thái tôn điện hạ?”

Mộ Nguyên Xuân ra vẻ kinh ngạc đáp: “Quả thật gặp. Tương tỷ tỷ là làm sao mà biết được?”

Tương tam tiểu thư ghen lời.

Tuy rằng thánh chỉ tứ hôn đã hạ, nhưng dù sao vẫn chưa thành thân. Cô ta không thể đi tìm thái tôn. Hơn nữa, hôm nay là thái tôn chủ động đi tìm Mộ Nguyên Xuân.....

“Mộ tỷ tỷ thật sự là hào phúc khí.” Lưu nhị tiểu thư một bên về mặt hâm mộ xen mồm nói: “Hôm nay lúc thái tôn điện hạ đến, không nhìn ai cả, liền đi vào hoa viên tìm cô!”

Vốn liền đã đủ loạn, lại thêm một ngòi nổ, không khí nhất thời càng thêm vi diệu.

Tương tam tiểu thư cũng coi như có chút khôn khéo, rất nhanh thu thập cảm xúc, cười khanh khách nói: “Ta cùng điện hạ chỉ gặp qua một lần. Điện hạ đại khái đã sớm quên ta, đối Mộ muội muội là tình cảm sâu đậm, thật sự là làm cho người ta hâm mộ không thôi!”

Mộ Nguyên Xuân hơi hơi biến sắc.

Tương tam tiểu thư nói lời này, rõ ràng là ám chỉ cô ta cùng thái tôn lui tới. Thân là một thiên kim được giáo dục, nhưng lại cùng nam tử lén lút, đây không phải chuyện về vang gì.

Cổ tình này quả thật là sự thật, cô ta căn bản không thể phủ nhận.

Lưu nhị tiểu thư tò mò hỏi: “Tương tỷ tỷ, cô nói lời này ta nghe không hiểu. Chẳng lẽ thái tôn điện hạ cùng Mộ tỷ tỷ rất quen thuộc sao?”

Tương tỷ tỷ cười nhẹ: “Này ta cũng không rõ ràng. Cô hẳn là hỏi Mộ muội muội mới phải.”

Lưu nhị tiểu thư quả nhiên nhìn lại đây.

Hai người liên thủ, từng bước ép sát, rõ ràng là muốn Mộ Nguyên Xuân xấu mặt.

Mộ Nguyên Xuân không phải dễ khi dễ như vậy. Nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, cười yếu ớt nói: “Mọi người đều hiểu lầm. Ta cùng thái tôn điện hạ chỉ gặp mặt một lần. Điện hạ hôm nay đến đây tới hoa viên, ta căn bản không biết. Cũng bị hoảng sợ đó!” Sau đó, lại về mặt thân thiết hỏi: “Điện hạ khẳng định cũng tìm mọi người nói chuyện phải không!”

..... Tương tam tiểu thư cười không nổi, trong lòng khí huyết cuộn cuộn.

Lưu nhị tiểu thư cũng có chút ngượng ngùng. Thái tôn căn bản ngay cả nhìn cô ta một cái cũng không, lại càng không chủ động chào hỏi.

Lần này, Mộ Nguyên Xuân cuối cùng hòa. Tích tụ nhiều ngày hờn dỗi, lúc này cũng tan hơn phân nửa.

Một chuyện tứ hôn, quả thật cho cô ta đã kích thật lớn. Bất quá, cô ta sẽ không vì đã kích như vậy liền hoàn toàn sa sút tinh thần không có ý chí chiến đấu. Chỉ cần chặt chẽ bắt lấy tâm ý thái tôn, trở thành người được sủng ái nhất bên người thái tôn. Trắc phi cũng không thua chính phi.

.....

Mộ Uyển Xuân ở một bên nhìn, không khỏi âm thầm sợ hãi than.

Đại tỷ quả nhiên lợi hại. Lầy nhất địch nhị, lại không chút rơi hạ phong. Có thể nhìn đến màn diễn phần kịch như thế. Hôm nay thật sự là chuyển đi không tệ.

Mộ Uyển Xuân quen thói tính muốn cùng Mộ Niệm Xuân thì thăm vài câu. Vừa chuyển đầu, đã thấy Mộ Niệm Xuân không yên lòng ngăn người. Mộ Uyển Xuân nhìn không được kéo kéo ống tay áo Mộ Niệm Xuân, thấp giọng hỏi: “Này, muội làm sao? Có về tâm thần không yên.”

Mộ Niệm Xuân phục hồi tinh thần lại, có lẽ cười cười.

Nàng lúc này còn đắm chìm ở phát hiện kinh người vừa rồi, nào có tâm tình xem náo nhiệt.

Giọng nói La Kỳ đột nhiên vang lên: “Nơi này còn hai ghế trống, Lục muội muội ngồi ở đây với ta.” Sau đó, hai thiếu nữ cuối cùng ngồi xuống.

Mộ Niệm Xuân vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy một đôi mắt ghen ghét. Đúng là Lục Vô Song.

Không phải oan gia không tụ đầu, những lời này quả nhiên nửa điểm không giả.

Mộ Niệm Xuân lười cùng Lục Vô Song phân cao thấp, cố ý vô tình tránh ánh mắt cô ta. Ở Lục Vô Song xem ra, là biểu hiện Mộ Niệm Xuân chột dạ.

Lục Vô Song cười lạnh. Cô ta không phải Tương tam tiểu thư hàm súc, trong giọng nói ghen tuông mưng mưng: “Mộ tứ muội muội không phải cùng Tề vương điện hạ đi dạo trong vườn sao? Như thế nào nhanh như vậy đã trở về?”

Mộ Niệm Xuân tâm tình vốn không tốt, bị khiêu khích như vậy, nhưng vẫn bình thản, ôn hoà đáp: “Lục tỷ tỷ nếu là muốn đi, lúc ấy đi theo cùng đi là được. Làm gì đem oán khí tát đến người không liên quan.”

Lục Vô Song thích Tề vương, nàng không lạ, càng lười chịu con giận không đầu này!

Lục Vô Song mặt đỏ lên: “Cô.....” Cô nửa ngày, lại nói không ra chữ thứ hai.

Mộ Niệm Xuân nói xong câu đó, liền gục đầu xuống, không quan tâm Lục Vô Song.

Vốn là không khí vi diệu, lại càng thêm xấu hổ.

La Kỳ âm thầm hối hận không thôi. Sớm biết như thế, vừa rồi nên đem Lục Vô Song tới bàn khác. Hiện tại khen ngược, làm cho xấu hổ như vậy, nếu rồi đi, liền lại càng không thích hợp.

May mắn lúc này bọn nha hoàn vội vàng dâng đồ ăn, cuối cùng không khí cũng không còn vẻ nặng nề.

.....

La gia lần này chuẩn bị tiệc thọ yến, riêng thỉnh vài danh trù nổi danh tới, thức ăn tinh xảo vị nữ. Bất quá này một bàn cơ hồ không có người có khẩu vị. Mọi người đều là tùy ý ăn mấy miếng, liền gác chiếc đĩa. Sau đó, người xem ta ta xem người, lại không có người há mồm nói chuyện.

Không khí này, cũng thật đủ áp lực.

La Kỳ thân là chủ nhân, đành phải cố gắng tìm chút đề tài: “Trương tỷ tỷ, cô ngày thường ở trong phủ làm gì tiêu khiển?”

Cô gái ngồi cạnh Lục Vô Song là Trương Hinh, xuất thân rất tốt giống Lục Vô Song. Bất quá, Trương Hinh nay được định là thái tôn phi, có nhà phu gia thắng đề dăng Lục Vô Song một bậc. Bởi vậy, La Kỳ trước tìm Trương Hinh nói chuyện.

Trương Hinh so với Lục Vô Song cao ngạo hiền hoà hơn, nghe vậy cười nói: “Cũng không có gì đặc biệt tiêu khiển, mỗi ngày chính là đọc sách vẽ tranh, hoặc là thêu thùa. Mỗi ngày nay, đi theo mẫu thân học đương gia xử lý công việc.”

Câu nói cuối cùng, không có gì đặc biệt.

Nghe vào trong tai Mộ Nguyên Xuân, lại phá lệ chói tai.

Đương gia xử lý công việc, đây là nhóm quý nữ danh môn xuất giá đương nhiên phải học. Trương Hinh tương lai gả nhập Thái tử phủ, là thái tôn phi, tự nhiên phải giúp mẹ chồng chia sẻ chút việc vặt trong phủ.

Lưu Phương hôm nay là quyết tâm cùng với Trương Hinh đứng ở cùng trận doanh, lập tức cười nói: “Trương tỷ tỷ tất nhiên là muốn học đương gia xử lý công việc, ta thì thoải mái hơn. Mỗi ngày nay, mẫu thân dạy ta học thêm nữ hồng trù nghệ!”

Nói xong, lại ra vẻ thân thiết nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân: “Mộ tỷ tỷ, cô gần đây làm gì?”

Vội vàng hồi hận, vội vàng ảo não.

Mộ Nguyên Xuân ra vẻ lạnh nhạt đáp: “Ta mỗi ngày đều luyện cầm vài canh giờ.”

Lưu Phương mím môi cười: “Này thật đúng là trùng hợp. Mộ tỷ tỷ am hiểu đánh đàn, ta thiện ca múa. Sau này nếu là có cơ hội, ta cần phải thỉnh tỷ tỷ đàn cho ta một khúc.” Nói còn chưa dứt lời, liền thẹn thùng đỏ mặt, không chịu nói nữa.

Mộ Nguyên Xuân trong lòng âu sầu.

Cô ta luôn cao ngạo cảm nghệ hơn người, bị Lưu Phương nói như vậy, quả thực cùng ca múa giống nhau, đều là vì tranh thủ niềm vui của nam nhân.

La Kỳ trong lòng âm thầm kêu khổ. Chỉ nói một câu cũng gây ra chuyện.

La Kỳ kiên trì đem sự chú ý của mọi người rời đi: “Lục tỷ tỷ, cô ngày thường thích làm gì?”

“Ta ngày thường đều là đọc sách, có thời điểm rảnh, cũng sẽ đi theo mẫu thân học xem vài thứ.” trong mắt Lục Vô Song hiện lên một tia ngạo nghễ, sau đó tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân: “Mộ muội muội am hiểu trù nghệ, lần trước ở Từ Vân am, Dung phi nương nương lưu cô lại làm thức ăn chay một tháng. Ngày thường ở trong phủ, khẳng định cũng thường xuyên xuống bếp tiêu khiển!”

Trong giọng nói ý khinh miệt, không bỏ sót.

Mộ Nguyên Xuân cười nhẹ: “Ta không thích đọc sách, cũng không giỏi đánh đàn, chỉ thích xuống bếp.” Dừng một chút, cười khuyên Lục Vô Song: “Nghe nói Tề vương điện hạ thích nhất đồ ăn. Lục tỷ tỷ muốn lấy lòng Tề vương điện hạ, nên luyện trù nghệ cho tốt mới phải.”

Lục Vô Song có chút xấu hổ trừng mắt nhìn Mộ Nguyên Xuân: “Ai nói lòng ta nghĩ tới Tề vương điện hạ? Lời này như thế nào có thể tùy tiện nói lung tung.” Tâm tư thiếu nữ dễ biểu lộ, bị người nói như thế rõ ràng chột dạ.

Mộ Nguyên Xuân ra vẻ áy náy: “Thực xin lỗi, là ta đường đột mạo muội. Tỷ tỷ hôm nay luôn mồm không rời tục danh Tề vương điện hạ, ta còn nghĩ đến tỷ tỷ một lòng muốn làm Tề vương phi!”

Lục Vô Song: “.....”

Chúng cô gái đều cố nén ý cười.

Lục Vô Song mặt hết trắng lại đỏ.

Chương 135: Chọn Người

Ngô yến xong, gánh hát vô cùng náo nhiệt khai xướng.

Yêu xem diễn, xem hưng trí bừng bừng. Có tâm tư khác, thừa dịp xem diễn khi náo nhiệt mọi nơi tìm người nói chuyện. Trương thị cùng Ngô thị hôm nay đều bề bộn nhiều việc. Cơ hồ không rảnh bận tâm ba tỷ muội Mộ Niệm Xuân.

Nam khách cùng nữ quyến thực tự nhiên phân hai bên, trước công chúng, thái tôn cùng Tề vương đều phải chú ý đúng mực, không có đi qua tìm người.

Mộ Niệm Xuân lười cùng Lục Vô Song phân cao thấp, chọn một chỗ xa khuất ngồi xuống.

Mộ Uyển Xuân tiến đến bên tai nàng, thấp giọng cười nói: “Lục Vô Song luôn luôn nhìn chăm chăm muội!”

“Cô ta thích xem, cứ kệ cô ta.” Mộ Niệm Xuân không chút để ý nói.

Mộ Uyển Xuân đối thái độ tiêu cực của nàng có chút bất mãn: “Cô ta khắp nơi nhắm vào muội, khẩu khí này như thế nào có thể chịu. Hơn nữa, phía trước cùng cô ta đối trận đều là muội chiếm thượng phong. Nên thừa dịp thắng truy kích, bắt cô ta chịu thì thôi!”

Mộ Niệm Xuân buồn cười liếc mắt một cái: “Bằng không, ta đem cơ hội quý giá này nhường cho tỷ?”

Mộ Uyển Xuân á khẩu, có chút ngượng ngùng cười cười, cuối cùng ngậm miệng.

Đúng vậy, mặc kệ Tề vương thích ai muốn cười ai, đều cùng nàng không có gì quan hệ. Mộ Niệm Xuân không sao cả, nàng sốt ruột tính sao lại thể làm gì?

Bất quá, Mộ Uyển Xuân rốt cuộc im lặng không lâu, sau một lúc lâu, lại nhin không được hỏi: “Tứ muội, Tề vương điện hạ đối với muội một mảnh tâm ý, muội thật sự sẽ không động tâm sao?”

Mộ Niệm Xuân tùy ý cười cười, không trả lời vấn đề này.

Đổi lại trước đây, vấn đề như vậy nàng có thể không cần nghĩ ngợi nói không.

Nhưng hiện tại..... Nếu Tề vương thật sự như nàng suy nghĩ, cũng là mang theo trí nhớ trọng sinh mà đến. Hẳn đối nàng chấp niệm, là vì thế?

Mộ Uyển Xuân thấy Mộ Niệm Xuân không quan tâm chính mình, có chút không thú vị, liền tiến đến bên người Mộ Nguyên Xuân: “Đại tỷ, hôm nay thái tôn điện hạ nói cái gì với tỷ?”

Mộ Nguyên Xuân thân nhiên nói: “Không nói gì cả.”

Mộ Uyển Xuân lại phẫn nộ không thôi. Đơn giản đi tìm các tiểu thư La gia nói chuyện.

Đến giờ Thân, khách nhân La gia nhất nhất chào từ biệt. Mộ Chính Thiện cũng dẫn đoàn người Mộ gia từ biệt. Vợ chồng La Uẩn không có chậm trễ, tự mình tiễn mọi người Mộ gia tới cửa.

La Uẩn dặn dò Mộ Trường Hủ vài câu. Lại không một mình cùng Mộ Nguyên Xuân nói chuyện.

Mộ Nguyên Xuân kiệt lực như không có việc gì. Trong lòng lại một trận chua xót đau khổ.

Con đường này là chính cô ta chọn. Mặc kệ là ngọt là khổ, cô ta đã không còn đường lui.

.....

Hồi phủ trên mã xa. Ngô thị cười hỏi: “Đại tẩu, hôm nay có nhìn trúng ai không?”

Trương thị cười nói: “Cũng có một hai người, bất quá, chung thân đại sự Trường Hủ tổng không thể quá mức qua loa. Dù sao cũng phải trở về cùng lão gia thương nghị một phen. Chờ thương nghị tốt sẽ mời bà mỗi ngày dâng món cầu hôn.”

Mộ Nguyên Xuân tuy rằng tâm tình tinh thần sa sút, nghe được việc này cũng quan tâm. Đả khởi tinh thần hỏi: “Không biết mẫu thân tướng nhìn trúng vị tiểu thư quý phủ nào?”

Trương thị không vui nói: “Ngày sau cô tự nhiên sẽ biết.”

Trương thị không chịu nói, Mộ Nguyên Xuân cũng không có cách nào, trong lòng lại thêm một tầng tâm sự.

Mộ Trường Hủ năm nay đã mười sáu, quả thật đến tuổi lập gia đình. Nguyên bản nghĩ khảo trung thi hội. Có công danh sau định một mối hôn nhân tốt. Nhưng hiện tại thi hội thất lợi, còn muốn một mối hôn nhân tốt thực không dễ. Hơn nữa, Trương thị tuyệt sẽ không vì Mộ Trường Hủ tận tâm hết sức.

Hồi phủ, Mộ Nguyên Xuân đi Tòng Đào viện: “Đại ca, muội có chuyện quan trọng muốn bàn với huynh.”

Mộ Trường Hủ không khỏi ngăn người: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?”

Mộ Nguyên Xuân thần sắc ngưng trọng đem lời Trương thị nói lại: “..... Đại ca, đây là chung thân đại sự của huynh, không thể để bà ấy tùy ý bài bố. Thừa dịp phụ thân tâm ý chưa định, đi trước cầu phụ thân.....”

“Không cần.” Mộ Trường Hủ thái độ đạm mạc: “Việc này từ phụ thân mẫu thân làm chủ là được.”

“Điều này sao được!” Mộ Nguyên Xuân có chút nóng nảy: “Vạn nhất Trương thị cố ý chọn một người dòng dõi không cao, tướng mạo tính tình tầm thường, huynh làm sao lúc ấy?”

Mộ Trường Hủ như trước vẻ mặt bình tĩnh: “Ta tin tưởng phụ thân mẫu thân.”

“Nhưng là.....”

“Hôm nay đi cả ngày. Ta mệt mỏi, muốn đi ngủ sớm.” Mộ Trường Hủ đạm mạc như cũ: “Muội cũng hồi Thường Mai uyển đi! Việc này về sau nói sau.”

Mộ Nguyên Xuân muốn nói gì đều quay trở lại hết.

Mấy ngày nay, Mộ Trường Hủ vẫn là thái độ như vậy. Ôn hòa bình tĩnh. Không hề tức giận. Nhưng là, thái độ như vậy lại càng làm cho cô ta khó chịu. Ngày xưa thân mật khăng khít huynh muội, nay lại càng lúc càng xa.....

Mộ Nguyên Xuân cắn môi, trong mắt hiện lên một tia thủy quang.

Mộ Trường Hủ tâm mềm nhũn, giống như muốn nói cái gì, lại chung quy cái gì cũng không nói.

Mộ Nguyên Xuân đành trở về.

.....

Vào lúc ban đêm, Trương thị cùng Mộ Chính Thiện bàn việc hôn nhân Mộ Trường Hủ.

“Lão gia, hôm nay thiệp cần thận quan sát. Nhìn trúng hai người.” Trương thị cười nói: “Một là Tam tiểu thư công bộ tiêu Thị Lang quý phủ, vị Tiêu tam tiểu thư này là con vợ cả. Dung mạo thanh tú, tính tình cũng ôn nhu. Một người khác là Nhị tiểu thư Chu tướng quân Chu đại nhân quý phủ. Cũng là con vợ cả, dung mạo bình thường nhưng trí tuệ. Rốt cuộc tuyển người nào đăng môn cầu hôn, chờ xem tâm ý lão gia.”

Luận dòng dõi, Tiêu gia Chu gia đều tính không có trở ngại. Bất quá, Tiêu gia là văn thần, Chu gia là võ tướng. Giáo dưỡng nữ nhi tất nhiên là bất đồng.

Mộ Chính Thiện do dự một lát nói: “Việc này chờ ta cùng phụ thân mẫu thân thương nghị rồi quyết định!”

Mộ Trường Hủ là trưởng tôn Mộ gia, việc hôn nhân hẳn tất nhiên là không thể khinh thường tùy ý. Trương thị rất rõ ràng điểm này, cho nên chọn hai người đều tiểu thư con vợ cả. Dòng dõi cùng Mộ gia cũng đều tương đương. Bất quá, trong đó giấu diếm tâm tư, Mộ Chính Thiện vị tất biết.

Tiêu tam tiểu thư có tri thức hiểu lễ nghĩa, lại văn tĩnh ngại ngừng, không đủ hào phóng. Chu nhị tiểu thư thật ra lạnh lợi nhiều, dung mạo lại không xuất chúng. Tóm lại, mặc kệ chọn người nào, đều không đặc biệt vừa lòng đẹp ý.

Trương thị tính toán này đó, trong lòng không phải không có tự đắc.

Ngày hôm sau, Mộ Chính Thiện liền nhắc tới việc này cùng Mộ thái phó và Chu Thị: “..... Tiêu tam tiểu thư cùng Chu nhị tiểu thư đều rất được, rốt cuộc muốn chọn người nào, còn thỉnh phụ thân mẫu thân định đoạt.”

Mộ thái phó hơi trầm ngâm.

Chu thị lại hỏi thực cẩn thận: “Trương thị, Tiêu tam tiểu thư cùng Chu nhị tiểu thư chị đều nhìn qua. Hai người dung mạo tính tình như thế nào?”

Trương thị cười đáp: “Luận tướng mạo, Tiêu tam tiểu thư hơn một ít. Bất quá, Tiêu tam tiểu thư tính tình văn tĩnh, không giao tiếp nhiều. Vị Chu nhị tiểu thư phóng khoáng hơn, ngôn hành cử chỉ đều thập phần khéo. Chính là tướng mạo thoáng bình thường một ít.”

Nói cách khác, hai người không có đặc biệt tốt.

Chu thị theo bản năng nhú nhú mày: “Không có người thích hợp sao?”

“Thật ra là có.” Trương thị sớm đoán được Chu thị hỏi hư vậy, đem lí do thoái thác chuẩn bị tốt bàn đi ra: “Con dâu cũng bắt chuyện hỏi thăm. Chính là, đôi phương cũng chưa kết thân tâm tư. Con dâu cũng không dám mạo muội hỏi nhiều.”

Việc hôn nhân nữ tử, ngoài môn đăng hộ đối, còn là ta tình người nguyện. Miễn cho đăng môn cầu hôn bị từ chối khó xử.

Đạo lý này, Chu thị đương nhiên đã hiểu, nhin không được thở dài: “Trường Hủ tướng mạo vẫn thái đều xuất chúng, lại là trưởng tôn Mộ gia chúng ta, tìm mối hôn nhân tốt không khó. Chỉ tiếc, cổ tình có tứ hôn thánh chỉ. Không biết bao nhiêu người ở sau lưng chê cười Mộ gia chúng ta, liên quan Trường Hủ cũng bị xem nhẹ vài phần.”

“Mẹ nói phải ạ.” Trương thị lập tức phụ họa thở dài: “Con dâu vừa hỏi thăm bắt chuyện, người ta vừa nghe nói là anh ruột Nguyên Xuân, liền lập tức lãnh đạm. Nhìn một vòng, đến cuối cùng cũng chỉ còn lại nữ quyền Tiêu gia cùng Chu gia thái độ coi như hòa khí.”

Trương thị vừa nói như vậy, liền ngay cả Mộ Chính Thiện cũng thở dài.

Mộ Nguyên Xuân bị tứ hôn, chịu ảnh hưởng lớn nhất chính là Mộ Trường Hủ. Trên thực tế, liền ngay cả việc hôn nhân Mộ Uyển Xuân cùng Mộ Niệm Xuân cũng sẽ chịu chút ảnh hưởng.

Chu thị đã khởi tình thần nói: “Đành vậy, vậy ở Tiêu tam tiểu thư cùng Chu nhị tiểu thư chọn một người. Trường Hủ là trưởng tôn, thê tử của nó chính là dâu trưởng Mộ gia, quá mức nội hướng ngại người cũng không tốt. Vẫn là Chu nhị tiểu thư thì thích hợp hơn.”

Mộ thái phó vẫn không hé răng, lúc này đột nhiên nói: “Nữ tử ứng lấy trinh tình mềm mại làm trọng, tuyền Tiêu tam tiểu thư đi!”

Chu thị đầu tiên là sững sờ, chợt rất nhanh lĩnh hội tâm ý Mộ thái phó, không khỏi trầm mặc.

Mộ Nguyên Xuân cùng thái tôn lên qua lại, có thể lừa gạt được nhất thời, lừa không được nhất thế. Tìm một người tính tình mềm mại nội hướng, ngày sau cũng không vì thế sự cùng Mộ Trường Hủ cãi cọ, đối tiểu cô Mộ Nguyên Xuân này cũng sẽ nhường nhịn bao dung một ít.

Gia đình an bình hòa thuận, mới là là tối trọng yếu. Vì thế cũng chỉ có thể ủy khuất Mộ Trường Hủ.

Mộ Chính Thiện cũng tưởng chừng thông điểm này, trên mặt tươi cười có chút chua xót: “Con cũng hiểu được Tiêu tam tiểu thư rất tốt. Quá mấy ngày, xin mời bà nội đăng môn cầu hôn, tốt nhất là cuối năm định việc hôn nhân. Trường Hủ cũng không tính nhỏ, sớm định ra việc hôn nhân, trước khi Nguyên Xuân xuất giá nên thành thân.”

Mộ Nguyên Xuân dù sao cũng là muội muội, nào có muội muội xuất giá huynh trưởng còn chưa thành thân.

Chu thị gật gật đầu: “Con nói không phải không có lý. Vậy sớm đi đăng môn cầu hôn đi!”

Việc này liền như vậy định ra.

Trương thị vội vàng thỉnh bà nội, Mộ Chính Thiện lại gọi Mộ Trường Hủ vào thư phòng, đem việc hôn nhân nói cho hắn.

Mộ Trường Hủ từ đầu đến cuối đều biểu hiện thập phần bình tĩnh. Hết thầy nghe phụ thân làm chủ.”

Mộ Chính Thiện thần sắc phức tạp nhìn Mộ Trường Hủ: “Ta biết cửa hôn nhân này có chút ủy khuất con. Con có thể có được mối hôn nhân tốt hơn.”

Vị Tiêu tam tiểu thư này, không được tốt lắm cũng không tính kém, chỉ có thể dùng hai chữ bình thường hình dung.

“Phụ thân,” Mộ Trường Hủ mở miệng ngắt lời Mộ Chính Thiện: “Con không có gì ủy khuất. Tiêu tam tiểu thư tốt lắm, gả cho con, là ủy khuất cho nàng ấy.”

Mộ Chính Thiện im lặng.

Chuyện Mộ Nguyên Xuân, ảnh hưởng Mộ Trường Hủ đâu chỉ nhỏ tí tẹo.

Nay Mộ Trường Hủ hoàn toàn không còn là thiếu niên hăng hái, thậm chí đối chung thân đại sự cũng thờ ơ.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đính Hôn

Hai nhà kết thân, tự nhiên không phải một lần là xong chuyện.

Trước tìm bà mối đăng môn đặt lời, nhà gái qua mấy ngày mới trả lời. Nếu nhà gái gật đầu đồng ý của hôn nhân này, mới chính thức đăng môn cầu hôn. Trao đổi canh thiệp, mới chính thức định ra việc hôn nhân.

Bà mối đi Tiêu gia vài lần, Tiêu gia rất cục cho hồi âm.

Mộ Chính Thiện cùng Trương thị đều nhẹ nhàng thờ ra, chọn ngày tốt, vợ chồng dẫn Mộ Trường Hủ chính thức đăng môn cầu hôn. Tháng chạp đổi canh thiệp, quả nhiên vội vàng trước năm mới định ra việc hôn nhân. Hôn kỳ định tháng bốn năm sau. Tính toán đầu ra đấy, mất khoảng năm tháng.

Tùng Đào viện trong ngoài đều phải thu thập bố trí, còn có việc vặt hằng ngày trong phủ, Trương thị tất nhiên là thập phần bận rộn.

Một ngày này, thời điểm Mộ Nguyên Xuân đến thỉnh an, chủ động đưa ra giúp đỡ: “..... Cũng sắp đến cuối năm, mẩu thân mọi việc bận rộn, nữ nhi nguyện vì mẩu thân phân ưu, giúp đỡ thu thập tân phòng đại ca.”

Nói là giúp đỡ, kỳ thật là lo lắng chuyện tân phòng!

Trương thị ngoài cười nhưng trong không cười đáp: “Khó được cô có lòng. Bất quá, việc vặt đó cô không cần quan tâm. Cô cũng định thân rồi, nếu rảnh không ngại thì chuẩn bị ít đồ dâu cưới đi.”

Mộ Nguyên Xuân á khẩu, không hé răng.

Trương thị trong lòng thập phần khoái ý. Nhưng chưa quá hai ngày, Mộ Chính Thiện liền nói: “Tùng Đào viện, nếu nàng bận, để cho Nguyên Xuân giúp một tay.”

Trương thị ghen một bụng uất khí.

Không biết Mộ Nguyên Xuân lên tìm Mộ Chính Thiện cầu tình khi nào. Nhưng Mộ Chính Thiện đã mở miệng, bà không thể từ chối, đành phải đáp ứng.

Mộ Chính Thiện thấy Trương thị sắc mặt không vui, mềm giọng nói: “Nguyên Xuân đem qua đến thư phòng tìm ta, nói là muốn vì việc hôn nhân Trường Hủ tấn một phần tâm ý. Mẹ đẻ huynh muội chúng chết sớm, việc hôn nhân Trường Hủ, Nguyên Xuân đẻ bụng cũng là khó tránh khỏi. Nàng cũng đừng cùng Nguyên Xuân so đo.”

Mộ Chính Thiện đã nói như vậy. Trương thị còn có thể làm sao bây giờ?

Trương thị gượng cười: “Thiếp thân không phải người hẹp hòi, sao lại bởi vì việc nhỏ này sinh khí. Lão gia cứ yên tâm.”

Tiền Mộ Chính Thiện đi, nụ cười trên mặt Trương thị tắt ngấm.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Mộ Niệm Xuân vừa tiến đến, nhìn thấy chính là Trương thị mặt đầy hờn dỗi.

Trương thị căm giận không thôi đem sự tình ngọn nguồn nói ra: “..... Ta mấy ngày nay bận rộn, lại còn bị như thế! Thật sự là tức chết ta! Cha con sẹo lành đã quên đau, thế này mới qua bao lâu, liền đem chuyện hai huynh muội nó làm đề sau đầu. Lại bị Mộ Nguyên Xuân ngon ngọt xoay vòng.”

Thực hiển nhiên, đây mới là nguyên nhân chân chính Trương thị tức giận.

Mộ Niệm Xuân an ủi nói: “Mẹ, mẹ nghĩ thoáng một chút, kỳ thật đại tỷ chủ động xin đi giết giặc cũng không phải chuyện xấu. Đơn giản đem việc vặt Tùng Đào viện đều giao cho chị ta, mẹ càng thoải mái. Thứ hai, có chuyện gì cũng không liên quan tới mẹ.”

Trương thị vẫn là canh cánh trong lòng: “Nếu là tùy ý nó quyết định, chẳng phải đem đồ tốt ở kho phòng đến Tùng Đào viện hết.”

Mộ Niệm Xuân cười không nổi: “Mẹ cũng quá xem thường chị ta, loại chuyện mang tiếng như thế, chị ta như thế nào chịu làm? Chọn tốt hơn này nọ là tránh không được, nhưng đem hết đồ tốt kho phòng về vụn vụn sẽ không.”

Trương thị nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là có chút đau lòng: “Đầu tiên là Mộ Trường Hủ thành thân, sang năm lại có Mộ Nguyên Xuân xuất giá. Còn không biết phải tốn bao nhiêu. Đợi tới khi con xuất giá, đồ cưới đã so ra sẽ kém Mộ Nguyên Xuân.”

La thị lưu lại đồ cưới, đương nhiên là có phần huynh muội Mộ Trường Hủ. Lại có Mộ gia công trung một phần, đồ cưới Mộ Nguyên Xuân có thể nói đây. Trương thị đồ cưới không kịp La thị. Như vậy Mộ Niệm Xuân tất nhiên là kém hơn.

Xuất giá.....

Hai chữ vô cùng đơn giản, lại làm cho Mộ Niệm Xuân ngủ vạ tạp trần.

Kiếp trước nàng ở trong cung mười năm. Cả ngày lục đục với nhau âm mưu tính kế, quả thực nghĩ lại mà kinh. Trọng sinh kiếp này, nàng không cầu vinh hoa phú quý không cần cái gọi là phong cảnh, thậm chí nghĩ gả cho một nam nhân mình thích, bình thân an nhàn ngày ngày. Một mực yên lặng làm bạn bên nàng. Từ Kiều biểu ca, là người thích hợp nhất.

Nhưng nay xuất hiện một Tề vương, nguyên vọng vốn đơn giản của nàng, đột nhiên biến xa xôi

Trương thị nói nửa ngày, mới phát hiện Mộ Niệm Xuân vẫn không hé răng. Nhịn không được nhìn Mộ Niệm Xuân một cái: “Sao con không nói gì?”

Mộ Niệm Xuân phục hồi tinh thần lại. Có lẽ cười cười: “Không có gì.” Dừng một chút nói thêm: “Mẹ, con có chuyện muốn xin mẹ.”

Trương thị cười nói: “Có chuyện gì cứ nói. Nghiêm trang như vậy, ta không quen.”

“Con muốn đi Từ Vân am hai ngày.”

Trương thị đang tươi cười liền cứng đờ. Không thể nào xác định hỏi: “Ta không có nghe sai chứ! Sao con bỗng nhiên muốn đi Từ Vân am?”

Mộ Niệm Xuân đem lý do sớm chuẩn bị tốt ra: “Thiện Năng đại sư đem bí quyết làm thức ăn chay ghi lại tặng con. Phần lớn xem hiểu, chỉ có mấy chỗ không rõ. Cho nên, con muốn đi Từ Vân am một chuyến, hướng bà ấy thỉnh giáo một phen.”

Này đương nhiên là lấy cớ.

Tề vương ở Mộ gia xếp vào cơ sở ngầm, chuyện nàng đi Từ Vân am, khẳng định không thể gạt được hắn. Lấy tính tình hắn, tất nhiên hội âm thầm đi Từ Vân am thấy nàng.

Trương thị đối Mộ Niệm Xuân cơ hồ là ngoan ngoãn phục tùng, nhưng lần này không tán thành nhưu mảy: “Sắp hết năm, trong phủ sự tình rườm rà, ta làm sao có thời giờ cùng con đến Từ Vân am. Vẫn là chờ qua năm rồi nói sau!”

Chờ qua năm thì đã muộn!

Chuyện Tề vương tuyển phi, sớm truyền ra. Năm sau tùy thời đều khả năng có thánh chỉ tứ hôn. Muốn cho Tề vương thay đổi tâm ý, phải trước lễ mừng năm mới.

Mộ Niệm Xuân cố gắng thuyết phục Trương thị: “Mẹ, con lớn rồi, tự mình đi Từ Vân am là được. Nếu mẹ lo lắng, liền phái nhiều gia đình hộ tống con đi. Con chỉ đi hai ngày sẽ trở lại.”

Trương thị như trước do dự: “Cha con khẳng định không đồng ý con một mình đi Từ Vân am.” Chuyện Mộ Nguyên Xuân xảy ra, Mộ Chính Thiện đối nữ nhân quân thức rất nghiêm khắc, nếu đem việc này nói cho hắn, mười phần hắn không đồng ý.

“Không nói cho cha là được.” Mộ Niệm Xuân nhanh chóng nói tiếp: “Chờ con đi Từ Vân am, mẹ mới nói cho cha. Đến lúc đó cha sinh khí cũng đã muộn.”

Trương thị trừng mắt nhìn Mộ Niệm Xuân: “Hồ nháo! Con muốn khiến cha con tức chết à? Vạn vạn không thể, con thật sự muốn đi, ta không cản con. Bất quá, về phía cha con, con tự đi nói đi.”

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi đáp ứng.

.

Vào lúc ban đêm, Mộ Niệm Xuân cười khanh khách bụng đồ ăn khuya được làm tỉ mỉ đi thư phòng.

Không nghĩ tới, có người đã đến sớm hơn nàng.

Khi Mộ Niệm Xuân nhìn thấy Mộ Nguyên Xuân bụng đồ ăn khuya đứng ở cạnh cửa, không khỏi ngẩn ra, sau đó rất nhanh cười tiếp đón: “Đại tỷ, tỷ cũng vội tới đưa đồ ăn khuya cho cha a sao?”

Mộ Nguyên Xuân vốn không làm việc này, không nghĩ tới, hiện tại lại cùng nàng đưa đồ ăn khuya tới.

Mộ Nguyên Xuân làm ra vẻ không nghe ra chế nhạo trong lời Mộ Niệm Xuân, thân nhiên cười nói: “Hôm nay ta nấu chút cháo đậu đỏ, liền nghĩ đưa phụ thân nếm thử.”

Mộ Niệm Xuân cười: “Thật trùng hợp, hôm nay ta cũng nấu cháo đậu đỏ!”

Này đương nhiên không phải trùng hợp. Cháo đậu đỏ là món Mộ Chính Thiện thích ăn khuya nhất, hai người hôm nay nhất tề làm món này, đều là vì muốn Mộ Chính Thiện vui vẻ.

Mộ Chính Thiện nghe được tiếng nói chuyện, liền mở cửa.

Nhìn đến hai người đều đứng ở cạnh cửa, Mộ Chính Thiện sững sờ. Ánh mắt rơi xuống trong tay hai người, nhịn không được nở nụ cười: “Sao hai đứa cùng đưa đồ ăn khuya tới? Ta một người làm sao nuốt trôi hai phần ăn khuya.”

Mộ Nguyên Xuân cướp lời cười nói: “Phụ thân, con làm cháo đậu đỏ cha thích ăn, nhân lúc còn nóng cha nếm thử đi.” Nói xong, liền vào thư phòng, để lên bàn.

Mộ Niệm Xuân cũng cười tiêu sái tiến vào: “Cha, đêm nay con cũng làm cháo đậu đỏ!”

Mộ Chính Thiện: “.....”

Nữ nhi hiếu thuận sẵn sóc đương nhiên là chuyện tốt. Nhưng hai người đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn qua, thân là phụ thân thật khó xử. Rốt cuộc nên ăn phần nào?

Mộ Chính Thiện rất nhanh có quyết định.

Hai phần đều ăn!

Mộ Niệm Xuân tay nghề tất nhiên là không cần phải nói, đậu đỏ ngọt hương mềm mại. Mộ Nguyên Xuân trù nghệ còn kém hơn, Mộ Chính Thiện không hề rằng, đem bát Mộ Nguyên Xuân làm ăn sạch sẽ. Sau đó, đều khen vài câu.

Mộ Chính Thiện khó có bộ dạng này, làm hai tỷ muội có chút cảm động. Bất quá, lúc này có chuyện quan trọng hơn, cảm động gì đó đều đặt sang một bên.

“Đa tạ phụ thân đã nói với mẫu thân giúp con,” Mộ Nguyên Xuân mở lời, trong mắt toát ra cảm động: “Ngày mai con sẽ tới Tùng Đào viện hỗ trợ.”

Nguyên bản còn muốn nhân cơ hội hạ thấp con mắt Trương thị, hiện tại Mộ Niệm Xuân ở đây, không tiện há mồm.

Mộ Chính Thiện ừ một tiếng, lại dặn dò nói: “Làm việc gì con cũng phải hướng mẫu thân xin chỉ thị, đừng tự quyết.”

Mộ Nguyên Xuân ngoan ngoãn vâng lời.

Mấy ngày nay, cô ta biểu hiện thập phần ôn thuận nhu thuận. Mộ Chính Thiện tuy rằng đối cô ta thập phần thất vọng, nhưng dù sao cũng là nữ nhi chính mình thân sinh, sang năm sẽ xuất giá. Đối với cô ta thái độ cũng dịu đi không ít.

Mộ Chính Thiện lại nhìn về phía Mộ Niệm Xuân: “Niệm Xuân, con không phải cũng có chuyện nói với ta chứ?”

Mộ Niệm Xuân cười khê nói: “Cha thật sự là anh minh.”

“Nịnh nọt, tất có sở đồ.” Mộ Chính Thiện ra vẻ nghiêm giọng, trong mắt ý cười lại lừa không được người: “Nói mau đi, con rốt cuộc có chuyện gì?”

Mộ Nguyên Xuân ở một bên nhìn, trong lòng vừa chua xót vừa hận. Như vậy vô cùng thân thiết tùy ý, cô ta có cố gắng thế nào cũng không được. Đều là Mộ Niệm Xuân, đoạt đi yêu thương cùng quan tâm của phụ thân.

Hận ý với Mộ Niệm Xuân, dần tích lũy. Cô ta âm thầm thề sẽ có ngày đối phó mẹ con Mộ Niệm Xuân.

Nhưng còn bây giờ thì sao, Mộ Niệm Xuân sống an nhàn khoái trá. Chính mình lâm vào vũng bùn không thể tự cứu mình.

Giọng Mộ Niệm Xuân vang lên: “Cha, kỳ thật cũng không phải cái gì đại sự. Mắt thấy sắp đến cuối năm, con nghĩ đi Từ Vân am thấp hương, vì cha mẹ cùng tổ phụ tổ mẫu cầu bình an.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Gặp Lại

Nữ nhi hiếu tâm như vậy, Mộ Chính Thiện tự nhiên vui mừng, không chút nghĩ ngợi liền gật đầu: “Cũng tốt, để mẹ con mang con đi cùng.”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Mẹ mấy ngày nay bề bộn nhiều việc, không có thời gian đi cùng con, con đi một mình được rồi. Đến lúc đó mang nhiều gia đình, nếu là cha còn không yên tâm, để cho Từ Kiều biểu ca đi cùng con là được.”

Mộ Chính Thiện do dự, đang muốn nói, Mộ Nguyên Xuân cười xen mồm: “Phụ thân nếu không yên lòng tứ muội, không bằng con cùng tứ muội cùng đi Từ Vân am!”

Tuy rằng không biết Mộ Niệm Xuân trong hồ lô bán cái gì được, bất quá, Mộ Nguyên Xuân rất thích ý khiến Mộ Niệm Xuân ngọt ngào.

“Đa tạ đại tỷ một phen ý tốt.” Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Bất quá, đại tỷ nay đã định thân, không nên ra phủ đi lại, vẫn nên ở lại trong phủ. Miễn rơi vào

trong tai thái tử phi, khiến Thái tử phi bất khoái.”

Mộ Nguyên Xuân bị đánh trúng chỗ đau, tươi cười nhất thời có chút vặn vẹo.

Mộ Chính Thiện càng bị gọi lên bất khoái, thần sắc nhất thời lạnh lùng vài phần: “Nguyên Xuân, con ở trong phủ đệ, Từ Vân am cũng đừng đi.”

Mộ Nguyên Xuân âm thầm cắn răng, cố gắng dường như không có việc gì tươi cười nghe lời.

Mộ Chính Thiện suy nghĩ một lát, đôi Mộ Niệm Xuân nói: “Đề Từ Kiều đi cùng con!”

Mộ Niệm Xuân trong lòng vui vẻ. Tuy rằng mang theo Trương Từ Kiều không tiện, bất quá, cuối cùng có thể ra phủ. Đến Từ Vân am, muốn tìm cơ hội cùng Tề vương một mình “Câu thông” là chuyện dễ dàng.

.....

Rời khỏi thư phòng, Mộ Niệm Xuân đi tìm Từ Kiều.

Trương Từ Kiều còn dưới đèn khố đọc, thấy Mộ Niệm Xuân đến đây, ngoài ý muốn vô cùng vui sướng, đứng dậy đón: “Đã trễ thế này, sao muội còn đến đây?”

Mộ Niệm Xuân mỉm môi cười nói: “Vô sự không đáng tam bảo điện, muội tới tìm huynh. Đương nhiên là có chuyện quan trọng cùng huynh thương nghị. Muội tính đi Từ Vân hai ngày, huynh đi cùng muội được không?”

Trương Từ Kiều không chút nghĩ ngợi liền gật đầu: “Được.” Trong lòng yên lặng bỏ thêm một câu, đừng nói là Từ Vân am. Cho dù là đến chân trời góc biển, ta cũng nguyện ý đi cùng nàng.

Mộ Niệm Xuân giống như nghe được thanh âm trong lòng hắn. Khóe môi hơi hơi cong lên, đôi trong mắt hiện lên nụ cười ấm áp.

Trương Từ Kiều chỉ nhìn liếc mắt một cái, tim không tự chủ đập nhanh, yên lặng rời ánh mắt.

Mộ Niệm Xuân cùng hắn nói chuyện phiếm vài câu, liền rời đi.

Trương Từ Kiều một lần nữa cảm lấy sách vở, lại như thế nào cũng xem không đi vào. Trước mắt chữ viết tựa hồ đều biến thành kia thiếu nữ ôn nhu rạng rỡ kia.

.....

Ba ngày sau, Mộ Niệm Xuân cùng Trương Từ Kiều đi Từ Vân am.

Xa phu là tiểu Quý Tử.

Tiểu Quý Tử nguyên bản gầy yếu thấp bé, mấy tháng ở Mộ gia ăn uống đầy đủ. Đã cao hơn một chút, sắc mặt cũng hồng nhuận khỏe mạnh rất nhiều. Khả năng đánh xe của hắn không tính thuần thục, nhưng rất cẩn thận.

Xe ngựa tới Từ Vân am ngừng lại.

Tiểu Quý Tử lưu loát mở cửa xe, hầu hạ Mộ Niệm Xuân xuống xe.

“Ngươi đánh xe rất ổn.” Mộ Niệm Xuân cười nói: “Mới trong thời gian ngắn như vậy, ngươi đã học rất tốt, thật là thiên phú.”

Tiểu Quý Tử được khen, trên mặt tràn đầy hưng phấn kích động ửng hồng, lấp ba lấp bắp nói: “Cảm ơn tiểu, tiểu thư khen, nô tài về sau nhất định đánh xe thật tốt cho tiểu thư.”

Nếu không phải tiểu thư cho hắn làm xa phu, chuyện tốt như vậy làm sao đến phiên hắn. Hắn nhất định phải hảo hảo làm việc. Không thể khiến tiểu thư mất mặt.

Một bên Thạch Trúc xi cười.

Xem tiểu Quý Tử kia thật ngốc nghếch!

Tiểu Quý Tử nghe được Thạch Trúc cười, không khỏi đỏ mặt. Nhịn không được vụng trộm nhìn Thạch Trúc thanh tú một cái, sau đó. Mặt càng đỏ hơn.

Thiện Âm rất nhanh đi ra đón, cười cùng Mộ Niệm Xuân hàn huyên một phen, sau đó dẫn Mộ Niệm Xuân đi dàn xếp chỗ ở. Nói đến cũng khéo, nơi ở đúng là viện lân cận, đúng cả phòng ở cũ.

Trương Từ Kiều tất nhiên là không tiện cùng Mộ Niệm Xuân một viện. Vài gia đình cùng tiểu Quý Tử cũng theo Trương Từ Kiều ở viện khác.

“Tiểu thư, tiểu Quý Tử thật là khờ.” Thạch Trúc nhắc tới tiểu Quý Tử, liền nhịn không được nở nụ cười: “Nô tỳ nghe cô phân phó, thường đi mã phòng

nhìn hần. Hần rõ ràng lớn hơn nô tỳ hai tuổi. Nhưng mỗi lần thấy nô tỳ đều kêu Thạch Trúc tỷ.”

Không chỉ có là như thế này, mỗi lần thấy nàng còn có thể mặt đỏ. Nói chuyện cũng lắp bắp không lưu loát.

Mộ Niệm Xuân tươi cười có chút phức tạp vì điều: “Tiểu Quý Tử không ngốc, chính là quá thật thà. Nhận thức chủ tử, làm chuyện gì cũng cam tâm tình nguyện.”

Thí dụ như kiếp trước, vì nàng sai lầm, vì thế uống tánh mạng.

Nàng tình nguyện tiểu Quý Tử thông minh một chút ích kỷ một ít, hảo hảo sống sót.

Thạch Trúc miễn cảm nhận thấy được cảm xúc Mộ Niệm Xuân có chút khác thường, thật cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, có phải nô tỳ nói sai gì không ạ?”

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh lại cười nói: “Không có gì, em không cần khẩn trương. Ta chỉ là nghĩ đến tiểu Quý Tử, nhất thời có chút thẩn thờ thôi.”

Thạch Trúc do dự một lát, mới nói: “Tiểu thư đối tiểu Quý Tử tựa hồ phá lệ coi trọng!”

Từ khi tiểu Quý Tử đến Mộ gia, Mộ Niệm Xuân liền đối với hần vài phần coi trọng. An bài hần vào mã phòng làm việc, còn tự mình nói chuyện với quản sự mã phòng. Sau lại thường xuyên mệnh nàng đi mã phòng thăm. Làm như vậy dụng ý, đơn giản là hướng mọi người tuyên cáo tiểu Quý Tử là người của tiểu thư. Như thế, mọi người sẽ không dám khi dễ hần.

Tiểu Quý Tử đến Mộ gia mới chỉ có ba bốn tháng, cũng đã thành người tâm phúc trong mã phòng. Đều là công lao tiểu thư.

Nhưng là, tiểu thư vì cái gì đối tiểu Quý Tử tốt như vậy? Chính là bởi vì duyên có Tuệ Như sư thái sao?

Mộ Niệm Xuân làm như xem thấu tâm tư Thạch Trúc, nhưng không có giải thích cái gì, chỉ thản nhiên cười nói: “Ta không chỉ coi trọng tiểu Quý Tử, mà còn coi trọng người.”

Thạch Trúc nghe xong lời này, có chút ngượng ngùng đỏ mặt: “Thực xin lỗi, nô tỳ tâm nhãn quá nhỏ.”

Tiểu thư đối tốt với nàng, nàng ở bất tri bất giác tham lam. Thấy tiểu thư đối xử tốt với tiểu Quý Tử đỡ, lại có chút khó chịu.

Mộ Niệm Xuân lại nửa điểm cũng không để ý, cười nói: “Yên tâm, em ở lòng ta vĩnh viễn đứng thứ nhất, không ai có thể thay thế vị trí của em.”

Thạch Trúc mặt cười càng đỏ: “Tiểu thư, cô đừng trêu nô tỳ. Nô tỳ về sau không bao giờ vì tiểu Quý Tử mà dám chua.” Ai cũng không thể tốt hơn tiểu thư.

Chủ tớ đang nói giỡn, cửa có tiếng động. Ngọc Trâm bấm báo: “Tiểu thư, một người tên là Tuệ Như sư thái đến cầu kiến.”

Tuệ Như đến thật mau, mới biết nàng đến đã tới.

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Đề bà ấy vào đi!”

.....

Tuệ Như vừa tiến vào phòng, liền cảm động đến rơi nước mắt quý xuống: “Bần ni tạ đại ân đại đức của tứ tiểu thư.”

Mộ Niệm Xuân đỡ Tuệ Như dậy: “Sư thái trăm ngàn không cần đa lễ, ta hần là đa tạ bà mới phải.” Cảm ơn bà đem tiểu Quý Tử đến bên ta. Để cho ta có cơ hội bù lại tiếc nuối cùng ấy này kiếp trước.

Tuệ Như tự nhiên nghe không ra ẩn ý trong giọng nói Mộ Niệm Xuân, hần còn không ngừng nói lời cảm tạ: “Bần ni vừa rồi ở bên ngoài quét rác, vừa lúc nhìn thấy cầu nhi. Cầu nhi mặc sạch sẽ, cao và béo lên, bần ni thiếu chút nữa không nhận ra.....”

Nói xong, thanh âm đã muốn nghẹn ngào.

Trong nhà vốn là nghèo khó, con dâu vừa nặng bệnh nằm trên giường, cầu nhi ngày thường ăn không đủ no mặc không đủ ấm. Tuy rằng mười sáu tuổi, lại gầy yếu giống như một đứa nhỏ chín mười tuổi. Muốn làm học đồ người ta cũng không nhận. Như vậy ngày sau muốn tìm đường sinh sống rất khó. Hiện tại vào Mộ gia, quả thực tựa như tiến vào nơi tốt nhất.

Tiền tiêu vật hàng tháng nhiều, ăn ngon mặc đẹp, một tháng được nghỉ hai ngày. Cầu nhi còn học đánh xe, về sau chính là xa phu của tứ tiểu thư. Nay hết thấy, đều là tứ tiểu thư tâm địa nhân hậu cố ý chiếu cố.

Nhìn Tuệ Như đã có tuổi một phen tạ ơn, Mộ Niệm Xuân trong lòng chưa xót: “Ta cho hần đại danh, kêu Diêu Trường Quý. Về sau đừng gọi cầu nhi, miễn cho bọn gia đình chê cười hần. Kêu tiểu Quý Tử.”

Tuệ Như liên tục gật đầu, dùng tay áo lau nước mắt, nói: “Tứ tiểu thư là đại ân nhân bần ni, cũng là đại ân nhân một nhà tiểu Quý Tử. Ngày sau có cái gì sai phải, bần ni tuyệt không hai lời.”

..... Còn có thể có cái gì sai phải?

Tiết mục đầy đời nào có thể diễn với Tề vương một lần nữa?

Mộ Niệm Xuân nghĩ ngày nào đó, không khỏi cong khóe môi, thanh âm ôn hòa: “Tuệ Như sư thái nói quá lời. Ta nào có cái gì sai phải sư thái.”

Tuệ Như lúc này mới nghĩ ra chính mình nói lỡ, cười nói: “Phải phải phải, đều là bản ni hồ đồ, nhất thời nói sai rồi, mong rằng tiểu thư không sinh khí.”

Từ tiểu thư đã dặn dò, chuyện đã phát sinh kia, mặc kệ thế nào cũng không được nói ra. Là bà nhất thời kích động quên mất

Mộ Niệm Xuân hảo ngôn trấn an một hồi, cảm xúc Tuệ Như cuối cùng bình tĩnh lại, áy náy nói: “Bản ni quấy rầy tứ tiểu thư nghỉ ngơi, bản ni còn đi ra ngoài quét rác, cáo lui trước.”

Mộ Niệm Xuân mỉm cười gật gật đầu.

Tiền Tuệ Như đi rồi sau, Mộ Niệm Xuân cũng đứng dậy: “Thạch Trúc, cùng ta cùng đi phòng bếp.”

Đã lâu không gặp Thiện Năng, trong lòng thực nhớ thương.

.....

Đến gần phòng bếp, nghe được quen tiếng động quen thuộc, tâm tình Mộ Niệm Xuân thập phần sung sướng, nhẹ nhàng bước chân vào phòng bếp.

Nhóm nữ nhi đều cúi đầu vội vàng làm việc. Mộ Niệm Xuân liếc mắt một cái liền thấy được Thiện Năng.

Màu áo xám rộng không thể che được vóc dáng thanh thoát, động tác lưu loát.

Nghe được tiếng bước chân, Thiện Năng ngẩng đầu, sau đó ngẩn ra.

Mộ Niệm Xuân cười khẽ nháy mắt mấy cái: “Nhìn thấy ta là không phải cảm thấy quá kinh hi đấy chứ?”

Thiện Năng trong lòng rõ ràng thập phần vui mừng, ra vẻ lãnh đạm: “Sao cô lại tới Từ Vân am, không phải đã học xong cách nấu đồ ăn chay rồi sao?”

“Lâu như vậy không gặp, sư thái không nhớ ta chút nào sao?” Mộ Niệm Xuân cố ý thờ dài: “Uổng ta cố ý chạy đến Từ Vân am gặp sư thái. Thật sự là ý chí sắt đá.”

Thiện Năng trong mắt hiện lên mỉm cười, nói: “Cô đến Từ Vân am, khẳng định là có cái gì quan trọng, thuận tiện đến gặp ta.”

..... Đoán thực chuẩn!

Mộ Niệm Xuân nửa điểm cũng không chột dạ phủ nhận: “Không thể nào, ta thật là đến gặp sư thái.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Nhân Duyên

Tại trù phòng đang lúc bận rộn, Thiện Năng cùng Mộ Niệm Xuân nói mấy câu, liền bận việc.

Mộ Niệm Xuân thấy Thiện Năng bận, liền xắn ống tay áo hỗ trợ. Lúc trước ở Từ Vân am một tháng, mỗi ngày đều ở trù phòng, cùng chúng nữ nhi đều rất quen thuộc. Nhóm nữ nhi thấy hành động của nàng cũng không trách.

Mộ Niệm Xuân cùng họ nấu nướng rồi dùng bữa cùng nhau. Sau đó liền rời đi, vừa đi ra, liền nhìn thấy dưới tàng cây thân ảnh quen thuộc.

Lúc này là sau giờ Ngọ, không khí ấm áp. Ánh mặt trời chiếu vào trên mặt thiếu niên thanh tú, tươi cười như ánh mặt trời ấm áp.

Mộ Niệm Xuân đi lên, mỉm cười: “Biểu ca, sao huynh lại ở đây?”

Trương Từ Kiều cười đáp: “Ta đi tìm muối, không thấy muối ở trong phòng, khẳng định là muối ở phòng bếp, cho nên tới đây đợi.”

Hắn nói tự nhiên, bất quá Mộ Niệm Xuân có chút áy náy: “Thực xin lỗi, ta đã quên nói cho huynh một tiếng liền bỏ chạy đến phòng bếp. Huynh ở đây

chờ, nhất định thực sốt ruột.”

Trương Từ Kiều không hề để ý: “Không có gì, ta chỉ đợi một lát.” Dừng một chút lại nhẹ nhàng nói: “Cho dù chờ lâu, ta cũng không sốt ruột.”

Nói xong câu này, mặt Trương Từ Kiều liền đỏ.

Như thế hàm súc uyển chuyển biểu lộ tâm ý, với hần mà nói, đã là lấy hết dũng khí.

Mộ Niệm Xuân trong lòng hơi hơi động, muốn nói cái gì, nhưng nghĩ đến Tề vương, lời đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Tề vương xuất hiện, nàng còn chưa biết tương lai mình thế nào. Lúc này nếu là cho Trương Từ Kiều hy vọng, vạn nhất ngày sau..... Trương Từ Kiều chẳng phải là càng mất mát?

Mộ Niệm Xuân thần sắc tự nhiên ngăn đề tài: “Biểu ca, khó được đến một hồi, chúng ta cùng đi thấp hương xin sâm đi?”

Trương Từ Kiều liễu lĩnh không yên bất an, nghe vậy âm thầm nhả ra khí, cười đồng ý.

Từ Vân am lý hương khói tràn đầy. Mấy năm gần đây khách đến hành hương làm lễ rất đông, Mộ Niệm Xuân cùng Trương Từ Kiều xuất hiện thu hút không ít chú mục của khách hành hương.

Thiếu niên khuôn mặt thanh tú, ngai ngừng nhã nhặn. Cô gái mặt mày như họa, linh động thông minh. Hai người sóng vai đứng chung một chỗ. Làm người ta thấy cảnh đẹp ý vui.

Trong đàn hương lượn lờ, tượng phật dị thường trang nghiêm túc mục.

Trương Từ Kiều cung kính thượng hương. Sau đó quỳ gối trước tượng phật, nhắm mắt cầu nguyện. Mộ Niệm Xuân cũng cùng quỳ, tâm tư lại phiêu thật xa.

Kiếp trước đủ loại, giống như một hồi ác mộng. Nàng cố gắng thay đổi hết thảy, không cho bị kịch kiếp trước tái diễn. Đáng tiếc không như mong muốn, một đạo thánh chỉ tứ hôn, liền làm cho cố gắng phía trước của nàng uổng phí. Mộ gia như trước thành người đăng Thái tử.

Nếu nàng đoán là thật, Tề vương cũng cùng nàng mang theo trí nhớ trọng sinh. Tương lai hết thảy càng nhiều chuyện xấu không thể xác định.

Nàng đến Từ Vân am. Tề vương hần là đã biết. Hần sẽ tới Từ Vân am gặp nàng sao? Nếu hần thật sự đến đây, nàng nên nói như thế nào để hần đánh mất ý niệm muốn cưới nàng trong đầu?

.....

“Biểu muội,” Trương Từ Kiều nhẹ giọng hô, thấy Mộ Niệm Xuân không hề phản ứng, nhin không được nâng giọng: “Biểu muội.”

Mộ Niệm Xuân từ trong trầm tư bừng tỉnh, mở mắt ra, áy náy cười: “Thực xin lỗi, ta vừa rồi không có nghe huynh gọi.” Thạch Trúc đi tới, nâng Mộ Niệm Xuân đứng dậy.

Trương Từ Kiều không truy vấn nàng vừa rồi suy nghĩ cái gì, cười nói: “Không phải muội muốn xin sâm sao? Chúng ta qua bên kia lấ ớng thê.”

Mộ Niệm Xuân cười gật gật đầu.

Hai người mỗi người lấ một quẻ thê.

Giải đoán sâm là một nữ ni tên Tuệ Tâm. Bà có vẻ lớn hơn Tuệ Như vài tuổi. Mặt đã có nếp nhăn, cơ trí mà bình thản. Bà trước nhìn thê của Trương Từ Kiều, thần nhiên hỏi: “Không biết Trương công tử muốn hỏi cái gì? Người nhà, tiền đồ hay là nhân duyên?”

Trương Từ Kiều nghe được nhân duyên. Theo bản năng liếc mắt nhìn Mộ Niệm Xuân một cái, vừa lúc Mộ Niệm Xuân cũng mỉm cười nhìn lại đây.

Trương Từ Kiều đỏ mặt, nhanh chóng quay đầu nói: “Ta nghĩ hỏi một câu tiền đồ.”

Tuệ Tâm hơi trầm ngâm nói: “Quẻ này là trung thượng quẻ. Theo ký văn xem, Trương công tử tiền đồ không rõ. Bất quá, chỉ cần đọc sách chăm chỉ khắc khổ, tất có thu hoạch.”

Một câu như vậy, lại làm Trương Từ Kiều tinh thần rung lên, cười nói tạ, thêm ý chí cố gắng.

Kế tiếp liền đến phiên Mộ Niệm Xuân .

Mộ Niệm Xuân đưa thê ra. Thần sắc tự nhiên nói: “Ta nghĩ hỏi một câu nhân duyên.”

Nàng biểu hiện thần nhiên, Trương Từ Kiều lại đỏ mặt. Lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cúi đầu.

Thạch Trúc ở một bên nhìn, nhin không được cười nhẹ.

Phạm là là cô gái đến xin sâm. Phần lớn là hỏi nhân duyên. Một đám ngưng ngưng xấu hổ ấp a ấp úng, Mộ Niệm Xuân trấn định như vậy, thật là hiếm thấy.

Tuệ Tâm nao nao, rất nhanh phản ứng lại, tiếp nhận thẻ trúc. Trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau một lúc lâu mới nói: “Đây là quẻ cực tốt. Theo ký văn xem, Mộ tiểu thư nhân duyên có một phen trắc trở. Bất quá, chỉ cần có thể bình yên vượt qua, đó là nhất thể vinh hoa phú quý.”

Trương Từ Kiều tươi cười cứng đờ.

Nhất thể vinh hoa phú quý. Cái dạng gì nhân duyên, tài năng làm được bốn chữ này?

Mộ Niệm Xuân cũng thu liễm ý cười. Nàng không tin thần phật, xin sâm bói toán. Vận mệnh một người, như thế nào có thể ghi trong một quẻ trúc?

Nhưng là, lời nói này cố tình còn nói trúng ưu lớn nhất của nàng. Nếu là thật sự như Tề vương nguyên, làm Tề vương phi, không phải là nhất thể vinh hoa phú quý trong mắt mọi người sao?

Tuệ Tâm đợi một lát, lại không thấy Mộ Niệm Xuân nói lời cảm tạ, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Quẻ tốt như vậy, vì Mộ tiểu thư này như thế nào một chút bộ dáng cao hứng đều không có.

Mộ Niệm Xuân phục hồi tinh thần lại, phân phó Thạch Trúc thêm tiền dầu vừng. Lại cầu vài cái phù bình an, lúc này mới cùng Trương Từ Kiều rời khỏi phật đường.

Nàng có nhiên là tâm sự thật mạnh, Trương Từ Kiều cũng là đầy bụng tâm tư, hai người không ai nói lời nào.

Đi đến trước viện, Mộ Niệm Xuân đã khôi tinh thần nói: “Biểu ca, ta về phòng một lát.”

Trương Từ Kiều lên tiếng, nhìn theo thân ảnh Mộ Niệm Xuân đi xa, trong lòng xẹt qua một chút buồn bã.

.....

Chạng vạng, Mộ Niệm Xuân lại đi phòng bếp.

Thiện Năng ngắm Mộ Niệm Xuân một cái, nhìn như tùy ý nói câu: “Hôm nay tâm tình cô tựa hồ không tốt lắm. Có phải xảy ra chuyện gì?”

Mộ Niệm Xuân tất nhiên là một mực phủ nhận: “Không có chuyện gì.”

Thiện Năng cũng không tìm căn nguyên hỏi đề, thuận miệng nói: “Vừa rồi có khách quý tới am, đêm nay phải làm thêm chút bánh bao, nếu cô rảnh, thì cùng hỗ trợ.”

Khách quý?

Mộ Niệm Xuân gạt mình, truy vấn: “Là khách quý phương nào tới?”

Thiện Năng mặt không chút thay đổi đáp: “Không biết.”

Mộ Niệm Xuân không nghĩ nhiều. Thiện Năng lai lịch thần bí, tính tình cổ quái, cả ngày đều ở tại trù phòng. Cũng không cùng khách hành hương tiếp xúc. Biết có khách quý đến, mười phần là vì phải chuẩn bị thêm thức ăn chay. Về phần lai lịch khách quý, Thiện Năng tất nhiên là không chút nào quan tâm.

Mộ Niệm Xuân hỏi tiểu nữ ni một bên: “Nghe nói am hôm nay có khách quý tới, cô có biết là ai đến đây không?”

Tiểu nữ ni lắc đầu.

Thạch Trúc ở một bên nhìn, không khỏi âm thầm kinh ngạc.

Tiểu thư lần này kiên trì muốn tới Từ Vân am, mặt ngoài lý do là vì thấp hương cầu bình an. Nhưng nàng tổng cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy. Hiện tại tiểu thư lại đối việc có khách quý khẩn trương như thế, liền càng làm người ta khó hiểu.

Thạch Trúc nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Tiểu thư, nô tỳ đi ra ngoài hỏi thăm lai lịch vị khách quý này một chút.”

Mộ Niệm Xuân không chút nghĩ ngợi gật gật đầu.

Thạch Trúc lập tức ra phòng bếp, đi tìm Thiện Âm hỏi thăm. Thiện Âm thoáng do dự, áy náy nói: “Vị khách quý này dặn dò, không thể tùy ý lộ ra thân phận của hân.”

Thạch Trúc có chút thất vọng. Nhưng Thiện Âm đã nói như vậy, cũng không tiện hỏi lại, đành rời đi.

Mới vừa đi vài bước, một thiếu niên mười lăm sáu tuổi đi tới.

Thiếu niên này môi hồng răng trắng, dị thường thanh tú. Ánh mắt thập phần linh động, rất xa nhìn thấy Thạch Trúc, liền tươi cười đón, thân thiết hô: “Thạch Trúc cô nương, đã lâu không thấy.”

Đúng là gã sai vặt Trịnh Hi bên người Tề vương.

Thạch Trúc khi nhìn thấy Trịnh Hi, liền nghĩ ra.

Nguyên lai, khách quý này đúng là Tề vương. Tiểu thư cố ý đến Từ Vân am, không phải vì đi gặp Tề vương chứ.....

Thạch Trúc trong lòng âm thầm suy nghĩ, thản nhiên cùng Trịnh Hi chào hỏi: “Thực trùng hợp, không nghĩ ở chỗ này gặp được anh.”

Trịnh Hi cười nói: “Một tú tiểu thư lúc này hẳn là ở phòng bếp!”

Thạch Trúc vẻ mặt đề phòng: “Anh hỏi cái này làm cái gì?”

“Điện hạ hôm nay đến vội vàng, cơm trưa cũng chưa kịp ăn.” Trịnh Hi thấy sắc mặt Thạch Trúc không vui, theo bản năng tươi cười: “Thỉnh tú tiểu thư xuống bếp làm chút thức ăn chay.....”

“Tiểu thư nhà tôi không phải đầu bếp!” Thạch Trúc mặt lạnh nhạt.

Trịnh Hi gãi mũi, cười có chút xấu hổ: “Tôi không ý tứ này, là điện hạ.....”

“Muốn tiểu thư xuống bếp, đường đường Tề vương điện hạ cũng không biết xấu hổ.” Thạch Trúc hừ nhẹ một tiếng, vẻ mặt hờn giận. Không thèm nhìn tới Trịnh Hi, liền đi.

Nàng không có can đảm trước mặt Tề Vương hờ nháo, nhưng trước Trịnh Hi thì không cần để ý.

Trịnh Hi cười khỏ một tiếng, sờ sờ cái mũi đuổi theo: “Thạch Trúc cô nương, đừng bực bội, tôi cùng cô vừa đi vừa nói chuyện.”

Thạch Trúc nghe thế, không những không chậm bước, ngược lại đi nhanh hơn.

Trịnh Hi: “.....”

.....

Một khắc Trịnh Hi xuất hiện, Mộ Niệm Xuân âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Tề vương quả nhiên đến đây!

Trịnh Hi bước lên phía trước cấp Mộ Niệm Xuân thỉnh an: “Nô tài ra mắt tú tiểu thư.”

Mộ Niệm Xuân ừ một tiếng, gặp Thạch Trúc vẻ mặt thờ phỉ phỉ, không khỏi ngăn ra: “Thạch Trúc, là ai trêu chọc em sinh khí?”

Thạch Trúc trừng mắt nhìn Trịnh Hi một cái: “Còn không phải đều là hắn, vừa muốn tiểu thư xuống bếp làm thức ăn chay, đem tiểu thư trở thành đầu bếp, thật sự là hơi quá đáng.”

Trịnh Hi vẻ mặt vô tội giải thích: “Đây là điện hạ phân phó, nô tài chính là nghe lệnh làm việc.”

Mộ Niệm Xuân nghe hiểu được là chuyện gì xảy ra, nhìn Thạch Trúc trấn an, sau đó đối Trịnh Hi nói: “Tốt lắm, ta đã biết. Ta sẽ xuống bếp.”

Trịnh Hi: “.....”

Kỳ quái, Mộ tú tiểu thư hôm nay thái độ như thế nào biến hiện hoà như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Đêm Hội (Nhất)

Tại trù phòng nguyên liệu nấu ăn luôn có sẵn. Mộ Niệm Xuân rất nhanh liền làm bốn món thức ăn chay cùng một chén canh.

Trịnh Hi ân cần cười nói: “Vất vả tứ tiểu thư, nô tài liền đưa đi.”

Mộ Niệm Xuân ừ một tiếng, trước khi Trịnh Hi đi thời, đột nhiên mỉm cười nói: “Đúng rồi, thỉnh cầu người thay ta nói một câu với Tề vương điện hạ.”

Trịnh Hi đáp: “Có lời gì, tứ tiểu thư chỉ cần phân phó, nô tài nhất định đưa.”

Mộ Niệm Xuân cười nói: “Người hãy nói, đêm nay ánh trăng rất đẹp, điện hạ đừng quên ngắm trăng.”

Lời này không đầu không đuôi, Trịnh Hi nghe không hiểu ra sao. Bất quá, hần thực thức thời không hỏi, lập tức nhận lời, sau đó đưa đồ ăn trở về viện.

.....

Một bàn cơm tuy là đồ chay nhưng mỹ vị. Tề vương tướng ăn không tính tào nhả, rất nhanh đem số đồ ăn chay trở thành hư không. Ăn xong cảm thấy mỹ mãn thờ dài: “Niệm Xuân trù nghệ thật tốt. Xem ra, bốn vương sau này có lộc ăn.”

..... Điện hạ cũng quá tự quyết định đi! Hiện tại bát tự còn chưa so, hơn nữa, theo tứ tiểu thư biểu hiện, rõ ràng đối điện hạ không nhiều hảo cảm lắm!

Trịnh Hi trong lòng yên lặng gào thét, miệng lại cười phụ họa: “Đúng vậy, tứ tiểu thư trù nghệ quả thật vô cùng tốt. Nô tài vừa rồi luôn luôn tại phòng bếp nhìn, tứ tiểu thư làm thật nhanh, lại rất đẹp.”

Tề vương tà nghệ liếc mắt nhìn Trịnh Hi một cái: “Thời điểm nàng xuống bếp, người luôn luôn tại bên cạnh nhìn?”

Trịnh Hi loại nào lạnh lợi, vừa nghe nói đã biết không ổn, lập tức sửa lời nói: “Kỳ thật, nô tài luôn luôn ở bên ngoài phòng bếp, tứ tiểu thư xuống bếp như thế nào, nô tài căn bản không phát hiện, đều là đoán lung tung.”

Tề vương tựa tiểu phi tiểu nhìn: “Bốn vương là cái loại lòng dạ hẹp hòi sao?”

Đương nhiên phải!

“Đương nhiên không phải.” Trịnh Hi vẻ mặt nịnh nọt: “Điện hạ lòng dạ rộng lớn, như thế nào cùng nô tài bình thường so đo. Đúng rồi. Tứ tiểu thư còn dặn nô tài có lời nói với điện hạ.”

Tề vương đã đoán được cái gì: “Dặn người nói cái gì?”

Trịnh Hi một chữ không sai lặp lại: “Tứ tiểu thư nói, đêm nay ánh trăng rất đẹp, điện hạ đừng quên ngắm trăng.”

Tề vương mâu quang chợt lóe. Sau đó cong khóe môi, lộ ra ý vị thâm trường.

Trịnh Hi nhìn không được lắm miệng một câu: “Điện hạ. Người nghe hiểu những lời này sao?”

Tề vương tựa tiểu phi tiểu nhìn Trịnh Hi một cái.

Trịnh Hi lập tức ngậm miệng. Chuyện chủ tư vẫn nên ít lời. Bất quá, đến buổi tối, hần rất nhanh liền hiểu được là chuyện gì xảy ra.

Tề vương lại có ý thay đổi quần áo màu đen, còn phân phó hần cũng thay quần áo giống vậy.

Ngắm trăng là giả, đêm thăm giai nhân mới là thật!

Bất quá, Mộ tứ tiểu thư không phải vẫn đối điện hạ không có cảm xúc gì sao? Hôm nay như thế nào lại chủ động gặp điện hạ? Trịnh Hi một bụng nghi vấn, lại không dám hỏi nhiều, thành thành thật thật đi theo Tề vương chuồn ra khỏi viện.

Lúc này đã gần đến giờ tỵ. Màn đêm buông xuống, ánh trăng bị giấu ở sau tầng mây thật dày. Chỉ có mấy ngôi sao mờ mờ quang mang. Thật là thích hợp tư hội giai nhân.

Tình cảnh tương tự, gọi lên đầy lòng Tề vương một màn kiệt lực quên đi kia.

Mấy tháng trước, cũng là ban đêm, hần lòng tràn đầy kích động vui sướng đi gặp giai nhân, không nghĩ tới chờ đợi hần là một màn “Kinh hi”.....

Không thể nào, hôm nay không thể cũng là một màn thế được!

Tề vương chậm bước. Trịnh Hi theo sát sau đó, không lưu ý thiếu chút nữa đụng vào chủ tử, chợt dạ không thôi hỏi: “Điện hạ, sao bỗng nhiên người lại dừng?”

Trong bóng đêm. Thấy không rõ sắc mặt Tề vương như thế nào. Sau một lúc lâu, Tề vương mới há mồm nói: “Không có gì, im lặng, miễn kinh động nhóm nữ ni thủ vệ. Chúng ta treo tường đi vào.”

Trịnh Hi không dám lắm miệng, thấp giọng vâng lời.

.....

“Tiểu thư, cô thật sự phải đợi Tề vương điện hạ tới sao?” Thạch Trúc nhìn không được lại hỏi một lần.

Mộ Niệm Xuân cười trừ ghẹo nói: “Thạch Trúc, những lời này em đã nói tới lần thứ năm rồi!”

Thạch Trúc có chút thẹn thùng giải thích: “Nô tỳ thật sự là rất chán kinh. Tiểu thư vẫn luôn đối với Tề vương điện hạ lãnh đạm, như thế nào đêm nay lại chủ động gặp mặt hẳn?”

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Ta có chuyện rất trọng yếu, phải gấp mặt hỏi hẳn. Hôm nay buổi tối, em canh cửa. Không thể để cho người khác tiếp cận nửa bước.” Đêm khuya tư hội, nam nữ một chỗ, nếu là bị người phát hiện thì xong. Nàng đừng mong đòi này lấy chồng!

Thạch Trúc trịnh trọng gật đầu: “Tiểu thư yên tâm. Em nhất định sẽ mở to hai mắt, một con bọ cũng không thể tiến vào.”

Mộ Niệm Xuân kéo kéo khốe môi. Ánh mắt lại một mảnh ngưng trọng.

Thạch Trúc tuy rằng không rõ ràng lắm rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, lại miễn cảm nhận ra tâm tình Mộ Niệm Xuân không tốt. Yên lặng ngâm miệng.

Đội ước chừng non nửa canh giờ, ngoài cửa vẫn không có động tĩnh gì.

Thạch Trúc nhìn không được thấp giọng nói: “Tề vương điện hạ đến bây giờ còn không có lộ diện, không phải là vì lần trước bị dọa, không dám tới đi!”

Vừa dứt lời, cửa sổ liền bị nhẹ nhàng vang lên tiếng gõ.

Đến rồi!

Mộ Niệm Xuân hít sâu một hơi, thấp giọng phân phó Thạch Trúc: “Em đi ngoài cửa canh giữ.”

Thạch Trúc lên tiếng, nhẹ ra cửa.

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh, đi đến bên cửa sổ, đẩy cửa ra. Người đứng ở ngoài cửa sổ hiển nhiên không nghĩ tới cửa sổ bỗng nhiên bị đẩy ra, nhất thời né tránh không kịp, cái mũi vừa vịn bị cửa sổ đụng phải. Cúi đầu “Ôi chao” một tiếng.

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Nhìn Tề vương ôm cái mũi không dám hô đau, bộ dáng chật vật, áp lực Mộ Niệm Xuân ôm cả buổi tối đột nhiên sung sướng lên.

Một bên Trịnh Hi bị hoảng sợ, khẩn trương thấp giọng hỏi: “Điện hạ, người có khỏe không!”

Tề vương cái mũi vừa xót vừa đau, vẫn không chịu yếu thế, ra vẻ trấn định khoát tay, ý bảo Trịnh Hi lui qua một bên.

Mộ Niệm Xuân nhìn cười, ra vẻ áy náy nói: “Điện hạ, thật sự là thực xin lỗi. Ta nghe được thanh âm gõ cửa, thật không nghĩ tới anh đứng gần vậy. Mũi của anh có khỏe không!”

Trong thanh âm rõ ràng lộ ra vui sướng khi người gặp họa, nửa điểm giải thích thành ý đều không có.

Tề vương âm thầm cắn răng, dường như không có việc gì: “Xem ra là do em vô tâm, bản vương sẽ không so đo với em.”

Nhạc đệm này làm Mộ Niệm Xuân tâm tình tốt, cười khanh khách nói: “Điện hạ đại nhân đại lượng, thật là làm người ta bội phục.”

Tề vương nhìn xuống hừ nhẹ một tiếng xúc động: “Em trước tránh ra chút, tôi còn muốn đi vào.”

Mộ Niệm Xuân lập tức tránh ra. Tề vương thân thủ lưu loát, hai tay vững vàng đặt trên cửa sổ, sau đó tiến vào. Động tác thật đẹp mắt.

Nhìn Mộ Niệm Xuân kinh ngạc, lòng tự trọng của Tề vương rốt cục được trấn an.

Mộ Niệm Xuân đóng cửa sổ, sau đó xoay người nói: “Tôi chờ một buổi tối, còn tưởng rằng anh không dám tới.”

Tề vương tuyệt không thừa nhận chính mình vừa rồi quả thật do dự một lát, ngạo nghễ nói: “Em quá xem thường tôi. Chuyện là trước là tôi không chú ý, mới trúng quỷ kế của em. Chút chuyện nhỏ ấy, sao tôi lại giữ trong lòng.”

Chết cũng mạnh miệng! Cũng không biết lần trước là ai thấy Tuệ Như liền bỏ trốn mất dạng.

Mộ Niệm Xuân đầy bụng tâm sự, lười cùng hắn tranh võ mồm: “Phải phải phải, là tôi xem thường anh. Khắp kinh thành mọi người nghĩ đến Tề vương điện hạ tùy hứng hoang đường hồ nháo, ai có thể đoán được đây là ngụy trang của anh. Chân chính Tề vương điện hạ, so với mọi người nghĩ, thực sự lợi hại vô cùng.”

.....

Tề vương thu liễm ý cười, yên lặng nhìn Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân không né tránh, thẳng tắp nhìn lại.

Ánh mắt hai người ở không trung chạm nhau, mang theo suy nghĩ sâu xa hoài nghi thăm viếng, tựa như châm chọc, lợi hại đông lạnh, không ai nhường ai.

Dưới ánh nến sáng ngời, gương mặt non nớt của Mộ Niệm Xuân không có biểu tình gì, tản ra làm người ta tìm đập nhanh, thật giống gương mặt nhợt nhạt năm nào coi thường sinh tử.....

Không biết qua bao lâu, Tề vương mới chậm rãi mở miệng: “Em hẹn tôi, không phải có chuyện muốn hỏi tôi sao? Như thế nào lại không hé răng?”

Mộ Niệm Xuân không do dự hỏi: “Trong lòng anh biết rõ ràng, vì sao còn muốn tôi hỏi, chính mình nói ra không phải tốt hơn?”

Tề vương cười hỏi lại: “Còn em, có phải cũng có chuyện muốn nói với tôi?”

Mộ Niệm Xuân bất động, nhất chiêu tứ lạng bạt thiên cân, không đến nơi đến chốn đáp: “Điện hạ nghiêm trọng, tôi bất quá là một cái cô gái khuê các bình thường, nào có cái gì trọng yếu bí mật.”

Tề vương kéo kéo khóe môi, tuấn mỹ trên mặt tràn đầy chế nhạo biểu tình: “Niệm Xuân, em không phải tính đơn phương khảo vấn tôi chứ! Trên đời nào có chuyện tốt như vậy. Muốn biết bí mật của tôi, hay dùng bí mật của em trao đổi.”

Mộ Niệm Xuân mân môi, trong lòng nhanh chóng tính toán.

Tề vương phản ứng, thật ra trong dự kiến của nàng. Lấy Tề vương khôn khéo giao hoạt, nghĩ muốn hắn nói ra không phải chuyện dễ dàng. Chẳng lẽ thật sự phải như lời hắn, thẳng thắn lẫn nhau thành khẩn nói ra bí mật?

Tề vương nhìn Mộ Niệm Xuân.

Nàng im lặng không nói, đã xác minh phán đoán trong lòng hắn. Nhưng hắn vẫn là muốn nghe chính miệng nàng nói ra. Đáng tiếc đợi hồi lâu, Mộ Niệm Xuân vẫn như cũ không há mồm.

Tề vương quyết định thoái nhượng từng bước: “Không nghĩ nói ra thế nào sao? Không bằng tôi hỏi, nếu đúng, em liền gật đầu. Nói không đúng, em liền lắc đầu.”

Mộ Niệm Xuân phản ứng rất nhanh, lập tức nói: “Anh hỏi tôi một vấn đề, tôi cũng hỏi anh một vấn đề. Như vậy mới công bình.”

Quả nhiên nửa điểm cũng không chịu thiệt. Tình tình như vậy, thật sự hợp tâm ý hắn.

Tề vương cười: “Như vậy đi. Tôi hỏi trước.....”

“Tôi hỏi trước!” Mộ Niệm Xuân không cần nghĩ ngợi ngắt lời Tề vương.

Tề vương có chút bất đắc dĩ cười nói: “Hào, liền từ em hỏi trước.” Dừng một chút, cảm khái nói: “Tôi đời này chưa từng cho ai làm thế đâu.”

Cho tới bây giờ đều chỉ có hắn càn quấy không phân rõ phải trái, nào có đạo lý hắn chịu thiệt. Giờ này khắc này, hắn lại cảm thấy nhường nàng một chút cũng không là gì.

Mộ Niệm Xuân không có tâm tư cùng hắn đấu võ mồm, lập tức há mồm hỏi: “Chuyện tình kiếp trước, anh nhớ rõ bao nhiêu?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Đêm Hội (Nhị)

Vấn đề như thế, Tề vương lại sắc mặt không thay đổi đáp: “Hắn là giống em không sai biệt lắm.”

..... Hắn nói như vậy, không khác thừa nhận chuyện trọng sinh.

Mộ Niệm Xuân trong lòng ngũ vị tạp trần, cũng không biết là tư vị gì.

Từ ngày nào đó bắt đầu trọng sinh, nàng liền cẩn thận giữ bí mật này. Ngay cả người nhà tối thân cận cũng không lộ ra nửa chữ. Không khỏi có loại coi cút một người cô độc cùng tịch liêu.

Không nghĩ tới, trên đời này lại vẫn có một người giống nàng, mang theo tang thương kiếp trước nhớ lại trọng sinh

Giờ khắc này, lòng của nàng hiện lên vì diệu thân thiết, hai người trong lúc đó khoảng cách nháy mắt kéo gần lại rất nhiều.

Đáng tiếc, Tề vương hé miệng, lập tức đã đem phần thân thiết này đánh mất: “Hiện tại tới phiên tôi hỏi em. Em tình lại khi nào?”

Mộ Niệm Xuân ngắn gọn đáp: “Tháng tư năm nay, tôi đẩy Mộ Nguyên Xuân rơi xuống nước, chính mình bị ngã vào núi giả. Sau khi tỉnh dậy thì như thế.”

Tháng tư?

Trong mắt Tề vương hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị, khóe môi cong lên: “Thực trùng hợp, tôi cũng vậy, tháng tư năm nay tỉnh lại. Hai người chúng ta quá nhiên có duyên phận.”

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Mộ Niệm Xuân vô lực, hít sâu một hơi nói: “Tôi sẽ không gả cho anh!”

Tề vương mâu quang vì thêm, tựa tiểu phi tiểu hỏi: “Vì cái gì? Em hẳn là rất rõ ràng. Đại Tần này cuối cùng là của tôi. Em gả cho tôi, tương lai chính là Hoàng hậu tôn quý Đại Tần. Một người dưới vạn người, phong cảnh vinh quang. Em vì cái gì không muốn?”

Mộ Niệm Xuân vẻ mặt quái dị nhìn Tề vương: “Anh..... Không tính làm chút cái gì sao?”

Nghe trong lời nói Tề vương, đúng là cái gì cũng không tính làm, mặc cho hết thầy giống kiếp trước?

Tề vương miễn cưỡng hỏi lại: “Em cho rằng ta phải làm gì?”

Mộ Niệm Xuân á khẩu.

Đúng vậy, nàng vừa rồi hỏi như vậy, quả thật rất chắc hẳn phải vậy. Hợp lý mà nói, cái gì cũng không làm mới là tốt nhất lựa chọn. Nếu không có phiên vương làm loạn. Không có án giết tân hoàng đăng cơ, thiên hạ Đại Tần này vô luận như thế nào cũng không tới phiên hắn đến làm thiên tử.

Hắn như thế nào khả năng nguyện ý thay đổi hết thầy này?

Mộ Niệm Xuân trầm mặc, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Vốn tưởng rằng vạch trần bí mật Tề vương. Có lẽ có thể thử thuyết phục Tề vương trở thành minh hữu. Trước tiên làm phòng bị, sẽ không có một hồi nội loạn sang năm kia. Nguy cơ của Mộ gia cũng có thể giải quyết dễ dàng. Hiện tại xem ra. Nàng thật sự là quá mức suy nghĩ

Đôi mắt Tề vương thâm u bình tĩnh dừng ở trên mặt Mộ Niệm Xuân, làm như muốn thấu lòng nàng, sau một lúc lâu, mới há mồm nói: “Em vì lo lắng Mộ gia!”

Mộ Niệm Xuân không phủ nhận: “Phải. Ai tọa long ý, tôi đều không sao cả. Tôi chỉ hy vọng người nhà có thể bình an sống sót.”

“Phải làm đến điểm này, kỳ thật một chút cũng không khó.” Tề vương chậm rì rì nói: “Chỉ cần em gả cho tôi thành Tề vương phi, Mộ gia chính là nhạc gia của tôi. Tôi nhất định bảo vệ Mộ gia bình yên vô sự.”

Mộ Niệm Xuân kéo kéo khóe môi, trong giọng nói tràn đầy châm chọc: “Nếu tôi nhớ không lầm. Kiếp trước Vĩnh Ninh hầu phủ cửa nát nhà tan! Tề vương phi cũng sớm hương tiêu ngọc vẫn. Anh dựa vào cái gì cam đoan như vậy.”

Tề vương thần sắc tự nhiên đáp: “Kiếp trước ta không hề phòng bị, trong tay lại vô binh quyền, tự nhiên thất thế. Kiếp này, ta tự nhiên sớm chuẩn bị. Nghĩ bảo vệ Mộ gia mọi người bình an, tự nhiên không nói chơi.” Dừng một chút, lại hỏi: “Niệm Xuân, em cũng là hy vọng Mộ gia bình an, nên biết cái lựa chọn nào mới sáng suốt nhất.”

Mộ Niệm Xuân cắn khóe môi, sắc mặt hơi trắng.

Tề vương đã nói. Hiện tại, đến phiên nàng làm lựa chọn sao?

Là lựa chọn gả cho Tề vương. Bảo vệ người nhà bình an, hay là kiên trì giác ngộ lúc trước, né khỏi kinh thành tránh đi hỗn loạn?

.....

Tề vương rất kiên nhẫn. Không ép sát, ngồi ở ghế trên, phá lệ nhàn nhã tự tại.

Mộ Niệm Xuân kinh ngạc đứng ở phía trước cửa sổ, trầm mặc không nói.

Thời gian từng giọt từng giọt trôi qua, không khí trong phòng giống như đình chỉ lưu động, nặng nề cơ hồ làm người ta hít thở không thông.

Tề vương ngay từ đầu tâm tình không tệ, nhưng theo thời gian trôi qua, nhìn Mộ Niệm Xuân về mặt giấy dựa mâu thuẫn, trong lòng cũng dần dần có tư vị.

“Em vốn không đợi gặp tôi sao?” Tề vương nửa thật nửa giả vui đùa: “Vẫn vậy. Trong lòng em vẫn như trước nhớ thương La Ngọc? Hoặc là Từ Kiều biểu ca của em?” Vẫn là kiếp trước đồng quy vu tận Lương vô đế?

Cái tên cuối cùng, ở đầu lưỡi rất cực vẫn là nuốt trở vào. Không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, hắn bỗng nhiên không muốn ở trước mặt Mộ Niệm Xuân nhắc tới nam tử kia.

Mặc kệ là yêu là hận. Nam tử kia có được nàng tuổi thanh xuân tươi đẹp nhất.

Mỗi khi nghĩ tới điều đó, trong lòng hắn đều dâng lên vi diệu ghen tuông.

“Lòng tôi nhớ thương ai, cùng anh không quan hệ.” Mộ Niệm Xuân phục hồi tinh thần lại, mặt không chút thay đổi phản kích: “Tôi thực cảm thấy kỳ quái. Tôi không phải mỹ nhân cái gì quốc sắc thiên hương, rốt cuộc là điểm nào làm cho anh nhớ mãi không quên? Anh nói đi ra, tôi hiện tại liền sửa!”

Tề vương: “.....”

Tề vương nhất thời cũng không biết nên giận hay nên cười.

Vấn đề như vậy, thật sự khó có thể trả lời.

Rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu lưu ý nàng? Đây ngược dòng đến rất nhiều năm trước.

Hắn chạy ra khỏi kinh thành, Lương vô đế vẫn phái binh đuổi giết bao vây tiểu trù, hắn trốn đông trốn tây thập phần chật vật, tìm nơi nương tựa, người của hắn cũng càng ngày càng nhiều. Đến sau, thế lực hắn dần dần lớn mạnh, đã thành họa lớn của Lương vô đế. Trong triều không hề thiếu quan viên âm thầm đầu hướng về phía hắn, liền ngay cả trong cung cũng có cơ sở ngầm của hắn. Cơ sở ngầm âm thầm truyền đến tin tức, thường xuyên nhắc tới Thần phi.

Phi tử mà lãnh huyết vô tình tàn nhẫn Lương vô đế tối sùng ái tới tín nhiệm.

Hắn sai người âm thầm thu thập tin tức về nàng. Khi hắn biết vị Thần phi này chính là Mộ gia tử tiểu thư khi, liền mệnh cơ sở ngầm trong cung lên tìm được nàng, hy vọng nói động nàng âm thầm đối phó Lương vô đế. Nhưng nàng lại cự tuyệt rõ ràng lưu loát.

Hắn biết có chút thất vọng, nhưng cũng không đặc biệt để ở trong lòng. Nữ tử tham niệm hư vinh phú quý, không muốn mạo hiểm như vậy là khó tránh khỏi.

Ba năm sau, hắn lãnh binh công vào hoàng cung. Một khắc công phá Phúc Ninh điện kia, đã thấy Lương vô đế bị độc chết. Tâm thần hắn câu chấn, lăng lăng nhìn nàng.

Nàng bình tĩnh lại hờ hững cười chết đi.

Một màn kia, thật sâu khắc ở trong lòng hắn. Vài năm sau khi đăng cơ, thành ma không thể diệt.

Hắn có được thiên hạ, có được vô số mỹ nhân. Nhưng hắn trong lòng, thủy chung có một chỗ vắng vẻ. Buồn bã như vậy là yêu sao? Hắn không biết.

Trọng sinh sau một khắc kia nhìn thấy của nàng, trong lòng hắn kích động mừng như điên, cơ hồ không thể kiềm chế.

Hắn rốt cục rõ ràng đã biết tâm ý chính mình.

May mắn, cả đời này là hắn gặp nàng trước. Hắn không chút do dự quyết định, không phải nàng không cưới! Chẳng sợ dùng chút thủ đoạn i bi, chẳng sợ hiện tại nàng còn không tình nguyện, hắn cũng sẽ không buông tay.

Mộ Niệm Xuân cười khẩy, trong mắt tràn đầy bài xích.

Tề vương nhú mày, từ từ cười: “Em rốt cuộc không thích tôi điểm nào nhất, em nói ra, tôi sửa!”

“Tôi chán ghét thân phận Tề vương của anh! Chán ghét hoàng cung! Chán ghét lục đục với nhau! Chán ghét âm mưu tính kế! Chán ghét ngay cả nói cũng không dám tùy tiện!”

Áp lực hồi lâu ứ khuất cùng phần nộ trong lòng cuộn cuộn không ngớt, Mộ Niệm Xuân rốt cuộc không thể bảo trì bình tĩnh, bật thốt: “Kiếp trước cuộc sống như vậy tôi sớm chán ghét, tôi chỉ nghĩ tới chút bình thân an nhàn qua ngày. Vì cái gì lại muốn kéo tôi vào vòng lốc xoáy? Tôi kiếp trước từng đắc tội với anh, anh định dùng biện pháp như vậy trả thù tôi sao?”

Lời chưa dứt, trong mắt đã nổi lên thủy quang.

Tề vương trong lòng căng thẳng, hình như có một chỗ bị đau, trong thanh âm có chút chua xót: “Không phải như thế, Niệm Xuân. Em hiểu lắm, tôi thật sự thích em, cũng là thật tình muốn cùng em cùng cả đời. Tôi.....”

“Kia là anh một mình tình nguyện! Anh có hỏi qua tôi có tình nguyện hay không?” giọng nói Mộ Niệm Xuân khẽ run, nước mắt lưng tròng, lại quật cường không chịu rơi xuống: “Một khắc kia mờ mắt lại, tôi liền thề cuộc đời này không bao giờ tới gần hoàng cung nữa bước. Anh vì cái gì không chịu buông tha tôi?”

Nước mắt rớt cục theo khóe mắt chảy ra.

Mộ Niệm Xuân dùng sức cắn môi, không để tiếng khóc thành lời.

Mấy ngày nay suy nghĩ phiền muộn, cùng trần trọc đau đớn nhảy mắt đều đi lên, hóa thành nước mắt không tiếng động, trên gương mặt trắng muốt lưu lại hai dòng nước mắt.

Tề vương trầm mặc một lát, sau đó bước lên, ôm nàng vào trong lòng.

Mộ Niệm Xuân khóc vẫn không quên giẫy dụa: “Luuu mạnh! Đừng đồ từ! Buông!”

Tề vương không buông ra, ngược lại càng dùng sức ôm sát.

Cánh tay hần rắn chắc hữu lực, Mộ Niệm Xuân cắn bản giấy dụa không ra, khó thở, dùng sức đánh vào ngực, vào chân hần. Thậm chí cúi đầu, hung hăng cắn lên tay hần.

Tề vương không nhúc nhích, tùy ý nàng phát tiết trong lòng. Sau đó thấp giọng nói: “Niệm Xuân, thực xin lỗi.”

Trong thanh âm, toát ra áy náy hiếm thấy.

Mộ Niệm Xuân dùng tay, nâng lên hai mắt đầm lệ sưng mèm, mang theo một tia mong đợi cuối cùng hỏi: “Anh có thể buông tha tôi sao?”

“Không thể.” Tề vương trả lời thấp phần nhanh chóng: “Em trong lòng không thoải mái, tôi đứng ở đây để em đánh cho hết giận. Bất quá, tôi nhất định cưới em!”

Nói hần ích kỷ cũng được, nói hần bá đạo cũng được, tóm lại, hần tuyệt không buông tay.

Mộ Niệm Xuân: “.....”

Hần gắt gao nhìn chăm chăm nàng, đôi mắt nóng hơn nham thạch, nóng bỏng làm người ta tim đập nhanh: “Niệm Xuân, trừ bỏ chuyện này, còn lại mặc kệ em nói cái gì, tôi đều đáp ứng em.”

Mộ Niệm Xuân nhìn chăm chăm đôi mắt đầy cuồng nhiệt của hần.

Hần là thật sự muốn cưới nàng, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, mặc kệ có ai gây khó dễ, đều ngăn không được hần quyết tâm.

Mộ Niệm Xuân buồn bã lại tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó mở mắt ra nói: “Nếu anh thật sự muốn cưới tôi, vậy đáp ứng tôi ba điều kiện.”

Nàng rớt cục nhà ra .

Tề vương trong lòng một trận mừng như điên, không cần nghĩ ngợi đáp: “Đừng nói là ba, cho dù là ba mươi điều tôi đều đáp ứng.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Điều Kiện

“Anh buông ra đã.” Phần nộ thất thổ qua đi, Mộ Niệm Xuân dần dần khôi phục bình tĩnh.

Tề vương đời này chưa từng ngoan như vậy, lập tức buông lỏng tay ra.

Mộ Niệm Xuân trừng mắt nhìn hần: “Lui vài bước đi. Chúng ta hai người nửa đêm gặp nhau đã là quá mức, anh đừng mơ tưởng làm chuyện gì quá

phận.”

Chuyện quá phận? Hắn thật sự có tâm tư này, bất quá, xem bộ dáng Mộ Niệm Xuân, hiển nhiên không tính cho hắn cơ hội này.

Tề vương kiềm chế tức nuôi trong lòng, thối lui vài bước.

Mộ Niệm Xuân nhanh chóng dùng tay áo lau nước mắt, lạnh lùng nói: “Điều kiện thứ nhất là, anh đem toàn lực bảo vệ người Mộ gia bình an. Nhất là mẹ cùng đệ đệ tôi, nếu bọn họ có nửa điểm sơ xuất, tôi thành quỷ cũng không buông tha anh.”

Tề vương lập tức đáp: “Hào, điều này ta nhất định làm được.”

“Điều thứ hai, tôi muốn làm chính phi.” Mộ Niệm Xuân không nhìn Tề vương đang tươi cười, lạnh lùng nói: “Không chuẩn có trắc phi, không chuẩn có thị thiếp, không chuẩn có thông phòng!”

So sánh với điều kiện thứ nhất, điều kiện này không thể nghi ngờ thập phần hà khắc. Đường đường một hoàng tử, như thế nào khả năng cả đời chỉ có một nữ nhân?

Tề vương tựa hồ đã sớm đoán được nàng sẽ đưa ra điều kiện này, nhếch miệng cười nói: “Có em làm bạn cả đời, cuộc đời này đã đủ. Ta không tính sẽ tìm nữ nhân khác.”

Hắn đáp ứng sáng khoái như thế, làm Mộ Niệm Xuân đang tức á khẩu hết nói nổi.

Hắn không phải cố ý lừa gạt nàng chứ!

“Nếu em không tin, ta có thể thề với trời.” Tề vương vẻ mặt đứng đắn giọng tay: “Ông trời trên cao, ta là Chu Khác, hôm nay thề, cuộc đời này chỉ có một nữ tử là Mộ Niệm Xuân. Tuyệt không nạp trắc phi, cũng không nạp thị thiếp thông phòng. Nếu làm trái lời thề này, cả đời ta phải chịu cô độc.”

Phát thệ xong, Tề vương lập tức cười hi hi khoe thành tích: “Thế nào? Ta không phải đặc biệt có thành ý rồi phải không? Điều kiện thứ ba là cái gì. Nhanh nói đi.”

Mộ Niệm Xuân miễn cưỡng hồi phục lại tinh thần từ trong khiếp sợ, thanh thanh cổ họng: “Cái điều kiện thứ ba chính là, tôi còn muốn mười yêu cầu nữa.”

Tề vương: “.....”

“Mười yêu cầu này. Tôi bây giờ còn chưa nghĩ ra. Chờ tôi trở về chậm rãi nghĩ, sẽ viết lên giấy. Anh chờ ký tên đồng ý!” Mộ Niệm Xuân mặt không chút thay đổi nói.

Tề vương lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ: “Được rồi! Một lời ký ra, tứ mã nan truy! Em có yêu cầu gì, ta đều đáp lời là được.” Trên mặt biểu hiện bất đắc dĩ, trong lòng lại tràn đầy vui sướng.

Thật tốt quá! Nàng rốt cục đáp ứng rồi!

Tuy rằng không phải thực tình nguyện. Được rồi, tuy rằng là thực không tình nguyện, bất quá, chỉ là điểm đầu. Chỉ cần nàng chấp nhận gả cho hắn, ngày sau hắn sẽ có thời gian với nàng.

Tề vương nói chuyện tốt như vậy. Làm cho Mộ Niệm Xuân cũng vô lực. Nghẹn giống như một quyền đánh ra, lại giống đánh trúng bông mềm nhũn, không có nửa điểm khoái trá, ngược lại càng cảm thấy bị đè nén.

Mộ Niệm Xuân bức mình không thôi rời ánh mắt, lo lắng xẹt qua tay trái hắn, không khỏi ngẩn ra.

Tay hắn có một vòng dấu răng thật sâu, đã chảy máu, thoát nhìn hết sức chói mắt.

Nàng vừa rồi cắn mạnh thế sao?

Mộ Niệm Xuân có chút không được tự nhiên nhắc nhở nói: “Tay anh đổ máu.”

Tề vương cúi đầu nhìn thoáng qua, tùy ý cười nói: “Không có việc gì. Chỉ cần có thể cho em bớt giận, chảy chút máu tính gì.”

Mộ Niệm Xuân hừ nhẹ một tiếng: “Anh đừng nghĩ đến nói như vậy tôi sẽ áy náy. Tôi chỉ nhắc nhở anh thôi, có thể nào kệ anh.” Nói xong. Lại quay đầu đi.

Bộ dạng bức bối này, lại ngoài ý muốn lấy lòng Tề vương. Hắn bình tĩnh nhìn nàng, nở nụ cười.

Mộ Niệm Xuân vẫn lưu ý thần sắc biến hóa của hắn, thấy hắn nở nụ cười, trong lòng nhất thời cảm giận bất bình: “Có cái gì buồn cười.”

“Ta vẫn ảo tưởng, có thể nhìn em gần như thế,” Tề vương nhẹ nhàng nói: “Nhìn em cười nhìn em làm nũng nhìn em bức bối giận dữ. Thật không nghĩ tới, ngày này thật sự đến!”

Được nhìn em gần bên, hóa ra tươi đẹp như thế.

Tốt đẹp đến mức ta tình nguyện trả giá hết thảy. Đôi lấy mỉm cười cùng nhu tình của em

Mộ Niệm Xuân không thể nhìn hấn sung sướng tự đắc như vậy, cố ý cười lạnh nói: “Miễn cưỡng. Thực sự tốt đẹp như vậy sao?”

..... Nàng thực hiểu làm thế nào đâm bị thương tự tôn cùng kiêu ngạo một người nam nhân!

Tề vương bất đắc dĩ cười nói: “Ta biết em hiện tại không thoải mái, muốn nói cái gì thì cứ nói. Ta cam đoan không giận dữ với em.”

Hắn nhường nhịn như vậy, Mộ Niệm Xuân nói không được nữa.

Mặc kệ là kiếp trước hay kiếp này, Tề vương tùy hứng kiêu ngạo chưa bao giờ sửa đổi. Cho dù là kiếp trước hắn thời điểm nghèo túng nhất, cũng không có người dám như vậy, không chút khách khí chằm chọc hấn! Nàng giỏi nhất võ mồm cực nhanh, trừ bỏ làm cho chính mình thêm bực, căn bản không có nửa điểm ý nghĩa!

Nếu đã trốn không thoát, cũng chỉ có thể điều chỉnh tốt tâm tình đi đối mặt.

Mộ Niệm Xuân rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn Tề vương: “Dung phi vừa ý là Lục đại tiểu thư, anh có thể thuyết phục bà ấy nhận con dâu là tôi sao?”

Con dâu..... Hai chữ này nghe thật là phá lệ tuyệt vời.

Tề vương nhin không được nhếch miệng cười nói: “Điểm ấy việc nhỏ em không cần lo lắng, ta sẽ an bài tốt.”

Mộ Niệm Xuân không chút nghi ngờ năng lực Tề vương, Dung phi cho dù lợi hại, đại khái cũng là đấu không lại hắn, đơn giản cảm miệng không hôi.

Tề vương lại chủ động há mồm nói: “Hoàng hậu khẳng định không vui thấy ta cưới một vương phi xuất thân cao quý, cho nên, ta chỉ cần ở bên Hoàng hậu hạ chút công phu. Hoàng hậu tự nhiên sẽ hết sức thúc đẩy việc hôn nhân ta và em. Mẫu phi phản đối cũng vô dụng.”

Mộ Niệm Xuân tùy ý ừ một tiếng, không có hứng trí hỏi căn nguyên.

Tề vương cố ý tìm chuyện nói với nàng, cười nói: “Kỳ thật, ta đã sớm nghi ngờ em. Kiếp trước Mộ Nguyên Xuân ở Hà Hoa Yên thượng náo động, lọt mắt ngũ tấu. Kiếp này Mộ Nguyên Xuân lại khắp nơi bị em đè ép, thái tôn phi bất thành, phải làm trác phi.”

Mộ Niệm Xuân nghe, hồ nghi liếc mắt hấn một cái: “Thái tử phi lúc trước đã tỏ thái độ, sẽ không chấp nhận Mộ Nguyên Xuân quá cửa. Sau lại như thế nào bỗng nhiên toát ra một đạo thánh chỉ như vậy? Không phải là anh ở giữa làm trò quỷ chứ!”

Tề vương thần nhiên gật gù đầu: “Ta quả thật làm chút việc nhỏ.”

Mộ Niệm Xuân trừng mắt nhìn hấn một cái: “Anh vì điều gì nhúng tay chuyện này? Anh rõ ràng biết, Mộ Nguyên Xuân căn bản không phải thiết tình thích thái tôn. Sau này cô ta gả đến Thái tử phủ, khẳng định sẽ nháo gia đình không yên.”

“Ta chính là biết điểm này, cho nên mới cố vũ thái tôn tranh thủ cửa hôn nhân này.” Tề vương thần nhiên nói: “Thái tôn tính tình yếu đuối, là lần đầu tiên cố lấy dũng khí cùng ngũ ca, ngũ tấu phản kháng, hấn là nên thành toàn tâm ý hấn. Cho dù là đóa độc hoa, cũng phải chờ hấn tự mình trải nghiệm độc hoa chua xót, thế này mới có thể thoát si mê, chân chính trưởng thành đứng lên.”

Lời này nói cũng có chút đạo lý.

Mộ Niệm Xuân theo bản năng gật gù đầu, chợt lại nghĩ đến cái gì, bỗng nhiên nhìn về phía Tề vương: “Anh không phải mới nói cái gì cũng không tính? Vì cái gì lại đối thái tôn quan tâm như vậy?”

Thái tôn sau ngồi long ý hai năm. Nếu thái tôn không chịu thua kém, sẽ không sẽ bị mưu hướng oán vị, Tề vương cũng sẽ không cơ hội tranh thiên hạ. Trong hồ lô của hấn, rốt cuộc bán được gì?

Tề vương tựa hồ không có nghe ra Mộ Niệm Xuân ý tại ngôn ngoại, dường như không có việc gì cười nói: “Thái tôn là cháu của ta, ta cũng nên quan tâm.”

Mộ Niệm Xuân càng nghĩ càng cảm thấy không thích hợp, nhìn chằm chằm gương mặt Tề vương nói: “Không đúng! Nếu anh muốn ngồi trên long ý như kiếp trước, sẽ không thể nào quan tâm thái tôn. Ước gì hấn càng yếu đuối càng không tiền đồ mới đúng. Anh vừa rồi nói thế, là cố ý hù ta ôi! Muốn dùng mỗi an nguy già trẻ Mộ gia, dẫn tôi mắc câu!”

Nói xong lời này, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái gọi là quan tâm sẽ bị loạn, quả nhiên nửa điểm không giả! Vừa rồi nàng đã bị hấn lừa!

Cái gì cũng không làm? Như thế nào khả năng! Kiếp trước người trong hoàng thất bị giết hại không còn một mảnh. Trong đó có mẹ ruột hấn, còn có tẩu tử, cháu hấn. Hấn cho dù lại có dã tâm, cũng không khả năng lãnh huyết như thế.

Thật thông minh! Nhanh vậy liền xem thấu tâm tư của hấn.

Tề vương không thừa nhận, cũng không phủ nhận: “Em nghĩ thế nào cũng được. Tóm lại, tâm ý của ta với em không đổi. Hứa hẹn của ta cũng vẫn hữu hiệu. Chỉ cần có ta ở đây, người Mộ gia tuyệt không xảy ra chuyện.”

Mộ Niệm Xuân hung hăng trừng mắt nhìn hấn, chỉ cảm thấy lại bị hấn dắt mũi, muốn học máu: “Nên nói điều nói xong rồi, anh đi đi! Tôi không muốn nhìn anh nữa.”

Tề vương vẻ mặt mát mẻ ưu thương, thờ dãi: “Chúng ta thật vất vả có một chỗ cơ hội, không nói được mấy câu, em đã đuổi tôi. Em cũng thật tàn nhẫn.”

Diễn trò vật này, tự nhiên lừa không được Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân cười lạnh một tiếng: “Anh có đi hay không? Anh không đi tôi liền ra ngoài, đến phòng cách vách phòng Từ Kiều biểu ca nghỉ ngơi một đêm. Đến lúc đó thanh danh bị hủy, anh muốn cưới tôi cũng không có khả năng.”

..... Một chiều này quả nhiên tàn nhẫn! Lập tức uy hiếp được hấn.

Tề vương sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ thỏa hiệp: “Hào hảo hảo, em đừng sinh khí, ta hiện tại bước đi ngay! Qua tối nay, sau này hai chúng ta cũng không có bao nhiêu cơ hội gặp mặt. Em dù sao cũng phải cho ta lưu cái niệm tưởng đi!”

Niệm tưởng?

Mộ Niệm Xuân ngẩn ra, ngẩng đầu lên.

Đỉnh đầu bị bóng đen trùm lên. Khuôn mặt tuấn mỹ nhanh chóng tới gần, nóng bỏng nhanh chóng dừng ở trên trán của nàng.

Mộ Niệm Xuân trong lòng nhảy dựng, hai má lại có chút nóng lên. Vì che dấu hoảng loạn, nàng nhanh chóng đẩy hấn ra: “Đăng đồ tử! Ai chuẩn anh hôn tôi.”

Tề vương cúi đầu cười, đôi mắt lờ lờ ánh sáng kỳ dị, tựa như ánh sao: “Thánh chỉ tứ hôn rất nhanh sẽ đến Mộ gia, đến lúc đó em chính là người của ta. Ta chỉ hôn trán em, thật sự không dám đương nổi danh xưng đăng đồ tử. Bằng không, ta thêm một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Chân Tướng

So về vô sỉ, quả nhiên không ai là đối thủ Tề vương.

Mộ Niệm Xuân nhanh chóng đỏ mặt, không biết là buồn bực hay là ngượng, cơ hồ là từ hàm răng rít ra: “Anh mau ‘lăn’ cho tôi!”

Tề vương đắc ý nhếch miệng cười, liếc Mộ Niệm Xuân ư một cái, sau đó đi tới bên cửa sổ. Đang chuẩn bị mở cửa sổ chạy lấy người, giọng nói Mộ Niệm Xuân bỗng vang lên phía sau: “Khoan, khoan!”

Tề vương xoay người động tác thập phần mau lẹ, ánh mắt sáng rực, vẻ mặt chờ mong cùng nóng lòng muốn thử: “Ta biết, em luyến tiếc ta đi.”

Khóe môi Mộ Niệm Xuân hơi hơi run rẩy một chút, quyết đoán không nhìn Tề vương mặt dày vô sỉ: “Anh quen thuộc chuyện của tôi như vậy, có phải đã sai người điều tra chuyện của tôi?”

Tề vương gật gật đầu.

Mộ Niệm Xuân lại hỏi: “Sau khi tôi chết, Từ Kiều biểu ca thế nào?”

Gọi hấn lại, là vì hỏi cái này. Trong lòng Tề vương hơi có chút khó chịu, tựa tiểu phi tiểu nói: “Hấn ở Thanh Trì huyện xa xôi, ta vội vàng đăng cơ xử lý chính sự, làm sao có thời giờ hỏi đến chuyện của hấn.”

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh nhìn Tề vương, Tề vương thần sắc thản nhiên.

“Anh đang nói dối!” Mộ Niệm Xuân khẳng định nói: “Anh lần đầu tiên nhìn thấy Từ Kiều biểu ca liền phá lệ lưu tâm. Anh khẳng định biết chuyện của biểu ca.”

Tề vương bị vạch trần, nửa điểm xấu hổ đều không có, nhún nhún vai nói: “Không nghĩ tới như vậy vẫn không thể gạt được em. Được rồi, ta quả thật biết chuyện của hấn.”

Mộ Niệm Xuân trong lòng căng thẳng, khẩn cấp truy vấn: “Sau khi tôi chết, biểu ca thế nào?”

Tin tức nàng cùng Lương vô đề đồng quy vu tận, khẳng định là rung động thiên hạ. Hơn nữa thay đổi triều đại là việc đại sự, cho dù là hương dã thôn dân cũng nên biết được. Trương Tử Kiều cũng nhất định biết rõ.

Tề vương nhẹ nhàng băng quơ nói: “Không thể nào, hấn sau lại cưới vợ sinh con, rất tốt.”

Thật là như vậy sao? Mộ Niệm Xuân bán tín bán nghi nhìn hấn một cái: “Anh không phải lại gạt tôi chứ?”

Tề vương không đáp hỏi lại: “Đây đều là chuyện tình kiếp trước, ta cần phải lừa gạt em sao?”

Mộ Niệm Xuân vốn đang không dám xác định. Nhưng Tề vương phản ứng như vậy, lại làm trong lòng nàng trầm xuống. Sau một lúc lâu, mới khó khăn nói mấy câu: “Rốt cuộc biểu ca thế nào? Anh hãy nói sự thật cho tôi. Tôi có thể chịu đựng được.”

Nữ tử rất vụng về cố nhiên không tốt, quá mức trí tuệ cũng thật là làm người ta đau đầu.

Tề vương âm thầm thở dài. Đành phải nói thật: “Em cùng..... sau khi chết, ta thay hai người tách ra hạ táng. Nghe nói Trương Tử Kiều sau khi biết việc này, không ăn không uống, ba ngày liền khí tuyệt bỏ mình.”

Mộ Niệm Xuân toàn thân run lên, nước mắt rơi xuống, nhanh chóng mờ hồ tầm mắt.

“Đời này, ta sẽ không cưới nữ tử nào làm vợ. Bởi vì ở tâm ý của ta, vị trí này là nàng. Xin nàng nhất định phải hảo hảo sống sót. Ta sẽ luôn luôn ở ngoài cung cùng em, đến ngày em nhắm mắt.” Tiền cung ngày nào đó, Trương Tử Kiều bình tĩnh nói ra lời này.

Hấn cũng thật sự làm được.

Nàng ở trong cung mười năm, hấn xa ở ngàn dặm bên ngoài lẳng lặng chờ đợi nàng. Nàng dứt khoát chịu chết, hấn yên lặng bồi nàng xuống hoàng tuyền.....

Mộ Niệm Xuân hai tay che mặt, nước mắt theo khe hở rơi xuống. Giọng nức nở, tựa như con thú nhỏ bị thương, thê lương mà bi thương.

Tề vương yên lặng đi tới, đưa tay ra ôm nàng vào lòng.

Lúc này đây. Nàng không có giấy dựa, rúc vào trong lòng hấn khóc nức nở.

Tề vương lặng yên thở dài, đau lòng thương tiếc nói không nên lời. Lại có cả ghen tuông. Dù loại cảm xúc phức tạp đan vào cùng một chỗ. Hấn không mở miệng, chỉ lẳng lặng ôm nàng, tay phải nhẹ nhàng vỗ phía sau lưng của nàng.

“Đều tại anh.....” Mộ Niệm Xuân khóc nức nói: “Tôi vốn đã hạ quyết định quyết tâm, đời này sẽ bồi thường Tử Kiều biểu ca, cùng với hấn cùng một chỗ. Anh vì cái gì quẩn quít lấy tôi không tha.....”

Trương Tử Kiều thâm tình hậu ý, nàng kiếp trước đã cô phụ. Cả đời này như trước không thể hoàn lại. Nàng như thế nào đối mặt Trương Tử Kiều?

Tề vương vì chính mình biện bạch: “Ta biết em nghe xong việc này trong lòng sẽ khổ sở, cho nên mới không nghĩ nói cho em biết. Là em không nên tìm hỏi.”

“Rõ ràng chính là anh sai!” Mộ Niệm Xuân rưng rưng lên án: “Anh muốn gạt không nói, làm sao là lo lắng tôi khổ sở. Là sợ tôi dao động đổi quyết tâm!”

Tề vương ho khan một tiếng: “Ta như thế nào khả năng vô sỉ như vậy!”

“Anh chính là vô sỉ như vậy.” Mộ Niệm Xuân nước mắt như mưa. Khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đỏ bừng, không có chút mỹ cảm. Nhưng Tề vương nhìn nàng như vậy. Trong lòng lại có loại rục rịch rung động.

Hít sâu, có phải hay không có chút giọt mồ hôi ti bi?

Tề vương chỉ do dự trong nháy mắt. Liền nhanh chóng đem bản khoản này bay sau đầu. Cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng đã nghĩ tới bao lâu.

Môi nàng lạnh lẽo mà mềm mại, lại có chút vị mặn nước mắt.....

Còn chưa kịp tỉnh tể nhắm nháp, khóe môi đau xót, mùi máu tươi tràn ra.

Tề vương ngẩng đầu, khóe môi đã bị một vết thương nho nhỏ, có chút bất đắc dĩ cười nói: “Mu bàn tay bị thương còn có thể che đi, môi bị cắn thế này, em định không cho ta đi gặp người?”

Mộ Niệm Xuân tròn tròn đôi mắt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ai chuẩn anh hôn tôi!”

cật vấn ấy, Tề vương ứng phó thoải mái tự nhiên: “Em vừa rồi thương tâm khổ sở như vậy, ta nghĩ an ủi em. Em hiện tại tâm tình đã tốt hơn rồi đó!”

Thương cảm khổ sở bị đánh gãy như vậy, nhất thời không thể tiếp tục được nữa. Nhưng dạng an ủi này, thật làm người ta tức chết.

Mộ Niệm Xuân mặt lạnh đuổi người: “Anh mau đi đi, tôi không muốn thấy anh nữa.”

Thực vô tình!

Tề vương âm thầm cảm khái một tiếng, lần này không do dự nữa, nhanh chóng mở cửa sổ, lư loát nhảy ra.

.....

Tề vương vừa rời đi, Thạch Trúc liền nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào.

Thạch Trúc vẫn canh giữ ở ngoài cửa, nghe thấy trong phòng loáng thoáng tiếng khóc nức nở. Nàng thật vất vả nhẫn đến khi Tề vương rời đi, lập tức liền vào phòng.

Mộ Niệm Xuân mặt đầy nước mắt, thần sắc suy sụp uể oải.

Thạch Trúc nhìn thấy đầy lo lắng, cảm giận nói: “Tiểu thư, có phải Tề vương khi dễ cô? Nô tỳ sẽ đi tìm hấn!” Nói xong, liền xoay người.

“Đêm hôm khuya khoắt, em định đi tìm hấn tính sổ sao?” Mộ Niệm Xuân tâm tình tuy rằng kém, nhưng không có mất đi lý trí, đúng lúc gọi Thạch Trúc lại: “Hôn nữa, hấn cũng không khi dễ ta. Ta chỉ là đã biết một ít chuyện không nên biết, tâm tình có chút trầm thấp thôi.”

Thạch Trúc không tiếp tục truy vấn, chỉ lo lắng thân thiết nhìn nàng: “Tiểu thư, cô ổn chứ?”

Mộ Niệm Xuân dùng tay áo lau nước mắt, miễn cưỡng cười vui nói: “Hiện tại tốt hơn nhiều. Ta hơi mệt, nghĩ muốn đi ngủ. Đêm nay em ngủ cùng ta.”

Thời điểm tâm tình không tốt, có người ở cạnh, tâm tình sẽ tốt hơn

Thạch Trúc không chút nghĩ ngợi vâng lời.

.....

Hai người cùng nằm xuống, đầu dựa vào đầu, thập phần thân mật.

Thạch Trúc biết Mộ Niệm Xuân tâm tình không tốt, cố ý nói chút chuyện vui. Tới khi mí mắt đã riu rít, vẫn cố chống đỡ không đi ngủ.

Mộ Niệm Xuân làm sao có thể nhìn không ra Thạch Trúc lương khổ dụng tâm, trong lòng dâng lên một trận lo lắng, thấp giọng nói: “Thạch Trúc, em không cần lo lắng, ta không sao. Mau ngủ đi!”

Thạch Trúc im lặng một lát, mới tự trách thở dài: “Nô tỳ ngông nghịu, tưởng giúp tiểu thư vui vẻ, nhưng k hông biết nên nói cái gì.” Dừng một chút, lại thấp giọng nói: “Nô tỳ không biết tiểu thư cùng Tề vương nói chuyện gì, cũng không dám lăm miệng loạn hỏi. Bất quá, mặc kệ thế nào, nô tỳ luôn toàn tâm toàn ý đứng ở bên cạnh tiểu thư. Cho dù lên núi đao hạ nồi chảo, nô tỳ cũng sẽ không do dự.....”

“Thạch Trúc,” Mộ Niệm Xuân cầm tay Thạch Trúc, trong bóng đêm thấy không rõ khuôn mặt nhau, nhưng nhiệt độ cơ thể người bên cạnh quen thuộc, lại làm cho nàng cảm thấy vô cùng ấm áp: “Ta không cần em cái gì lên núi đao cái gì hạ nồi chảo, ta chỉ mong em luôn bên ta, bình an an ổn sống.”

Kiếp trước bị kịch đều đã đi qua. Cả đời này, nàng sống sót tốt, cũng muốn mọi người bên cạnh bình yên sống sót.

Trong giọng nói Mộ Niệm Xuân mang theo một tia thê lương.

Thạch Trúc trong lòng đau xót, đánh bạo ôm Mộ Niệm Xuân: “Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sống thật tốt, để hầu hạ tiểu thư.”

“Cho dù ta xảy ra chuyện gì, em cũng phải kiên cường sống sót.”

Mộ Niệm Xuân nói dứt lời, Thạch Trúc ngẩn ra, theo bản năng nói: “Tiểu thư sao nói ử rử như vậy. Cô sẽ không sao cả.”

Nếu cô xảy ra chuyện, nô tỳ như thế nào khả năng sống một mình?

Mộ Niệm Xuân làm như đoán được trong lòng Thạch Trúc suy nghĩ cái gì, dùng sức nắm chặt tay Thạch Trúc, tăng thêm ngữ khí: “Đáp ứng ta, mặc kệ tương lai phát sinh chuyện gì, em cũng không được xem thường sinh tử.”

Thạch Trúc bị giọng nói thận trọng của Mộ Niệm Xuân làm cho hoảng sợ, liền đáp: “Dạ, dạ, dạ, nô tỳ đáp ứng tiểu thư là được. Lời nói như thế, về sau đừng nên nói, nô tỳ nghe trong lòng cảm thấy rất khó chịu!”

Mộ Niệm Xuân cay cay mũi: “Hào, chúng ta không nói nữa, mau ngủ đi! Nếu không ngủ, trời sắp sáng rồi.”

Thạch Trúc vốn đã mệt, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Mộ Niệm Xuân suy nghĩ mông lung, ánh mắt nhắm lại hồi lâu, lại vẫn như cũ không có nửa điểm buồn ngủ.

Rốt cuộc vẫn là không thể né tránh Tề vương.

Vì bình an người nhà, nàng bắt đầu lựa chọn thỏa hiệp. Nhưng tương lai vẫn như cũ sương mù mờ mịt. Chuyện kiếp trước, còn có thể tái diễn sao? Nếu hết thấy như trước, kinh thành vẫn như cũ máu chảy thành sông. Tề vương sẽ làm gì? Là giống kiếp trước chạy ra khỏi kinh thành, vẫn là dùng biện pháp khác ứng phó tranh chấp sắp tới?

Cho đến lúc này, nàng có năng lực làm gì?

Còn có Trương Tử Kiều, hẳn đối nàng một lòng say mê không thay đổi. Nếu thánh chỉ tứ hôn đến Mộ gia, hẳn sẽ khổ sở thế nào?

.....

Đồng dạng ban đêm, Tề vương cũng là trắng đêm.

Chẳng qua, Mộ Niệm Xuân là sầu lo vô cùng. Hẳn là bởi vì phần khởi kích động, mãi không thể ngủ.

Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, Mộ Niệm Xuân cuối cùng là gạt đầu đồng ý việc hôn nhân bọn họ. Chỉ chờ qua năm có thánh chỉ tứ hôn, nàng sẽ là người của hắn.

Lòng của nàng, sớm hay muộn cũng sẽ là của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Miệng Vết Thương

Tờ mờ sáng, Trịnh Hi liền rời giường đến gõ cửa: “Điện hạ, nên rời giường.”

Ngày hôm qua ban đêm trở về quá trễ, chỉ ngủ hai ba cái canh giờ. Trịnh Hi ngáp mảy cái liền thập phần buồn ngủ, lại vẫn cố cứng rắn rời khỏi giường.

Tề vương điện hạ ngày hôm qua vụng trộm đến Từ Văn am, thừa dịp sáng sớm liền rời đi, miễn cho bị người phát hiện. Nếu là rơi vào tai Dung phi nương nương, sẽ không tốt. Gõ hai tiếng, cửa liền mở.

Trịnh Hi ân cần cười nói: “Điện hạ.” Vừa cười nói vừa nhìn Tề Vương điện hạ.

Sao khỏe mỗi điện hạ lại bị thương?!!!

Ngày hôm qua ban đêm không lưu ý, hiện tại xem rất rõ ràng. Trịnh Hi nháy mắt liên tục nhìn đến rất nhiều hình ảnh, nghĩ qua là tươi cười liền biến đáng khinh.

“Ba” một tiếng, Tề vương không chút khách khí dùng sức đánh một cái lên gáy Trịnh Hi, chính nghĩa lăm lăm nói: “Miễn man suy nghĩ cái gì. Đây là đêm qua ăn cơm không cẩn thận cắn vào môi.”

..... Lời này lừa người khác thì có thể. Lừa dối tùy tùng bên người là hắn thì hơi quá đáng! Đêm qua thời điểm ăn cơm, hắn luôn luôn ở bên cạnh hầu hạ, căn bản là không cần nạt khóe môi được rồi!

Trịnh Hi mặt không đổi sắc cười: “Điện hạ nói phải, nô tài trí nhớ thật sự là kém. Ngay cả việc này cũng quên. Nếu là thái tôn điện hạ hoặc là Dung phi nương nương hỏi đến, nô tài nhất định bẩm báo chi tiết.”

Tề vương đối Trịnh Hi lạnh lợi biết điều thực vừa lòng: “Tốt lắm, đến hầu hạ bản vương thay quần áo.”

Thời điểm thay quần áo, duỗi tay trái ra, Trịnh Hi nhất thời lại tròn mắt: “Điện hạ, tay ngài.”

Tề vương lạnh nhạt nhìn hắn một cái.

Trịnh Hi vòng vo nói: “Nô tài nhớ ra rồi, điện hạ thời điểm rời giường không cẩn thận, mu bàn tay va vào cạnh giường, cho nên mới để lại vết thương.” Ngoài miệng nói ba hoa chích choè. Trong lòng lại ở yên lặng rơi lệ.

Như vậy rõ ràng một vết cắn. Nghĩ rằng người khác mù không nhìn ra sao?!

Điện hạ đêm qua rốt cuộc làm cái gì, khiến Mộ tứ tiểu thư phát ra hỏa lớn như vậy?

Tề vương hiển nhiên rất rõ ràng lý do này thật sự thái quá, ho khan một tiếng nói: “Người đi tìm chút thuốc mỡ. Thêm dải băng sạch sẽ nữa. Mu bàn tay bị thương sâu như vậy, nên băng bó.”

Trịnh Hi sùng bái nhìn Tề vương. Biện pháp tốt như vậy, sao mình lại không nghĩ ra chứ? Quả nhiên vẫn là điện hạ anh minh!

Tề vương da mặt tuy rằng vừa già lại dày, nhưng bị Trịnh Hi dùng ánh mắt nhiệt liệt sùng bái như vậy nhìn, cũng thực có chút ăn không tiêu. Cười đáp hân một cước: “Ngươi ra cái gì, còn không mau đi kiếm đi!”

Trịnh Hi chấn hưng tinh thần lên tiếng, lập tức rời viện, tính đi tìm nữ ni trong am xin thuốc mỡ cùng băng gạc.

Mới vừa đi đến cửa viện, đã thấy một thân ảnh mặc váy xanh lam đi tới. Cô gái thanh tú gương mặt như hoa.

Trịnh Hi tâm không không chế nổi, tươi cười đi lên đón: “Thạch Trúc cô nương. Sao cô lại tới đây?”

Thạch Trúc đối với hân cho tới bây giờ không có gì chú ý, mặt không chút thay đổi nói: “Tiểu thư mệnh tôi đưa chút thuốc mỡ cùng băng gạc đến, nói là Tề vương điện hạ tay bị thương, cần dùng đến.”

Trịnh Hi: “.....”

Điện hạ cùng tứ tiểu thư rất có ăn ý, thật sự là một đôi trời đất tạo nên.

Trịnh Hi tiếp nhận thuốc mỡ cùng băng gạc, cười nói tạ: “Điện hạ ngày hôm qua không cẩn thận bị thương ở tay. Cảm ơn ý tốt tứ tiểu thư, tôi đỡ phải đi lại.”

Rõ ràng biết Tề vương bị thương ở bàn tay là chuyện gì xảy ra, còn có thể mặt không đổi sắc nói ra này lời nói.....

Có nhiều chủ tử thế nào sẽ có hạ nhận như thế, lời này quả nhiên nửa điểm không giả. Nghĩ vậy. Thạch Trúc chỉ ôn hoà đáp: “Không cần cảm tạ, đồ đã đưa. Tôi về đây.”

Nói xong, liền xoay người rời đi.

Trịnh Hi theo bản năng đuổi theo: “Khoan khoan!”

Thạch Trúc dừng bước, ánh mắt gian có chút không kiên nhẫn: “Anh còn có chuyện gì?”

Trịnh Hi xưa nay lanh lợi khéo đưa đẩy, trước cặp mắt trong suốt kia, ý nghĩ bỗng trống rỗng, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Thạch Trúc đợi một lát, thấy Trịnh Hi vẻ mặt đại ra, không khỏi nhú nhú mày: “Nếu không có việc gì, tôi đi đây.”

Trịnh Hi ngơ ngác nhìn Thạch Trúc đi xa. Rốt cục phục hồi tinh thần lại, nhất thời ảo não không thôi. Hân vừa rồi là làm sao vậy. Rõ ràng có nhiều lời muốn nói, lại một câu cũng nói không ra.....

Trịnh Hi ảo não trở về.

Tề vương thấy hân nhanh như vậy trở lại. Có chút kinh ngạc: “Người tìm được ở đâu thuốc mỡ băng gạc mà nhanh như vậy?”

Trịnh Hi đã khôi phục tinh thần cười nói: “Mấy thứ này là tứ tiểu thư mệnh Thạch Trúc đưa tới.”

Đáp án ngoài dự liệu, làm Tề vương tâm tình nháy mắt nhộn nhạo lên. Mộ Niệm Xuân ngoài miệng hung hăng, nguyên lai là quan tâm hân như vậy!

..... Tề vương điện hạ, ngài thật sự suy nghĩ quá nhiều!

Mộ Niệm Xuân cố ý mệnh Thạch Trúc đưa thuốc cao băng gạc, là lo lắng Tề vương để nguyên trạng đi gặp người. Khóe môi bị thương có thể nói là khi ăn cơm không cẩn thận cắn phải, mu bàn tay rõ ràng là vết cắn, tìm cái gì cũng không thích hợp. Đơn giản dùng băng gạc, tuy rằng sẽ khiến người khác chú ý, nhưng vẫn ổn hơn cả.

Tề vương tâm tình hết sức sung sướng rời Từ Vân am.

Hân ngày hôm qua lặng lẽ đến Từ Vân am, trừ bỏ Trịnh Hi, chỉ dẫn theo vài thị vệ thân thủ vô cùng tốt. Lúc này thừa dịp trời còn chưa sáng, kỳ mã rời Từ Vân am.

.....

Mộ thái phó ước chừng đường bệnh tháng 1 có thừa, rốt cục trở về Thượng Thư phòng. Mộ Trường Hủ vừa đính hôn không lâu, cũng một lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

Chu Diễm cố ý chúc mừng Mộ Trường Hủ vài câu.

Mộ Trường Hủ bệnh nặng một hồi qua đi, gương mặt tuần tú gầy không ít, ánh mắt coi như bình thường: “Đa tạ điện hạ.”

Chu Diễm cười có chút xấu hổ.

Hắn cùng Mộ Nguyên Xuân đã đính hôn, Mộ Trường Hủ cùng hắn quan hệ vốn nên thân mật mới đúng. Nhưng sự thật cũng là, hai người ngược lại có vẻ xa lạ. Chỉ nói một câu như vậy, liền lạnh nhạt.

La Ngọc cùng Trương Quân lúc này cũng lại đây .

Có hai người bọn họ, không khí liền càng vi diệu.

Mộ Trường Hủ cùng La Ngọc là anh em bà con ruột thịt, cảm tình xưa nay thâm hậu. Nhưng chuyện Mộ Nguyên Xuân, lại làm cho bọn họ xa cách. Mà Trương Quân, thấy Mộ Trường Hủ cũng có chút tự vị.

Trương Hinh mấy ngày trước đây từ La gia trở về, âm thầm rơi lệ. Trương Quân tất nhiên là muốn biết nguyên do. Trương Hinh khóc thút thít nói: “Trong lòng thái tôn điện hạ chỉ có Mộ Nguyên Xuân, thấy ta ngay cả chào hỏi cũng không, liền trực tiếp đi tìm Mộ Nguyên Xuân. Mộ Nguyên Xuân ở trước mặt ta điều vô dương oai, ta tương lai làm thái tôn phi, chỉ sợ không bằng cô ta.”

Trương Quân đau lòng muội muội rất nhiều, đối huynh muội Mộ gia tự nhiên không có hảo cảm. Lúc này thấy Mộ Trường Hủ, chỉ gật đầu, liền không hé răng.

Cũng may không khí xấu hổ như vậy không có duy trì bao lâu. Đã đến giờ đi học, mọi người mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, đọc sách đọc sách, tập viết tập viết.

Thượng Thư phòng bầu không khí học tập hăng hái, làm Mộ thái phó có cảm giác sâu sắc an ủi.

Đáng tiếc, không khí hài hòa như vậy, thỉnh thoảng toát ra một thanh âm thật không hài hòa.

“Thái Phó, thực xin lỗi, ta đến chậm.” Người nào tới? Đương nhiên là thường xuyên muộn Tề vương điện hạ rồi!

Mộ thái phó nghe thanh âm này, phản xạ cảm thấy đau đầu không thôi. Cau mày hỏi: “Xin hỏi Tề vương điện hạ, hôm nay ‘Lại’ là vì chuyện gì muộn?”

Cố ý đem chữ “lại” kia nói rất nặng.

Tất cả mọi người ngừng động tác trong tay hứng thú dạt dào nhìn lại đây. Mỗi ngày đọc sách học tập thật sự buồn tẻ, Tề vương muộn cùng trốn học đã sớm thành một màn giải trí cho mọi người.

Vừa nhìn, nhất thời lại là một trận cười nhẹ cùng ồ lên.

Tuần mỹ vô song chú trọng dáng vẻ Tề vương điện hạ, hôm nay lại thật là làm người ta chói mắt. Cũng không biết là sao lại thế này, tay trái bọc băng gạc thật dày, khoe môi cũng có một vết thương rõ ràng.

Tề vương đối ánh mắt mọi người, nghiêm trang nói: “Hồi Thái Phó, ta hôm nay dậy rất sớm, thời điểm rời giường không cẩn thận đập tay vào thành giường, mu bàn tay bị thương, phải băng bó, cho nên đến muộn.”

Mộ thái phó: “.....”

Lấy có hoang đường như vậy, trời mới tin!

Đám người Chu Tuần sớm nhìn không được cười vang lên. Chu Quyết hay giỡn hô lên: “Thập tứ thúc, sao miệng thúc cũng bị thương, không phải là cũng va vào giường chứ!”

Tề vương tà nghệ nhìn hắn một cái, đúng lý hợp tình đáp: “Đương nhiên không phải. Đây là khi ăn điểm tâm không cẩn thận cắn phải môi!”

Mọi người cười vang lên, liền ngay cả Mộ thái phó cũng nở nụ cười.

Này đại khái chính là mị lực Tề vương. Mặc kệ làm chuyện có bao nhiêu hoang đường hồ nháo, mọi người đều coi là đương nhiên.

.....

Thời điểm giải lao, Chu Diễm chạy tới, cẩn thận đánh giá vết thương nơi khoe miệng Tề vương, cười trêu chọc: “Thập tứ thúc, thúc ruột cuộc ăn phải cái

gì mà bị thương như vậy?”

Vết thương kia rất sâu. Phải dùng bao nhiêu khí lực mới cắn thành như thế?

Tề vương nhú mày cười nói: “Đương nhiên là mỹ vị thế gian khó gặp.” Cho dù bị cắn một ngụm, cũng thực đáng giá!

Nụ cười kia, thấy thế nào đều có chút chí đắc ý.

“Thức cười như vậy, cháu nổi hết da gà.” Chu Diêm xoa xoa hai tay, vui đùa: “Không phải thức đi trên cô nương nhà ai, kết quả bị người ta cắn chứ!”

..... Tề vương là dạng nào, sao có thể bị mấy lời mà đỏ mặt: “Thập tứ thức cháu nhìn trúng cô nương nhà ai mà chạy thoát sao?”

Chu Diêm bị chọc cười ha ha. Thực tự nhiên đem điểm nghi hoặc trong lòng ném ra sau.

Tan học, Tề vương chậm rãi rời Thượng Thư phòng, Lục La đứng ngoài chờ đi lên: “Dung phi nương nương mệnh nô tỳ chờ ở đây, thỉnh điện hạ đi Chiêu Dương cung dùng cơm trưa.”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Không Vui

Tề vương không chút để ý đồng ý.

Lục La ở phía trước dẫn đường, một bên trong lòng âm thầm cân nhắc. Tề vương điện hạ khoe môi bị thương là chuyện gì xảy ra? Mu bàn tay lại một tầng băng gạc, nhìn thấy ghê người.

Dung phi khi nhìn thấy Tề vương, cũng là sững sốt: “Khỏe môi và tay con bị làm sao vậy?”

Tề vương mặt không đổi sắc đáp: “Hôm nay buổi sáng rời giường, mu bàn tay không cẩn thận va vào giường bị thương. Trịnh Hi khăn trương, tìm đến thuốc mỡ tốt nhất, còn dùng băng gạc băng kín. Kỳ thật, chỉ là trầy da, rất nhanh sẽ khỏi. Vết thương ở miệng là ngoài ý muốn, thời điểm ăn điểm tâm không cẩn thận cắn phải. Mẫu phi không cần lo lắng.”

Chu Diêm đã biết, Dung phi vừa nghe liền biết khác thường.

Nào chuyện trùng hợp như vậy, vừa bị thương ở tay vừa bị ở môi. Mu bàn tay băng gạc nhìn không thấy nhưng vết thương ở miệng không che giấu được. Vết thương sâu như vậy, thấy thế nào cũng không như là ăn cái gì cắn phải.

Dung phi cẩn thận nhìn thoáng qua, nhãn mày nói: “Vết thương ở miệng con không phải là tự mình cắn phải. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Tề vương nhếch miệng cười: “Cái gì cũng không gat được tuệ nhãn mẫu phi. Kỳ thật, ta đêm qua cưỡng đoạt một dân nữ. Nàng giãy dựa dùng sức quá độ, cho nên dùng lực cắn ta một ngụm. Mu bàn tay bị thương cũng là nàng cắn.” Nói xong, nhanh chóng bỏ băng gạc, dấu răng trên tay cũng lộ ra.

Dung phi: “.....”

Dung phi khuôn mặt nháy mắt có chút vận vẹo.

Cái gì cưỡng đoạt dân nữ! Tề vương căn bản là lén đi tìm Mộ Niệm Xuân!

Lớn miệng như vậy, hiển nhiên là hy vọng bà tìm căn nguyên hỏi đề, sau đó có thể thuận lý thành chương nhắc tới hần cùng Mộ Niệm Xuân việc hôn nhân. Hừ, đừng mơ!

Dung phi nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm tình, ra về lạnh nhạt nói: “Thích mỹ nhân, Tề vương trong phủ có nhiều mà. Đường đường hoàng tử, sao lại làm ra chuyện này. Việc này lần sau không được diễn ra nữa.”

Lại nhẹ nhàng thả qua việc này như vậy.

Tề vương kéo kéo khoe môi. Vâng lời.

Mẫu phi vẫn là giống kiếp trước. Chỉ cần nhận thức chuyện gì, liền tuyệt không sửa đổi tâm ý. Ý nguyện của hần, với bà không quan trọng.

Theo điểm này mà nói, mẫu phi cùng Thái tử phi tương tự dữ dội. Chính là, Chu Diêm lựa chọn thuận theo nương nhen. Mà hấn, sẽ không nguyện giống kiếp trước như vậy nghe theo mẫu phi an bài.....

Mẫu tử hai người, mỗi người một tâm tư dùng ngo thiện.

Com trưa sau, Dung phi mệnh các cung nữ đều lui ra. Thiên điện chỉ còn mẫu tử hai người, không có phần đông cơ sở ngầm ở một bên, nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng.

“Hoàng hậu đang bắt tay chọn Tề vương phi. Nhiều nhất đợi tới năm sau, việc hôn nhân của con sẽ định ra.” Dung phi thân nhiên nói: “Con thích nha đầu Mộ Niệm Xuân kia, đại có thể giống thái tôn, xin phụ hoàng con ban thánh chỉ tứ hôn, nạp là trắc phi. Bất quá, vị trí chính phi là Lục đại tiểu thư.”

Ngày thường cẩn thận chặt chẽ ôn hòa dễ thân đều là biểu hiện giả dối, nữ tử trước mắt quyết giữ ý mình, mới là chân chính Dung phi.

Tề vương dùng ngữ khí lạnh nhạt đồng dạng trả lời: “Tuyệt không có khả năng này!”

Dung phi đè nén tức giận xuống đáy lòng, lạnh lùng nói: “Việc này không phải do con tùy hứng. Ta không ngại nói thật cho con biết, ngày hôm qua ta đã lên hướng phụ hoàng con cầu qua việc này. Hoàng thượng cũng gật đầu đồng ý. Con cho là lên tìm Hoàng hậu cầu tình có thể cưới Mộ Niệm Xuân sao? Chuyện này căn bản là không có khả năng, con sớm bỏ ý niệm này trong đầu đi.”

Hoàng hậu ở bên người Dung phi xếp cơ sở ngầm, Dung phi sao lại không có đối sách? Nhân Minh điện cũng có người của bà. Tề vương đi tìm Hoàng hậu căn bản không thể gạt được Dung phi.

Tề vương kéo kéo khóe môi, trong mắt hiện lên một tia châm chọc: “Mẫu phi vì việc hôn nhân của ta, mất nhiều tâm tư như vậy. Rốt cuộc là vì ta, hay là vì mặt mũi chính mình?”

Lời này nói thật sự rất tàn nhẫn!

Dung phi mặt cười trắng bệch, thanh âm bén nhọn mà run run: “Con nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

Tề vương thu liễm ý cười, trầm giọng nói: “Ai cũng không thể lựa chọn xuất thân chính mình. Ta biết mẫu phi vẫn bởi vì xuất thân cạnh cánh trong lòng, cho nên mới hy vọng ta cưới một vương phi gia thế hiển hách. Nhưng này dạng có năng lực như thế nào? Có một con dâu xuất thân cao quý, cũng vẫn như cũ thay đổi không được chuyện mẫu phi xuất thân là cung nữ. Chỉ vì khẩu khí này, buộc con bỏ đi nữ tử con thích. Mẫu phi không biết là chính mình rất vô tình sao?”

Dung phi qua nửa ngày mới phun ra một câu: “Con đi ra ngoài cho ta!”

Tề vương bình tĩnh nhìn Dung phi một cái. Sau đó xoay người rời đi.

Dung phi thấy hấn thật sự đi, bị lừa gạt làm mất bình tĩnh: “Đứng lại!”

Tề vương thực nghe lời đứng lại. Thần sắc lạnh nhạt hỏi: “Mẫu phi còn có cái gì phân phó?”

Dung phi hít sâu một hơi, buộc chính mình áp chế lửa giận, kiệt lực ôn nhu: “Khác nhi, con thích Mộ Niệm Xuân, ta sẽ không ngăn con. Con cưới cô ta làm trắc phi, ngày sau sủng ái cô ta hơn là được. Vì cái gì nhất định phải cưới cô ta làm chính phi?”

Tề vương nhìn Dung phi: “Mẫu phi, phụ hoàng vẫn sủng ái người. Nhưng trong lòng người có tiếc nuối hay không?”

Dung phi á khẩu.

Tiếc nuối, đương nhiên là có. Không chỉ là bà, nhóm phi tần trong cung, có người nào không trong lòng âm thầm ảo tưởng chính mình mới là chính cung Hoàng hậu?

“Ta thích Niệm Xuân, ta nghĩ cưới nàng làm vợ. Danh phận trắc phi, đối nàng mà nói chính là nhục nhã.” Tề vương thần sắc chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này: “Mẫu phi nếu là thật sự thương ta, hãy chấp nhận tâm ý của ta. Nếu mẫu phi vẫn là kiên trì phản đối, ta đây đành phải dùng biện pháp.”

Dung phi cắn môi, thanh âm lạnh lùng: “Vì một nữ tử, con sẽ cùng mẫu phi quyết liệt sao?”

Lúc này đây, đổi thành Tề vương á khẩu.

Mẫu tử hai người, đồng dạng có chấp, căn bản ai cũng không thuyết phục được ai.

Lần này gặp, nhất định là từ biệt trong không vui.

.....

Lúc này Mộ Niệm Xuân cũng ăn xong cơm trưa, phân phó bọn nha hoàn thu thập này nọ, chuẩn bị hồi phủ.

Thạch Trúc biết ngon nguồn, không hỏi nhiều, lập tức thu thập.

Ngọc Trâm lại nhìn không được lâu bầu nói: “Vừa mới đến một ngày đã trở về sao? Tiểu thư lúc trước không phải nói ở vài ngày mới về?”

Khó được có cơ hội ra phủ thông khí, nhanh như vậy đã muốn hỏi phủ.

Đinh Hương cũng hiểu được có chút quái dị, hỏi dò: “Thạch Trúc, có phải hay không xảy ra chuyện gì? Tiểu thư hôm nay tâm tình tựa hồ không tốt lắm, không nói gì. Chỉ phân phó nói phải về phủ.”

Thạch Trúc nghiêm túc nói: “Tiểu thư suy nghĩ cái gì, chúng ta không thể tùy đoán. Còn không mau chút thu thập, chậm chạp giờ hỏi phủ, hai người các người chịu được phạt không?”

Đinh Hương phần nộ ở miệng, Ngọc Trâm không dám hé răng.

Hai người đến Y Lan viện cũng có hơn nửa năm, ngay từ đầu cũng chưa đem Thạch Trúc thành thật đặt ở đáy mắt. Nhưng tiểu thư lại phá lệ sùng ái coi trọng Thạch Trúc, bất công, quả thực làm người ta quen mất ghen ghét.

Thạch Trúc cũng dần dần có uy tín đại nha hoàn, nay quả trách, hai người đều không dám cãi lại.

Trương Từ Kiều cũng rất nhanh thu thập xong, đi tới, lại không gặp thân ảnh Mộ Niệm Xuân, không khỏi có chút kỳ quái: “Thạch Trúc, biểu muội không phải nói sớm hỏi phủ sao? Cô ấy đâu?”

Thạch Trúc cười đáp: “Tiểu thư đi chào từ biệt các nữ ni, rất nhanh sẽ trở lại.”

Vừa dứt lời, thân ảnh Mộ Niệm Xuân liền xuất hiện cửa.

Trương Từ Kiều lập tức cười đón: “Biểu muội, đều thu thập tốt rồi, chúng ta có thể khởi hành. Trước khi trời tối có thể hỏi phủ.”

Trương Từ Kiều tươi cười như mọi khi, Mộ Niệm Xuân nhìn khuôn mặt hân ái áp tươi cười, trong lòng đột nhiên run lên. Những lời Tề vương nói đêm qua, nháy mắt lại nảy lên trong lòng. Trong lúc nhất thời, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Trương Từ Kiều thấy Mộ Niệm Xuân kinh ngạc nhìn chính mình, âm thầm kỳ quái: “Biểu muội, sao lại nhìn chăm chăm ta vậy? Trên mặt ta có gì bất thường sao?” Vừa nói vừa lấy tay sờ sờ mặt.

Ngày xưa, động tác ngơ ngác như vậy, từng làm Mộ Niệm Xuân một trận vui cười.

Nhưng hôm nay, Mộ Niệm Xuân lại chính là miễn cưỡng gượng cười, vội vàng ném một câu: “Chúng ta hiện tại đi thôi.” Liền xoay người đi.

Trương Từ Kiều tính tình ngại ngùng, nhưng cũng phá lệ miễn cưỡng. Cơ hồ lập tức đã nhận ra không thích hợp.

Ngày hôm qua còn ổn, một đêm trôi đi, Mộ Niệm Xuân đối hân thái độ đột nhiên thay đổi rất nhiều. Một buổi sáng không thấy, lúc này lại là lãnh đạm như vậy.

Đã xảy ra cái gì hân không biết sao?

Trương Từ Kiều trong lòng vắng vẻ, có chút mờ mịt cùng mất mát.

Ngồi trên xe ngựa, loại cảm giác này liền càng rõ ràng.

Mộ Niệm Xuân vẫn tâm thần không yên tâm tư hoảng hốt, hoặc là yên lặng nhìn ngoài cửa sổ xe, hoặc là kinh ngạc ngẩn người, ngẫu nhiên cùng hân ánh mắt đối diện, cơ hồ lập tức sẽ rời ánh mắt.

Trương Từ Kiều trong lòng lo sợ bất an, hân không phải là làm sai chuyện khiến biểu muội buồn chứ? Có thể tưởng tượng đến, nhưng cũng không thể tưởng được là làm sao ra sai lầm.

Trương Từ Kiều lấy dũng khí há mồm nói: “Biểu muội, muội vẫn không nói chuyện, là tâm tình không tốt sao? Nếu là có cái gì không thoải mái, không ngại nói cùng ta. Tuy rằng ta không giúp được cái gì, có thể nói ra cho đỡ bức bối trong lòng.”

Nàng phải nói như thế nào?

Chẳng lẽ nàng nói “Ta đã đáp ứng Tề vương cầu thân. Huynh từ nay về sau hoàn toàn quên ta đi”, hay là “Biểu ca về sau trăm ngàn không cần vì ta tự tìm ý kiến nông cạn”?

Mộ Niệm Xuân trong lòng một trận chua xót khôn kể, trong miệng đau khổ, liền ngay cả trong lời nói cũng mang theo vài phần chua xót: “Biểu ca, thực xin lỗi, lòng ta quả thật có chút không tốt. Ta hiện tại cái gì cũng không muốn nói, thăm nghĩ yên lặng một chút.”

Trương Từ Kiều vẻ mặt ngưng ngưng: “Là ta làm phiền, phiền muội thanh tĩnh. Ta sẽ không hỏi nhiều nữa.”

Kế tiếp, Trương Từ Kiều rút cuộc không nói chuyện.

Trong xe ngựa một mảnh trầm mặc, làm người ta bức mình hoảng hốt.

Mộ Niệm Xuân nói ra những lời này, cũng có chút hối hận. Nhưng lúc này, trừ bỏ trầm mặc, nàng thật sự không biết nên làm cái gì. Nàng thậm chí không dừng khí nhìn thẳng Trương Tử Kiều mặt đầy âm đạm.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Lãnh Đạm

“Phu nhân, tiểu thư cùng biểu thiếu gia đã trở lại.” Bạch Lan cười bẩm báo.

Trương thị có chút kinh ngạc. Không phải nói ở Từ Vân am hai ngày sao? Như thế nào mới một ngày đã về?

Khi nhìn thấy Mộ Niệm Xuân cùng Trương Tử Kiều, Trương thị càng nghi hoặc. Trương Tử Kiều thần sắc có chút âm đạm, Mộ Niệm Xuân trên mặt cũng không có ý cười. Hai người có chuyện gì khôn tự nhiên!

Trương thị trong lòng âm thầm đoán, trên mặt lại ra vẻ không biết, cười hô: “Tử Kiều, ngồi một đường xe ngựa, nhất định mệt mỏi rồi!”

Trương Tử Kiều đã khôi tỉnh thần đáp: “Quả thật có chút mệt mỏi, cô, ta nghĩ về phòng nghỉ ngơi một lát, cơm chiều không tới ăn cùng.”

Trương thị gạt đầu, tự mình tiễn Trương Tử Kiều đến cửa viện, dặn dò vài câu như là “Hảo hảo nghỉ ngơi”. Trương Tử Kiều đi rồi, Trương thị trở về phòng, liền mở miệng hỏi: “Niệm Xuân, con cùng Tử Kiều xảy ra chuyện gì sao? Cãi nhau à?”

Hai người có vẻ dị thường thật sự là rất rõ ràng.

Mộ Niệm Xuân không thừa nhận cũng không phủ nhận, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Mẹ, con cũng mệt mỏi, có cái gì ngày mai nói sau.”

Trương thị trong lòng nghi ngờ rất lớn, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một cái ý niệm, sắc mặt đột nhiên biến đổi: “Tử Kiều có phải nói gì đó không nên nói không, cho nên làm con không vui?”

Mộ Niệm Xuân ngăn ra, chợt bất đắc dĩ cười khổ: “Mẹ, mẹ đừng miên man suy nghĩ được không. Tử Kiều biểu ca tính tình thế nào mẹ còn không rõ sao? Huỳnh ấy cho dù có chút tâm tư, cũng là vụn vặt sẽ không nói ra lời.”

Kiếp trước chính là như thế, nếu không phải bởi vì nàng tiến cung, cuộc đời hai người này khó gặp lại, hấn đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không thổ lộ tiếng lòng.

Trương thị á khẩu. Trương Tử Kiều tính tình thế nào, bà là cô cô đương nhiên rất rõ ràng. Chính là biết Trương Tử Kiều tuyệt không làm gì quá đáng, cho nên mới ngầm đồng ý Trương Tử Kiều bởi Mộ Niệm Xuân đến Từ Vân am.

Nếu không phải Trương Tử Kiều có vấn đề, vậy tự nhiên nguyên nhân là từ Mộ Niệm Xuân.

“Lúc con đi vẫn ổn, sao một ngày liền vội vàng trở về. Có phải ở Từ Vân am gặp chuyện gì?”

Nhìn Trương thị yêu thương thân thiết, Mộ Niệm Xuân đột nhiên sinh ra xúc động thổ lộ bí mật. Nói đến bên miệng, lại nuốt trở vào.

Không. Bây giờ chưa đến thời điểm để nói.

Tề vương cùng nàng có liên quan đến bí mật kiếp trước, nếu thật sự nói ra. Chỉ sợ khiến Trương thị sợ hãi.

“Con ở Từ Vân am cầu nhân duyên. Là quẻ tốt nhất, quẻ nói con sẽ có một đoạn hảo nhân duyên. Chính là phải một phen trắc trở.” Mộ Niệm Xuân lựa chọn lời nhẹ nhất để nói: “Cho nên trong lòng có chút không yên.”

Nguyên lai là có chuyện như vậy.

Trương thị nhả ra khí, cười an ủi nói: “Ký vẫn nói tin cũng đừng tin quá. Nếu xảy ra chuyện gì sẽ có cha cùng mẹ chống đỡ, con chớ lo lắng.”

Mộ Niệm Xuân ngoan ngoãn gạt đầu.

Trương thị nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Qua năm con đã mười ba tuổi, cũng nên chú ý chút nam nữ. Tử Kiều tuy là biểu ca ruột thịt của con, dù sao nam nữ

có khác. Ngày sau vẫn là bảo trì chút khoảng cách.”

Mộ Niệm Xuân nhẹ nhàng vâng một tiếng.

Cho dù Trương thị không nói. Nàng cũng có dự tính như vậy.

Nguyên bản nghĩ đến nàng cùng Trương Tử Kiều cuộc đời này sẽ có duyên phận vợ chồng, hiện tại xem ra, này cơ hồ là chuyện không có khả năng. Nàng có thể làm, là tận lực lãnh đạm, làm cho Trương Tử Kiều sớm đánh mất ý niệm trong đầu. Làm như vậy đối Trương Tử Kiều si tình mà nói, tựa hồ tàn nhẫn. Nhưng là, không còn lựa chọn tốt hơn.

Kiếp trước của nàng cảnh ngộ thê lương, Trương Tử Kiều thủy chung vẫn không quên nàng. Nếu là nàng sớm gả đi, hẳn thương tâm mất mát rất nhiều, cũng sẽ rất nhanh quên nàng đi!

.....

Trương Tử Kiều rất nhanh liền đã nhận ra Mộ Niệm Xuân cố ý lạnh nhạt.

Mỗi ngày buổi tối ăn khuya biến thành đại trừ phòng thống nhất làm. Ban ngày ngẫu nhiên gặp mặt, nhiều nhất là gật đầu mỉm cười, ngày xưa vô cùng thân thiết tùy ý nói cười đã không có. Nói chung là lạnh nhạt lễ phép khách sáo.

Trương Tử Kiều đầu tiên là lo sợ không yên khổ sở, sau đó là âm thầm thương, đến sau lại, trở nên tinh thần sa sút, nói cũng càng ngày càng ít.

Liền ngay cả Phong ca nhi tuổi nhỏ, đều nhìn ra được Trương Tử Kiều không ổn. Lại càng không nói đám người Trương thị.

Trương thị tất nhiên là đau lòng cháu trai, lén cùng Mộ Niệm Xuân nói chuyện: “Niệm Xuân, on có chuyện gì giận dữ sao? Mấy ngày nay, Tử Kiều tâm tình không tốt. Không thấy tươi cười.”

Mộ Niệm Xuân trong lòng kỳ thật lại càng không dễ chịu. Buộc chính mình quyết tâm đáp: “Hiện tại khổ sở là nhất thời, ngày nhất dài tự nhiên sẽ ổn.” Tôi tương lai thương tâm càng cường đại sẽ không còn.

Trương thị thở dài. Cũng không biết nên nói cái gì cho tốt.

Bà thật sự đau lòng cháu trai, nhưng luận về chuyện hôn nhân, bà không tình nguyện gả con gái đi xa. Ai cũng đều ích kỷ, cháu trai quan trọng, nhưng chuyện hôn nhân đại sự của con gái lại càng quan trọng hơn,

Mộ Chính Thiện cũng lưu ý đến Trương Tử Kiều khác thường, khó được thân thiết vài câu: “Tử Kiều mấy ngày nay là làm sao vậy? Luôn rầu rĩ không vui, ngay cả nói cười cũng ít.”

Trương thị tùy ý tìm cái lý do có lệ đi qua: “Sắp lễ mừng năm mới, đại khái là nhớ cha mẹ ạ.”

Mộ Chính Thiện không nghi ngờ có hấn, cười nói: “Nó đến Mộ gia cũng có nửa năm, lâu như vậy không gặp người nhà, trong lòng không vui cũng là nhân chi thường tình. Hay là, cho gia đình họ tổng nó hồi Thanh Trì huyện, chờ qua năm rồi trở về.”

Trương thị do dự: “Nhưng là, Thanh Trì huyện xa như vậy, nhanh nhất đến nơi cũng phải một tháng.”

Đường xá xa xôi không nói, hơn nữa Trương Tử Kiều thất hồn lạc phách như vậy trở về, đại ca tẩu tử trong lòng sẽ nghĩ như thế nào?

Mộ Chính Thiện thấy Trương thị không đồng ý chủ ý này, cũng không để ý, tùy ý nói: “Nàng hỏi Tử Kiều một chút, xem tâm ý nó thế nào.”

.....

Thời điểm Trương Tử Kiều đến thỉnh an, Trương thị liền nhắc tới việc này: “..... Tử Kiều, cháu tới kinh thành cũng đã nửa năm. Mắt thấy cũng sắp lễ mừng năm mới, có muốn về Thanh Trì huyện không?”

Trương Tử Kiều sững sốt, theo bản năng cự tuyệt: “Không cần ạ. Đi lại xa xôi, hơn nữa, gia học tới 25 tháng chạp mới được nghỉ, nếu cháu trở về, sẽ trì hoãn việc học rất nhiều.”

Trương thị cũng không miễn cưỡng, mỉm cười nói: “Nếu cháu không muốn trở về, sẽ theo tâm ý cháu. Sắp tới năm mới, kinh thành náo nhiệt, cháu lưu lại khai mở nhãn giới cũng tốt.”

Trương Tử Kiều đã khôi phục tinh thần cười đáp lời.

Mộ Niệm Xuân vừa lúc đi đến, ánh mắt hai người ở không trung giao nhau, liền đều tự rời ánh mắt.

Mộ Niệm Xuân thần sắc tự nhiên cùng Trương Tử Kiều chào hỏi, liền ngồi xuống bên cạnh người Trương thị. Trương thị cười nói: “Niệm Xuân con tới vừa lúc, đến cuối năm, trong phủ việc vặt nhiều lắm, ta chỉ có một mình, con tới thay ta phân ưu. Chuyện sửa sang khổ phòng liền giao cho con.”

Khổ phòng ngày thường thường xuyên ra vào, đến cuối năm thường được sửa sang. Việc này không tính khó, chính là rườm rà buồn tẻ. Năm nay trừ bỏ

những người hàng ngày vẫn vào, lại thêm chuẩn bị hôn sự của Mộ Trường Hủ, khổ phòng thay đổi không ít, tự nhiên phải tinh tế sửa sang.

Mộ Niệm Xuân cười khẽ đáp: “Hào, con xin lĩnh mệnh. Vừa lúc chọn đồ tốt, đem tới Y Lan viện bài trí.”

Trương thị bị chọc cười: “Này ta không thể làm chủ, con đi nói với tổ mẫu, chỉ cần bà gật đầu đồng ý, con thích cái gì thì cứ lấy.”

Mẹ con hai người nói nói cười cười. Trương Từ Kiều ngày xưa thích nhất thời điểm như vậy, có thể quang minh chính đại nhìn Mộ Niệm Xuân vài lần. Nhưng hiện tại, thời khắc như vậy với hắn mà nói lại không khác tra tấn.

Trương Từ Kiều bình tĩnh nói: “Cô, cháu tới đã dùng điểm tâm, hiện tại nên đi gia học, không thể bởi cô cô nói chuyện.” Nói xong, thi lễ, xoay người ra ngoài.

Nháy mắt xoay người, Trương Từ Kiều rốt cục nhìn không được liếc mắt nhìn Mộ Niệm Xuân một cái.

Mộ Niệm Xuân hạ mí mắt, tựa hồ không có lưu ý đến hắn rồi đi.

Trương Từ Kiều trong lòng chợt lạnh, một trận chua xót khó nói nên lời.

Kỳ thật, là hắn tự mình đa tình! Biểu muội phía trước đối hắn ôn nhu chiều chuộng, chính là xuất phát từ tình thân biểu huynh muội. Hắn lại sinh ra hy vọng xa vời không nên có, thời điểm ở Từ Văn am, nhìn không được định nói ra. Lấy biểu muội trí tuệ, tất nhiên là nhìn ra tâm tư của hắn. Cho nên, mới có mấy ngày nay cố ý lãnh đạm.

Hắn là thanh tỉnh.

Trương Từ Kiều trong lòng yên lặng đối chính mình nói.

Tiếp tục như vậy, sẽ khiến biểu muội cùng cô khó xử. Nguyên bản sẽ không thuộc về hắn, hắn không nên xa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Xung Đột

Nhoáng một cái, đã đến cuối năm.

Những việc vặt dọn dẹp linh tinh cũng đã gần hoàn thành. Trong phủ cũng bắt đầu hoàn toàn dọn dẹp, bọn hạ nhân vừa lĩnh tiền tiêu vặt hàng tháng dày, làm việc phá lệ có tinh thần.

Mộ Niệm Xuân dẫn Thạch Trúc tới khổ phòng năm sáu lần, đem khổ phòng sửa sang lại. Trong đó, Đình Hương xuất lực nhiều nhất.

Đình Hương nguyên bản làm việc ở khổ phòng, đối chuyện vụ khổ phòng thập phần quen thuộc, lại viết chữ đẹp. Cho dù Mộ Niệm Xuân không thích cô ta, cũng không thể không khen một tiếng: “Đình Hương làm việc vừa cẩn thận lại ổn thỏa, lần này sửa sang lại khổ phòng, đều nhờ công Đình Hương.”

Đình Hương rất có vài phần thụ sủng nhược kinh, cười đáp: “Đây đều là chuyện thuộc bổn phận nô tỳ.”

Đình Hương đến bên người Mộ Niệm Xuân cũng có hơn nửa năm. Mộ Niệm Xuân đối cô ta vẫn ôn hoà. Đi khuê học đều rất ít mang theo cô ta, càng chưa nói tới cái gì tín nhiệm coi trọng. Liền như vậy vô cùng đơn giản một câu khen, liền làm cho Đình Hương hảo một trận kích động.

Mộ Niệm Xuân nhìn Đình Hương một cái, cười nhẹ.

Đình Hương là một quân cờ Mộ Nguyên Xuân chôn ở bên người nàng. Bất quá, dưới sự đề phòng của nàng, quân cờ này không phát huy được tác dụng gì. Nay Mộ Nguyên Xuân ở trong phủ hoàn toàn mất thế, Đình Hương trong lòng không yên bất an, nói chuyện làm việc cẩn thận. Có lẽ, Đình Hương trong lòng sớm đã hối hận chọn nhầm chủ tử.

Bất quá, hối hận cũng đã muộn. Lòng của nàng không rộng lớn, tuyệt đối không thể tha thứ những người đã phản bội mình!

“Đại tiểu thư đến đây.” Ngọc Trâm mắt sắc nhìn thấy thân ảnh Mộ Nguyên Xuân, thấp giọng bẩm báo.

Mộ Niệm Xuân tùy ý ừ một tiếng, nhìn qua.

Từ khi Mộ Nguyên Xuân tiếp nhận chuyện Tùng Đào viện, liền thành khách quen khổ phòng. Cơ hồ hai ngày lại tới một lần. Trương thị phía trước lo lắng

cũng không phải không đúng, đồ tốt khó phòng quả thật bị lấy đi không ít.

Đinh Hương theo bản năng hạ mí mắt, tránh ánh mắt Mộ Nguyên Xuân.

“Đại tỷ hôm nay như thế nào rảnh đến đây?” Mộ Niệm Xuân thân nhiên tiếp đón.

Mộ Nguyên Xuân cũng không vòng vo, gọn gàng dứt khoát nói: “Tân phòng đại ca còn thiếu một cái bình hoa. Ta đến khó phòng xem. Chọn một cái tinh xảo đẹp mặt.”

Thạch Trúc nhin không được xen mồm nói: “Khó phòng vừa sửa sang xong, đại tiểu thư sao không chờ năm tới.”

“Làm càn!” Mộ Nguyên Xuân trầm mặt, lạnh lùng quát lớn: “Ta cùng tứ muội nói chuyện. Nào có phần người xen mồm. Thật sự là nửa điểm quy củ đều không có!”

Thạch Trúc đỏ mặt, rung rung nước mắt.

Mộ Niệm Xuân tức giận trong lòng. Mặt cười cũng trầm xuống, lạnh lùng nói: “Thạch Trúc vừa rồi nói cũng là ta muốn nói. Ta dẫn ba người họ tới đây, bảy tám ngày công phu, mới đem khó phòng sửa sang hoàn thiện. Đại tỷ hé miệng, liền muốn vào khó phòng chọn này nọ, ta đây tâm huyết không phải uổng phí? Thỉnh đại tỷ qua năm lại đến khó phòng.”

Nói xong, không thèm nhìn tới Mộ Nguyên Xuân, quay đầu phân phó: “Thạch Trúc. Khóa cửa khó phòng lại.”

Mộ Nguyên Xuân vụn vụn không dự đoán được Mộ Niệm Xuân lại cường ngạnh như thế, trong lòng dâng lên lửa giận: “Mộ Niệm Xuân, người thật quá đáng! Ta thay đại ca bố trí tân phòng, đã được phụ thân cho phép. Người dựa vào cái gì không cho ta vào khó phòng?”

Mộ Niệm Xuân nửa bước không cho phản kích: “Cha cho phép cô vì đại ca bố trí tân phòng, không phải cho cô toàn quyền quyết định ở đây. Khó phòng hiện tại là ta định đoạt, nếu cô không phục thì đi tìm cha cáo trạng. Thạch Trúc, đi khóa lại!”

“Thạch Trúc, người dám can đảm khóa lại thử xem!” Mộ Nguyên Xuân hiển nhiên tức giận.

Tỷ muội hai người bất hòa mọi người đều biết, ngày thường còn miễn cưỡng duy trì hòa khí biểu hiện giả dối. Lúc này là trực diện đối đầu, không ai nhường ai nửa bước. Bọn nha hoàn đều hoảng tay chân. Thạch Trúc lại đứng mũi chịu sào, thành tiêu điểm ánh mắt mọi người.

Thạch Trúc không có do dự. Dùng tay áo lau nước mắt, xuất ra chìa khóa, lưu loát khóa khó phòng.

..... Mộ Nguyên Xuân sắc mặt xanh mét, khó coi vô cùng.

Chính là một cái nha hoàn, dám khi dễ cô ta!

“Chờ phụ thân trở về, ta sẽ nói cho phụ thân chueyejn này!” Mộ Nguyên Xuân cắn giận ném một câu, liền mặt âm trầm xoay người rời đi.

Mộ Niệm Xuân thân sắc tự nhiên nói: “Được rồi, không có việc gì, chúng ta trở về.”

.....

“Thực xin lỗi. Đầu là nô tỳ lảm miệng.” Thạch Trúc xấu hổ cúi đầu: “Nếu không phải bởi vì nô tỳ, tiểu thư cũng sẽ không cùng đại tiểu thư cãi vã”

Mộ Niệm Xuân không thèm để ý cười cười: “Không cần lo lắng. Cho dù là cô ta bầm báo cha. Ta cũng sẽ không sợ cô ta.”

Thạch Trúc vẫn như cũ lo sợ bất an: “Nhưng là.....”

“Không có gì nhưng gì cả.” Mộ Niệm Xuân nắm tay Thạch Trúc nói: “Thạch Trúc, ta nói rồi, đầu là thật. Có ta ở đây. Tuyệt không để ai khi dễ em.”

Thạch Trúc rung rung nước mắt.

Nàng có điểm gì tốt, lại được tiểu thư đối xử thân tình như thế.

Mộ Niệm Xuân hiểu rõ lòng nàng: “Bị khi dễ là đại tỷ, người nên khóc là cô ta mới đúng, em làm sao mà khóc. Em chờ coi đi, xem ta buổi tối hôm nay đối phó cô ta thế nào.”

Thạch Trúc quả nhiên bị chọc cười, trong mắt không còn nước mắt, khoe môi lại dương lên.

.....

“Đáng giận! Khinh người quá đáng!” Lúc này Mộ Nguyên Xuân lại giận không thể ức. Choang choang, một bộ trà cụ tốt nhất bị đập nát. Mảnh vỡ đầy đất, một đống hỗn độn.

Đám nha hoàn hầu hạ câm như hến, một đám đều cúi đầu, e sợ chủ tử giận chó đánh mèo đến mình.

Đỗ Quyên thân là đại nha hoàn, lúc này dù sao cũng phải khuyên giải an ủi vài câu. Tuy rằng trong lòng sợ hãi, cũng chỉ có thể kiên trì tiến lên từng bước: “Tiểu thư đừng vì việc nhỏ ấy sinh khí, nếu là chọc tức thân mình thì không hay.”

Mộ Nguyên Xuân cười lạnh liên tục: “Này coi như là việc nhỏ sao? Chính là một cái Thạch Trúc, cũng dám trợn mắt nhục nhã ta. Nếu ta nuốt xuống khẩu khí này, còn làm đại tiểu thư Mộ gia cái gì! Người phía sau thì nhanh mồm nhanh miệng, vừa rồi Thạch Trúc khí điểm kiêu ngạo như vậy, như thế nào không thấy người động thân mà ra?”

Đỗ Quyên bị mắng lòng tràn đầy ủy khuất, cũng không dám biện bạch, quỳ xuống thỉnh tội: “Tiểu thư nói phải, là nô tỳ quá mức ngu dốt nhất gan, thỉnh tiểu thư trách phạt.”

Mộ Nguyên Xuân đẩy mình lửa giận, gặp Đỗ Quyên bộ dạng này, không nguôi giận, ngược lại càng thêm bức mình.

Thạch Trúc khóa khó phòng, ngang nhiên khiêu khích cô ta. Cô ta là chủ tử, cùng Thạch Trúc lời qua tiếng lại chẳng phải mang tiếng so đo. Đỗ Quyên lại sợ hãi rụt rè không dám xuất đầu, thật là làm người ta bức mình.

Nếu Phuong mama còn tại bên người, hôm nay sao lại dung Thạch Trúc kiêu ngạo như vậy!

Mộ Nguyên Xuân nghĩ đến Phuong mama, nhin không được thờ dài. Lại nhìn bộ dáng Đỗ Quyên nom nớp lo sợ, tức giận vô cùng: “Đừng ở chỗ này quỳ nữa, đều đi ra ngoài cho ta.”

Đỗ Quyên lau nước mắt lui xuống. Còn lại vài cái tiểu nha hoàn cũng đều theo Đỗ Quyên cùng nhau lui xuống.

Một đứa to gan, thấp giọng vì Đỗ Quyên mình bất bình: “Hôm nay chuyện như thế nào có thể trách cô. Tứ tiểu thư có chỗ dựa phu nhân, lại là niềm vui lão gia, Thạch Trúc có chỗ dựa. Cô lấy cái gì cùng Thạch Trúc phân cao thấp?”

Đỗ Quyên nghe xong này lời nói, trong lòng càng cảm thấy ủy khuất.

Chủ tử phong cảnh, bọn nha hoàn mới có lo lắng. Chủ tử phạm vào sai, bọn nha hoàn chính là người chịu khổ. Mấy tháng qua, người Thường Mai uyển cơ hồ đều cụp đuôi làm người, cô ta cho dù có tâm, cũng không có lá gan nhảy ra cùng Thạch Trúc làm âm ỉ.

Vài đứa nha hoàn bầy miệng tám lòi, người một lời ta một ngữ an ủi nửa ngày, Đỗ Quyên tâm tình cuối cùng cũng tốt hơn, miễn cưỡng nở nụ cười: “Các cô thôi cả đi! Nếu là bị tiểu thư nhìn thấy các cô nhân hạ, lại phát hỏa.”

Mộ Nguyên Xuân nay âm tình bất định hi vọng vô thường, đám nha hoàn đều phải hành động cẩn thận.

.....

Chuyện này, rất nhanh liền rơi vào tai Trương thị.

Trương thị mặt nhất thời liền trầm xuống, cười lạnh nói: “Cho vài phần thuốc màu liền mở phòng nhuộm. Khó phòng mà nó coi như hậu viện của mình, muốn vào là vào.”

Bạch Lan phụ họa nói: “Nô tỳ nghe nói, tứ tiểu thư cùng đại tiểu thư lúc ấy lời qua tiếng lại.”

Trương thị cau mày hỏi: “Niệm Xuân có phải hay không bị khi dễ?”

Bạch Lan đáp: “Này thật không có. Tứ tiểu thư phân phó Thạch Trúc khóa khó phòng, nghe nói đại tiểu thư lúc ấy nổi giận dùng đũa.”

Trương thị nhất thời chuyển giận mỉm cười: “Cái này hảo. Ta chỉ biết, Niệm Xuân cũng không phải là dễ khi dễ như vậy. Thạch Trúc cũng là dạng không vừa.”

Bạch Lan: “.....”

Trương thị tâm tình thư sướng, nghĩ nghĩ phân phó nói: “Đi thỉnh tứ tiểu thư lại đây, cả Thạch Trúc cũng theo đến.” Lấy tính tình Mộ Nguyên Xuân, tất nhiên sẽ tới trước mặt Mộ Chính Thiện khóc kể cáo trạng. Vẫn là sớm phòng bị tốt.

Lời còn chưa dứt, thân ảnh Mộ Niệm Xuân liền xuất hiện ở cửa.

“Niệm Xuân, con tới vừa vặn. Ta đang nói Bạch Lan đi gọi con.” Trương thị tinh thần sáng láng cười nói: “Hôm nay chuyện con làm rất tốt.”

Mộ Nguyên Xuân mấy ngày nay tới khó phòng lấy không ít đồ tốt đến Tùng Đào viện, Trương thị đã sớm nhìn đau lòng. Hôm nay nghe được chuyện này nhất thời hả giận.

Mộ Niệm Xuân sớm đoán được Trương thị sẽ phản ứng như vậy, mỉm môi nở nụ cười.

Trương thị lại nhìn về phía Thạch Trúc, cười khen nói: “Thạch Trúc cũng thật giỏi. Toàn tâm toàn ý hướng về chủ tử, không ủng công Niệm Xuân vẫn thương người.”

Thạch Trúc vốn là lòng tràn đầy xấu hổ tự trách, nghe vậy thoải mái không ít, đánh bạo nói: “Phu nhân, hôm nay đều là nô tỳ tự ý. Chờ lão gia trở về, nô tỳ nhất định tự động thỉnh tội.”

Trương thị vẻ mặt ôn hoà cười nói: “Một cây làm chẳng nên non, việc này không thể đều tại ngươi. Lão gia nếu là hỏi đến, đều có ta ứng phó.”

“Vẫn là để con đi nói với cha!” Mộ Niệm Xuân cười yếu ớt nói.

Mộ Nguyên Xuân xướng niệm vài câu, Trương thị không phải đối thủ của cô ta.

Trương thị nghĩ nghĩ nói: “Cũng tốt, hai tỳ muội cãi vã, nên tự mình nói. Nếu mẹ ra mặt, sẽ khiến người ta nghĩ mẹ con ta khi dễ người khác.”

Ứng phó Mộ Nguyên Xuân, một mình Mộ Niệm Xuân là đủ.

Vào lúc ban đêm, Mộ Chính Thiện vừa hồi phủ, Mộ Nguyên Xuân liền đến. Đôi mắt sưng đỏ, rõ ràng là đã khóc rất lâu.

Mộ Chính Thiện sững sờ: “Nguyên Xuân, xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Chương 147

“..... Phụ thân, tứ muội cùng còn cãi vã liên thôi, liền ngay cả Thạch Trúc cũng không coi con ra gì.” Mộ Nguyên Xuân nghẹn ngào nói: “Con là đại tiểu thư Mộ gia, nay ai cũng có thể khi dễ.....”

Nói xong, đã khóc không thành tiếng.

Mộ Chính Thiện nhíu nhíu mày, nói: “Con đừng khóc. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, dù sao cũng phải hỏi Niệm Xuân.”

Mộ Nguyên Xuân dùng khăn che mặt thấp giọng khóc nức nở, trong lòng lại âm thầm tức giận. Phụ thân thật sự là rất bất công. Cô ta khóc kể như vậy, lại không có hành động gì.

..... Cô ta chỉ lo thăm oán Mộ Chính Thiện, lại không nghĩ tới chính mình một lần lại một lần lừa gạt, sớm nhìn thấu tâm Mộ Chính Thiện. Mộ Chính Thiện còn kiên nhẫn gặp cô ta, chính là xuất phát từ tình thân của một phụ thân đối với nhi nữ.

Mộ Chính Thiện sai người đi gọi chủ tớ Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân cùng Thạch Trúc rất nhanh liền tới. Mộ Niệm Xuân thần sắc tự nhiên cấp Mộ Chính Thiện thỉnh an.

Mộ Chính Thiện ừ một tiếng, hỏi: “Có phải hôm nay con cùng Nguyên Xuân cãi vã?”

“Dạ.” Mộ Niệm Xuân ngoài dự đoán mọi người, một lời thừa nhận: “Hôm nay là con nói năng vô lễ, chọc giận đại tỳ.”

Thạch Trúc tiến lên từng bước quỳ xuống: “Lão gia, hôm nay chuyện là vì nô tỳ dựng lên. Tiểu thư vì nô tỳ mới cùng đại tiểu thư cãi vã, thỉnh lão gia trách phạt nô tỳ. Nô tỳ cam tâm tình nguyện lĩnh phạt!”

Nói xong, quỳ mạnh xuống.

Mộ Niệm Xuân nhíu mi: “Thạch Trúc, đây là chuyện ta cùng đại tỳ, cùng ngươi không có gì quan hệ. Ngươi trước đứng dậy đứng ở một bên đi.” Nàng đã dặn dò trước, không nghĩ tới Thạch Trúc vẫn là đứng ra nhận sai.

Mộ Nguyên Xuân đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, buông khăn xuống, lộ ra gương mặt giàn rụa nước mắt, trong ánh mắt lộ vẻ ủy khuất: “Phụ thân, cha hiện tại chính tai nghe được. Cha hãy tin tưởng lời nữ nhi. Thạch Trúc này, cả gan làm loạn, chẳng phân biệt được tôn ti. Nếu không nghiêm trị, chỉ sợ ngày sau khi điểm càn kiêu ngạo.”

Đối phó Mộ Niệm Xuân không dễ dàng. Một đứa nha hoàn cũng khó xử. Tốt nhất là thừa dịp cơ hội này trừ bỏ Thạch Trúc, giải quyết phụ tá đắc lực của Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân hiển nhiên nhìn ra tâm tư Mộ Nguyên Xuân, lạnh lùng nói: “Đại tỳ nói lời này cũng không thỏa. Thạch Trúc là nha hoàn của ta, nhất cử nhất động đều là nghe ta làm việc. Hôm nay là ta phân phó khóa khóa phòng, Thạch Trúc không dám không nghe.”

Thạch Trúc nghe này lời nói, nhất thời đỏ đôi mắt, nghẹn ngào hỏi: “Tiểu thư.....”

Mộ Niệm Xuân trấn an nhìn Thạch Trúc một cái, sau đó đối Mộ Chính Thiện nói: “Cha. Cha hãy phạt con, việc này cùng Thạch Trúc không quan hệ.”

Mộ Chính Thiện im lặng một lát, mới nói: “Thạch Trúc, trước đứng dậy nói chuyện.”

Mộ Nguyên Xuân trong lòng trầm xuống. Mộ Chính Thiện thực rõ ràng thiên hướng chủ tớ Mộ Niệm Xuân.

“Thạch Trúc, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói cho rõ.” Mộ Chính Thiện trầm giọng hỏi.

Thạch Trúc không dám chậm trễ, kể lại chuyện lúc chiều: “..... Tiểu thư dẫn chúng nô tỳ, mất vài ngày công phu, mới sửa sang khổ phòng xong xuôi. Ấn trong phủ quy củ, khổ phòng trước khi sang năm mới phải khóa. Không nên mở ra. Đại tiểu thư muốn vào khổ phòng, nô tỳ sốt ruột, liền lăm miệng nhắc nhở một câu. Thỉnh đại tiểu thư qua năm lại tới khổ phòng chọn cái bình hoa. Không nghĩ tới, đại tiểu thư lúc ấy liền không nghe. Tiểu thư che chở nô tỳ, liền cùng đại tiểu thư cãi vã.”

Mộ Niệm Xuân trong lòng tán dương gật gật đầu.

Công phú dạy dỗ nửa năm không có uống phí, Thạch Trúc gặp chuyện so với trước kia đã thông minh hơn. Vừa rồi những câu đều là lời nói thật, lại cường điệu Mộ Nguyên Xuân trước không tuân thủ quy củ.

Mộ Chính Thiện sắc mặt hơi hơi trầm xuống, có chút không vui nhìn Mộ Nguyên Xuân một cái: “Nguyên Xuân, Thạch Trúc nói là thật?”

Có không ít người chính mắt thấy, Mộ Nguyên Xuân muốn phủ nhận cũng không khả năng: “Dạ, con muốn vào khổ phòng. Là muốn chọn cái bình hoa trang trí tân phòng cho đại ca.....”

“Đại ca sang năm tháng 4 mới thành thân, còn có mấy tháng nữa. Tân phòng lớn, chậm rãi bố trí, làm gì phải gấp.” Mộ Niệm Xuân cười lạnh đánh gãy Mộ Nguyên Xuân: “Theo muội thấy. Đại tỳ là cố ý nương cố này ra về ta đây!”

Mộ Nguyên Xuân không có cùng Mộ Niệm Xuân tranh chấp, chỉ yên lặng rơi lệ, một bộ đáng thương.

Nhìn người rung rung nước mắt, ai không mềm lòng?

Mộ Niệm Xuân trừng mắt nhìn, trong mắt nhanh chóng nhấp nháy ánh sáng: “Cha, đại tỳ rõ ràng là cố ý tìm tra. Thạch Trúc đối con trung thành và tận tâm, làm việc chịu khó cẩn thận, là nha hoàn tối đắc lực bên con. Nếu bị xử lý, con còn mặt mũi nào. Cha, hôm nay cha phải làm chủ cho nữ nhi.....”

Nói xong, cũng khóc thút thít.

.....

Một bên là Mộ Nguyên Xuân khóc kể, một bên là Mộ Niệm Xuân gạt lệ ủy khuất, còn có Thạch Trúc hồng hốc mắt. Mộ Chính Thiện nhất thời cảm thấy đau đầu: “Được rồi, các người đừng khóc nữa. Chỉ là việc nhỏ, như thế nào lại như ủy khuất lớn lắm.”

Mộ Niệm Xuân kéo ống tay áo Mộ Chính Thiện: “Chỉ cần cha không phạt Thạch Trúc, con sẽ không khóc nữa.”

Mộ Chính Thiện dờ khóc dờ cười nhìn nàng: “Lớn như vậy, sao vẫn còn nũng nịu.” Ngực khí đã buông lỏng không ít.

Mộ Niệm Xuân nhanh lau nước mắt: “Cha nhất định còn có việc, nữ nhi sẽ không quấy rầy.” Nói xong, hướng Thạch Trúc nháy mắt.

Chủ tớ hai người nhanh chóng thi lễ, liền như vậy lui xuống.

Mộ Chính Thiện á khẩu, không biết nên cười hay tức giận.

Mộ Nguyên Xuân cũng bị Mộ Niệm Xuân vô lại vô sỉ sợ ngây người, ngay cả việc rơi nước mắt cũng quên.

Sau một lúc lâu, Mộ Chính Thiện mới hồi phục tinh thần lại, ho khan một tiếng nói: “Nguyên Xuân, con xưa nay lòng dạ dày rộng. Điểm ấy việc nhỏ cũng đừng đề ở trong lòng.”

Mộ Nguyên Xuân: “.....”

Mộ Nguyên Xuân trong lòng còn bao lời muốn nói nhưng Mộ Chính Thiện đã nói như vậy, cô ta tiếp tục đông đái, chỉ sợ cũng không có tác dụng gì. đành phải cố nén tức giận, thấp giọng vâng lời.

Mộ Chính Thiện nghĩ nghĩ, lại dặn dò một câu: “Việc hôn nhân Trường Hủ còn mấy tháng, bố trí tân phòng không cần quá mức sốt ruột. Chờ năm sau lại đi khổ phòng chọn này nọ cũng không muộn.”

Mộ Nguyên Xuân chỉ cảm thấy cổ họng như bị nghẹn, không thể nuốt xuống hay nhổ ra, vô cùng khó chịu.

Cô ta buộc chính mình nở nụ cười: “Nữ nhi cần tuân phục thân phân phó.”

.....

Từ thư phòng đi ra, tươi cười trên mặt Mộ Nguyên Xuân nhất thời biến mất vô tung. Trong lòng tràn đầy lửa giận cùng hận ý.

Mộ Niệm Xuân! Một ngày nào đó, ta sẽ đem uy khuất gấp bội trở về cho người!

Mộ Nguyên Xuân bước nhanh vài bước, bỗng nhiên chậm lại.

Mộ Niệm Xuân lại không rời đi, liền như vậy đứng ở ven đường, khóe môi hiện ý cười. Nụ cười kia, rõ ràng chính là khiêu khích! Ghê tởm hơn là, cả Thạch Trúc, biểu hiện chủ tớ y như nhau.

Mộ Niệm Xuân ra về kinh ngạc nhìn lại: “Ta còn nghĩ đại tỷ sẽ ở trước mặt cha khóc một hồi, không nghĩ nhanh như vậy đã đi ra.”

Mộ Nguyên Xuân bị đánh trúng chỗ đau, sắc mặt cực khó coi, lại nửa điểm cũng không chịu yếu thế, cười lạnh phản kích: “Tránh thoát lần này, vị tất được những lần sau. Ta sẽ xem, ngươi sẽ còn bảo vệ Thạch Trúc được bao lâu.”

Mộ Niệm Xuân cười nhẹ: “Ta có thể sánh bằng không thể ngươi, vì bảo toàn chính mình, dễ dàng liền buông tha Liên Kiều cùng Phương mama. Nay bên người ngay cả tri kỷ nói chuyện đều không có, ta thay ngươi cảm thấy thất vọng đau khổ.”

..... Mộ Nguyên Xuân nghe liền đen mặt. Một lời phản bác cũng không nói ra được.

Liên Kiều thì liền thôi, Phương mama rời đi, là vì cô ta. Cô ta không chỉ không vì Phương mama cầu tình, còn nghĩ đổ hết sai lầm lên trên người Phương mama.....

Nhưng trong tình huống kia, cô ta còn có thể làm sao bây giờ? Dù sao cũng phải trước bảo toàn chính mình đã!

Mộ Niệm Xuân nói mấy câu, đã đem Mộ Nguyên Xuân khí mặt không còn chút máu, trong lòng thập phần hết giận. Cười tủm tỉm tiếp đón Thạch Trúc: “Thiên rất lạnh, tay của ta đều nhanh bị đông cứng. Chúng ta mau chút hồi ốc nướng sưởi ấm đi.”

Thạch Trúc cười khanh khách ứng. Chủ tớ hai cái thân mật tương cùng rời đi.

Mộ Nguyên Xuân nhìn hai người thân ảnh, có trong nháy mắt hoảng hốt. Theo bản năng nhìn bên người đồ quỳ liếc mắt một cái.

Đồ quỳ lại cúi thấp đầu xuống.

Mộ Nguyên Xuân tự giễu kéo kéo khóe môi. Đồ Quỳ là con của người hầu trong phủ, đến bên cạnh cô ta cũng đã hai năm. Làm việc cũng coi như tận tâm, nhưng chưa thể nói là trung tâm. Cùng Phương mama tự nhiên không thể so được, chính là so với Liên Kiều cũng xa xa không kịp.

Nhưng là, trừ bỏ Đồ Quỳ, bên cạnh cô ta không có ai có thể dùng.....

Mộ Nguyên Xuân bình tĩnh lại, không muốn nghĩ tiếp chuyện phiền lòng đó, lạnh nhạt phân phó nói: “Chúng ta trở về.”

Đồ Quỳ lên tiếng, cung kính duy trì khoảng cách hai ba bước, tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận nha hoàn. So với Mộ Niệm Xuân chủ tớ thân mật, cũng là không thể so sánh nổi.

Chuyện khó phòng liền như vậy không gọn sóng trôi qua. Mộ Nguyên Xuân âm thầm giận vài ngày, ở Mộ Trường Hủ trước mặt lại không nói nửa lời.

Mộ Trường Hủ từ miệng gã sai vặt Tùng Đào viện biết được việc này, sau một lúc lâu không nói gì. Hồi lâu mới thờ dài. Thấy Mộ Nguyên Xuân cái gì cũng không hỏi.

Huỳnh muội hai người ngày xưa thân mật khăng khít, giờ đã không nói chuyện với nhau. Có một số việc, Mộ Nguyên Xuân không nói, Mộ Trường Hủ cũng không nghĩ tới hỏi.

.....

Rốt cục cũng đến ngày ba mươi.

Mộ gia cao thấp đều tinh thần sáng láng vui sướng, liền ngay cả Mộ Nguyên Xuân Mộ Niệm Xuân, cũng rất ăn ý biểu hiện ra hòa thuận, giả dối. Một câu, hai câu đều tỷ tỷ muội muội, kêu hết sức thân thiết.

Mộ gia chủ tử cũng bắt quá mười mấy người, phân ra nam nữ rõ ràng.

Chu thị hôm nay phá lệ cao hứng, cười nói: “Lần đầu tân niên, chúng ta theo các cáo mệnh vào cung yết kiến Hoàng hậu nương nương. Năm nay trong cung riêng sai người tới nói, thời điểm tiến cung muốn dẫn các tiểu thư chưa chồng vào cung. Nguyên Xuân Uyên Xuân Niệm Xuân, cả ba ngày mai theo ta tiến cung.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người là sùng sốt.

Mộ Nguyên Xuân không biết nghĩ tới cái gì, trong mắt hiện lên một tia ánh sáng kỳ dị.

Mộ Uyển Xuân vẻ mặt vui mừng, trong lòng nhanh chóng tính toán ngày mai nên mặc cái gì.

Mộ Niệm Xuân lại không có tâm tình vui mừng sung sướng. Nàng từng thể kiếp này không bao giờ đặt chân hoàng cung nửa bước, thật không nghĩ tới, nhanh như vậy đã vi phạm lời thề, lại một lần nữa tiến cung

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Tiến Cung (Nhất)

Trương thị hỏi: “Vi cái gì Hoàng hậu nương nương năm nay lại phân phó tiểu thư các quý phủ tiến cung?”

“Này còn phải hỏi sao?” Ngô thị cười nói: “Hoàng hậu muốn chọn lựa Tề vương phi, khẳng định là thừa dịp này xem một phen.”

Tề vương phi

Mọi người theo bản năng nhìn Mộ Niệm Xuân liếc mắt một cái. Tề vương đối Mộ Niệm Xuân tâm ý thế nào, tất cả mọi người mơ hồ biết được. Nhưng Mộ gia đã muốn có một trắc phi thái tôn, khả năng được lựa chọn Tề vương phi thật sự quá nhỏ

Mộ Niệm Xuân trước ánh nhìn chăm chú của mọi người biểu hiện dị thường bình tĩnh lạnh nhạt, thậm chí gấp miếng thịt bò đưa vào trong miệng, thanh tú nhả nhấm. Thấy mọi người không nhúc nhích chiếc đĩa, kinh ngạc cười nói: “Hôm nay thịt bò tươi mới vị mỹ, sao mọi người không ăn?”

Chu thị ho khan một tiếng cười nói: “Được rồi, mọi người đều ăn cơm đi!”

.....

Gia yến qua đi, Mộ gia ẩn lệ thường đốt pháo. Vài gã sai vặt thông minh phụ trách đốt pháo, nha hoàn bà tử đều xúm lại ở một bên xem náo nhiệt.

Nhóm chủ tử tất nhiên là rụt rè một ít, chỉ đứng ở dưới hiên nhà xa xa nhìn.

Phong ca nhi vừa thấy pháo, hưng phấn kích động, khuôn mặt trắng hồng ửng đỏ, gắt gao nắm tay áo Mộ Niệm Xuân: “Tỷ tỷ, đệ muốn đốt pháo, dẫn đệ đi!”

Mộ Niệm Xuân tuy rằng đầy bụng tâm sự vô tâm chơi đùa, nhưng không nỡ cự tuyệt Phong ca nhi, cười gật gật đầu.

Phong ca nhi cao hứng nhếch miệng nở nụ cười, lại quay đầu đối Trương Tử Kiều hô: “Biểu ca, huynh cũng đi đốt pháo với đệ.”

Đột nhiên bị điểm danh Trương Tử Kiều sùng sốt, theo bản năng giương mắt nhìn qua.

Phong ca nhi vẻ mặt tươi cười, hoạt bát đáng yêu. Mộ Niệm Xuân đứng ở bên cạnh Phong ca nhi, cười yếu ớt trong suốt, hết sức động lòng người.

Trương Tử Kiều chần chờ một lát, rốt cục vẫn là đi qua. Hướng Phong ca nhi cười cười: “Đốt pháo tuy rằng đẹp nhưng nguy hiểm. Ta cùng đệ đi là được rồi, không nên rủ thêm tứ tỷ.”

Phong ca nhi nghe lời. Nghe vậy lập tức ngoan ngoãn gật đầu.

Trương Tử Kiều lời kéo Phong ca nhi đi đốt pháo, không hề nhìn Mộ Niệm Xuân.

Mộ Niệm Xuân nhìn thân ảnh Trương Tử Kiều. Lặng yên thở dài. Nàng lãnh đạm lạnh nhạt khiến Trương Tử Kiều thương tâm. Nàng trong lòng áy náy, lại không thể làm gì khác.

Ngày mai, nàng sẽ theo Chu thị cùng nhau tiến cung.

Hoàng hậu đưa ra mệnh lệnh này, đại khái không thể thiếu Tề vương từ giữa trợ giúp. Lần này tiến cung sẽ phát sinh chuyện gì, không cần suy nghĩ nhiều cũng có thể đoán được một hai

“Tứ muội,” Mộ Uyển Xuân không biết khi nào thì lại đây, cười hi hi hỏi: “Muội một mình ở chỗ này ngây ngốc gì vậy?”

Mộ Niệm Xuân phục hồi tinh thần lại. Có lẽ đáp: “Không có gì, muội đang nhìn Ngũ đệ đốt pháo.”

Mộ Uyển Xuân linh hoạt đảo mắt, thấp giọng cười nói: “Này, về tâm tư này muội không lừa gạt được ta. Ngày mai vào cung yết kiến Hoàng hậu nương nương, trong lòng muội không khẩn trương mới là việc lạ.”

Không đợi Mộ Niệm Xuân đáp lại, lại nhắc nhở nói: “Muội trăm ngàn đừng buông tha cơ hội tốt như vậy ngày mai. Hào hảo biểu hiện, có lẽ có thể lọt vào mắt Hoàng hậu nương nương!”

Mộ Niệm Xuân hiển nhiên không hứng thú với đề tài này, tùy ý cười cười, không có hé răng.

Mộ Uyển Xuân một người tự quyết định, cũng không ngại không thú vị. Tiếp tục nói: “Đáng tiếc đại tỷ đã tứ hôn trắc phi thái tôn, muội muốn làm Tề vương phi, thật sự khó khăn một ít. Cho dù Hoàng hậu nương nương đối gia thế yêu cầu thấp một ít. Nhưng bối phận cũng là cái vấn đề. Phía sau, phải xem tâm ý Tề Vương điện hạ thế nào. Nếu hần trực tiếp đi cầu Hoàng thượng hạ thánh chỉ, vẫn là có vài phần khả năng

Mộ Niệm Xuân nghe đau đầu, tùy ý tìm cái lý cớ: “Ngày mai vào cung, muội đi hỏi mẫu thân phải mặc gì.”

“Này, này này!” Mộ Uyển Xuân hô vài tiếng, Mộ Niệm Xuân lại mất điếc tai ngơ, quay người rời đi.

.....

Năm mới, tuyết rơi trắng xen lẫn tiếng pháo nổ giòn giã.

Trời còn chưa sáng, già trẻ Mộ gia đều rời giường .

Mộ thái phó cùng Mộ Chính Thiện, Mộ Chính Đức đi Kim Loan điện. Chu thị dẫn tỷ muội ba người Mộ Niệm Xuân đi Nhân Minh điện. Mộ gia cách hoàng thành gần một canh giờ, sớm đi xuất phát. Miễn cho bị muộn.

Trước khi xuất phát, Trương thị kéo tay Mộ Niệm Xuân dặn dò: “Niệm Xuân. Hôm nay tiến cung yết kiến Hoàng hậu nương nương, con nên cẩn thận chút, không thể ra cái gì sai lầm. Tốt nhất là lưu lại ấn tượng tốt với Hoàng hậu nương nương

Bên kia, Ngô thị cũng thấp giọng dặn dò Mộ Uyển Xuân: “Uyển Xuân, danh phận Tề vương phi con đừng si tâm vọng tưởng. Bất quá, hôm nay là cơ hội khó có được. Cáo mệnh tam phẩm toàn kinh thành đều vào cung, chỉ cần con biểu hiện tốt, nói không chừng có thể có một mối hôn nhân tốt

Mộ Nguyên Xuân một mình đứng ở một bên, có vẻ cô linh.

Chu thị do dự, gọi Mộ Nguyên Xuân lại: “Nguyên Xuân, hôm nay Bình Viễn hầu phủ Tương tam tiểu thư cùng Lưu phủ nhị tiểu thư cũng sẽ tiến cung, Hoàng hậu nương nương có lẽ sẽ triệu tập riêng ba người. Cháu ngôn hành cử chỉ đều phải chú tâm, vạn vạn không thể để Hoàng hậu nương nương lưu lại ấn tượng không tốt.”

Hoàng hậu xưa nay yêu thương thái tôn, đối thái tôn phi cùng hai trắc phi khẳng định sẽ phá lệ chú ý.

Mộ Nguyên Xuân mềm mại lên tiếng: “Cháu gái cần tuân tở mẫu dạy bảo.”

Cho dù Chu thị không nói, Mộ Nguyên Xuân cũng biết nặng nhẹ. Ở La gia cùng Tương Hinh, Lưu Phương đấu vô mồm vô phương, vào hoàng cung không thể tùy ý khinh thường. Nếu là vô ý khiến Hoàng hậu nương nương lưu lại ấn tượng không tốt thì nguy.

“Không còn sớm, nên khởi hành.” Mộ thái phó giương giọng nói.

Mọi người cùng đồng thanh vâng lời.

.....

Tuyết rơi một đêm đã phủ dày mặt đất. Xe ngựa chạy thông thả vững vàng, bánh xe lăn trên tuyết, phát ra tiếng kêu.

Chu thị nhắm mắt dưỡng thần, ba tỷ muội Mộ Niệm Xuân cũng đều tự đoan chính ngồi, không người nói chuyện.

Nửa canh giờ sau, Mộ Uyển Xuân nhện không được , nhỏ giọng nói: “Đã đến chưa?”

“Còn sớm rất!” Mộ Niệm Xuân nhìn ra màn xe, thuận miệng đáp: “Thế này mới qua một nửa lộ trình.”

Chu thị có chút kinh ngạc nhìn Mộ Niệm Xuân liếc mắt một cái: “Làm sao mà cháu biết?” Mộ Niệm Xuân là lần đầu tiên tiến cung, như thế nào quen thuộc lộ trình?

Mộ Niệm Xuân lời vừa ra khỏi miệng đã biết nói lỡ, lúc này chỉ có thể dường như không có việc gì cười nói: “Cháu tùy tiện đoán, không nghĩ tới đoán trúng.”

Chu thị cười, không truy vấn. Mộ Uyển Xuân vội vàng vụng trộm đánh giá cảnh trí ngoài cửa sổ xe, không lưu ý đến lỗ hổng trong giọng nói Mộ Niệm Xuân. Nhưng Mộ Niệm Xuân thật hẳn cảm phát giác một chút khác thường, bất quá, xem bộ dáng Mộ Niệm Xuân thần sắc tự nhiên, thật sự nhìn không ra cái gì ảo diệu.

Mộ Niệm Xuân trong lòng âm thầm báo cho chính mình, hôm nay nên đã khởi hoàn toàn cẩn thận, không thể lại nói lời.

Lại qua nửa canh giờ, xe ngựa rốt cục ngừng lại.

Mộ Uyển Xuân hai mắt rạng rỡ lóe sáng, kích động hô nhỏ: “Đến, đến hoàng cung!”

Chu thị oán trách trừng mắt nhìn cô ta một cái: “Xem bộ dạng gào to của cháu, thế này mới đến cửa cung. Hôm nay xe ngựa tiến cung không biết có bao nhiêu, chúng ta còn phải chờ!”

Mộ Uyển Xuân vén màn xe, quả nhiên thấy phía trước rất nhiều xe ngựa.

Mộ Niệm Xuân nhìn cửa cung xa xa liếc mắt một cái, trong lòng xẹt qua một tia đau đớn.

Kiếp trước, ngồi xe ngựa vào cung trên con đường này. Sau mười năm dài tiếp đó, chỉ ở trong cung. Thẳng đến ngày nào đó sắp chết, cũng không thể đi ra khỏi cửa cung.....

“Ba đưa theo ta xuống xe ngựa.” Chu thị phân phó một tiếng, liền xuống xe ngựa.

Ba tỷ muội Mộ Niệm Xuân cũng nhất nhất xuống xe ngựa, đi theo Chu thị hướng cửa cung đi đến.

Ấn quy củ trong cung, xe ngựa ngoài cung không thể vào cửa cung. Mặc kệ thân phận cao thấp, lúc này đều xuống xe ngựa, tiêu sái đến cửa cung. Chờ thái giám trông coi cửa cung hỏi cho đi.

Mặc cáo mệnh triều phục cho rằng ung dung đẹp đẽ, mặc tinh xảo loá mắt xinh đẹp, lúc này đều cung kính ở cửa cung chờ. Cảnh tượng như vậy ngày thường khó gặp.

Chu thị đi tới, thân thiết chào hỏi nữ quyến quen biết.

Tuyệt chẳng những ngừng rơi, ngược lại càng lớn. Hơi lạnh bông tuyết dừng ở trên gương mặt trên tay, từng đợt cảm giác buốt giá. Bất quá, các thiếu nữ đều không thấy lạnh, ngược lại người người mặt cười đỏ bừng.

Có tư cách đến yết kiến Hoàng hậu nương nương, cũng ý nghĩa có tư cách trúng cử Tề vương phi. Tề vương thân phận tôn quý tuần mỹ bất phạm. Vị hôn phu như vậy, thật sự là đốt đèn lồng cũng khó tìm. Nếu có thể may mắn vào mắt Hoàng hậu nương nương, có lẽ vị trí Tề vương phi này, chính là chính mình.....

Lúc này, liền ngay cả Mộ Uyển Xuân cũng là tâm viên ý mã miên man bất định. Thẳng đến khước mắt ngắm đến Mộ Niệm Xuân bình tĩnh, mới hồi phục tinh thần lại. Nhịn không được than nhẹ một hơi.

Quên đi, hôm nay đến coi như là khai mở nhân giới.

Vào cửa cung, đó là một con đường thật dài. Hai bên tường rất cao, ngẫu nhiên có thái giám hoặc cung nữ quét dọn, trừ bỏ tiếng bước chân, không còn thanh âm khác.

Mộ Uyển Xuân ngay từ đầu còn hưng trí bừng bừng lạng lẽ nhìn xung quanh, bị Chu thị trừng mắt nhìn liếc mắt một cái, liền thành thành thật thật cúi đầu đi đường, không dám tiếp tục nhìn chung quanh xung quanh.

Mộ Niệm Xuân yên lặng đi theo Chu thị, hạ mí mắt, không người nào biết trong lòng nàng thổn thức cùng buồn bã.

Trong cung hết thầy, đối nàng mà nói thật sự rất quen thuộc.

Lương vũ để soạn vị đẳng cơ, liền công khai vào hoàng cung. Không hề đổi tên các điện. Cần Chính điện, Phúc Ninh điện, Nhân Minh điện, còn cả Cảnh Dương cung năm đó nàng ở.....

Hết thầy trí nhớ hiện ra như hôm qua.

Nàng nghĩ đến chính mình đã muốn đem hết thầy này quên đi, nguyên lai bất quá là lừa mình dối người. Càng tới gần Nhân Minh điện, càng là tư tưởng cuộn cuộn, cơ hồ không thể bình ổn.

Chu thị làm như đã nhận ra cái gì, nhanh chóng nhìn Mộ Niệm Xuân liếc mắt một cái, cúi đầu hỏi: “Niệm Xuân, cháu không sao chứ!”

Mộ Niệm Xuân bình tĩnh lại, nở nụ cười: “Lần đầu tiên tiến cung, có chút khẩn trương.”

Chu thị không nghi ngờ, thấp giọng an ủi: “Như thế này các cháu chỉ cần đi bên cạnh ta, ta làm cái gì đều đi theo nghe theo là được.”

Mộ Niệm Xuân đã khởi tinh thần vâng lời.

Rốt cuộc đến Nhân Minh điện.

.....

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Tiến Cung (Nhị)

Khâu nữ quan mỉm cười dẫn đám người Chu thị vào thiên điện chờ.

Tam phẩm cáo mệnh đều có tư cách vào cung, ấn phẩm chất nhất nhất yết kiến. Lấy thân phận Chu thị, tự nhiên đợi sắp xếp.

Lúc này, thiên điện đã có không ít người. Nhưng không có hàn huyên nói chuyện, quen biết thì mỉm cười gật đầu ý chào nhau, sau đó yên lặng chờ đợi Hoàng hậu triệu kiến.

Không khí như vậy đương nhiên không thể nói là khoái trá, thậm chí có chút áp lực cùng nặng nề. Đừng nói Mộ Uyển Xuân, liền ngay cả tâm tư trầm ổn kín đáo Mộ Nguyên Xuân cũng hiểu được không thích ứng. Nhịn không được nhìn Mộ Niệm Xuân liếc mắt một cái.

Vừa nhìn, Mộ Nguyên Xuân không khỏi âm thầm cả kinh.

Mộ Niệm Xuân thần sắc thông dong lạnh nhạt, khoe môi giờ lên lễ phép cười yếu ớt, không chút bị ảnh hưởng.

..... Đây cũng là chuyện đương nhiên. Ở trong cung mười năm, từ vị trí mỹ nhân thấp kém trở thành thần phi, trong đó trải qua chua xót cùng thống khổ, thường nhân không có khả năng tưởng tượng được. Lúc này chờ, đối Mộ Niệm Xuân mà nói tựa như ăn cơm đi ngủ, lơ lửng bình thường.

Mộ Nguyên Xuân tất nhiên là không rõ ràng nội tình, chỉ cảm thấy chính mình thua kém, trong lòng ảo não. Hít sâu một hơi, thẳng lưng, kiệt lực biểu hiện ra mặt tốt nhất của mình.

Ngay tại giờ phút này, Bình Viễn hầu phu nhân dẫn Trương tam tiểu thư vào thiên điện.

Mọi người không hẹn mà cùng hướng về phía mẹ con họ mỉm cười ý chào.

Bình Viễn hầu phu nhân có chút rụt rè nhận lấy mỉm cười, khi ánh mắt lướt qua người Mộ gia, ý cười thu liễm vài phần. Đang khi nhìn đến Mộ Nguyên Xuân, càng hiện lên một tia lãnh ý.

Lần trước từ La gia trở về, Trương Hinh nhốt mình trong phòng hồi lâu. Bình Viễn hầu phu nhân đau lòng ái nữ, đối Mộ Nguyên Xuân tự nhiên không có hoà nhã.

Mộ Nguyên Xuân nâng mắt, cùng Trương Hinh liếc nhau, đều tự trong lòng hừ lạnh một tiếng, liền rời đi ánh mắt.

Sau một lúc lâu. Vĩnh Ninh hầu phu nhân cũng đến đây. Lục Vô Song như trước một thân hồng y chói mắt, dung mạo xinh đẹp, cơ hồ áp đảo các cô gái ở đây.

Lục Vô Song rất xa nhìn Mộ Niệm Xuân liếc mắt một cái. Trong mắt hiện lên tự đắc cười lạnh.

Hôm nay Hoàng hậu nương nương triệu kiến khuê các thiên kim chưa hôn phối trong kinh thành tiến cung, tất nhiên là vì chọn lựa Tề vương phi. Mộ Niệm Xuân như thế nào có thể là đối thủ của cô ta?

Mộ Niệm Xuân lúc này căn bản không có tâm tình cùng cô ta phân cao thấp. Thân nhiên liếc Lục Vô Song một cái, rất nhanh lại hạ mí mắt.

Sau đó, Trần quốc công phu nhân cũng đến đây. Còn có nữ quyến La gia Lưu gia. Thiên điện vốn lớn bỗng trở nên chật ních người, bất quá, vẫn như cũ một mảnh lặng im.

Người đầu tiên đi yết kiến Hoàng hậu là Trần quốc công phu nhân cùng Du lục tiểu thư.

Bình Viễn hầu phu nhân tuy rằng đến sớm hơn nhưng lại là người thứ hai được triệu kiến.

Khâu nữ quan cười nói: “Hoàng hậu nương nương nghe nói Bình Viễn hầu phu nhân cùng Trương tam tiểu thư đến đây, rất là cao hứng, thỉnh hai vị hiện

tại sẽ theo nô tỳ lại đây.”

Bình Viễn hầu phu nhân cười ứng.

Tương Hinh cố ý vô tình nhìn Mộ Nguyên Xuân liếc mắt một cái. Xong mới theo Bình Viễn hầu phu nhân đi.

Mộ Nguyên Xuân sắc mặt không thay đổi, hai tay lại âm thầm nắm chặt.

Móng tay dùng sức cắm vào lòng bàn tay, một trận nhỏ đau đớn. Phần đau đớn này, không là gì so với đau đớn vì ghen ghét trong lòng sinh ra. Hào quang như vậy, vốn dĩ phải là của cô ta...

.....

Bên trong chính điện. Hoàng hậu nương nương ngồi ở thượng thủ, hai bên là các cung tần phi. Thái tử phi đứng ở bên cạnh Hoàng hậu.

Bình Viễn hầu phu nhân dẫn Tương Hinh cung kính hành lễ.

Hoàng hậu thân thiết cười nói: “Mau miễn lễ, ban thưởng ngồi!” Một bên cung nữ bưng ghế lại.

Bình Viễn hầu phu nhân cảm tạ ân. Hoàng hậu nương nương ban thưởng ngồi, đối nhóm huân quý nữ quyến mà nói là hạ nhất thù vinh. Năm rồi chỉ có vài vị quốc công phu nhân có tư cách ngồi. Năm nay Hoàng hậu nương nương đối bà phá lệ thiện ý hòa thân thiết, hiển nhiên là vì nữ nhi sắp trở thành thái tôn phi.

Hoàng hậu nương nương đưa mắt nhìn Tương Hinh cười.

Tương Hinh cung kính lại ôn thuận đứng, ánh mắt sụp xuống. Khuôn mặt tú lệ đáng vẻ tao nhã. Cho dù là soi xét cỡ nào cũng không tìm ra điểm để chê.

Không hổ là danh môn khuê tú giáo dưỡng tốt, tướng mạo khí độ như vậy. Rất xứng với danh phận thái tôn phi,

Hoàng hậu trong lòng âm thầm vừa lòng, mỉm cười hỏi: “Người chính là Tương tam tiểu thư?”

“Bẩm Hoàng hậu nương nương, đúng là tiểu nữ tử.” Bị mọi người dùng ánh mắt khắc nghiệt xem kỹ, mặc kệ là ai đều đã có vài phần khẩn trương. Tương Hinh cường tự trấn định, trong lòng bàn tay đã lấm tấm mồ hôi.

Thục phi cười khen: “Đã sớm nghe nói Tương tam tiểu thư tú ngoại tuệ trung tài mạo xuất chúng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền. Có cháu dâu xuất sắc như vậy, nô tì chúc mừng nương nương.”

Hoàng hậu nương nương hiển nhiên tâm tình rất tốt, nghe vậy nở nụ cười: “Này đều là công lao Du thị.”

Thái tử phi mang cười nói: “Con dâu không dám kể công, cảm tạ phụ hoàng hạ thánh chỉ tứ hôn.”

Chúng tần phi ngơ ngác một lời ta một câu góp vui, trong lúc nhất thời. Náo nhiệt phi thường.

Tương Hinh mặt cười hồng hồng, trong lòng ngượng ngùng cùng vui mừng.

Mai phi cười xen mồm nói: “Còn có hai vị trắc phi thái tôn. Không bằng đều mời cả vào, cho chúng phi tần được chiêm ngưỡng.”

Như vậy đương nhiên không phù hợp quy củ. Bất quá, Hoàng hậu nương nương hôm nay tâm tình hảo, cũng không chú ý nhiều như vậy, cười phân phó nói: “Đi thỉnh Mộ Đại tiểu thư cùng Lưu nhị tiểu thư lại đây.”

.....

Khâu nữ quan rất nhanh xuất hiện ở thiên điện.

“Mộ Đại tiểu thư, Lưu nhị tiểu thư, Hoàng hậu nương nương mời hai vị hãy đi trước yết kiến.”

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra, đều nhìn lại. Hoàng hậu nương nương riêng truyền triệu hai người bọn họ, là muốn gặp một lần tôn tước.

Lưu Phương vẻ mặt ức chế không được kinh hi nhảy nhót, Mộ Nguyên Xuân lại tươi cười một chút. Tương hinh vừa mới tiến đi không lâu, nay lại triệu bọn họ yết kiến. Chẳng phải một ai đối đầu Tương Hinh

Mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, Mộ Nguyên Xuân trên mặt cũng không dám toát ra. Hoàng hậu truyền triệu là thiên đại vinh hạnh, căn bản không thể cự tuyệt. Chỉ có thể tỏ ra vui mừng tươi cười, cùng Lưu Phương vào chính điện.

Mộ Nguyên Xuân một bước tiến trong điện, liền phát hiện có một ánh mắt sắc như dao chăm chú nhìn cô ta, cơ hồ muốn băm vằm.

Là Thái tử phi!

Mộ Nguyên Xuân không hề ngẩng đầu, lại nhanh chóng đoán được ánh mắt nhìn gắt gao này là ai.

Mẹ chồng đối cô ta không có nửa điểm hảo cảm, chuyện này vốn không đơn giản. Lúc này Mộ Nguyên Xuân không có thời gian suy nghĩ nhiều, thu liễm tâm thần, cùng Lư Phương tiến lên hành lễ.

Hai thiếu nữ sóng vai đứng chung một chỗ, rất nhanh khiến cho mọi người nhìn ra cao thấp.

Lư Phương cũng linh động quyền rũ, nhưng rốt cuộc là xuất thân thứ nữ, chưa bao giờ trải qua chuyện thế này, hưng phấn kích động rất nhiều, lại có chút e ngại co quắp. Một bên, Mộ Nguyên Xuân lại có vẻ đoan trang nhàn nhã tự nhiên hào phóng, xinh đẹp nhu nhuyễn cùng khí chất động lòng người, thậm chí đè ép Lư Phương.

Thái tử phi ngấm Mộ Nguyên Xuân một cái, trong lòng hừ lạnh một tiếng, cố ý nhìn Lư Phương, mỉm cười hỏi: “Ngươi chính là Lư nhị tiểu thư! Quả nhiên tướng mạo xinh đẹp.”

Lư Phương vui rạo rực nói lời cảm tạ: “Tiểu nữ từ bỏ liễu chi tư, không đảm đương nổi Thái tử phi khen ngợi như vậy. Tương tỷ tỷ cùng mMộ tỷ tỷ đều hơn xa tiểu nữ tử.” Tuy rằng còn có chút khảnh trương, trả lời cũng coi như khéo.

Thái tử phi cười cười, lại nhìn về phía Mộ Nguyên Xuân, ngữ khí lãnh đạm rất nhiều: “Mộ Đại tiểu thư cũng là tài mạo xuất chúng.”

Khen qua loa cho xong như vậy, còn không bằng không nói.

Mộ Nguyên Xuân âm thầm cắn răng, nở nụ cười nói tạ.

Trong cung tần phi ai mà không phải kẻ tính tường, vừa thấy nào còn không rõ. Xem ra, Thái tử phi đối vị Mộ Đại tiểu thư này rất là bất mãn. Phía trước nghe nói qua, thái tôn vì Mộ Đại tiểu thư cùng Thái tử phi nào loạn hôn lâu. Thái tử phi bất đắc dĩ nhường bước, làm cho Mộ Đại tiểu thư thành trắc phi.

Hiện tại xem ra, nghe đồn này cũng không phải tin đồn vô căn cứ. Thái tử phi đối vị Mộ Đại tiểu thư này, không chỉ có riêng là bất mãn, thậm chí có thể nói là chán ghét.

Hoàng hậu bất động thanh sắc đánh giá Mộ Nguyên Xuân.

Thái tôn cùng Mộ Nguyên Xuân khúc mắc, Thái tử phi đã sớm nhất ngữ nhất thập nói với bà. Bà từ đáy lòng không ưa nữ tử vừa lỗ mãng lại hư vinh như vậy. Nề hà thái tôn muốn cưới Mộ Nguyên Xuân, cửa hôn nhân này rốt cuộc là vì tâm ý thái tôn. Hôm nay chính mắt nhìn thấy, Hoàng hậu rất cực hiểu được thái tôn si mê là từ gì mà đến.

Tương Hinh cùng Lư Phương coi như là giai nhân xinh đẹp, nhưng Mộ Nguyên Xuân dung mạo khí chất còn hơn hai người họ. Hơn nữa, Mộ Nguyên Xuân nhu nhuyễn động lòng người, càng làm thiếu niên ái mộ.....

Trong tích tắc, trong lòng Hoàng hậu hiện lên liên tiếp ý niệm, trong miệng lại cười thập phần hòa ái: “Ban cung thấy ba người các ngươi, trong lòng rất là vui mừng. Người tới, thưởng!”

Rất nhanh liền có cung nữ bưng ba cái tráp tinh xảo tới. Trong đó một cái đặc biệt, bên trong một đôi vòng ngọc tốt nhất, này đương nhiên là ban cho Tương Hinh. Mặt khác hai cái tráp bên cạnh nhìn thoáng kém một bậc, bên trong là một mâm cài, thưởng cho Mộ Nguyên Xuân cùng Lư Phương.

Ba người tiếp tráp, cùng nhau khấu tạ Hoàng hậu ban cho.

Tương Hinh đứng đầu, Mộ Nguyên Xuân chỉ có thể nghẹn khuất đứng bên trái phía sau cô ta, Lư Phương bên phải, Mộ Nguyên Xuân đưa mắt nhìn biểu tình hưng phấn của Lư Phương, không khỏi trong lòng khẽ hừ sự hèn mọn của cô ta một tiếng.

Thứ nữ chính là thứ nữ, chỉ như vậy, đã sung sướng. Bất quá là trắc phi thái tôn, khiến cô ta cao hứng thành như vậy, thật sự là kiến thức hạn hẹp.....

Nghĩ vậy, Mộ Nguyên Xuân lại nghẹn lòng. Chính mình ngày sau cùng với nữ tử như vậy làm trắc phi, thật sự rất nghẹn khuất!

Dung phi nhìn Mộ Nguyên Xuân, nghĩ đến một nữ nhi khác Mộ gia, nhịn không được hơi hơi nhíu mi.

Từ lần trước Tề vương cùng bà lời qua tiếng lại, không hề tới thăm bà nữa. Bà vẫn kiên trì như cũ, âm thầm ở trước mặt hoàng thượng hạ công phu.

Có Hoàng thượng gạt đầu, cửa hôn nhân Vĩnh Ninh hầu phu là ván đã đóng thuyền. Cũng không biết như thế nào, trong lòng bà có cảm giác không ổn. Tổng cảm thấy sẽ phát sinh chuyện gì đó không thể đoán trước...

Hoàng hậu cố ý vô tình nhìn Dung phi liếc mắt một cái, trong mắt nhanh chóng hiện lên một tia châm chọc, chợt biến mất ở đáy mắt.

Kế tiếp, Vĩnh Ninh hầu phu nhân dẫn Lục đại tiểu thư tiến đến yết kiến.

.....

Chương 150: Làm Mai Mối

Lục Vô Song một thân hồng y, dung mạo xinh đẹp chói mắt. Ánh mắt toát ra một tia căng ngạo.

Lục Vô Song đương nhiên là có tiền vốn kiêu ngạo. Cô ta là đích nữ duy nhất Vĩnh Ninh hầu phủ, luận thân phận, thậm chí so với Tương Hinh còn cao hơn một chút. Nếu không phải tâm hệ Tề vương, vị trí thái tôn phi, chỉ sợ không tới lượt Tương Hinh.

Dung phi nhìn Lục Vô Song tao nhã, mảy lông yên giãn ra.

Danh môn quý nữ như vậy, mới xứng đôi Tề vương.

Tề vương nếu không tình nguyện, Hoàng hậu từ giữa ngăn trở, cũng không lay chuyển được tâm ý Hoàng thượng!

Hôm nay Hoàng hậu triệu kiến nhiều khuê nữ tiến cung như vậy, vì chọn lựa Tề vương phi hợp ý. Lấy điều kiện Lục Vô Song, tất nhiên sẽ trúng tuyển. Chỉ cần đưa danh sách đến trước mặt hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ điểm trúng Lục Vô Song làm Tề vương phi.

Về phần Mộ Niệm Xuân..... Được làm trắc phi đã tốt lắm rồi. Như vậy, cũng coi như tùy tâm ý Tề vương, miễn cho Tề vương vì việc hôn nhân cùng mẫu phi là bà cãi vã.

Thái tử phi không phải là cũng như một bộ như vậy sao? Bà làm như vậy cũng là thể hiện có suy nghĩ.

Hoàng hậu đánh giá Lục Vô Song một cái, khen không dứt miệng: “Đây là Lục đại tiểu thư sao! Quả nhiên là mỹ nhân toàn vẹn.”

Lục Vô Song tự nhiên cười nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương khen ngợi.” Trong lòng không khỏi âm thầm mừng thầm. Hoàng hậu nương nương đối ân tượng đầu tiên về cô ta rất tốt.....

Không đợi cô ta nghĩ tiếp, chỉ thấy Hoàng hậu mỉm cười nhìn về phía An quốc công phu nhân: “Bản cung nhớ rõ Miễn nhi còn chưa đính hôn!”

Hoàng hậu họ Kiều, xuất từ An quốc công phủ. Vị này An quốc công phu nhân, là em dâu ruột của Hoàng hậu. Hoàng hậu gọi Miễn nhi, là ấu tử của An quốc công.

An quốc công phu nhân cười nói: “Hoàng hậu nương nương thật là có tâm, ngay cả việc nhỏ ấy đều nhớ trong lòng t.”

“Miễn nhi là chất nhi ruột thịt của bản cung, bản cung nhớ thương chất nhi mình là đương nhiên.” Hoàng hậu cùng An quốc công phu nhân bỗng nhiên sinh nhả hứng, lúc này lại bàn luận chuyện hôn nhân Miễn nhi.

..... Dung phi trong lòng hơi hơi trầm xuống. Dự cảm không ổn càng ngày càng đậm.

Không đợi bà nghĩ ra biện pháp hóa giải, chợt nghe Thục phi cười dài xen mồm nói: “Hoàng hậu nương nương quan tâm việc hôn nhân Kiều ngũ công tử như vậy, sao không tự mình vì Kiều ngũ công tử làm mai mối? Hôm nay vào cung. Đầu là gia thế xuất chúng tài mạo hơn người, Hoàng hậu nương nương sẽ vừa lòng.”

Hoàng hậu mâu quang chợt lóe. Khẽ cười nói: “Thục phi nói, thật đúng là đúng tâm khảm ta.” Nói xong, ý vị thâm trường nhìn Lục Vô Song liếc mắt một cái.

Lục Vô Song: “.....”

Lục Vô Song cho dù trì hoãn, cũng phát giác không thích hợp.

Êm đẹp, bỗng nhiên nhắc tới Kiều ngũ công tử là ý gì?

Ông trời, trăm ngàn là cô ta nằm mơ đi!

Lục Vô Song mặt cười hơi trở nên trắng, cầu cứu nhìn Vĩnh Ninh hầu phu nhân liếc mắt một cái. Vĩnh Ninh hầu phu nhân cũng có chút phát mộng, bất quá. Bà so với Lục Vô Song trấn định hơn, mặc kệ trong lòng kinh ngạc như thế nào, trên mặt cũng là cười dài.

Hoàng hậu thái độ như vậy, nhóm tần phi sao không nhìn ra. Biết nội tình, không khỏi liếc mắt nhìn Dung phi một cái.

Lục đại tiểu thư, là con dâu Dung phi chọn. Nay Hoàng hậu lại chặn ngang một cước..... Thật sự là đại khoái nhân tâm a!

An tần cười duyên một tiếng nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tì hôm nay cả gan một hồi. Kiều nữ công tử tuổi trẻ anh tài, Lục đại tiểu thư tài mạo song toàn. Hai người gia thế tương đương, thật sự là thích hợp một đôi. Nương nương sao không thành toàn mối hảo nhân duyên này, cũng vì kinh thành nhiều thêm một giai thoại?”

.....

Dung phi sắc mặt rốt cục thay đổi.

Lục Vô Song kinh ngạc không thôi. Nếu không phải bởi vì trường hợp không cho phép, chỉ sợ đã sớm lên tiếng.

Vĩnh Ninh hầu phu nhân sắc mặt cũng là hơi đổi. Bất quá, bà coi như công lực lớn. Nhẹ nhàng băng quơ đáp: “An tần nương nương nói đùa. Tiểu nữ làm sao trèo cao An quốc công phủ.”

“Vĩnh Ninh hầu phu nhân nói như vậy, không khỏi quá mức khiêm tốn.” Ném đá xuống giếng, là chuyện nhóm phi tần ưa thích nhất. Lệ quý nhân cũng cướp lời nói chuyện: “Lục đại tiểu thư tài mạo song toàn, xứng Kiều nữ công tử, đúng là môn đương hộ đôi.”

An quốc công phu nhân cười cười: “Đa tạ các vị nương nương quan tâm. Ta thân làm mẹ, tự nhiên muốn vì con tìm một mối hôn nhân tốt. Sợ chỉ sợ Vĩnh Ninh hầu phu nhân không nhìn trúng khuyến tử.”

Hoàng hậu thực tự nhiên nói tiếp: “Hôm nay bản cung liền mặt dày làm bà mối một hồi, giáp mặt hỏi tâm ý Vĩnh Ninh hầu phu nhân một chút. Nếu là nguyện ý, bản cung nguyện chu toàn cửa hôn nhân này.”

Vĩnh Ninh hầu phu nhân: “.....”

Này là làm mai mối sao. Là bức hôn. Hoàng hậu nương nương ra tay làm mối, đối phương là ấu tử An quốc công phủ. Gia thế thân phận tương đương. Hơn nữa, Kiều nữ công tử còn trẻ có tài. Mặc kệ nhìn phương diện nào cũng là vị hôn phu hơn người. Bà có lý do nào cự tuyệt?

Quan trọng là, Hoàng hậu đã muốn tỏ rõ thái độ. Vĩnh Ninh hầu phu nhân muốn cùng Tề vương kết thân, hiển nhiên là không có khả năng. Tề vương phi danh phận tuy rằng mê người, nhưng đắc tội Hoàng hậu nương nương, Vĩnh Ninh hầu phu nhân thật sự gánh vác không được. Xem ra, cũng chỉ có thể cô phụ ý tốt Dung phi.....

Ngắn ngủn một lát thời gian, Vĩnh Ninh hầu phu nhân hiện lên liên tiếp ý niệm trong đầu, rất nhanh có quyết định.

Trường hợp này, Lục Vô Song căn bản không thể lăm miệng, lúc này chỉ có thể dùng ẩn hàm ánh mắt cầu xin nhìn qua. Mẫu thân, người trăm ngàn đừng đồng ý. Con nghĩ gã là Tề vương, căn bản không phải Kiều nữ công tử kia!

Vĩnh Ninh hầu phu nhân trong lòng một trận rầu rĩ. Nữ nhi ơi, không phải mẫu thân không đau lòng con. Nhưng tình thế bây giờ, làm sao còn dung ta cự tuyệt.....

“Hoàng hậu nương nương một phen ý tốt, nô tì thật sự vô cùng cảm kích.” Vĩnh Ninh hầu phu nhân rất nhanh tỉnh táo lại, cười nói: “Chính là việc hôn nhân nữ nhi không phải việc nhỏ, nô tì dù sao cũng phải trở về cùng Hầu gia thương lượng một phen, sau đó sẽ hồi âm An quốc công phu nhân. Hoàng hậu nương nương làm bà mối, nên có chút kiên nhẫn mới đúng.”

Lời nói mang theo khôi hài, khiến mọi người đều cười.

Vĩnh Ninh hầu phu nhân ứng đối, kỳ thật thập phần khéo. Giáp mặt đồng ý, quả thật quá mức trò đùa. Ứng đối như vậy, có ý tứ đồng ý kết thân, lại để lại vài phần đường sống.

Hoàng hậu quả nhiên không chút nào để ý, thậm chí khôi hài tự giễu nói: “Bản cung ngày thường chỉ biết hạ chi, làm mai mối thật đúng là lần đầu, thất lễ, nên thỉnh Vĩnh Ninh hầu phu nhân nhiều thông cảm.”

Nhóm tần phi lại nở nụ cười.

Dung phi là ngoại lệ duy nhất.

Một màn này, khiến bà chuẩn bị không kịp.

Chỉ ngắn ngủn nói mấy câu, Hoàng hậu liền đem thay đổi hoàn toàn toan tính của bà. Mặc kệ Vĩnh Ninh hầu phu nhân cùng An quốc công phủ việc hôn nhân có thể hay không thành, tóm lại, Lục Vô Song không có khả năng gả cho Tề vương.

Chuyện tốt tính toán lâu như vậy, rồi đột nhiên thành bọt nước. Cho dù Dung phi có thành phủ, nhất thời cũng vô pháp duy trì trấn định.

An tần vẫn lưu ý Dung phi thân sắc biến hóa, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy. Ra về kinh ngạc cười nói: “Việc vui như vậy, Dung phi nương nương như thế nào nửa điểm cao hứng đều không có.”

Ngắn ngủn một câu, liền đem sự chú ý của mọi người lại đây.

Nhóm tần phi nhìn như thân thiết, kì thực đều đang chờ xem Dung phi bề mặt.

Dung phi trong lòng ảo não thảm hận không thôi, nhanh chóng thu thập tâm tình, lộ ra đường như không có việc gì cười yếu ớt: “An tần hiểu lầm. Bản cung vừa rồi lỡ đăng, việc vui này, bản cung nào có đạo lý mất hứng.”

An tần giả mù sa mưa nói: “Nói đến việc hôn nhân, nô tì cũng nghĩ tới Tề vương. Hoàng hậu nương nương vì Kiều ngũ công tử làm mai mối, cũng đừng quên việc hôn nhân Tề vương.”

Hoàng hậu ý vị thâm trường cười cười: “Bản cung tự nhiên sẽ không quên.”

Dung phi trong lòng trầm xuống.

Bà cho tới bây giờ chưa dám xem nhẹ Hoàng hậu, một hồi đối trận, bà đã thua hoàn toàn.

Một chiêu rút cùi dưới đáy nôi, thật sự tàn nhẫn chi cực, làm người ta trở tay không kịp.

Hoàng thượng lúc này chính dẫn văn võ bá quan tế thiên, Nhân Minh điện là Hoàng hậu thiên hạ, căn bản không người có thể thay đổi tâm ý Hoàng hậu. Hoàng hậu phượng khấu nhất khai, cho dù là Hoàng thượng, cũng cố kỵ thể diện Hoàng hậu, sẽ không dễ dàng bác bỏ quyết định Hoàng hậu. Lén đáp ứng chuyện của bà, cũng sẽ không thể thành công.

Không thể hoàng tay chân!

Dung phi buộc chính mình tỉnh táo lại.

Còn chưa tới một khắc cuối cùng, vẫn còn cơ hội cứu vãn. Thiếu Lục Vô Song, chọn một khuê nữ gia thế hiển hách khác cũng không khó. Mặc kệ là ai, cũng phải mạnh hơn Mộ Niệm Xuân.

Tuy rằng kiệt lực an ủi chính mình, nhưng Dung phi tâm tình lại không thể tránh về lo lắng.

.....

Lúc này Lục Vô Song, lại sắc mặt tái nhợt kinh người. Đôi mắt vốn đầy ngạo khí, lúc này tràn đầy đầy kinh hoàng bất an. Chỉ cần nhìn qua, đều có thể nhìn ra được thất thổ của cô ta.

An quốc công phu nhân mặc dù vẫn là cười, mảy lại hơi hơi nhủ lại.

Lục Vô Song tâm hệ Tề vương, ở kinh thành không tính là bí mật, bà tự nhiên cũng biết một ít. Coi tâm ý cô ta, tự nhiên không muốn ép buộc. Kiều Miển vẫn thái xuất chúng tương mạo tuấn tú, căn bản không lo việc hôn nhân, làm gì buộc phải cưới Lục đại tiểu thư?

Nhưng này là Hoàng hậu bày mưu đặt kế, bà căn bản không thể cự tuyệt. Chỉ có thể phối hợp diễn.

Dưa hái xanh không ngọt. Lục Vô Song phản ứng như vậy, thực tại làm người ta không vui.

Vĩnh Ninh hầu phu nhân cũng đã nhận ra hờn giận chột lóe rồi biến mất của An quốc công phu nhân, trong lòng căng thẳng.

Cửa hôn nhân này một khi thành, An quốc công phu nhân sẽ thành mẹ chồng tương lai nữ nhi. Lúc này nếu Lục Vô Song để lại ấn tượng không tốt với An quốc công phu nhân, ngày sau gả qua, khẳng định quan hệ mẹ chồng con dâu sẽ không tốt.

Vĩnh Ninh hầu phu nhân tiến lên từng bước, ra về áy náy cười nói: “Hoàng hậu nương nương, nô tì có chút choáng váng đầu không khỏe, nghĩ đến thiên điện nghỉ một lát, miễn cho điện tiền thất nghi.”

Hoàng hậu cười đáp ứng. Ánh mắt nhanh chóng xẹt qua Lục Vô Song mặt mũi tái nhợt, trong lòng âm thầm cười lạnh một tiếng.

Muốn gả cho Tề vương, thật sự là mơ mộng hảo huyền!

Lục Vô Song theo Vĩnh Ninh hầu phu nhân trở về thiên điện. Vết dị thường của cô ta hiện rõ, cơ hồ viết lên trên mặt.

Nhóm nữ quyến chờ ở thiên điện, cơ hồ không nhận được tò mò, đều tự âm thầm phòng đoán nguyên nhân.

Mộ Niệm Xuân đứng xa xa nhìn Lục Vô Song thất hồn lạc phách, nhận không được thở dài trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Niệm Xuân Quy* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

